Cổ Long

Viên nguyệt loan đao

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Viên nguyệt loan đao

Vnthuquan.net, 2009.

Phi lộ

TRĂNG TRÒN

Trăng có tròn có khuyết, chuyện muốn nói đây là trăng tròn, vì câu chuyện
xẩy ra vào một đêm trăng tròn.
Trăng đêm đó so với lúc bình thường đẹp rất khác thường, đẹp thần bí, đẹp
thê lương, đẹp khiến người mủi lòng.
Câu chuyện kể đây cũng như vậy, đầy hấp dẫn, đầy ảo tưởng, đầy thần bí và
mỹ lệ, như trong một chuyện cũ xa xưa. Nghe nói những đêm trăng tròn, đều có
một số tinh linh xuất hiện cùng ánh trăng: tinh linh của hoa mộc, tinh linh của ngọc
thạch, thậm chí cả quỷ hồ và u hồn dưới đất... cũng đều xuất hiện, hướng nhìn trăng
tròn để hấp thụ tinh hoa của mặt trăng.
Có lúc chúng hóa hiện thành người, dùng đủ khuôn mặt xuất hiện trên nhân
gian, làm đủ mọi chuyện mà người ta không ngờ.

Những chuyện chúng làm, có lúc khiến người ta kinh kỳ, có lúc khiến người
ta cảm động, có lúc khiến người ta sợ hãi, có lúc khiến người ta hoan hỷ, cũng có
lúc khiến người ta khó tưởng tượng nổi. Bọn chúng có thể cứu một người từ dưới
vực sâu muôn trượng, và cũng có thể đẩy một người từ đỉnh núi xuống vực sâu.
Bọn chúng có thể giúp cho môt người trở nên giàu sang phú quý, và cũng có thể
khiến một người mất hết tất cả.
Tuy từ trước đến nay, chưa ai nhìn thấy diện mạo thực của chúng, nhưng
cũng không ai phủ nhận sự tồn tại của chúng.

ĐAO NỬA KHUYẾT

Đao có thẳng có cong, chuyện muốn nói đây là nói về một thanh đao cong,
cong như nửa vành trăng khuyết, cong giống như nét mày xanh xanh.
Thanh đao cong vốn là của Thanh Thanh, Thanh Thanh là tên một cô gái
thần bí và mỹ lệ giống như trăng tròn trong đêm đó.
Đao là vũ khí giết người, Thanh đao cong của Thanh Thanh cũng như vậy.
Chỉ cần đao quang chớp lên một lần sáng cong cong, là tai họa đã giáng lâm. Bất
luận là ai đều không tránh khỏi tai họa, vì từ trước tới nay cũng chưa

có ai tránh
khỏi lằn đao quang cong cong đó.
Đao quang không lẹ, chỉ giống như ta nhìn thấy ánh trăng, nhưng khi người
vừa nhìn thấy thì đao đã rớt ngay trên mình người rồi.
Trên đời chỉ có một vầng minh nguyệt, dưới đất chỉ có một đao cong.
Lúc thanh đao xuất hiện nhân gian, nó đem lại không nhất thiết là tai họa.
Cũng có lúc nó đem đến cho người ta vận may và chính nghĩa. Lần này nó xuất
hiện nhân gian, sẽ đem đến cho người ta điều gì ? Không ai có thể biết.
Thanh đao của Thanh Thanh có màu xanh xanh, xanh như màu viễn sơn,
xanh như màu xuân thu, xanh như màu hồ thu thủy của cặp mắt đôi tình nhân.
Trên cây đao cong của Thanh Thanh có một hàng chữ rất nhỏ: ‘’Tiểu lâu
nhất dạ thính xuân vũ.’’ (Tạm dịch: Đêm xuân lầu lắng nghe mưa rơi).

Viên nguyệt loan đao

Hồi 1
THINH DANH KiẾM KHÁCH

Buổi sáng, bên ngoài sương mù dày đặc. Đinh Bằng vừa mở cánh cửa sổ trong
căn phòng nhỏ của hắn, một làn sương mờ trắng đục như sữa lùa lất

phất trên mặt
hắn.
Khuôn mặt của hắn rất thanh tú, thân thể cũng rất tráng kiện, đầy đủ sức mạnh,
bồng bột sinh khí, lúc hắn cười lộ vẻ ngây thơ như một đứa nhỏ, nhưng hắn không
còn là một đứa nhỏ mà là một gã thanh niên trưởng thành.
Trong vòng ba tháng, hắn đã liên tục đánh bại ba vị kiếm khách rất lừng danh
trong chốn giang hồ. Ánh dương và xuân thủy làm cho cây cối sinh trưởng tốt tươi,
thì thắng lợi và thành công cũng khiến một gã con trai trưỡng thành chững chạc.
Hiện tại hắn không những là một nam nhân thật sự, mà còn trầm tĩnh ổn định, có
đầy đủ lòng tin nơi bản thân.
Hắn sinh vào tháng ba, năm nay vừa tròn hai mươi tuổi. Hôm đó, đúng vào
ngày sinh nhật của hắn, hắn đã sử dụng một chiêu kiếm "Thiên ngoại lưu tinh",
đánh bại Sử Định, một kiếm khách nổi danh vùng Bảo Định. Sử Định là cao thủ của
Bắc phái Thanh Bình kiếm, hắn lấy thắng lợi này làm quà sinh nhật cho chính
mình.
Tháng tư, hắn lại sử dụng cũng một chiêu "Thiên ngoại lưu tinh" đánh bại Truy
Phong Kiếm Cát Kỳ. Cát Kỳ là đại đệ tử của Hoa Sơn Kiếm phái, kiếm pháp mau lẹ
kỳ tuyệt, ra tay rất ác liệt và là con người rất kiêu ngạo. Nhưng sau cuộc chiến đó,
hắn đã thua với thái độ tâm phục khẩu phục, và thừa nhận trước mọi người:
- "Dù ta có luyện thêm mười năm nữa, cũng không đở nổi chiêu kiếm đó".
Tháng năm, chưởng môn nhân Thiết Kiếm Môn "Tung Dương Kiếm Khách"
Quãng Chính Bình cũng bại dưới chiêu "Thiên ngoại lưu tinh" đó của hắn. Quãng
Chính Bình đối với cá nhân Đinh Bằng và chiêu kiếm đó bình phẩm

như sau:
- "Kiếm khí tinh mật, không một sơ hở, trông vòng một năm, gã tuổi trẻ này sẽ
trở thành nhân vật lừng danh giang hồ, khí phách xuất chúng".
Thiết Kiếm Môn tuy không phải là một môn phái hiển hách trên chốn giang hồ,
nhưng có lịch sử lâu đời, tác phong chánh phái, Quãng Chính Bình lấy danh nghĩa
chưởng môn một phái đưa ra lời bình phẩm, đương nhiên có giá trị đáng kể.
Hiện tại, mỗi khi nhớ tới lời bình phẩm đó, Đinh Bằng vô cùng phấn khởi, kích
động. "Lừng danh giang hồ, khí phách xuất chúng", hắn đã khổ luyện mười ba
năm, mỗi ngày luyện bảy canh giờ, luyện đến nỗi gang bàn tay chai đá, gót chân
mòn nhẵn. Nhất là vào những đêm mùa đông giá lạnh, để cho tự mình được phấn
chấn tinh thần, mỗi khi hắn nhận thấy mình có ý nghĩ lười biếng luyện tập, hắn
thường lấy một cục băng tuyết bỏ vào trong quần, cái tư vị đó, người khác tuyệt
không tưởng tượng nổi. Hắn tự tàn nhẫn với chính mình như vậy chỉ vì hắn muốn
vượt trội mọi người, để tranh khẩu khí cho phụ thân hắn, người mà suốt đời không
làm nên chuyện gì đáng kể.
Phụ thân Đinh Bằng là một tiêu đầu không có tiếng tăm, trong lúc tình cờ lượm
được một tập kiếm phổ cũ rách, chỉ còn một chương. Trên chương kiếm phổ đó là
chiêu "Thiên ngoại lưu tinh". Lưu tinh ví như ánh sao rơi ngoài bầu trời, bay ra rồi
xẹt đi như chớp, tốc độ trong thoáng mắt đó, không một vật gì có thể ngăn cản.
Nhưng lúc bấy giờ, phụ thân hắn đã già, trí lực suy kém, phản ứng chậm chạp, đã
không có cách nào để luyện chiêu kiếm pháp đó, nên đã truyền lại chương kiếm
phổ đó cho con trai mình. Trước khi lâm chung, ông ta để lại đi ngôn:

"Con nhất
định phải luyện thành chiêu kiếm này, nhất định phải thay ta tranh khẩu khí, để cho
người khác biết rằng Đinh mỗ ta cũng có đứa con vượt trội mọi người".
Mỗi khi nhớ đến di ngôn của phụ thân, Đinh Bằng đều cảm thấy máu nóng sôi
sục, không cầm được rơi lệ. Hiện tại hắn không còn rơi lệ nữa, chỉ những kẻ hèn
yếu mới rơi lệ, nam hán có rơi là rơi máu. Hắn hớp một hơi dài không khí trong
lành buổi sáng, rút thanh kiếm gối dưới đầu giường. Hôm nay hắn lại muốn dùng
chiêu kiếm pháp đó để đi tranh thủ một lần thắng lợi khác nữa. Cuộc chiến đấu
hôm nay nếu thắng, mới là thành công thật sự. Sử Định, Cát Kỳ, Quãng Chính Bình
tuy đều là danh hiệp giang hồ, nhưng so với cuộc đấu ngày hôm nay, thì ba lần
thắng lợi trước không đáng kể. Vì đối thủ của hắn là Liễu Nhược Tùng. Thanh Tùng
Kiếm Khách Liễu Nhược Tùng là một trong nhóm "Tuế Hàn tam hữu", danh lừng
thiên hạ.
Liễu Nhược Tùng, chủ nhân của Vạn Tùng sơn trang, và là tục gia đệ tử duy
nhất của Thiên Nhất chân nhân Võ Đang phái.
Nhiều năm trước đó, Đinh Bằng đã nghe danh Liễu Nhược Tùng, đối với hắn
lúc bấy giờ, Liễu Nhược Tùng chẳng khác một vị Thái Sơn Bắc Đẩu, ngôi trên cao
chót, không thể lay động. Nhưng hiện tại, hắn tin tưởng có thể đánh bại được người
này. Hắn dùng phương thức chính đáng để cầu giáo kiếm pháp của vị tiền bối danh
gia, khiến Liễu Nhược Tùng không thể từ chối.
Hắn quyết định phải đánh bại người này, mới có thể tiến thêm một bước, chính
thức chen chân vào hàng danh gia cao thủ trong giang hồ.
Thời gian và địa điểm quyết đấu đều do Liễu Nhược Tùng quyết

định.
Ngày mười lăm tháng sáu, giờ Ngọ tại Vạn Tùng sơn trang.
Hôm nay là ngày mười lăm tháng sáu.
Cuộc chiến hôm nay sẽ quyết định vận mệnh cuộc đời của hắn.
Tối hôm trước, hắn đã tự tay giặt đồ, máng trên cây sào trúc, phơi ngoài cửa sổ,
quần áo tuy chưa hẳn khô, nhưng khi mặc vào mình sẽ mau khô. Đây là một bộ
quần áo duy nhất do tay mẫu thân hắn lúc còn sống đã may cho hắn. Hiện tại, qua
nhiều lần giặt đã trở thành màu bạc, có chỗ gần mòn rách, nhưng chỉ cần giặt được
sạch sẽ, vẫn có thể mặc để ra ngoài gặp người ta được. Bần cùng không xấu hổ, chỉ
làm biếng và dơ dáy mới đáng xấu hổ.
Hắn mặc bộ quần áo, rồi lấy từ dưới đầu giường ra một cái túi nhỏ đựng tiền
cũng bằng loại vải màu lam giống như màu áo. Trong túi chỉ còn một ít bạc vụn.
Đây là toàn bộ tài sản của hắn, sau khi trả tiền trọ cho một quán trọ nhỏ, còn lại
e rằng chỉ độ mười mấy tiền. Thông thường hắn chỉ ngủ tại nơi không phải trả tiền
thuê phòng. Thần án trong từ đường, mặt cỏ trong rừng cây đều là giường ngủ của
hắn.
Vì cuộc chiến ngày hôm nay, hắn mới bóp bụng bước vào một quán trọ nhỏ,
hắn quyết định phải có một chỗ ngủ đàng hoàng, mới có đầy đủ tinh thần và thể lực
để dành phần thắng của cuộc chiến. Trả xong tiền phòng quán trọ, hắn lại quyết
định dùng số tiền còn lại mua nửa cân thịt bò, mười miếng đậu hủ khô, một bao
đậu phộng, và năm cái bánh bao.
Đối với hắn mà nói, đây chẳng những là một sự hưởng thụ cực kỳ xa xỉ, mà còn
là một sự lãng phí không thể tha thứ. Bình thường, hắn chỉ ăn ba cái bánh khô, là
coi như qua một ngày. Nhưng hôm nay, hắn quyết định tự tha thứ

cho mình một
lần. Hôm nay hắn cần có thể lực, ăn đầy đủ mới có đủ thể lực. Huống chi qua hôm
nay, tình trạng có thể hoàn toàn đổi khác.
Tiếng tăm, chẳng những có thể đem lại cho người ta sự vinh dự và tự tôn, mà
còn đem lại rất nhiều việc mà ngày thường mộng tưởng không được, kể cả tài phú
và địa vị cũng đều đem đến nữa. Hắn hiểu rõ điểm này, nên hắn đã cố nghiến răng
chịu đựng sự nghèo nàn đói khát.
Hắn tuyệt không để cho tự mình bị ô nhiễm bởi một việc gì kém quang vinh.
Hắn quyết tâm vượt hơn mọi người qua con đường chánh đáng.
Hiện tại, còn cách giờ Ngọ khoảng hai giờ nữa, hắn quyết tâm tìm một nơi thật
tốt để hưởng thụ những món ăn vừa mua.
Hắn đã tìm được một nơi giống như vườn cảnh, có hoa hồng, có cỏ xanh, có
suối nước cạnh một góc rừng gần Vạn Tùng sơn trang.
Lúc này sương mù đã tan, vầng thái dương vừa mọc, ánh sáng ấm dịu trên cành
lá, những hạt sương còn đọng long lanh như những hạt trân châu. Hắn ngồi trên
mặt cỏ xanh mềm dịu, xé miếng thịt bò. Hương vị thịt bò thơm ngon, hắn tưởng
tượng, hắn cảm thấy rất khoan khoái.
Vừa ngay lúc đó, một cô gái hốt hoảng như một con dê non bị kẻ săn rượt đuổi,
chạy vào tiểu thiên địa bí mật của hắn.
Cô gái trần truồng không một mảnh vải che thân.
Cô gái thật trẻ đẹp và nhu mì.
x x x
Đinh Bằng cảm thấy như muốn nghẹt thở, tim đập mạnh gấp ba lần lúc bình
thường.
Hắn chưa từng gần đàn bà. Tại cố hương hắn, không có gái trẻ đẹp nào mà hắn
chưa từng nhìn thấy. Nhưng hắn luôn luôn tự kiềm chế mình, bất cứ cách gì hắn

đều đã từng dùng qua, như bỏ cục miếng đá trong quần, tự dìm đầu xuống nước
suối, dùng kim tự châm vào chân, chạy bộ, trèo núi, nhào lộn...
Trước khi chưa thành danh, hắn tuyệt không để cho những việc đó làm phân
tâm, tuyệt không để cho việc gì làm hao tổn thể lực.
Nhưng hiện tại, hắn chợt thấy một cô gái lõa thể, trẻ tuổi, xinh đẹp, làn da trắng
như tuyết, cặp nhũ hoa căng tròn, đôi chân thon dài...
Hắn dùng hết nghị lực mới có thể quay đầu đi chỗ khác, nhưng cô gái lại nhào
tới, cầm tay hắn, giọng hổn hển, lắp bắp:
- Cứu... cứu... cứu... xin hãy cứu thiếp...
Cô gái dựa sát vào mình hắn, hơi thở cô nàng tỏa mùi thơm dịu, thậm chí hắn
còn nghe được tiếng tim nàng nhảy nhộn nhịp. Miệng hắn khô ráo, muốn nói mà
không thốt ra lời.
Cô gái như là đã nhận thấy sự biến đổi trên cơ thể hắn, nên nàng cũng hơi đỏ
mặt, dùng đôi bàn tay cố che những chỗ cần che trên mình, miệng lắp bắp nói:
- Công tử..., công tử..., công tử..., có thể cởi áo cho thiếp mượn được không ?
Đây là bộ quần áo duy nhất của hắn, nhưng hắn cởi đưa cho cô nàng, không
chút do dự.
Sau khi mặc áo của hắn rồi, cô gái mới lộ vẻ trấn tỉnh, trân trọng nói: "Cám
ơn"!
Đinh Bằng cũng tạm được trấn tỉnh và thốt ra được lời:
- Phải có kẻ nào rượt đuổi nàng không?
Có gái khẽ gật đầu, và cặp mắt đã rưng rưng lệ !
Đinh Bằng an ủi:
- Ở đây rất vắng vẻ, người khác khó tìm đến được, mà dù có ai đuổi tới, nàng
cũng bất tất phải sợ.
Hắn là một nam tử hán, trời sanh đã có bản năng bảo vệ đàn bà, huống chi là
một cô gái xinh đẹp tuyệt trần như nàng.

Hắn cầm tay cô gái nói:
- Có ta và thanh kiếm này, nàng đừng sợ.
Cô gái lại lộ vẻ an tâm và nhỏ nhẹ nói lại câu: "Cám ơn"! Rồi cuối đầu làm
thinh.
Đinh Bằng cũng không biết nói gì thêm nữa. Lý ra hắn nên hỏi: "Tại sao nàng
phải chạy trốn ? Kẻ nào rượt đuổi, vì lý do gì ? "
Nhưng hắn lại quên không hỏi mà cô gái cũng không nói.
Trên mình cô gái tuy đã mặc áo nhưng manh áo ngắn cụt, tuyệt đối không thể
che kín được toàn bộ thân hình nẩy nở của một cô gái. Những chỗ trên mình nàng
khiến người nhìn phải động tâm quá nhiều.
Vì vậy mà tim hắn vẫn nhảy, mà còn mỗi lúc một nhanh hơn nữa !
Sau một lúc lâu, hắn mới nhận thấy cặp mắt cô gái nhìn chăm chú vào bọc thịt
bò.
Đây có thể là một bữa ăn cuối cùng của hắn, và trên mình hắn chỉ còn lại một
đồng tiền, nhưng hắn cũng không do dự nói:
- Những đồ ăn đó đều tinh khiết, nàng ăn một chút đi.
Cô gái chỉ nói hai tiếng "cám ơn" ngắn ngủi !
Đinh Bằng nói:
- Chớ khách sáo.
Cô gái quả thật chẳng chút khách sáo.
Đinh Bằng cũng không bao giờ nghĩ rằng một cô gái như nàng, lại ăn mạnh như
một con sói. Chắc là cô nàng đã bị bỏ đói rất lâu và cho ăn rất khổ. Thậm chí hắn
còn tưởng tượng đến tình trạng bi thảm của cô gái...
... Một cô gái đơn độc, bị một lũ ác nhân lột sạch quần áo, nhốt trong căn hầm,
không cho ăn, nàng phải tìm đủ mọi cách thừa cơ trốn ra được...
Trong lúc hắn liên tưởng về cảnh ngộ của cô gái, thì cô gái đã ăn hết toàn bộ tài
sản của hắn. Thịt bò, bánh bao, luôn cả đậu hủ khô đều hết sạch, chỉ còn lại mười
mấy hạt đậu phộng.
Cô gái hình như cũng cảm thấy hơi ngượng, nên đưa gói đậu phộng

tới trước
mặt hắn và rụt rè nói:
- Đây để dành cho công tử !
Đinh Bằng gượng cười. Thực ra chẳng những hắn không cười được, mà có
muốn khóc cũng khóc không ra tiếng, nhưng hắn cố gượng cười !
Cô gái cũng cười và đỏ mặt, mặt nàng ửng đỏ như đóa hoa dưới ánh dương
quang.
Cười chẳng những khiến tự mình khoái lạc, người khác vui vẻ, mà còn khiến
khoảng cách giữa người với người rút ngắn lại.
Giữa Đinh Bằng và cô gái đã cảm thấy đôi chút tự nhiên, rồi nàng kể chuyện
tao ngộ của mình. Chuyện nàng kể, so với những ảo tưởng của hắn về nàng vừa quả
chẳng sai bao nhiêu.
Cô gái quả thật bị một lũ ác nhân bắt trói đem đi, lột hết quần áo, nhốt vào một
căn hầm sâu dưới đất, bỏ đói mấy ngày. Bọn ác nhân đó thấy nàng đói không cựa
mình nổi nên sự phòng bị tỏ ra lơ là, nhờ đó nàng mới thừa cơ trốn thoát ra được.
Đó là do nàng kể, rồi cuối cùng nàng không hết lời cảm kích, nói:
- May gặp được công tử, đúng là vận hên của thiếp.
Đinh Bằng nghe nàng kể, tay luôn đặt trên đốc kiếm, khi nàng vừa dứt lời, hắn
liền nói:
- Lũ ác nhân đó hiện ở đâu, ta theo nàng đến tìm bọn chúng!
Cô gái nói:
- Công tử không thể đi được!
Đinh Bằng hỏi:
- Tại sao?
Cô gái ngần ngừ nói:
- Có những chuyện hiện thời thiếp không thể nói được, nhưng sau này nhất định
cho công tử hay.
Nghe vậy hình như bên trong còn có ẩn tình, nàng đã không thể nói ra, hắn
cũng không tiện hỏi nửa.

Cô gái lại nói tiếp:
- Hiện tại, thiếp sẽ đi kiếm một người là có thể yên tâm rồi.
Đinh Bằng hỏi:
- Nàng đi kiếm ai ?
Cô gái đáp:
- Là một vị trưởng bối của thiếp, ông ấy đã bảy mươi tuổi, nhưng vẫn thích mặc
quần áo màu đỏ, chỉ cần gặp được ông ấy là nhận ra ngay.
Dứt lời cô gái ngước nhìn hắn với ánh mắt đầy vẻ khẩn cầu, khẽ hỏi hắn:
- Công tử có thể đi tìm ông ta giùm thiếp được không ?
x x x
Đinh Bằng đương nhiên không thể đi, thực tế không thể đi, tuyệt đối không thể
đi.
Hiện tại, cách cuộc chiến quyết định vận mệnh đời hắn chỉ còn chưa tới một
giờ nữa. Lại còn bụng đang đói khát, kiếm chưa luyện qua, cần phải bồi dưỡng tinh
thần, và thể lực, để đi đối phó với Liễu Nhược Tùng, không thể vì một cô gái lạ mà
làm mất đi cơ hội này. Thế nhưng hắn lại không thể nào thốt ra được hai tiếng
"không được".
Hắn nói tiếng "không" trước mặt cô gái đẹp, thực chẳng phải chuyện dễ. Đó
chẳng những phải có dũng khí rất lớn, và da mặt cũng rất dày.
Một gã trai nhất định phải qua nhiều lần kinh nghiệm đau đớn, mới có thể học
được tiếng "không" này.
Đinh Bằng than thầm trong bụng, nói:
- Không rõ vị tiên sinh này ở chỗ nào!
Mắt cô lập tức sáng rực và hỏi:
- Công tử chịu giúp thiếp đi tìm ông ấy?
Đinh Bằng chỉ còn biết gật đầu.
Cô gái chồm lên, ôm cứng lấy hắn và nói:
- Công tử quả thực là người tốt, thiếp sẽ chẳng bao giờ quên công tử. Công tử đi
ngược theo con suối này, đến chỗ đầu nguồn, sẽ thấy một cây cổ thụ hình thù rất

đặc biệt, lúc khí trời đẹp, ông ta hay ngồi đánh cờ với bạn.
Khí trời hôm nay rất đẹp, ông ta nhất định ở đó. Sau khi công tử tìm thấy ông ta
rồi, công tử phải xóa tan bàn cờ ông ta đang đánh, ông ta mới chịu theo công tử đến
đây.
Người mê cờ như vậy, dù trời có sập xuống, cũng phải đánh cho xong ván cờ.
Em ở đây đợi công tử, đi tìm được ông ấy hay không, công tử phải trở về đây
mau.
o
Nước suối trong vắt. Đinh Bằng đi dọc theo bờ suối rất lẹ, hắn muốn đi mau về
mau, hắn còn nhiều chuyện phải làm.
Thái dương đã dần dần lên cao, hắn chợt cảm thấy rất đói, đói gần muốn xỉu.
Hôm nay rất có thể là một ngày rất quan trọng đối với cả cuộc đời hắn, thời
khắc quyết định vận mệnh của hắn đã tới. Trong khi đó, hắn lại như một tên
"ngốc", bụng đói meo, chạy đi tìm một lão già mặc áo đỏ theo lời yêu cầu của một
cô gái không quen biết. Nếu nghe kể chuyện này, bất cứ ai cũng không tin.
Chỉ có sự thực duy nhất là cô gái này rất đẹp. Chẳng những đẹp mà còn có khí
chất rất đặc biệt, khiến không ai có thể từ chối lời yêu cầu của cô ta. Không ai có
đủ nghị lực từ chối và nói tiếng "không" trước cô gái này.
May, con suối không dài. Đúng như lời cô gái diễn tả, đầu con suối, có cây cổ
thụ, dưới cây cổ thụ có hai người đang đánh cờ, và một trong hai người đó có một
lão nhân mặc áo đỏ. Đinh Bằng thở ra một hơi nhẹ nhõm, rảo bước đi tới. Hắn đưa
tay định xóa tan bàn cờ của hai người đang đánh.
Không dè, hắn vừa đưa tay, chân bỗng đạp vào khoảng không một lỗ trống dưới
đất. May thay, lỗ trống không lớn, nên hắn không lọt cả thân mình

xuống hố.
Nhưng hắn vừa rút ra được một chân từ dưới hố lên, thì một chân khác bước vào sợi
giây thắt thòng lọng đặt sẵn trên mặt đất. Hắn vừa đặt chân vào, lập tức giây thòng
lọng rút lại, cột chặt lấy cổ chân hắn và kéo đi làm thân hắn lảo đảo. Không may
hơn nữa là, đầu sợi giây thòng lọng cột trên một cành cây cao. Cành cây bị kéo ghì
sát mặt đất, khi sợi giây động đậy, cành cây bật lên, người hắn cũng bật tung theo.
Khi người hắn bật tung lên lại đụng vào một cành cây khác, chỗ bị đụng lại vừa
đúng ngay "nhuyễn huyệt" cạnh sống lưng, nhuyễn huyệt này chỉ cần đụng nhẹ
một cái, khí lực toàn thân bị mất hết.
Thế là hắn bị treo trên cây, dộng ngược đầu, giống một con cá bị treo để sửa
soạn lóc thịt.
Lỗ hổng trên mặt đất, sợi giây thòng lọng, cành cây kéo ghì sát mặt đất, chẳng
lẽ có người cố ý sắp đặt.
Cô gái kêu hắn đến đây, chẳng lẽ cố ý muốn hắn sa bẫy. Giữa hai người không
thù không oán, tại sao cô gái phải hại hắn ?
o
Hai người đánh cờ chỉ chuyên tâm vào bàn cờ, không ai nhìn hắn một cái, hình
như không biết hắn tới và đã bị treo trên cây.
Hai người này quả thật rất mê cờ.
Họ đặt cạm bẫy này, có thể chỉ để đề phòng người khác tới quấy rối họ chơi cờ,
chớ không phải để đối phó hắn.
Cô gái đương nhiên không rõ có cạm bẫy này.
Nghĩ đến đây, trong lòng Đinh Bằng hơi dễ chịu một chút, lớn tiếng kêu:
- Hai vị lão tiên sinh, phiền hai vị giúp cứu tại hạ xuống.
Hai người đánh cờ không nghe tiếng. Đinh Bằng gọi hai ba lần, hình như họ
không nghe tiếng. Đinh Bằng không nhịn được, kêu lớn:

- "Ê"...
Hắn vừa mở miệng thốt ra một tiếng này, liền có một vật bay tới lấp đầy miệng
hắn. Vật nằm trong miệng hắn nát nhẻo, hôi tanh, cũng không rõ là vật gì.
Vật đó từ một cành cây đối diện bay qua, một con khỉ nhỏ mặc quần áo màu
đỏ, ngồi trên cành cây nhe răng cười "khịt khịt"!
Vật từ trong tay con khỉ ném ra là đất bùn, kể là may mắn.
Đinh Bằng tức giận gần muốn ngất xỉu.
Trải qua thời gian lâu năm gian khổ, lúc mắt nhìn thấy đã sắp tới bờ thành
công, lại gặp chuyện xui xẻo thế này !

Hồi 2
CƠ CAO MỘT NƯỚC

Một lỗ trống, một cành cây, một sợi thừng, đã treo lên cành cây một người khổ luyện võ công mười ba năm.
Đinh Bằng hận mình sao không cẩn thận, để đến nỗi này, không còn cách xoay sở. Thực ra, phương vị lỗ trống, sợi giây thừng và cành cây có khoảng cách và lực lượng, như đều đã được tính toán kỹ lưỡng, chẳng những cần phải có bộ óc cao siêu, và nhiều năm kinh nghiệm, mới có thể tính toán chính xác như vậy.
Hình dạng hồng bào lão nhân lớn hơn người thường nhiều, đầu tóc trắng như cước, sắc mặt hồng nhuận như hài nhi, thân hình cũng giống một đứa trẻ mập mạp. Một lão nhân khác, mình gầy ốm, sắc mặt âm trầm, áo quần màu đen, trông giống một cây khô không hoa trái.
Cả hai đều chăm chú vào bàn cờ, mỗi quân cờ hạ xuống, đều qua một lúc suy nghĩ rất lâu.
Mặt trời dần dần lên cao, rồi dần dần ngả xuống phía tây. Giờ Ngọ đã qua, nếu không xẩy ra chuyện này, có lẽ Đinh Bằng đã đánh bại Liễu Nhược Tùng, vang tiếng giang hồ.
Đáng tiếc hắn còn bị treo trên cây.
Hai lão già đánh cờ bao giờ mới xong, chẳng lẽ họ đang suy nghĩ cách đối phó hắn.
Hắc bào lão nhân mặt âm trầm, đánh cờ cũng âm trầm, cầm quân cờ trên tay, suy nghĩ thật lâu mới nhè nhẹ, từ từ đặt xuống bàn cờ.
Hồng bào lão nhân tròn xoe mắt nhìn quân cờ của đối phương, mồ hôi trán từng giọt, từng giọt nhỏ xuống. Ai nhìn thấy thái độ của lão ta, đều biết ván cờ này, lão ta chắc chắn sẽ bị thua. Ván cờ này, lão sơ ý phân tâm hay lão cố ý nhường cho
đối phương. Người thua cờ luôn tìm lý do để giải thích, chứ không chịu nhận thua.
Đương nhiên lão đòi chơi thêm ván nữa. Nhưng hắc bào lão nhân đã đứng dậy, quay đầu đi thẳng.
Hồng bào lão nhân chồm dậy đuổi theo, lớn tiếng:
- Ngươi không thể bỏ đi được, chúng ta còn phải đánh ván nữa. Hai người, một chạy trước, một đuổi theo sau, hình như không thi triển thân pháp, chạy cũng không nhanh lắm, nhưng chỉ chớp mắt cả hai

đều biến dạng. Con khỉ nhỏ mặc quần áo đỏ trên cành cây đối diện cũng đã biến mất. Trời tối dần, họ bỏ đi rồi, hình như không trở lại, cũng hình như không biết còn có một người vẫn bị treo trên cây. Trước sau, họ không để mắt nhìn Đinh Bằng
một cái.
Hoang sơn tịch mịch, bóng đêm tối dần, đương nhiên chẳng còn ai khác đến
chỗ này.
Một người bị treo trên cây tại đây, dù có bị treo bảy tám ngày, vị tất đã có
người tới cứu. Dù bị treo cho đến chết cũng không phải là chuyện lạ.
Đinh Bằng đểch thực đã lo lắng, chẳng những lo lắng mà còn vừa lạnh, vừa đói,
đầu óc phát hoảng, tứ chi tê dại. Hắn chợt phát hiện, mình thực ra là con heo, một
con heo ngu nhất, xui xẻo nhất thiên hạ. Ngay tự hắn cũng không rõ tại sao lại xui
xẻo như vậy.
Cho đến hiện tại, hắn vẫn chưa biết quý tánh đại danh của cô gái là gì, lại đưa
một manh áo duy nhất của mình cho cô ta, toàn bộ tài sản cũng bị cô ta nuốt trọn
vào bụng, mà còn vì cô ta, bị người treo tại đây như một con cá chết và không rõ bị
treo cho đến bao giờ mới thôi.
Hắn hận không tự đập cho mình bảy tám mươi cái tát thật mạnh, và khóc lớn
một trận.
Không dè, giữa lúc hắn đang oán hận tự trách bản thân, thì sợi giây thừng bị đứt
ngang, hắn rớt từ trên cao xuống, rớt xuống tuy không nhẹ, nhưng lại vừa đập mình
ngay cho huyệt đạo được giải khai.
Những chuyện đã xảy ra này, chẳng lẽ có bàn tay nào đó sắp đặt?
Họ chẳng qua chỉ muốn hắn chịu khổ một lúc, chớ không muốn treo hắn cho
đến chết. Nhưng họ là ai, tại sao phải cho hắn chịu khổ?
Hắn không nghĩ, dù nghĩ cũng không thông. Chuyện trước mắt phải làm là móc
hết chất hôi nhầy nhụa trong miệng ra. Rồi tức tốc chạy về chỗ cũ,

tìm cô gái để
hỏi cho rõ. Rất tiếc cô gái đó đã bỏ đi và đem theo cả manh áo duy nhất của hắn.
Chia tay rồi, rất có thể là hắn sẽ không gặp mặt cô gái đó nữa. Đầu đuôi câu
chuyện này như thế nào, rất có thể trọn đời hắn cũng không tìm ra câu trả lời.
Hiện tại, chuyện duy nhất hắn có thể làm là mình trần, bụng rỗng, kèm theo
một miệng xú khí, lòng tức tưởi, tìm đến Vạn Tùng sơn trang cáo lỗi đã sai hẹn.
Mặc dù bây giờ đã trễ, nhưng đến trễ còn hơn không. Nếu người khác có hỏi tại sao
hắn đến trễ, hắn có thể đặt chuyện nói láo. Vì nếu nói ra sự thật, e rằng chẳng ai tin.
Vạn Tùng sơn trang, khí phái còn lớn hơn sự tưởng tượng của hắn, cả tên đứng
gác cửa cũng mặc áo gấm thêu hoa, rất có thể diện.
Sau khi biết hắn là Đinh Bằng, tên gác cổng đối với hắn rất phi thường khách
khí, mắt không hề để ý mình hắn không mặc áo, cũng không để ý mình hắn đầy
bùn.
Người gác cửa "đại nhân vật", thông thường đều rất có quy củ và lễ phép.
Những quy củ, lễ phép này, quả thực khiến hắn rất ngượng ngùng. Hắn được
người gác cửa đưa vào sảnh, rồi lễ phép nói:
- Đinh thiếu gia đã đến sớm, hôm nay mới mười lăm, chưa tới ngày mười sáu,
trang chủ chúng tôi, cùng các vị bằng hữu được trang chủ mời tới, vốn phải ở nhà
đợi Đinh thiếu gia đến, dù có phải đợi ba hôm, năm hôm cũng chẳng sao...
Đinh Bằng đỏ mặt, ngập ngừng nói:
- Tại hạ đến trễ là...
Hắn đã bịa sẵn một chuyện để nói, nhưng người gác lễ phép, như không muốn
nghe hắn nói, vội tiếp lời:
- Chỉ đáng tiếc, hôm nay trang chủ chúng tôi có việc nhất định phải

xin thiếu
gia thứ tội, vì trang chủ chúng tôi chỉ đợi được vài giờ rồi có việc phải đi.
Đinh Bằng ngẩn người. Hắn không thể trách Liễu Nhược Tùng, bất luận người
nào đợi lâu tới ba canh giờ đều chẳng kể là ít.
Nhưng hắn phải làm sao đây ?
Hiện tại, chỉ còn thừa một đồng tiền, mình trần không áo mặc, bụng đói. Hắn
có thể đi đâu bây giờ.
Người gác cửa đối với hắn rất khách khí, nhưng tuyệt đối không có ý muốn mời
hắn ngồi. Cuối cùng, hắn không nhịn nổi, hỏi:
- Chẳng hay tại hạ có thể ở đây đợi trang chủ về không?
Người gác cửa cười và đáp:
- Nếu Đinh thiếu gia chịu ở lại đây đợi, đương nhiên có thể được.
Đinh Bằng thở ra nhẹ nhõm, nhưng người gác cửa lại nói tiếp:
- Nhưng chúng tôi không dám để thiếu gia lưu lại đây. Vì lần này, trang chủ
chúng tôi ra đi, ít nhất cũng ở ngoài hai ba mươi hôm, làm sao chúng tôi dám để
Đinh thiếu gia đợi tới hai ba mươi hôm được!
Đinh Bằng lặng người chới với!
Người gác cửa lại nói:
- Nhưng trang chủ chúng tôi cũng căn dặn lại, trước ngày mười lăm tháng bảy,
nhất định sẽ trở về, lúc đó sẽ không còn bận việc gì khác, dù có đợi năm ba hôm
cũng không sao.
Đinh Bằng cố dằn cơn nóng giận, nói:
- Được, ngày mười lăm tháng bảy, tại hạ nhất định sẽ tới, nhất định sẽ tới trước
giờ Ngọ.
Người gác cửa vẫn cười:
- Tiểu khả đã có nói, hôm đó trang chủ chúng tôi không còn bận việc gì, Đinh
thiếu gia có tới trễ cũng không sao.
Giọng cười của hắn vẫn khách khí, lời nói của hắn còn khách khí hơn.
Đinh Bằng quay mình thẳng ra cổng, không thèm quay đầu lại. Hắn

không
muốn nhìn nét mặt cười cười của tên gác cửa nói năng khách khí, vừa rất quy cũ
này nữa. Hắn thực là chịu hết nổi. Hắn thề có một ngày nào đó, đắc chí thành
danh, hắn nhất định sẽ trở lại đây để cho tên gác cửa nọ nhìn thấy nét mặt tươi cười
của hắn.
Đó là chuyện sau này, còn hiện giờ, hắn cười không nổi, và không biết nên làm
thế nào cho qua thời gian một tháng chờ đợi.
Dù sao, hắn vẫn còn nhớ còn một đồng tiền.
Một đồng tiền có thể mua được một cái bánh khô, uống chút nước lạnh cũng
tạm đầy bụng.
Nhưng khi hắn định lấy một đồng tiền cuối cùng ra, thì mới phát hiện, đồng
tiền đó cũng không còn nữa. Có lẽ, khi hắn bị treo trên cây, đồng tiền cất trong túi
bị lọt ra mất ? Không đúng, hắn chợt nhớ ra, hắn không cất đồng tiền trong túi đựng
tiền, mà sau khi mua thịt bò, đồng tiền còn thừa, hắn bỏ trong túi áo ngực. Hiện
manh áo đó, hắn đã cho cô gái mặc, thế là đồng tiền cuối cùng cũng đi theo cô gái.
Bây giờ cả tên họ cô gái, hắn cũng không biết.
Đinh Bằng chợt phì cười, cười sặc sụa, cười chảy nước mắt.
o
Đêm, đêm mùa hè.
Trăng lên giữa đỉnh đầu, tinh tú đầy trời, mặt suối dưới ánh trăng, lấp lánh như
giải lụa bạc. Gió đêm đượm mùi hoa thơm. Mùi thơm ngát của lá cây, cùng mùi
thơm dịu của hoa cỏ, từng chập, từng chập từ rặng núi xa đưa tới.
Đêm hôm nay trăng rất tròn và đẹp. Đinh Bằng lại hy vọng vầng trăng tròn
phải chi là cái bánh nướng tròn trịa. Chẳng phải hắn hoàn toàn không hiểu ý nghĩa
của sự phong nhã, nhưng lúc một người quá đói bụng thì cũng quên hẳn hai chữ

phong nhã.
Đây là chỗ hắn gặp cô gái trong lúc ban sáng, hắn về lại chỗ này bởi vì hắn
không còn biết nơi khác để đi.
Với bãn lãnh của hắn, hắn có thể đi lấy trộm, đi đánh cướp, nhất định sẽ dễ
dàng đắc thủ. Nhưng tuyệt đối hắn không muốn mang một vết nhơ không bao giờ
rửa sạch. Hắn nhất định phải đi theo con đường chánh đáng.
Hắn lại nhìn xung quanh, hy vọng là đồng tiền không để trong áo, mà bị rớt
quanh đây. Nhưng hắn không tìm thấy đồng tiền, mà tìm thấy một hạt đậu phộng.
Hắn cẩn thận lượm lên, tách hột đậu phộng làm đôi, từ từ bỏ vào miệng. Không dè,
giữa lúc đó, chợt có một cô gái hấp tấp xông tới, như một con dê núi bị thợ săn rượt
đuổi, làm hạt đậu phộng trên tay hắn cũng văng mất.
Nhưng lần này Đinh Bằng không cảm thấy mình bị xui xẻo, mà còn cao hứng
đến nhảy dựng và reo lên:
- Là cô!
Đinh Bằng không ngờ gặp lại nàng, nhìn nàng dưới ánh trăng, hình như đẹp
hơn lúc mới gặp ban sáng.
Tuy hai người chỉ gặp nhau lần thứ hai, nhưng khi gặp nàng, Đinh Bằng đã coi
như vừa gặp một người bạn rất thân từ lâu.
Cô gái cũng tỏ vẻ rất vui mừng, nắm chặt tay hắn, như sợ hắn bỗng dưng đi
mất.
- "Tưởng rằng chúng ta chẳng bao giờ gặp lại nhau".
Cả hai cùng đồng thanh nói.
Cả hai cùng bật cười.
Đinh Bằng cũng nắm chặt tay cô gái, hình như cũng sợ nàng bỗng đưng đi mất.
Cô gái nhìn hắn nói:
- Vừa rồi thiếp luôn tự nhắc nhở mình, nếu gặp lại được công tử, nhất định phải
nhớ một chuyện.

Đinh Bằng vội hỏi:
- Chuyện gì?
Cô gái ngoẻn miệng cười:
- Nhớ hỏi tên công tử.
Đinh Bằng cười cười, vì vừa rồi hắn cũng luôn tự nhắc nhở mình, lần này nhất
định phải hỏi tên cô gái.
Nàng tên Khả Tiếu.
o
- Cô nương nói tên là Khả Tiếu?
- Phải!
- Có phải khả là khả dĩ, tiếu là tiếu thoại ?
- Phải !
Đinh Bằng cố nhịn cười, nói:
- Cái tên này thật là kỳ quái.
Khả Tiếu nói:
- Chẳng những kỳ quái mà thêm cái họ của thiếp vào còn tức cười hơn nữa.
Đinh Bằng hỏi:
- Cô nương họ gì?
- Họ Lý.
Khả Tiếu chép miệng than:
- Một người mang tên Lý Khả Tiếu, công tử thấy có đủ tức cười không.
Đinh Bằng vẫn cố nhịn cười.
Khả Tiếu nói tiếp:
- Thiếp không hiểu tại sao gia gia lại đặt cho thiếp tên này.
Đinh Bằng nói:
- Thực ra, cái tên này cũng chẳng có gì xấu.
Khả Tiếu nói:
- Nhưng lúc nhỏ đã có người hỏi thiếp: 'Này Lý Khả Tiếu, mày có gì đáng cười
đâu'. Mỗi khi thiếp nghe người khác hỏi câu này, thiếp cảm thấy nhức đầu, chớ
làm sao còn cười được.
Cuối cùng, Đinh Bằng không nín được cười. Khả Tiếu cũng bật cười.
Chuyện xui xẻo trong một ngày, qua một trận cười, tất cả đều quên sạch.
o
Nhưng chỉ chốc lát, cơn đói lại kéo tới, và hắn lại nhớ đến những vấn

đề cần
nên hỏi Khả Tiếu.
Nhìn nàng mặc manh áo của hắn, manh áo đó không có thể che kín toàn thân
nàng được. Ánh trăng rọi trên những chỗ áo không che kín, khiến nàng trông càng
hấp dẫn mê người.
Đinh Bằng, tự bản thân còn lo chưa xong, nhưng không rõ tại sao, hiện tại hắn
không quan tâm vấn đề của mình, mà chỉ quan tâm cô gái.
Khả Tiếu nói:
- Thiếp biết, nhất định công tử muốn hỏi thiếp, tại sao thiếp nhờ công tử đi
kiếm ông lão mặc quần áo đỏ ? Tại sao thiếp không ở đây chờ công tử ? Cả nửa
ngày vừa qua thiếp đã đi đâu?
Đinh bằng lặng thinh thừa nhận.
Khả Tiếu nói tiếp:
- Nhưng tốt nhất công tử đừng nên hỏi.
- Tại sao?
- Vì công tử có hỏi, thiếp cũng không nói.
Nàng níu lấy tay hắn nói tiếp:
- Có những chuyện công tử không nên biết tốt hơn, một người biết nhiều
chuyện, càng nhiều phiền não, thiếp không muốn đem lại nhiều phiền não cho
công tử nữa.
Bàn tay nàng mềm mại và trắng trẻo, sóng mắt nàng ôn nhu và thành khẩn, tha
thiết.
Đinh Bằng tuy chưa gần gũi đàn bà con gái, nhưng hắn cũng nhận ra, nàng đối
với hắn có vẻ thực lòng qua ánh mắt của nàng.
Đối với Đinh Bằng mà nói, đây đã quá đầy đủ. Hắn cũng nắm chặt tay nàng
nói:
- Ta sẽ nghe lời cô nương, cô nương không nói, ta cũng không hỏi.
Khả Tiếu cười thật tươi, nói:
- Nhưng thiếp muốn nhờ công tử đi làm giùm thiếp một việc nữa.
- Việc gì ?

- Đi xuôi theo con suối này, sẽ gặp một tiểu lầu, nóc lợp ngói màu lục.
- Cô nương muốn tại hạ đến đó ?
- Thiếp muốn công tử đi ngay bây giờ.
- Rồi sau đó ?
- Sau khi tới đó, sẽ có người dẫn công tử đến gặp chủ nhân tiểu lầu, người này
nói gì, nhất định công tử phải nghe theo, muốn công tử làm gì, nhất định công tử
phải làm.
Khả Tiếu lại nhìn hắn với ánh mắt rất quyến rũ, tha thiết:
- Công tử nhất định phải tin tưởng nơi thiếp, thiếp nhất định không hại công tử
đâu.
-Tại hạ tin.
Khả Tiếu gặng hỏi:
- Công tử có chịu đi không ?
o
Không đi, đương nhiên là không đi, tuyệt đối không thể đi.
Lần trước, nhận đi làm chuện cho cô nàng, hắn đã lãnh đủ tội, đủ khổ.
Chuyện nói ra lần này càng hoang đường hơn, sao hắn có thể đi.
Rất tiếc hắn lại nhận lời đi !
Lần trước, "đi ngược dòng suối gặp lão già mặc quần áo đỏ", lần này "đi xuôi
dòng nước sẽ gặp căn tiểu lầu lợp ngói màu lục".
Lần trước, bị treo trên cây như con cá chết, miệng bị nhét đầy bùn hôi. Lần này
sẽ gặp chuyện gì ? Hắn có bị xui xẻo như lần trước không?
o
Đing Bằng đã nhìn thấy căn tiểu lầu.
Tiểu lầu dưới ánh trăng, nhìn yên tĩnh và hòa bình, không có vẻ gì chứa đầy sát
cơ bên trong.
Trong tiểu lầu không có cạm bẩy, chỉ có ánh đèn hòa dịu, thiết trần hoa lệ, gia
cụ tinh mỹ. Nếu muốn nói nơi này nhất định có cạm bẫy, thì cũng là cạm bẫy rất
hiền hòa.
Một người nếu có bị chết trong cạm bẫy hiền hòa, ôn nhu, thì cũng

tốt đẹp hơn
bị chết treo trên cây.
Người ra mở cửa tiểu lầu là một tiểu cô nương tóc đen óng mượt, thắt bín hai
bên, miệng cười rất tươi, lúc cười có hai lún đông tiền khá sâu.
Canh ba giữa đêm khuya, chợt có một gã trai lạ, mình trần tới gõ cửa, Đinh
Bằng cho rằng sẽ làm cho cô bé giật mình, sợ hãi vô cùng.
Không dè cô bé chẳng có vẻ gì sợ hãi, chỉ cười cười, hình như biết hắn sẽ đến
đây. Cô bé hỏi:
- Công tử kiếm ai ?
- Tại hạ kiếm chủ nhân nơi đây.
- Để tiểu nữ dẫn công tử đi. Cô bé chẳng những trả lời rất mau mà còn nắm tay
Đinh Bằng kéo đi, làm như Đinh Bằng đã là bạn thân từ lâu.
o
Chủ nhân trên lầu.
Trên lầu, thiết trần rất hoa lệ, chủ nhân ở phía sau bức rèm châu.
Đây chẳng phải nàng cố ý làm ra vẻ thần bí. Canh ba nửa khuya, một nữ nhân
đối với một nam nhân lạ, tất nhiên là phải đề phòng một chút, cũng có thể nàng đã
thay áo sắp sửa đi ngủ, đương nhiên không muốn để một gã trai lạ nhìn thấy.
Đinh Bằng tuy không rành kinh nghiệm xử thế, nhưng cũng rất rõ điều này.
Hắn đương nhiên biết rõ người sau bức rèm châu là nữ nhân, và giọng nói tuy
hơi ngọng nghịu, nhưng rất ngọt ngào dễ nghe:
- Là ai kêu công tử đến kiếm bổn cô nương đó ?
- Là một cô nương họ Lý.
- Cô ấy là người gì của công tử ?
- Bạn của tại hạ.
- Cô ấy đã nói gì với công tử ?
- Cô ấy nói cô nương muốn tại hạ đi làm việc gì, tại hạ sẽ đi làm việc đó.
- Công tử chịu nghe lời cô ấy ?
- Tại hạ tin tưởng cô ấy, và biết cô ấy sẽ không làm hại tại hạ.
- Bất kể bổn cô nương muốn công tử làm việc gì, công tử cũng chịu

làm phải
không ?
- Cô nương là bạn của cô ấy, tại hạ cũng tin tưởng cô nương.
- Công tử có biết bổn cô nương đối với công tử thế nào không ?
- Tại hạ không biết.
Giọng nói của chủ nhân chợt thay đổi, thay đổi một cách rất dữ tợn:
- Bổn cô nương muốn công tử vào một bồn nước nóng, nước thật nóng, dùng
một bàn chải rất lớn, chải hết bùn đất trên mình công tử, khoát lên mình công tử
một bộ đồ mới tinh, và mang một đôi giày thật mới, rồi bắt đầu ngồi trên một cái
ghế. Sau đó đem một nồi thịt bò đã hầm kỹ mấy giờ nhét đầy vào bụng, khiến
công tử không đứng dậy nổi.
Đinh Bằng cười, hắn đã nhận ra giọng nói của cô gái.
Một người cười khanh khách từ sau rèm châu bước ra. Là Khả Tiếu.
Đinh Bằng cố ý chép miệng than:
- Tại hạ đối với cô nương thật lòng, tại sao cô nương lại đối với tại hạ như vậy ?
Khả Tiếu cũng cố ý sa nét mặt, nói:
- Ai biểu công tử dễ dãi nghe lời, thiếp không hại công tử, hại ai ?
Đinh Bằng:
- Thực ra, những chuyện này tại hạ đều không sợ.
Khả Tiếu hỏi:
- Công tử sợ gì ?
- Tại hạ sợ nhất là uống rượu, nếu cô nương bắt tại hạ phải uống mấy cân Thiện
tửu lâu năm, tại hạ sẽ bị hại khổ lắm đó!
o
Rượu lâu năm, thịt bò nướng tái.
Nếu quả thực có người muốn dùng những món này để hại người, nhất định có
rất nhiều người tự nguyện để bị hại.
Hiện tại Đinh Bằng sau khi tắm bằng nước nóng, mặc bộ đồ mới, như một
người thay đổi từ trên xuống dưới, chỉ có một sợi đai lưng là không thay đổi. Sợi
đai lưng may bằng vải màu lam, rộng một tấc, dài bốn thước.
Khả Tiếu ngoẻn miệng cười nói:

- Hiện giờ công tử nên biết rõ, công tử chớ nên đối xử với thiếp quá tốt, vì
người đối với thiếp càng tốt, thiếp càng muốn tìm cách làm hại.
Đinh Bằng chép miệng:
- Thật ra, chẳng thể kể tại hạ tốt lắm với cô nương, chẳng qua chỉ cho cô nương
mượn một manh áo cũ, mời ăn chút thịt bò, và một ít bánh nướng thôi.
Khả Tiếu nói:
- Công tử cho thiếp, chẳng phải một manh áo cũ, mà là một manh áo duy nhất
hiện có; chẳng phải mời thiếp một ít thịt bò, mà là toàn bộ lương thực hiện có.
Nàng nhìn Đinh Bằng với ánh mắt nhu tình và cảm kích, nàng nói tiếp:
- Nếu có người đem tất cả những gì mình hiện có tặng cho công tử, công tử sẽ
đối xử với người đó ra sao ?
Đinh Bằng không nói gì.
Khả Tiếu lại nói:
- Nếu có người đem tất cả những gì hiện có tặng cho thiếp, thiếp chỉ có một
cách để báo đáp.
Đinh Bằng hỏi:
- Cách gì ?
Khả Tiếu cúi đầu nhỏ nhẹ:
- Thiếp cũng tặng lại cho người đó tất cả những gì mình có.
o
Rạng sáng.
Lúc Đinh Bằng tỉnh dậy, Khả Tiếu vẫn nằm bên cạnh, gục mặt trên ngực hắn
như con chim nhỏ. Nhìn mái tóc đen mướt và cần cổ trắng ngần của nàng, trong
lòng Đinh Bằng cảm thấy một niềm hạnh phúc và mỹ mãn chưa từng có.
Vì cô gái mỹ miều này đã hoàn toàn thuộc về hắn.
Hắn không những mãn túc mà còn kiêu hãnh, vì hiện tại hắn đã chân chính trở
thành một nam tử.
Không rõ nàng cũng tỉnh dậy tự lúc nào, ngóc đầu nhìn hắn với cặp

mắt si mê,
đắm đuối.
Đinh Bằng nhẹ vuốt tóc mềm mại của nàng, thì thầm hỏi:
- Nàng có biết ta đang nghĩ gì không?
Khả Tiếu hỏi lại:
- Công tử đang nghĩ gì vậy?
Đinh Bằng nói:
- Ta đang nghĩ, nếu ta là một người vừa có tiền, vừa có danh, nhất định ta sẽ
đưa nàng đi rong chơi khắp thiên hạ, để mọi người trong thiên hạ đều hâm mộ
chúng ta, ghen với chúng ta, lúc đó nàng sẽ vì ta mà kiêu hãnh.
Hắn khẽ chép miệng nói tiếp:
- Tiếc rằng, hiện tại ta chỉ là một gã nghèo mạt, không có gì cả.
Khả Tiếu ngoẻn miệng cười và nói:
- Thiếp thích con người nghèo mạt như công tử.
Đinh Bằng trầm mặt một chút, chợt lớn tiếng:
- Ta quên mất, ta còn một vật này có thể tặng cho nàng.
Rồi hắn vùng dậy, lục trong đống áo quần, tìm ra sợi đai lưng:
- Ta muốn tặng nàng sợi đai lưng này. Hắn nói.
Khả Tiếu không dám cười, vì thấy thần sắc hắn rất trịnh trọng, nghiêm túc,
tuyệt chẳng phải chuyện nói đùa. Nàng chỉ dịu dàng nói:
- Vật gì công tử tặng, nhất định thiếp sẽ giữ kỹ.
Đinh Bằng nói:
- Ta không cần nàng giữ kỹ, mà muốn nàng xé ra coi.
Khả Tiếu rất biết nghe lời. Nàng xé sợi đai lưng, mới phát hiện bên trong cất
dấu một trang giấy đã cũ rách.
Màu giấy đã vàng, mặt trước có mấy hình vẽ đơn giãn; mặt sau dày đặc những
hàng chữ nhỏ li ti.
Khả Tiếu chỉ xem hai hàng:
- Chiêu kiếm này là tuyệt học bình sanh của ta, kiếm pháp của các phái Thanh
Bình, Hoa Sơn, Tung Dương, Không Động, Võ Đang, Hoàng Sơn và Điểm Thương,
gặp chiêu kiếm này tất sẽ bại.
Chỉ nhìn qua hai hàng, nàng không đọc tiếp mỉm cười hỏi:
- Chiêu kiếm này quả thực lợi hại như vậy sao ?

Đinh Bằng nói:
- Ta vẫn chưa nằm vững, nên chưa dám tìm các cao thủ thực sự để thử, nhưng
hiện tại ta đã biết kiếm phái của phái Thanh Bình, Hoa Sơn và Tung Dương, gặp
chiêu kiếm này của ta chẳng khác đậu hũ gặp dao bén, hoàn toàn không sức chống
đỡ. Hắn tỏ vẻ rất cao hứng, nói tiếp:
- Đợi khi ta đánh bại Liễu Nhược Tùng, ta sẽ tìm người khác nổi danh hơn hắn,
thế nào cũng có ngày ta muốn tất cả kiếm khách nổi danh trên giang hồ, đều bại
dưới kiếm của ta.
Khả Tiếu lại nhìn Đinh Bằng vài lượt, rồi đưa trả tờ giấy cho hắn, nói:
- Đây là vật trân quý nhất của công tử, thiếp không thể lấy được.
Đinh Bằng hỏi:
- Ta muốn tặng nàng vật trân quý nhất, tại sao nàng không muốn lấy?
Giọng Khả Tiếu thật ngọt:
- Thiếp là thân phận nữ nhi, không muốn tranh đua với các kiếm khách nổi
danh giang hồ, chỉ cần công tử có lòng như vậy, thiếp đã mãn nguyện lắm. Rồi
nàng ôm ghì hắn, thủ thỉ bên tai:
- Thiếp chỉ muốn một mình công tử thôi !
o
Trăng tròn rồi khuyết, khuyết lại tròn.
Ngày ngày qua đi, Đinh Bằng hầu như quên hẳn cuộc hẹn với Liễu Nhược
Tùng.
Nhưng Khả Tiếu không quên, nhắc:
- Thiếp nhớ ngày mười lăm tháng bảy, công tử có hẹn ước...
Đinh Bằng hững hờ đáp:
- Đến hôm đó, ta sẽ đi.
Khả Tiếu nhắc nhở:
- Hôm nay đã là mồng tám rồi, trong mấy ngày sắp tới, công tử cũng nên luyện
qua kiếm pháp, nhất là có thể một mình tìm chỗ yên tĩnh tập luyện. Thiếp biết,
công tử nhìn thấy thiếp, sẽ... sẽ không muốn luyện tập gì nữa.

Đinh Bằng cười:
- Hiện tại ta muốn ...
Khả Tiếu không cười, cũng không nói gì thêm. Ngày hôm sau, khi Đinh Bằng
tỉnh dậy, Khả Tiếu cùng con a đầu, miệng có hai núm đồng tiền đã rời khỏi tiểu lầu,
chỉ để lại một phong thư.
"Thiếp muốn chàng trong mấy ngày này, hãy cố gắng luyện kiếm pháp, bảo vệ
sức khỏe, sau cuộc hẹn ngày mười lăm tháng bảy, sẽ gặp lại nhau".
Những lời dặn dò trong thư, càng khiến Đinh Bằng thêm cảm kích. Trong lòng
hắn tuy không khỏi đượm chút buồn ly biệt, nhưng nghĩ đến lúc gặp lại Khả Tiếu,
hắn lại phấn khởi tinh thần, luyện kiếm, luyện lực, luyện khí.
Vì Khả Tiếu, hắn quyết tâm cuộc chiến này không thể bại.
Hắn đã phát hiện, thể lực mình tốt hơn trước nhiều. Một gã con trai sau khi có
đàn bà, mới có thể kể là chân chính nam nhân, cũng như mặt đất, sau khi được
thấm nhuần nước mưa, mới biến thành màu mỡ phong phú.
Đến đúng ngày mười lăm tháng bảy, tinh thần, thể lực của hắn, đều đã đạt mức
tối cao.
Đối với cuộc chiến này, hắn đã có lòng tin tất thắng, cầm chắc tất thắng.
o
Mười lăm tháng bảy.
Buổi sáng.
Trời quang đãng, dương quang rực rỡ. Tâm tình của Đinh Bằng cũng như thiên
khí, hắn tự cảm thấy tinh thần đầy đủ, khí lực dồi dào, dù trời sập xuống cũng
chống đỡ nổi.
Người gác cửa rất quy củ, lễ phép của Vạn Tùng sơn trang, khi nhìn thấy Đinh
Bằng cũng thót giật mình.
Người có thể giữ được chân gác cửa nhà đại phú hộ, chẳng phải chuyện dễ,
chẳng những có con mắt biết nhận xét người giàu nghèo, sang hèn,

mà còn biết
thay đổi nét mặt thích đáng tùy lúc. Gã thực không ngờ, người trẻ tuổi, quần áo
sang trọng đứng trước mặt gã lại là tên nghèo mạt không có áo mặc, với bộ mặt xui
xẻo đã đến đây tháng trước.
Nhìn biểu lộ trên nét mặt người gác cửa, Đinh Bằng cảm thấy vui thích, sự tức
giận hôm nào đã vơi chút ít. Hắn nghĩ bụng, đợi sau khi đánh bại Liễu Nhược Tùng
rồi, biểu lộ của gã này nhất định càng làm hắn vui hơn.
Trong lòng Đinh Bằng chỉ có một điểm ái ngại duy nhất là giữa hắn và Liễu
Nhược Tùng không oán không thù, vốn không nên hủy thanh danh lâu năm của ông
ta trong một sớm. Hắn nghe nói, Liễu Nhược Tùng chẳng những rất có hiệp danh
trong giang hồ, mà còn là một chánh nhân quân tử.
o
Liễu Nhược Tùng dáng người cao gầy, diện mạo rất anh tuấn, lễ phép, là một
trung niên rất có phong độ.
Đối với đại đa số nữ nhân, loại nam nhân này có ma lực hấp dẫn hơn bọn tuổi
trẻ nhiều.
Ông ta tuyệt không nhắc đến chuyện tháng trước, điểm này khiến cho Đinh
Bằng chẳng thể không thừa nhận ông ta là quân tử.
Thái độ ông ta rất trầm ổn, hành động mau lẹ, ngón tay dài mà có sức, phản
ứng rất linh mẫn.
Những điểm này lại khiến Đinh Bằng chẳng thể không thừa nhận ông ta là một
kình địch, chẳng phải chỉ có hư danh trong giang hồ.
Luyện vũ trường đã chuẩn bị xong, và trãi trên mặt đất bằng lớp cát nhuyễn.
Trên giá vũ khí, hai bên bày đủ loại binh khí, đủ mọi hình thức, tinh quang
sáng ngời. Dưới bóng cây, còn bày sáu bảy ghế ngồi bằng gỗ đàn.
Liễu Nhược Tùng giải thích:

- Có mấy vị bằng hữu, mộ danh kiếm pháp Đinh thiếu hiệp từ lâu, đều muốn
thưởng thức, nên tại hạ chủ trương mời họ đến, mong thiếu hiệp chớ trách.
Đinh Bằng đương nhiên không trách. Một người lúc thành danh nở mặt, luôn hy
vọng có người đến chứng kiến, người đến càng nhiều, càng thêm cao hứng.
Hắn hỏi:
- Những vị nào đã đến đây ?
Liễu Nhược Tùng nói:
- Một vị tiền bối trong võ lâm, Chung lão tiên sinh của Điểm Thương sơn.
Đinh Bằng hỏi:
- Phong Vân Kiếm Khách Chung Triển ?
Liễu Nhược Tùng mỉm cười:
- Không dè Đinh thiếu hiệp cũng biết vị lão tiên sinh này.
Đinh Bằng đương nhiên biết Chung Triển là người chính trực, cũng như kiếm
pháp của ông ta đã được mọi người tôn kính.
Được người có danh vọng như Chung Triển đến làm nhân chứng cho cuộc
chiến này, thực là may mắn cho Đinh Bằng.
Liễu Nhược Tùng lại nói:
- Mai Hoa lão nhân và Mặc Trúc Tử cũng tới, trong giang hồ liệt tại hạ cùng
hai vị này là ‘Tuế Hàn Tam Hữu’, thực ra tại hạ thấy không xứng đáng.
Ông ta lại cười lộ vẻ đắc ý, nói tiếp:
- Còn một vị nữa là Tạ tiên sinh, danh tiếng trong giang hồ không lớn lắm, vì vị
này rất ít đi lại bên ngoài. Người trong "Thần Kiếm Sơn Trang", thường ít khi đi lại
trong giang hồ.
Đinh Bằng hơi đổi sắc, hỏi:
- Thần Kiếm Sơn trang ? Vị Tạ tiên sinh này là người trong Thần Kiếm Sơn
Trang ?
Liễu Nhược Tùng gật đầu và thản nhiên đáp:
- Phải.

Đinh Bằng bắt đầu hồi hợp, đối với người trẻ tuổi học kiếm mà nói, bốn tiếng
'Thần Kiếm Sơn Trang' vốn đều khiến lòng người rúng đọng, hồi hộp.
Thần Kiếm Sơn Trang, Thúy Vân Phong, Lạc Thủy Hồ, gia đình họ Tạ. Tam
thiếu gia Tạ Hiểu Phong, Kiếm trung thần kiếm, Nhân trung kiếm thần. Vị Tạ tiên
sinh hôm nay phải chăng là vị kiếm thần này ?
o
Vị đến trước nhất là Điểm Thương Chung Triển. Phong Vân kiếm khách thành
danh rất sớm, Liễu Nhược Tùng phải kêu ông ta là lão tiên sinh, nhưng ông ta coi
không già, tóc vẫn đen, cặp mắt vẫn sáng quắt. Ông ta đối với vị thiếu niên từng
đánh bại ba cao thủ của ba phái Thanh Bình, Hoa Sơn và Tung Dương không có vẻ
khách khí. Người chính trực đối với ai cũng không có vẻ khách khí, ông ta luôn có
thái độ này, và luôn cho rằng người khác phải đặc biệt tôn kính vì sự chính trực của
mình. Đây phải chăng người chính trực trong giang hồ đã quá ít ? Tuy vậy, Chung
Triển vẫn không ngồi vào ghế thượng vị, ghế thượng tọa này đương nhiên dành cho
vị Tạ tiên sinh của Thần Kiếm sơn trang.
Tạ tiên sinh chưa tới, Mai Hoa và Mặc Trúc trong nhóm 'Tuế Hàn Tam Hữu'
đã tới.
Nhìn thấy hai người này Đinh Bằng ngẩn người.
Một người áo đỏ, tóc bạc như cước, sắc mặt hồng nhuận như trẻ nít; một người
sắc mặt âm trầm, mình gầy như cây trúc. Rõ ràng là hai người đã ngồi đánh cờ
dước góc cây cổ thụ trên đầu ngọn suối hôm trước. Họ làm như chưa hề thấy Đinh
Bằng.
Đinh Bằng cũng rất muốn quên chuyện này, nhưng có một điều hắn tuyệt đối
không thể quên là tại sao Khả Tiếu muốn hắn kiếm hai người này ?

Nàng có quan
hệ gì với họ ?
Hắn ăn năn, tại sao không hỏi rõ chuyện này, taị sao lại đáp ứng yêu cầu của
nàng.
Hiện tại hắn không còn cách để hỏi nữa, vì vị Tạ tiên sinh của Thần Kiếm sơn
trang đã tới.
Vị Tạ tiên sinh này có thân hình mập mạp, khuôn mặt tròn trịa, luôn tươi cười,
rất hiền hòa, coi như một người thương gia.
Hiển nhiên vị Tạ tiên sinh này chẳng phải là Tạ Tam thiếu gia Tạ Hiểu Phong
đệ nhất kiếm đương thời, vang danh thiên hạ. Thậm chí cả Điểm Thương Chung
Triển cũng khăng khăng mời ông ta ngồi vào ghế thượng tọa. Ông ta cũng không
chịu, nói mình là một quản sự trong Thần Kiếm sơn trang mà thôi, trước mặt các vị
anh hùng thành danh, được ngồi hầu tiếp tại ghế sau cùng, đã là vinh hạnh lắm rồi,
Một người tùy tiện từ Thần Kiếm sơn trang ra, trong giang hồ đã có thân phận và
khí thế như vậy, khiến Đinh Bằng càng thêm hồi hộp, máu nóng bừng sôi!
Hắn thề sẽ có một ngày, hắn cũng muốn đến Thần Kiếm sơn trang, dùng ba
thước sắc trong tay, đến bái phỏng vị danh hiệp thiên hạ vô song đó, xin thỉnh giáo
kiếm pháp của vị đó, dù có bị bại dưới kiếm của ông ta, cũng có thể coi như không
uổng kiếp sống này,
Hắn tự nhủ, cuộc chiến hôm nay nhất định không thể bại.
Hắn từ từ đứng dậy nhìn Liễu Nhược Tùng, nói:
- Vãn bối Đinh Bằng, xin tiền bối chỉ giáo, mong tiền bối kiếm hạ lưu tình.
Chung Triển chợt nói:
- Thiếu hiệp tuổi còn trẻ, nhưng có chuyện phải luôn ghi nhớ.
Đinh Bằng:
- Xin tiền bối chỉ giáo.

Chung Triển trầm nét mặt, giọng lạnh lùng:
- Kiếm vốn là vật vô tình, một khi kiếm ra khỏi bao, chẳng thể lưu tình.
o
Hai đồng tử áo tía bưng hộp kiếm được trang hoàng rất hoa lệ, dáng nghiêm
trang sau lưng Liễu Nhược Tùng. Liễu Nhược Tùng mở hộp, lấy kiếm, rút kiếm ra,
một tiếng 'keng', trường kiếm ra khỏi bao, tiếng ngân như rồng gầm.
Tạ tiên sinh mỉm cười khen:
- Hảo kiếm !
Đây quả thực là một thanh kiếm tốt, kiếm quang lưu động, tỏa kiếm khí lạnh
lẽo kinh người.
Liễu Nhược Tùng cầm kiếm trên tay, thái độ rất ưu nhã, an nhàn.
Đinh Bằng tay nắm chặt chuôi kiếm, lòng bàn tay đã có mồ hôi.
Kiếm của hắn chỉ là thanh kiếm sắt rất thông thường, tuyệt đối không thể sánh
kịp lợi khí trên tay Liễu Nhược Tùng. Hắn cũng không có phong thái ưu nhã, an
nhàn, trầm tĩnh như Liễu nhược Tùng.
Hắn tuy đã tin tưởng chiêu 'Thiên ngoại lưu tinh' của mình chắc chắn có thể
phá kiếm pháp Võ Đang đích truyền của Liễu Nhược Tùng, nhưng hắn vẫn rất khẩn
trương.
Liễu Nhược Tùng nhìn hắn mĩm cười nói:
- Tệ xá còn có thanh kiếm khác, tuy chẳng phải là thần binh lợi khí, nhưng
cũng tạm được, nếu Đinh thiếu hiệp không hiềm tỵ, tại hạ sẽ kêu người đem ra.
Ông ta tự thị là thân phận tiền bối danh gia, không muốn chiếm tiện nghi trước
đối thủ.
Đinh Bằng không chịu tiếp nhận hảo ý của ông ta, chỉ điềm đạm nói:
- Vãn bối dùng thanh kiếm này, nó là di vật của tiên phụ, vãn bối không dám
khinh bỏ.
Liễu Nhược Tùng hỏi:
- Có phải thiếu hiệp là con cháu Đinh gia ở Thái Hồ ?

- Vãn bối là người Ký Bắc.
Chung Triển:
- Vậy thì lạ thiệt.
Ông ta lạnh lùng nói tiếp:
- Giang hồ đồn đại, vị Đinh thiếu hiệp kiếm pháp kỳ cao, mà một kiếm thành
tựu nhất, còn thần kỳ diệu tuyệt, như từ ngoài trời bay tới. Lão phu học kiếm năm
mươi năm, lại không rõ vùng Ký Bắc, còn có một Đinh gia nữa, và có kiếm pháp
gia truyền tinh diệu đến thế ?
Tạ tiên sinh gật đầu, nói:
- Thật ra, đây cũng chẳng có gì đáng kỳ quái, trong giang hồ vốn có nhiều kỳ
nhân dị sĩ, không cần nổi danh, Chung lão tiên sinh tuy kiến văn rộng rãi, cũng vị
tất đã biết rõ hết.
Chung Triển làm thinh, Liễu Nhược Tùng cũng không nói gì thêm, hồi kiếm ngang ngực nói:
- Xin mời!

Viên nguyệt loan đao

Hồi 3
THIÊN NGOẠI LƯU TINH

Mười lăm tháng bảy, đúng ngọ, mặt trời chói chang.
Mặt đất vũ trường trải cát nhuyễn, sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, kiếm
khí quang mang càng làm thêm chói mắt.
Kiếm Đinh Bằng đã đánh ra.
Kiếm pháp của hắn ngoại trừ chiêu "Thiên ngoại lưu tinh" các chiêu kiếm
khác quả thực đều là gia truyền, chỉ có thể kết một chữ "bình" – bình thường,
bình thực, kiếm pháp rất bình thường.
Võ Đang kiếm pháp là nội gia chính tông, lãnh tụ võ lâm, khinh linh huyền diệu, trong tay Liễu Nhược Tùng sử dụng càng lưu động khó lường. Ông

ta chỉ dùng ba khẩu quyết: "khiêu, tước, thích" với kiếm thế khinh linh đã dồn
Đinh Bằng vào thế lúng túng muốn ngộp thở.
Mọi người đều hơi thất vọng về vị thiếu niên kiếm khách mới quật khởi
trong giang hồ. Nhưng Đinh Bằng càng tự mình tin tưởng hơn. Ít ra hắn đã nhận
thấy ba chỗ sơ hở trong kiếm pháp Liễu Nhược Tùng. Chỉ cần hắn thi triển
chiêu "Thiên ngoại lưu tinh", muốn phá kiếm pháp Liễu Nhược Tùng thực như
dao bén chẻ tre. Hắn vốn còn muốn nhường Liễu Nhược Tùng thêm mấy chiêu,
không muốn làm vị kiếm khách tiền bối này quá khó chịu. Nhưng một khi kiếm
ra khỏi bao chẳng thể lưu tình. Hắn đã nhớ kỹ câu này của Chung Triển.
Kiếm pháp bình thường của hắn chợt thay đổi, một thanh kiếm sắt bình
thường bỗng hoá thành một đạo lưu tinh quang hoa chói mắt. Lưu tinh từ ngoài
trời bay tới, không thể tìm hiểu được cách chống đỡ. Vô tình thiết kiếm, kiếm
hạ vô tình.
Trong lòng Đinh Bằng chợt lại thấy hơi ái ngại, vì hắn biết Liễu Nhược
Tùng chắc sẽ bị thương dưới kiếm của hắn.
o
Nhưng hắn đã lầm.
Một tiếng "keng", tinh quang bắn bốn phía. Liễu Nhược Tùng đã đỡ được
chiêu kiếm "Thiên ngoại lưu tinh" của Đinh Bằng.
Võ Đang nội gia chân khí. Liễu Nhược Tùng là đệ tử tục gia duy nhất của
Thiên Nhất chân nhân nội lực thâm hậu, đương nhiên Đinh Bằng chẳng thể sánh
kịp. Song kiếm chạm nhau, Đinh Bằng bị chấn động sắp té ngã. Nhưng hắn
không để bị té xuống. Kiếm của hắn tuy bị chấn mẻ một miếng, hổ khẩu tay

cũng bị chấn thương nhưng hắn không để bị té ngã vì hắn quyết tâm không để té
ngã. Quyết tâm không nhìn thấy được bằng mắt nhưng là then chốt trọng yếu
quyết định sự hơn thua, thậm chí có khi còn trọng yếu hơn nội lực.
Hắn chưa thua còn muốn đấu nữa. Vừa rồi chắc có gì sơ sót. Chiêu kiếm
đó vốn là chiêu kiếm tất thắng.
Liễu Nhược Tùng đã thu kiếm thức nhìn Đinh Bằng với ánh mắt rất kỳ
quái.
Chung Triển chợt nói:
-Đinh thiếu hiệp chưa thua.
Ông ta quả thực là người chính trực. Vì câu nói này sự chán ghét của Đinh
Bằng đối với ông ta đã chuyển thành sự cảm kích.
Cuối cùng Liễu Nhược Tùng cũng gật gật đầu nói:
-Tại hạ biết thiếu hiệp chưa thua.
Nhưng ông ta vẫn nhìn Đinh Bằng bằng ánh mắt kỳ quái hỏi từng tiếng
một:
-Chiêu kiếm thiếu hiệp sử dụng vừa rồi có phải đã đánh bại kiếm pháp
của Tung Dương Quãng Chính Bình?
Đinh Bằng đáp:
-Phải!
Liễu Nhược Tùng lại hỏi:
-Lúc thiếu hiệp đánh bại hai vị Sử Định và Cát Kỳ cũng bằng chiêu kiếm
này?
-Phải!
-Đây thực là kiếm pháp gia truyền của thiếu hiệp?
-Phải!
-Lệnh tôn là vị tiền bối nào?
-Gia phụ đã qua đời tám năm trước.
Đinh Bằng không nói tên phụ thân mình, Liễu Nhược Tùng cũng không
truy vấn.
Thần sắc ông càng kỳ quái hơn, chợt quay mình hỏi vị Tạ tiên sinh:
-Chiêu kiếm Đinh thiếu hiệp sử dụng vừa rồi chắc Tạ tiên sinh đã

nhìn rất
rõ?
Tạ tiên sinh mỉm cười đáp:
-Loại kiếm pháp tinh diệu cao tuyệt này tại hạ thực không hiểu rõ lắm may cũng nhìn được khá rõ.
Liễu Nhược Tùng lại hỏi:
-Tạ tiên sinh thấy chiêu kiếm đó thế nào?
Tạ tiên sinh đáp:
-Chiêu kiếm đó lăng lệ kỳ quỷ, hầu như đã có uy lực như "Đoạt mệnh thập tam thức" của vị tuyệt đại kỳ hiệp Yến Thập Tam năm xưa. Lộ số cũng
phảng phất tương tự, chỉ tiếc công lực chưa đủ mà thôi.
Ông ta lại cười cười nói tiếp:
-Đây chẳng qua tại hạ chỉ thuận miệng nói bậy mà thôi chứ kiếm pháp tại
hạ không rành lắm.
Đương nhiên chẳng phải ông ta chỉ thuận miệng nói bậy, môn hạ Thần
Kiếm sơn trang làm gì có người không rành kiếm pháp?
Ba mươi năm trước, Yến Thập Tam tung hoành thiên hạ, mình trải trăm
trận lớn nhỏ, đánh đâu thắng đó, được thiên hạ công nhận là người duy nhất có
thể cùng Tạ tam thiếu gia quyết thắng phụ. Sau đó vị kỳ hiệp này có cùng Tạ
Hiểu Phong giao thủ hay không, rút cuộc ai thắng, ai bại đến nay vẫn là một câu
hỏi không giải đáp. Hiện tại vị kỳ hiệp cô độc kiếm khách này tuy đã quy tiên
nhưng thanh danh và kiếm pháp của ông vẫn lưu truyền bất hủ.
Tạ tiên sinh đem chiêu kiếm của Đinh Bằng so sánh với đoạt mệnh thập
tam thức của vị kỳ hiệp đó quả thực là một vinh sủng cho Đinh Bằng.
Liễu Nhược Tùng chợt mỉm cười nói:
-Theo lời Tạ tiên sinh khiến tại hạ vinh hạnh vô cùng.
Đinh Bằng ngẩn người. Mọi người cũng ngẩn người ngạc nhiên.
Vinh hạnh vô cùng phải là Đinh Bằng tại sao lại là Liễu Nhược Tùng?
Chung Triển lạnh lùng hỏi:
-Tạ tiên sinh tán thưởng kiếm pháp của Đinh Bằng có quan hệ gì với Liễu

đại hiệp?
Liễu Nhược Tùng đáp:
-Có chút quan hệ!
Chung Triển vẫn cười lạnh. Liễu Nhược Tùng không đợi Chung Triển nói
gì thêm tiếp lời:
-Mọi người trong giang hồ đều biết kiến văn của tiền bối rộng rãi, đã so
sánh tương đương với Bách Hiểu Sinh binh khí phổ năm xưa.
Chung Triển nói:
-Lão phu tuy không có kiến văn quảng bác bằng Bách Hiểu Sinh nhưng
kiếm pháp của các môn phái trong thiên hạ lão phu đều đã thấy qua.
Liễu Nhược Tùng hỏi:
-Tiền bối đã thấy qua chiêu kiếm này chưa?
-Chưa.
Liễu Nhược Tùng hỏi:
-Còn Tạ tiên sinh?
Tạ tiên sinh đáp:
-Tại hạ cô lậu quả văn, không có kiến thức về kiếm pháp cũng không rõ
có bao nhiêu...
Liễu Nhược Tùng thản nhiên cười cười nói:
-Sở dĩ hai vị chưa thấy qua chiêu kiếm này là vì chiêu kiếm này do tại hạ
sáng chế...
o
Câu nói này thật rất kinh người. Kinh hãi nhất đương nhiên là Đinh Bằng.
Gần như hắn không nhịn được, chồm lên hỏi:
-Tiền bối nói sao?
Liễu Nhược Tùng nói:
-Lời tại hạ nói chắc Đinh thiếu hiệp đã nghe rất rõ rồi.
Máu nóng Đinh Bằng đã xông lên đỉnh đầu:
-Tiền bối... tiền bối có gì làm chứng?
Liễu Nhược Tùng từ từ quay mình sai tên đồng tử:
-Ngươi đi mời phu nhân đem kiếm phổ của ta ra đây!
o
Đối với một nam nhân học kiếm mà nói, trên đời có hai khoản tuyệt đối

không thể cho người khác cùng hưởng: đó là kiếm phổ và thê tử.
Liễu Nhược Tùng là một nam nhân. Liễu Nhược Tùng cũng học kiếm.
Đối với kiếm phổ và thê tử đương nhiên ông ta cũng trân quý. Nhưng hiện tại
ông ta muốn thê tử đưa kiếm phổ ra đủ thấy đối với chuyện này phương pháp xử
lý của ông ta đã tỏ ra vô cùng thận trọng.
Không ai nói gì thêm, cũng không ai còn có thể nói gì.
Liễu Nhược Tùng xử sự công chuyện thường khiến chẳng ai có thể dèm
pha.
o
Kiếm phổ do đích thân Liễu phu nhân đem ra.
Kiếm phổ cất giữ trong một chiếc hộp phong kín. Trên mặt chiếc hộp còn
có niêm phong. Mặt Liễu phu nhân cũng che bằng vuông sa mỏng.
Một lớp sa mỏng tuy che kín được diện mục của bà ta nhưng không che
được nét phong hoa tuyệt đãi của bà. Liễu phu nhân vốn là mỹ nhân nổi tiếng
giang hồ mà còn xuất thân thế gia, chẳng những có mỹ danh còn có hiền danh.
Có người lạ mặt đương nhiên bà ta chẳng thể lộ diện mục thật. Bà ta đương nhiên cũng đã biết chuyện này nên đã giao ngay kiếm phổ cho Chung
Triển và Tạ tiên sinh.
Thân phận của Tạ tiên sinh, sự chính trực của Chung Triển tuyệt chẳng ai
còn hoài nghi. Liễu phu nhân cúi đầu, thái độ cũng khiến chẳng ai có thể nói gì.
o
Chiếc hộp phong kín đã được mở. Kiếm phổ bằng lục màu đạm, rất mỏng, mỏng phi thường. Vì đây không phải là Võ Đang kiếm phổ mà là Thanh
Tùng kiếm phổ do Liễu Nhược Tùng tự sáng tác.
Võ Đang kiếm pháp bác đại tinh thâm. Liễu Nhược Tùng độc sáng kiếm
pháp chỉ có sáu chiêu. Trang cuối cùng tức là chiêu kiếm đang nói.
Tạ tiên sinh và Chung Triển lập tức lật trang kiếm phổ cuối cùng. Với

thân phận và địa vị của họ đương nhiên không thể coi chuyện mình không nên
coi. Nhưng đây là chứng cớ vì nhất sinh tín dự của Đinh Bằng và Liễu Nhược
Tùng nên họ chẳng thể không coi.
Chỉ xem qua mấy hàng sắc mặt cả hai đều biến đổi.
Liễu Nhược Tùng liền hỏi:
-Chiêu kiếm Đinh thiếu hiệp sử dụng vừa rồi phải chăng hai vị đều đã thấy rất rõ?
-Phải!
Vừa rồi Đinh thiếu hiệp nói đã dùng chiêu kiếm này đánh bại kiếm pháp
của Sử Định, Cát Kỳ và Quách chính Bình phải chăng hai vị đều đã nghe rất rõ?
-Phải!
-Đinh thiếu hiệp và tại hạ phải chăng mới gặp nhau lần thứ nhất?
Điểm này Chung Triển và Tạ tiên sinh không thể xác định được nên họ
quay sang hỏi Đinh Bằng. Đinh Bằng gật đầu thừa nhận.
Liễu Nhược Tùng lại hỏi:
-Kiếm phổ này có phải là giả tạo không?
-Không phải. Điểm này Tạ tiên sinh và Chung Triển đều có thể xác định.
Liễu Nhược Tùng bèn thở dài một tiếng:
-Hiện giờ tại hạ không có gì để nói nữa.
o
Đinh Bằng cũng không thể nói gì. Tuy hắn tự thấy đã trưởng thành, nhưng
thực ra vẫn như một đứa trẻ.
Hắn sinh trưởng tại một vùng hương thôn chất phác. Ra khỏi hương gia
mới hơn ba tháng, những quỷ quyệt trong giang hồ làm sao hắn rõ? Hắn chỉ cảm
thấy lặng người. Toàn thân như chìm xuống, chìm xuống một hố sâu thăm thẳm
toàn thân trên dưới như bị trói chặt, muốn gỡ, gỡ không ra, muốn kêu, kêu không
thành tiếng. Sở hữu hy vọng đều đã bị huỷ diệt, viễn cảnh quang minh sáng lạn
đã biến thành một màu đen tối. Hắn thực không rõ nên làm gì mới

phải.
Chung Triển hỏi Liễu Nhược Tùng:
-Liễu đại hiệp đã sáng xuất chiêu kiếm này sao chưa thấy sử dụng qua?
Liễu Nhược Tùng giải thích:
-Tại hạ là Võ Đang môn hạ, lấy Võ Đang làm vinh hạnh. Chiêu kiếm này
chẳng qua chỉ trong lúc vô ý sáng xuất rồi tiện tay ghi lại cũng chẳng qua chỉ là
nhất thời hứng thú muốn lưu lại ngày sau tiêu khiển mà thôi. Võ Đang kiếm
pháp bác đại uyên thâm đủ để tại hạ trọn đời sử dụng không hết. Nhất sinh tại
hạ tuyệt không muốn sáng xuất đệ nhị gia kiếm pháp với dã tâm tự sáng môn
phái, nếu chẳng phải thực bất đắc dĩ tại hạ tuyệt không muốn đưa kiếm phổ này
ra.
Lời giải thích của Liễu Nhược Tùng chẳng những hợp tình hợp lý mà còn
quang minh chính đại, bất luận ai cũng không thể không tiếp thụ.
Tạ tiên sinh mỉm cười khen:
-Nói rất hay! Thiên Nhất chân nhân chắc cũng rất vinh dự có được một đệ
tử như Liễu đại hiệp.
Chung Triển thắc mắc:
-Chiêu kiếm này đã là kiếm pháp Liễu đại hiệp tự sáng vậy Đinh Bằng
học được từ đâu?
Liễu Nhược Tùng đáp:
-Điểm này chính tại hạ cũng đang muốn hỏi Đinh thiếu hiệp.
Đoạn lão quay sang hỏi Đinh Bằng với thái độ rất ôn hoà:
-Rút lại, chiêu kiếm này có phải là kiếm pháp gia truyền của thiếu hiệp
không?
Đinh Bằng cúi đầu đáp:
-Không phải!
Nói ra hai câu này hắn có cảm giác như tự mình đánh mình một roi thật
mạnh. Nhưng hiện tại hắn đã chẳng thể thừa nhận. Hắn vốn là một

thanh niên
trẻ tuổi chất phác, không biết mạo muội lương tâm nói dối.
Liễu Nhược Tùng hỏi tiếp:
-Vậy thiếu hiệp đã học được ở đâu?
-Gia phụ trong lúc tình cờ lượm được một pho kiếm phổ tàn khuyết, trong
đó có chiêu "Thiên ngoại lưu tinh" này.
-Là kiếm phổ của ai?
-Không rõ – hắn thực tình không rõ.
Trong kiếm phổ không ghi tên họ, tự hắn cũng không rõ kiếm phổ của ai
cho nên hắn chẳng thể không tin Liễu Nhược Tùng. Hắn nói hoàn toàn là thực.
Liễu Nhược Tùng chép miệng nói:
-Không dè một thiếu niên trẻ tuổi như thiếu hiệp đã dám nói dối.
Đinh Bằng cãi:
-Tại hạ không nói dối.
-Vậy kiếm phổ đó đâu?
-Tại...
Đinh Bằng không nói tiếp được, vì hiện tại hắn cũng không rõ kiếm phổ
đó ở đâu. Hắn nhớ đã từng tặng kiếm phổ đó cho Khả Tiếu, tuy Khả Tiếu trả
lại hắn nhưng hắn lại đưa cho Khả Tiếu cất giữ. Nàng đã tặng tất cả cho hắn,
hắn cũng đã tặng tất cả cho nàng.
Sau đó qua những ngày rất êm ấm, rất say sưa đắm đuối, một người trẻ
tuổi mới nếm tư vị ôn nhu sao còn biết nghĩ đến chuyện khác?
Liễu Nhược Tùng lạnh lùng nhìn hắn, lại chép miệng nói:
-Thiếu hiệp còn trẻ, chưa phạm lỗi lầm gì lớn, tại hạ không truy cứu lý
lịch kiếm phổ đó nữa.
Đinh Bằng cúi đầu, hắn đã nhận rõ, hiện tại dù nói gì cũng không ai tin,
hắn cũng đã nhận ra cặp mắt những người khác đang nhìn mình với vẻ khinh
biệt.
Liễu Nhược Tùng nói tiếp:
-Chỉ cần thiếu hiệp đáp ứng, trọn đời không dùng kiếm nữa, cũng

không
lai vãng giang hồ nữa tại hạ sẽ để thiếu hiệp đi.
Thần sắc ông ta trở nên rất nghiêm túc tiếp:
-Sau này, nếu thiếu hiệp bội tín dù thiếu hiệp trốn đi đâu tại hạ cũng tìm
đến lấy tính mạng của thiếu hiệp.
Mọt người học kiếm, một người tuổi trẻ, quyết tâm muốn nổi tiếng hơn
người nếu trọn đời chẳng thể dùng kiếm, trọn đời không được lai vãng giang hồ
cuộc sống còn có ý nghĩa gì?
Nhưng hiện tại Đinh Bằng chẳng thể không đáp ứng, hiện tại hắn đã không còn đường lựa chọn nữa.
Hắn đột nhiên cảm thấy lạnh toát toàn thân, vì giữa lúc đó chợt có một
luồng gió lạnh thổi tới, thổi bay tà áo của hắn, cũng thổi bay tấm sa che mặt của
Liễu phu nhân...
o
Thiên khí đã sắp đổi, dương quang xán lạn đã bị mây đen che kín. Đinh
Bằng chợt cảm thấy toàn thân đã cứng đơ giá lạnh, chợt lại cảm thấy toàn thân
như bị thiêu đốt trong lửa đỏ. Một nỗi bi thống và phẫn nộ không thể tả, chẳng
khác luồng hoả diện từ dưới chân xông lên yết hầu, thiêu đỏ mặt hắn cũng thiêu
đỏ cặp mắt hắn.
Trong một chớp mắt tấm sa che mặt bị thổi bay hắn đã nhìn rõ diện mục
Liễu phu nhân. Vị Liễu phu nhân này chính là Khả Tiếu.
o
Hiện tại tất cả đều đã rõ ràng.
Hắn không ngờ sự thực trong chuyện này lại bỉ ổi tàn khốc đến thế. Hắn
chợt cất tiếng cười lớn. Tiếng cười của hắn chẳng khác tiếng kêu rú của dã thú
sắp chết.
Hắn trỏ mặt Liễu phu nhân lớn tiếng:
-Phải rồi! Thì ra là nàng!

Mọi người đều giật mình nhìn hắn.
Liễu Nhược Tùng hỏi hắn:
-Ngươi nhận biết nàng?
Đinh Bằng đáp:
-Đương nhiên ta biết. Ta không biết nàng còn ai biết?
-Ngươi biết nàng là ai?
-Lý Khả Tiếu.
Liễu Nhược Tùng trầm nét mặt cười lạnh:
-Ta chẳng thể cười, ngươi cũng chẳng thể cười.
Chuyện này quả thực chẳng thể cười, chẳng có chút gì có thể cười.
Chuyện này cũng khiến người chẳng thể khóc ra tiếng.
Đinh Bằng vốn cần nói ra tất cả sự thực đã qua – từ lúc nàng trần truồng,
bắt đầu thâm nhập vào tâm linh hắn, đến khi nàng yêu cầu hắn đi kiếm Mai Hoa
lão nhân rồi bị treo lên cây cho đến lúc nàng cho hắn tất cả, hắn cũng cho nàng
tất cả...
Nhưng hắn không thể nói ra được, vì chuyện này thực quá hoang đường,
nếu hắn nói ra nhất định người khác sẽ cho hắn là một thằng khùng, một thằng
dâm ô biến thái. Đối phó với loại người khùng này bất kể dùng phương pháp
tàn khốc đến đâu đều không ai nói năng. Hắn đã từng tận mắt nhìn thấy một
người khùng như vậy bị người ta treo lên tới chết. Hiện tại hắn mới rõ mình đã
sa vào một cạm bẫy khủng khiếp. Một cặp mệnh danh quân tử và thục nữ chẳng
những muốn đoạt kiếm phổ của hắn còn hủy hoại triệt để con người hắn. Vì hắn
đã uy hiếp tới họ. Vì cuộc chiến này hắn vốn nhất định thắng. Hiện tại hắn vốn
đã có thể vang danh giang hồ, nổi tiếng hơn người. Nhưng ngược lại...
Đinh Bằng chợt chồm lên dùng hết lực lượng toàn thân định chụp lấy vị
Liễu phu nhân "Bất khả tiếu" này. Hiện tại đã hết. Hắn đã bị huỷ diệt triệt để

trong tay nàng. Hắn cũng muốn hủy diệt nàng. Chỉ đáng tiếc một thục nữ danh
nhân như Liễu phu nhân tuyệt chẳng thể dễ dàng bị hủy dưới tay một vô danh
tiểu tử như Đinh Bằng.
Thân hình hắn vừa chồm lên đã có hai mũi kiếm đâm tới. Mai Hoa lão
nhân lớn tiếng quát:
-Nãy giờ ta không mở miệng chỉ vì Liễu Nhược Tùng huynh đệ của ta nhưng bây giờ ta không thể nhịn được nữa.
Liễu Nhược Tùng vẫn làm bộ than thở:
-Ta vốn không muốn làm khó dễ ngươi tại sao ngươi lại nhất định tự mình
tìm cái chết?
Một tiếng sấm động. Mưa đổ xuống như trút. Kiếm quang xen lẫn sấm
chớp. Quần áo Đinh Bằng đã nhuộm đỏ máu tươi. Mắt hắn cũng đỏ hoe. Hắn
đã bất chấp tất cả. Nhất sinh của hắn đã bị hủy chi bằng chết ngay tại đây?
Chết trước mắt người đàn bà lang độc.
Tạ tiên sinh không ngăn cản. Chung Triển cũng không. Họ đều không muốn xen vào chuyện này, gã trẻ tuổi này thật không đáng được họ đồng tình.
Nếu như hắn có thân phận, có địa vị, có danh khí, nếu như hắn xuất thân thế gia
hiển hách cũng có thể còn có người giúp hắn nói vài câu, nghe hắn giải thích.
Chỉ tiếc hắn là một tên nghèo mạt, không có gì.
Kiếm quang nhoáng lên đâm trúng vai hắn, hắn không thấy đau. Hắn đã
có phần điên cuồng, mê loạn, tê dại. Một người lâm tình trạng này thường kích
động bản năng cầu sinh, chẳng ai muốn như một con chó điên chờ người dùng
loạn kiếm đâm chết. Nhưng đáng tiếc lúc này hắn đã đi vào tử lộ, muốn quay
đầu cũng không kịp nữa.
Hai thanh kiếm của Mai Hoa và Mạc Trúc tử đã như hai con rắn độc xoắn

chặt lấy hắn. Hắn đã phát hiện ra âm mưu của họ nên họ tuyệt chẳng thể tha
cho hắn sống.
Hiện tại mọi người đều đã cho rằng hắn rất đáng tội, dù cho họ có giết
hắn cũng là chuyện thiên kinh đại nghĩa.
Liễu Nhược Tùng đã phóng ra một đường kiếm trí mạng. Đường kiếm
này sắp đâm trúng cổ họng Đinh Bằng. Đột nhiên lại một tiếng sét lớn vang
động. Tiếng sét và chớp cùng giáng xuống một lượt, cây cổ thụ lớn trên luyện
võ trường bị sét đánh chẻ đôi.
Sấm sét, điện chớp, lôi hoả.
Cành cây lớn gãy lìa trong hỏa diệm ào ào đổ xuống với khí thế lôi đình.
Đây là oai của trời đất, cơn phẫn nộ của trời đất, bất cứ ai đều không tránh khỏi
sợ hãi.
Trong tiếng la hoảng mọi người đều bất giác nhảy lui. Liễu Nhược Tùng
cũng nhảy lui ra phía sau. Chỉ có Đinh Bằng xông tới phía trước, xông ra giữa
những cành cây gẫy đổ, xông ra giữa vùng lôi hỏa ...
Hắn không rõ, phải chăng mình có thể lui ra được cũng chẳng rõ mình sẽ
trốn đi đâu. Hắn không có mục đích cũng không biện phương hướng. Trong
lòng chỉ muốn trốn ra khỏi cạm bẫy này, trốn được đến đâu hay đến đó. Hắn cố
dùng hết lực lượng. Đến lúc kiệt sức hắn gục ngã xuống bên một khe suối bên
núi.
Mưa tiếp tục, trời đã tối.
Trước khi ngã gục chuyện hắn nghĩ tới cuối cùng chẳng phải là cừu hận
đối với Liễu Nhược Tùng và "Khả Tiếu", cũng chẳng phải là bi thống của chính
mình. Điều hắn nghĩ tới là cặp mắt của phụ thân nhìn hắn lúc sắp qua đời.

Trong cặp mắt đó đầy sự yêu thương và lòng tin.
Hiện tại cặp mắt đó vẫn phảng phất như đang nhìn hắn, trong ánh mắt vẫn
đầy yêu thương và lòng tin, tin tưởng con mình nhất định có thể tranh khẩu khí,
nổi tiếng hơn người, muốn con mình phải sống.
Trăng tròn. Trăng đêm rằm tháng bảy.
Mưa đã tạnh, trăng tròn đã lên cao.
Trăng đêm nay phảng phất đẹp hơn bình thường, đẹp thần bí, đẹp thê
lương, đẹp khiến người nát tim.
Đinh Bằng mở mắt nhìn thấy vầng trăng tròn này.
Hắn chưa chết, những người muốn hắn chết không tìm được hắn.
Cũng không rõ là tình cờ hay là thiên ý hắn mới gục ngã bên khe suối
cạnh sườn núi này.
Mưa rào tạo cơn nước lũ, nước lũ từ trên núi đổ xuống khe suối, cuốn theo
người hắn đến đây. Chỗ này cách chỗ hắn ngã gục xuống rất xa.
Từ khe suối bò lên liền nhìn thấy một động huyệt rất sâu, bốn bề là núi là
cây rừng. Sơn cốc sau trận mưa ướt át và mát mẻ, giống như một xử nữ vừa tắm
ra. Nét đẹp của xử nữ cũng luôn đượm nét thần bí. Đinh Bằng phảng phất đã bị
lực lượng thần bí này hấp dẫn, bất giác tự nhiên bước vào động.
Aùnh trăng từ ngoài rọi vào soi rõ bốn vách động đầy những bức hoạ. Hình
hoạ chẳng phải là nhân gian mà là trên trời, chỉ có trên trời mới có cảnh tượng
như vậy.
Điện đường rộng lớn và hoa lệ, vũ sĩ mặc kim giáp cầm kim qua, cung nga
mặc vũ y, cột tóc cao, khăp nơi bầy đầy những hoa tươi, quả thơm, châu ngọc
trân báu, tuyệt chẳng có nơi nhân gian. Đồ họa đàn ông đều oai vũ hùng tráng
như thiên thần, đàn bà đều xinh đẹp cao quý như tiên tử. Đinh Bằng nhìn ngây
đến say mê.

Sở hữu hy vọng của hắn đều đã huỷ diệt, tiền đồ quang minh đã biến thành một màu hắc ám. Tại nhân gian hắn bị lừa đảo, khinh miệt, bị hạ nhục, bị
oan uổng dồn vào đường cùng. Tại nhân gian hắn đã không còn tiền đồ, không
tương lai, đã bị người ta hủy diệt triệt để. Nỗi oan uổng hắn bị đổ lên đầu, trọn
kiếp sống này không còn cách rửa sạch, kiếp sống hắn đã không có ngày ngóc
đầu dậy được. Dù còn sống hắn cũng chỉ có thể dương mắt nhìn những người đã
hạ nhục, lừa dối và vu oan hắn diễu võ dương oai, vì những người đó chẳng bao
giờ bị hắn đánh gục được.
Hắn sống còn có ý nghĩa gì?
Nhân gian tuy không có thiên lý nhưng trên trời có. Tại nhân gian bị oan
khuất chỉ có lên trời khiếu nại. Hắn còn trẻ vốn chẳng nên có lối suy nghĩ này
nhưng một khi đã đến đường cùng không biết làm sao chẳng nghĩ vậy còn có thể
nghĩ gì hơn, hắn chợt muốn chết.
Chết quả thực dễ dàng hơn sống như thế này nhiều mà cũng thống khoái
hơn nhiều. Bị lừa dối, bị một người đàn bà mình yêu lần thứ nhất lừa dối. Đây
vốn là chuyện bất cứ người nào đều chẳng thể chịu đựng và đủ khiến một người
trẻ tuổi hết ham sống.
Hắn chợt phát hiện trong tay còn cầm thanh kiếm. Thanh kiếm này đã
không thể đem lại thanh danh và vinh dự cho hắn chi bằng chết bằng thanh kiếm
này cho xong? Hắn nâng kiếm, chuẩn bị đưa mũi kiếm tự đâm vào cổ họng...
Không dè giữa lúc đó một trận gió thổi qua, trong làn gió phảng phất có
bóng người. Một bóng người mờ mờ, kèm theo mùi thơm thoang thoảng bay qua
trước mặt hắn rồi chợt không thấy nữa. Thanh kiếm trong tay hắn

cũng không
thấy.
o
Đinh Bằng ngẩn người. Sau đó hắn cảm thấy một luồng hơi lạnh từ chân
xông lên, đột nhiên toàn thân lạnh giá. Chẳng lẽ nơi đây có quỷ?
Trong động huyệt vốn rất thần bí, hiện tại trong bóng tối lại phảng phất
đầy hình bóng ma quỷ. Nhưng một người đã quyết tâm muốn chết thì còn sợ gì
ma quỷ nữa? Ma quỷ chẳng qua cũng là người đã chết mà thôi. Không có kiếm
cũng vẫn có thể chết được.
Đinh Bằng chỉ hận chẳng những người ta khi phụ hắn mà lúc sắp chết ma
quỷ cũng trêu cợt hắn. Hắn nghiến răng dùng lực lượng toàn thân lao đầu vào
vách đá. Bất luận bị người khi phụ hay ma quỷ trêu cợt, món nợ này sau khi
chết hắn nhất định phải thanh toán.
o
Nhưng hắn lại chưa chết.
Đầu hắn không chạm vách đá vì lại có trận gió thổi qua. Trước vách đá
chợt xuất hiện một người. Đầu hắn chạm vào mình người này. Chuyện đã xảy
ra còn đáng sợ hơn đưa đầu vào vách đá vì trên đời chẳng thể có người nào lẹ
như vậy. Hắn giật mình tháo lui, nhìn rõ người trước mặt. Một tuyệt sắc mỹ
nhân, mặc vũ y, cột tóc cao giống hệt tiên tử trong bức họa trên vách. Chẳng lẽ
nàng từ trong bức hoạ trên vách bước ra?
o
Tay trái nàng xách chiếc giỏ tre đựng đầy hoa quả tươi, tay mặt cầm thanh
kiếm. Kiếm của Đinh Bằng. Nàng nhìn Đinh Bằng mỉm cười, nụ cười thanh
tâm, êm dịu, thuần khiết, cao quý. Bất kể là gì nhìn nàng ít ra không đáng sợ.

Đinh Bằng cảm thấy còn hơi thở, còn có thể nói được nên hắn lập tức hỏi một
câu:
-Cô nương là người hay là ma?
Câu hỏi rất tức cười nhưng bất cứ ai dưới tình trạng này đều hỏi như vậy.
Cô nàng lại cười, cười híp cả mắt, chợt hỏi lại hắn:
-Công tử có biết hôm nay là ngày gì không?
Đinh Bằng đáp như một cái máy:
-Tháng bảy, mười lăm tháng bảy.
Tuyệt sắc mỹ nhân phảng phất như từ bức hoạ trên vách bước ra lại hỏi:
-Công tử biết mười lăm tháng bảy là ngày gì không?
Đinh Bằng chợt nhớ ra, hôm nay là tiết trung nguyên là ngày tết của ma
quỷ. Đêm nay quỷ môn quan mở rộng. Đêm nay bầy ma quỷ trong u minh địa
phủ đều đến nhân gian. Đinh Bằng thất thanh hỏi:
-Cô nương là ma?
Mỹ nhân nhoẻn miệng cười, hỏi lại:
-Công tử nhìn tiểu nữ có giống ma không?
-Nàng không giống.
Đinh Bằng lại nín không được hỏi:
-Vậy có phải cô nương là tiên tử trên trời?
Mỹ nhân cười ngọt lịm:
-Tiểu nữ cũng rất muốn để công tử nhận tiểu nữ là tiên tử trên trời tiếc
rằng tiểu nữ lại không dám nói dối, vì nếu mạo nhận là tiên tử trên trời sẽ bị đày
xuống địa ngục rút lưỡi.
o
Đinh Bằng đinh ninh:
-Dù nói gì cô nương tuyệt chẳng phải người ta.
Mỹ nhân nói:
-Đương nhiên tiểu nữ chẳng phải người ta.
Đinh Bằng lại bất giác tháo lui vài bước, ngập ngừng hỏi:
-Vậy... vậy cô nương là gì?
-Tiểu nữ là "hồ".
-Là Hồ?
Mỹ nhân hỏi:

-Chẳng lẽ công tử chưa hề nghe nói trên đời có "Hồ" sao?
Đinh Bằng có nghe qua, truyền thuyết về "hồ" có rất nhiều, có chuyện nói
"hồ" rất đẹp, có chuyện nói "hồ" rất đáng sợ và "Hồ" không thể đụng chạm tới
được. Khi chúng thích ngươi, chúng cho ngươi được hưởng tất cả tài phú vinh
diệu trên đời, đem đến cho ngươi vận may mộng tưởng không tới, nhưng chúng
cũng có thể mê hoặc cho ngươi hồn tiêu phách tán, mê hoặc ngươi cho tới chết.
Tuy nhiên chưa ai nhìn thấy chúng, cũng chưa ai phủ nhận sự tồn tại của chúng.
Trong truyền thuyết sở hữu có một điểm tương đồng duy nhất là "hồ" thường
hiện thân làm người mà còn thích hoá thân thành nữ nhân mỹ lệ.
Đinh Bằng giật mình nhìn nữ nhân mỹ lệ trước mắt, quần áo hắn vừa khô
lại bị mồ hôi lạnh thấm ra ướt.
Hắn thực đã gặp một loài "hồ".
o
Ánh trăng mờ nhạt rọi vào, rọi trên mặt nữ nhân. Mặt nàng mỹ lệ mà nhợt nhạt, lợt lạt gần trong suốt. Chỉ có người chưa bao giờ thấy ánh dương
quang mới có sắc mặt như vậy. "Hồ" đương nhiên không thể thấy được ánh
dương quang.
Đinh Bằng chợt bật cười.
Mỹ nhân hình như thấy hơi kỳ quái, chưa bao giờ có người gặp hồ tiên mà
còn cười được. Nàng không nín được hỏi:
-Công tử thấy chuyện này rất buồn cười phải không?
-Chuyện này chẳng buồn cười và cô nương cũng chẳng hăm dọa được tại
hạ.
-Vậy hả?
-Tại vì tại hạ vốn chẳng sợ cô nương, dù cô nương có là ma hay là "hồ",
tại hạ đều không sợ.
-Mọi người đều sợ quỷ hồ tại sao công tử lại không sợ?

-Vì dù gì tại hạ cũng muốn chết rồi.
Đinh Bằng cười nói tiếp:
-Nếu cô nương là ma, sau khi tại hạ chết rồi cũng là ma tại sao còn phải
sợ cô nương?
Mỹ nhân chép miệng nói:
-Một người sau khi chết rồi quả thật chẳng còn sợ gì nữa.
-Không sai!
-Nhưng một người tuổi còn trẻ như công tử tại sao muốn chết?
-Công tử thực tình muốn chết?
-Đúng!
-Công tử nhất định phải chết?
-Không chết không được!
-Đáng tiếc công tử đã quên một chuyện.
-Chuyện gì?
-Hiện tại công tử chưa chết, vẫn còn là người sống.
Đinh Bằng thừa nhận, mỹ nhân nói tiếp:
-Tiểu nữ là "hồ", hồ tiên, tiểu nữ có pháp lực. công tử không có cho nên
tiểu nữ không muốn công tử chết. Công tử tuyệt đối chẳng chết được, trừ phi...
-Trừ phi sao?
-Trừ phi công tử cho tiểu nữ hay trước, vì chuyện gì công tử không chết
không được?
Đinh Bằng chợt chồm lên lớn tiếng:
-Tại sao tại hạ phải cho cô nương hay? Cô nương căn cứ vào đâu bắt tại
hạ phải nói cho cô nương?
Hắn nhớ lại chuyện vừa qua, trong lòng hắn tràn đầy bi thống và phẫn nộ
hắn nói tiếp:
-Ta nhất định không cho cô nương hay coi cô nương làm gì được ta? Chết
là xong chuyện, một người đã quyết tâm muốn chết còn sợ người khác làm gì
được?
Mỹ nhân giật mình nhìn hắn chợt lại cười cười nói:
-Hiện tại tiểu nữ đã tin công tử quả thật muốn chết.
-Đúng vậy!

Mỹ nhân chợt lại hỏi:
-Công tử tên gì?
-Tại sao cô nương cần hỏi tên tại hạ?
-Đợi lúc công tử chết biến thành ma chúng ta sẽ là đồng lân, không chừng
thường gặp nhau đương nhiên tiểu nữ muốn biết tên công tử.
-Tại sao cô nương không cho tại hạ biết tên cô nương trước? "Hồ" cũng
phải có tên chứ!
Mỹ nhân nhoẻn miệng cười:
-Tiểu nữ có tên, tên tiểu nữ là Thanh Thanh.
Thanh Thanh mặc quần áo mầu xanh lạt, giống bầu trời quang đãng ngày
xuân, giống hồ thủy trong suốt dưới bầu trời khô tạnh, giống viễn sơn phản ánh
trong hồ thủy, đẹp thần bí mông lung. Eo lưng Thanh Thanh thon thon, mềm mại
giống nhành dương liễu trong gió xuân. Đai lưng Thanh Thanh cũng mầu xanh,
cài một thanh đao, thanh đao cong cong, vỏ đao bằng bạc, chuôi đao gắn một hạt
minh châu sáng lấp lánh. Sóng mắt Thanh Thanh còn ôn nhu mỹ lệ hơn châu
quang.
o
Đinh Bằng chẳng chút sợ nàng, bất luận nàng là người là "Hồ" hắn đều
không sợ.
Nếu Thanh Thanh là người đương nhiên là một mỹ nhân. Nếu Thanh Thanh là "hồ" đương nhiên cũng là một mỹ "hồ" ôn nhu thiên lương, tuyệt không
làm hại bất cứ ai. Loan đao của nàng nhìn cũng không giống đao để hại người.
Đinh Bằng chợt hỏi nàng:
-Cô nương cũng dùng đao?
Thanh Thanh hỏi lại:
-Tại sao tiểu nữ không thể dùng đao?
-Cô nương đã giết người?
Thanh Thanh lắc đầu:
-Người dùng đao không nhất thiết để giết người.

Đinh Bằng chép miệng than:
-Kẻ giết người cũng không nhất định phải dùng đao.
Hiện tại hắn mới rõ có những kẻ không cần dùng đao cũng có thể giết
người, phương pháp giết người của họ còn tàn khốc hơn dùng đao.
Thanh Thanh hỏi:
-Công tử đã gặp loại người đó?
-Phải!
-Cho nên họ không dùng đao giết công tử, công tử vẫn phải chết mới được?
Đinh Bằng cười chua chát:
-Tại hạ thà nguyện họ dùng đao giết còn hơn.
Thanh Thanh lại hỏi:
-Công tử có thể nói cho tiểu nữ nghe chuyện đã gặp phải, để tiểu nữ coi
xem có phải chuyện đáng chết hay không.
Chuyện này vốn không thể nói cho ai hay, vì nói ra cũng không ai tin.
Nhưng Thanh Thanh không phải người mà là "Hồ". Hồ thông minh hơn người,
nhất định có thể phân biệt lời hắn nói thực hay giả.
Đinh Bằng không sợ Thanh Thanh chê là ngu muội, hắn đã kể cho nàng rõ
chuyện hắn đã tao ngộ. Có nói ra những điều dấu kín trong lòng có chết cũng
được chết thống khoáng.
Kể xong chuyện Đinh Bằng thở ra một hơi dài nhẹ nhõm hỏi:
-Một người gặp chuyện như vậy, cô nương có thấy nên chết đi hay không?
Thanh Thanh lẳng lặng nghe rồi cũng thở dài nói:
-Đúng!
Đinh Bằng hỏi:
-Phải chăng bây giờ tại hạ đã có thể chết rồi chứ?
Thanh Thanh đáp:
-Đúng! Công tử hãy chết đi!
o
Bất luận người hay "hồ" đều nhận thấy Đinh Bằng nên chết đi. Còn tiếp
tục sống như vậy quả thực chết tốt hơn.
Đinh Bằng chép miệng nói:
-Cô nương hãy đi chỗ khác!

Thanh Thanh hỏi:
-Tại sao tiểu nữ phải đi?
-Một người lúc chết hình dạng rất khó coi, tại sao cô nương muốn ở lại
đây coi tại hạ chết?
-Nhưng chết cũng có rất nhiều cách, công tử cũng nên chọn cách chết dễ
coi một chút.
-Chết là chết! Chết thế nào cũng giống nhau. Tại sao tại hạ phải chọn cách chết cho dễ coi?
-Vì tiểu nữ.
-Vì cô nương?
-Phải! Vì tiểu nữ chưa được coi người khác chết bao giờ. Cầu xin công tử
chết cho dễ coi một chút cho tiểu nữ coi được không?
Đinh Bằng cười chua chát. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới có người đề ra yêu
cầu hắn một chuyện hoang đường như vậy. Hắn không nỡ cự tuyệt:
-Dù sao tại hạ cũng đã muốn chết, chết bằng cách nào cũng không quan
hệ.
Thanh Thanh nhoẻn miệng cười:
-Công tử thật tốt.
Đinh Bằng thắc mắc:
-Chỉ tiếc hiện giờ tại hạ chưa biết chết cách nào cho dễ coi.
-Tiểu nữ biết.
-Tốt! Cô nương muốn tại hạ chết cách nào tại hạ sẽ chết như thế.
Thanh Thanh nói:
-Cách đây không xa có một nơi gọi là Ưu sầu cốc, trong cốc có một loại
vong ưu thảo. Người thường chỉ ăn một lá vong ưu thảo sẽ quên hết ưu sầu
phiền não.
Nàng nhìn Đinh Bằng nói tiếp:
-Người đời ngu muội có ai đã thực tình quên được hết ưu sầu phiền não?
Đinh Bằng nói:
-Chỉ có người chết.
Thanh Thanh khẽ than:
-Công tử nói đúng, chỉ có người chết mới không có phiền não.

-Chết cách đó chắc rất dễ coi.
-Theo tiểu nữ biết, dù ở trên trời hay dưới đất đó là một cách chết dễ coi
nhất.
-Chỗ đó cách đây xa không?
-Không xa!
Dứt lời nàng quay mình từ từ đi về phía động huyệt tối tăm nhất.
Ưu sầu và hắc ám luôn không phân biệt.
Ưu sầu sơn cốc đương nhiên cũng nằm trong vùng hắc ám. Một vùng hắc
ám thăm thẳm vô biên.
o
Đinh Bằng không nhìn thấy Thanh Thanh, cũng không nghe tiếng bước
chân nàng. Chỉ ngửi mùi thơm thoang thoảng trên mình nàng tiết ra. Hắn theo
mùi thơm của nàng đi tới. Động huyệt sâu hơn sợ tưởng tượng của hắn nhiều,
hắn không rõ đã đi bao lâu cũng không rõ đã đến đâu.
Mùi thơm nồng hơn.
Ngoài mùi thơm của Thanh Thanh còn có mùi thơm của hoa. So với mùi
thơm của nàng, mùi thơm của hoa cỏ phảng phất biến thành dung tục. Nàng là
"hồ" thật. Đinh Bằng không tin, cũng không muốn tin. Hắn còn trẻ, nếu nàng là
người... Dù gì ta cũng sắp chết. Nàng cũng là người tốt, là "hồ" cũng không
sao, với ta hiện giờ chẳng còn quan hệ gì.
Trong lòng Đinh Bằng than thầm, không nghĩ tới chuyện này nữa rồi hỏi:
-Trong ưu sầu cốc cũng có hoa?
Thanh Thanh đáp:
-Đương nhiên có. Đủ mọi loại hoa. Tiểu nữ bảo đảm công tử chưa bao
giờ được thấy nhiều hoa như thế.
Giọng nói nàng êm dịu như làn gió xuân từ viễn sơn đưa tới, nói tiếp:
-Tiểu nữ cũng bảo đảm công tử chưa bao giờ thấy chỗ nào đẹp như chỗ
này.

o
Nàng không nói dối cũng không khoa trương. Ưu sầu cốc quả là một nơi
mỹ lệ phi thường. Nhất là dưới ánh trăng càng đẹp hơn, đẹp như mộng.
Một người vừa bước ra từ vùng hắc ám thăm thẳm vô biên, chợt nhớ đến
một nơi mỹ lệ như thế này càng khó tránh khỏi nghĩ mình đang nằm mơ.
Đinh Bằng hỏi:
-Đây có phải là đang nằm mơ không?
-Không phải!
-Tại sao nói đây là ưu sầu cốc?
-Vì là nơi giao giới giữa người với thần, chẳng những người phàm không
thể tùy tiện đến đây, mà thần cũng không thể tùy tiện đến đây được.
-Vì sao?
-Vì thần đến đây sẽ bị biến làm người phàm, người đến đây sẽ bị biến
thành quỷ.
-Chỉ có người sắp chết và thần đã bị biến thành người phàm, mới có thể
đến đây được phải không?
-Không sai!
-Cho nên chỗ này mới gọi là ưu sầu cốc?
-Đúng vậy!
Thanh Thanh nói tiếp:
-Bất kể là thần hay là người đến đây đều sẽ gặp bất hạnh, chỉ có loài hồ
chẳng phải người, chẳng phải ma, chẳng phải như thần như tiểu nữ mới có thể
tùy ý ra vào.
Lời nàng nói quả thật quá ly kỳ, quá thần bí, nhưng Đinh Bằng chẳng thể
không tin. Chỗ này quả thực chẳng phải nhân gian, vết chân phàm nhân quả
thật không bước tới. Một người được chết tại đây thực chẳng nên oán thán gì.
Đinh Bằng hỏi:
-Khóm vong ưu thảo đó ở đâu?

Thanh Thanh không trả lời, đưa mắt nhìn một khối nham thạch phía xa.
Khối nham thạch như khối bạch ngọc, giống một cự nhân cô độc, đứng sừng
sững dưới ánh trăng. Trên nham thạch không có hoa chỉ có một khóm cỏ màu
bích lục, đẹp hơn mầu hoa, đẹp hơn mầu phỉ thúy.
Đinh Bằng hỏi:
-Có phải đó là vong ưu thảo không.
Thanh Thanh khẽ gật đầu:
-Phải!
Nàng dẫn hắn đến gần khối nham thạch nói tiếp:
-Là vong ưu thảo, mỗi năm chỉ nẩy lá một lần, mỗi lần chỉ có ba lá, nếu
đến trễ không kịp vì lá khô héo mất.
Đinh Bằng thắc mắc:
-Đây chỉ là một loại độc thảo mà thôi, không lẽ cũng trân quý như vậy?
Thanh Thanh giải thích:
-Đây chẳng phải là độc thảo mà là Vong ưu thảo. Muốn quên hết ưu sầu
chẳng phải là chuyện dễ.
Nàng hỏi lại Đinh Bằng:
-Công tử thấy có phải không?
Đinh Bằng đáp:
-Phải!
Giữa lúc này chợt một bóng đen bay tới che khuất bóng trăng. Bóng đen
giống một vầng mây.
Không phải vầng mây đen mà là một con ưng, con ưng mầu xám. Con ưng
bay lượn dưới ánh trăng, bay lượn trên khối nham thạch như một vầng mây đen.
Nét mặt Thanh Thanh bỗng lộ vẻ kỳ quái, cau mày nói:
-Hôm nay đến kiếm Vong ưu thảo hình như chẳng phải chỉ có một mình
công tử.
Đinh Bằng ngước nhìn phi ưng dưới bóng trăng hỏi:
-Chẳng lẽ đó là thần?
Thanh Thanh lắc đầu:

-Đó chỉ là một con ưng.
-Ưng đến kiếm vong ưu thảo, chẳng lẽ ưng cũng có ưu sầu phiền não?
Thanh Thanh chưa kịp đáp chợt con ưng đã như lưu tinh chụp xuống khóm vong ưu thảo trên khối nham thạch. Động tác của con ưng rất lanh lẹ, rất chuẩn xác, người không thể sánh bằng. Không dè động tác của Thanh Thanh còn lẹ hơn, nàng khẽ quát:
-Cút đi.
Cùng với tiếng quát, người nàng như lưu tinh bay vụt lên mặt khối nham thạch. Ống tay áo nàng phất ra như đón lưu vân, nhắm mắt con ưng vụt tới.
Con ưng cất tiếng kêu dài bay đi, chớp mắt mất dạng trong vùng tối tăm xa thẳm.
Vầng trăng tròn lại khôi phục ánh sáng. Thanh Thanh đứng trên đỉnh nham thạch, dưới ánh trăng tà áo phất phới như tiên nữ trên trời.
Đinh Bằng than thở trong lòng. Nếu hắn có được thân pháp như nàng hà tất phải sợ Liễu Nhược Tùng nữa? Hà tất phải tìm cái chết nữa? Chỉ đáng tiếc thân pháp như nàng tuyệt chẳng phàm nhân nào có thể sánh kịp.
Hắn thấy Thanh Thanh đang vẫy tay nhìn hắn hỏi:
-Công tử có thể lên được không?
-Tại hạ thử coi.
Nham thạch láng bóng như gương, không chỗ bám tay, hắn thực khó lòng có thể lên được nhưng hắn nhất định phải thử.
Bất kể là người hay "hồ" cũng vẫn là một nữ nhân, hắn không muốn để nàng coi thường. Hắn đã thử một lần, lại một lần. Lần nào cũng bị té, toàn thân tím bầm.
Thanh Thanh đứng trên nham thạch nhìn hắn té lên, té xuống, không lần nào nàng đưa tay kéo hắn cũng như không có ý định giúp hắn lên.
Bất luận ngươi muốn gì đều cần phải dựa vào bảnh lĩnh của chính

mình.
Người không có bản lĩnh chẳng những không thể sống tốt đẹp, ngay cả chết
cũng không thể chết êm thấm.
Hắn nghiến răng cố bò lên. Lần này gần như thành công hắn đã bò sắp
tới đỉnh nham thạch. K hông dè con ưng lúc này chợt lại bay trở về, đôi cánh
quạt gió đẩy kình phong quét vào mặt hắn khiến hắn lại bị té xuống. Lần này
hắn bị té thảm hơn. Trèo càng cao té ngã càng thảm.
Trong lúc đầu óc quay cuồng hắn thoáng nghe con ưng cười lạnh nói:
-Hạng ngươi như mi cũng đòi lấy vong ưu thảo?
o
Đây chẳng qua chỉ là con ưng, không phải thần. Chim ưng không biết cười
lạnh cũng không biết nói, lời nói là do người, người cưỡi trên lưng chim. Con
ưng còn bay lượn trên không người đã bay xuống, hạ chân trên nham thạch nhẹ
nhàng như chiếc lá rơi. Phàm nhân tuyệt không có thân pháp khinh diệu như
vậy.
Nguyệt quang trong sáng người này cũng lấp lánh kim quang. Mình y mặc
trường bào dệt bằng kim tuyến, trường bào dài ba thước. Vì người này chỉ cao
ba thước, trường bào ba thước mặc trên mình dài phủ quét đất. Râu y dài hơn
kim bào. Kiếm y dài hơn râu.
Một người cao ba thước, lưng mang kiếm dài bốn thước, bao kiếm đúc
bằng hoàng kim cũng kéo lê mặt đất. Coi người này thực chẳng giống một con
người.
Cũng có thể y vốn chẳng phải là người mà là "thần", nơi đây vốn chẳng
phải là chỗ phàm nhân có thể đến được.
Một người tại nhân gian đã không có chỗ đặt chân tại sao đến đây?

Một người còn là người làm sao có thể tranh cường đấu thắng với "thần"
và "hồ"?
Đinh Bằng chợt thấy rất hối hận vì hắn vốn không nên đến chỗ này.
o
Trường bào kim sắc, bộ râu kim sắc đều tỏa kim quang lấp lánh. Thân
hình lão nhân này tuy không đầy bốn thước nhưng thần tình, khí phách coi giống
như một cự nhân cao mười trượng. Lão chợt hỏi:
-Có phải vừa rồi ngươi làm con ta kinh sợ bỏ chạy không?
Lão hỏi Thanh Thanh nhưng chẳng thèm nhìn Thanh Thanh một cái, làm
như thế giới này chẳng ai xứng đáng làm cho lão phải để ý.
"Con của ngươi?" -Thanh Thanh cười hỏi:
-Chim đó là con của ngươi?
Lão nhân nói:
-Đó không phải là chim mà là ưng. "Thần ưng" -thần trong loài ưng.
Lúc lão nói biểu tình rất thận trọng và nghiêm túc vì lời lão nói tuyệt chẳng phái nói chơi, nói dởm.
Thanh Thanh vẫn cười:
-Ưng cũng là chim, con của ngươi là chim, chẳng lẽ ngươi cũng là chim?
Lão nhân nổi giận. Đầu tóc lão đã sói một nửa, lúc lão giận những sợi tóc
còn lại đều dựng ngược.
Nghe nói khi một người luyện khí công đến mức tột đỉnh có thể nộ phát
xung quang. Nhưng thiên hạ chưa ai có thể luyện khí công đến mức độ này.
Loại khí công này tuyệt chẳng phải phàm nhân nào cũng có thể luyện được.
Thanh Thanh hình như chẳng chút sợ hãi vì nàng cũng chẳng phải người.
Nàng là "Hồ". Nghe nói "hồ" chẳng sợ bất cứ cái gì.
Nộ khí lão nhân lắng dịu rất mau, lão lạnh lùng nói:
-Ngươi đủ sức làm ưng nhi của ta phải bỏ chạy công lực của ngươi cũng
khá lắm.
Thanh Thanh hỏi:

-Thế à?
Lão nhân:
-Nhưng ta không giết ngươi.
Lão ngạc nhiên nói tiếp:
-Vì trên đời này chỉ còn lại có hai người đủ tư cách để cho ta giết.
Thanh Thanh thốt tiếng:
-"Chà"
Lão nhân hỏi:
-Chà là ý gì?
-Ý nói nếu ngươi muốn giết ta vẫn có thể giết được mà.
-Tại sao?
-Vì ta vốn không phải người.
-Vậy ngươi là vật gì?
-Cũng chẳng phải vật gì, ta là "hồ".
Lão nhân cười lạnh:
-Hồ quỷ dị loại càng không xứng để lão nhân ta rút kiếm.
Khí phái lão chẳng những lớn lối, mà gan cũng rất lớn. Lão vẫn không
thèm nhìn Thanh Thanh một cái, hai tay chắp sau lưng, bước về phía Vong ưu
thảo.
-Loại người như lão chẳng lẽ cũng có ưu phiền sầu não gì muốn quên?
Thanh Thanh chợt cản đường lão ta đi nói:
-Ngươi không được động tới Vong ưu thảo này.
Lão nhân vẫn không thèm hỏi tại sao. Nhưng Thanh Thanh đã đứng trước
mặt lão. Lão chẳng thể không nhìn nàng, nhưng lão không ngửng đầu lên nhìn
mặt nàng, chỉ nhìn thanh đao nàng cài trên đai lưng.
Thanh đao cong cong màu xanh xanh.
o
Thanh đao cong cong của Thanh Thanh lấp lánh ngân quang dưới ánh
trăng. Lão nhân chợt chìa một bàn tay như móng chim nói:
-Đưa đây!
Thanh Thanh hỏi:
-Đưa cái gì?
-Đao của ngươi.
-Tại sao ta phải đưa đao của ta cho ngươi?

-Vì ta muốn coi.
-Hiện tại ngươi đã trông thấy rồi.
-Ta muốn coi đao chớ không phải coi vỏ đao.
-Ta khuyên ngươi chỉ nên coi vỏ đao là đủ, chớ nên coi đao.
-Tại sao?
-Vì thanh đao này tuyệt đối không thể coi được.
Nàng khẽ than:
-Vì những người nhìn thấy đao này, đều đã chết dưới lưỡi đao này.
Lão chợt ngẩng đầu nhìn mặt Thanh Thanh. Mặt nàng lợt lạt mà mỹ lệ,
mỹ lệ đượm nét thê diễm mà thần bí, mỹ lệ đến độ bất cứ nam nhân nào chỉ
nhìn qua nàng một cái đều phải động tâm.
Phản ứng của lão nhân này lại hoàn toàn khác. Đồng tử lão chợt thu nhỏ
nét mặt chợt lộ vẻ sợ hãi, thất thanh kêu lớn: -Là nàng!
Chẳng lẽ lão nhân này đã gặp mặt Thanh Thanh, và đã quen Thanh Thanh
trước kia.
Lão nhân chợt lắc đầu: -Không phải, tuyệt đối không phải. Ngươi còn trẻ,
còn quá trẻ.
Thanh Thanh cũng lộ vẻ hơi kỳ quái hỏi: -Phải chăng ngươi có quen một
người giống ta?
Lão nhân: -Ta không biết ngươi, ta chỉ biết thanh đao này, nhất định ta
không lầm, ta không thể… Lão chợt hỏi Thanh Thanh: - Có phải trên đao có
khắc bãy chử không?
Thanh Thanh hỏi: -Bãy chử gì?
Lão nhân nói: -Xuân vũ nhẹ rơi bên gác nhỏ.
o
“Xuân vũ nhẹ rơi bên gác nhỏ”! Đây là một câu thơ tuyệt mỹ. Đinh Bằng cũng đã đọc qua câu thơ này. Mỗi khi hắn đọc, hay nghe câu thơ này,
trong lòng hắn đều vương vấn chút “khinh sầu”, một nỗi buồn nhè nhẹ, mang
mác, một loại tình cãm tuyệt mỹ. Nhưng phản ứng của Thanh Thanh và lão

nhân này khác nhau. Lúc nói ra bảy chử ấy, tay lão run hẳn đi, và sắc mặt cũng
đổi màu. Còn Thanh thanh, khi nghe bãy chữ này, sắc mặt nàng cũng đổi, chợt
liệng giỏ hoa trên tay, và nắm chặt chuôi đao cong cong.

Hồi 4
THANH ĐAO CONG

Chiếc giỏ tre đựng đầy hoa tươi từ trên đỉnh nham thạch rơi xuống, hoa tươi
tung bay lả tả như mưa.
Là mưa hoa, không phải xuân vũ.
Nơi đây không có xuân vũ, chỉ có trăng, một vầng trăng rất tròn.
Dưới ánh trăng tròn, lại thêm câu thơ tuyệt mỹ mà tại sao họ lại có những phản
ứng kỳ quái như vậy?
Tay Thanh Thanh vẫn nắm chặt chuôi đao cong cong.
Lão nhân chăm chú nhìn nàng, lão không cần phải hỏi thêm nữa vì nếu trên
thanh đao không có bảy chữ ấy, nàng sẽ không bao giờ có phản ứng như vậy.
Cặp mắt lão lộ vẽ kỳ quái, chẳng rõ là kinh ngạc, hoan hỉ, hay là sợ hãi. Bỗng
lão ngửa mặt cười, cười khăng khắc:
- Quả nhiên là thanh đao này, lão thiên có mắt, cuối cùng đã cho ta tìm được
thanh đao này!
Trong tiếng cười điên dại, kiếm của lão đã ra khỏi bao.
Người lão chỉ dài ba thước, mà kiếm thì dài đến bốn thước, vậy mà khi thanh
kiếm đã ở trên tay lão, lại chẳng có vẻ gì đáng để cười. Kiếm ra khỏi bao, chẳng ai
còn chú ý lão là một người lùn.
Vì bởi khi kiếm vừa ra khỏi bao, đã có luồng kiếm khí ghê người.
Cả Đinh Bằng đang đứng dưới nham thạch cũng bị luồng kiếm khí lạnh lẻo ấy

khiến cho hắn mở mắt không nỗi.
Đến khi mở được mắt nhìn, chỉ thấy kiếm quang lấp loáng đầy trời, phủ kín cả
Thanh Thanh. Kiếm gào thét, kiếm khí phá không, tiếng rít của kiếm phong, nghe
rõ tiếng lão nhân dằn giọng hỏi:
- Sao ngươi không rút đao?
Thanh Thanh chưa rút đao, thanh đao vẫn còn nằm trong cái vỏ cong cong.
Chợt lão nhân hét lớn:
- Giết!
o
Tiếng thét như sấm vang, kiếm quang như điện chớp, co' thể là còn nhanh hơn
và sáng hơn cả điện chớp.
Kiếm quang nhoáng lên, người Thanh Thanh bỗng từ trên nham thạch rớt
xuống, giống như một đóa hoa tươi chợt khô héo, rời khỏi cuống hoa.
Từ nham thạch cao mười trượng rớt xuống, nàng ngã gục trên mặt đất.
Lão nhân không buông tha nàng, từ trên nham thạch cao, lão bay xuống nhẹ
nhàng như chiếc lá rơi. Trong tay lão có kiếm, kiếm đã rời khỏi bao, mũi kiếm trên
tay lão nhắm ngay tâm tạng của Thanh Thanh, một mũi kiếm trí mạng, lang độc,
mau lẹ, và vô tình.
Đinh Bằng nghĩ, nhân gian không có loại kiếm này, lão tuyệt chẳng phải người
mà là 'thần'. Sát thần!
Thanh Thanh ngã gục bên cạnh Đinh Bằng, nàng không còn năng lực để chống
đỡ hay tránh né.
Nhìn mũi kiếm phóng tới, Đinh Bằng chợt chồm qua nằm đè lên mình Thanh
Thanh.
'Dù sao ta cũng sắp chết, nhất định phải chết!' Hắn chợt cảm thấy một niềm
rung động bồng bột. Bất kể là gì, hắn cũng đến cùng Thanh Thanh.

Cho dù Thanh
Thanh là người hay hồ, nhưng nàng đối với hắn rất tốt, làm sao hắn có thể nhìn
Thanh Thanh bị chết dưới kiếm của người khác? Đằng nào hắn cũng phải chết, thì
chết vì nguyên nhân gì cũng vậy thôi.
Hắn nằm đè lên Thanh Thanh, nguyện ý chịu thế cho Thanh Thanh lãnh một
nhát kiếm của lão nhân.
o
Kiếm quang nhoáng lên, đâm vào lưng hắn. Hắn không thấy đau đớn, chỉ thấy
lạnh, một luồng hơi lạnh không thể chống cự, đột nhiên xuyên qua lưng, xuyên qua
cốt tủy hắn. Và cũng trong thoáng này, hắn nhìn thấy Thanh Thanh rút đao.
Đao của Thanh Thanh cong cong màu xanh xanh. Lúc đao quang xanh xanh
bay lên, Đinh Bằng đã nhắm mắt, hắn không nhìn thấy rõ đao của Thanh Thanh,
chỉ nghe lão nhân chợt kêu lên một tiếng thảm thiết. Sau đó, hắn như rơi vào vùng
hắc ám liên miên, hun hút, thăm thẳm, không đáy.....
o
Trong bóng tối, chợt có ánh sáng, ánh sáng của trăng tròn.
Đinh Bằng mở mắt, nhìn thấy một vầng trăng tròn giữa bầu trời quang đãng, và
nhìn thấy đôi mắt đẹp không thua gì nguyệt quang của Thanh Thanh.
Bất luận trên trời hay dưới đất, không thể nào tìm đươc đôi mắt thứ hai, mỹ lệ
như thế.
Hắn vẫn ở bên cạnh Thanh Thanh, dù đã chết hay còn sống, trên trời hay dưới
đất, Thanh Thanh đều ở bên cạnh hắn.
Mắt Thanh Thanh ngấn lệ, nàng rơi lệ vì hắn.
Đinh Bằng chợt cười, nói:
- Xem ra, hiện giờ tại hạ không cần tới Vong ưu thảo nữa, tại hạ chết như thế
này tốt lắm.
Hắn đưa tay lên chùi ngấn lệ trên mặt Thanh Thanh nói:

- Tại hạ thật không ngờ, lúc chết còn có người vì tại hạ mà rơi lệ.
Thanh Thanh bỗng đổi sắc mặt, thân mình cũng run rẩy, hỏi:
- Có phải tiểu nữ đã rơi lệ ?
Đinh Bằng trả lời:
- Thực vậy, cô nương đã rơi lệ, mà rơi lệ vì tại hạ.
Sắc mặt Thanh Thanh biến đổi kỳ quái hơn, hình như một sự sợ hãi không thể
nói ra được. Rơi lệ, đối với nàng hình như là một chuyện rất đáng sợ.
Nhưng trong sự sợ hãi, lại phảng phất có nỗi vui mừng khó tả.
Đây là loại phản ứng kỳ quái, Đinh Bằng suy đoán không thấu là tại sao nàng
lại có phản ứng như thế.
Không thể nín được nữa, hắn hỏi:
- Dù sao tại hạ cũng vì cô nương mà chết, vậy nên cô nương vì tại hạ mà rơi lệ
...
Thanh Thanh chợt ngắt lời hắn:
- Công tử chưa chết, cũng không thể chết được nữa.
Đinh Bằng ngạc nhiên:
- Tại sao?
-Vì công tử đã chết một lần rồi, bây giờ đến đây, chẳng thể chết lần thứ hai nữa.
Đinh Bằng chợt phát hiện, đây chẳng phải là Ưu sầu cốc mà là một chỗ khác,
mỹ lệ hơn nhiều.
Vầng trăng tròn ngoài cửa sổ, bên trong cữa sổ chất đầy hoa tươi, hắn đang nằm
trên chiếc giường êm ái trải nệm trắng tinh. Trước giường trao một hạt minh châu
lớn, châu quang chói sáng hơn cả nguyệt quang. Hắn phảng phất hình như mình đã
đến nơi này. Và hắn có cảm giác , nếu quả hắn đã tới nơi này, thì nhất định nơi đây
là mộng, vì trong nhân gian không thể có cung thất hoa mỹ và minh châu xán lạn
như vầy.
- Đây là chỗ nào?
Hắn khẽ lẩm bẩm.
Thanh Thanh cuối đầu khẽ đáp:

- Đây là nhà tiểu nữ.
o
Đinh Bằng chợt nhớ lại, vừa rồi hắn có cảm giác như là đã tới nơi này, vì quả
thật hắn đã thấy qua nơi này, trong họa đồ trên vách một động huyệt.
Bốn bề vách động vẽ đầy họa đồ, cảnh trong họa đồ không phải thuộc chốn
nhân gian mà là trên tiên giới. Hắn lại hỏi:
- Ở đây chỉ có một mình cô nương?
Thanh Thanh chưa kịp đáp thì ngoài cánh cửa nhỏ có phủ bức rèm châu có
tiếng người nói:
- Không có ai là người hết.
Một lão bà bà, tóc trắng như cước, dùng cây quải trượng, gạt bức rèm châu từ
từ bước vào. Thân hình bà cao lớn, thái độ uy nghiêm và tôn quí. Đầu tóc bà ta tuy
đã bạc hết, nhưng lưng chưa khòm, cặp mắt sáng quắc.
Thanh Thanh đứng dậy, cuối đầu kêu:
- Bà bà!
Lão bà này là tổ mẫu Thanh Thanh.
Một hồ nữ tuổi trẻ mỹ lệ, dẫn một gã thanh niên lạc phách về hồ nguyệt của
nàng để gặp bà tổ mẫu nghiêm khắc và cổ quái của nàng...
Truyện này chỉ có thể xảy ra trong truyền thuyết thần bí, vậy mà Đinh Bằng đã
gặp.
Sau này còn xảy ra chuyện gì? Họ đối với hắn ra sao?
Đinh Bằng hoàn toàn không thể dự đoán, một phàm nhân như hắn đã đến nơi
này thì hoàn toàn thân bất do chủ.
Lão bà bà lạnh lùng nhìn hắn, hỏi:
- Ngươi nên biết, nơi này không có một con người, chúng tôi chẳng phải người
mà là Hồ.
Đinh Bằng thừa nhận:
- Vãn bối biết.
- Ngươi có biết nơi đây chẳng phải là chỗ phàm nhân nên đến.
- Vãn bối biết.
- Hiện giờ ngươi đã tới đây rồi, có hối hận không?

- Vãn bối không hối hận.
Hắn nói thực vì một người vốn đã sắp chết, còn hối hận gì nữa. Hắn lưu lại trên
đời, cũng chỉ bị người ta khi dễ, bị oan uổng, tại sao hắn chẳng thể đến một thế giới
khác? Họ tuy là hồ nhưng đối với hắn, họ tốt hơn bọn người tự mệnh là quân tử
nhiều lắm.
- Nếu chúng ta muốn giữ ngươi lại đây, ngươi có nguyện ý lưu lại không? Lão
bà lại hỏi.
- Vãn bối nguyện ý.
- Ngươi thực chán ghét nhân thế?
- Thực vậy.
- Tại sao?
Đinh Bằng nghẹn ngào:
-Vãn bối... vãn bối ngoài đời đã không còn thân nhân, cũng không có bạn hữu,
dù có chết bên bờ suối, cũng không có người lượm xác, càng không có ai vì vãn bối
mà nhỏ lệ. Hắn càng nói càng ấm ức, giọng càng nghẹn ngào hơn.
Mắt lão bà dần dần êm dịu. hỏi tiếp:
- Ngươi lãnh một kiếm thế cho Thanh Thanh cũng là do cam tâm tình nguyện
phải không?
Đinh Bằng giọng cương quyết:
- Đương nhiên vãn bối cam tâm tình nguyện, nếu bây giờ nàng muốn vãn bối đi
chết thay, vãn bối vẫn tình nguyện đi.
- Tại sao?
- Vãn bối cũng chẳng rõ tại sao, vãn bối chỉ biết, sau khi vãn bối chết, ít ra
nàng cũng vì vãn bối mà rơi lệ.
Đôi mắt bà lão lộ vẽ kỳ quái, quay sang hỏi Thanh Thanh:
- Thanh nhi đã vì hắn mà rơi lệ phải không?
Thanh Thanh lặng lẽ gật đầu, trên nét mặt lợt lạt chợt ửng đỏ. Lão bà nhìn
Thanh Thanh, nhìn thật lâu, rồi quay qua nhìn Đinh Bằng, cũng thật lâu... Trong
ánh mắt nghiêm khắc của bà lại chuyển qua êm dịu, rồi chợt thở dài,

lẫm bẩm:
- Đây là duyên, hay là nghiệt?... Đây là duyên, hay là nghiệt?...
Bà ta nhắc đi nhắc lại câu này không biết bao nhiêu lần, rõ ràng bà ta không thể
tìm ra giải đáp cho vấn đề này.
Bà ta lại thở dài:
- Hiện tại, ngươi vì nàng mà chết một lần, nàng vì ngươi mà nhỏ lệ một lần.
Đinh Bằng vội nói:
- Nhưng vãn bối...
Lão bà không đợi Đinh Bằng nói xong, lớn tiếng cắt ngang:
- Ngươi theo ta ra đây.
Đinh Bằng đứng dậy, mới phát hiện ra vết thương đã được băng bó, từ trong vải
băng tiết ra mùi thuốc thơm mát.
Vết kiếm trên lưng, vốn là một vết thương trí mạng, nhưng hiện giờ, chẳng
những hắn đã đứng lên được mà còn không thấy đau đớn gì.
Theo lão bà ra ngoài khuông cửa có bức rèm châu che rủ, hắn bất giác quay
đầu lại nhìn...
Thanh Thanh cũng đang lén nhìn theo hắn, ánh mắt nàng lộ vẻ kỳ quái, không
rõ là thẹn hay vui mừng.
o
Bên ngoài là hoa viên, một hoa viên rộng lớn.
Trăng tròn cao chiếu. Trăm hoa đua nở.
Tất cả những loài hoa nở vào tháng bảy nơi đây đều có và những loại hoa
không nở vào tháng bảy đều cùng nhau nở rộ. Con đường nhỏ xuyên qua những bụi
hoa, lát bằng những viên đá tròn trắng, trong như ngọc. Cuối con đường nhỏ, có tòa
tiểu lầu.
Lão bà bà dẫn Đinh Bằng lên tòa tiểu lầu.
Trên tiểu lầu yên tĩnh mà hoa lệ. Một người áo xanh đứng chắp tay sau lưng,
ngắm nhìn một giải lụa treo trên tường, say mơ xuất thần, trên giải lụa có bảy chữ
'Xuân vũ nhẹ rơi trên gác nhỏ.'

Nhìn sau lưng người áo xanh, mắt bà lão càng êm dịu hơn.
Khi người áo xanh quay mình lại, Đinh Bằng chợt giật mình. Nếu người này
không phải là đàn ông, chẳng phải tuổi khá cao, Đinh Bằng nhất định tưởng lầm là
Thanh Thanh.
Từ chân mày, cặp mắt, khóe miệng, sống mũi và thân hình đều giống hệt
Thanh Thanh.
Đinh Bằng nghĩ bụng: Nếu người này không là thân phụ thì nhất định phải là
đại ca Thanh Thanh. Nhưng nếu đại ca thì hơi lớn, còn là phụ thân thì là hơi nhỏ.
Thật ra, Đinh Bằng cũng không nhận rõ tuổi người này là bao nhiêu. Sắc mặt giống
hệt Thanh Thanh, cũng lợt lạt gần như trong suốt. Ông ta nhìn bà lão, không lộ vẽ
tôn kính như Thanh Thanh, chỉ cười hỏi:
- Thế nào rồi?
Lão bà chép miệng nói:
- Lão thân cũng không biết làm thế nào, thôi để lão gia làm chủ đi!
Người áo xanh cười:
- Ta biết thế nào phu nhân cũng đẩy chuyện này lên mình ta!
Bà lão cũng cười:
- Không đẩy lên mình lão gia, đẩy lên mình ai ?
Họ cười tuy hời hợt, nhưng đượm tình ý rất đậm đà. Coi thái độ của hai người,
đã chẳng phải mẹ con, càng không phải bà cháu khiến Đinh Bằng kinh kỳ.
Thêm một câu của lão bà khiến Đinh Bằng kinh kỳ hơn, ‘Lão gia là gia gia
Thanh Thanh, lại là gia chủ, chuyện này vốn phải để lão gia làm chủ mới đúng.
Người áo xanh là tổ phụ Thanh Thanh, tuổi ông ta chỉ trạc trung niên, nằm mơ
cũng nghĩ không ra đây là hai vợ chồng.
Người áo xanh nhìn Đinh Bằng, hình như đã nhìn thấu trong lòng hắn nghĩ gì,
bèn mỉm cười nói:
- Bây giờ ngươi đã biết chúng ta là hồ, cho nên bất kể ngươi nhìn

thấy gì ở đây,
bất tất phải kinh lạ quá. Với một nụ cười ôn hòa và vui vẻ, ông nói tiếp:
- Vì chúng ta quả thực có điểm thần thông, người phàm mộng tưởng không tới !
Đinh Bằng cũng mỉm cười. Hắn dần quen với cách cư xử của họ. Loại hồ này
không đáng sợ như trong truyền thuyết vẫn nói.
Họ tuy là hồ, nhưng có nhân tính, thậm chí còn ôn hòa lương thiện hơn đại đa
số loài người.
Người áo xanh rất mãn ý về thái độ của Đinh Bằng, ông nói tiếp:
- Ta vốn chưa nghĩ đến chuyện gả Thanh Thanh cho một phàm nhân, nhưng
ngươi đã vì nó mà chết một lần, nó cũng vì ngươi mà rơi lệ. Ngươi nên biết, hồ
chẳng bao giờ rơi lệ, nước mắt của hồ còn quý hơn huyết dịch, Thanh Thanh đã rơi
lệ vì ngươi, chứng tỏ nó đối với ngươi cũng đã động chân tình, ngươi có thể gặp
được nó, cũng chứng tỏ giữa các ngươi có duyên phận. Bất luận trong nhân gian
hay trong thế giới loại hồ, 'chân tình' hay 'duyên phận' chỉ có thể hạnh ngộ chứ
không thể cầu xin mà được. Cho nên ta cũng không muốn chia rẽ tình duyên của
hai người.
Lão bà đứng bên cạnh chợt xen vào:
- Lão gia đã bằng lòng gả Thanh Thanh cho tiểu tử này?
Người áo xanh mỉm cười:
- Ta bằng lòng.
Đinh Bằng đứng im ngậm miệng, vì đầu óc hắn đã hoàn toàn rối loạn.
Hắn không ngờ mình đã đến thế giới hồ; cũng không ngờ là mình lấy một nữ
hồ làm vợ.
... Một phàm nhân lấy nữ hồ làm vợ, kết quả sẽ ra sao?
... Một phàm nhân trong thế giới hồ phải chăng có thể tiếp tục sinh tồn ?
... Họ có pháp thuật thần thông, phải chăng có thể giúp cho một

phàm nhân?
Những vấn đề này, hiện tại, hắn không thể nào tưởng tượng...
Hắn chỉ biết, vận mệnh hắn bắt đầu cải biến từ đây. Dù tương lai, vận mệnh cải
biến như thế nào, hắn cũng chẳng còn gì than oán, vì hắn vốn là kẻ cùng đường.
Còn một điểm trọng yếu là, hắn hoàn toàn tin tưởng Thanh Thanh đối với hắn
quả thật có ‘chân tình’.
Trong lúc tinh thần hỗn loạn, hắn phảng phất nghe người áo xanh nói:
- Sau khi làm nữ tế của ta, tuy có thể hưởng thụ những chuyện người phàm
không có được, chúng ta tại đây, tuy tự do tự tại, nhưng cũng có một cấm lệ, đó là
nếu ngươi đã làm nữ tế của chúng ta, ngươi tuyệt đối không được trở lại thế giới
người phàm, chỉ vì chúng ta biết ngươi chán ghét nhân thế nên chúng ta mới thu
dụng ngươi. Chỉ cần ngươi đáp ứng, vĩnh viễn không vi phạm cấm lệ thì ngay bây
giờ, ngươi sẽ là nữ tế của chúng ta.
Tại nhân gian hắn đã không còn thân nhân, không bằng hữu. Tại nhân gian,
hắn chỉ bị người ta hạ nhục ức hiếp mà thôi...
Còn nơi đây, không ai khinh rẻ hắn, huống chi, hồ nữ này lại có ‘chân tình’ với
hắn.
Đinh Bằng nghe tiếng mình nói:
- Vãn bối đáp ứng!
Lão bà cũng cười cười, bà ta bước tới ôm chầm lấy hắn nói:
- Chúng ta không có vật gì cho ngươi, đây là đính lễ của chúng ta tặng ngươi.
Bà tặng hắn cây đao cong, cây đao của Thanh Thanh. Lưỡi đao cũng màu xanh,
xanh màu viễn sơn, xanh như xuân thu, xanh như hồ thủy trong mắt tình nhân.
Trên cây đao cong quả nhiên có bảy chữ ‘Xuân vũ nhẹ rơi trên gác nhỏ’.
o

Đây là một u cốc, sơn cốc thâm u, bốn bề đều là vách đứng, không chỗ bám
tay, hình như không có đường ra.
Dù có đường ra chăng nữa, cũng chẳng phải để cho phàm nhân có thể ra vào.
Sơn cốc tuy không lớn, nhưng cũng có cung điện lầu các, đình đài hoa viên, cảnh
tượng tuy không hoàn toàn giống bức họa trong động huyệt, nhưng cũng là một góc
trong bức họa ấy.
Cha mẹ Thanh Thanh đều đã qua đời.
... Họ cũng chết?
Thanh Thanh có một a hoàn rất ngoan tên Hỷ Nhi, Hỷ Nhi thích cười, lúc cười
có hai lúm đồng tiền rất sâu.
... Hỷ Nhi cũng là hồ.
Gia đình họ có tám người hầu rất trung thành, tất cả đã bạc đầu nhưng thể lực
vẫn tráng kiện phi thường.
... Họ cũng đều là hồ.
Trong sơn cốc chỉ có bọn họ, chưa hề có vết chân người ngoài đặt tới. Ngày
tháng trong cốc rất là thanh thản và bình tĩnh, một điều chưa hề có ngoài thế gian.
o
Hiện tại, Đinh Bằng đã tập quen sinh hoạt trong sơn cốc, cũng tập quen cài con
đao trên lưng, cái đai lưng toàn bằng hoàng kim và bạch ngọc.
Ngày thứ hai sau đêm tân hôn, Thanh Thanh nói với hắn:
-Bà bà rất thích Đinh lang nên người mới tặng cây đao này cho, Đinh lang nên
đặc biệt trân quý giữ gìn !
Hắn còn nhớ, hôm trước trong ưu sầu cốc, Thanh Thanh đã nói với lão lùn thần
bí, ‘Cây đao này tuyệt đối không coi được, những người đã coi cây đao này, đều đã
chết dưới lưỡi đao này rồi’.
Lão già lùn đó đương nhiên cũng đã chết vì cây đao này.
... Lão là người? Là quỷ? Hay hồ?
... Tại sao lão biết trên cây đao có khắc bảy chữ: ‘Xuân vũ nhẹ rơi

trên gác
nhỏ'.
... Cây đao này có lai lịch, có lực lượng thần bí gì ?
Nhưng chuyện này chẳng phải hắn chưa hỏi qua Thanh Thanh, nhưng lần nào
nàng cũng rất thận trọng nói với hắn:
- Có những chuyện Đinh lang không nên biết, bởi biết rồi nhất định sẽ có tai
họa.
Hiện tại, chẳng những hắn nhìn thấy đao mà còn làm chủ được cả cây đao.
Đáng lý hắn phải rất thỏa mãn, nhưng một hôm hắn đưa trả cây đao cho Thanh
Thanh.
Rất làm lạ, Thanh Thanh hỏi:
- Tại sao Đinh lang không muốn giữ cây đao này?
- Vì ta muốn cũng vô dụng, cây đao này trong tay ta có khác gì một cây sắt phế
thải !
- Tại sao?
- Vì ta không biết sử dụng đao pháp.
- Nếu Đinh lang muốn học, Thanh Thanh sẽ dạy đao pháp cho Đinh lang.
Thật ra thì nàng không muốn truyền thụ đao pháp cho hắn, vì nàng biết, người
phàm học được những đao pháp này chẳng có gì tốt. Đao pháp này có thể đem đến
cho người quyền lực vô song, cũng có thể đem lại cho người tai họa bất tường vô
hạn.
Tuy thế, nàng vẫn dạy đao pháp cho hắn, vì nàng không muốn từ chối hắn, và
không bao giờ muốn hắn thất vọng. Nàng tuy là Hồ, nhưng hiền hậu ôn nhu không
kém vợ của đại đa số nam nhân ngoài thế gian. Bất cứ người nào có được người vợ
như nàng, đều rất thỏa mãn.
o
Ngoài nhân gian tuyệt chẳng hề có loại đao pháp này, uy lực và biến hóa của

đao pháp cũng không có phàm nhân nào có thể tưởng ra.
Đinh Bằng không ngờ mình đã có thể luyện được đao pháp kỳ diệu và thần bí
như vậy.
Hiện tại hắn đã luyện thành đao pháp.
Trên phương diện luyện võ, Thanh Thanh phải công nhận hắn là một thiên tài.
Với đao pháp này, nàng luyện hết bảy năm trong khi hắn chỉ mất có ba năm.
Trong sơn cốc thanh nhàn và bình tĩnh này, tuy là hoa nở quanh năm không lúc
nào tàn, nhưng lúc nào cũng có thể tiện tay hái xuống một trái cây tươi.
Trân bảo quý giá, ngoài thế gian rất khó được thấy qua, lại không đáng một
đồng ở trong này.
Dưới tiểu lầu có một căn hầm, chứa đầy vải vóc gấm nhiễu từ Thiên Trúc đưa
lại, bảo thạch từ Ba Tư đưa đến, và rất nhiều hình thức châu cổ kỳ lạ khác, những
thứ không thể thấy ngoài nhân gian.
Thanh Thanh chẳng những xinh đẹp ôn nhu, mà còn rất biết chiều chuộng
trượng phu.
Đáng lý phải thỏa mãn phi thường, nhưng Đinh Bằng mỗi lúc lại gầy còm,
chẳng những người gầy đi mà sắc mặt cũng rất tiều tụy, thường trầm mặt ít nói và
lộ vẻ âu sầu.
Đêm ngủ, hắn thường gặp ác mộng. Mỗi lần tỉnh dậy sau cơn mộng, hắn đều từ
trên giường nhảy xuống, mình đổ toàn mồ hôi lạnh.
Thanh Thanh phải hỏi hắn rất nhiều lần, hắn mới nói:
- Ta nằm mơ phụ thân ta muốn dùng tay bóp cổ cho ta chết!
- Tại sao người muốn bóp chết Đinh lang?
- Người nói ta bất hiếu, không làm nên trò trống gì.
Giọng Đinh Bằng bi thương và thống khổ:
- Vì ta đã quên sạch những ngôn ngữ của lão nhân gia lúc người lâm chung.
- Thực ra Đinh lang đâu có quên!

- Ta không quên, ta luôn luôn ghi nhớ trong tâm.
- Lúc lâm chung, lão nhân gia muốn Đinh lang làm gì?
- Người muốn ta nổi tiếng hơn người, vì người mà tranh khẩu khí
Đinh Bằng nắm chặt quyền, chậm rãi nói.
Thanh Thanh đương nhiên hiểu rõ ý Đinh Bằng. Nhưng nàng đâu có rõ, hắn
còn có một giấc mộng khác, kinh khủng hơn giấc mộng đó nhưng mà hắn nào dám
nói ra.
Hắn mơ thấy bỗng dưng bị rơi vào một huyệt hồ, sâu vô hạn, nhạc phụ hắn,
nhạc mẫu hắn, đều biến thành bầy cáo, xé hắn ra từng mảnh, từng mảnh nhai nuốt.
Hắn rất muốn quên họ là hồ, nhưng hắn chẳng thể quên được.
o
Ánh châu quang hòa dịu rơi trên gương mặt lợt lạt mỹ lệ của Thanh Thanh, hai
bên má nàng cũng có lệ quang.
- Thanh muội biết rõ ý của Đinh lang.
Nàng rơi lệ nói:
- Thanh muội đã biết, sớm muộn gì cũng có ngày Đinh lang muốn bỏ đi, Đinh
lang chẳng thể sống trong đây trọn đời, vì sớm muộn Đinh lang cũng không chịu
nổi những ngày tháng trầm lặng, buồn tẻ trong u cốc này.
Đinh Bằng chẳng thể phủ nhận.
Với võ công và đao pháp của hắn hiện nay, Liễu Nhược Tùng, Chung Triển,
Hồng Mai, Mặc Trúc thực đã không đáng một chiêu của hắn. Với cây đao trên
lưng, hắn muốn tung hoành giang hồ, nổi tiếng hơn người chỉ là chuyện dễ như trở
bàn tay. Chỉ nghĩ đến chuyện này, máu nóng toàn thân hắn đã sôi sục.
Đây chẳng thể trách hắn chuyện này, hắn không sai.
Mỗi người đều có quyền vì tương lai của mình phấn đấu, ai cũng đều nghĩ như
vậy.
Đinh Bằng buồn bã nói:
- Chỉ tiếc, ta không rõ gia gia và bà bà có để ta đi hay không?

Thanh Thanh cúi đầu, trì nghi dò hỏi:
- Có phải Đinh lang định ra đi một mình?
Đinh Bằng nói:
- Đương nhiên là ta dẫn Thanh muội cùng đi.
Ánh mắt Thanh Thanh chợt rực sáng, nàng nắm chặt tay hắn, hỏi:
- Đinh lang chịu dẫn muội đi theo.
Đinh Bằng dịu giọng:
- Chúng ta đã là vợ chồng, dù ta đi đâu, cũng nhất quyết đem theo Thanh muội
theo ta tới đó!
Thanh Thanh vẫn gạn hỏi:
- Đinh lang nói thực chứ?
- Đương nhiên là thực!
Thanh Thanh cắn môi suy nghĩ một lúc, rồi hạ quyết tâm:
- Nếu thực muốn đi, chúng ta cùng đi một lượt.
- Đi bằng cách nào?
Thanh Thanh ôm hắn nói tiếp:
- Chỉ cần Đinh lang thực lòng với Thanh muội, dù Đinh lang có muốn Thanh
muội chết, Thanh muội cũng nguyện ý.
o
Muốn đi đương phải có kế hoạch. Thừa lúc đêm khuya vắng người, họ lén lút
bàn bạc.
Họ sợ nhất là tổ phụ Thanh Thanh. Lão nhân gia thần thông, ngoại trừ đại la
kim tiên, trên trời dưới đất không ai có thể sánh bằng.
Đinh Bằng tỏ vẻ không phục, vì hắn đã luyện thanh đao pháp thần kỳ của gia
đình hồ.
Thanh Thanh cảnh cáo:
- Trước mặt lão nhân gia, đao pháp của Đinh lang chẳng thể xử dụng được một
chiêu, người chỉ cần đưa tay lên, Đinh lang đã ngã xuống rồi.
Đinh Bằng không muốn tin, nhưng chẳng thể không tin.
Thanh Thanh nói tiếp:
- Cho nên nếu chúng ta muốn đi, phải lén đi, thừa lúc lão nhân gia vắng mặt.
Đinh Bằng nói:
- Hình như lão nhân gia chưa hề bước chân đi đâu?

Thanh Thanh:
- Nhưng mỗi năm vào đêm mười lăm tháng bãy, lão nhân gia thường tự nhốt
mình trong một gian phòng nhỏ mấy giờ liền, trong khoảng thời gian đó, dù bên
ngoài có xảy ra chuyện gì, ngươì đều không để ý.
- Nhưng sau khi chúng ta đi, lão nhân gia sẽ đuổi theo.
- Tuyệt không đuổi theo.
- Tại sao?
- Vì lão nhân gia đã có lời thề nặng, tuyệt không bước chân ra khỏi sơn cốc một
bước.
- Còn bà bà, hình như cũng không dễ đối phó?
- Thanh muội có cách đối phó.
- Cách gì?
- Lão bà tuy rất nghiêm khắc, nhưng thực lòng rất mềm yếu, mà còn...
Thanh Thanh chợt ngưng ngang, hỏi Đinh Bằng một câu ngoài đề
- Đinh lang có biết cha mẹ Thanh muội qua đời như thế nào không?
Trên mặt Thanh Thanh lộ nét bi thương, nàng kể:
- Mẫu thân muội là một phàm nhân, cũng như Đinh lang, hy vọng phụ thân có
thể dẫn bà dời khỏi nơi này, Thanh Thanh thở dài tiếp:
- Lúc Thanh muội chưa đầy tuổi, người đã qua đời, nhưng muội biết, trước kia
người là một hiệp nữ rất nổi danh trong giang hồ, và còn là một mỹ nhân nổi tiếng,
cho nên người chẳng thể nào chịu nổi nếp sinh hoạt bình đạm nơi đây.
Đinh Bằng hỏi:
- Phụ thân nàng không chịu dẫn bà đi?
- Phụ thân muội tuy đã đáp ứng, nhưng gia gia và bà bà nhất định không chịu.
Hai người bỏ đi hai lần, đều không thoát, cho nên mẫu thân...
Nàng không nói tiếp được, nhưng Đinh Bằng có thể tưởng tượng được...
Mẫu thân nàng nếu không vì tâm tình sầu muộn, buồn bã đến chết thì cũng tự
vẫn mà chết.
Sau một lúc ngậm ngùi, Thanh Thanh tiếp:

- Vài tháng sau khi mẫu thân qua đời, phụ thân cũng mang trọng bệnh nằm liệt
giường.
Họ tuy là hồ, tuy có pháp thuật thần thông, nhưng có nhiều bệnh chẳng có một
lực lượng nào cứu được, nhất là tâm bệnh, vì sự bi thương uất hận gây thành tâm
bịnh.
Điểm này Đinh Bằng có thể tưởng tượng ra.
Thanh Thanh tiếp tục kể:
- Chuyện này, bà bà muội chưa hề nhắc tới, nhưng Thanh muội biết trong lòng
bà rất khó chịu, đến lúc vạn bất đắc dĩ, Thanh muội nhắc lại chuyện này, nhất định
bà bà sẽ cho mình đi.
Một lão nhân lúc xế chiều, đương nhiên chẳng thể nỡ nhìn vợ chồng tôn nữ của
mình tao ngộ vận mệnh bi thảm giống đời trước.
Thanh Thanh dám kể chuyện này, chứng tỏ tình vợ chồng giữa nàng và Đinh
Bằng cũng đã sâu đậm giống cha mẹ nàng trước đây.
Mắt Đinh Bằng rực sáng vì phấn khởi:
- Vậy là chúng ta có hy vọng!
Thanh Thanh nói:
- Nhưng chúng ta còn có tám vấn đề nữa.
Tám vấn đề, không hơn không kém, Đinh Bằng hiểu đây là Thanh Thanh nói
về tám tên người hầu rất trung thành. Họ rất ít nói, cũng không gần gũi với Đinh
Bằng. Hình như họ luôn cố tránh xa phàm nhân, cho dù đó là tôn tế của chủ cũng
không ngoại lệ.
Trong lòng mỗi người họ, đều phảng phất chứa rất nhiều thống khổ, một bí mật
lớn lao.
Đinh Bằng hỏi:
- Chẳng lẽ tám người này rất khó đối phó?
Thanh Thanh căn dặn:
- Đinh lang không thể coi thường họ, tuy họ không thần thông như gia gia,

nhưng nếu ra ngoài nhân gian, họ nhất định được liệt vào hàng cao thủ tuyệt đỉnh.
Thanh muội biết, trong giang hồ có nhiều hiệp sĩ thành danh, muội đã gặp mấy
người, nhưng không người nào sánh bằng họ.
- Thanh muội đã gặp những người nào?
- Chẳng hạn như Hồng Mai và Mạc Trúc .
- Hai người này không sánh bằng họ ư?
- Bất cứ người nào trong bọn họ, đều có thể hạ hai người đó trong vòng mười
chiêu.
Đinh Bằng cau mày suy nghĩ, Hồng Mai va Mạc Trúc đều là nhất lưu cao thủ
trong giang hồ, nếu nói có người đánh bại hai người này trong mười chiêu, qua thực
là chuyện không tưởng, nhưng Đinh Bằng tin.
Thanh Thanh nói tiếp:
- May, mỗi năm cứ đến ngày mười lăm tháng bảy, tám người họ cũng uống rất
nhiều rượu.
- Họ có uống say bao giờ không?
- Có lúc say, có lúc không, tửu lượng của họ đều rất cao.
Nàng cười nói tiếp:
- Nhưng may muội biết có một loại rượu dù người tửu lượng cao đến đâu uống
vào cũng phải say.
- Thanh muội có thể kiếm loại rượu đó không?
- Có thể được.
Mắt Đinh Bằng lại rực sáng, hỏi:
- Hôm nay là ngày mấy rồi ?
- Ba mươi tháng sáu.
Qua nữa tháng nữa, lại là mười lăm tháng bảy, và Đinh Bằng đã đến đây vừa
tròn bốn năm.
Đinh Bằng không nín được thở dài khẽ than:
- Ngày tháng trôi nhanh thiệt, không dè thời gian bốn năm đã trôi qua trong
chớp mắt. Và ta đã sống thêm được bốn năm.
Thanh Thanh nhè nhẹ rờ mặt hắn, dịu giọng an ủi:
- Không rõ với bao nhiêu thời gian bốn năm nữa, nhưng Đinh Lang

phải sống,
vì Thanh muội còn sống, Đinh lang chẳng thể chết, Thanh muội cũng chẳng thể
chết, có Đinh lang mới có muội, có muội mới có Đinh lang.

Hồi 5
Lại một đêm trăng tròn

Mười lăm tháng bảy, trời quang đãng. Đêm trăng tròn.
Đinh Bằng rất tín nhiệm Thanh Thanh.
Nếu quả như Thanh Thanh nói, có loại rượu, bất cứ người có tửu lượng cao đến
đâu, uống vào cũng phải say, hắn tuyệt đối tin. Hắn tin tám lão nhân người hầu
trầm mặc và trung thành này nhất định phải say. Quả nhiên họ đã say.
Nhưng hắn thực không ngờ, người say thứ nhất lại là lão bà bà, tổ mẫu Thanh
Thanh.
Xem chừng hôm nay, bà ta cũng có tâm sự, mà tâm sự còn trầm trọng hơn ai
hết. Bà ta cùng với tám người hầu uống một lượt, bà uống nhanh và nhiều hơn ai
hết, vì vậy bà ta đã say trước.
Tám người hầu vẫn tiếp tục uống, người này một chén, người kia một chén,
uống không ngừng. Không ai nói một câu, hình như họ uống say mới ngừng. Cứ
uống kiểu này, dù không phải loại rượu đặc biệt, cũng không thể không say.
Hiện tại họ đều đã say.
Căn nhà bên cạnh tiểu lầu, tuy nhỏ hơn cung điện, nhưng sự bố trí hoa lệ hơn
cung điện. Trong sơn cốc giờ này cũng chỉ còn lại hai người họ tỉnh táo.
Đinh Bằng nhìn Thanh Thanh, Thanh Thanh nhìn Đinh Bằng, mắt Đinh Bằng

đầy hứng khởi và vui mừng. Mắt Thanh Thanh lại lộ vẻ rất phức tạp. Nơi này là nhà nàng, nàng sinh ra và lớn lên tại nơi này, trong này đều là thân
nhân của nàng. Hiện tại nàng sắp ra đi, đi đến một thế giới hoàn toàn xa lạ, có thể
chẳng bao giờ trở về.
Trong lòng nàng đương nhiên rất rối loạn. Nàng đương nhiên chẳng giống Đinh
Bằng, nói đi là đi.
Đinh Bằng chợt khẽ than:
- Ta biết trong lòng Thanh muội đang nghĩ gì ? Ta cũng biết Thanh muội chẳng
thể dễ dàng rời khỏi nơi đây.
Thanh Thanh cười miễn cưỡng:
- Muội có chút bịn rịn không nỡ ra đi, nhưng muội lại không thể xa Đinh lang
được.
Đương nhiên Đinh Bằng không muốn khuyên nàng ở lại, dù có ý đó cũng
không dám nói ra.
Thanh Thanh nhìn hắn chăm chú hỏi:
- Có phải Đinh lang thực tình muốn dẫn muội đi...
- Đương nhiên là thực.
- Nếu Đinh Lang đổi ý vẫn còn kịp, muội có thể để một mình Đinh lang ra đi.
- Huynh đã nói, huynh đến đâu, muội cũng đến đó, có huynh nhất định phải có
muội.
- Huynh không hối hận ?
- Tại sao huynh phải hối hận ?
Cuối cùng, Thanh Thanh đã cười, nụ cười tuy đượm chút ưu sầu, nhưng đầy
nhu tình, mật ý.
Yêu cầu của nữ nhân là tìm được người nương tựa và sống chung suốt đời. Dù
nàng là nữ nhân hay nữ hồ đều giống nhau.
Trước khi đi, nàng đến quỳ bên cạnh lão bà,và hôn lên mặt đầy nét nhăn nheo
của bà ta.
Chuyến đi này, rất có thể trở thành vĩnh biệt, khiến trong lòng Đinh

Bằng cũng
có chút chua xót, nhưng lại không nín được, và giục nàng:
- Chúng ta cần phải rời khỏi nơi đây thật sớm, để tránh khỏi họ tỉnh dậy.
Thanh Thanh ngắt lời hắn:
- Họ chưa thể tỉnh được.
Nàng đứng dậy nói:
- Loại rượu này được nấu theo bí phương của gia gia muội, dù thần tiên uống
vào cũng sau sáu giờ mới tỉnh được.
Đinh Bằng thở ra nhẹ nhõm:
- Nếu quả có sáu giờ thì đủ rồi.
Hắn vừa nói dứt câu, chợt nghe có tiếng một người cười lớn, nói:
- Không sai, có được sáu giờ thì đã đủ rồi.
Nhưng Đinh Bằng chưa hề nghe có giọng cười như thế này bao giờ. Thậm chí
cả nghĩ cũng chưa hề nghĩ trên đời có giọng cười như vậy.
Giọng cười vang vội, giống như mấy trăm ngàn người cùng cười một lượt,
giọng cười chợt lúc bên đông, chợt lúc bên tây, hình như tám phương bốn hướng,
đều có người cười. Nhưng giọng cười chỉ có một người phát xuất, tuyệt đối chỉ có
một người.
Vì Đinh Bằng nhìn thấy người này. Một hắc lão nhân rất gầy đen và cao như
cây sào nhuộm mực đen.
o
Ngoài cửa vốn không có người.
Nhưng lúc này hắc lão nhân đứng giữa cửa. Đinh Bằng không rõ hắc lão nhân
xuất hiện lúc nào và xuất hiện từ đâu ? Bỗng dưng lão ta đến đây, đứng sừng sững
trước cửa, miệng không ngớt tiếng cười, chén bát trên bàn đều bị chấn động ‘leng
keng’ một số bị bể nát vụn.Tai Đinh Bằng bị chấn ù nhức, đầu óc như sắp bể. Chỉ
cần khiến được lão ngưng tiếng cười, bất luận ai kêu hắn làm gì hắn cũng chịu. Hắn
chưa bao giờ nghĩ tới tiếng cười của một người lại đáng sợ như vậy.

Sắc mặt Thanh Thanh tái nhợt, mắt đầy vẻ sợ hãi, chợt hỏi:
- Ngươi cười cái gì ?
Âm thanh của nàng tuy nhỏ, nhưng chói tai như một mũi tên xuyên qua giọng
cười của hắc bào lão nhân.
Hắc bào lão nhân vùng cất tiếng cười lớn:
- Tám con tiểu hồ ly này đều có chút khả năng đáng kể, con hồ ly cái cũng
chẳng dễ đối phó, nếu ta muốn lột da tất cả bọn chúng, cũng chẳng dễ dàng lắm.
Không dè có người giúp ta làm chúng ngã gục bất tỉnh, thật đỡ cho ta không ít.
Thanh Thanh biến sắc, thét hỏi:
- Ngươi là ai ? Đến đây làm gì ?
Hắc bào lão nhân ngưng cười, giọng lạnh lùng:
- Ta tới để lột da cáo chúng bây, may áo mặc cho con cháu ta.
Thanh Thanh cười lạnh, chợt rút cây đao cài trên lưng Đinh Bằng.
Đao quang xanh xanh, cong cong, mới đầu giống vầng trăng lưỡi liềm, rồi chợt
biến thành một đạo phi hồng.
Đinh Bằng biết rõ uy lực đao này, hắn tin trên đời tuyệt không ai đỡ nổi ...
Đáng tiếc hắn đã lầm.
Ống tay áo dài của lão nhân vung ra như một vầng mây đen, trong một thoáng
đã cuốn ngọn đao phi hồng này.
Thanh Thanh nhào lộn trên không, bị chấn động bay ra xa hơn ba trượng, lúc
xuống tới đất đã đứng không vững.
Hắc bào lão nhân cười lạnh, nói:
- Với chút đạo hạnh của con tiểu hồ ly này, còn kém xa lắm.
Sắc mặt Thanh Thanh thảm biến, bước lùi từng bước về phía sau. Phía sau có
một khuôn cửa.
Hắc bào lão nhân lạnh lung nói:
- Có phải ngươi định đi kêu lão hồ ly ra phải không? Chẳng lẽ ngươi đã quên,
ngày mười lăm tháng bãy, lúc giờ tý trăng tròn, âm dương giao thái, chính là lúc
hắn luyện công khẩn yếu, dù ta có lột da ngươi trước mặt hắn, hắn

cũng không dám
động, bằng không, sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, muôn kiếp không phục hồi !
Thanh Thanh không quên, sắc mặt nàng không còn chút máu.
Nàng biết toàn gia nàng sẽ không thoát khỏi kiếp này.
Hắc bào lão nhân chợt quay mình, nhìn Đinh Bằng nói:
- Mi là người, không phải hồ.
Đinh Bằng chẳng thể phủ nhận.
Hắc bào lão nhân lại nói:
- Ta chỉ giết hồ, không giết người.
Lão ta phất tay dục:
- Ngươi hãy đi đi, đi cho lẹ, đừng để ta đổi ý.
Đinh Bằng ngẩn người, hắn thực không ngờ hắc bào lão nhân lại tha hắn.
Hắn là người, không phải hồ, đây là hồ kiếp, vốn không liên quan gì tới hắn.
Hắn chỉ cần trở về đến nhân gian, lập tức có thể nở mặt nở mày, nổi tiếng hơn
người.
Hiện tại, lão nhân đã tha hắn, đương nhiên hắn nên đi.
Hắc bào lão nhân lạnh lùng, giục tiếp:
- Sao ngươi chưa đi ? Có phải ngươi muốn chết chung với bọn chúng không.
Đinh Bằng chợt lớn tiếng nói:
- Phải. Rồi hắn rảo bước tới đứng chắn ngang trước mặt Thanh Thanh, nói:
- Nếu ngươi muốn giết nàng, hãy giết ta trước.
Toàn thân Thanh Thanh như tan hóa, hòa với Đinh Bằng thành một thể. Nàng
nhìn hắn cũng không rõ nên khóc hay nên cười ? Lòng nàng tràn đầy hỷ duyệt,
kinh kỳ, cảm kích, còn thêm phần nhu tình gắn bó đặc biệt. Nàng sa lệ, hỏi:
- Quả thực Đinh lang muốn chết cùng muội?
- Huynh đã nói, có huynh thì có muội, bất cứ muội đến đâu, huynh đều theo
đến đó.
Hắc bào lão nhân cười hắc hắc:
- Quả thực ngươi muốn chết cùng con tiểu hồ ly đó?
- Thực.

Hắc bào lão nhân cười lạnh:
- Ngươi muốn chết thì rất dễ ?
Đinh Bằng nói:
- E rằng cũng không dễ lắm.
Hắn dồn hết lực lượng chồm về phía hắc bào lão nhân. Hắn đã không còn là
Đinh Bằng bốn năm trước. Thân pháp hắn khinh diệu thần kỳ, ra tay chính xác,
mau lẹ, võ công của hắn hiện tại, đã không kém bất cứ võ lâm danh gia nào.
Hắc bào lão nhân này là người ? Quỷ ? hay hồ ly? Muốn giết hắn tuyệt chẳng
phải chuyện dễ.
o
Nhưng tiếc, hắn lại lầm lẫn nữa.
Thân hình hắn vừa chồm lên, đã có một vầng mây đen ào tới trước mặt, muốn
nét tránh, tránh cũng không thoát.
Sau đó, hắn lại như rơi vào trong vùng hắc ám, vô biên, hum hút thăm thẳm.
o
Trong hắc ám, chợt có ánh sáng, ánh sáng trăng, trăng tròn.
Đinh Bằng mở mắt nhìn ngay thấy vầng trăng tròn vành vạnh. Hắn cũng nhìn
thấy ánh mắt ôn nhu của Thanh Thanh, sáng hơn nguyệt quang.
Dù ở trên trời, hay ở dưới đất, đều không có cặp mắt thứ hai nào ôn nhu như
thế.
Thanh Thanh vẫn ở bên cạnh hắn.
Dù hắn chết hay sống? Dù ở trên trời, hay ở dưới đất ? Thanh Thanh vẫn luôn
bên cạnh hắn.
Trong khéo mắt Thanh Thanh vẫn còn có lệ quang.
Cặp mắt này, vầng trăng tròn này, tình cảnh này, hầu như hoàn toàn giống lúc
trước, khi hắn chết dưới mũi kiếm của lão già lùn kim tu kim bào, rồi tỉnh vậy.
Nhưng lần đó hắn chưa chết. Còn lần này?
Lần này hắn cũng chưa chết, Thanh Thanh cũng không chết. Tại sao hắc bào

lão nhân đáng sợ đó lại tha chết cho hai người?
Phải chăng vì họ có chân tình, khiến cho lão cảm động?
Đinh Bằng ngạc nhiên hỏi:
- Ta thực chưa chết ?
Thanh Thanh nói:
- Muội còn sống, Đinh lang sao chết được ? Nếu Đinh lang chết, muội sao sống
được ?
Mắt nàng long lanh ngấn lệ, dòng lệ vui mừng, nói tiếp:
- Chỉ cần chúng ta cùng một chỗ không rời nhau, chúng ta sẽ không chết, đời
đời kiếp kiếp, đều chung sống với nhau.
Đinh Bằng vẫn thắc mắc:
- Nhưng ta vẫn nghĩ không ra.
- Chuyện gì chàng nghĩ không ra?
- Huynh nghĩ không ra, tại sao lão quái vật lại tha chúng ta ?
Thanh Thanh cười, nét cười của nàng còn long lanh ngấn lệ, nói:
- Vì lão quái vật đó chẳng phải quái vật thực.
- Lão là ai?
- Là gia gia của muội.
Đinh Bằng càng không rõ hơn.
Thanh Thanh giải thích:
- Gia gia muội biết chàng sớm muộn cũng sẽ bỏ đi, nên nhất cử, nhất động của
chúng ta người đều biết rõ, cho nên người mới cùng bà bà đánh cuộc.
- Đánh cuộc gì ?
Hai ông bà đánh cuộc, nếu quả chàng tốt với muội, vẫn chịu vì muội chết,
chúng ta sẽ được ra đi. Nàng không nói tiếp, cũng bất tất phải nói gì thêm.
Chuyện này chẳng qua là cách khảo nghiệm, khảo nghiệm Đinh Bằng có ‘chân
tình‘ với Thanh Thanh thực không?
Nếu trong lúc nguy nan, Đinh Bằng bỏ rơi nàng, chắc hiện giờ hắn chỉ là một
xác chết.
Thanh Thanh nắm tay Đinh Bằng, tay hắn có mồ hôi, mồ hôi lạnh.
Nàng ôn tồn nói:
- Hiện giờ gia đình muội đã rõ, huynh không lừa dối muội, bất kể

huynh đi đến
đâu, cũng đều không bỏ rơi Thanh muội, cho nên, hai ông bà đã để chúng ta ra đi.
Đinh Bằng đưa tay dụi mắt, hỏi:
- Đây là đâu ?
- Đây là nhân gian.
- Quả thực chúng ta trở về nhân gian rồi ?
- Đúng vậy.
o
Lần thứ nhất Đinh Bằng phát giác, nhân gian khả ái và mỹ lệ.
Hắn vốn đã chán ghét nhân thế, đã không muốn sống. Hiện tại hắn mới phát
giác, sinh mệnh tốt đẹp, một người chỉ cần có thể sống được, đủ là một chuyện
đáng mừng.
Trăng tròn đã mờ. Bầu trời hắc, đã dần dần nhuộm trắng, xa xa có tiếng người
lao xao.
Tiếng trẻ con khóc, tiếng bà mẹ la rầy, tiếng thùng khua múc nước dưới giếng
sâu, tiếng vợ giục chồng thức dậy ra đồng, tiếng chồng khua chân dưới giường
kiếm giày dép, tiếng vợ chồng trẻ thì thầm ân ái, tiếng vợ chồng già la ó, gây lộn,
còn có tiếng gà gáy, tiếng chó sủa...
Trong những âm thanh này, tràn đầy sức sống động của sinh mệnh, tràn đầy
lòng thương yêu của nhân loại. Có âm thanh Đinh Bằng nghe thấy, có loại không
nghe thấy. Vì những âm thanh này rất quen thuộc với hắn.
Lúc còn nhỏ tại nông thôn, nơi hương thôn thuần phác, lúc sáng sớm dậy mẫu
thân hắn còn phải mặc quần áo cho hắn, hắn bắt đầu nghe những âm thanh này rồi.
Đinh Bằng chợt nói:
- Ta nhất định phải về thăm mẹ ta trước.
Khi nói ra câu này, hắn chợt nghỉ đến một chuyện không nên nhớ.
... Thanh Thanh là hồ.
... Sao hắn có thể dẫn một người vợ hồ về gặp một bà mẹ già cố chấp.

... Nhưng hắn chẳng thể nào không dẫn nàng về.
Thanh Thanh đã cúi đầu, nàng đã có sức quan sát mẫn nhuệ khác người thường,
hiển nhiên nàng đã thấy rõ trong lòng hắn đang nghĩ gì. Nàng ôn tồn hỏi:
- Đinh lang có thể dẫn muội về nhà không?
Giọng Đinh Bằng cương quyết:
- Ta nhất định dẫn nàng về.
Hắn nghĩ đến chân tình nàng đối với hắn, nghĩ đến những hy sinh nàng đối với
hắn, hắn chợt ôm chầm lấy nàng, nói tiếp:
- Ta đã nói, dù đi đến đâu, ta nhất định dẫn nàng theo.
Thanh Thanh ngửng đầu nhìn hắn với ánh mắt tràn đầy nhiệt tình và cảm
khích, nói:
- Đương nhiên muội phải về gặp mẫu thân huynh, nhưng muội không muốn
gặp một người nào khác nữa. Sau này, bất kể huynh muốn gặp ai, tốt nhất, muội
không cần lộ diện.
Đinh Bằng hỏi:
- Tại sao?
Thanh Thanh gượng cười, trả lời:
- Đáng lẽ chàng nên biết tại sao rồi?
- Nhưng người khác tuyệt không thể nhận ra..
- Muội biết, người khác tuyệt không thể nhận ra muội là hồ, nhưng... dù sao
muội vẫn là hồ. Hồ không gặp mặt phàm nhân, vậy nên tránh gặp mặt tốt hơn.
Hình như nàng vẫn còn lo ngại, vì nàng bỗng dưng đến một thế giới hoàn toàn
xa lạ, đương nhiên khó tránh khỏi lo ngại.
Đinh Bằng nắm tay nàng ôn tồn:
- Chỉ cần biết chuyện gì muội không muốn làm, huynh tuyệt không bắt buộc.
Thanh Thanh cười cười, nói:
- Nhưng có lúc muội bắt buộc huynh, mà nhất định muốn huynh phải nghe lời.
Nàng không đợi Đinh Bằng nói, đã hỏi tiếp:
- Sau khi gặp mặt mẫu thân huynh rồi, huynh chuẩn bị làm gì?

Đinh Bằng không trả lời. Máu hắn sôi sục, tràn đầy hùng tâm, hắn có rất nhiều
chuyện đều muốn đi làm.
Thanh Thanh lại nói:
- Muội biết, huynh muốn đi làm gì rồi, chẳng những huynh muốn nổi tiếng,
còn muốn trả thù rửa hận.
Đinh Bằng thừa nhận.
Hắn muốn rửa sạch oan uổng, hắn bị đổ trên đầu, hắn nhất muốn trả thù bị hạ
nhục, những chuyện này, hắn chưa có một ngày nào quên.
Thanh Thanh vẫn nói tiếp:
- Lúc chúng ta ra đi, Gia gia muội đã ba bốn lần căn dặn muội, nếu thấy huynh
muốn thành danh, muốn trả thù, thì nhắc chàng có mấy đều cần phải nhớ kỹ.
Đinh Bằng hỏi:
- Điều gì, xin muội nói cho biết.
Thanh Thanh nói:
- Chưa đến lúc, vạn bất đắc dĩ, huynh không thể ra tay, nếu đối phương là một
người không đáng để huynh ra tay, huynh cũng không thể ra tay. Lần thứ nhất ra
tay, nhất định huynh phải cẩn thận chọn một đối tượng rất xứng, huynh chỉ cần
đánh bại người đó, là có thể nổi danh giang hồ, bất tất phải tìm kiếm người khác
kết thù gieo oán. Nàng giải thích thêm:
- Vì gia gia nói, bất kể võ công huynh cao đến đâu, danh tiếng lớn đến đâu, nếu
cừu gia quá nhiều, sớm muộn tới một ngày, bị người dồn vào tuyệt lộ.
Đinh Bằng nói:
- Huynh hiểu rõ ý của lão nhân gia, huynh nhất định theo đúng lời người nói.
Thanh Thanh tiếp:
- Cho nên khi ra tay, chẳng nên quá vô tình, càng không nên hãn tận sa tuyệt,
đuổi hết giết sạch. Nếu huynh muốn người khác tôn kính mình, nên để người khác

có một lối thoát.
- Huynh hiểu.
- Còn một chuyện nữa quan trọng hơn.
- Chuyện gì?
'Cây đao màu xanh trên lưng huynh'. Thanh Thanh nói, đây là vật bà bà muội
tặng huynh, nên gia gia vẫn để huynh mang theo khi ra đi, nhưng không đến lúc
vạn bất đắc dĩ, tuyệt không thể sử dụng cây đao này. Thái độ nàng trân trọng hơn:
- Nếu huynh dùng cây đao này, nhất định phải khiến đối phương chết dưới đao,
đao ra khỏi bao, tuyệt đối không để cho đối phương còn sống.
Đinh Bằng hỏi:
- Nếu đối phương chẳng phải người huynh nhất định phải giết, nếu đối phương
chưa dồn huynh vào đường cùng, huynh chẳng thể dùng đao này phải không?
- Tuyệt đối không thể dùng.
Nàng lại cười, nói:
- Nhưng chàng có thể yên tâm, với võ công của chàng hiện thời, bất luận chàng
xử dụng đao gì cũng thiên hạ vô địch.
o
Lúc này, mặt trời đã lên cao, dương quang trải khắp dãi đất gấm vóc của nhân
gian.
Tháng mười, tiểu đương xuân.
Buổi sáng sớm.
Liễu Nhược Tùng đẩy cánh cửa sổ, dương quang sáng lạng ngoài song cửa,
không khí mát mẻ, lại một ngày tạnh ráo quang đãng.
Mệnh hắn thuộc cẩu, năm nay đã bốn mươi bảy, nhưng trên mặt vẫn trưa có nét
nhăn.
Thể lực hắn cũng giữ được tình trạng như người tuổi trẻ thời tráng niên, chẳng
những hắn còn hứng thú với nữ nhân, mà nữ nhân cũng có hứng thú với hắn.
Hắn giàu có, khang kiện, anh tuấn, năm gần đây, hiệp danh trong

giang hồ
càng thịnh, đã thường có người xưng hắn là ‘đại hiệp’, dù người quen hay không
quen hắn, đều rất tôn kính hắn.
Bạn bè hắn rất nhiều, tuy thân phận giàu có, danh tiếng không bằng hắn, nhưng
cũng tạm tương xứng với hắn, mỗi xuân thu giai tiết, họ đều đến với hắn, cùng
thưởng thức một đoạn thời khoái lạc.
Vết chân hắn đặt đến đâu, luôn được người hoan nghinh.
Hắn tin nếu Võ Đang phái có thể để một tục gia đệ tử làm chưởng môn, nhất
định ngôi vị này sẽ thuộc về hắn.
Đây vốn chẳng qua chỉ là một ảo tưởng, nhưng hiện tại đã có khả năng thực
hiện.
Địa thế Vạn Tùng sơn trang của hắn rộng rãi, cảnh vật tươi tốt, là một trang
viện nổi tiếng giang hồ.
Thê tử của hắn cũng là một mỹ nhân nổi tiếng giang hồ, mà còn thông minh
quán xuyến.
Cảm tình giữa vợ chồng hắn rất tốt đẹp, nếu hắn có khó khăn, bất luận việc gì,
thê tử hắn có thể đi làm giúp hắn được.
Chỉ cần những gì một nam nhân cần có, hắn đều có đủ cả, nên chính hắn cũng
tự cảm thấy rất mãn nguyện.
Nhưng gần đây có một chuyện khiến hắn không được vui lòng.
o
Căn nhà hắn đang ở nằm trên một chỗ cao nhất trong Vạn Tùng sơn trang. Mỗi
khi mở cửa sổ, nhìn thấy sườn núi đối diện một màu xanh lục, cây cối sum xê, thảm
cỏ xanh mướt, không một bóng người. Những lúc này, hắn có cảm giác hào tình
‘Thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn’, dù trong lòng có những chuyện không vừa
ý, cũng đã quên hết.
Không dè, gần đây sườn núi đối diện, đã ồn ào tiếng đập đẽo, chẳng

những làm
xao động sự yên tĩnh, mà còn xâm phạm sự tự tôn của hắn.
Vì những nhà cửa xây cất trên sườn núi đối diện, quy mô lớn hơn Vạn Tùng sơn
trang của hắn.
Một dải lưỡng hà, từ Quan trung tới Thiển bắc, thậm chí cả những thợ thổ mộc
nổi danh vùng Giang nam, cùng các thợ chạm trổ danh tiếng, cũng đều được mời
đến nơi này.
Nhân lực được động viên vào việc kiến tạo trang viện này, còn đông gấp hai
mươi lần lúc xây cất Vạn Tùng sơn trang năm xưa.
Đông người làm việc, đương nhiên việc xây cất cũng được nhanh chóng.
Mỗi ngày khi mở cửa sổ nhìn, Liễu Nhược Tùng đều phát hiện trên sơn trang
đối diện không phải thêm một tòa đình dài, thì thêm một tòa lầu các, nếu không
thêm một hồ nước, thì cũng thêm một rừng hoa.
Nếu hắn không tự hắn nhìn thấy, thì phải cho rằng đây là một kỳ tích xuất hiện.
o
Vị tổng quản giám đốc kiến tạo trang viện này họ Lôi, là đệ nhị trưởng quày ‘
Rạng tử Lôi’ từ kinh thành được triệu đến.
Trong lãnh vực thợ mộc kiến tạo, Lôi gia kinh thành là một nhà có lịch sử lâu
đời và hưởng dự rất thịnh, cả hoàng cung nội điện đều do Lôi gia kiến tạo.
Theo Lôi tổng quản nói, người bỏ tiền xây cất trang viện này là Đinh công tử.
Đinh công tử đã quyết định, ngày mười lăm tháng mười hai, sẽ mở tiệc đãi
khách tại nhà mới. Cho nên, Đinh công tử muốn toàn bộ trang viện phải hoàn tất
trước trong tuần tháng mười.
Chỉ cần hoàn tất đúng kỳ hạn, bất kể tốn kém bao nhiêu, vị Đinh công tử này
cũng không tiếc, và đã mở trương mục tại bốn tiền trang lớn ở kinh

thành, Lôi tổng
quản cần lúc nào có thể lấy tiền ra lúc đó.
Lôi tổng quản là người từng trải thế diện, cũng phải nói:
- Vị Đinh công tử này hào phóng Lôi mỗ chưa từng gặp.
o
Vị Đinh công tử này là người ra sao ? Có lai lịch thế nào? Tại sao có khí khái
lớn lao và tiền bạc giàu có như vậy?
Liễu Nhược Tùng đã động lòng hiếu kỳ. Hắn nhất định tìm cách moi móc cho
ra lai lịch gốc rễ của vị Đinh công tử này mới được.
Chuyện hắn quyết định làm, nhất định phải làm cho được.
Hắn đã giao chuyện này cho phu nhân hắn đi làm, Liễu phu nhân chưa hề để
hắn thất vọng lần nào.
o
Lúc xuất gia, khuê danh Liễu phu nhân là Khả Tình.
--- Không phải Khả Tiếu, là Khả Tình.--- Tần Khả Tình.
Liễu phu nhân cũng thuộc mệnh cẩu, kém Liễu Nhược Tùng mười hai tuổi, năm
nay đã ba mươi lăm. Nhưng dù người rất tinh mắt, cũng tuyệt đối không nhìn ra
tuổi thực của bà ta. Eo lưng của bà ta vẫn thon nhỏ mềm mại, nước da vẫn mịn
màng trắng trẻo, mặt chưa có vết nhăn nhỏ nào.
Trông bà ta còn có ma lực, mê người hơn lúc mới gả cho Liễu Nhược Tùng.
Cả những người ghen tỵ sắc đẹp với bà ta cũng chẳng thể chẳng thừa nhận, bà
ta quả là một ‘vưu vật’ thế gian hiếm thấy.
Chỉ có những đàn ông nào đã từng chung chăn gối với bà ta, mới thực hiểu rõ
ràng hai chử ‘ vưu vật’ có ý nghĩa ra sao.
Cho đến hiện tại, Liễu Nhược Tùng nhớ tới phong quang đắm đuối buổi tân
hôn, nhớ tới tân nương đã cho hưởng những giây phút dục tiên dục tử, trên đời tuyệt
đối không có nử nhân thứ hai nào có thể bằng nàng.
Nhưng tuế nguyệt vô tình, Liễu Nhược Tùng đã dần dần già yếu, đã dần dần có

cảm giác ‘lực bất tùng tâm’. Thậm chí, hắn đã bắt đầu hơi sợ...
Giống như đại đa số trượng phu, sau thời trung niên, đều biến thành hơi sợ lão
bà, vì họ đã dần dần không thể thỏa mãn nhu cầu của thuê tử.
Hiện tại, vợ chồng Liễu Nhược Tùng đã ngủ riêng nhiều năm, nhưng tình cảm
giữa vợ chồng vẫn giữ được rất đậm đà. Một loại tình cảm phi thường sâu đậm, phi
thường vi diệu.
Liễu phu nhân thường thường ra ngoài một mình, Liễu Nhược Tùng cũng chưa
hề hỏi qua hành tung của vợ. Vì hắn biết rõ vợ hắn là một ‘vưu vật’, hắn cũng tin
vợ hắn không phản bội hắn. Chỉ cần nàng không phản bội hắn, tại sao hắn không
thể để cho nàng hưởng thụ chút hoàn toàn tự do về mặt sinh lý.
Hắn thường nói, mình là một người rất ‘phi thường cởi mở’, cũng có thể vì
duyên cớ này, nên họ mới duy trì tình cảm tốt đẹp đến hiện tại.
Cũng chỉ có loại đàn ông ‘cởi mở’ như hắn, mới có thể lấy ‘vưu vật’ làm vợ.
Một nam nhân nếu lấy được ‘vưu vật’ làm vợ, địa vị đó chẳng thích thú cho
lắm.
o
Đúng ngọ, ánh nắng chói chang ngoài song. Liễu phu nhân ngồi trên lệ hoa ỷ
dưới cửa sổ, lau mồ hôi bằng vuông khăn lụa mỏng.
Tuy đã cuối tháng mười, nhưng khí trời vẫn rất nóng.
Liễu phu nhân chẳng những sợ lạnh, cũng rất sợ nóng, vì nàng chưa từng chịu
khổ.
Có số nữ nhân hình như trời sinh không bao giờ chịu khổ, vì họ thông minh
diễm lệ hơn những mỹ nhân khác.
Nàng cởi áo để lộ bộ ngực no tròn hấp dẫn... Liễu Nhược Tùng miễn cưỡng tự
khống chế không dám nhìn nàng.
Trước mặt một số tiểu cô nương trẻ tuổi, hắn vẫn đầy đủ phong độ nam tử, vẫn

có thể khiến các cô nàng, uốn éo rên rỉ, nhưng trước mặt bà vợ nõn nà quá hấp dẫn
hắn hầu như mất hết oai phong. Cho nên hắn chỉ còn cách tự khống chế, để tránh bị
thảm bại như mọi lần.
Liễu phu nhân cười ngặt nghẽo hỏi:
- Chẳng lẽ lần trước thiếp đem từ Quan Đông về loại 'hổ chiên' cũng vô dụng
sao?
Liễu Nhược Tùng làm bộ không nghe. 'Hổ chiên' chẳng phải vô dụng, chẳng
qua chỉ vô dụng đối với nàng mà thôi. Hắn hỏi lảng sang chuyện khác:
- Phải chăng nương tử đã tìm ra lý lịch của vị Đinh công tử đó rồi?
Liễu phu nhân đáp:
- Phải.
- Hắn là người thế nào?
- Là một người quen của chúng ta, nhưng chắc chắn phu quân chẳng thể đoán
ra hắn là ai?
Cặp mắt nàng lại rực sáng, như lại vừa nói tới chuyện nàng rất phấn khởi.
- Hắn là ai?
- Hắn tên Đinh Bằng.
- Đinh Bằng? Tức là gã Đinh Bằng đó phải không?
- Đúng là hắn...
Liễu Nhược Tùng biến sắc, hắn đương nhiên không quên con người tên Đinh
Bằng, hắn càng không thể quên kiếm chiêu "Thiên ngoại lưu tinh". Hắn cũng chẳng
phải không biết, vợ hắn đã dùng cách gì để dụ dỗ đánh lừa lấy được cuốn kiếm phổ
"Thiên ngoại lưu tinh" đó.
Liễu phu nhân lộ vẻ hứng khởi như vậy, đương nhiên có nguyên nhân của nàng.
Tuy nhiên hắn vẫn cho rằng cái giá nàng trả rất xứng đáng, nhưng trong lòng
hắn vẫn thấy cay cú, thẫn thờ, hỏi:
- Không dè, tên ngốc đó vẫn chưa chết, nương tử rất cao hứng phải không?

Liễu phu nhân trầm nét mặt, cười lạnh:
- Thiếp cao hứng cái gì ? Hắn hận nhất không phải tướng công mà là thiếp.
Liễu Nhược Tùng chép miệng:
- Hắn đã chưa chết, thì cũng sớm muộn gì cũng tới tìm chúng ta. Nhưng ta thực
không ngờ, một tên nghèo mạt như hắn, tại sao bỗng dưng biến thành giàu có như
thế ?
Liễu phu nhân vẫn lạnh lùng, nói:
- "Đại nạn không chết, ắt có hậu phước". Lần đó hắn có thể chạy thoát, chúng
ta không kiếm được, chứng tỏ tiểu tử đó có vận may. Người có vận may, dù đi ra
khỏi ngoài đường cũng lượm được nguyên bảo.
Đây là lời nói tức giận. Lúc một nữ nhân tức giận, tốt nhất chớ xen lời.
Nam nhân thông minh đều rõ cách này, Liễu Nhược Tùng là một nam nhân
thông minh, nên hắn ngậm miệng.
Cuối cùng mở miệng trước đương vẫn là nữ nhân, nữ nhân luôn không nhịn
được tức.
Cuối cùng Liễu phu nhân không nhịn được, thắc mắc:
- Hắn đã muốn đến kiếm chúng ta thanh toán, tại sao không đến gõ cửa đường
hoàng, tại sao lại xây cất một tòa trang viện lớn đối diện trang viện chúng ta, với
dụng ý gì ?
Liễu Nhược Tùng nói:
- Lòng người cách làn da, người khác chẳng bao giờ đoán được trong lòng một
người đang còn sống nghĩ gì.
Mắt Liễu phu nhân lại rực sáng hỏi:
- Nếu người sống đó, bỗng dưng chết thì sao?
Liễu Nhược Tùng mỉm cười:
- Một người đã chết rồi, đâu còn chủ ý gì nữa.
Liễu phu nhân chép miệng, than:
- Tiếc rằng, hắn không bị chết, hắn đã sống được tới giờ này, muốn hắn chết

chẳng phải chuyện dễ.
- Tuy không dễ dàng, cũng không khó lắm.
- Sao hả?
- Từ lúc chuyện đó xảy ra tới giờ, mới có bốn năm, một người nếu có vận khí
may mắn đặc biệt, trong bốn năm có thể phát hoành tài. Nhưng võ công thì khác,
võ công phải khổ luyện mỗi ngày, tuyệt không giống đại nguyên bảo, bỗng dưng từ
trên trời rơi xuống.
Liễu phu nhân hỏi:
- Có thể hắn không dám đến gõ cửa kiếm chúng ta, là gì hắn tuy phát hoạnh tài,
nhưng võ công cũng không hơn trước kia bao nhiêu ?
Liễu Nhược Tùng nói:
- Với võ công của hắn, dù gặp được danh sư, khổ luyện trong vòng mười năm,
cũng thiệt không phải đối thủ của Tiểu Tống.
Liễu phu nhân hỏi:
- Tiểu Tống ? Có phải tướng công nói Tống Trung?
Liễu Nhược Tùng cười cười:
- Họ Tống tên Trung, một kiếm tống chung, ngoài y ra còn ai nữa.
Liễu phu nhân bưng chén chè hạt sen trên trà kỷ bên cạnh, từ từ nhấp vài ngụm,
hờ hững nói:
- Người này thiếp có biết.
- Ta rõ nàng biết hắn.
- Hình như tướng công cũng biết hắn.
- Ta biết hắn vô dụng, nàng biết hắn mới hữu dụng.
- Sao hả ?
- Vì hắn chỉ nghe lời nàng, nàng bảo hắn đi đông, hắn tuyệt chẳng dám đi tây.
- Ý tướng công nói, thiếp muốn hắn đi giết người, hắn cũng chịu đi.
Liễu Nhược Tùng cười cười, nói:
- Nàng muốn hắn giết một người, hắn tuyệt không dám giết hai người, nàng
muốn hắn giết Trương Tam, hắn tuyệt không dám giết Lý Tứ.
- Nếu quả thiếp muốn hắn đi giết Đinh Bằng, Đinh Bằng sẽ chẳng còn ý kiến gì
nữa.

Liễu Nhược Tùng vỗ tay khen:
- Không sai một chút.
Liễu phu nhân chợt chép miệng, than:
- Chỉ đáng tiếc, trong hai năm qua, hắn nổi danh quá đã biến thành vừa kiêu
vừa cuồng, sao hắn còn nghe lời lão thái bà như thiếp.
Liễu Nhược Tùng vẫn cười cười, nói:
- Trong hai năm rồi, ta cũng nổi danh không ít, mà ta vẫn phải nghe lời lão thái
bà đây, làm sao hắn dám không nghe.
Liễu phu nhân từ từ đặt chén chè xuống, liếc xéo Liễu Nhược Tùng một cái,
khẽ hỏi:
- Tướng công thực muốn hắn phải nghe lời thiếp ?
Mắt nàng lại sáng lên, sáng rực rỡ.
Môi nàng đỏ tươi, hàm răng nàng trắng như ngọc, toàn thân nàng giống như
trái anh đào chín mùi, đang chờ người hái. Liễu Nhược Tùng than thầm trong bụng,
hắn biết rõ lần này hắn lại hoàn toàn..
o
Liễu Nhược Tùng nằm trên chiếc nhuyễn sàng đặc chế, mồ hôi đẫm mình hết
muốn cử động.
Từ ngày đầu tháng mười, hắn đã nuôi dưỡng tinh thần, kịp thời tẩm bổ, hắn
dùng luôn hai cây ‘hổ chiên’, uống thêm mấy viên thần đan do Hoàng giáo đại Đạt
Ma, dùng bí phương phối chế, hắn chuẩn bị đối phó một người đẹp do bạn thân
hắn, đặc biệt tốn mấy ngàn lượng bạc, mua từ Giang nam về tặng hắn.
Hắn chuẩn bị đối phó người đẹp này mấy hôm liền, để chứng tỏ cho người đẹp
biết hắn chưa già.
Nhưng lần này với Liễu phu nhân, hắn tiêu tan vốn luyến.
Liễu phu nhân trông càng kiều diễm, giống một đóa hoa tươi, vừa được thấm
nhuần vũ lộ, nàng đang nhìn hắn cười thật quyến rũ. Nàng nhất định đã tính toán,

biết rõ, trong vài ngày qua, hắn tẩm bổ đã vừa kịp lúc...
Nàng cười rất khoái trá, rất đắc ý.
Liễu Nhược Tùng cũng chỉ biết cười theo nàng, cười chua chát hơn:
- Hiện giờ, chắc nàng đã biết ta thực tình vẫn nghe lời nàng rồi chứ.
Liễu phu nhân cười:
- Người biết nghe lời luôn gặp chuyện hay.
Nàng chợt lại hỏi:
- Tướng công có muốn biết trong hai ngày này, vị Đinh Bằng công tử đó ở đâu
không?
- Muốn.
- Trong hai ngày này, hắn đang du ngoạn Tây hồ, ngụ trong Hồng mai cát, Bán
nhàn đường của Giả Tự Đạo cư ngụ trước kia.
- Khí phái của vi Đinh công tử này không nhỏ.
Giả Tự Đao là tướng đời nhà Tống, quyền khuynh triều giả, giàu khắp thiên hạ,
giang sơn Đại Tống, ít ra có một nữa nằm trong tay người này, đủ rõ Bán nhàn
đường của người này khoát như thế nào.
Liễu Nhược Tùng hỏi:
- Đương nhiên nương tử cũng không phải không rõ hai ngày này, Tiểu Tống
đang ở đâu ?
Liễu phu nhân hỏi lại:
- Tướng công gặp hắn ?
- Rất muốn.
Liễu phu nhân lại chép miệng than:
- Tại sao tướng công không nói sớm, nếu biết tướng công muốn gặp hắn, thiếp
đã dẫn hắn đến đây.
- Hiện tại hắn đâu?
- Hiện tại, muốn kiếm hắn e rằng không dễ.
- Tại sao?
- Vì thiếp đã kêu hắn đi đên một chỗ rất xa.
- Một chỗ rất xa, là đâu?
- Hàng châu, Tây hồ, Hồng mai cát, Bán nhàn đường.
Liễu Nhược Tùng cười:
- Ta tuy là một người sống, nhưng trong lòng ta có chủ ý gì, không cần nói ra,

nương tử cũng đã đoán đúng rồi.
Liễu phu nhân lại sáng mắt, khẽ cắn làn môi mọng đỏ, hỏi:
- Tướng công thực là một người sống..
Liễu Nhược Tùng vội lắc đầu:
- Ta đã gần chết rồi, dù chưa hoàn toàn chết, cũng chỉ thừa lại nữa mạng thôi.
o
Tống Trung nằm dựa lưng trong khoang xe ngựa, hình như đã ngủ.
Cổ xe chạy rất êm, bánh xe, trục xe, sàn xe, đều được chuyên tâm thiết kế, chế
tạo đặc biệt, phu đánh xe cũng được huấn luyện thuần thục.
Trong lòng xe rộng rãi, thoải mái, vì trước mỗi lần Tống Trung giết người, hắn
nhất định cần bảo toàn thế lực. Chỉ có một cổ xe êm đềm, rộng rãi và thoải mái,
mới khiến hắn không bị tiêu hao thể lực trên đường đến mục tiêu. Cho nên, Liễu
phu nhân đã chuẩn bị cho hắn một cổ xe ngựa đặc biệt này. Nàng đối với hắn
chẳng khác một vị mẫu thân chăm sóc đứa con, luôn lo lắng quan tâm. Mẫu thân
Tống Trung qua đời lúc hắn còn nhỏ. Đã nhiều năm hắn không rõ phụ thân hắn là
ai, và hắn cũng không muốn nhắc tới mẫu thân. Nếu có kẻ nào muốn chê cười và sỉ
nhục hắn, thông thường người đó đều lãnh một kiếm.
Họ Tống tên Trung, một kiếm tống chung.
Tống Trung không muốn giết người, nhưng hắn lại chẳng thể không giết người,
vì bất kể những gì hắn muốn, như thanh danh, tài phú, đàn bà... đều nhất định phải
giết người mới có được. Những đều đó hắn đều khát vọng, hắn chỉ có thể dùng
phương pháp này mới có thể thỏa mãn được khát vọng.
Nhưng đều hắn khát vọng nhất, chẳng phải thanh danh, cũng chẳng phải tài
phú, mà là một nữ nhân, một nữ nhân đã thuộc người khác.
Hắn rõ ràng biết nàng là thê tử người khác, nhưng đã hoàn toàn mê luyến, hoàn
toàn không còn tự khống chế được nữa.

Nếu quả nàng muốn hắn đi giết hai người, hắn chẳng dám giết một người, nếu
quả nàng muốn hắn đi giết Trương Tam, hắn tuyệt chẳng dám đi giết Lý Tứ.
Dục vọng như một hang không đáy, hắn hoàn toàn hãm sâu vào miệng hang
không đáy.
Hắn giết người. Vì trong lòng hắn không có yêu, chỉ có hận, vì hắn sống cho
đến hiện tại, chưa bao giờ hiểu ý nghĩa 'yêu'.
Hắn giết người. Vì quả thực hắn phải trả giá, quả thực hắn phải khổ luyện,
người từng được coi hắn ra tay, đều nhận rằng hắn ra tay nhanh và chuẩn, không
kém 'Kinh vô mệnh' trước kia.
Chung Triển cũng đã thấy hắn ra tay, và cũng phải nhận, động tác rút kiếm của
hắn, có thể sánh cùng 'Kinh vô Mệnh'.
Kinh Vô Mệnh là kiếm khách nổi danh xưa kia, cùng nổi danh một thời với
kiếm khách 'A Phi', và là cao thủ thứ hai, chỉ kém 'Thượng Quan Kim Hồng' trong
'Kim Tiền Bang'
Kinh Vô Mệnh, vô tình, cũng vô mệnh, chẳng những coi tánh mạng người khác
rẻ như cỏ, mà coi tánh mạng mình cũng rẽ như vậy.
Tống Trung cũng thế.
Nghe nói, mỗi lần hắn ra tay đều không cần mạng, không muốn người khác
còn mạng, cũng không muốn còn mạng chính mình.
Người thành danh rất mau trong giang hồ, thông thường đều là loại người liều
mạng này. Cho nên, Tống Trung đã thành danh.
-- Họ Tống tên Trung, nhất kiếm tống chung.
Từ sau khi hắn giết Hà Tây đại hào Lã Chánh Cương, trong giang hồ không ít
người không hiểu danh hiệu tám chữ này.
Lã Chánh Cương hùng cứ Hà tây hai mươi năm, oai chấn bát phương, nhưng
hắn chỉ một chiêu đã giết Lã Chánh Cương.

o
Hiện tại, người hắn muốn giết là Đinh Bằng.
Hắn không biết Đinh Bằng, cũng chưa gặp và nghe danh hiệu này.
Nhưng hắn muốn giết Đinh Bằng, vì nàng muốn hắn giết --- người hắn yêu mê
say đắm --- muốn hắn giết Đinh Bằng.
Hắn tin chắc, mình có thể giết được người này, hắn có lòng tin tuyệt đối về
kiếm của hắn. Thanh kiếm của hắn đã từng giết rất nhiều người nổi danh hơn Đinh
Bằng, trong con mắt hắn, Đinh Bằng kể như người đã chết.

Hồi 6
MƯỢN ĐAO

Tống Trung đã là một người chết.
Tuy hắn chưa hoàn toàn chết, nhưng đã chẳng khác một người chết.
o
Liễu Nhược Tùng và Liễu phu nhân cảm thấy rất kinh ngạc khi gặp hắn.
Bất cứ ai cũng nhận ra hắn đã thay đổi, một Tống Trung lạnh lùng kiêu
ngạo, bỗng dưng biến thàng tiều tụy và thờ thẩn.
Vốn là một Tống Trung không đụng giọt rượu, hiện tại cầm kiếm rượu uống,
gặp được chén rượu, lập tức uống một hơi cạn.
Đợi hắn uống cạn ba chén, Liêu Nhược Tùng mới mỉm cười:
- Lần này chắc các hạ đã rất cực khổ, tại hạ kính các hạ thêm ba chén nữa.
Hắn vẫn rất tin tưởng Tống Trung, hắn tin nhiệm vụ kỳ này chắc đã hoàn
toàn viên mãn.
Liêu phu nhân cũng mỉm cười nói:
- Thiếp cũng kính các hạ ba chén, vì từ trước giờ, các hạ chưa hề uống rượu.
Nàng tin hắn hơn, vì nàng đã tận mắt thấy hắn giết người.
Hắn giết người, chẳng những lanh lẹ gọn gàng, mà còn chưa từng

thất thủ.
Hắn ra tay giết người, chẳng những chuẩn xác, thần tốc, mà động tác còn ưu mỹ
phi thường. Cho đến hiện tại, nàng chưa thấy người thứ hai nào bằng hắn.
Tống trung uống rượu, uống không ngừng, trước kia hắn không uống, chẳng
phải vì hắn không biết uống, mà vì hắn không muốn uống.
Muốn giết người, tay cần phải cứng, nếu uống nhiều rượu, tay nhất định
không vững.
Hắn thấy rất nhiều tửu quỷ, tay nâng chén rượu không vững, hắn luôn lấy
làm lạ, tại sao họ cần uống? Hắn thấy chẳng những họ đáng thương, mà họ còn
đáng cười.
Hiện tại, hắn đã rõ tại sao những người đó biến thành tửu quỷ. Hiện tại hắn
chưa say, nhưng tiếp tục uống như vậy, sớm muộn gì cũng say.
Cuối cùng thì Liễu Nhược Tùng hỏi vào chính đề:
- Gần đây thu sắc hồ tây đang đẹp, có phải các hạ đến đó không?
Tống Trung đáp:
- Tại hạ đã đến.
Liễu Nhược Tùng mĩm cười, nói:
- Thu cao khí sảng, bên hồ thử kiếm, lần đi này, chắc các hạ vui vẻ lắm ?
- Không vui !
Liễu phu nhân nói:
- Thiếp nhớ, hình như các hạ có nói, thu cao khí sảng, chính là “hảo thiên
khí” để giết người, danh hồ thắng cảnh cũng là “hảo địa phương” để giết người,
há chẳng phải là chuyện vui sao?
- Không vui!
Liễu phu nhân ngạc nhiên:
- Tại sao?
- Vì người ta muốn giết đó, giết không được.
- Đing Bằng là người giết không được?
- Tuyệt đối giết không được.
Liễu phu nhân vẫn hỏi:

- Tại sao?
- Vì tại hạ chưa muốn chết.
Hắn uống thêm hai chén nữa, chợt vỗ bàn, lớn tiếng:
- Ta chỉ có một cái mạng, tại sao ta phải muốn chết.
Liễu Nhược Tùng cau mày, trong khi Liễu phu nhân lại gạn hỏi:
- Chắc các hạ đã ra tay thử rồi, chẳng lẽ các hạ không phải là đối thủ của
Đinh Bằng?
- Ta chẳng cần phải thử, cũng không thể thử, ta chỉ cần ra tay là thành xác
chết rồi.
Liễu phu nhân nhìn Liễu Nhược Tùng, Liễu Nhược Tùng cúi nhìn tay mình.
Liễu phu nhân chợt cười, nói:
- Thiếp không tin, với kiếm pháp và tính khí của các hạ, tại sao phải sợ
người khác ?
Tống Trung cười lạnh:
- Ta sợ người khác bao giờ, ta chẳng sợ ai hết.
Sau khi uống thêm vài chén nữa, hắn lại nỗi hào khí, lớn tiếng:
- Nếu bốn người đó không có mặt, dù Đinh Bằng có bản lĩnh lớn đến đâu
cũng chết dưới kiếm của ta.
Liễu phu nhân hỏi:
- Bốn người nào?
- Tôn Phục Hổ, Lâm Tường Hùng, Nam Cung Huệ Thu, và Chung Triển.
Liễu Nhược Tùng biến sắc, đại đa số nghe danh bốn người này đều phải
biến sắc.
Tống Trung hỏi lại Liễu Nhược Tùng:
-Các hạ cũng biết bốn người đó?
Liễu Nhược Tùng gượng cười:
- Tại hạ e rằng chẳng có mấy ai không biết bốn người này.
o
Người trong giang hồ không biết bốn người này quả nhiên rất ít.
Tôn Phục Hổ là một tục gia đệ tử của Thiếu lâm Nam tông, có thần lực trời
sanh, luyện Thiếu lâm Phục hổ thần quyền. Chẳng những ông ta có thểâ phục hổ,

mà còn phục người, an nhiên đã là lãnh tụ võ lâm suốt giải Lĩnh Nam.
Lâm Tường Hùng là anh em kết nghĩa của Tôn Phục Hổ, luyện nhất thân,
mình đồng xương sắt. Năm năm trước, Giang nam sáu tỉnh, liên hiệp tám đại
tiêu cục, nhất trí tôn ông ta giữ chức đệ nhất tổng tiêu đầu. Giang nam võ lâm,
bằng hữu hai đạo hắc bạch, không ai phản đối.
Nam Cung Huệ Thu, môn đệ còn cao hơn. Mấy năm gần đây, Nam Cung thế
gia tuy hơi suy giảm, những võ công và khí phách vẫn rất hiển hách.
Còn Phi Vân kiếm khách Chung Triển, đã vang danh giang hồ từ hai mươi
năm trước.
Liễu phu nhân hỏi:
- Bốn người họ đều ở Tây hồ?
Tống Trung:
- Chẳng những họ đều ở Tây hồ, mà còn đều ở Hồng mai các, Bán nhàn
đường.
Hắn lại uống rồi nói tiếp:
- Ta đã đến đó năm ngày liền, hình như lúc nào họ cũng quanh quẩn ở bên
cạnh vị Đinh công tử đó.
Liễu phu nhân chép miệng than:
- Kẻ sĩ cách ba ngày chẳng thể xem thường, không ngờ Đinh Bằng đã mời
được bốn vị quý khách như họ.
- Họ không phải khách quý của Đinh công tử.
- Không phải khách quý?
- Tối đa cũng chỉ là người bảo tiêu.
Tống Trung cười lạnh, nói tiếp:
- Coi bộ dạng họ, hình như tùy thời đều muốn quỳ xuống hôn chân vị Đinh
công tử.
Liễu phu nhân không nói gì thêm, nàng quay nhìn Liễu Nhược Tùng. Liễu
Nhược Tùng đã không còn nhìn bàn tay mình, ông ta nhìn bàn tay Tống Trung.

Tống Trung nắm thật chặt hai bàn tay, hình như đang nắm một thanh kiếm
không nhìn thấy và đang đối diện với một đối thủ không nhìn thấy. Thái độ của
một người tự biết không thể đánh bại đối thủ phương.
Liễu Nhược Tùng chợt nói:
- Nếu tại hạ là các hạ, thấy có mặt bốn vị đó, tại hạ cũng tuyệt chẳng dám ra
tay.
Tống Trung nói:
- Đương nhiên là các hạ không dám.
Liễu Nhược Tùng nói:
- Đây chẳng phải là chuyện mất mặt.
- Vốn không phải.
- Nhưng tại sao tại hạ nhìn thấy các hạ rất là khó chịu, và có cảm giác mất
mặt, tại hạ thực nghĩ không ra các hạ đã gặp chuyện gì ?
Tống trung không trả lời, hắn chỉ uống, uống liều mạng.
Chỉ có người cảm thấy mình mất mặt mới uống như vậy.
Liễu Nhược Tùng lại hỏi:
- Chẳng hay các hạ đã gặp chuyện gì khó chịu đến như vậy ?
Tống Trung chợt đứng dậy lớn tiếng:
-Đúng, ta đang rất khó chịu, vì ta tự biết đời ta đã hết rồi!
o
Rượu lạnh hóa thành lệ nóng.
Một người tuổi trẻ, tàn nhẫn, quật cường, kiêu ngạo, cũng đã biết khóc, đã
chảy nước mắt, hắn khóc như một đứa trẻ. Và hắn nói thực, nói ra hết những
điều trong lòng. Hắn nói,
- Thực tình tại hạ không sợ bốn người họ, Tôn Phục Hổ và Lâm Tường
Hùng, chẳng qua chỉ có nhất thân hoành nhục, còn Nam Cung va Chung Triển
chỉ làm bộ làm dáng, dưới mắt tại hạ, họ chẳng đáng một đồng. Nhưng tại hạ sợ
Đinh Bằng. Hiện giờ tại hạ mới rõ, dù tại hạ có khổ luyện suốt đời, cũng đừng
sánh kịp hắn. Tại hạ đã đến tìm hắn, theo quy củ giang hồ xin gặp hắn tỉ võ,

khiến hắn không thể từ chối. Đây là kết quả tại hạ dến tìm hắn,
Tống Trung chợt vạch áo để lộ bộ ngực, bộ ngực vạm vỡ tráng kiện.
"Nàng" đã nhìn qua bộ ngực này, cũng đã từng gục mặït trên bộ ngực ấy thỏ
thẻ, hổn hển, rên rỉ !…
Hiện tại trên bộ ngực đã có thêm bảy vết dao chém, vết đao cong cong,
giống vành trăng non. Tống Trung tiếp tục kể:
- "Hắn dùng đao, một cây đao cong cong, tại hạ chưa hề thấy cây đao như
vậy, cũng chưa hề thấy loại đao pháp như vậy. Tại hạ tấn công bảy bảy bốn
mươi chín kiếm, hắn chỉ đánh trả một đao. Đây là kết quả của đao đó. Bình sanh
tại chưa khi nào bại thảm như thế, tại hạ biết rõ, dù có khổ luyện một trăm năm
nữa, cũng đừng hòng tiếp được một đao đó của hắn. Tại hạ đã cầu xin và ép hắn
giết tại hạ, nhưng hắn chỉ nhìn tại hạ cười cười … Tuy hắn không nói gì, nhưng
tại hạ đã nhận ra, sở dĩ hắn không giết tại hạ, vì tại hạ vẫn chưa xứng đáng chết
dưới đao của hắn. Từ một thoáng bắt đầu đó, ta đã biết mình hết đời rồi!"
Liễu Nhược Tùng lắng lắng nghe, không nói cũng không hỏi gì thêm. Nghe
rồi, lão ta cũng bắt đầu uống rượu, uống không ngừng. Lão uống cũng không
kém gì Tống Trung.
Cho nên cả hai say mềm, uống rượu chẳng thể giải quyết được gì, nhưng ít ra
có thể khiến người ta tạm quên được rất nhiều chuyện.
Hôm nay là ngày mười sáu tháng mười một.
Bắt đầu từ hôm nay, Liễu Nhược Tùng đã liên tiếp gặp rất nhiều chuyện, dù
uống rượu cũng không thể nào quên được.
o
Ngày mười bảy tháng mười một.
Lúc Liễu Nhược Tùng thức dậy, chẳng những đau nhức như búa bổ, mà còn

hư hỏa thượng thặng, người hắn nghĩ tới thứ nhất, chẳng phải Đinh Bằng, mà là
một cô gái trẻ tuổi, bạn hắn mua từ Giang nam về tặng hắn.
Cô gái đó chỉ mới mười lăm tuổi, còn là một nữ hài tử, nhưng trình độ phát
dục đã rất đặc biệt như một nữ nhân.
Hắn nghĩ tới đôi chân dài, eo lưng thon của cô gái, nghĩ đến lúc cô gái uyển
chuyển rên rỉ, biểu lộ trạng thái vừa đau đớn, vừa khoái lạc…
Hắn bỗng như một con ngựa phát động xuân tình, chạy đi kiếm cô gái. Hắn
dùng một căn phòng nhỏ, góc vườn hoa, làm kim ốc tàng kiều, hắn bố trí khuê
phòng rất đặc biệt, còn chuẩn bị một nhuyễn sàng rộng rãi và thoải mái.
Hắn cho rằng cô gái nhất định đang nằm trên giường đợi hắn.
Nhưng đợi hắn trên giường lại là một con chó cái, được chải tắm rất sạch sẽ.
Cô gái chân dài lưng thon đã không thấy đâu.
Vấn đề canh gác tại Vạn Tùng sơn trang, tuy không nghiêm ngặt bằng Thục
trung Dương gia bảo, hay Trường giang Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, nhưng cũng có
tới năm sáu mươi gia đinh được huấn luyện nghiêm khắc, đại đa số đều có võ
công rất khá.
Trong số bốn mươi tám người, được chia ra làm sáu toán, chia nhau ngày
đêm tuần phòng bảo vệ trong trang.
Tất cả bọn họ đều không ai thấy cô gái đi ra khỏi viện. Không ai biết cô gái
thất tung như thế nào, cũng không ai rõ con chó cái được đưa đến thay cô gái
trên giường bằng cách nào.
Đây là một kỳ án, Liễu Nhược Tùng nhớ đến Đinh Bằng.
o
Ngày mười chín tháng mười một.
Qua hai ngày tìm tòi, tra hỏi, vụ kỳ án vẫn chưa có đầu mối.
Liễu Nhược Tùng quyết định tạm thời gác chuyện đó lại.
Hắn lại uống rượu.

Cả hai vợ chồng hắn đều thích uống vài chén mỗi lần. Rượu họ uống đều là
rượu ngon hảo hạng, trên phương diện này, cả hai người họ đều có thể kể là
chuyên gia, rượu cất giữ trong Vạn Tùng sơn gia, cũng rất có tiếng.
Căn cứ sự ghi chép gần đây của người quản lý kho rượu, được biết, rượu
ngon họ cất giữ, gồm có hai trăm hai mươi ba hũ, loại hũ lớn đựng hai mươi lăm
cân, đổ ra, đủ dìm chết hơn mươi người.
Hôm nay, khi hắn kêu người đem rượu ra, trong kho không còn lấy một giọt.
Hai trăm hai mươi ba hũ rượu ngon, biến thành nước dơ.
Rượu biến đi đâu?, nước từ đâu đến?
Nữ nhân tuyệt chẳng thể biến thành mẫu cẩu, mỹ tửu cũng không thể tự biến
thành ô thủy.
Không ai rõ, quản sự coi kho rượu vái trời thề, trong hai ngày qua, tuyệt
không ai vào kho rượu. Mà dù có người vào, muốn đổi hơn hai trăm hũ rượu ấy
ra nước cũng không phải là chuyện dễ.
Lại một vụ kỳ án, và Liễu Nhược Tùng nhớ đến Đinh Bằng.
o
Ngày hai mươi hai tháng mười một. Sau nhà bếp Vạn Tùng sơn trang có một
khu đất khá rộng, ngoại trừ là chỗ phơi quần áo, còn là nơi nuôi bò heo gà vịt.
Hôm nay, lúc quản sự làm bếp thức dậy, chợt phát hiện tất cả heo bò gà vịt
bị giết sạch trong vòng một đêm.
Mấy ngày trước, sau khi xảy ra vài vụ quái dị, mọi người vốn đã hồi hộp
trong lòng, hiện tại lòng người càng hốt hoảng, tuy miệng không dám nói ra,
nhưng ngấm ngầm đồn đãi còn đáng sợ hơn.
Mọi người đoán chắc, chủ nhân có một đối thủ rất lợi hại, đã tìm tới cửa.
Hiện tại, gia súc đã chết hết, phải chăng sẽ đến lượt người.
Cả Liễu Nhược Tùng cũng nghĩ như vậy, cách suy nghĩ này thực

khiến người
không chịu nỗi.
o
Ngày hai mươi ba tháng mười một.
Tên giữ cửa theo Liễu Nhược Tùng hơn hai mươi năm, lúc thức dậy, bỗng
phát hiện mình bị lột trần truồng, nằm ngủ trong chuồng heo, miệng đầy bùn dơ.
o
Ngày hai mươi sáu tháng mười một.
Ngày này xảy ra quái sự nhiều hơn. Người đêm ngủ trên giường rõ ràng,
sáng thức dậy đã bị đem treo trên cây. Nồi gạo rõ ràng được vo đãi sạch sẽ, khi
thành cơm bỗng có thêm mười mấy con chuột chết. Mấy con a đầu Liễu Nhược
Tùng vốn thích, bỗng nhiên cùng nhau trần truồng nhảy xuống hồ sen. Kho củi
bỗng dưng phát hỏa. Kho gạo bị ngập nước. Vải vóc trong kho, bỗng biến thành
vải vụn máng trên những cành cây.
Liễu phu nhân sáng sớm thức dậy, đẩy cửa sổ nhìn ra, thấy vườn đầy vải vụn
xanh xanh đỏ đỏ, phất phơ trước gió, trong đó có cả quần áo của nàng.
o
Ngày hai mươi bảy tháng mười một.
Hơn sáu mươi gia đinh, hơn bốn mươi a đầu cùng người vú già, bỏ trốn.
Không ai muốn ở lại hứng vạ và chịu tội lây. Mỗi buổi sáng thức dậy, chợt
phát hiện ra mình không ngủ trên mà là dưới gầm giường, thử hỏi ai mà chịu nỗi.
Người chưa bỏ trốn cũng biến thành “kinh cung chi điểu”, hễ nghe tiếng gõ cửa
là giật mình hốt hoảng, sợ hãi muốn xỉu.
o
Ngày hai chín tháng mười một. Buổi đầu tuyết rơi.
Tuyết đã ngừng rơi, trời quang đãng, lạnh lẽo. Bình thường lúc này, Liễu

Nhược Tùng đã thức dậy từ lâu. Lão ta thường dậy rất sớm vì lão ta muốn chứng
tỏ một hành vi tiêu biểu, khiến người khác tôn kính. Nhưng hôm nay, lão vẫn thu
mình trong mền.
Đêm rồi, hắn xoay sở mãi không ngủ, tới gần sáng mới chợp mắt. Nên hiện
tại, lão dậy không nỗi, cũng làm biếng thức dậy.
Sau khi dậy rồi, tình trạng ra sao? Không chừng lại có tin xấu đang đợi lão
ta.Trong nhà tuy rất ấm áp, nhưng không khí rất xấu, tất cả cửa nẻo đều đóng
kín. Lão không muốn phải nhìn thấy trang viên bên sườn núi đối diện, ngày một
hoa lệ hơn. Lão đã không còn là người sinh khí bồng bột, dung quang rạng rỡ,
đối với mọi chuyện đều đầy lòng tin như trước.
Hiện tại lão đã biến thành nóng nảy dễ giận tâm thần bất an, nghe tiếng gõ
cửa đã giật mình. Lão ta sợ người đẩy cửa bước vào là Đinh Bằng.
o
Hiện đang có tiếng gõ cửa, người đẩy cửa bước vào, không phải Đinh Bằng,
mà là Trần Khả Tình, vợ lão.
Hắn thấy nàng đã gầy nhiều,khuôn mặt hồng hào tươi tắn đã biến thành
xanh xao héo hon, tuy nàng vẫn cười, nhưng nét mặt không đằm thắm mê người
như ngày trước.
Nàng ngồi xuống giường, nhìn lão chợt nói:
- Chúng ta bỏ chạy đi thôi !
Liễu Nhược Tùng hỏi:
- Bỏ chạy?
Liễu phu nhân nói:
- Trong lòng tướng công nhất định cũng đã rõ như thiếp, những chuyện đó
đều do Đinh Bằng gây ra.
Liễu Nhược Tùng cười lạnh:
- Phu nhân tin rằng hắn chợt biến thành có bản lãnh lớn như vậy sao?

- Nếu quả hắn có bản lĩnh khiến bọn Tôn Phục Hổ và Chung Triển thần
phục, thì có chuyện gì hắn không làm được?
Liễu Nhược Tùng im lặng. Thực tình lão cũng không nghĩ ra có người thứ hai
nào, vợ chồng lão từ trước tới giờ ra tay rất khảng khái, trong giang hồ ít có
người chịu ra tay kết bằng hữu như họ.
Liễu phu nhân tiếp:
- Trong hai hôm rồi, thiếp nghĩ rất nhiều, lần đó quả thực chúng ta đã quá tay,
chỉ cần hắn còn một chút hơi thở, hắn nhất định chẳng bỏ qua cho chúng ta.
Nàng chép miệng nói tiếp:
- Cho nên, hiện tại, hắn muốn bắt chúng ta chịu tội trước, cố ý dùng mọi
cách ép chúng ta đến đó phát khùng rồi mới ra tay.
Liễu Nhược Tùng vẫn im lặng.
Liễu phu nhân lại nói:
- Nếu chúng ta còn ở lại đây, sẽ chẳng có ngày nào được yên ổn.
Liễu Nhược Tùng hỏi:
- Chúng ta có thể đi đâu bây giờ?
- Chúng ta có tiền, có bạn bè, tùy tiện đến đâu cũng được.
- Hắn đã có bản lĩnh lớn như vậy, chúng ta tùy tiện tới nơi đâu, hắn cũng có
thể kiếm được chúng ta.
Lão cười lạnh nói tiếp:
- Trừ phi chúng ta trốn lánh ẩn nấp như con rùa rút cổ, suốt đời không dám lộ
diện.
- Ít ra còn hơn bị bức chết.
Liễu Nhược Tùng lại im lặng.
Liễu phu nhân hỏi:
- Tại sao tướng công không đến Võ Đang.
Liễu Nhược tùng trầm mặc một lúc rất lâu, mới lắc đầu nói:
- Ta không thể đến đó, là vì ...
- Có phải tướng công muốn làm Võ Đang chưởng môn, sợ chuyện này lộ rõ
cho Võ Đang đồng môn biết, tướng công sẽ hoàn toàn mất hết hy vọng phải

không?
Liễu Nhược Tùng không phủ nhận.
- Tướng công không chịu bỏ tài sản, cũng không chịu bỏ danh vọng, phải
chăng tướng công muốn quyết đấu với hắn một phen?
- Dù một mình ta không đấu lại hắn, ta cũng có thể kiếm thêm bạn bè giúp
đỡ.
- Tướng công có thể kiếm ai? Ai nguyện ý đến lãnh cái vạ lây này, hiện tại,
cả Chung Triển cũng đã đầu phục hắn, huống chi, gươm sáng dễ chống, tên
ngầm khó phòng, dù tướng công có thể để ý phòng ngờ suốt đời, nhưng người
khác cũng không thể chung tình trạng đó với tướng công mãi được.
- Còn phu nhân thì sao?
- Thiếp đã chịu hết nỗi rồi, tướng công không đi thiếp cũng đi.
Nàng từ từ đứng dậy, từ từ bước đi, và nói tiếp:
- Thiếp có thể chờ tướng công hai hôm nữa, trước ngày cuối tháng, thiếp
phải đi. Chúng ta tuy là vợ chồng, nhưng thiếp không muốn ở đây cùng chịu
chết.
o
"Phu thê bản thị đồng lâm điểu, đại nạn lâm đầu các tự phi" – vợ chồng như
chim đậu chung cành, đại nạn tới, tự tìm đường bay.
Nhìn thê tử bỏ đi không thèm quay lại, nhớ tới câu này, trong lòng Liễu
Nhược Tùng cũng không rõ là tự vị gì.
Bỗng dưng, lão nghe tiếng người vừa cười vừa nói:
- Phu thê bản thị đồng lâm điểu, đại nạn lâm đầu các tự phi, phải chăng các
hạ đang nhớ đến câu này ?
o
Lúc Liễu phu nhân đã ra đi, bà đã không quên đóng cửa.
Cửa sổ cũng đã đóng kín từ năm ngày trước. Nếu có người nấp trong nhà,
nhất định chẳng ra được.
Liễu Nhược Tùng tuy không nghe rõ giọng ai, cũng không nghe rõ

người nói
ở đâu, nhưng hắn biết chắc người này ở trong nhà, vì âm thanh vừa phát ra cách
lão rất gần, mỗi tiếng đều nghe rõ ràng.
Lão từ từ đứng dậy, cài then cua trước rồi mới bắt đầu tìm kiếm.
Trong đời lão, đã trãi qua không ít hung hiểm, lão tin rằng dù đứng dưới bất
kỳ tình huống nào lão cũng không bị hoang mang thất thố. Lão đã nhận ra tiếng
một nữ nhân, một nữ nhân xa lạ, vì lão chưa từng nghe qua âm thanh này khi
nào.
Một nữ nhân xa lạ, tại sao vào nhà lão? Mà lão cũng không phát giác ra
động tĩnh gì.
Đây lại là một sự quái dị. Nhưng lần này lão quyết tâm tìm cho ra sự thực.
Lão tìm tòi rất kỹ, mọi nơi mọi chỗ trong nhà, lão đều lục lọi khắp lượt,
thậm chí trong rương quần áo, dưới gầm giường, lão cũng lục qua, ngoại trừ từ
trong mình lao ra, trong nhà tuyệt không có một người nào. Nữ nhân vừa nói
chuyện đã đi đâu?
o
Bên ngoài tuyết đã bắt đầu rơi.
Tuyết hoa từng đợt, từng đợt đập lên giấy phong cửa sổ. Bên sườn núi đối
diện vẫn vang động tiếng “đinh đinh” “đong đong”.
Trong nhà không môt tiếng động nhỏ, yên lặng như là ngôi mộ phần, như tùy
thời đều có bóng ma xuất hiện.
Đại đa số người sống trong tình trạng này đều không ai muốn lưu lại đây.
Liễu Nhược Tùng chẳng phải những người đó.
Lão lại nằm xuống, bất kể nữ nhân nói chuyện vừa rồi là ai, người đó tuyệt
chẳng phải đến đây để nói những lời bóng gió như vậy. Lão tin người đó còn
muốn nói nữa, và lão đoán không sai.

Lão vừa nằm xuống, lập tức nghe tiếng cười u nhã và phiêu hốt của nữ nhân
đó nói:
- Bổn nhân quả nhiên không nhìn lầm các hạ, các hạ quả thực không giống
mọi người khác, chỉ có đều vẫn chưa tìm được bổn nhân mà thôi.
Âm thanh vẫn cách lão rất gần, hiện tại lão đã hoàn toàn xác định, người nói
chuyện ở trên đỉnh màn của lão. Nhưng khi lão chồm dậy nhìn, trên màn không
hề có bóng người.
Lão bỗng thấy sau lưng phát lạnh, vì hắn cảm thấy sau lưng có người. Lão
không thể nhìn thấy nữ nhân ấy, vì sau lưng lão không có mắt. Lão dùng tốc độ
thật lẹ quay nhìn, nhưng nữ nhân vẫn luôn ở sau lưng, thân pháp nữ nhân khinh
linh phiêu hốt, giống như bóng ma.
Lão chép miệng nói:
- Tại hạ chịu thua rồi.
Nữ nhân cười:
- Tốt, ngươi biết tự nhận thua là ngươi thông minh, bổn nhân thích người
thông minh.
Liễu Nhược Tùng hỏi:
- Nàng cũng thích ta, Liễu...
Nữ nhân ngắt lời lão:
- Nếu bổn nhân không thích, hiện tại các hạ đã là người chết rồi. Giọng nữ
nhân tuy vẫn ôn hòa, rất ưu nhã, nhưng lão nghe bỗng phát rùng mình nổi da gà.
Nàng ở sau lưng lão, thậm chí lão có thể cảm thây hơi thở khi nàng nói chuyện
nhưng lão không thể nhìn thấy nàng, nếu quả nàng muốn lấy mạng lão, xem
chừng chẳng phải chuyện khó khăn. Lão không nín được hỏi:
- Nàng đã biết rõ ta là ai rồi phải không?
- Đương nhiên bổn nhân biết, bổn nhân đến đây là để tìm các hạ.
- Còn nàng, nàng là ai?
- Bổn nhân là một cô gái, một cô gái đẹp rất dễ coi.

Giọng nàng trong trẻo như chuông ngân:
- Bổn nhân bảo đảm các hạ chưa từng thấy cô gái nào xinh đẹp và dễ coi
như bổn nhân.
Đối với nữ nhân xinh đẹp dễ coi, Liễu Nhược Tùng luôn có hứng thú. Lão tin
nàng không nói dối, nữ nhân khó coi tuyệt không có giọng nói dễ nghe như
nàng.
Lão chợt không nín được thử hỏi:
- Nàng có thể cho tại hạ nhìn thấy dung nhan được không?
- Các hạ thực muốn nhìn mặt bổn nhân?
- Thực muốn.
- Nhưng sau khi nhìn thấy mặt bổn nhân rồi, nếu bị bổn nhân làm cho mê thì
tính sao?
- Dù bị nàng mê chết, tại hạ cũng nguyện ý. Có thể bị một nữ nhân dễ coi
làm mê chết, chẳng thể coi là một chuyện thống khổ.
- Các hạ không hậu hối?
- Tại hạ tuyệt không hậu hối.
- Sau này, nếu các hạ không nghe lời bổn nhân sẽ hậu hối đó.
Giọng nàng rất dứt khoát:
- Bổn nhân rất ghét nam nhân không nghe lời.
- Tại hạ sẽ nghe lời.
- Vậy hiện giờ, các hạ mau nằm xuống giường, kéo mền phủ kín đầu.
- Nếu phủ kín đầu, làm sao có thể nhìn thấy nàng?
- Hiện giờ tuy chưa nhìn thấy, nhưng đêm nay nhất định sẽ thấy
Nàng lạnh lùng nói tiếp:
- Nếu các hạ không nghe lời, sẽ suốt đời đừng hòng thấy được bổn nhân.
Liễu Nhược Tùng lập tức nằm xuống giường, kéo mền phủ kín đầu.
Cô gái cười nói tiếp:
- Đúng giờ tý đêm nay, nếu các hạ kịp ra sau hoa viên, nhất định sẽ gặp bổn
nhân.
- Tại hạ nhất định ra.
o
Liễu nhược Tùng đã chẳng phải trẻ con.
Thời lão còn nhỏ, mọi người khác còn là trẻ con, lão đã không còn là

trẻ
con.
Nhưng đêm nay, lão bỗng lại biến thành như trẻ con, biết nghe lời như trẻ
con, mà còn có vẻ hứng khởi giống trẻ con.
Lão chẳng phải chưa từng thấy nữ nhân. Từ lúc lão còn là trẻ con thực sự,
lão đã từng tiếp xúc đủ mọi hạng nữ nhân.
Đối với nữ nhân, lão vốn rất hứng thú, nữ nhân hình như cũng rất hứng thú
đối với lão.
Thê tử lão là một nữ nhân trong nữ nhân. Nhưng hôm nay, vì một nữ nhân
lão chưa từng nhìn thấy, lão biến thành trẻ con.
Nử nhân này thần bí quá. Đến thần bí, đi thần bí, võ công cũng thần bí.
Điểm tối chủ yếu là, lão tin tưởng nữ nhân này tuyệt không có ác ý đối với lão.
Nữ nhân này là ai ? Tại sao đến kiếm lão ?
Nữ nhân đều muốn lợi dụng nam nhân, cũng như nam nhân đều muốn lợi
dụng nữ nhân. Có thể nàng muốn lợi dụng hắn làm một chuyện gì?
Lão càng muốn lợi dụng nàng. Lão luôn cho rằng, quan hệ giữa người với
người, vốn được tôn trọng trong việc lợi dụng lẫn nhau. Nếu qua quan hệ này
khiến cả đôi bên điều có lợi, nhất định lão không phản đối.
Cho nên, chưa đến giờ tý, lão đã tới sau hoa viên, quả nhiên lão đã gặp
nàng.
o
Nàng quả là một nữ nhân, nữ nhân rất xinh đẹp dễ coi.
Tháng mười một, thời tiết đã rất lạnh, sau khi tuyết ngừng rơi càng lạnh hơn.
Nhưng nàng chỉ mắc một bộ quần áo lụa rất mỏng, mỏng có thể nhìn thấy suốt
… nàng không lạnh!
Nàng đến như một cơn gió thoảng, như một đám mây, như hoa tuyết, đột
ngột xuất hiện trước mắt Liễu Nhược Tùng.

Khi lão nhìn thấy nàng, chẳng những lão không nói ra lời, mà ngay cả hơi
thở lão cũng muốn ngừng.
Lão đã gặp vô số nữ nhân, nhưng chưa từng gặp nữ nhân nào xinh đẹp và
cao quý như nữ nhân này.
Tuy nàng che mặt bằng lớp sa mỏng, lão không nhìn rõ mặt thật của nàng,
nhưng chỉ với nghi thái và phong tư của nàng, nhân gian đã không tìm đâu ra.
Lão nhìn nàng ngây ngất.
Nàng cũng để cho lão nhìn ngây ngất đắm đuối.
Cũng không rõ bao lâu, nàng chợt cất tiếng cười trong trẻo như chuông ngân,
hỏi:
- Các hạ nhìn đã chưa?
Liễu Nhược Tùng gật đầu rồi lại lắc đầu.
- Nếu các hạ nhìn đủ rồi, bổn nhân sẽ dẫn các hạ đi nhìn một người nữa.
- Người nào? Trên thế giới này có người nào đẹp hơn nàng nữa?
- Người đó không dễ coi, nhưng bổn nhân biết các hạ rất muốn đi coi người
đó.
Dứt lời, nữ nhân lướt tới nắm cánh tay lão.
Lão cảm thấy toàn thân được nâng bổng lên như đằng vân giá vũ, mình
không tự chủ, theo nàng lướt về phía trước, lướt qua hoa viên đình các, lướt qua
tường cao, lướt qua tiểu hà đóng băng...
Mình lão phảng phất biến thành rất nhẹ, biến thành vầng hoa tuyết, một đám
mây.
Lão chưa từng nằm mơ như thế này, mơ thấy mình biết bay. Mỗi đứa trẻ nhỏ
đều có giấc mơ như vậy.
Nhưng hiện tại, lão chẳng phải nằm mơ.
Khi lão tỉnh lại trong mơ màng, nữ nhân đã đưa lão tới sườn núi đối diện,
đến tòa trang viện nguy nga tráng lệ mới xây dựng trên sườn núi.
Nhìn trang viện trong đêm tuyết, phảng phất như mộng cảnh, so với

trang
viện này, Vạn Tùng sơn trang của lảo chẳng khác nào căn nhà nhỏ củ kỹ.
Lầu các đình viễn đều đã sắp hoàn thành, chẳng cần phải gấp rút, trong dêm
tuyết lạnh, bọn thợ thuyền đã ngủ.
Nàng dẫn lão đi coi từng chỗ từng chỗ, hầu như lão đã bắt đầu hoài nghi,
phải chăng lão còn đang ở nhân gian?
Nàng bỗng hỏi lão:
- Các hạ có biết tòa trang viện này của ai không?
- Tại hạ không biết
- Các hạ có muốn coi mặt chủ nhân không?
- Chủ nhân có trong trang viên?
- Có, vì trang viên hoàn thành sớm hơn kỳ hạn, nên chủ nhân cũng về đây
sớm hơn.
Thân hình nữ nhân chợt đáp nhẹ xuống cành cây còn đầy tuyết đọng, kéo
theo cả lão, tuyết đọng không bị đạp rớt một miếng nhỏ.
Lão cũng đã luyện khinh công, nhưng lão chưa từng nghe thế gian có loại
khinh công này. Nàng chỉ dùng một tay kéo theo lão, nhưng lão cảm thấy mình
nhẹ lâng lâng, như không có vật gì, phải chăng đây là ma pháp?
o
Bầu trời tuy không trăng không sao nhưng tuyết quang phản ánh, lão vẫn có
thể nhìn được rất xa. Phía xa có một khối đá xanh rất lớn, trong giống như một
hình nhân đứng sừng sững.
Liễu Nhược Tùng hỏi:
- Đinh Bằng sẽ đến đây phải không?
- Hắn nhất định đến.
- Đêm khuya thế này hắn đến đây để làm gì?
- Dùng khối đá xanh đó để thử đao.
- Sao nàng biết?
Cô gái cười cười trả lời hắn:
-Đương nhiên bổn nhân biết, chỉ cần bổn nhân muốn biết nhất định bổn nhân

sẽ biết.
o
Mọi người đều có rất nhiều chuyện muốn biết, nhưng tiếc, điều phải biết
được không bao nhiêu. Tại sao nàng có thể biết được tất cả những gì nàng muốn
biết. Phải chăng nàng có một ma lực siêu việt thượng nhân?
Liễu Nhược Tùng không dám hỏi, cũng không có cơ hội dể hỏi.
Lão đã nhìn thấy Đinh Bằng.
o
Đinh Bằng đã thay đổi, đã không còn là người trẻ tuổi xung động vô tri như
trước kia. Hiện tại, hắn đã biến thành một người rất chững chạc, thuần thục,
đượm nét tự tin siêu việt. Hắn đi lững thững, như suốt đêm không thể ngủ, ra đi
tản bộ trên mặt tuyết. Nhưng những mặt tuyết hắn đi qua, không để lại dấu
chân. Trên lưng hắn có cài một cây đao, một cây đao hình dáng rất kỳ quặc,
thân đao hơi cong cong.
… Đây chẳng phải là cây đao của Thanh Thanh.
… Nhưng hiện tại, bất cứ hắn dùng cây đao gì, cũng vô địch thiên hạ.
Lúc đến cạnh khối đá xanh, cây đao này chợt ra khỏi bao. Liễu Nhược Tùng
chưa nhìn thấy Đinh Bằng rút đao, cây đao đã ra khỏi bao rồi. Đao quang nháng
lên, với một độ cong kỳ dị chém xuống khối đá xanh. Một đao đó, chẳng phải
chỉ ra tay một cách tùy tiện. Khối đá xanh cứng hơn sắt đó, bị chẻ ra làm hai
dưới làn đao quang.
o
Đao đã vào bao.
Đinh Bằng đã đi xa, rất xa, coi vẫn như tản bộ, nhưng chớp mắt đã đi rất xa.
Mặt tuyết vẫn không có một dấu chân như chưa hề có người từng đi qua.
Nàng kéo Liễu Nhược Tùng nhảy xuống mặt đất nói:

- Bổn nhân dẫn các hạ đi đến khối đá xanh.
Sau khi dùng tay rờ, lão mới biết là khối đá này còn cứng hơn là chỉ nhìn qua
từ xa. Khối đá cao bằng người, lớn bằng mặt bàn, đã bị Đinh Bằng một đao tiện
tay chém làm đôi.
Đêm càng khuya, gió càng lạnh, Liễu Nhược Tùng lại đổ mồ hôi, toàn thân
trên dưới ướt đẫm mồ hôi lạnh.
Nữ nhân mình mặc áo lụa mỏng trắng tinh trong đêm tuyết nói:
- Hắn không dùng ma pháp, mà dùng đao.
Liễu Nhược Tùng từ từ gật đầu nói:
- Tại hạ nhìn được hắn dùng đao.
Tuyết y nữ hỏi:
- Các hạ có nhìn ra biến hóa của một đao đó không?
- Tại hạ nhìn không ra.
Tuyết y nữ mỉm cười:
- Đương nhiên các hạ chẳng thể nhìn ra, vì một đao đó không có biến hóa.
Một đao đó, tuy Liễu Nhược Tùng bình sinh mới được thấy, là một đao rất
kinh người, rất đáng sợ, nhưng quả thực là một đao không có biến hóa.
Một đao chém ra, đơn thuần, đơn giản, trực tiếp, nhưng đã phát huy oai lực
lớn nhất có thể của một cây đao.
Nếu quả Liễu Nhược Tùng không nhìn thấy tận mặt, tuyệt chẳng thể tin một
cây đao đúc bằng sắt thường, lại có uy lực đáng sợ như thế.
Tuyết y nữ lại nói:
- Một đao này tuy không có biến hóa, nhưng đã bao hàm tinh túy hoa sở hữu
trong đao pháp.
Liễu Nhược Tùng hỏi:
- Tại sao?
- Vì đao pháp sự đúng lúc ra tay một đao này, bộ vị, lực lượng, thời gian và
tốc độ, đều đã qua sự tính toán tinh xác, đúng lúc có thể phát huy lực lượng đến
cực hạn.

- Đây chẳng phải một lời thuyết pháp huyền diệu. Tốc độ, phương pháp, thời
gian còn có thể khiến lực lượng một vật thể cải biến. Vốn là chân nghĩa của võ
công. Cho nên, võ công mới có thể lấy chậm đánh nhanh, lấy nhược thắng
cương. Nếu quả ngươi có thể phát huy lực lương một vật thể đến cực hạn, thì
dùng một nhánh cỏ khô, cũng có thể xuyên qua lớp giáp dày.
Tuyết y nử lại nói:
- Muốn luyện thành đao pháp hoàn toàn không có biến hóa này, trước hết
phải thông suốt sở hữu biến hóa trong đao pháp, bổn nhân biết Đinh Bằng đã
luyện rất lâu. Nhưng không phải hắn dùng đao này để đối phó với các hạ.
- Tại hạ biết, muốn đối phó với tại hạ, không cần dùng đao pháp này.
- Hắn luyện đao pháp này là để đối phó với Tạ gia tam thiếu gia.
Liễu Nhược Tùng thất thanh hỏi:
-Thần kiếm sơn trang Tạ Hiểu Phong?
- Ngoài người này ra còn có ai? Vì kiếm pháp của Tạ Hiểu Phong đã cùng
tận sở hữu biến hóa trong kiếm pháp. Cho nên Đinh Bằng chỉ có dùng một chiêu
đao pháp hoàn toàn không có biến hóa để đối phó.
Liễu Nhược Tùng gượng cười nói:
- Nếu tại hạ chưa nhìn thấy một đao đó của Đinh Bằng, nhất định tại hạ cho
rằng hắn đã khùng.
Chỉ có khùng mới nghĩ đến chuyện đánh bại Tạ Hiểu Phong.
Hiện tại, lão đã nhìn thấy một đao của Đinh Bằng, dù đao đó có đánh bại
Tạ hiểu Phong hay không, nhưng lấy đầu lão thì không khó.
Tuyết y nữ hỏi:
- Các hạ có bao giờ nghĩ trong thời gian bốn năm, Đinh Bằng có thể luyện
được đao pháp này không?
- Tại hạ không ngờ.
Lão chép miệng than:
- Tại hạ thực nằm mơ cũng không nghĩ tới.

- Đương nhiên các hạ chẳng thể nghĩ tới, vì trong thế gian vốn không có loại
đao pháp này
- Trong thế gian không có loại đao pháp này, vậy thì hắn luyện thành bằng
cách nào?
Tuyết y nữ không đáp chỉ hỏi tiếp:
- Trước đây các hạ có nghĩ tới, trong vài tháng ngắn ngủi, hắn có thể xây cất
một trang viện như thế này không?
- Tại hạ không nghĩ tới.
- Nhưng hiện giờ, tòa trang viện đã hoàn thành rồi. Đây vốn chẳng phải
chuyện nhân lực có thể làm được, hắn đã làm được, nếu như hắn muốn dùng lực
lượng này đối phó với các hạ, các hạ chuẩn bị tính sao?
Lễu Nhược Tùng ngập ngừng:
- Tại hạ … hình như chỉ còn đợi chết.
- Các hạ có muốn chết không?
- Không muốn.
Tuyết y nữ chép miệng:
-Tiếc rằng, các hạ hình như đã chết chắc rồi.
Liễu Nhược Tùng thắc mắc
- Không hiểu tại sao hắn chưa hạ thủ?
- Vì hắn muốn đợi đến ngày mười lăm tháng tới.
- Tại sao hắn muốn đợi đến ngày đó?
- Ngày đó, hắn muốn mở tiệc đãi khách trong trang viện này. Hắn muốn
trước mặt anh hùng thiên hạ, vạch trần âm mưu đó của các hạ. Chẳng những hắn
muốn giết các hạ, mà còn muốn các hạ thân bại danh liệt.
- Âm mưu đó của tại hạ? Âm mưu gì?
- Tự các hạ nên hiểu rõ âm mưu đó là gì mới phải, các hạ chẳng cần phải
dấu bổn nhân.
Nàng lạnh lùng nói tiếp:
- Cũng có thể các hạ vẫn cho rằng hắn vẫn không thể đưa ra được chứng cớ,
không có cách khiến người khác tin. Nhưng hiện tại, lời hắn nói là chứng cớ, vì

hắn đã có tiền, có thế hơn các hạ, nếu quả hắn nói chiêu kiếm “Thiên ngoại lưu
tinh” đó, do hắn sáng xuất, có ai dám không tin?
Nghe đến bốn chữ “Thiên ngoãi lưu tinh”, sắc mặt Liễu Nhược Tùng thảm
biến, hỏi:
- Tại sao nàng biết chuyện này?
- Bổn nhân đã nói, những chuyện bổn nhân muốn biết, bổn nhân đều có thể
biết.
- Vậy rút cuộc, nàng là người gì?
- Là cứu tinh của các hạ, cứu tinh duy nhất.
- Cứu tinh?
- Hiện tại, các hạ tuy đã chết chắc, nhưng bổn nhân vẫn có thể cứu các hạ.
Nàng thủng thỉnh nói tiếp:
- Hiện tại cũng chỉ có bổn nhân có thể cứu các hạ, vì ngoài bổn nhân ra, trên
đời tuyệt không có người thứ hai có thể đối phó với Thanh Thanh.
o
Thanh Thanh.
Lần thứ nhất Liễu Nhược Tùng nghe tên này, đương nhiên là lão không nín
được hỏi:
-Thanh Thanh? Thanh Thanh là ai?
- Là thê tử của Đinh Bằng, Đinh Bằng có thể làm được những chuyện nhân
lực không thể làm được, là nhờ có Thanh Thanh.
Giọng nàng chợt biến hành kỳ quái:
- Thực sự, đáng sợ chẳng phải Đinh Bằng, mà là Thanh Thanh, bổn nhân có
thể bảo đảm, các hạ tuyệt đối chẳng bao giờ nghĩ tới Thanh Thanh đáng sợ như
thế nào.
- Tại hạ chưa bao giờ nghe trong giang hồ có người đàn bà tên như thế.
- Đương nhiên các hạ không nghe nói, vì nàng vốn không phải người ta.
- Chẳng lẻ nàng là quỷ?
- Cũng không phải quỷ. Quỷ không có bản lãnh lớn như nàng.

Tuyết y nữ suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:
- Bổn nhân biết, vùng thiên hưng có quỷ, từng uống lén hết mười hai hũ rượu
nữ nhi hồng của người ta chôn dưới đất, rồi thay vào bằng nước lã. Vùng trương
gia khâu có một con quỷ từng làm chết toàn bộ đàn dê béo từ quan ngoại đưa
về, nhưng trên trời dưới đất, tuyệt không có con quỷ nào có thể biến một cô gái
đang sống, thành mẫu cẩu.
Liễu Nhược Tùng nghe đờ đẫn cả người.
Lão nhớ tới cô gái chân dài, lưng thon, nhớ tới lúc cô nàng lộ vẻ uyển
chuyển vừa đau đớn, vừa khoái lạc, lão lại nhớ đến con chó cái, nhớ tới lão đã
từng ăn thịt chó, lão không rõ là lão đang muốn khóc, muốn cười, hay muốn ọe
mửa? Lão quyết định tống con chó cái đi thật xa, đi đến một nơi không bao giờ
lão còn nhìn thấy, nếu lão còn nhìn thấy con chó cái đó, không chừng lão sẽ
phát khùng.
Tuyết y nữ lại nói:
- Hiện giờ các hạ đã rõ, Thanh Thanh đáng sợ như thế nào, chẳng những
người sợ nàng, mà quỷ cũng sợ nàng.
- Vậy rút cuộc nàng là gì?
- Nàng là Hồ.
- Là Hồ?
- Chẳng lẽ các hạ chưa tùng nghe nói trên đời có hồ?
Liễu Nhược Tùng đã nghe qua. Nhưng truyền thuyết hoang đường và ly kỳ
về hồ, lúc còn nhỏ lão đã nghe qua rất nhiều. Lão luôn cho rằng, nhưng chuyện
này chỉ có những bà già vùng quê mới tin. Nhưng hiện giờ, tự lão cũng chẳng
thể không tin, vì những chuyện lão tận mắt nhìn thấy, còn ly kỳ hơn truyền
thuyết. Hiện tại, đứng bên cạnh một mỹ nhân vừa mỹ lệ vừa cao quý, chẳng lẽ

cũng là hồ?
Lão không dám hỏi.
Bất luận nữ nhân là hồ hay người, xem ra cũng là cứu tinh duy nhất của lão.
Ngoài trừ nàng ra, lão thực không nghĩ ra còn có người thứ hai nào có thể cứu
được lão.
Cuối cùng lão cũng không nín được, bèn hỏi:
- Tại sao cô nương muốn cứu tại hạ?
- Điểm này quả thực rất quan trọng, các hạ cần phải hỏi.
- Đương nhiên chẳng phải vô duyên cớ cớ nương muốn cứu tại hạ?
- Đương nhiên không phải.
Nàng lại cười cười :
- Nếu nói bổn nhân thấy các hạ hợp nhãn nên mới cứu, đương nhiên các hạ
cũng không tin. Bổn nhân có thể biết các hạ chẳng phải một nam nhân dễ bị sa
ngã.
- Lúc còn trẻ, tại hạ đã từng say mê đắm đuối, hiện tại đã là quá khứ.
Tuyết y nữ chợt nói:
- Chỗ kia có gốc cây lớn, các hạ sẽ đến núp phía sau thân cây, đợi một lát,
sẽ biết tại sao bổn nhân muốn cứu các hạ.
Nàng lại dặn kỹ:
- Các hạ nhớ kỹ, bất cứ nhìn thấy chuyện gì, tuyệt không thể gây ra tiếng
động, cũng không được nhúc nhích, bằng không bổn nhân chẳng có cách nào cứu
các hạ.
Liễu Nhược Tùng nghe lời Tuyết y nữ, núp phía sau thân cây đợi. Đợi không
lâu,đã nhìn thấy một người nữ từ trong bóng tối bước ra.
Một nữ nhân thân hình mảnh mai, mặc quần áo màu xanh đậm, trông đẹp
như tiên nữ trong tranh vẽ.

Viên nguyệt loan đao

Hồi 8
VIÊN NGUYỆT SƠN TRANG

Đến Hội Tiên Lầu, Liễu Nhược Tùng càng khoái ý hơn.
Lam Lam quả nhiên không để lão thất vọng. Vừa bước lên lầu, lão đã nhìn
thấy nàng.
Quả nhiên nàng mặc bộ quần áo màu lam hồ thủy, lẳng lặng ngồi trong một
góc lầu đợi lão.
Ánh dương quang roi vào từ ngoài cữa lầu, rọi trên đóa châu hoa cài trên
mái tóc đen óng mượt của nàng, khiến nàng trông càng xinh đẹp tuyệt vời.
Nàng trông còn đẹp hơn sự tưởng tượng cuả Liễu Nhược Tùng, chẳng những
đẹp, mà còn diễm, chẳng những diễm mà còn mỵ.
Nếu Tần Khả Tình là "Vưu vật", thì nàng là "Vưu vật" trong vưu vật.
Nếu thế giới có nữ nhân khiến nam nhân chỉ nhìn qua đã chịu không nổi, thì
nàng là loại nữ nhân nầy.
Ý nghĩa "chịu không nổi", tức là hơi thở cấp xúc, tim nhảy dồn dập, cả trên
mặt sinh lý cũng vì nàng biến hoá!
Ý nghĩa "chịu không nổi" là nói lúc nàng mặc quần áo, có thể khiến nam
nhân xung động tình dục, hần như nhịn không nổi, lén ra ngoài tìm cách phát
tiết.
Nam nhân trên lầu rất nhiều, có rất nhiều người Liễu Nhược Tùng quen biết.
Người lão quen biết, thông thường đều là anh hùng hảo hán đã lăn lộn giang
hồ lâu năm.
Bình thời, lúc gặp những người này, nhất định lão chạy tới nắm tay hàn
huyên, để tỏ cho mọi người biết, chẳng những lão khiêm hư hữu lễ, mà còn thích
kết giao bằng hữu.

Nhưng hôm nay, lão không khách khí như lúc bình thời, vì lão biết những
người này đều do Đinh Bằng mời tới, cũng vì lão không muốn giới thiệu Lam
Lam với họ.
Lão nhận ra sự khát vọng và tình dục trong ánh mắt họ, cũng có thể lão đã
nghĩ tới, một người nào đó trong số bọn họ, đã có bộ phận nào trên cơ thể biến
hoá xú ác!
Đương nhiên mọi người đều nhìn lão. Danh nhân vốn để người khác nhìn.
Chỉ có điều, hôm nay lúc mọi người nhìn lão, thần sắc lộ trong ánh mắt họ
hơi có chút kỳ quái.
--- Cũng có thể mọi người đều biết lão đến đón nàng, cũng biết nàng đang
đợi lão.
--- Bằng vào một điểm này, đủ khiến mọi người hâm mộ, ghen tỵ.
Liễu Nhược Tùng mỉm cười bước tới trức mặt Lam Lam.
Lam Lam mỉm cười nhìn lão. Nụ cười nàng thật ngọt ngào, quyến rủ!
- Chào cô nương!
- Chào các hạ!
Liễu Nhược Tùng hỏi:
- Chắc cô nương đã đợi tại hạ khá lâu ?
Lam Lam trả lời rất ngọt:
- Không sao!
- Hiện giờ chúng ta có thể đi được chứ ?
- Các hạ muốn đi lúc nào, chúng ta đi lúc đó.
Liễu Nhược Tùng liền đưa một cánh tay ra với thái độ rất ôn nhu hữu lễ.
Lam Lam cũng đưa tay vịn trên tay lão, tay nàng thật đẹp!
Lập tức Liễu Nhược Tùng, với thái độ rất ưu nhã đỡ tay nàng, ra khỏi Hội
Tiên Lầu.
Lão biết mọi người đều nhìn nàng và lão với ánh mắt kỳ quái.
Lão biết trong lòng mọi người đều hâm mộ, ghen tỵ với lão.
Lão khoái ý vô cùng !
Hiện tại chỉ còn một điểm duy nhất lão không được vui, là Lăng Hư.
Tuy lão đã tin tưởng Lam Lam nhất định có cách khiến Lăng Hư chết

trong
tay lão.
Nhưng mỗi khi nghĩ đến người này, nghĩ đến chuyện này, trong lòng lão
phảng phất có chút ám ảnh.
o
Năm nay Lăng Hư năm mươi hai tuổi, nhìn bề ngoài hắn có vẻ già lão hơn
tuổi thực cuả hắn.
Nhiều năm khổ tu, suốt năm ăn chay, khắc chết tình dục, đều là nguyên
nhân khiến hắn già lão. Nhưng thân thể hắn vẫn khang kiện, linh hoạt như một
thanh niên lối hai mươi tuổi. Vai hắn rộng, lưng nhỏ, mông bụng không chút mỡ
dư, mập béo. Nếu hắn cởi quần áo đứng trước mặt nữ nhân, nhất định nữ nhân
cảm thấy bất ngờ, thậm chí còn giật mình kinh hãi. May, chuyện đó chưa hề xảy
ra.
Từ trước tới giờ, hắn chưa hề gần gũi đàn bà, sinh hoạt cấm dục lâu năm,
khiến hắn đã quên hẳn chuyện đó!
Đối với hắn, những hưởng thụ sở hữu trong nếp sinh hoạt cuả người thường
đều là tội lỗi. Hắn ăn cơm đạm, uống trà thô, mặc quần áo vải, toàn thân hắn
trên dưới chỉ có một điểm duy nhất phô trương với người khác, là thanh kiếm
cuả hắn.
Một thanh tùng văn cổ kiếm, hình thù đặc biệt, chuôi cột sợi giây mây hạnh
hoàng.
Thank kiếm này vưà biểu lộ thân phận, vưà tượng trưng địa vị tôn quý cuả
hắn.
Hiện tại, hắn đang đeo thanh kiếm cuả hắn, ngồi trong một thủy các sang
trọng trong Viên Nguyệt sơn trang.
Hắn đang quan sát Đinh Bằng, vị trang chủ cuả Viên Nguyệt sơn

trang đầy
tính chất truyền kỳ.
o
Sự hoa lệ hào khoát cuả Viên Nguyệt sơn trang, ngoài sự dự đoán của nhiều
người. Khách đến đây hôm nay, cũng nhiều hơn mọi người tưởng tượng.
Đại đa số khách đều là những người nổi tiếng trên giang hồ, uy chấn nhất
phương, ngạo thị võ lâm, giữa đường bạt kiếm, giải quyết ân cừu!
Trong thủy các chỉ có mười người.
---- Tôn phục Hổ, Lâm Tường Hùng, Nam Cung Huê Thụ, Chung Triển, Mai
Hoa, Mặc Trúc, sáu người này, Lăng Hư đều quen hết.
Tôn Phục hổ và Lâm Tường Hùng tay nổi gân guốc, nét mặt luôn tươi cười,
ngoại gia công lực và bản thân tu dưỡng đều rất tinh tiến.
Nam Cung Huê Thụ vẫn như cũ, thanh thoát, sẳng lẳng, phục sức hợp thời
hợp thức, bất cứ gặp ông ở đâu, lúc nào, trên tay ông cũng cầm một chén rượu,
hầu như chỉ có trong chén rượu, mới có thể nhìn thấy sự huy hoàng quá khứ cuả
"Nam Cung thế gia".
Chung Triển nhìn gầy thêm, cũng nghiêm túc và kiêu ngạo thêm.
Chỉ có Lăng Hư biết tại sao Chung Triển gầy, vì họ cùng chịu đựng khắc chế
giống nhau.
Khổ tu, ăn chay, cấm dục, chỉ có Lăng Hư biết muốn làm được ba chuyện
nầy, phải trả đại giá thống khổ như thế nào.
Có thể Mặc Trúc cũng giống họ, loại người như họ trong giang hồ rất ít.
Có rất nhiều người tự dày vò mình là vì một lý tưởng, một mục đích, có
những người khác hình như trời sanh thích dày vò tự mình.
Mai Hoa đương nhiên chẳng phải loại người này. Lúc có thể ăn, ông ta ăn
thỏa thích. Lúc có thể ngủ, ông ta ngủ thả dàn. Oâng ta chỉ có một chuyện tự tiết

chế duy nhất là không để cho mình quá lao lụy.
Lăng Hư nghĩ không thông, tại sao một người thân thể luôn mập như Mai
Hoa, lại có thể thành nhất lưu cao thủ trong võ lâm, mà còn lấy được một danh
hiệu mỹ miều, thanh nhã như vậy.
o
Mai Hoa và Mặc Trúc đã đến đây, Thanh Tùng đương nhiên cũng sẽ tới.
Lăng Hư đã ngầm có cảm giác, chủ nhân nơi đây mời họ tới, chẳng phải
hoàn toàn có thiện ý. Trước đây, ông ta chưa từng nghe qua tên "Đinh Bằng".
Trước khi chưa gặp mặt, ông ta cũng chưa có ý coi trọng Đinh Bằng. Hiện tại,
ông ta mới rõ mình đã lầm.
Người trẻ tuổi này, chẳng những có rất nhiều khí chất đặc dị, ông ta chưa
từng thấy ở nơi người khác, mà còn có nét tự tin thâm trầm kỳ quái, giống như
đã xác tín trên đời này, chẳng có vấn đề gì anh ta không giải quyết được, cũng
như không có chuyện gì anh ta không làm được.
Lăng Hư đã không rõ thân thế lai lịch, cũng như võ công môn phái của Đinh
Bằng, nhưng đã nhận ra Đinh Bằng chẳng phải là người dễ đối phó.
Giữa lúc này, ông ta chợt nghe có tiếng người bẩm báo: Liễu Nhược Tùng,
trang chủ Vạn Tùng sơn trang đã dẫn phu nhân cuả ông ta cùng tới.
o
Lúc nghe tên "Liễu Nhược Tùng", nét mặt cuả Đinh Bằng không chút biểu
tình, chỉ thản nhiên nói hai tiếng:
- Mời vào!
Lăng Hư chợt hiểu rõ, Đinh Bằng mời mấy người đến đây, là vì đối phó với
Liễu Nhược Tùng.
Liễu Nhược Tùng mới là mục tiêu chân chính của Đinh Bằng.
Vì không có biểu tình, đôi lúc lại là biểu tình rất đáng sợ. Vì chuyện hôm

nay, chắc Đinh Bằng đã chuẩn bị kế hoạch rất lâu.
Hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì ?
Tay Lăng Hư, hữu ý hay vô ý khẽ đặt lên chuôi kiếm.
Bất kể chuyện gì, Liễu Nhược Tùng cũng là đồng môn sư đệ cuả ông ta, bất
kể hôm nay xảu ra chuyện gì, chỉ cần thanh kiếm còn trên tay ông ta, tuyệt
không để bất cứ người nào xâm phạm đến thanh dư của "Võ Đang".
Ông ta từ từ đứng dậy, nhìn Đinh Bằng hỏi:
- Các hạ có biết Liễu Nhược Tùng là đồng môn cuả bần đạo không ?
Đinh Bằng mỉm cười gật đầu.
- Hai người là bạn thân phải không ?
Đinh Bằng vẫn mỉm cười, lắc đầu.
Trong cặp mắt lạnh lùng trong sáng cuả Đinh Bằng, chợt lộ nét cười kỳ đặc,
không người thứ hai nào có thể giải thích!
Lăng Hư quay đầu nhìn theo ánh mắt của Đinh Bằng, nhìn thấy một chiếc
kiệu lớn.
Một chiếc kiệu có khí phái rất lớn do tám người khiêng. Thông thường chỉ có
lúc Nhất phẩm phu nhân lên triều, hoặc giả, lúc gia đình phú quý nghinh thân
mới sử dụng.
Liễu Nhược Tùng đi đằng trước kiệu, thần tình cuả lão cũng giống Đinh
Bằng, đượm nét tự tin kỳ dị.
Lão luôn là người minh bạch sự lý, tại sao hôm nay lão để cho thê tử lão
ngồi trên chiếc kiệu này tới đây, mà còn nghênh ngang vào thẳng đình viện
người khác ?
Lăng Hư cau mày, nhìn chiếc kiệu xuyên qua đình viện, ngưng tại đầu Cửu
khúc kiều ngoài thủy các.
Rèm kiệu vén lên, từ trong kiệu đưa ra một cánh tay ngà ngọc, mềm mại.
Liễu Nhược Tùng vội đỡ lấy cánh tay nầy.
Lăng Hư càng cau mày nhăn mặt hơn, vì nữ nhân được Liễu Nhược Tùng đỡ

xuống kiệu, không phải vợ lão. Nhưng thái độ lão ta đối với nữ nhân này, còn ôn
nhu hơn đối với thê tử lão nhiều.
Võ Đang là danh môn chính phái trong giang hồ, được mọi người tôn kính,
đệ tử môn hạ Võ Đang, tại sao lại có thể làm được chuyện này.
Lăng Hư trầm nét mặt, bước ra thủy các, lạnh lùng nói:
- Kêu nó về đi!
Liễu Nhược Tùng hỏi:
- Kêu ai về ?
- Nữ nhân đó.
- Các hạ có biết nàng là ai không ?
- Bất kể nó là ai, cũng kêu nó về đi. Lăng Hư đã chú ý thấy, có rất nhiều
người, khi nhìn thấy nữ nhân này, trên mặt họ đều lộ biểu tình rất kỳ quái, ông
ta chẳng thể để nữ nhân này ở lại sẽ bị mất mặt lây.
Liễu Nhược Tùng chợt cười cười, nói:
- Nơi đây quả thực có người nên về đi, nhưng không phải là nàng.
Lăng Hư hỏi:
- Chẳng phải nó, là ai ?
- Là các hạ.
Liễu Nhược Tùng thản nhiên nói tiếp:
- Nếu các hạ chịu quỳ xuống cúi đầu xá nàng ba cái, rồi cút đi mau, có thể
ta sẽ tha mạng các hạ!
Lăng Hư biến sắc, hỏi:
- Ngươi nói cái gì ?
Liễu Nhược Tùng nói:
- Ta đã nói rất rõ ràng, chắc ngươi cũng đã nghe rất rõ ràng.
Lăng Hư đích xác đã nghe rất rõ ràng, rõ ràng mỗi tiếng, nhưng ông ta nằm
mơ cũng không nghĩ những lời này lại thoát ra từ cữa miệng Liễu Nhược Tùng.
Ông ta cố sức tự khống chế, hỏi:
- Ngươi đã quên điều giới luật thứ nhất cuả bổn môn là gì rồi sao ?
Liễu Nhược Tùng hỏi lại:
- Bổn môn là môn phái nào ?
Lăng Hư lớn tiếng hỏi:
- Chẳng lẽ ngay cả tự mình là đệ tử môn phái nào ngươi cũng quên

rồi sao ?
Liễu Nhược Tùng cười lạnh, nói:
- Trước kia, quả thực ta có núp dưới môn hạ Võ Đang, nhưng hiện tại, ta đã
không còn chút quan hệ gì với Võ Đang nữa.
Lăng Hư cố nén giận, hỏi:
- Ngươi đã không phải là Võ Đang môn hạ ?
- Phải.
- Ai đã trục xuất ngươi khỏi Võ Đang ?
- Là tự ta muốn đi.
- Ngươi tự mình muốn ban sư xuất môn ?
Liễu Nhược Tùng lạnh lùng nói:
Typed by LTC 128 Tàng Kinh Cốc
- Ta muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, cũng chẳng có gì phải nói là ban sư xuất
môn!
Võ Đang đứng đầu nội gia tứ đại kiếm phái, người trong thiên hạ công nhận
là nội gia chính tông, người người trong giang hồ đều coi chuyện được liệt danh
Võ Đang là vinh dự, Liễu Nhược Tùng làm như vậy, thực là không ai có thể
tưởng tượng.
Mọi người đều giật mình nhìn Liễu Nhược Tùng, cho rằng chắc lão đã
khùng!
Sắc mặt Lăng Hư xanh xám, không ngớt cười lạnh, nói:
- Tốt, rất tốt, tốt vô cùng !
Liễu Nhược Tùng hỏi:
- Ngươi còn điều gì khác muốn nói nữa không ?
- Không còn …
- Vậy tại sao ngươi chưa rút kiếm ? Miệng lão nói với Lăng Hư, nhưng mắt
lão nhìn Lam Lam.
Lam Lam cũng nhìn lão cười, cười thật ngọt, phảng phất như đang bảo lão:
- Các hạ làm rất hay, chỉ cần có bổn nhân bên cạnh, không quá mười chiêu,
các hạ sẽ giết được hắn.
o

Không ai tin lời nàng nói.
Không ai tin trong vòng mười chiêu Liễu Nhược Tùng có thể đánh bại Lăng
Hư, một đệ nhất cao thủ trong hàng hậu bối cuả Võ Đang.
Nhưng Liễu Nhược Tùng tin.
Tuy Lăng Hư mới xuất thủ có năm chiêu, đã chiếm hết tiên cơ, dồn lão
muốn ngộp thở, nhưng lão vẫn tin Lam Lam tuyệt không để lão thất vọng.
Lúc tới chiêu thứ chín, lão đã bị dồn vào một tử giác, bất luận lão sử dụng
một chiêu nào, đều tuyệt đối không thể đột phá công thế của Lăng Hư.
Cả hai đều dùng kiếm pháp Võ Đang, trên phương diện này, Lăng Hư thuần
thục, tinh thâm hơn lão nhiều. Lão chợt nhớ tới chiêu "Thiên Ngoại lưu tinh".
"Thiên Ngoại lưu tinh" không phải là kiếm pháp Võ Đang, kiếm thế lão
bỗng thay đổi. Một tiếng "véo", kiếm phong xé gió, mũi kiếm đã xuyên qua từ
trước ngực Lăng Hư ra sau lưng.
Mọi người đều ngẩn người.
Liễu Nhược Tùng cũng ngẩn người.
Tự lão cũng biết, một kiếm vưà rồi của lão, nhiều nhất chỉ có thể đột phá
công thế cuả Lăng Hư, tuyệt đối chẳng thể đặt Lăng Hư vào chỗ chết được.
Nhưng Lăng Hư đã chết dưới một kiếm này.
Cặp mắt Lăng Hư đã thất thần, đầy kinh ngạc và sợ hãi. Ông ta thấy rõ ràng
có thể tránh được chiêu kiếm này, nhưng lại tránh không thoát.
Đây là tại sao ?
o
Lúc Lăng Hư ngã xuống, Liễu Nhược Tùng không nhìn thấy. Lão đang mãi
nhìn Lam Lam.
Lam Lam cũng đang nhìn lão cười, cười rất quyến rũ, phảng phất lại như
đang bảo lão:

- Chỉ cần có mặt bổn nhân, chỉ cần các hạ tin tưởng bổn nhân, dù các hạ
muốn làm gì, đều có thể làm được.
o
Hiện tại, chuyện Liễu Nhược Tùng rất muốn làm, đương nhiên là muốn giết
được Đinh Bằng chấm dứt hậu hoạn.
Lão chợt phát hiện Đinh Bằng đã đứng trước mặt lão.
Lão cười cười, chào:
- Các hạ mạnh giỏi.
Đinh Bằng cũng cười cười:
- Các hạ mạnh giỏi.
Liễu Nhược Tùng nói:
- Tại hạ rất khoẻ, nhưng các hạ nhất định không được khoẻ lắm.
- Sao thế ?
- Vì tại hã đã giết một người khách do các hạ mời đến trong trang viên mới
hoàn thành, sao các hạ có thể vui khoẻ được? Lão mỉm cười nói tiếp:
- Tại hạ thấy, chẳng những tâm tình các hạ không vui, mà vận khí cũng
không tốt nữa.
- Tại sao vậy ?
- Vì các hạ lại gặp phải tại hạ.
Đinh Bằng chép miệng than:
- Không sai, mỗi lần gặp các hạ, hình như vận khí tại hạ đều xui xẻo.
Tuy đã chuyện bốn năm về trước, nhưng ấn tượng lưu lại trong ký ức Liễu
Nhược Tùng vẫn còn rất mới mẻ.
Thậm chí lão còn nhớ, nét biểu lộ kinh ngạc, thống khổ và bi thảm trên mặt
Đinh Bằng khi phát hiện "Khả Tiếu" là Liễu phu nhân.
Đối với Liễu Nhược Tùng, đó quả là một kế hoạch vĩ đại, đơn thuần và xảo
diệu, mỗi chi tiết nhỏ đều được tính toán, sắp đặc kỹ càng.
Lão chưa bao giờ nghĩ cho Đinh Bằng, nghĩ tới cảm giác của Đinh Bằng lúc
đó ra sao ?
Bất luận người nào, sau khi bị lừa dối, hạ nhục và oan khúc như thế, tuyệt
không thể quên đi dễ dàng.

Hiện tại Đinh Bằng chắc cũng đã nghĩ đến chuyện cũ. Nhưng chàng ta vẫn
cười, một nụ cười thành công độc đặc, đầy tự tin. Quả thực chàng ta đã thay đổi,
thay đổi một cách thâm trầm, đáng sợ, khiến Liễu Nhược Tùng cũng cảm thấy
khiếp hãi.
May, Lam Lam vẫn ở sau lưng lão, mỗi lần quay đầu, lão đều nhìn thấy nụ
cười quyến rũ mê người trên miệng nàng, phảng phất như đang bảo lão: "Chỉ
cần có mặt bổn nhân tại đây, bất kể các hạ muốn làm gì, đều yên tâm đi làm".
Liễu Nhược Tùng khẻ thở ra một hơi, mỉm cười nói:
- Các hạ nói không sai, mỗi lần gặp tại hạ, các hạ sẽ gặp xui xẻo.
Đinh Bằng hỏi:
- Còn lần này thì sao ?
- Lần này cũng thế !
- E rằng lần này không giống lắm.
- Có phải lần này tại chỗ cuả các hạ, các hạ có trợ thủ ?
- Đây là chuyện giữa hai chúng ta, tuyệt không có người thứ ba xen tay.
- Vậy thì tốt lắm!
- Các hạ giết Lăng Hư đạo trưởng, tự nhiên sẽ có Võ Đang môn hạ kiếm các
hạ.
- Nếu các hạ bị ta giết thì sao ?
Đinh Bằng cười cười, nói: Chỉ cần các hạ thắng được một chiêu của tại hạ,
chẳng những lúc nào cũng có thể cắt đầu tại hạ, mà trang viện này cũng thuộc
về các hạ; người đã chết rồi, cần chi đến trang viện hào khoát như thế này nữa.
Mắt Liễu Nhược Tùng rực sáng hỏi:
- Thực vậy sao ?
Đinh Bằng nói:
- Bất luận người nào chết rồi, chỉ cần có được ba thước hoàng thổ là đủ, cho
nên …
Liễu Nhược Tùng phản ứng rất lẹ:

- Cho nên, nếu tại hạ bại, tại hạ cũng tặng Vạn Tùng sơn trang cho các hạ.
Đinh Bằng mỉm cười: Thế mới là chuyện giao dịch công bằng.
Liễu Nhược Tùng xác nhận:
- Chúng ta một lời quyết định.
Đinh Bằng cũng nói:
- Có thiên hạ anh hùng ở đây làm chứng, dù muốn nuốt lời cũng nuốt không
được.
- Rất tốt. Dứt lời, Liễu Nhược Tùng nắm chặt chuôi kiếm. Mũi kiếm thấm
máu Lăng Hư vưà khô, lại sắp sửa nhượm máu tươi người khác.
Lão quay đầu,
Lam Lam lại đang nhìn lão mỉm cười, phảng phất lại như đang bảo đảm với lão,
trong vòng mười chiêu, Đinh Bằng chắc chắn sẽ chết dưới kiếm cuả lão.
Liễu Nhược Tùng phấn chấn tinh thần hỏi:
- Các hạ cho coi kiếm !
Đinh Bằng đáp:
- Tại hạ đã thề trọng đời không dùng kiếm nữa.
- Các hạ dùng gì ?
- Đao!
Liễu Nhược Tùng cất tiếng cười lớn, nói:
- Nếu các hạ dùng đao, tại hạ nhường ba chiêu.
o
Đao cũng là lợi khí giết người.
Nhưng đao dễ luyện, mà không dễ tinh, người luyện võ đều biết rõ câu
"mười năm học kiếm, một năm luyện đao".
Kiếm pháp quả thật tinh diệu uyên thâm hơn đao pháp nhiều, bản thân
kiếm, tượng trưng cho sự cao quý phiêu dật.
Trong giang hồ, đã nhiều năm chưa từng xuất hiện đao pháp danh gia.
Người học kiếm, bỗng dưng đổi dùng đao, đao pháp sẽ rất hữu hạn.
Liễu Nhược Tùng nói:
- Cho coi đao của các hạ!
Đinh Bằng đã cầm đao trên tay. Là một cây đao rất phổ thông, đã không có

sự bén nhọn thổi đứt sợi tóc, cũng không có lịch sử huyền diệu, lưỡi đao cong
cong, chuôi đao cũng cong cong. Đinh Bằng vỗ nhẹ đao phong, nói: Đây là đao
cuả tại hạ.
- Tại hạ đã thấy.
- Cây đao này chưa uống máu người, vì hôm nay là lần thứ nhất tại hạ thử
đao.
Liễu Nhược Tùng cười lạnh, hỏi:
- Các hạ định dùng tại hạ để thử đao ?
Đinh Bằng thản nhiên nói:
- Vì muốn dùng các hạ để thử đao, nên tại hạ muốn để các hạ được dành
chút tiện nghi. Chỉ cần các hạ tiếp được ba đao của tại hạ, kể như các hạ đã
thắng.
Liễu Nhược Tùng nhìn Đinh Bằng trân trối, biểu tình lộ trên nét mặt lão như
vừa nhìn thấy một người bỗng dưng phát khùng.
Lam Lam lại vẫn cười, cười ngọt ngào hơn, cười khoái trá hơn.
Liễu Nhược Tùng nói:
- Hay, tại hạ xin coi ba đao của các hạ.
- Các hạ không coi thấy được. Đinh Bằng vung tay, đao quang bay lên.
o
Trăng tròn dần lặn, đao quang loé lên, đao quang lạnh như tuyết. Cây đao
cong cong, đao quang cong cong, lúc bắt đầu như một vành trăng non, rồi bỗng
dưng biến thành một đạo phi hồng.
Không ai có thể nhìn rõ biến hoá của một đao này, cũng không ai có thể
nhìn thấy cây đao này. Đao quang nhoáng lên một cái, đao đã không thấy nữa.
Đã lâu năm, trong giang hồ chưa từng xuất hiện đao pháp danh gia, đã lâu
năm, người giang hồ chưa từng thấy đao quang huy hoàng như vậy.
Cũng không ai rõ đao thứ hai của Đinh Bằng còn có biến hóa đáng sợ như

thế nào ?
Căn bản không có đao thứ hai.
Đao quang chỉ nhóang lên một lần. Đinh Bằng chỉ chém ra một đao!
o
Đao quang nhoáng lên rồi tắt.
Liễu Nhược Tùng chưa ngã xuống.
Kiếm vẫn trên tay lão, người lão vẫn đứng đó không nhúc nhích, chỉ có nét
mặt lão không còn sắc máu.
Không có đao thứ hai. Thắng phụ chưa phân, tại sao không có đao thứ hai?
Đinh Bằng vuốt nhẹ đao phong, nói:
- Tại hạ biết các hạ không nhìn thấy.
Liễu Nhược Tùng im lặng, bất động. Đột nhiên, một tiếng "Keng", thanh
kiếm trên tay lão rớt xuống đất.
Đinh Bằng lại nói:
- Ít ra các hạ phải luyện thêm mười năm nữa, mới có thể nhìn thấy ba đao
của tại hạ.
Liễu Nhược Tùng im lặng, bất động. Bỗng nhiên, một dòng máu tươi từ cổ
tay lão chảy ra.
Đinh Bằng nói: Hiện tại, một đao của tại hạ đã đủ rồi.
Liễu Nhược Tùng im lặng, bất động. Bỗng nhiên, trên khuôn mặt lợt lạt cuả
lão, hiện lên một hình chữ "Thập" đỏ tươi. Màu đỏ tươi của máu!
o
Không có tiếng hò reo tán thưởng.
Mọi người đều cảm thấy chân tay lạnh giá. Lòng bàn tay mỗi người đều đổ
mồ hôi lạnh.
Hiện giờ, mọi người mới rõ, một đao vừa rồi, chẳng những chém trúng cổ
tay Liễu Nhược Tùng, mà còn rạch một lằn chữ "Thập" trên mặt lão. Máu từ vết
thương mãi đến giờ mới chảy ra.
Vì một đao đó không rạch sâu tới một phân, và vì quá lẹ!
Không ai hò reo tán thưởng, vì chưa ai thấy đao pháp thần kỳ và khiếp hãi

như vậy.
o
Đao đã vào bao.
Đinh Bằng chỉ nói đơn giản bốn tiếng:
- Các hạ đã thua.
Liễu Nhược Tùng từ từ gật đầu, từ từ quay mình, từ từ bước về phía Lam
Lam.
Lam Lam vẫn cười, nhưng nét cười coi không ngọt ngào mê người như vừa
rồi. Nàng cười như đã có vẻ miễn cưỡng.
Liễu Nhược Tùng đứng trước mặt nàng, nhìn nàng, máu vết thương chữ
"Thập" trên mặt lão đã ngưng đọng. Máu tươi vừa chảy ra, đã ngưng đọng liền.
Biểu tình trên mặt Liễu Nhược Tùng hình như đang cũng ngưng đọng, lão
dằn từng tiếng:
- Ta đã bại.
Lam Lam khẽ chép miệng than:
- Coi hình như các hạ đã bại.
- Nàng đã nói, ta nhất định không bại mà ?
- Thiếp có nói qua như vậy sao ?
- Nàng nói qua, chỉ cần có nàng bên cạnh, ta nhất định không bại.
- Chắc các hạ nghe lầm, thiếp làm gì có nói những lời như vậy ?
- Ta không nghe lầm, nàng có nói nàng sẽ giúp ta, tại sao nàng không ra tay
?
- Thiếp ra tay thế nào? Thiếp có thể giúp các hạ được gì ?
Phía xa, chợt có người cười, vừa cười vừa chế nhạo:
- Chuyện duy nhất nàng có thể giúp ngươi là cởi quần cho ngươi.
Lam Lam cũng cười cười, nói:
- Không sai một chút, điểm duy nhất thiếp có thể giúp các hạ, hình như chỉ
có chuyện nầy thôi, chuyện này thiếp vốn chuyên nghiệp.
Liễu Nhược Tùng nhìn kỹ lại nàng, chợt lộ vẻ khiếp hãi vô cùng, ấp úng hỏi:
- Nàng… Rút cục nàng là ai ?
Lam Lam nói:
- Các hạ bỏ ra sán vạn lạng bạc, chuộc thiếp từ "Mãn thúy viện" ra,

kêu
thiếp đợi tại Hội Tiên Lâu, để cùng đi với các hạ đến đây làm khách, mà còn
dùng một chiếc kiệu lớn đến đón thiếp nữa. Nàng cười ngặt nghẽo, hỏi tiếp:
- Tại sao cả thiếp mà các hạ cũng không biết là ai nữa sao ?
o
Mãn thúy viện là một kỷ viện rất nổi tiếng. Một kỷ nữ nổi bật nhất trong
Mãn thúy viện tên là Thúy Tiên.
Nàng dùng một ngón tay búp măng chỉ vào mũi mình, nói:
- Thiếp là Thúy Tiên, tại đây, ít ra cũng có cả trăm người quen biết thiếp!
Liễu Nhược Tùng biến sắc, da thịt trên mặt bỗng co dúm, vết thương hình
chữ "Thập" lại bị nức ra, máu tươi lại chảy ròng ròng, từng giọt, từng giọt nhuộm
khắp mặt lão ta.
Lão ta chẳng phải ngu. Hiện tại, lão ta đã rõ, rõ hết mọi chuyện.
Lúc người khác nhìn lão với ánh mắt kỳ quái, chẳng phải hâm mộ, cũng
chẳng phải ganh tỵ. Trong đây, ít ra cũng có cả trăm người nhận biết nàng, biết
nàng là Thúy Tiên của Mãn thúy viện, một kỷ nữ rất sáng giá. Không chừng
quần của một trăm người này, đều đã được nàng cởi qua !
Vậy mà lão đã dùng một chiếc kiệu lớn tám người khiêng đến đón nàng, coi
nàng như một tiên nữ, đón đến đây với hy vọng nàng có thể đem lại cho lão tài
phú, vinh diệu trong mộng tưởng của lão.
Đây quả thực là một trò cười, một trò cười có thể khiến mọi người tức cười
đến mửa tận mật đắng.
Trò chơi này thực chẳng khác trò cười lão đã chế tạo cho Đinh Bằng bốn
năm trước kia. Bây giờ, rút cục, lão đã rõ, cảm giác của Đinh Bằng lúc đó như
thế nào!
o

Đây là một cuộc "trả thù".
Đinh Bằng đã trả thù một cách xảo diệu, tàn khốc, mà triệt để.
Giống như kế hoạch Liễu Nhược Tùng đối phó chàng trước kia, kế hoạch
này cũng qua sự chuyên tâm thiết kế, mọi chi tiết nhỏ đều được thiết kế hoàn
mỹ, không sơ hở. Điểm quan trọng nhất cuả kế hoạch này, trước hết làm cho
Liễu Nhược Tùng cảm thấy bị áp lực nặng nề.
Trang viện xây cất trên sườn núi đối diện, ngày đêm thi công không ngừng
gây tiếng động làm thần kinh Liễu Nhược Tùng khẩn trương.
Một người thần kinh khẩn trương, khó tránh khỏi nghi thần nghi quỷ.
Bắt đi một cô gái chân dài, lưng thon, thay vào bằng một con chó cái.
Mua chuộc tên quản sự giữ kho rượu, suốt đêm dùng nước dơ thay vào các
hũ rượu.
Trong thức ăn cuả gà, vịt, heo, bò, trộn thêm một số độc dược trí mạng.
Tất cả những chuyện này đều không khó. Nhưng đối với một người đã thần
kinh khẩn trương, nghi quỷ nghi thần, thì những chuyện này đều biến thành kỳ
quái không thể giải thích. Cho nên, những chuyện đó đều biến thành một loại áp
lực, đè ép Liễu Nhược Tùng gần như ngộp thở.
Sau đó, Lam Lam bỗng xuất hiện, giống như một miếng gỗ nổi, chợt xuất
hiện trước mặt một người sắp chết đuối.
Căn bản không có Lam Lam. Lam Lam là Thanh Thanh.
Thanh Thanh mặc quần áo màu lam hồ thủy, dùng sa mỏng che mặt, nói với
Liễu Nhược Tùng:
- Bổn nhân là Lam Lam, bổn nhân là người duy nhất có thể cứu các hạ, bổn
nhân là người có thể đối kháng với Thanh Thanh …
Liễu Nhược Tùng đương nhiên chẳng thể không tin.
Huống chi, nàng còn để cho Liễu Nhược Tùng tận mắt nhìn thấy pháp lực
kinh người, lúc nàng đối phó với "Thanh Thanh".

"Thanh Thanh", Liễu Nhược Tùng nhìn thấy lúc đó, đương nhiên chỉ là một
nữ nhân khác.
Lão đã không rõ Thanh Thanh hình dáng xinh đẹp ra sao, cũng không rõ
Lam Lam hình dáng xinh đẹp ra sao để phân biệt. Sau đó "kỳ tích" xuất hiện
liên tục, khiến lão càng kiên tâm tin tưởng Lam Lam. Cho nên, lão nằm mơ
cũng không ngờ tới, Lam Lam đã kêu lão dùng chiếc kiệu lớn tám người khiêng
đến đón nữ nhân này, nữ nhân làm kỷ nữ trong Mãn thúy viện.
Bây giờ tuy lão đã rõ, lão đã rõ hết những đầu mối quan trọng trong kế
hoạch cuả Đinh Bằng, nhưng lão lại chẳng thể nói ra được. Vì lão biết, dù lão có
nói chuyện này ra, cũng tuyệt chẳng có người nào tin.
o
Hiện tại, thê tử lão đã chết, chết trong lòng một nam nhân khác.
Gia nghiệp lão đã thuộc về người khác.
Đích tay lão giết sư huynh trưởng môn, bội phản sư môn, phạm giang hồ đại
kỵ.
Chuyện lão làm, chẳng những không ai có thể tha thứ, chính cả lão cũng
chẳng thể tự tha thứ cho mình.
Dù Đinh Bằng không giết lão, trong giang hồ lão cũng đã không có chỗ
đứng chân.
Một người đã bị hủy diệt triệt để đến lúc sơn cùng thủy tận hết đường để đi,
nên làm sao bây giờ ?
Liễu Nhược Tùng chợt làm một chuyện mà không ai có thể nghĩ tới.
o
Đêm, mười lăm tháng mười hai.
Đêm trăng tròn.
Trăng tròn chưa lên, mặt trời đã lặn, trong nhà dần dần sụp tối.
Hiện đã đến lúc lên đèn, nhưng Thanh Thanh vẫn chưa đốt đèn.
Nàng thích một mình ngồi yên lặng trong bóng tối, hưởng thụ cái thú độc

hữu lúc hoàng hôn của ngày mùa đông.
Từ nhỏ nàng đã tập quen cô độc, vì nàng vốn không có chọn lựa khác.
Trên tiểu lầu u nhã cao quý, mọi vật trang trí đều qua sự chuyên tâm chọn
lựa.
Từ nhỏ, nàng không thích hưởng thụ bất cứ cái sự vật gì thô tục, không tinh
khiết.
Vì từ nhỏ nàng đã sinh trưởng trong hoàn cảnh này, vốn chưa từng tiếp xúc
qua phiền nào và bất hạnh cuả người thế gian.
Nhưng hiện giờ, nàng chợt phát hiện hình như tự mình đã có phiền não,
phiền não cuả loài người.
Bất cứ một thiếu phụ nào đang độ thanh xuân, đều khó tránh khỏi có phiền
não. Nàng chợt thấy mình quá tịch mịch.
o
Ngoài song văng vẳng có tiếng người vọng lại.
Tiểu lầu này cách đình viện nơi Đinh Bằng tiếp đãi tân khách tuy rất xa,
nhưng âm thanh từ phía đó, nơi đây vẫn nghe rất rõ ràng.
Nàng biết khách đến hôm nay rất nhiều, trong số có rất nhiều anh hùng hào
kiệt, danh chấn giang hồ, hào tình khí khái của họ nàng đã có dịp nghe qua rất
lâu.
Nàng rất muốn đi tham gia, cùng họ hưởng thụ hoan lạc cuả thế gian loài
người, cùng họ dùng chén lớn uống rượu, nghe họ kể những khoái sự phấn chấn
lòng người trong giang hồ.
Đối với một cô gái chưa từng trải qua những chuyện này, đây thực là một
hấp dẫn rất khó kháng cự. Nhưng nàng không thể đi, vì nàng là "Hồ", là dị loại,
trong cuộc sống này của nàng đã là chủ định chẳng thể có hoan lạc của loài
người.

Nàng cùng Đinh Bằng kết hợp đã bốn năm.
Trong bốn năm nay, hai người hầu như đã đêm đêm này ngày tương tư, thiếu
Đinh Bằng bên cạnh, hầu như nàng không ngủ được.
Đinh Bằng xuất thân bần khổ, chẳng phải một nam nhân phong lưu ôn nhu,
khó nưng niu chiều chuộng.
Từ nhỏ, hắn đã vùng vẫy phấn đấu, muốn nổi danh hơn người, đối với một
số sinh hoạt tình thú, hắn không hiểu rõ bao nhiêu. Tuy hắn trẻ tuổi khang kiện,
nhưng trong vài năm nay, nhiệt tình hắn đối với nàng hình như đã suy giảm dần,
những lần thân mật giữa vợ chồng cũng đã kém trước. Nhưng nàng vẫn yêu hắn
không giảm.
Hắn là một nam nhân duy nhất trong sinh mệnh nàng, vì hắn, chuyện gì nàng
cũng nguyện ý đi làm.
Nàng lấy chuyện được làm thê tử Đinh Bằng là vinh dự, lúc nào cũng hy
vọng hắn có thể kéo tay nàng giới thiệu với bạn bè hắn, với tân khách hắn, cho
mọi người biết nàng là thê tử hắn, là Đinh phu nhân.
"Đinh phu nhân" là một xưng hô mỹ lệ, vinh diệu biết bao, chỉ tiếc trong
cuộc sống cuả nàng, e rằng không bao giờ được nghe người khác dùnh danh
xưng này để xưng hô nàng.
Vì nàng là "Hồ", là dị loại, tuyệt chẳng thể cùng Đinh Bằng lộ diện trước
người ta.
--- Phải chăng ta là "Hồ" thực ?
--- Tại sao ta nhất định phải là "Hồ" ?
Mắt Thanh Thanh đã có ngấn lệ, lòng nàng đau đớn.
Vì trong lòng nàng chứa đựng một bí mật, một bí mật tuyệt chẳng thể tiết lộ
với ai, kể cả Đinh Bằng. Bí mật này giống như một cây kim, giờ khắc ngày đêm
đều đâm nhói tim nàng.

o
Ngoại trừ chuyện này ra, nàng vẫn luôn vui vẻ.
Chỉ cần không có chuyện gì đặc biệt, Đinh Bằng luôn tìm cách quấn quýt
bên cạnh nàng.
Hiện thời hình như hắn đã tới, thang lầu đã có tiếng bước chân hắn.
Thanh Thanh vội lau khô lệ, đứng lên. Đinh Bằng đã khẻ đẩy cữa bước vào.
- Sao nương tử không đốt đèn?
Thanh Thanh không trả lời, bỗng nhào vào lòng hắn, ôm chặt hắn, làm như
đã lâu ngày không gặp nhau, dù chỉ xa nhau có vài giờ.
Nàng rất sợ mất hắn. Mỗi lần chia tay, nàng đều sợ hãi, sợ hắn đi không trở
về.
Vì nàng cho rằng mình là một "Hồ Nữ", đây là thế giới loài người, trong
lòng nàng luôn có cảm giác tự ty.
Đinh Bằng tuy không hiểu rõ tâm lý này của nàng, nhưng hắn có thể cảm
giác được nhu tình của nàng. "Hiện giờ mọi người đều đã bắt đầu uống rượu,
nên ta thưà cơ hội bớt bận rộn, lén về đây gặp nương tử"
Trong lòng Thanh Thanh đầy cảm kích, đằm thắm. Nàng hy vọng hắn tiếp
tục nói, nói cho nàng hay, bất cứ tại đâu, lúc nào hắn cũng nhớ tới nàng.
Nhưng lời Đinh Bằng nói, chẳng phải lời nàng thích nghe.
Hắn nói:
- Ta về đây cho nương tử hay, kế hoạch chúng ta đã thành công, ta đã hủy
diệt Liễu Nhược Tùng triệt để!
Đinh Bằng trở về, chẳng qua chỉ để cho nàng hay chuyện này, chuyện mà
nàng như đã quên hẳn. Tuy nàng cũng đã tham dự kế hoạch, mà còn không ngại
tất cả, giúp hắn hoàn thành kế hoạch. Nhưng đó chẳng qua chỉ vì hắn mà thôi.
Vì hắn, nàng đã không ngần ngại lưà người, nói dối, không ngại bất cứ

chuyện gì nàng chưa hề làm, nhưng đối với chuyện ân cừu, oán hận của người
thế gian, nàng coi rất nhẹ.
Đinh Bằng lại tỏ ra rất hứng khởi, kể hết những chuyện xảy ra vừa qua.
Oán khí nhiều năm một sớm được phát tiết, đích xác là chuyện khiến người
ta hứng khởi.
Vì để hắn vui lòng, nàng làm ra vẻ nghe rất hứng thú, tuy trong lòng nàng
chỉ nghĩ muốn được ôm ấp trong vòng tay hắn, lẳng lặng hưởng thụ giây phúc
yên lặng trong một ngày.
Đinh Bằng vẫn nói:
- Nếu nương tử có thể nhìn thấy biểu tình lộ trên nét mặt cuả Liễu Nhược
Tùng, khi lão phát hiện tiên nữ cứu khổ, cứu nạn, trong tâm mục lão lại là một
kỷ nữ, nương tử nhất định cũng vui thích.
Thanh Thanh hiểu rõ tâm tình hắn, vì hắn cũng từng chịu qua đả kích thống
khổ như vậy.
- Rồi sau đó ra sao ? Nàng không nín được hỏi.
- Nếu nương tử là lão tới tình trạng này, nương tử tính sao?
- Thiếp không rõ. Quả thực nàng không rõ, những chuyện ác độc xảo trá cuả
thế gian loài người, nàng vốn chưa hề nghĩ qua.
- Nương tử thử đoán coi! Đinh Bằng hứng trí rất cao:
- Nương tử đoán xem lão đã làm chuyện gì ?
- Lão chạy trốn ?
- Lão tự biết chạy trốn không thoát.
Đinh Bằng nói:
- Dù có thể trốn được, cũng không đường để đi, không đường để trốn.
- Lão ngất đi ?
- Không.
- Bạn bè cuả Lăng Hư giết lão ?
- Cũng không.
- Lão giết chết nữ nhân kỷ nữ đó, rồi hoành kiếm tự vẫn ?
Lối suy đoán nầy rất hợp lý. Một người đến tình trạng này, sống

chẳng bằng
chết đi tốt hơn.
Đinh Bằng lắc đầu nói:
- Lão không chết, lão vẫn chưa muốn chết. Đinh Bằng cười cười nói tiếp:
- Lão đã làm một chuyện, bất luận ai đều không nghĩ rằng trên đời này có
người làm được như thế.
Thanh Thanh hỏi:
- Lão làm thế nào ?
Đinh Bằng:
- Người khác đều cho rằng lão sẽ liều mạng với ta, nhưng lão bỗng nhiên
quỳ xuống cầu xin, năn nỉ ta, cố nài nỉ ta thu lão làm đồ đệ.

Viên nguyệt loan đao

Hồi 9
HẢI NHÂN THÍNH VĂN

Tuổi tác Liễu Nhược Tùng đã có thể là phụ thân Đinh Bằng, trong giang
hồ cũng chẳng phải nhân vật vô danh, vậy mà lão dám làm chuyện này trước
mặt anh hùng thiên hạ.
Ngoài lão ra, chẳng ai có thể dám làm nổi chuyện này !
Thanh Thanh chép miệng than:
- Con người này quả thực mặt dày, làm chuyện thật tuyệt!
Đinh Bằng nói:
- Bất luận lão cầu xin ta chuyện gì, ta đều không đáp ứng, không dè lão
cầu xin ta thu nhận làm đồ đệ.
Thanh Thanh hỏi:
- Chàng có đáp ứng lão không?
Đinh Bằng mỉm cười:
- Có được một đồ đệ như lão, cũng chẳng có gì sai.
Thanh Thanh không nói gì thêm. Tuy trong lòng nàng cảm thấy chuyện
này không được đúng lắm, nhưng chuyện Đinh Bằng làm, từ trước

tới giờ, nàng
chưa hề phản đối.
o
Nhưng chuyện xảy ra hiện giờ, khác với kỳ vọng của nàng, nàng vốn chỉ
hy vọng Đinh Bằng làm một người hỏi lòng không thẹn, cùng nàng hưởng trọn
cuộc đời khoái lạc tại một nơi yên tĩnh nào đó. Nhưng Đinh Bằng có dã tâm.
Mỗi nam nhân đều có dã tâm, cần có dã tâm, nói một cách khác, "dã tâm"
tức là hùng tâm, một nam nhân không có hùng tâm tráng chí, căn bản không thể
kể là nam nhân.
Thanh Thanh không trách Đinh Bằng, chẳng qua nàng chỉ ngại dã tâm của
Đinh Bằng quá lớn, lớn hơn nàng tưởng tượng.
"Dã tâm" giống như quái thú thời đại hồng hoang thượng cổ, chỉ cần nó
tồn tại, sẽ mỗi ngày một trở thành lớn, lớn đến ngày bản thân nó cũng không
cách khống chế.
Đối với một người có dã tâm mà nói, gặp được loại người như Liễu Nhược
Tùng là hữu dụng phi thường.
Thanh Thanh chỉ ngại một điểm.
Nàng chỉ sợ dã tâm cuả Đinh Bằng lớn tới lúc ngay chàng cũng không tự
khống chế được, trái lại bị dã tâm của mình nuốt trọn. Nghĩ đến điểm này, nàng
lại nghĩ đến một chuyện đáng sợ hơn. Nàng chợt hỏi Đinh Bằng:
- Hôm nay Thần Kiếm sơn trang có người tới không?
- Không.
- Thiếp nhớ hình như chàng có phái người chuyên trình gửi thiệp đi …
- Thiệp mời gửi đi, ngoại trừ Tạ Hiểu Phong, đệ nhất kiếm khách, danh
trấn đương thời, chủ nhân Thần Kiếm sơn trang, một vị "Tạ tiên sinh" khác cũng
có phiếu mời.

Vị Tạ tiên sinh mặt tròn trịa, mình mập mập, mặt luôn tươi cười với vẻ
hoà khí.
Ngày mười lăm tháng bảy, bốn năm trước, lúc Đinh Bằng bị nhục tại Vạn
Tùng sơn trang, vị Tạ tiên sinh này cũng có mặt tại đó.
Nhưng hôm nay họ đều không tới.
Nghĩ đến chuyện này, Đinh Bằng không vui vẻ như vừa rồi, nói tiếp:
- Chẳng những Thần Kiếm sơn trang không có ai tới, mà người trong vùng
đó cũng không ai tới.
Thanh Thanh hỏi:
- Người trong vùng đó, chàng còn mời những ai?
- Điền Nhất Phi và Thương Chấn.
- Thiếp biết Thương Chấn, người này là Bảo chủ Thương gia bảo, là một
danh gia còn lại duy nhất của "Ngũ Hành kiếm pháp".
Nàng suy nghĩ một chút, nói tiếp:
- Ngũ Hành kiếm pháp "lãnh tịch khó luyện", nếu thiếp kể ra mười người
kiếm pháp tối cao trong thiên hạ hiện thời, Thương Chấn tuyệt chẳng phải là
một trong số mười người đó.
Đinh Bằng cười:
- Phải chăng nương tử định an ủi ta, kêu ta chớ nên bực tức vì một người
như lão phải không?
Thanh Thanh cũng cười.
Đinh Bằng lại nói:
- Dù ta có bực tức về lão ta, cũng chẳng thể coi thường người này.
Thanh Thanh hỏi:
- Sao vậy?
- Ngũ Hành kiếm pháp tuy "lãnh tịch khó luyện", nhưng lúc sử dụng uy
lực rất lớn, vì ngũ hành tương sinh tương khắc, trong đó có những biến hóa,
người khác không thể ngờ tới, đương nhiên càng không thể chống cự.
Thanh Thanh mỉm cười:
- Có lý.

Đinh Bằng nói tiếp:
- Kiếm pháp của Thương Chấn, tuy vẫn chưa thể liệt vào trong số mười
đại kiếm khách đương thời, nhưng cũng có thể kể là nhất lưu cao thủ trong giang
hồ. Hơn nữa, võ công gia truyền, căn cơ thâm hậu, nội lực cao thâm, cũng có thể
bổ túc cho kiếm pháp.
Thanh Thanh nói:
- Hình như chàng biết rất nhiều về Thương Chấn.
- Chỉ cần là nhất lưu cao thủ trong giang hồ, người nào ta cũng đều biết về
họ rất nhiều. Chàng lại cười cười tiếp:
- Vì mỗi người họ đều có thể sẽ là đối thủ cuả ta.
Thanh Thanh vẫn cười, nhưng cười có vẻ miễn cưỡng.
Nàng đã nhận ra, Đinh Bằng chẳng những suy nghĩ chu đáo hơn, kiến giải
tinh xác hơn, tình tự cũng chín chắn ổn định hơn, đã không còn như trước, thường
thường gặp một chuyện nhỏ cũng bực tức.
Vì dã tâm của Đinh Bằng càng ngày càng lớn.
Hắn nói:
- Tri kỷ tri bỉ mới có thể bách chiến bách thắng. Cặp mặt hắn lại rực sáng
vì phấn khởi, nói tiếp:
- Ta tuyệt không để mình bị bại dưới tay một kẻ nào nữa.
Thanh Thanh than thở trong lòng, nhưng ngoài mặt nàng vẫn tươi cười hỏi:
- Người khác là những người nào?
- Bất cứ ai cũng vậy.
- Tạ gia tam thiếu gia Tạ Hiểu Phong, cũng trong số những người đó?
- Tạ Hiểu Phong cũng thế, bất kể là gì, ông ta cũng là một con người.
Aùnh mắt Đinh Bằng càng rực sáng hơn:
- Sớm muộn cũng có một ngày ta cùng ông ta so cao thấp.
Thanh Thanh nhìn chồng, trong ánh mắt có vẻ lo buồn. Mỗi lần Đinh Bằng
nhắc tới Tạ Hiểu Phong, mắt nàng luôn lộ biểu tình như vậy.
Con người Tạ Hiểu Phong, đối với nàng, hình như có một nỗi lo sợ chẳng

thể tiết lộ với người khác.
Nàng là Hồ, Hồ có thể giải quyết được hết mọi lo ngại.
Tạ Hiểu Phong tuy là kiếm trung thần kiếm, nhân trung kiếm thần, nhưng
cũng chỉ là một con người mà thôi.
Tại sao nàng lại sợ một phàm nhân?
Phải chăng đây cũng là bí mật cuả nàng?
Bí mật trong lòng một người, nếu không thể nói ra được với ai, cũng sẽ
biến thành một loại thống khổ, một loại áp lực.
Đinh Bằng không chú ý đến biểu tình cuả Thanh Thanh, lại nói:
- Thương gia bảo, ở gần Thần Kiếm sơn trang, Thương Chấn không đến,
rất có thể chịu ảnh hưởng của Tạ Hiểu Phong. Thiên hạ vô song Tạ tam thiếu,
đương nhiên chẳng coi một hậu sinh tiểu tử như ta đáng kể gì.
Thanh Thanh không muốn bàn đến chuyện con người Tạ Hiểu Phong nữa,
nên nàng hỏi lảng sang chuyện khác:
- Còn Điền Nhất Phi? Hắn là người như thế nào?
Đinh Bằng hỏi lại:
- Nương tử có biết trong giang hồ có một nữ nhân tên "Quỷ ảnh vô song
Phi nương tử" không?
- Có phải chàng nói Điền Bình?
- Đúng, ta muốn nói là bà ta.
- Đương nhiên thiếp biết bà ta, thiếp cunNg đã được nghe rất nhiều truyền
thuyết về bà ta.
Giang hồ truyền thuyết về Điền Bình quả thực không ít.
Bà ta là một trong số ba nữ nhân đẹp nhất giang hồ, và cũng là một nữ
nhân đáng sợ nhất.
Khinh công cuả bà ta cao tuyệt, chẳng những không một nữ nhân nào sánh
bằng, cả nam nhân sờ được tới bà ta cũng đều rất hiếm.
Bà ta đã thành danh rất lâu, tính ra đến nay cũng khoảng bốn năm mươi
tuổi. Nhưng căn cứ lời một người mới gặp bà ta gần đây, thì nhìn bà ta nhiều lắm

cũng chỉ lối hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi.
Đinh Bằng nói:
- Điền Nhất Phi là truyền nhân duy nhất cuả Điền Bình, có người nói y là
điệt sanh cuả bà ta, có người nói là đường đệ cuả bà ta, cũng có người nói y là
con riêng của bà ta. Quan hệ giữa hai người, cũng không ai rõ, mọi người chỉ
biết, khinh công của Điền Nhất Phi quả thực đã được chân truyền cuả bà ta,
cũng có thể được kể là nhất lưu cao thủ.
Thanh Thanh hỏi:
- Điền Nhất Phi cũng trú ngụ gần Thần Kiếm sơn trang?
- Hành tung cuả Điền Bình rất quỷ bí, không ai rõ bà ta có nhà hay không,
cũng không ai rõ bà ta ở đâu; Điền Nhất Phi cũng thế, chỉ biết gần đây y ngụ
trong một khách sạn gần Thần Kiếm sơn trang, đã gần tới nửa năm.
- Tại sao y muốn trú ngụ tại đó?
- Vì y muốn làm nữ tế cuả Thần Kiếm sơn trang. Cho nên, Tạ Hiểu Phong
đã không đến đương nhiên y cũng không đến.
- Hình như Tạ Hiểu Phong không lấy vợ, sao lại có con gái?
Đinh Bằng mỉm cười, nói:
- Đó là chuyện riêng của ông ta, nương tử nên nhớ, ta không bao giờ tò
mò chuyện riêng của người khác. Đây là nguyên tắc cuả Đinh Bằng, cũng là
một mỹ đức, điểm này chàng không bao giờ thay đổi.
o
Cửa sổ mở rộng, vì Thanh Thanh không sợ lạnh.
Đứng trước cữa sổ, có thể nhìn thấy mặt trăng vưà ló dạng phía chân trời,
và thủy trì bên cạnh thủy các.
Thủy trì đã đóng băng.
Ánh sáng trăng tròn, và đăng quang bốn bề soi trên mặt hàn băng thủy trì,
nhìn lấp láng giống một tấm gương lớn.
Vừa lúc Đinh Bằng bước tới trước khung cữa sổ, trên mặt thủy kính bỗng

xuất hiện một bóng người.
Bóng người tới rất lẹ, với nhãn lực cuả Đinh Bằng cũng không nhìn rõ
bóng người từ đâu tới, chỉ thấy một hình người màu xám nháng lên một cái, đã
vượt qua băng trì rộng hai mươi trượng.
Đêm nay cao thủ tụ họp tại Viên Nguyệt sơn trang rất nhiều, đủ mọi môn;
kiếm thuật, đao pháp, chưởng lực, ám khí, khinh công, nhất lưu cao thủ cuả mỗi
loại võ công đều có mặt đầy đủ.
Nhưng khinh công cuả bóng người vừa tới, tuyệt không ai trong trang viện
sánh kịp.
Đinh Bằng định gọi Thanh Thanh lại coi, nhưng chàng chưa kịp quay đầu,
đã nhìn thấy một chuyện mà chưa bao giờ chàng có thể quên được.
Bóng người đó bỗng dưng giữa chia thành hai nửa, giống như một người
bằng giấy bỗng bị xé thành hai mảnh.
o
Trong thủy các chỉ bày một bàn tiệc, khách chỉ có chín vị, nhưng bên cạnh
có hơn mười người đứng hầu.
Khách được mời ngồi trên bàn tiệc này, đương nhiên đều là nhất đẳng
danh gia trong giang hồ.
Người ngồi trên chủ vị, thân hình cao lớn, tiếng như chuông rền, mắt đỏ,
tóc trắng, uống rượu như cá kình hớp nước, ăn thịt mỗi miếng một cục lớn,
không ai có thể nhìn ra người này đã tám chín mươi tuổi. Mọi người nhường
người này ngồi thượng vị, chẳng phải hoàn toàn vì tuổi tác, "Đại Lực Phủ
Vương" Mạnh Khai Sơn, lúc trẻ đã được nhiều người tôn trọng. Hai mươi năm
trước, ông ta đã rửa tay quy ẩn, rất ít đi lại trong giang hồ.
Lần này, Đinh Bằng có thể mời được ông ta, mọi người đều phải công

nhận thể diện chủ nhân thực không nhỏ.
Liễu Nhược Tùng đang rót rượu cho ông ta.
Hiện tại, Liễu Nhược Tùng đã xuất hiện với thân phận đệ tử của chủ nhân, mặt không đổi sắc, cười cười, nói nói, giống như chẳng có chuyện gì xảy
ra vừa rồi.
Mạnh Khai Sơn chợt vỗ mạnh vai Liễu Nhược Tùng, lớn tiếng cười, nói:
- Ta thực bội phục lão đệ, năng khuất năng thân, mới là đại trượng phu.
Liễu Nhược Tùng không chút thẹn thùng, đỏ mặt, vẫn tươi cười nói:
- Đó cũng nhờ các vị tiền bối nương tay giúp đỡ.
Hàn Trúc lạnh lùng nói:
- Hiện tại chúng ta đều đã biến thành tiền bối cuả ngươi rồi!
Liễu Nhược Tùng mỉm cười, trả lời:
- Từ nay về sau, tại hạ đã được làm người lần thứ hai, bằng hữu cuả gia
sư, đều là tiền bối của tại hạ.
Mạnh Khai Sơn lại cả cười nói:
- Hay, nói rất hay, người có thể nói ra được những lời này, tương lai nhất
định làm nên nghiệp lớn.
Hồng Mai chép miệng than:
- Mạnh lão gia nói không sai, hiện tại, tại hạ cũng phải bội phục hắn.
Hàn Trúc cười lạnh:
- Chỉ đáng tiếc …
Ông ta không nói tiếp, chẳng phải không muốn nói thêm vài lời bỉ mặt Liễu Nhược Tùng, mà vì ông ta chợt thấy một bóng người.
Bóng người này bay đến quá lẹ.
Cữa sổ bốn bề thuỷ các đều mở rộng, các anh hùng hảo hán trong thủy
các đều có nội công thâm hậu, đương nhiên không sợ lạnh, hơn nữa, mỗi người
đều đã uống khá nhiều rượu.
Hàn băng thủy trì ngoài song, trên mặt băng nổi ánh vầng trăng tròn.
Bóng người nầy đột ngột xuất hiện, đột ngột tới bên ngoài cữa sổ thủy
các.
Thân pháp người này chẳng những đã lẹ, mà tư thế còn mỹ diệu, người

cũng rất dễ coi, khôi ngô tuấn vĩ, my thanh mục túc, chỉ có điều sắc mặt nhìn
dưới ánh trăng hơi tái xanh.
Lâm Tường Hùng giao du rộng rãi, hầu như tất cả nhất lưu cao thủ trong
giang hồ ông ta đều nhận biết.
Đương nhiên ông ta cũng nhận biết người này, Điền Nhất Phi đương nhiên
có thể kể là nhất lưu cao thủ, khinh công cao tuyệt, còn hơn cao thủ trong cao
thủ.
Bóng người vừa xuất hiện, Lâm Tường Hùng đã đẩy chén đứng dậy, lớn
tiếng cười, nói:
- Đến trễ bị phạt ba chén, ngươi …
Tiếng cười của ông chợt tắc nghẹn , như bị một người dùng dao cắt đứt cổ
họng!
o
Trăng tròn trên cao chiếu ánh sáng trên mặt Điền Nhất Phi.
Dưới chân tóc giữa trán chợt xuất hiện một giọt máu tươi.
Máu tươi vừa thấm ra, chợt biến thành một vệt dài.
Vệt máu tươi từ trán, qua mi tâm, sống mũi, nhân trung, môi miệng, cằm
dưới đi thẳng xuống, lẫn vào trong y phục.
Vệt máu vốn rất nhỏ, chợt mở rộng, mỗi lúc một rộng, mỗi lúc một rộng
…
Đầu Điền Nhất Phi chợt từ chỗ xuất hiện vệt máu vừa rồi, bị chẻ ra
…
Kế tiếp, thân mình y cũng từ từ chẻ làm đôi ngay khoảng giữa, nửa mình
bên trái ngã xuống phía trái, nữa mình bên phải ngã xuống bên phải, máu tươi từ
trong giữa toé ra như mưa.
Vừa rồi rõ ràng còn là một người toàn vẹn, đột nhiên đã bị chẻ làm hai
mảnh!
o
Không ai nhúc nhích, không ai lên tiếng, thậm chí, hơi thở cũng đã

ngừng,
trong chớp mắt, mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo.
Trong thủy các, tuy đều là đại hành nhân, đại danh gia trong giang hồ,
nhưng chưa ai đã thấy qua chuyện thế này.
Bọn liễu hoàn, gia đinh đứng hầu bên cạnh, có một nửa đã ngất xĩu, còn
một nửa khác đã thấm ướt quần lót !
Trong thủy các bỗng xông lên đầy mùi hôi thúi, nhưng không ai cảm thấy
gì.
Cũng không rõ bao lâu, Mạnh Khai Sơn chợt bưng hồ rượu, kê lên miệng
ực hết cả một hồ rượu đầy, rồi mới thở ra một hơi dài, nói: "Đao thật lẹ!"
Lâm Tưởng Hùng ngạc nhiên:
- Đao? đao ở đâu?
Mạnh Khai Sơn hình như không nghe Lâm Tường Hùng nói gì, lại thở dài
một tiếng, nói tiếp:
- Đã bốn mươi năm rồi, ta chưa hề nhìn thấy qua một đao nào lẹ như đao
này!
Nam Cung Huê Thụ chợt nói:
- Tại hạ chỉ nghe tiên phụ năm xưa từng nói qua về loại khoái đao này,
nhưng chưa thấy qua.
Mạnh Khai Sơn nói:
- Lão phu đã sống tám mươi bảy tuổi, cũng chỉ thấy qua một lần thôi.
Khuôn mặt đỏ của ông ta đã trở thành trắng bệch, mỗi nét nhăn trên mặt đều
hằn sâu thêm, mắt cũng lộ vẻ rất sợ hãi. Ông ta lại nhớ đến một chuyện đã từng
nhìn thấy tận mắt, bốn mươi năm trước.
Đại Lực Phủ Vương tuy là hảo hán, không sợ trời, không sợ đất, nhưng chỉ
nhớ đến chuyện đó, đã thấy rùng mình kinh hãi, như muốn bay hồn vỡ mật !
Ông ta kể:
- Lúc đó lão phu còn trẻ, vẫn thường đi lại trong giang hồ, có một

hôm,
lão phu đi qua tràng kiều ở Bảo Định phủ …
Lúc đó, cũng vào muà đông, khí trời rất lạnh, trên cầu đón đầy băng tuyết, rất ít người đi đường.
Lão phu chợt thấy một người từ phía trước hấp tấp chạy tới, như có ác quỷ
đuổi theo phía sau. Lão phu nhận ra người đó. Ông ta cũng là một vị hào kiệt,
thành danh trong giang hồ, võ công rất cao, được người kêu danh hiệu là "Thiết
đởm". Cho nên lão phu thực nghĩ không ra, tại sao ông ta sợ hãi dữ dội như vậy?
Có ai đuổi theo phía sau ông ta? Trong lúc lão phu còn suy nghĩ, phía sau đã có
người đuổi kịp tới, đao quang nháng lên, chém xuống giữa đầu người đó. Người
đó không bị chém ngã, vẫn liều chạy trốn về phiá trước. Trường kiều dài vài
trăm trượng. Người đó chạy mãi tới đầu cầu, thân mình mới bỗng dưng từ giữ
chẻ làm đôi !
o
Nghe Mạnh Khai Sơn kể xong chuyện kinh tâm động phách, sống lưng
mọi người lại đổ mồ hôi lạnh.
Lâm Tường Hùng phải uống luôn một hơi mấy chén rượu, mới có thể lên
tiếng:
- Trên đời quả thực có đao lẹ như vậy sao?
Mạnh Khai Sơn nói:
- Chuyện đó lão phu tận mắt nhìn thấy, tuy đã qua bốn mươi năm, nhưng
đến giờ, mỗi khi nhắm mắt, người bạn bị hại đó lại như xuất hiện sờ sờ trước
mắt, và thân mình sờ sờ bị chẻ làm hai mảnh! Giọng ông ta có vẻ buồn:
- Không dè chuyện đã cách bốn mươi năm, tình trạng ngày đó lại trùng
hiện.
Lâm Tường Hùng hỏi:

- Kẻ giết chết người quen cuả Mạnh lão gia đó là ai?
Mạnh Khai Sơn nói:
- Lão phu không nhìn thấy, chỉ thấy đao quang nháng lên một cái, người
đó đã không thấy.
Tôn Phục Hổ hỏi:
- Người bạn quen cuả Mạnh lão gia là ai?
- Lão phu chỉ biết người, chớ không rõ tên người đó.
Mạnh Khai Sơn là một nam nhi đầy huyết tính, lòng dạ thẳng ngay, chưa
từng nói dối. Lúc ông ta nói dối, ai cũng có thể nhận ra ngay. Hiện tại, mọi
người đều đã thấy rõ, ông ta không nó thực, đương nhiên ông ta biết kẻ giết
người là ai, kể cả tên của người bạn ông ta, ông ta cũng phải biết rõ mới đúng.
Nhưng, ông ta không dám nói ra.
Chuyện đã hơn bốn mươi năm trước, tại sao đến bây giờ ông ta cũng vẫn
không dám tiết lộ, lý do lợi hại gì khiến ông sợ hãi như vậy?
Vấn đề này đương nhiên không ai dám hỏi thẳng ra, nhưng có người đổi
cách hỏi:
- Mạnh lão gia có nghĩ rằng Điền Nhất Phi và người bạn của lão gia đều
bị chết dưới đao của cùng một người không?
Mạnh Khai Sơn vẫn làm thinh. Ông ta đã ngậm miệng, hình như đã quyết
tâm không nói gì nữa.
Tôn Phục Hổ chép miệng than:
- Dù sao thì chuyện cũng đã xảy ra bốn mươi năm trước, anh hùng của bốn
mươi năm trước, đến nay cũng chẳng có mấy người còn sống …
Lâm Tưởng Hùng xen lời:
- Mạnh lão gia há chẳng còn sống đó sao?
Mạnh Khai Sơn vẫn còn sống, thì người giết bạn ông ta rất có thể cũng
còn sống.
Vậy người đó là ai?
Mọi người hy vọng Mạnh Khai Sơn nói ra, tất cả đều nhìn ông ta, đều

hy
vọng ông ta lên tiếng.
Nhưng, những lời họ nghe được, là âm thanh của một người khác. Giọng
nói trong trẻo, ngọt ngào như giọng một cô gái nhỏ: Mạnh Khai Sơn ! Ngươi hãy
rót cho ta một chén rượu.
o
Mạnh Khai Sơn, năm nay đã tám mươi bảy tuổi, từ lúc mười bảy tuổi đã
xông xáo giang hồ, cây búa lớn nặng sáu mươi ba cân trong tay, rất ít khi gặp
đối thủ.
"Búa" là loại binh khí nặng nề, chiêu thức biến hoá khó tránh khỏi kém
phần linh hoạt, cho nên người dùng búa trong giang hồ không có được bao nhiêu.
Nhưng, nếu có người đã được tôn làm "Phủ vương", chẳng phải đơn giản.
Trong mấy mươi năm gần đây, có lẻ chỉ có người rót rượu cho ông ta, chớ
người kêu ông ta rót rượu e rằng chẳng có bao nhiêu.
Hiện tại, lại có người kêu ông ta rót rượu, mà nghe giọng nói lại như là
một cô gái nhỏ!
Lâm Tường Hùng ngồi đối diện Mạnh Khai Sơn, nên đã nhìn rất rõ biểu
tình trên nét mặt của ông ta.
Chỉ thấy sắc mặt ông ta chợt biến đổi, sắc mặt vốn hồng hào, bỗng biến
như mặt hàn băng bên ngoài thủy các, không có chút máu, cặp mắt cũng lộ đầy
nét sợ hãi !
Giọng cô gái nhỏ kêu ông ta rót rượu, chẳng những ông ta không nổi giận,
mà còn sợ hãi …
Lâm Tường Hùng quay đầu nhìn theo ánh mắt của Mạnh Khai Sơn, nhìn
thấy một lão thái bà.
Trong thủy các, không có tiểu nữ hài, chỉ có một lão thái bà, đen gầy,

loắt
choắt, đứng bên cạnh một lão già cũng đen gầy, loắt choắt. Cả hai đều mặt quần
áo vải thô màu xám tro. Cả hai đều đứng, nhưng cũng không cao hơn những
người đang ngồi bao nhiêu, trông họ giống như một cặp vợ chồng từ nhà quê
mới tới, không có vẻ gì đặc biệt.
Điểm kỳ quái duy nhất là những người trong thủy các, ai nấy đều là nhân
vật thành danh trong giang hồ, mà không ai nhìn rõ họ từ đâu tới, và tới lúc nào?
Đến khi lão thái bà lên tiếng, mọi người lại càng kinh hãi hơn.
Bà ta trông có vẻ già hơn Mạnh Khai Sơn, nhưng giọng nói trong trẻo như
một cô gái nhỏ.
Người kêu Mạnh Khai Sơn rót rượu vừa rồi là bà ta, hiện tại, bà ta lại nhắc thêm một lần nữa.
Lần này, bà chưa nói hết lời, Mạnh Khai Sơn đã hấp tấp rót rượu
--- Ông ta lau một cái chén thật kỹ, rót đầy chén rượu, hai tay bưng kính
cẩn đưa tới trước mặt lão thái bà.
Lão thái bà híp mắt nhìn lão, khẻ nói:
- Lâu năm không gặp, ngươi đã già rồi !
Mạnh Khai Sơn khẽ đáp:
- Dạ !
Lão thái bà nói tiếp:
- Nghe nói khi một người đến tuổi già, dần dần biến thành bép xép nói
nhiều …
Mạnh Khai Sơn tay đã phát run, run đến độ rượu trong chén tràn ra ngoài.
Lão thái bà vẫn tiếp:
- Nghe nói nếu một người biến thành bép xép nói nhiều, thì cách cõi chết
không xa …
Mạnh Khai Sơn run giọng:
- Lão phu thật tình không nói gì, quả thực không nói …
Lão thái bà ngắt lời:
- Dù ngươi không nói, hiện giờ những người ở đây cũng đều đoán

ra,
chúng ta là người mà ngươi đã gặp ngoài Bảo Định thành bốn mươi năm trước.
Chẳng có ai trong bọn họ là ngu, nếu họ đã đoán được ra điểm này, đương nhiên
họ cũng nghĩ ra gã tiểu tử họ Điền cũng chết dưới đao của chúng ta.
Bà ta nói không sai. Những người trong thủy các, không ai ngu, quả thực
họ đã nghĩ đến điểm này. Có điều, họ vẫn rất khó tin, hai người già loắt choắt
như vậy, sao có thể xử dụng được đao pháp nhanh đến thế. Nhưng biểu tình cuả
Mạnh Khai Sơn, lại khiến họ chẳng thể không tin.
Quả thực Mạnh Khai Sơn đã quá sợ, sợ đến độ muốn ngã xĩu, rượu trong
chén đã bị tràn đổ hết ra áo của lão …
Lão thái bà chợt hỏi:
- Năm nay có phải ngươi đã ngoài tám mươi tuổi rồi không?
Mạnh Khai Sơn đánh răng cầm cập, cố gắng mới thốt ra được một tiếng:
- Phải !
- Ngươi đã sống được hơn tám mươi tuổi, chết cũng chẳng kể là oan uổng,
hà tất ngươi phải hại mọi người đều chết theo?
Mạnh Khai Sơn lắp bắp:
- Tại ..Tại …hạ không …
- Ngươi rõ ràng đã biết, chỉ cần có một người trong đây đoán ra lai lịch
của chúng ta, thì tất cả không ai được sống để ra khỏi đây, thế chẳng phải ngươi
đã hại người ta sao?
Lão thái bà nói với thái độ như coi mọi người trong thủy các đều là đồ bỏ,
muốn lấy mạng họ lúc nào cũng được, chẳng khác như bóp chết mấy con kiến!
Chung Triển chợt cất tiếng cười lạnh: "Đồ khùng!"
Lão thái bà hỏi:
- Ngươi nói trong đây có người khùng?
- Phải.
- Ai Khùng?

- Mụ già ngươi chứ ai!
Hồng Mai cũng chợt cất tiếng cười lớn, nói:
- Nói đúng quá, lão thái bà này nếu không khùng, tại sao có thể nói ra những lời như thế được?
Tôn Phục Hổ cũng chợt đập mạnh tay trên bàn, nói:
- Đúng!
Lâm Tường Hùng cũng cười lớn:
- Mụ ta muốn tất cả chúng ta đều bị chết tại đây, mụ ta cho rằng chúng ta
là người gì?
Hàn Trúc lạnh lùng phụ hoạ:
- Chính mụ ta cũng không biết mụ ta là người gì?…
Nam Cung Huê Thụ chép miệng, nói:
- Các vị chớ nên nói như vậy …
Hàn Trúc hỏi:
- Tại sao?
Nam Cung Huê Thụ giải thích:
- Với thân phận địa vị như các vị, hà tất lại đi chấp nhất một lão thái bà
khùng như mụ …
Mấy người nói qua nói lại, mỗi người một câu, hoàn toàn đều không ai coi
cặp vợ chồng lão thái bà ra gì.
Kỳ quái là, lão thái bà không lộ vẻ tức giận, trái lại, Mạnh Khai Sơn lộ vẻ
mừng.
---Chỉ có người không nhận ra lai lịch cặp vợ chồng này, mới dám nói năng vô lễ như vậy.
--- Mọi người đều không ai nhận ra lai lịch cuả họ, cho nên mọi người đều
có cơ hội sống.
Cuối cùng, lão thái bà khẽ thở dài nói:
- Lão gia chúng ta thường nói: Một người biết chuyện càng ít, càng sống
được lâu hơn, nghe ra cũng có lý.
Lão đầu nọ không nói một câu, mặt cũng không nét biểu lộ gì. Có thể vì
những lời lão muốn nói đã được lão thái bà nói ra hết rồi.
Lão thái bà nói tiếp:
- Các ngươi đã không nhận ra ta, ta cũng làm biếng chẳng muốn lao

xao
với các ngươi nữa.
Liễu Nhược Tùng chợt cười cười, nói:
- Hai vị đã tới đây, xin mời ngồi xuống dùng chén rượu nhạt.
Lão thái bà cười lạt:
- Chỗ này không xứng cho lão nhân gia chúng ta ngồi uống rượu!
Liễu Nhược Tùng hỏi tiếp:
- Chỗ này đã không xứng cho hai vị ngồi uống rượu, tại sao hai vị lại đến?
…
- Chúng ta đến đòi người.
- Đòi người? đòi người nào?
- Một người họ Thương, tên Thương Chấn, và một tiểu a đầu họ Tạ.
Nói tới tên hai người này, nét mặt lão thái bà lại lộ vẻ giận dữ, hằn học:
- Chỉ cần các ngươi giao ra hai người này, lúc đó ngươi có quỳ xuống lạy
lục ta, ta cũng không thèm lưu lại một khắc.
Liễu Nhược Tùng lại hỏi:
- Hai vị kiếm hai người này làm gì?
- Ta không muốn làm gì, chỉ muốn chúng sống thêm mấy năm nữa thôi!
Cặp mắt bà ta lộ vẻ oán độc, nói tiếp:
- Ta chỉ muốn chúng muốn chết cũng không chết được !
Liễu Nhược Tùng nói:
- Ở đây có mấy tiểu a đầu, có lẽ cũng có vài đứa họ Tạ, Thương Chấn tại
hạ cũng biết.
- Vậy hắn ở đâu?
- Tại hạ không rõ.
Lão đầu đứng bên cạnh lão thái bà, chợt lên tiếng:
- Ta biết hắn ở đâu rồi.
Lão thái bà quay sang hỏi:
- Lão biết từ lúc nào?
- Vừa rồi.
- Hắn ở đâu?
- Trong thủy các này.
Tôn Phục Hổ không nín được hỏi:
- Lão già ngươi nói Thương Chấn ở trong thủy các này?
Lão đầu từ từ khẻ gật đầu, mặt vẫn không chút biểu tình.

Tôn Phục Hổ hỏi tiếp:
- Tại sao chúng ta không thấy hắn?
Lão đầu đã ngậm miệng không nói thêm lời nào.
Lão thái bà nói:
- Lão gia chúng ta nói hắn ở đây, nhất định hắn ở đây, lời lão gia ta nói
không bao giờ sai.
Tôn Phục Hổ:
- Lần này lão cũng không nói sai?
- Tuyệt không sai.
Tôn Phục Hổ chép miệng, nói:
- Nếu hai người có thể tìm ra được Thương Chấn, ta sẽ …
Lão thái bà ngắt lời hỏi:
- Ngươi sẽ sao?
- Ta sẽ …
Tôn Phục Hổ chưa nói hết lời, Lâm Tường Hùng bỗng chồm tới, bịt miệng
hắn lại.
Lão thái bà cười lạnh nói:
- Thương Chấn, cả người này cũng nhìn thấy ngươi, sao ngươi chưa chịu bò
ra đây?
Chỉ có tiếng người cười lạt, nói: Bằng vào nhỡn lực cuả hắn mà có thể
nhận ra được ta, đó mới là chuyện lạ.
o
Đương nhiên Thương Chấn cũng được mời tới, và đương nhiên cũng đã
sắp đặt ngồi trong thủy các, nhưng cho đến hiện tại ông ta vẫn chưa lộ diện.
Kỳ quái là giọng người nói vưà rồi lại chính là giọng nói của Thương Chấn. Mọi người rõ ràng đã nghe tiếng nói cuả Thương Chấn, nhưng lại không
thấy người của ông ta đâu.
Thủy các tuy không nhỏ, nhưng cũng không kể là lớn lắm, vậy Thương
Chấn đang ẩn núp ở chỗ nào?
Thương Chấn đã ở trong thủy các từ lâu, nhưng trước mặt mọi người đều
là nhân vật giang hồ, tai mắt tinh tường, vậy mà chẳng ai nhìn thấy

lão ta. Vì
không ai ngờ tới, một vị Ngũ Hành bảo chủ, địa vị tôn trọng, danh vang giang
hồ, lại giả dạng thành một kẻ không ai dám tin!
Khách trong thủy các có chín vị, nhưng bọn đầy tớ gia đinh đứng hầu hai
bên có tới mười hai người, sáu nam, sáu nữ. Nam bận áo dài xanh giày trắng. Nữ
bận áo ngắn, quần lam. Người nào người nấy đều như tượng sành mới từ trong lò
nung lấy ra, trầm mặt, quy củ, lạnh lùng. Mỗi người đều như đã được chọn lựa
kỹ càng, và huấn luyện nghiêm khắc. Muốn làm một tên đầy tớ trong gia đình
phú hộ, cũng chẳng phải chuyện dễ.
Nhưng bất luận người đã được huấn luyện nghiêm khắc tới đâu, bỗng
dưng thấy một người đang sống sờ sờ bị chẻ làm đôi, thì ai nấy đều không tránh
khỏi sợ hãi, trong số mười hai người hầu bàn, ít ra cũng có một nửa số người bị
bủn rủn tay chân, ngã lăn xuống đất, không đứng dậy nổi.
Chuyện này không ai oán trách họ, cũng không ai chú ý đến họ, thậm chí
cũng không ai thèm nhìn một cái. Trong thủy các, địa vị của họ không có giá trị
bằng con cá nướng.
Cho nên không ai nhìn thấy Thương Chấn! …
Thương Chấn là một người rất tự trọng thân phận, luôn tỏ ra rất khí phái,
không ai ngờ ông ta lại dám tự hạ thân phận tôn quí, giả dạng làm đám nô bộc,
rồi cũng giả bộ sợ hãi nằm lăn dưới đất giả chết.
Đáng tiếc, hiện giờ ông ta không còn giả dạng được nữa, đành phải đứng
dậy; đứng dậy với bộ quần áo màu xanh, giày trắng mà suốt đời ông ta chưa hề
mặc, nét mặt tái xanh !…
Hiện tại, mọi người mới nhận ra, trên mặt ông ta mang một mặt nạ da

người.
Lâm Tường Hùng cố ý chép miệng than:
- Thương bảo chủ nói thực không sai, với nhỡn lực của tại hạ, chẳng thể
nào nhận ra được Thương bảo chủ, bằng không tại hạ đâu dám mạo muội để bảo
chủ đứng hầu rót rượu!
Nam Cung Huê Thụ nói lối:
- Chiếc mặt nạ Thương bảo chủ mang trên mặt là chiếc mặt nạ do đích tay
Thất xảo đồng tử năm xưa chế tạo, chúng ta là phàm nhân, mắt thịt, đương nhiên
không thể nhìn ra.
Mai Hoa lão phu nhân phụ hoạ:
- Nghe nói, năm xưa lúc đương thời loại mặt nạ này đã rất quý giá, lưu
truyền trong giang hồ không có bao nhiêu, hiện tại, còn lại nhiều lắm cũng chỉ
lối hai hay ba chiếc là cùng.
Hàn Trúc lạnh lùng nói:
- Không dè một vị Thương bảo chủ quanh minh, lỗi lạc, cũng lén cất giữ
một chiếc.
Mai Hoa hỏi:
- Tại sao người quanh minh, lỗi lạc, không thể mang loại mặt nạ này? Tại
sao muốn cất giữ phải lén lút?
Hàn Trúc nói:
- Chẳng lẽ ông bạn quên chiếc mặt nạ loại này làm bằng gì sao?
Lâm Tường Hùng nói:
- Hình như tại hạ nghe nói, mặt nạ được chế tạo bằng da mông đít người
chết.
Mai Hoa lắt đầu lia lịa, lớn tiếng:
- Không đúng, không đúng, với thân phận của Thương bảo chủ, đời nào lại
mang mặt nạ bằng da mông đít người chết trên mặt, chắc chắn ông bạn đã nghe
lầm !
Mấy người nói qua, nói lại toàn giọng châm chọc, chế diễu …

Cuối cùng, Thương Chấn lên tiếng hỏi:
- Các người đã nói xong chưa?
Lâm Tường Hùng nói:
- Chưa, tại hạ còn một chuyện không rõ.
Thương Chấn hỏi:
- Chuyện gì?
Lâm Tường Hùng: Hôm nay chủ nhân ở đây mở đại yến đãi khách, có
hàng mấy trăm bàn tiệc, chỗ người càng đông, càng dễ ẩn thân, tại sao Thương
bảo chủ không đến những nơi nhiều người đó, mà lại lén lút vào trong thủy các
này?
Thương Chấn nói:
- Vì ta vốn cho rằng các vị đều là bạn của ta, dù hành tung của ta có bị bại
lộ, các vị là những anh hùng hiệp nghĩa, danh môn chính phái, cũng không nỡ để
ta bị chết dưới tay của bọn tà ma ngoại đạo.
Tôn Phục Hổ bỗng chồm dậy lớn tiếng hỏi:
- Tà ma ngoại đạo? Ai là tà ma ngoại đạo?
Thương Chấn cười lạnh:
- Chẳng lẽ cái vị đều không rõ hai vị này là …
Ông ta không nói hết câu, vì ông ta không còn cách nào để nói tiếp, vì chỉ
trong một thoáng, đã có hai ba mươi đạo hàn quang nhắm vào mình ông ta, tất
cả đều nhằm những điểm trí mạng! …
o
Người ra tay thứ nhất là Lâm Tường Hùng, kế đến là Tôn Phục Hổ, Chung
Triển, Mai Hoa, Hàn Trúc, Nam Cung Huê Thụ. Những người này đều xuất thân
danh môn, trong giang hồ ít có người rõ họ biết xử dụng ám khí. Vì thường ngày,
họ đều cho ám khí là bàng môn tả đạo, họ luôn coi khinh những người nổi danh
về ám khí. Nhưng hiện tại, họ xử dụng ám khí, chẳng những ra tay mau lẹ, mà
còn âm hiểm lang độc, không có chút gì kém những người chuyên

xử dụng ám
khí mà ngày thường họ vẫn khinh bỉ. Hiển nhiên, họ đã hạ quyết tâm, không để
cho Thương Chấn sống để nói hết câu nói này, mà họ đã sẵn sàng ám khí trên
tay, rồi bất thần cùng ra tay một lượt.
Thương Chấn làm sao có thể nghĩ rằng họ cùng ra tay một lượt? Làm sao
có thể tránh thoát? Ông ta đinh ninh đã cầm chắc cái chết, và ông ta cũng không
ngờ lại có người ra tay cứu mình.
Trong thoáng chốc, đao quang nháng lên. Đao quang màu trắng bạc xẹt
trên một vòng hai mươi bảy món ám khí khác nhau, lập tức trên mặt đất, biến
thành năm mươi tư mảnh. Mỗi món ám khí đều bị đao chặt làm đôi. Trong số hai
mươi bảy món ám khí này, có đủ loại: Thiết liên tử, mai hoa châm, tử mẫu kim
thoa, tam lăng thấu cốt tiêu, có vuông, có tròn, có nhọn, có bằng, có lớn, có nhỏ,
mỗi môn ám khí đều bị đao chặt làm đôi ngay chính giữa.
Một nhát đao quá mau, quá chính xác. Chỉ nháng lên một cái, rồi vụt tắt!
Lão đầu vẫn nét mặt lạnh lùng không chút biểu tình, còn lão thái bà, ánh
mắt lấp lánh sáng rực, chẳng khác đao quang vưà lướt qua một vệt trên không.
Nhưng trên tay hai người này đều không thấy có đao. Không ai nhìn rõ,
một đao vưà rồi xuất thủ như thế nào, tại sao đột nhiên biến mất?…
Sắc mặt mọi người biến đổi !…
Thương Chấn chợt ngữa mặt thở dài nói:
- Thực không ngờ, đạo nghĩa bạn bè tôn trọng lẫn nhau trong hơn hai mươi
năm, mà lại ra tay dồn ta vào cái chết… Ông ta chợt cười lạnh, nói với vợ chồng
lão thái bà:
- Nhưng ta nên nghĩ đến chuyện, vì ta nhìn thấy nhiều hơn hai vị…
Lão thái bà hỏi:

- Ngươi đã nhìn thấu điều gì hơn chúng ta?
Thương Chấn:
- Vừa rồi lúc ngoài miệng bọn họ mắng hai vị là khùng, thì hai tay họ dưới
gầm bàn, đã lén lút kéo áo nhau làm dấu, có người tay còn run bần bật!…
Lão thái bà dục:
- Nói tiếp đi !
- Hành động đó, chứng tỏ bọn họ đã biết hai vị là ai, nhưng họ phải cố ý
dấu hai vị điểm này. Vì hai vị có nói, trong bọn họ chỉ cần có một người đoán ra
lai lịch của hai vị, sẽ chẳng có ai sống ra khỏi chổ này. Cho nên họ cố ý diễn trò,
làm như họ vốn không rỏ hai vị là ai, bằng không họ đâu có dám buông lời vô
lễ, chế nhạo hai vị là điên khùng !
Lão thái bà cất tiếng cười lạnh:
- À, thì ra ở đây quả nhiên chẳng có tên nào ngu xuẩn
Thương Chấn hỏi:
- Không dè tại hạ cũng có mặt tại đây, mà còn bất hạnh là bạn của họ.
Lão thái bà nói tiếp:
Typed by LTC 159 Tàng Kinh Cốc
- Bọn họ đã rõ lai lịch của chúng ta, đương nhiên họ không còn nhận ngươi
là bạn nữa.
Thương Chấn:
- Cho nên họ nhất định muốn chế nhạo, châm chọc tại hạ, để chứng tỏ họ
coi thường tại hạ, và nếu có ai muốn giết tại hạ, họ cũng tuyệt nhiên không can
thiệp.
Lão thái bà:
- Chỉ tiếc ta lại không gấp muốn lấy mạng ngươi.
Thương Chấn:
- Tại hạ chưa chết, vẫn có thể nói chuyện, bất cứ lúc nào cũng có thể nói
rõ lai lịch hai vị.
Lão thái bà:

- Chỉ cần ngươi nói ra, bọn họ cũng chết theo ngươi.
Thương Chấn có vẻ hằn học:
- Bọn họ đã không coi tại hạ là bằng hữu, đương nhiên tại hạ cùng không
để cho họ được toại nguyện.
Lão thái bà:
- Bọn họ đâu có ai ngu, nhất định họ cũng đã nghĩ tới điểm này, nên đã ra
tay trước.
Thương Chấn:
- Nhưng họ không ngờ lại có người ra tay cứu tại hạ.
Giọng lão thái bà lạnh lùng:
- Bọn họ cũng không ngờ ta có thể cứu được ngươi.
Trong chớp mắt, một lằn dao quang chém rớt hai mươi bảy món ám khí,
trên đời dể có mấy người làm được.
Thương Chấn:
- Vừa rồi Lâm Tường Hùng bịt miệng Tôn Phục Hổ, chẳng phải là hắn đã
nhìn thấy tại hạ có mặt tại đây.
Lão thái bà:
- Nhưng có thể hắn đã đoán ra lão gia chúng ta là ai rồi phải không?
Thương Chấn:
- Đương nhiên hắn cũng biết trong đời Thiết trưởng lão chưa nói điều gì
không căn cứ, hay làm chuyện gì không nắm vững …
Lão thái bà:
- Người không rõ tỳ khí của lão gia chúng ta e rằng rất ít.
Thương Chấn:
- Cho nên bọn họ càng không thể để tại hạ nói ra lão gia là một trong "Tứ
đại trưởng lão" của "Ma giáo" đã nổi danh thiên hạ đệ nhất khoái đao từ bốn
mươi năm trước.
Cuối cùng, Thương Chấn đã nói ra lai lịch của lão đầu. Thương Chấn chưa
nói dứt câu, Hàn Trúc đã tung mình nhảy lao ra ngoài thủy các như mũi tên bắn.
o
Yếu quyết của khinh công là "nhẹ", nhất định phải nhẹ mới nhanh

được.
Thân hình Hàn Trúc gầy như cây trúc, lại lùn nhỏ, so với đại đa số người
khác, "nhẹ" hơn nhiều. Lão ta có thể được kể là một trong số mười hai người có
khinh công cao trong giang hồ. Lúc lão ta vọt đi, không ai ngăn cản, cũng không
ai có thể cản nổi, chỉ có đao quang nháng lên một cái.
Đao quang nhánh lên, thân mình lão vẫn vụt đi, trong chớp mắt đã lướt
qua mặt băng trì.
Vầng trăng tròn trên không.
Trên trời có trăng, mặt băng trì cũng có trăng.
Aùnh trăng trên trời giao chiếu cùng ánh trăng trên mặt băng trì, mọi người
đều có thể nhìn rất rõ ràng một bóng người gầy nhỏ, nhẹ nhàng, mau lẹ lướt qua
băng trì.
Mọi người cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng, người này đột nhiên bị chẻ
làm hai mảnh!
Không ai dám nhúc nhích nữa. Lúc Hàn Trúc lao mình vọt đi, mọi người
khác cũng đều đề khí, lấy thế, chuẩn bị nhảy ra theo. Nhưng hiện thời, những
người này đều khựng lại, một hơi chân khí vưà rồi đã biến thành mồ hôi lạnh!
Đao quang nháng lên một cái rồi vụt tắt. Nhưng lần này, mọi người đều
đã nhìn rõ, đao quang từ trong tay áo rộng của lão đầu bay ra. Oáng tay áo của
lão rất rộng, rất dài. Đao quang từ trong ống tay áo lão bay ra màu trắng bạc.
Lão thái bà chợt nói: "Hắn đã lầm rồi!"
Thương Chấn nói tiếp: Quả thực hắn đã lầm, hắn nên biết chưa ai có thể
trốn thoát dưới đao của Yến tử.
Lão thái bà nói:
- Ngươi cũng đã lầm.
Thương Chấn ngạc nhiên:

- Hả?
- Ngươi cũng nên nghe qua một câu nói.
- Câu nói gì?
- Yến tử song phi, thư hùng thiết yến, nhất đao trung phân, tả hữu tái kiến.
- Câu này tuy không hay, nhưng tại hạ cũng có nghe qua.
- Nếu đã nghe qua, ngươi cũng nên rõ, trong tứ đại trưởng lão của "Ma
giáo", chỉ có Thiết Yến là hai người. Đao của lão gia chúng ta tuy lẹ, nhưng nhất
định cần có lão bà ta ra tay, mới có thể đầy đủ uy lực.
- Tại hạ cũng đã nghe nói.
- Nhưng dù cả hai chúng ta cùng ra tay "Thiết Yến song phi" vẫn chẳng
thể kể là thiên hạ đệ nhất khoái đao.
- Vẫn không thể? …
- Tuyệt đối không thể.
Thương Chấn khẻ than:
- Nhưng đao của hai vị thực đã nhanh lắm rồi!
Lão thái bà nói:
- Ngươi cho rằng đao của chúng ta đã nhanh lắm, chỉ vì ngươi vốn chưa
thấy thiên hạ chân chính đệ nhất khoái đao. Nét mặt bà ta chợt biểu lộ vẻ rất kỳ
quái nói tiếp:
- Cây đao cong cong đó, thực là …
Lão già đứng im không nói năng từ nãy giờ, bỗng ngắt lời bà ta với giọng
lạnh lùng:
- Bà cũng già rồi !…
Nữ nhân rất ít có người chịu nhận mình già, nhưng lần này lão thái bà lập
tức thừa nhận:
- Ta đã già, quả thực ta đã già, bằng không tại sao ta lại trở thành lắm
chuyện như vậy? Trong khi nói, nét mặt bà ta vẫn lộ vẻ kỳ quái, cũng không rõ
là tôn kính hay oán độc? Hâm mộ hay phẩn nộ? Mấy loại tình cảm này vốn
chẳng thể cùng bộc lộ một lúc trên nét mặt của một người.

Thanh đao cong đó, có phải màu xanh xanh hay không …, vấn đề này đã
không ai có thể trả lời, vì lão thái bà vưà đổi giọng hỏi Thương Chấn:
- Ta có thể một đao giết chết ngươi không?
- "Được". Thương Chấn vốn không phải người dễ khuất phục, nhưng lần
này lão ta đã lập tức thưà nhận.
Lão thái bà khẽ chép miệng:
- Ta biết ngươi là một con người rất khả ái, lúc nào cũng làm bộ làm dáng
ra vẻ ta đây tài giỏi, và cũng muốn mọi người đều nhận là ngươi tài giỏi …
Thương Chấn cũng gật đầu thừa nhận.
Lão thái bà nói tiếp:
- Ngũ Hành kiếm pháp của ngươi, căn bản chưa dùng tới lần nào, và cuộc
sống của ngươi trên đời này đối với người khác cũng chưa có điểm gì tốt.
Đương nhiên Thương Chấn cũng không biện bạch.
Lão thái bà nói tiếp:
- Nhưng ngươi cũng có một điểm tốt, ít ra còn hơn những kẻ ở đây tự
mệnh danh là quân tử bất phàm, vì ngươi đã dám nói sự thực.
Điểm này đương nhiên Thương Chấn cũng không phản đối.
Lão thái bà tiếp:
- Cho nên ta không muốn giết ngươi, mà chỉ muốn ngươi trao con a đầu
nhỏ đó ra đây, ta sẽ tha cho ngươi đi.
Thương Chấn trầm ngâm dây lát, nói:
- Chẳng hay lão bà có thể cho tại hạ nói với bọn họ mấy lời không?
- Bọn họ là ai?
- Họ là những người mà trước đây tại hạ vẫn nhận là bạn bè của tại hạ.
- Hiện giờ ngươi đã rõ họ là loại bằng hữu như thế nào, tại sao ngươi còn
muốn nói gì với họ?
- Tại hạ chỉ nói với họ một câu thôi.
Lần này, lão thái bà chưa kịp mở miệng, thì lão đầu đã vội cướp lời: Để
cho hắn nói đi. Một người ít nói, khi đã nói đương nhiên có oai lực

phần nào.
Lão thái bà tiếp lời:
- Lão gia ta đã để cho ngươi nói, còn có kẻ nào có thể cản được ngươi. Bà
ta chép miệng tiếp:
- Hiện giờ ngươi có muốn không nói cũng không được nữa!
Thương Chấn liền bước tới ghé tai năm người: Tôn Phục Hổ, Lâm Tường
Hùng, Mai Hoa, Chung Triển, và Nam Cung Huê Thụ, nói nhỏ với mỗi người
một câu; lão bỏ qua Mạnh Khai Sơn và Liễu Nhược Tùng.
Không ai rõ lão nói với người nghe câu gì, nhưng nghe xong, ai nấy đều
biến sắc, biến sắc một cách đáng sợ!

Viên nguyệt loan đao

Hồi 10
THIẾT YẾN PHU NHÂN

Lão thái bà đưa cặp mắt nhìn bọn năm người, nhưng không đoán ra Thương Chấn đã nói gì với họ.
"Thiết Yến phu nhân" mãi tới lúc ba mươi tuổi, vẫn là một người đẹp nổi
tiếng trên giang hồ, nhất là cặp mắt thu hồn hớp vía của bà ta. Nếu vào thời bốn
mươi năm trước, bà ta nhìn một gã đàn ông với cặp mắt này, dù bà ta muốn gì,
gã đàn ông đó cũng phải nói ra, chỉ tiếc hiện giờ bà ta đã già.
Năm người hình như đều đã hạ quyết tâm, nhất định không tiết lộ câu nói
vừa rồi của Thương Chấn, họ nhắm mắt làm thinh …
Thương Chấn chợt lên tiếng:
- Thiết Yến song phi, tuy giết người như cỏ, nhưng những lời đã nói ra
chắc là đáng kể chứ?
Thiết Yến phu nhân:
- Đương nhiên đáng kể.
Thương Chấn:

- Vừa rồi, lão bà hình như có nói, nếu tại hạ giao vị Tạ cô nương đó ra, lão
bà sẽ ta cho tại hạ ra đi?
- Không sai, ta có nói như thế.
- Vậy thì hiện giờ hình như tại hạ có thể đi được rồi chứ? Nói xong câu
này, Thương Chấn liền phủi hai bàn tay, rồi lại đưa tay phủi sạch bụi trên quần
áo cho sạch sẽ, ra vẻ như đã không còn quan hệ đến việc này nữa, nói tiếp:
- Vì hiện giờ tại hạ đã giao cô bé đó ra rồi.
Thiết Yến phu nhân hỏi:
- Ngươi giao cho ai?
Thương Chấn đưa ngón ta trỏ bọn năm người Lâm Tường Hùng, Tôn Phục
Hổ, Mai Hoa, Chung Triển, và Nam Cung Huê Thụ, nói:
- Tại hạ đã giao cho họ, tại hạ quả thực có đem cô bé đó đến đây, nhưng
dấu tại một nơi rất kín đáo, vừa rồi tại hạ đã nói cho họ biết nơi đó, hiện giờ, bất
cứ một người nào trong bọn họ cũng có thể tìm ra chỗ dấu cô bé.
Tôn Phục Hổ chợt rống lên giận dữ:
- Làm sao chúng ta biết ngươi nói thật hay nói dối?
Thương Chấn:
- Chỉ cần có một trong số các vị tìm đến nơi đó, sẽ biết lời nói của ta thật
hay giả.
Nghe nói, nét mặt Tôn Phục Hổ giận tái xanh, mồ hôi nhỏ giọt bằng hột
đậu.
Trong khi đó, Thương Chấn lộ vẻ tươi cười, không ai rõ tại sao lão ta lại
đột nhiên tỏ ra khoái trá như vậy.
Thiết Yến phu nhân lên tiếng:
- Bọn họ nhất định sẽ đi tìm đến đó chứ?
Thương Chấn:
- Ừ!
Thiết Yến phu nhân:
- Hiện giờ họ đã biết ta là ai rồi, kể như họ đã là năm cái xác chết!
Thương Chấn:

- Ừ!
Thiết Yến phu nhân:
- Nhưng bọn họ đều không muốn chết.
Thương Chấn:
- Mấy năm vừa rồi, họ đã sống hưởng thụ sung sướng quen rồi, đương
nhiên chẳng ai muốn chết.
Thiết Yến phu nhân:
- Kẻ nào không muốn chết, kẻ đó sẽ đi tìm chỗ đó.
Thương Chấn:
- Tại sao vậy?
-Vì kẻ nào tìm được con tiểu a đâu đó ra, ta sẽ tha cho kẻ đó.
-Tại hạ tin là lời của lão bà nói ra rất đáng kể.
-Vậy ngươi có tin rằng họ sẽ đi tìm không?
-Không!
Lão bà cười lạnh:
- Chẳng lẽ ngươi tin rằng họ đều là những kẻ không sợ chết?
Thương Chấn đáp:
- Chỉ vì họ sợ chết, nên mới tuyệt không dám đi …
Thiết Yến phu nhân gằn giọng:
- Tại sao?
Thương Chấn đáp:
- Tại vì họ không đi, hoạ may còn có thể sống thêm vài năm, còn đi thì
chết là cầm chắc, điểm này trong lòng họ đều đã tự hiểu rõ. Tới đây, lão ta
quay sang hỏi năm người:
- Có đúng vậy không?
Bọn năm người đương nhiên không ai phản đối.
Thiết Yến phu nhân có vẻ vừa tức vừa kỳ quái:
- Chẳng lẽ họ cho rằng ta không dám giết họ hay sao?
Thương Chấn:
- Đương nhiên lão thái bà dám. Họ cũng hiểu rằng, nếu không đi, tất nhiên lão bà sẽ ra tay. Nhưng rất tiếc là vì Tạ cô nương đó, còn có một vị tôn
trưởng, nếu bọn họ giao vị cô nương đó ra, thì vị tôn trưởng của cô nương đó sẽ
không tha cho họ.
Thiết Yến phu nhân:
- Họ thà đắc tội với ta, chớ không dám đắc tội với người đó sao?

Thương Chấn:
- Bọn họ đều là cao thủ đệ nhất trong giang hồ hiện nay, nếu hợp sức đối
phó lão bà, cũng có thể có chút hy vọng, còn đối phó với người đó, quả thực
chẳng có chút hy vọng gì.
-Người đó là ai vậy?
-Tạ Hiểu Phong, người đó là Tạ Hiểu Phong của Thần Kiếm sơn trang ở
Thúy vân sơn, Lục thủy hồ. Cô bé họ Tạ đó là con gái của Tạ Hiểu Phong.
o
Nghe xong, Thiết Yến phu nhân chợt biến sắc, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc,
phẫn nộ, và oán độc.
Thương Chấn thủng thỉnh nói tiếp:
- Yến Tử song phi, ma đao tuy đáng sợ, nhưng thần kiếm của Tạ tam thiếu
gia hình như cũng không sai mấy.
Thiết Yến phu nhân lớn giọng:
- Lời ngươi nói có thực không? Tại sao Tạ Hiểu Phong có con gái?
Thương Chấn đáp:
- Ngay cả hai vị lão nhân gia cũng có con trai tại sao Tạ Hiểu Phong lại
không thể có con gái?
Nét mặt Thiết Yến phu nhân càng lộ vẻ đáng sợ, gằn từng tiếng:
- Bây giờ chúng ta đã không còn đứa con nữa, thì Tạ Hiểu Phong cũng
không thể còn có con nữa!
Giọng nói của bà rất thê thảm, ánh mắt lóe lên sắc bén như đao quang,
nhìn thẳng mặt Tôn Phục Hổ:
- Con a đâu họ Tạ đó dấu ở đâu? Ngươi có nói hay không?
Sắc mặt Tôn Phục Hổ lợt lạt, nghiến răng không hé miệng !
Thương Chấn:
- Hắn tuyệt đối không nói đâu, môn hạ của Thiếu Lâm trong giang hồ đều
được mọi người tôn kính, nay nếu hắn dám bán rẻ con gái của Tạ Hiểu Phong
cho bọn Ma giáo, chẳng những Tạ Hiểu Phong không tha cho hắn,

mà ngay cả
anh em đồng môn của hắn cũng không tha cho hắn. Thương Chấn khẻ mỉm
cười, tiếp:
- Đằng nào thì cũng chết, tại sao không chết cho ngon lành một chút …
Tôn Phục Hổ nghiến răng thét:
- Chúng ta không có cừu oán với ngươi, tại sao ngươi cố tình hại ta như
vậy?
Thương Chấn thản nhiên đáp:
- Vì ta là một kẻ không biết xấu mặt, ngay cả da mông đít người chết cũng
dám đeo phủ lên mặt, thì còn chuyện gì mà ta không dám làm!
Tôn Phục Hổ cũng chép miệng thanh:
- Bạn giang hồ nếu biết được Ngũ Hành bảo chủ là loại người như thế
này, không hiểu trong lòng họ cảm giác ra sao?
Thương Chấn:
- Ta biết cái cảm giác đó nhất định cũng giống như cảm giác của ta đối
với các vị.
Chung Triển chợt lên tiếng:
- Hắn không nói, ta nói.
Thiết Yến phu nhân cười lạnh:
- Ta biết sớm muộn gì rồi cũng có người nói ra thôi.
Chung Triển:
- Có điều ta cũng chỉ muốn nói với Thương bảo chủ một câu trước đã.
Tiếp theo câu nói, lão ta từ từ bước tới gần bên Thương Chấn.
Thương Chấn hoàn toàn chẳng phải không đề phòng, nhưng có điều lão ta
không ngờ tới là một vị kiếm khách lừng danh như Chung Triển lại dám cắn
người mà thôi. Lão ta chú ý nhìn hai tay của Chung Triển.
Chung Triển chắp hai tay sau lưng, đến cạnh Thương Chấn, ghé tai lão ta
nói nhỏ:
- Có một chuyện ngươi nhất định không nghĩ tới, cũng như ta đã không

nghĩ tới, ngươi có thể mượn đao giết người … Rồi đột nhiên, lão ta cắn mạnh dựt
đứt vành tai của Thương Chấn!
Thương Chấn đau quá, nhảy dựng lên, Tôn Phục Hổ lập tức thổ khí tống
ngay một quyền giữa ngực Thương Chấn.
Không ai có thể đỡ được một quyền vừa mạnh, vừa bất ngờ này, lúc Thương Chấn từ trên không rớt xuống, toàn thể mình mẩy đã có ít nhất hơn hai
mươi khúc xương bị gãy lìa.
Chung Triển nhổ chiếc vành tai đầy máu lên mình Thương Chấn nói tiếp:
- Ta biết rằng ngươi nhất định cũng không nghĩ tới ta là hạng người như
thế này!
Thiết Yến phu nhân chợt than:
- Chẳng những hắn không nghĩ tới, mà ngay cả ta cũng không nghĩ tới.
Nét mặt bà ta lộ vẻ rất kỳ quái, tiếp:
- Anh hùng hào kiệt trong giang hồ hiện nay, nếu quả đều là hạng người
như các ngươi, thì thật tốt quá!
Thiết Yến trưởng lão chợt lên tiếng:
- Giết một để đe trăm, hãy lấy mạng một tên đi!
Thiết Yến phu nhân:
- Ta cũng biết nhất định phải giết một tên trước, chúng mới chịu nói, nhưng giết tên nào trước? … Khi gặp một quyết định quan trọng, bà ta luôn hỏi
ý kiến của trượng phu.
Thiết Yến trưởng lão từ từ đưa một ngón tay khẳng khiu từ trong áo ra …
Mọi người đều rõ ngón tay của lão đầu này trỏ vào người nào, người ấy
nhất định sẽ chết.
Ngoại trừ Nam Cung Huê Thụ, mọi người đều nhảy lui ra phía sau. Mai
Hoa là người thối lui nhanh nhất; lão vừa định lui ra phía sau lưng Nam Cung
Huê Thụ, thì ngón tay khẳng khiu của lão đầu đã chỉ ngay hắn.
Thiết Yến phu nhân:

- Được, giết người này.
o
Vừa dứt bốn tiếng này, trên tay bà ta đột nhiên xuất hiện một lưỡi đao.
Trường đao dài bốn thước chín tấc, mỏng như cánh chuồn, lạnh như thu
thủy, trông phảng phất trong suốt, đây chính là ma đao của Yến Tử song phi.
Năm xưa Ma giáo tung hoàng giang hồ, ngạo thị võ lâm, coi anh hùng
thiên hạ như trâu chó, cỏ rác, vì dưới tọa của Giáo chủ có nhất kiếm, nhất chiên,
nhất quyền, song đao.
Bình thường cũng chưa ai được thấy đao của Thiết Yến phu nhân, vì đao
của bà ta được tôi luyện bằng loại sắt thép đặc biệt, có thể cứng, có thể mềm,
lúc không dùng có thể cuộn thành một cuộn nhỏ dấu trong áo. Chỉ cần lưỡi đao
này xuất hiện, nhất định sẽ đem lại huyết quang và tai hoạ.
Thiết Yến phu nhân vỗ nhẹ lưỡi đao, thủng thỉnh nói:
- Đã lâu năm rồi, ta chưa từng dùng qua đao này, ta không giống lão đầu
tử của ta, tâm của ta luôn rất yếu mềm. Bà ta đưa mắt nhìn Mai Hoa tiếp:
- Vì thế, vận khí của ngươi hôm nay không sai.
Mai Hoa xưa nay là một người rất biết tự bảo dưỡng, sắc mặt luôn rất tốt,
nhưng hiện tại, sắc mặt của ông ta đã không còn chút máu, lão thực không hiểu
tự mình có vận khí gì tốt như lão bà này nói.
Thiết Yến phu nhân nói tiếp:
- Ta còn nhớ người ta giết sau cùng là Bành Thiên Tho. Bành Thiên Thọ
là đệ nhất cao thủ của "Ngũ hổ đoạn môn đao". Ngũ hổ đoạn môn đao là đao
pháp bí truyền của Bành gia, cương liệt, uy mãnh, bá đạo, "Nhất đao đoạn môn,
nhất đao đoạn hồn", xưng bá võ lâm tám mươi năm, rất ít địch thủ.
Bành Thiên Thọ với một thanh đao trong tay, quét sạch quần hào

lưỡng
hà, bốn mươi năm trước đột nhiên mất tích, cũng không ai rõ ông ta đã chết dưới
tay của Yến tử.
Bành Thiên Thọ là bạn thân của Mạnh Khai Sơn. Khi nghe đến tên này,
sắc mặt Mạnh Khai Sơn chợt thay đổi, phải chăng vì ông ta lại nhớ tới chuyện
bốn mươi năm trước, trên cây cầu dài phía ngoài thành Bảo Định, đã làm ông ta
không sao quên được.
Thiết Yến phu nhân nói tiếp:
- Ta dùng cây đao giết Bành Thiên Thọ để giết ngươi, để hồn phách ngươi
được bám vào thanh đao này, như thế vận khí của ngươi há chẳng phải tốt sao?
Mai Hoa đã là một lão nhân, gần đây ông ta thường có cảm giác như không thư thái, chỉ lao động một chút, tim đã đập nhanh, và thường cũng thấy
đau nhói. Tự lão ta cũng biết không sống được bao lâu nữa. Đáng lẽ lão ta
không sợ chết, nhưng lão ta chớt lớn tiếng:
- Ta nói, hai vị lão nhân gia muốn ta nói gì ta sẽ nói nấy !
Tính mệnh người già đã ngắn ngủi, những điều cần hưởng thụ của một con
người, Mai Hoa đã hưởng thụ đủ rồi, hiện tại, những chuyện lão hưởng thụ đã
chẳng còn bao nhiêu; nhưng kỳ quái, là người càng già càng sợ chết.
Thiết Yến phu nhân hỏi:
- Ngươi thực dám nói? Ngươi không sợ Tạ Hiểu Phong đối phó ngươi sao?
Mai Hoa đương nhiên sợ, sợ không thể tả, nhưng hiện tại Tạ Hiểu Phong
còn ở ngoài xa hàng ngàn dặm, mà lưỡi đao của lão bà này đã ở ngay trước mặt.
Đối với một kẻ sợ chết mà nói, có thể sống thêm được giây phút nào cũng
là tốt.
Mai Hoa đáp:
- Vưà rồi Thương Chấn cho ta hay rằng, hắn đã dấu vị Tạ cô nương

ở …
Lão chưa nói hết câu này, đột nhiên, đao quang nháng lên một cái, cổ
họng lão ta đột nhiên bị cắt đứt.
Người càng sợ chết, thường thường chết càng mau lẹ, đây cũng là chuyện
rất kỳ quái.
Phi thường kỳ quái.
o
Trong tay Thiết Yến phu nhân có đao.
Một đao cắt đứt họng Mai Hoa không phải đao của bà ta.
Bà ta đã nhìn thấy đao này, nhưng không kịp đón cản. Mai Hoa cũng nhìn
thấy đao này, nhưng không thể né tránh.
Lưỡi đao đưa tới quá lẹ.
o
Đao trong tay Đinh Bằng.
Lúc mọi người nhìn thấy đao quang trên tay chàng, vẫn chưa nhìn thấy
bóng dáng con người chàng, đến khi nhìn rõ con người chàng, thì cổ họng Mai
Hoa đã bị đao chặt đứt!
Mũi đao còn dính máu, thanh đao này, vốn chẳng phải loại thần binh lợi
khí, giết người không đọng máu, hay thổi đứt sợi tóc gì, mà chỉ là cây đao thông
thường, có điều đao hình cong cong …
Thiết Yến phu nhân vùng cất tiếng cười vang.
Hiện tại, bà ta tuy là một lão thái bà, nhưng khi cười, cặp mắt bà ta vẫn lộ
vẻ rất mê người, phảng phất có phong vận của bốn mươi năm trước kia. Hiện
tại, người còn sống lại, đã chẳng còn mấy ai được nhìn thấy phong vận mê người
này của bà ta. Người nhìn thấy phong vận này, đại đa số đã chết dưới đao của
bà ta từ bốn mươi năm trước.
Những người đó, rốt cuộc chết dưới đao, hay dưới giọng cười của bà ta, e
rằng chính bản thân họ cũng chẳng phân biệt rõ ràng nữa. Chỉ có

một điểm
tuyệt không nghi ngờ, đó là đao của bà ta quả thực quá nhanh, giọng cười của bà
ta, quả thực rất mê người. Những người được thấy nét cười của bà ta lúc đó,
thông thường đều quên rằng bà ta có một thanh khoái đao.
o
Hiện tại đao của bà ta vẫn rất lẹ, rất có thể còn lẹ hơn bốn mươi năm trước, nhưng nét cười của bà ta đã chẳng còn đủ mê người như bốn mươi năm
trước nữa.
Chính bà ta cũng hiểu rõ điểm này, chỉ có điều, đây là thói quen, khó mà
thay đổi. Mỗi khi bà ta chuẩn bị giết người, đều cất tiếng cười, bà ta đã chuẩn bị
xuất thủ lúc tiếng cười đến độ rất mê người.
Hiện tại, bà ta đã cười đến độ rất mê người, nhưng sao vẫn chưa ra tay?
Vì bà ta chợt cảm thấy chàng tuổi trẻ bà ta sắp sửa giết này rất kỳ quái.
Chàng tuổi trẻ này cũng dùng đao, trong chớp mắt vừa qua, chàng ta đã
dùng đao giết người.
Điểm kỳ quái là, nếu không nhìn thấy lưỡi đao trong tay của chàng ta còn
dính máu, thì chẳng ai có thể nhận ra trong chớp mắt trước đây, chàng ta đã giết
người, và càng không thể nhận đao của chàng ta lẹ đến như thế!
Trông chàng ta chẳng khác một cậu bé vừa từ thôn quê ra, một cậu bé
mới lớn lên, rất có gia giáo, tính tình rất ôn hòa, phảng phất đượm chút quê mùa
chốn thôn dã.
Hơn nữa, chàng ta cũng đang cười, nụ cười cũng rất mê người, rất được
người ưa thích thậm chí cả bà ta cũng có điểm nghi ngờ, một đao vừa rồi cắt đứt
cổ họng Mai Hoa, không phải do bàn tay của chàng trẻ tuổi này.
Người xuất hiện chính là Đinh Bằng.
Nét cười Đinh Bằng rất ôn hòa, lễ phép, khiến người ta cũng rất dễ

dàng
quên rằng trong tay chàng có cây khoái đao giết người. Chàng mỉm cười nói:
- Tại hạ họ Đinh, tên Đinh Bằng, và là chủ nhân nơi đây.
Thiết Yến phu nhân cũng tươi cười, chép miệng:
- Không dè, cuối cùng ngươi cũng đã ra đây.
Đinh Bằng:
- Thực ra, tại hạ phải ra đây sớm hơn mới đúng.
Thiết Yến phu nhân:
- "À!"
Đinh Bằng:
- Lúc hiền cang lệ tới đây, tại hạ đã biết ngay. Chàng ta cười rất ôn hòa
lễ phép, nói tiếp:
- Lúc đó, đáng lẽ tại hạ phải ra đón tiếp đại giá của hai vị mới đúng.
Thiết Yến phu nhân:
- Thế tại sao lúc đó ngươi không ra?
-Vì lúc đó, tại hạ có vài chuyện chưa rõ lắm.
-Những chuyện gì?
-Thân phận, lai lịch của hai vị, đại giá hai vị quang lâm bất thình lình vì
chuyện gì? Tới đây kiếm ai? Lúc đó tại hạ chưa rõ.
-Bây giờ thì ngươi đã rõ cả rồi chứ?
Đinh Bằng cười cười:
- Năm xưa trong giang hồ, một bang phái có thế lực rất lớn, oai danh rất
thịnh, đã chẳng phải Thiếu Lâm, cũng không phải Cái Bang, mà là một giáo
phái thần bí mới quật khởi tại Đông Phương, thế lực của họ chỉ trong mười năm
ngắn ngủi đã trấn áp giang hồ, xưng hùng thiên hạ.
Thiết Yến phu nhân nói:
- Vẫn chưa tới mười năm, nhiều lắm cũng chỉ khoảng bảy, tám năm.
Đinh Bằng:
- Trong khoảng bảy tám năm đó, giang hồ hào kiệt chết trong tay họ ít
nhất cũng đã có bảy, tám trăm mạng!
Thiết Yến phu nhân:
- Những người chân chính được kể là hào kiệt, cũng chưa đến bảy, tám

người.
Đinh Bằng:
- Lúc đó, người trong giang hồ đối với họ đã hận lại sợ, cho nên mới gọi
họ là Ma giáo.
Thiết Yến phu nhân:
- Cái tên này thực ra cũng chẳng xấu.
Đinh Bằng:
- Các vị cố lão trong giang hồ đều truyền lại với nhau rằng, vị giáo chủ
của Ma giáo này là một nhân vật đáng kể, chẳng những có đại trí tuệ, đại thần
thông, mà võ công cũng siêu thần nhập thánh.
Thiết Yến phu nhân:
- Ta có thể đoan chắc, năm trăm năm gần đây, trong giang hồ tuyệt không
có người nào có võ công thắng nổi vị giáo chủ này.
Đinh Bằng:
- Nhưng ông ta rất ít khi lộ diện, vì vậy, trong giang hồ chẳng những rất ít
người được thấy qua diện mạo của ông ta, và cũng chẳng có mấy người được
thấy ông ta xuất thủ.
Thiết Yến phu nhân:
- Rất có thể chẳng có ai !
Đinh Bằng:
- Ngoài ông ta, trong Ma giáo còn có bốn vị hộ pháp trưởng lão; Ma giáo
có thể xưng bá giang hồ, có thể kể là do bàn tay của bốn vị trưởng lão này gây
dựng nên.
Thiết Yến phu nhân:
- Điểm này không sai.
Đinh Bằng:
- Hiền cang lệ là một trong tứ đại hộ pháp này
- Yến Tử song phi
- luôn luôn hình ảnh không rời nhau, tuy hai người nhưng kể như một người. Những cặp vợ chồng trẻ tuổi bây giờ, có tình thương yêu nhau như hai vị
thực không có bao nhiêu.

Thiết Yến phu nhân:
- Quả thực không có bao nhiêu.
Đinh Bằng:
- Những chuyện tại hạ nói ra vưà rồi, tại hạ nghĩ rằng người khác nhất
định cũng đều hiểu rõ.
Thiết Yến phu nhân:
- Có phải ngươi còn biết một chuyện mà người khác không biết?
Đinh Bằng:
- Tại còn biết thêm một điểm.
-Ngươi nói !
-Sáu mươi năm trước, khi hiền cang lệ quen biết kết thân, phu nhân vốn
họ Yến, khuê danh "Linh Vân", và là bạn gái của Giáo chủ phu nhân.
Nãy giờ, khi đối đáp, Thiết Yến phu nhân chỉ cười, Đinh Bằng hiểu rõ những chuyện chàng kể, chẳng có gì khiến bà ta kinh ngạc, nhưng hiện giờ bà ta
đã bắt đầu kinh ngạc. Bà ta nghĩ không ra, tại sao gã tuổi trẻ này lại biết cả
khuê danh của bà ta.
Đinh Bằng:
- Năm xưa hai vị tung hoàng giang hồ, mãi đến lúc Ma giáo lui khỏi giang
hồ, mới sanh được một vị công tử, không dè, ba ngày trước đây, đã bị chết bỡi
tay Tạ cô nương.
Sắc mặt Thiết Yến phu nhân đã biến đổi, lạnh lùng:
- Ngươi nói tiếp !
Đinh Bằng:
- Lúc ấy, Tạ cô nương không rõ lai lịch của lệnh công tử, Thương bảo chủ
và Điền Nhất Phi cũng không rõ, nên họ mới ra tay giết hại.
Thiết Yến phu nhân cười lạnh:
- Đối một người không rõ lai lịch, mà có thể tùy tiện ra tay giết hại?
Đinh Bằng:
- Đó chỉ vì lệnh công tử cũng không rõ lai lịch Tạ cô nương, và không may
Tạ cô nương lại là một tuyệt sắc mỹ nhân hiếm có. Câu nói này của chàng ta
rất hàm súc, cố ý muốn mọi người hiểu rõ ý tứ chàng muốn nói.

Lúc này, mọi người mới rõ, tại sao vợ chồng Thiết Yến nhất quyết đòi đặt
con gái Tạ Hiểu Phong vào chỗ chết. Bởi vì cô ta đã giết chết đứa con độc nhất
của họ.
o
Tạ cô nương tên Tiểu Ngọc.
Mỗi ai biết nàng, đều nói nàng là cô gái rất ôn nhu, văn nhã, lại rất ngoan
ngoãn. Chỉ tiếc lần này cô nàng lại làm một chuyện không ngoan.
Năm nay, cô nàng mới mười bảy tuổi. Lần này cô nàng ra đi là trốn khỏi
nhà.
Mười bảy là tuổi nhiều mơ mộng, mỗi cô gái mười bảy tuổi đều khó tránh
khỏi có rất nhiều ảo tưởng mỹ lệ, chẳng cần biết ngoan hay không ngoan cũng
vậy.
"Viên Nguyệt sơn trang", nguyên cái tên này cũng đã khiến người ta có
rất nhiều ảo tưởng mỹ lệ. Bởi vậy, khi nàng thấy Đinh Bằng sai người đem
thiệp mời đến, nàng đã động lòng.
-----Viên Nguyệt sơn trang mỹ lệ, anh hùng hào kiệt đến từ bốn phương,
thiếu niên anh hiệp …
Đối một cô gái mười bảy tuổi mà nói, điểm cám dỗ này thật lớn.
Nhưng nàng biết rằng phụ thân nàng tuyệt chẳng cho nàng đi, nên nàng
chỉ có cách trốn đi. Nàng cho rằng có thể dấu được phụ thân, nhưng nàng đâu
rõ, trên đời này, ít có ai qua mặt được Tạ Hiểu Phong. Nhưng ông ta không
ngăn cản nàng. Bản thân ông ta lúc còn trẻ, cũng đã từng làm rất nhiều chuyện
mà người khác cho là chuyện "phản bội".
Để một đứa con gái mười bảy tuổi ra đi ngoài giang hồ một mình, kẻ làm
cha nào không lo lắng.
May có Ngũ Hành bảo chủ ở gần cũng đi dự lời mời của Đinh Bằng,

nên
Tạ Hiểu Phong đã gửi gấm nhờ chiếu cố con gái mình. Có được một vị tiếng
tăm trên giang hồ chiếu cố trên đường đi, đương nhiên không sợ xảy ra chuyện
gì. Huống chi còn có Điền Nhất Phi cùng đi.
Điền Nhất Phi đương nhiên chẳng bỏ lỡ cơ hội nào gần gũi cô nàng, càng
không để cô nàng bị rắc rối gì. Bởi vậy, Tạ Hiểu Phong đã thấy rất yên tâm.
Ông ta không ngờ Ma giáo còn có người đi lại trên giang hồ, càng không ngờ vợ
chồng Thiết Yến có đứa con trai hiếu sắc, dám nhìn trộm cô gái đang tắm!
o
Hôm đó, ngày mười ba tháng mười hai, khí trời rất lạnh.
Tạ Tiểu Ngọc nhờ phổ ky khách sạn nấu cho một bồn nước nóng đưa vào
phòng.
Từ nhỏ nàng có thói quen phải tắm rửa mỗi ngày.
Nàng đóng cữa phòng cài then, rồi thảnh thơi vào bồn nước nóng tắm rửa
khoảng nửa giờ; vừa lúc sửa soạn thay quần áo, nàng chợt phát hiện có người
dòm trộm. Nàng thấy lỗ hổng nhỏ bên khe cữa có cặp mắt sáng rực nhìn lén.
Nàng la lên.
Lúc nàng mặc xong quần áo đi ra, thấy Điền Nhất Phi và Thương Chấn
vây đánh tên dòm trộm nàng tắm.
Người này là một gã tàn phế, mắt lé, chân xụi, vừa xấu, vừa quái gỡ.
Loại người này, lúc đối diện một cô gái, rất có thể chẳng có dũng khí để
nhìn một cái, nhưng nếu có cơ hội nhìn trộm, chắc không bỏ qua.
Kỳ quái là, một người như vậy, võ công lại rất cao. Điền Nhất Phi và Thương Chấn hợp sức hai người, vẫn không áp đảo được. Thế là nàng liền ra
tay tặng hắn một kiếm.
Vừa đúng lúc tay nàng có kiếm; lại vừa đúng nàng là con gái của tay kiếm khách thiên hạ vô song Tạ Hiểu Phong.

o
Một cô gái còn ngọc khiết băng thanh, sao có thể chịu được sự vũ nhục
này.
Bất luận đối với ai mà nói, cái lý do nàng giết người đều đã quá đủ.
Đinh Bằng:
- Tại hạ vốn nên sớm ra đây, nhưng tại hạ lại nhất định cần phải điều tra
rõ toàn bộ việc này trước đã! Vì chàng là chủ nhân nơi đây, chàng xử lý chuyện
này, nhất định phải cho được công chính. Chàng nói tiếp:
- Cần hỏi cho rõ câu chuyện, đương nhiên tại hạ phải tìm ra được Tạ cô
nương trước.
Thiết Yến phu nhân hỏi:
- Ngươi đã kiếm được chưa?
Đinh Bằng:
- Tại hạ cũng không rõ Thương Chấn dấu cô ta ở đâu, nơi có thể dấu người ở đây lại không ít, cho nên tại hạ mới phải tìm kiếm lâu như vậy. May mà
Thương Chấn bảo chủ đến đây cũng rất gấp rút, đối hoàn cảnh nơi đây lại không
thuộc, nên ông ta tìm được nơi dấu người cũng không nhiều, do đó, tại hạ cũng
đã tìm được chỗ dấu Tạ cô nương này.
Tìm được một người trong một trang viện rộng lớn như thế này, bất luận
dưới tình huống nào cũng chẳng phải dễ dàng. Thế nhưng Đinh Bằng lại nói
một cách hời hợt, coi như chẳng có chút khó khăn gì.
Thiết Yến phu nhân nhìn Đinh Bằng, chợt phát hiện chàng trẻ tuổi này
chẳng phải người dễ đối phó, xem ra, còn lợi hại rất xa với cái nhìn bề ngoài.
Đinh Bằng tiếp:
- Tại hạ biết rằng Thương Chấn bảo chủ tuyệt không dám giao Tạ cô nương ra, vì ông ta đã chịu sự ủy thách của Tạ tiên sinh, nên thà chết, chớ không
dám làm chuyện đó.
Thiết Yến phu nhân lạnh lùng:

- Ngươi đương nhiên cũng giống hắn, thà chết chớ không chịu nói ra chỗ
dấu con bé đó.
Đinh Bằng:
- Tại hạ không cần nói. Chàng cười cười thản nhiên tiếp:
- Tại hạ đã đem nàng tới đây rồi.
o
Nghe Đinh Bằng nói câu này, ai nấy đều giật mình, ngay cả Thiết Yến
phu nhân cũng cảm thấy bất ngờ.
Một đao chàng cắt đứt cổ họng Mai Hoa, đương nhiên không muốn Mai
Hoa nói ra chỗ dấu cô gái Tạ Tiểu Ngọc. Nhưng chàng lại tự đưa cô nàng đến
đây !
Thủy các có cữa.
Đinh Bằng đẩy cữa mở. Một cô gái từ ngoài cữa bước vào, cúi đầu với
dáng dấp e dè đáng thương.
Trên gương mặt nàng còn vương ngấn lệ; nước mắt càng khiến nàng thêm
nhu nhược, thêm mỹ lệ.
Chỉ cần nhìn qua nàng một cái, ai nấy đều có thể nhận ra nàng là cô gái
rất ngoan. Một cô gái như nàng, nếu quả đã giết người, tất người bị giết đó nhất
định đáng chết.
Đinh Bằng chợt hỏi:
- Cô nương là Tạ Tiểu Ngọc?
-Dạ phải.
-Có phải hôm trước cô nương đã giết một người?
-Phải. Đoạn nàng vụt ngửng đầu nhìn thẳng vợ chồng Thiết Yến, tiếp:
- Tiểu nữ biết hai vị là cha mẹ cuả y, tiểu nữ cũng biết hiện thời các vị rất
thương tâm, nhưng nếu y chưa chết, và nếu tiểu nữ còn có cơ hội, tiểu nữ vẫn
nhất định phải giết y.
Không ai ngờ một cô gái yếu đuối như vậy, dám nói ra những lời cứng cỏi

như vậy. Trong mình nàng có giòng máu Tạ gia, người trong gia đình này, bất
luận dưới tình trạng nào cũng không chịu cúi đầu nhịn nhục!
Từ lúc Đinh Bằng và Tạ Tiểu Ngọc xuất hiện, Thiết Yến phu nhân lại trở
nên rất bình tĩnh.
Một võ lâm cao thủ, đã trải thân trăm trận, giống như một danh tướng thống lĩnh đại quân, quyết chiến ngoài ngàn dặm, đến khi thực sự đối diện đại
địch, lại trở nên trấn tĩnh đặc biệt.
Bà ta lẳng lặng nghe Đinh Bằng và Tạ Tiểu Ngọc nói xong, mới lạnh lùng
hỏi:
- Cô nhất định giết hắn, có phải hắn đã làm chuyện gì sai quấy, đáng chết
không?
Tiểu Ngọc:
- Phải.
Thiết Yến phu nhân:
- Kẻ giết lầm người, có phải cũng đáng chết không?
Tiểu Ngọc:
- Đúng.
Thiết Yến phu nhân:
- Nếu cô giết lầm người?
Tiểu Ngọc:
- Tiểu nữ cũng đáng chết.
Thiết Yến phu nhân chợt cất tiếng cười rất thê thảm, gầm lên:
- Ngươi đáng chết, tại sao chưa chết đi?
Theo với tiếng cười và tiếng gào thét thê thảm, đao quang nháng lên, nhằm đỉnh đầu Tiểu Ngọc bổ xuống.
Mọi người đều nhìn thấy lằn đao của bà ta.
Một đao bổ xuống, một tiểu nữ ôn nhu xinh đẹp sẽ bị chẻ thành hai mảnh!
Không ai nỡ nhìn.
Có người đã quay đầu nơi khác; có người đã nhắm chặt đôi mắt.
Không dè, sau khi một đao chém xuống, hình như không có chút phản
ứng, cũng không một tiếng động nhỏ.
Mọi người lại chẳng thể không quay đầu, mở mắt nhìn.
Tạ Tiểu Ngọc vẫn đứng đó, không mất mảy may sợi tóc.

Lưỡi đao mỏng như cánh ve, thổi đứt sợi tóc của Thiết Yến phu nhân đã
được đao của Đinh Bằng đón đỡ.
Lúc hai thanh đao chạm nhau, không phát ra tiếng động nhỏ, hình như hai
lưỡi đao chỉ dính chặt vào nhau.
Trên sống mu bàn tay Thiết Yến phu nhân, từng lằn gân xanh nổi lên, cả
trên trán cũng nổi gân xanh.
Còn Đinh Bằng xem ra vẫn thung dung, thản nhiên nói:
- Đây là nhà của tại hạ, họ đều là khách của tại hạ, chỉ cần tại hạ còn có
mặt, không ai được quyền giết người tại đây.
Thiết Yến phu nhân lớn tiếng:
- Kẻ đáng chết cũng không được giết sao?
Đinh Bằng hỏi:
- Ai đáng chết?
Thiết Yến phu nhân:
- Con nhỏ đó đáng chết, nó đã giết lầm người, con trai ta tuyệt không thể
nhìn trộm nó tắm, dù nó có quỳ xuống cầu xin con ta nhìn, nó cũng không thèm
nhìn.
Bà ta lại cất lên tiếng cười thê thảm, dằn từng tiếng một:
- Vì … con … ta .. vốn không … nhìn .. thấy !
Giọng cười của bà ta ai nghe cũng ghê rợn, ngay cả Đinh Bằng cũng rờn
rợn, chàng không nín được hỏi:
- Tại sao hắn nhìn không thấy?
Thiết Yến phu nhân giọng thê thảm:
- Vì hắn là người mù!
Trả lời xong, bà ta vẫn cười …
Trong tiếng cười đượm đầy bi thương, phẫn nộ, oan khúc, oán độc, chẳng
khác tiếng gào thét của loài dã thú sắp chết.
Một người mù, sao có thể nhìn trộm kẻ khác tắm?
Tiểu Ngọc hình như đứng không muốn vững, toàn thân ngã dựa vào Đinh
Bằng.
Đinh Bằng hỏi nàng:

- Có phải hắn mù thật không?
Tiểu Ngọc:
- Tiểu nữ không rõ, tiểu nữ thật không rõ.
Thiết Yến phu nhân hậm hực:
- Dù cho ngươi không rõ, nhưng nhất định có người khác rõ. Giọng bà ta
trở nên rất thê thiết:
- Cho nên bọn chúng giết hắn, lại còn nhẫn tâm hủy diệt cả bộ mặt của
hắn !…
Sắc mặt Tiểu Ngọc đã không còn chút máu, run giọng:
- Tiểu nữ không rõ, tiểu nữ quả thực không rõ.
Thiết Yến trưởng lão, nãy giờ vẫn đứng như pho tượng đá, bỗng dưng đưa
tay lôi Thương Chấn đứng dậy. Ông ta vẫn đứng nguyên một chỗ, không nhúc
nhích, chỗ Thương Chấn ngã gục xuống, rõ ràng cách nơi ông ta đứng khá xa,
vậy mà ông ta chỉ vươn tay một cái, thân hình Thương Chấn đã bị kéo đứng dậy
như chiếc bao rách.
Thương Chấn xem ra rõ ràng đã chết, hiện tại chợt lại nghe tiếng rên rỉ
kêu khóc.
Thì ra lão ta chưa chết. Lão ta cố ý lãnh một quyền của Tôn Phục Hổ để
có cơ hội thừa cơ giả chết, vì lão ta biết, lão có thể đỡ được một quyền của Phục
Hổ, nhưng tuyệt đối không thể tránh được một đao của Thiết Yến.
Thiết Yến trưởng lão:
- Ta thấy được ngươi chưa muốn chết, chỉ cần được sống, chuyện gì ngươi
cũng dám làm…
Thương Chấn không thể phủ nhận. Vì cần muốn sống, lão ta đã từng làm
rất nhiều chuyện mọi người không thể ngờ.
Thiết Yến trưởng lão tiếp:
- Ngươi cũng nên biết, Ma giáo có một môn linh dược cứu thương, thiên
hạ vô song là "Thiên Ma Thánh Huyết Cao".

Thương Chấn biết rõ.
Thiết Yến trưởng lão:
- Ngươi cũng cần biết "Thiên Ma sưu hồn đại pháp" mùi vị như thế nào
chứ?
Thương Chấn biết rõ.
Thiết Yến trưởng lão:
- Cho nên ta có thể làm cho người được sống yên làng; cũng có thể làm
cho ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong! …
Bây giờ Thương Chấn đã hiểu rõ ý của Thiết Yến trưởng lão, lão chợt run
giọng:
- Tại hạ xin nói thực, nhất định nói sự thực!
Thiết Yến trưởng lão hỏi:
- Vậy ngươi hãy nói, kẻ dòm trộm Tạ Tiểu Ngọc tắm là ai?
Thương Chấn:
- Là Điền Nhất Phi!
Thế rồi, Thương Chấn vừa khóc, vừa kể lại câu chuyện theo một mặt khác
đúng như đã xẩy ra:
- "Hôm đó, khí trời rất lạnh, tại hạ định gọi phổ ky khách sạn đưa một bình
rượu vào phòng, vừa ra khỏi cữa, thì nhìn thấy Điền Nhất Phi ghé mắt dòm qua
khe cữa phòng Tạ cô nương, vừa lúc đó, Tạ cô nương cũng phát hiện có người
bên ngoài dòm trộm, và đã cất tiếng la lớn. Tại hạ đinh túm lấy Điền Nhất Phi,
nhưng y đã vội quỳ xuống khẩn khoản, cầu xin tại hạ đừng phá hoại thanh danh
của y. Y còn nói, y đã lén lút ái mộ Tạ cô nương, nên mới xung động nhất thời,
làm ra chuyện mất mặt này. Tại hạ với cô mẫu của y vốn là bạn thân lâu năm,
tại hạ cũng tin rằng y không cố ý làm ra chuyện này. Cho nên trong lòng tại hạ
đã dịu đi, không dè lúc chúng tôi nói chuyện bị một người khác nghe được.
Người đó là một kẻ tàn phế, không rõ từ đâu tới, vừa thấy gã, Điền

Nhất Phi
liền chồm tới định giết người để diệt khẩu. Không dè, võ công của gã rất cao,
Điền Nhất Phi không phải đối thủ. Lúc đó, tại hạ chẳng thể đứng nhìn Điền
Nhất Phi bị giết, nên buộc lòng phải ra tay tiếp sức. Nhưng tại hạ xin thề, tại hạ
tuyệt không có ý muốn giết người đó, và cũng tuyệt không hạ độc thủ. Lúc đó,
Tạ cô nương đã mặc xong quần áo xông ra, Điền Nhất Phi sợ gã nọ nói ra bí mật
của y trước mặt Tạ cô nương, nên hắn cố ý lớn tiếng la lối, làm cho gã nọ không
chủ ý, để phát giác đường kiếm của Tạ cô nương đâm tới. Lúc đó tại hạ không
biết gã nọ bị mù, và cũng không rõ gã là Thiết Yến công tử. Tại hạ xin thề, quả
thật tại hạ không rõ".
o
Đây quả thực là một câu chuyện khiến người nghe phải ói mửa, ngay cả
Thương Chấn khi kể xong câu chuyện cũng muốn buồn nôn.
Vì muốn Thương Chấn kể rõ câu chuyện, Thiết Yến trưởng lão đã cho lão
ta uống một viên linh dược cứu thương, tục mệnh vô song thiên hạ "Thiên Ma
thánh huyết cao", nhưng hiện thời lão ta lại thổ ra hết.
Không ai thèm nhìn lão ta một cái.
Một vị Bảo chủ Ngũ Hành, danh vang thiên hạ, phú quý như bật vương
hầu, bây giờ dưới mắt người khác, chẳng đáng một đồng.
Thương Chấn bỗng lại gào lên:
- Nếu các vị gặp trường hợp giống ta, phải chăng các vị cũng làm như ta
đã làm không?
Không ai để ý lời kêu gào kể lễ của lão, nhưng có lẽ trong lòng mỗi người, ai nấy đều tự hỏi …
--- Ta có nên vì một gã tàn phế không rõ lai lịch mà hy sinh điệt nhi của
Phi nương tử không? Có nên vì tính mạng bảo chủ của mình mà

đem chuyện bí
mật này nói ra không?
Chẳng ai có thể đoan chắc được rằng, dưới tình trạng này mình sẽ không
làm như thế. Cho nên không ai buồn để ý đến lão, nhìn lão một cái, vì ai nấy
đều sợ từ trên mình lão nhìn thấy chính mình.
o
Thương Chấn đã ngưng kêu gào!
Người không muốn chết, cũng sẽ chết. Người càng không muốn chết, có
lúc lại chết càng lẹ.
Gió lạnh từ ngoài cữa sổ lùa vào như dao cắt, ai nấy chân tay tê buốt, mà
lòng cũng lạnh rung.
Nét mặt Thiết Yến trưởng lão vẫn không chút biểu tình, lạnh lùng nhìn
Đinh Bằng, lạnh lùng nói:
- Ta là người Ma giáo, con đương nhiên cũng là …
Đinh Bằng đón lời:
- Tại hạ rõ.
Thiết Yến trưởng lão:
- Các anh hùng hảo hán trong giang hồ, đều cho rằng, nếu là người trong
Ma giáo thì đáng chết!
Đinh Bằng:
- Tại hạ rõ.
Thiết Yến trưởng lão:
- Con ta có phải cũng đáng chết không?
Đinh Bằng:
- Không ! Chàng chẳng thể không nói vậy, vì chính bản thân chàng đã
từng bị người khác oan uổng, nên chàng rất hiểu rõ sự đau khổ đó.
Thiết Yến trưởng lão:
- Ngươi là chủ nhân nơi đây, mà cũng là một cao thủ rất trẻ tuổi ta mới
gặp trong năm mươi năm gần đây, vậy ta hỏi ngươi, trong vụ này ai là kẻ đáng
chết?
Đinh Bằng đáp:

- Kẻ đáng chết, đều đã chết rồi.
Thiết Yến trưởng lão gằn giọng:
- Vẫn còn! Giọng lão lạnh như băng:
- Kẻ đáng chết vẫn còn một tên nữa!
Tạ Tiểu Ngọc chợt lên tiếng:
- Tiểu nữ biết kẻ đó là ai! Sắc mặt nàng lợt lạt còn có ngấn lệ, xem như
rất ẻo lả đứng không muốn vững, nhưng nàng tuyệt đối không thối lui. Nàng
chậm rãi nói tiếp:
- Hiện giờ tiểu nữ biết rõ đã giết lầm người; kẻ nào giết lầm người đều
đáng chết.
Thiết Yến trưởng lão:
- Bây giờ ngươi định sao?
Tạ Tiểu Ngọc không nói một lời nào; nàng đột nhiên rút từ trong tay áo ra
một thanh đoản kiếm, tinh quang chói mắt, tự đâm thẳng và tâm tạng …!
oOo

Viên nguyệt loan đao

Hồi 11
SONG ĐAO HỢP BÍCH

Năm nay Tạ Tiểu Ngọc mới mười bảy tuổi, chính là lúc tuổi niên hoa gấm
vóc, đẹp như một đóa hoa tươi thắm.
Cô gái mười bảy tuổi, có ai muốn chết?
Tiểu Ngọc cũng không muốn chết, nhưng đến lúc cần phải chết, nàng
cũng không sợ chết. Vì nàng là con gái Tạ Hiểu Phong.
Trong huyết quản nàng có giòng máu của Tạ Hiểu Phong. Thanh đoản
kiếm nàng vừa rút ra là thần kiếm của Tạ gia.
Kiếm giết người, bất luận là giết người khác, hay giết tự mình cũng đều
mau lẹ giống nhau. Nhưng kiếm không kịp đâm được vào tâm trạng

của nàng,
vì đao của Đinh Bằng còn lẹ hơn.
Đao quang chớp nháng, kiếm trong tay Tiểu Ngọc bị gạt bay lên cắm "Phập" vào cây xà ngang thủy các, chẳng khác cây đinh cắm vào miếng đậu hủ,
kiếm không dài một thước ba tấc, ngập lút cán vào cây xà nhà bằng loại gỗ
cứng như đá hoa cương, được đặc biệt chở từ Liễu Châu về để xây cất thủy các.
Tạ Tiểu Ngọc cũng bị oai lực một đao này chấn kinh, một lúc lâu nàng
mới thốt nên lời:
- Tiểu nữ đã tự muốn chết, sao thiếu hiệp còn ngăn trở.
Đinh Bằng:
- Cô nương không đáng chết, cũng không thể chết!
Tạ Tiểu Ngọc nhìn Đinh Bằng trong cặp mắt mỹ lệ cảm tình rất phức tạp,
không rõ là khâm phục hay cảm kích?
Một đao của Đinh Bằng, tuy đánh bay kiếm trong tay nàng, nhưng đã chinh phục được nàng. Con gái mười bảy tuổi, có ai không ngưỡng mộ anh
hùng?
Thiết Yến phu nhân nhìn Tiểu Ngọc, rồi lại nhìn Đinh Bằng, đoạn cất tiếng cười lạnh:
- Ta đã rõ rồi !
Đinh Bằng hỏi:
- Lão phu nhân đã rõ gì?
Thiết Yến phu nhân:
- Muốn giết Tạ Tiểu Ngọc, phải giết ngươi trước.
Đinh Bằng đáp lão một cách rất ngắn gọn:
- Thế à!
Thiết Yến phu nhân lại nhíu mắt nhìn cây đao trên tay Đinh Bằng:
- Muốn giết ngươi, hình như không dễ.
Đinh Bằng:
- Đại khái không dễ lắm!
-Thanh đao cuả ngươi hình như cong cong.
-Hình như có hơi cong.
-Gần ba mươi năm nay, trong giang hồ hình như không có người dùng đao
cong xuất hiện.

Đinh Bằng nói:
- Cần cổ tại hạ rất thẳng, thẳng như cần cổ mọi người khác, và cũng có
thể chặt đứt được như thường.
Thiết Yến phu nhân:
- Gần ba mươi năm nay, trong giang hồ cũng chưa có ai được nhìn thấy
Yến Tử song phi, song đao hợp bích của chúng ta.
Đinh Bằng:
- Phải chăng hôm nay tại hạ được nhìn thấy?
-Đúng.
-Người có thể nhìn thấy Yến Tử song phi, song đao hợp bích của hai vị mà
còn sống, chẳng không có bao nhiêu.
-Hình như không có một ai!
Đinh Bằng cười cười:
- Nhưng hôm nay, không chừng tại hạ làm hai vị phải phá lệ một lần.
Thiết Yến phu nhân cũng cười cười:
- Ta cũng hy vọng như thế !
o
Thiết Yến phu nhân xoay mình một cái, chớp mắt đã đến cạnh trượng phu
của bà, lúc xoay mình, eo lưng của bà ta vẫn mềm mại, nhu nhuyễn linh hoạt
như eo lưng thiếu nữ.
Thiết Yến trưởng lão vẫn đứng yên, không chút biểu tình, nhưng đao đã
đột nhiên nắm trên tay. Đao của lão ta cũng mỏng như cánh ve, nhìn phảng phất
trong suốt, và có phần dài hơn đao của lão bà.
Mọi người ai nấy đều thụt lui, lui ra rất xa, và đều cảm thấy sát khí trên
đao phát ra.
Thiết Yến phu nhân chợt nói nhỏ với chồng:
- Đao của hắn hình cong !
Thiết Yến trưởng lão:
- Trước đây chúng ta cũng đã giết qua người dùng đao cong!
-Vì những người dùng đao cong đó, khi xuất thủ cũng chém thẳng xuống…
-Chỉ có một người là ngoại lệ.

-May, hắn không phải là người đó.
-May, hắn không phải.
o
Lời đối đáp của vợ chồng Thiết Yến, người khác nghe hình như hoàn toàn
vô nghĩa. Người khác nghe không hiểu, nhưng Đinh Bằng hiểu.
Đao cong đáng sợ, nhưng không tại bản thân của đao.
Đao cong xuất thủ, cũng cần chém thẳng xuống, bất luận là vật gì có độ
cong tới đâu, khi rớt cũng thẳng xuống. Đó là định luật của vật thể, không ai có
thể thay đổi.
Nhưng đao pháp của Đinh Bằng đã thay đổi định luật này, vì đao pháp của
chàng không có ở nhân gian. Đao pháp của chàng là đao pháp của loài "Hồ"!
Tại sao vợ chồng Thiết Yến nói trên đời cũng có một người ngoại lệ?
Chẳng lẽ người đó cũng có thần thông giống "Hồ", cũng có thể xử dụng một lực
lượng xảo diệu để cải biến định luật vật thể.
Người này là ai?
Đinh Bằng đã không còn cơ hội để nghĩ thêm, vì trước mắt chàng đã có
đao quang nháng lên, đao quang chói mắt như ánh điện chớp!
Yến Tử song phi, song đao hợp bích.
Vợ chồng Thiết Yến rõ ràng là hai người, hai thanh đao, nhưng trong một
phút giây này, hai người hình như chợt hợp lại làm một, hai thanh đao cũng
phảng phất đột nhiên biến thành một thanh.
Nếu lực lượng một đao của Thiết Yến phu nhân là năm trăm cân, thì lực
lượng một đao của Thiết Yến trưởng lão cũng năm trăm cân. Như vậy, hai thanh
đao hợp sức đánh ra, tất nhiên phải có lực lượng ngàn cân; đây cũng là định luật
của vật thể. Nhưng trên đời cũng có những người có thể dùng phương pháp xảo
diệu để cải biến định luật này. Song đao hợp bích cuả họ, lực lượng lại tăng gấp

bội, vốn là lực lượng ngàn cân tăng thành hai ngàn cân. Lực lượng tăng gấp bội,
đương nhiên tốc độ cũng tăng gấp bội. Đây cũng chưa phải là điểm rất đáng sợ
của "Yến Tử song phi".
Song đao hợp bích của họ, rõ ràng hai đao đã hợp thành một, nhưng lại
phảng phất như từ hai hướng khác nhau chém tới. Rõ ràng đao họ chém nhằm
bên phải, nhưng tránh sang phía trái không thoát, mà tránh sang phải cũng không
xong. Đây muốn nói là chỉ cần Yến Tử song phi, song đao hợp bích, một khi ra
tay, địch thủ sẽ không thể thoát chết! Song đao hợp bích, lực lượng tăng gấp
bội, chẳng khác bốn vị cao thủ cùng hợp sức đánh tới. Đương nhiên địch thủ sẽ
không cách nào đón đỡ. Song đao hợp bích, hợp thành một thể, không một sơ
hở, xác thực một đao của họ chưa bao giờ thất thủ, nên họ tin tưởng lần này
cũng không thể ngoại lệ.
Trong một thoáng, đao quang của họ nháng lên, đao của Đinh Bằng cũng
đã xuất thủ.
o
Đao cong xuất thủ cũng cần chém thẳng xuống.
Đinh Bằng hình như cũng không ngoại lệ, một đao của chàng đánh ra,
hình như cũng nhằm chém thẳng tới, nhưng một đao chém thẳng này, đột nhiên
nháng lên một lần đao quang cong cong.
Yến Tử song đao, đều thuộc loại bảo đao, thổi đứt sợi tóc, đao quang chói
lọi như ánh điện chớp.
Đao của Đinh Bằng chỉ là loại đao phổ thông. Nhưng khi làn đao quang
cong cong của chàng nháng lên, thì lằn đao quang chói lọi như điện chớp của
Yến Tử song đao chợt kém hẳn nhan sắc.

Song đao hợp bích rõ ràng đã hợp thành một thể, không chút sơ hở. Nhưng lằn đao quang cong cong chợt cong cong nhằm khoảng trung gian tiến tới,
len vào vầng đao quang của Song Yến. Chẳng ai nhìn rõ làn đao quang cong
cong tiến tới như thế nào, chỉ nghe một tiến "keng" nhẹ. Kế đó, đao quang chói
lọi như ánh điện chớp chợt tan biến vô hình, trong khi đao quang cong cong vẫn
còn sáng chói vại lại cong cong xẹt đi một vòng.
Cuối cùng, tất cả đao quang đều tan biến; âm thanh sở hữu đều trầm lặng;
động tác sở hữu đều ngưng hẳn.
Không khí chợt biến trầm lặng như cõi chết !
Đinh Bằng vẫn đứng đó lẳng lặng như trước, hình như không hề nhích
động.
Nhưng đao trên tay chàng đã có nhuốm máu.
Vợ chồng Thiết Yến cũng đứng đó bất động, đao cũng vẫn trên tay, hình
như chẳng có biến hoá gì. Nhưng trên mặt và trên cổ tay hai người đều có một
vết đao chém, vết đao chém cong cong, giống hình vành trăng non.
Máu tươi từ từ thấm ra từ vết thương !…
Sắc mặt họ hình như cũng chẳng có gì thay đổi, chẳng qua chỉ lộ chút vẻ
ngơ ngác, hình như một người chợt gặp chuyện không sao giải thích…
Thế rồi đột nhiên mọi sự biến hoá kinh người !
Vết đao chém cong cong mờ nhạt trên mặt hai vợ chồng Thiết Yến đột
nhiên hé mở có thể nhìn thấu tận xương! Đao trên tay họ cũng đột nhiên rớt
xuống, cả bàn tay cầm đao cũng rớt theo! Vây mà nét mặt họ vẫn không lộ vẻ
đau đớn, vì nỗi sợ hãi đã khiến họ quên cả đau đớn. Không ai có thể hình dung
được sự hãi sợ lộ trong ánh mắt họ.
o
Họ sợ, chẳng phải sợ người có thể một đao hủy họ, họ sợ là thanh

đao
trong tay người đó. Cây đao cong cong.
Đao không đáng sợ.
Một người nếu sợ một cây đao, thông thường vì họ sợ người dùng cây đao,
sợ đao pháp của người đó, sợ người đó dùng đao giết họ.
Nhưng họ sợ đây lại là sợ cây đao ấy.
Bản thân cây đao hình như có kèm theo một sự khiếp hãi gì có thể vò xé
linh hồn họ. Sự khiếp hãi này chẳng những khiến họ quên đau đớn, mà còn
khích động một tiềm lực kỳ dị nào đó trong sinh mệnh họ. Cho nên huyết nhục
trên mặt họ đã bị chém xả ra, một bàn tay tuy đã bị chặt đứt, mà họ vẫn không
ngã xuống. Hình như họ không biết rằng mình đã bị thương, bàn tay đã bị chặt.
Sự khiếp hãi đó hình như một bàn tay vô hình, chận bóp cổ họng họ !
Không ai lên tiếng, thậm chí có người muốn ngộp thở.
Người lên tiếng thứ nhất lại là Thiết Yến trưởng lão, từ trước giờ không
nói năng. Ông ta nhìn chằm chằm cây đao trên tay Đinh Bằng, chợt hỏi:
- Ngươi dùng cây đao cong?
Đinh Bằng:
- Phải, có hơi cong.
Thiết Yến trưởng lão:
- Chẳng phải chỉ hơi cong, mà ngươi dùng cây đao cong thực sự.
Đinh Bằng:
- "Hả?"
Thiết Yến trưởng lão:
- Trên trời dưới đất, xưa qua nay lại, chỉ có một người có thể dùng loại
đao này.
Đinh Bằng:
- "Hả?"
-Ngươi chẳng phải người đó.
-Tại hạ vốn chẳng phải, tại hạ là tại hạ.
-Cây đao ngươi dùng cũng chẳng phải đao của người ấy.
-Đao này vốn là của tại hạ.

Thiết Yến trưởng lão:
- Trên đao của ngươi không có chữ. Ông ta đã nhìn cây đao rất lâu, rất
kỹ, với ánh mắt như cú vọ.
Đinh Bằng:
- Trên cây đao này đáng lý phải có chữ hả?…
Thiết Yến trưởng lão:
- Có bảy chữ.
Đinh bằng:
- Bảy chữ gì?
Thiết Yến trưởng lão gằn từng tiếng một:
- "Đêm xuân lầu vắng nghe mưa rơi!"
o
Đêm xuân lầu vắng nghe mưa rơi.
Trên cây đao cong của Thanh Thanh, quả thực có bảy chữ này.
Bảy chữ này chẳng qua chỉ là một câu thơ, một câu thơ ý rất đẹp, gợi người nghe mối khinh sầu man mác bất tận. Nhưng Thiết Yến trưởng lão nói ra
bảy chữ này, trong giọng nói lại chỉ có sự khiếp hãi, một sự khiếp hãi gần như
kính uý. Một sự kính uý, chỉ khi nhân loại đối diện với quỷ thần mới có.
Trong câu thơ này chẳng có chút khiến người khiếp hãi.
Đinh Bằng nhớ lại lúc mới gặp Thanh Thanh, thấy một lão nhân râu dài
mặt kim bào lúc nói ra câu thơ này cũng có tình cảm giống như Thiết Yến
trưởng lão bây giờ.
Đối với một câu thơ rất phổ thông, tại sao họ đều có phản ứng rất đặc biệt
như vậy?
Phải chăng giữa họ có một liên hệ thần bí gì?
Tại sao họ biết trên cây đao cong của Thanh Thanh có câu thơ này?
o
Thiết Yến trưởng lão lại hỏi:
- Trước đây ngươi có nghe qua bảy chữ này không?
Đinh Bằng:
- Tại hạ có nghe qua, đây là một câu danh thi đã truyền tụng từ lâu.
-Ngươi có biết ý nghĩa câu thơ bảy chữ đó không?
-Tại hạ biết.

Cặp mắt Thiết Yến trưởng lão chợt sáng lên, gặng hỏi:
- Quả thật ngươi biết?
Đinh Bằng đáp:
- Ý nghĩa câu thơ nói, trong một đêm xuân, có một người buồn tịch mịch
ngồi một mình trên căn lầu nhỏ, lặng nghe tiếng mưa đêm.
Thiết Yến trưởng lão lắc đầu lia lịa, lẩm bẩm:
- Không đúng, không đúng, hoàn toàn không đúng.
Đinh Bằng hỏi:
- Chẳng lẽ trong câu thơ này còn có hàm ý khác?
Thiết Yến trưởng lão:
- Bảy chữ này nói về một người…
Đinh Bằng:
- Người nào?
Thiết Yến trưởng lão:
- Một thân nhân thiên hạ vô song; một thần đao thiên hạ vô song. Ông ta
lại lắc đầu tiếp:
- Không đúng, không đúng, ngươi tuyệt không nhận biết người này!
Đinh Bằng:
- Tại sao trưởng lão biết tại hạ không quen biết người này?
Thiết yến trưởng lão:
- Vì người ấy đã không còn sống trên đời này nữa, ông ấy đã không còn
trên nhân thế, khi người chưa ra đời. Ông ta chợt lại lớn tiếng:
- Nhưng một đao ngươi xử dụng vưà rồi, lại chính là đao pháp của người
ấy.
Đinh Bằng ngạc nhiên:
- "Hả"?
Thiết yến trưởng lão:
- Trên trời dưới đất, xưa qua nay lại, chỉ có người ấy mới có thể xử dụng
một đao đó.
Đinh Bằng:
- Ngoài người ấy, còn một người nữa.
Thiết yến trưởng lão vội hỏi:
- Ai?
Đinh Bằng đáp:
- Tại hạ.

Thiết yến trưởng lão buông tiếng thở dài:
- Không sai, ngoài người ấy ra, còn có ngươi, rốt cuộc ngươi là người gì?
Tại sao có thể dụng được một đường đao đó?
Đinh Bằng:
- Tại sao tại hạ phả trả lời câu hỏi này?
-Nhất định ngươi phải nói, chỉ cần ngươi nói cho ta hay, ta tình nguyện
chết ngay.
-Tại hạ không nói cũng có thể giết được các hạ.
-Ngươi không thể giết ta.
-Tại sao không thể?
-Chẳng những ngươi không thể giết ta, mà khắp thiên hạ cũng không ai có
thể giết ta! Ông ta còn một tay. Ông ta đột nhiên lấy từ trong mình ra một tấm
thẻ bài sắt màu đen, dơ lên cao, lớn tiếng:
- Ngươi coi đây là cái gì?
o
Đây chẳng qua chỉ là tấm thẻ bài bằng sắt mà thôi, Đinh Bằng thực không
nhìn ra điểm đặc biệt gì.
Nhưng Nam Cung Huê Thụ đã biến sắc, đứng dậy, cặp mắt lộ vẻ kính uý,
kinh kỳ, như một người kính thần, đột nhiên nhìn thấy thần kỳ của mình.
Thiết yến trưởng lão quay nhìn Nam Cung Huê Thụ:
- Ngươi nhất định biết đây là cái gì?
Nam Cung Huê Thụ:
- Biết, đương nhiên tại hạ biết.
-Ngươi nói!
-Đây là tấm miễn tử thiết lệnh, được anh hùng thiên hạ công nhận năm
xưa. Đó là Thần Kiếm sơn trang, cùng ba đại môn phái trong giang hồ, bốn đại
kiếm phái và tứ đại thế gia liên danh yêu cầu thiên hạ thừa nhận, chỉ cần có tấm
miễn tử lệnh này, bất luận người cầm nó làm ra chuyện gì, thiên hạ anh hùng
đều miễn chết cho người đó.

Tôn Phục Hổ lớn tiếng:
- Đó là giả, nhất định là giả.
Nam Cung Huê Thụ đính chính:
- Nhất định không giả, tuyệt đối không giả!
Tôn Phục Hổ:
- Thần Kiếm sơn trang và bảy đại kiếm phái đều là tử địch của Ma giáo,
tại sao miễn tử thiết lệnh lại ở trên mình của Ma giáo trưởng lão được?
Nam Cung Huê Thụ:
- Trong đó đương nhiên có nguyên nhân.
Tôn Phục Hổ:
- Nguyên nhân gì?
Nam Cung Huê Thụ:
- Ta không thể nói ra, nhưng ta biết rõ khối thiết lệnh này nhất định không
phải giả. Sắc mặt Nam Cung Huê Thụ trở nên nhợt nhạt, tiếp từng tiếng một:
- Hôm nay, nếu quả có ai dám giết ông ấy, lập tức sẽ trở thành tử địch cuả
Thần Kiếm sơn trang, bảy đại kiếm phái và tứ đại thế gia; trong vòng bảy ngày,
tất sẽ chết không sai!
Nam Cung Huê Thụ nói xong mấy lời này, liền tung mình vọt qua cữa sổ,
đi thẳng không quay đầu nhìn lại. Vợ chồng Thiết Yến và Đinh Bằng không
ngăn cản; người khác cũng chẳng ai có thể cản được … Thân mình ông ta lướt
đi, lên xuống mấy lần rồi biệt dạng trong đêm tối. Ông ta phải chạy đi cho lẹ,
sợ có người buột phải nói ra điều bí mật, điều bí mật này tuyệt đối không thể
nói ra được.
Thiết yến trưởng lão:
- Bình sinh ta giết người vô kể, hiện tại tuy chỉ còn một tay để có thể giết
người, hôm nay nếu ta chưa chết, những người có mặt ở đây, sớm muộn cũng
từng người, từng người chết dưới đao của ta, các người sẽ ngày

nào, đêm nào
cũng nơm nớp lo sợ đề phòng bị ta đến giết, lúc các ngươi tỉnh dậy trong giấc
ngủ, không chừng đã biến thành con quỷ không đầu! Ông ta nói rất chậm từng
tiếng, mỗi tiếng đều như một lời nguyền rủa tà ác.
Mọi người ai nấy đều nghe lọt từng lời, từng tiếng của Thiết Yến lão đầu
vào tai, và đều rùng mình sởn gai óc. Ai cũng đều biết rõ, lão ta là người đã nói
ra, tất có thể làm được.
Thiết Yến trưởng lão tiếp:
- Cho nên, đêm nay các ngươi tuyệt không thể để ta rời khỏi đây, nhưng
rất tiếc, các ngươi lại chẳng thể giết ta.
Chẳng ai có thể phủ nhận điểm này, vì không ai muốn trở thành kẻ địch
của Thần Kiếm sơn trang và bảy đại kiếm phái.
Thiết Yến trưởng lão tiếp:
- Nhưng tự ta có thể giết được ta. Lão nhìn Đinh Bằng tiếp:
- Chỉ cần ngươi nói bằng cách nào ngươi xử dụng được một đao chiêu này,
ta lập tức chết ngay tại đây. Lão ta dám không tiếc dùng tính mệnh của mình để
đổi lấy điều bí mật này.
Đao pháp của Đinh Bằng luyện thành bằng cách nào? có quan hệ gì với
lão ta? Tại sao lão nhất định phải biết?
Ai nấy đều hy vọng Đinh Bằng nói ra.
Mọi người đều có lòng hiếu kỳ, chính chuyện này đã tạo thành lòng hiếu
kỳ của mọi người. Và mọi người cũng đều hy vọng Thiết Yến chết cho lẹ.
Thiết Yến trưởng lão lại hỏi:
- Ngươi có chịu nói không?
Đinh Bằng:
- Không nói ! Chàng trả lời rất gọn gàng, đơn giản và chắc như đinh đóng
cột!
Thiết Yến trưởng lão gằn giọng:

- Ngươi thực không chịu nói?
Đinh Bằng thản nhiên:
- Các hạ giết không được tại hạ, nhưng tại hạ có thể giết các hạ bất cứ lúc
nào, hôm nay, tại hạ miễn chết cho các hạ, nhưng kể từ nay trở đi, nếu các hạ
giết thêm một người nào khác, tại hạ sẽ lấy mạng các hạ lập tức.
Chàng từ từ
nói tiếp:
- Một tấm miễn tử thiết lệnh, chỉ có thể cứu các hạ một lần, tại hạ bảo đảm, lần sau sẽ không ai cứu nổi các hạ, dù đích thân Thần Kiếm sơn trang Tạ
trang chủ đến, tại hạ cũng giết các hạ trước rồi tính sau.
Những lời này Đinh Bằng nói rất chậm và rõ ràng từng tiếng một, mỗi tiếng đều có uy lực khiến người nghe phải tin mà không thể kháng cự.
Trong một thời gian thoáng mắt này, một gã tuổi trẻ ôn hoà, bỗng dưng
như biến thành một người khổng lồ cao mươi trượng.
Trong ánh mắt Tạ Tiểu Ngọc lại lộ vẻ vô cùng phức tạp.
Sự biểu hiện trong cặp mắt Thiết Yến trưởng lão hoàn toàn khác Tạ Tiểu
Ngọc. Trong cặp mắt lão ta hình như tóe ra một ngọn lửa, một lưỡi độc đao, một
con độc xà, và một lời nguyền rủa độc của loài ma quỷ !
Đinh Bằng nói:
- Tại hạ khuyên các hạ nên đi ngay bây giờ tốt hơn.
Thiết Yến trưởng lão:
- Đương nhiên ta đi, nhưng còn một việc ta nhất định phải nói cho ngươi
biết.
Đinh Bằng:
- Các hạ nói!
Thiết Yến trưởng lão:
- Không cần biết ngươi học được đao pháp đó từ đâu, ắt sau này sẽ đến
cho ngươi tai hoạ vô cùng tận. Ánh mắt lão ta lại lóe lên thâm độc hơn, nói tiếp:
- Cho dù ngươi có thể dùng đao pháp đó tung hoành thiên hạ, tai họa sẽ

vĩnh viễn bám theo ngươi, từng ngày từng đêm, từng giờ từng khắc; dù ngươi có
thể dùng đao pháp đó để đoạt được danh tiếng vô song thiên hạ, nhưng suốt đời
ngươi sẽ sống trong sự bi thương thống khổ, và cuối cùng sẽ thương tâm mà chết.
Đoạn lão ta chợt ngửa mặt lên trời, lớn tiếng gào thét:
- Có thần ma ác quỷ trên trời dưới đất làm chứng, đây là mệnh vận suốt
đời của ngươi. Quả là lời nguyền rất ác độc của lão ta.
o
Gió lạnh căm căm thổi trên mặt băng trì; trong vùng đen tối, cũng không
rõ có bao nhiêu yêu ma ác quỷ nghe lời nguyễn rủa độc ác của lão Thiết Yến.
Sau đó, vợ chồng lão cùng lao mình và màn đêm tối âm u như một màn độc
huyết cùng với những bầy ma quỷ.
Đinh Bằng lẳng lặng đứng nghe, với thái độ rất bình tĩnh và an tường.
Tạ Tiểu Ngọc bỗng chạy tới, nắm lấy tay chàng, nói:
- Thiếu hiệp đừng nghe những lời dối trá của họ. Bàn tay nàng lạnh giá,
nhưng giọng nói nàng êm ấm như xuân thủy:
- Những lời nói ma quỷ đó, thiếu hiệp chớ nên để một tiếng nào lọt vào
tai, và tin tưởng là thực.
Đinh Bằng trầm ngâm một lúc, mới chậm rãi:
- Lời nói của ma quỷ cũng đôi lúc rất linh nghiệm.
Nghe chàng nói, bàn tay Tạ Tiểu Ngọc càng lạnh giá, lạnh đến độ run rẩy.
Đinh Bằng nhìn nàng, chợt cười cười:
- Những lời nói của họ tại hạ đều chẳng tin một tiếng, vì lời họ nói không
phải lời ma quỷ; họ là người không phải quỷ.
Tạ Tiểu Ngọc cũng cười. Giọng nói của nàng rất êm ái:
- Cho dù họ có là quỷ thật, tiểu nữ tin rằng thiếu hiệp cũng không sợ chúng; tiểu nữ cũng tin rằng dù trên trời hay dưới đất, chẳng có chuyện gì khiến
thiếu hiệp phải sợ hãi.

o
Trong thiên hạ có gì sánh được bằng lời tán thưởng của một thiếu nữ mười
bảy tuổi, đối với một nam nhân dưới mắt nàng coi là anh hùng.
Nam nhân đó lại chính là người được nàng tán thưởng là anh hùng.
Mà nàng lại chính là một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời.
Nhưng Đinh Bằng không vì những điểm này mà say đắm sa ngã.
Chàng tuy là một nam nhân, nhưng khác với những nam nhân thường tục.
Chàng có một "Hồ thê" Thanh Thanh; Thanh Thanh so với Tiểu Ngọc cũng mỹ lệ như nhau, cũng ngây thơ trong trắng như nhau.
Sự tán thưởng của Thanh Thanh đượm trong ánh mắt bằng sự tín nhiệm và
không lời, khác với Tạ Tiểu Ngọc dùng lời nói để biểu lộ. Đối với cái trò này,
chàng đã nghe và thấy và còn ghê tởm nữa. Huống chi chàng còn có một sự đau
đớn ngầm ẩn dấu tận đáy lòng. Đó là chuyện thê tử của Liễu Nhược Tùng, một
nữ nhân hóa danh là Khả Tiếu, chẳng khác một con mẩu cẩu ty tiện. Cũng dùng
một vẻ ngây thơ trong trắng của thiếu nữ, để lừa dối chàng và hủy hoại tiết tháo
cao quý của chàng.
Vì vậy, nét cười của chàng đột nhiên ngưng đọng, giọng nói cũng ngưng
đọng, chàng lạnh lùng rút khỏi tay nắm của Tạ Tiểu Ngọc, lạnh lùng nói:
- Cô nương có phải là con gái Tạ Hiểu Phong thực không?
Tạ Tiểu Ngọc giật mình nhìn Đinh Bằng, không rõ vì nguyên nhân gì, một
nam nhân như chàng đột nhiên biến thành lạnh nhạt như vậy. Nàng chỉ biết run
rẩy đáp:
- Phải… Phải…!
Vẻ mặt của Đinh Bằng càng lạnh lùng hơn:
- Nhưng người khác đều nói Tạ Hiểu Phong không có con cái?
Tạ Tiểu Ngọc cười nói:
- Gia phụ hành sự rất ít người biết, Thần Kiếm sơn trang lại càng ít người

có người bước tới, người khác làm sao biết được?
Đinh Bằng cười lạnh:
- Tam thiếu gia Tạ gia, danh vang thiên hạ, tự nhiên không thường qua lại
với bọn thường tục.
Tạ Tiểu Ngọc chợt như hiểu ra, bèn cười nói:
- Có phải thiếu hiệp bực bội vì gia phụ không đáp ứng lời mời của thiếu
hiệp chăng?
-Không dám, tại hạ chỉ thuận tiện gởi người một tấm thiệp thôi, chớ không
có ý người hạ cố thiệt.
Tạ Tiểu Ngọc:
- Điểm này xin thiếu hiệp thứ lỗi cho gia phụ; đã nhiều năm rồi, gia phụ
từ chối những cuộc thù tạc, cả những bạn bè thân nhiều năm, gia phụ cũng tránh
mặt. Tới đây, nàng lại lộ nét tươi cười rất ngây thơ, nói tiếp:
- Nhưng tiểu nữ muốn đến đây, gia phụ cũng không ngăn cản mà còn nhờ
Thương Chấn bảo chủ cùng Điền Nhất Phi đi theo để bảo vệ tiểu nữ, như vậy đủ
thấy gia phụ rất tôn trọng thiếu hiệp.
Đinh Bằng cười lạnh:
- Ông ta nên tôn trọng là phải, vì ông ta phái người đi theo bảo vệ cô nương, chẳng những bảo vệ không nổi, còn gây thêm rắc rối, nếu không có một
kẻ tầm thường như tại hạ, vô tình đắc tội với hai vị Ma giáo trưởng lão, mà ai
thấy cũng sợ, để rồi cứu được con gái ông ta, từ trong tay Thiết Yến song phi.
Ánh mắt Tạ Tiểu Ngọc lại sáng ngời, nói:
- Thiếu hiệp chẳng những đã cứu được tiểu nữ, còn đánh bại Thiết Yến
song phi, gia phụ biết chuyện này, nhất định sẽ cho là một hành động phi thường
đáng kể. Nàng lại mau lẹ thêm một câu:
- Đương nhiên gia phụ cũng sẽ rất cảm kích thiếu hiệp.
Đinh Bằng vẫn lạnh lùng:
- Nếu ông ta rất cảm kích tại hạ, thì ông ta thiếu tại hạ một tiếng cảm

ơn;
còn như ông ta cho rằng tại hạ chẳng đến nỗi nào, thì ông ta sẽ thiếu tại hạ một
trận quyết đấu.
Tạ Tiểu Ngọc ngạc nhiên hỏi:
- Thiếu hiệp muốn tìm gia phụ quyết đấu?
Đinh Bằng vẫn cười lạnh:
- Từ khi Tam thiếu gia Tạ gia bắt đầu xuất đạo giang hồ, đã luôn tìm các
kiếm thủ đã thành danh khắp thiên hạ để quyết đấu, đã đánh bại hầu hết các đối
thủ, tạo thành uy danh hiển hách cho Thần Kiếm sơn trang.
Tạ Tiểu Ngọc vội bào chữa:
- Tên Thần Kiếm sơn trang không phải bắt đầu từ tay gia phụ.
Đinh Bằng:
- Nhưng các vị tổ tiên của cô nương, không nổi danh bằng lệnh tôn, ông ta
đã đánh bại kẻ khác mới được nổi danh; bởi vậy ông ta cũng không có quyền cự
tuyệt người khác đến khiêu chiến.
-Gia phụ sẽ không quyết đấu với thiếu hiệp, vì thiếu hiệp chẳng phải là
một tay kiếm thủ. Tạ Tiểu Ngọc cảm thấy nói câu nói này không đẹp, nên vội
nói thêm:
- Dù cho Thiếu hiệp có là một kiếm thủ rất cao minh, gia phụ cũng sẽ không quyết đấu với thiếu hiệp. Từ sau lần đấu kiếm cuối cùng với Yến Thập
Tam, gia phụ đã nói sẽ không đấu kiếm với ai nữa.
o
Cuộc so kiếm cuối cùng giữa Tạ Hiểu Phong và Yến Thập Tam, chỉ có
một vị Tạ chưởng quỷ có mặt tại chỗ, nhưng Tạ chưởng quỷ lại không phải
người lắm chuyện, ông ta không hề nhắc tới chuyện được thua của trận chiến
này.
Nhưng ai nấy đều rõ trận chiến đó, Tạ Hiểu Phong đã thua.
Tuy nhiên, điều đó không ảnh hưởng gì đến thịnh dư Vô Địch Kiếm Thần

Tạ Hiểu Phong, cũng không ảnh hưởng gì đến oai danh của Thần Kiếm sơn
trang.
Một kiếm thủ, dù sao cũng có vài lần thất bại; thất bại chẳng xấu gì, huống chi người thắng trong cuộc chiến đó là Yến Thập Tam lại tự sát. Nguyên
nhân tự sát của Yến Thập Tam là vì muốn hủy diệt chiêu kiếm đã đánh bại Tạ
Hiểu Phong. Chiêu kiếm đó là một chiêu kiếm rất ác sát, chẳng thể lưu lại nhân
gian được.
Yến Thập Tam chết rồi, đem theo chiêu kiếm đó, cho nên Tạ Hiểu Phong
vẫn là một kiếm thủ tối cao, độc nhất vô nhị của nhân gian.
Điều này chính Tạ Hiểu Phong sau này đã thuật lại với mấy người bạn
thân.
Người được kể là bạn thân với Tạ Hiểu Phong, đương nhiên phải là người
có danh tiếng vinh dự rất cao trong võ lâm. Cũng do đó mà những lời do họ
thuật lại, chẳng có ai hoài nghi.
o
Nhưng đối với Đinh Bằng, lời giải thích này không vừa ý.
Nên chàng lạnh lùng cười:
- Dưới kiếm lệnh tôn, đã giết rất nhiều cao thủ, họ chẳng phải đều là kẻ
dùng kiếm, vì vậy lệnh tôn cũng không có lý do nào để cự tuyệt tại hạ dùng cây
đao cong này để khiêu chiến.
Tạ Tiểu Ngọc cũng không biết phải trả lời như thế nào. Đinh Bằng cũng
không có ý muốn nàng phải trả lời, nên chỉ lạnh lùng tiếp:
- Cô nương cứ về cho lệnh tôn hay, tại hạ sẽ đợi ông ta mười ngày, trong
mười ngày đó, nếu ông ta đích thân tới đây xin lỗi và cảm tạ tại hạ, có thể
chúng ta sẽ trở thành bằng hữu….
Câu nói này khiến mọi người đều thất sắc, vì khẩu khí quá cuồng vọng.

Trong đời Tạ Hiểu Phong ít có bạn hữu, thậm chí có thể nói không có người bạn nào, đây chẳng những ông ta là người ít giao thiệp bạn bè, mà còn vì
ông ta là một kiếm thủ vô địch thiên hạ đệ nhất.
Kiếm ông ta là Thần trung kiếm; người ông ta là Thần trung nhân.
Một người đứng trên đỉnh cao tuyệt, tất nhiên là cô độc.
Mọi người đều thấy một đao chiêu của Đinh Bằng chặt đứt bàn tay của
Ma giáo trưởng lão Thiết Yến song phi, tuy họ không nhìn rõ đao chiêu đó, thậm
chí có người còn không thấy gì, chỉ thấy Thiết Yến song phi bị rớt đao, rớt theo
cả bàn tay cầm đao.
Chỉ một đao, một đao chiêu.
Mọi người tại đây cũng chưa ai đã nhìn thấy Tạ Hiểu Phong xuất kiếm, và
họ cũng không dám khẳng định là thần kiếm của Tạ Hiểu Phong có thể làm
được như vậy hay không?
Cho nên Đinh Bằng đã đủ tư cách nói ra câu vừa rồi; và sau này, Đinh
Bằng nói ra điều gì, họ đều không kinh lạ.
Đinh Bằng nói:
- Sau mười ngày, ông ta không tới, tức là ông ta có ý muốn cùng tại hạ
quyết đấu, tại hạ sẽ mang đao tìm đến Thần Kiếm sơn trang!
Tạ Tiểu Ngọc nuốt nước miếng ừng ực, e dè ngập ngừng:
- Đinh … Đinh công … Đinh đại hiệp, về việc này … tiểu nữ …
Đinh Bằng không chờ nàng dứt lời, ngắt ngang:
- Cô nương chỉ việc trở về nói lại với lệnh tôn được rồi, hiện giờ tại hạ tin
rằng không ai dám làm hại cô nương nữa, cô nương có thể đi được rồi.
Dứt lời, chàng quay mình đi ra phía sau thủy các, bỏ lại tân khách đầy ngỡ
ngàng; bỏ lại Tạ Tiểu Ngọc đứng ngây thơ ngơ ngác.
Bọn đầy tớ quần áo chỉnh tề, bắt đầu thu dọn bàn tiệc.
Tuy tiệc rượu mới tiến hành nửa vời, thức ăn cũng chỉ mới dọn được vài
món, nhưng buổi yến tiệc tại Viên Nguyệt sơn trang đã kết thúc.

o
Liễu Nhược Tùng lấy thân phận là đệ tử, đứng trước cửa tiễn khách, ân
cần chào đón.
Mọi người hầu hết đều khinh dễ, không ai để ý tới hắn. Liễu Nhược Tùng
cũng đã từng là nhân vật phong vân nhất thời, nhưng lúc này, hầu như đã xóa
nhòa hết trong ký ức mọi người.
Liễu Nhược Tùng hình như chẳng quan tâm đến sự lạnh nhạt của người
khác, vẫn cười cười nói nói, chào người nọ, tiễn người kia, chẳng phân biệt quen
hay không quen, hắn ra vẻ như rất mãn ý với địa vị mới của mình.
Làm đệ tử của Đinh Bằng hắn coi hình như có vẻ vinh quang hơn làm Đại
Hiệp trang chủ. Đương nhiên hắn chẳng phải là con người vĩ đại, nhưng có thể
là một người rất hiếm có, rất hiếm có, trăm ngàn năm nay, mới chỉ có một người
hắn làm được như vậy mà thôi.
o
May, cũng chỉ có một người như hắn.
Mọi người khi dời khỏi Viên Nguyệt sơn trang, trong lòng đối Liễu Nhược
Tùng tuy khinh bỉ, nhưng cũng có đôi phần kính phục.
Đại trượng phu năng khuất năn thân, câu này mọi người từng nói; họ đã
thấy lúc Liễu Nhược Tùng hiên ngang hiển hách, khí thế hơn đời. Nhưng họ
cũng không ngờ Liễu Nhược Tùng lại có thể tự mình khuất nhục như vậy.
Một loại người như Liễu Nhược Tùng, quả thực muốn tự mai một, khuất
nhục như vậy mãi mãi hay sao? Trăm lần không, ngàn lần không. Con người
này thật đáng sợ, so với Thần Kiếm tam thiếu gia Tạ Hiểu Phong, mà Ma đao
Đinh Bằng mới quật khởi còn có phần hơn chớ không kém. Đây là điều mà bảy,

tám mươi phần trăm số người hiện diện vừa qua đều nghĩ như vậy. Số hai mươi
phần trăm người còn lại, sau khi dời khỏi Viên Nguyệt sơn trang, đều có cảm
giác muốn nôn mửa. Có điều họ không nôn mửa, vì trong buổi tiệc họ chẳng
được ăn uống bao nhiêu.
Tuy vậy, ai nấy đều rất thỏa mãn, rất vui vẻ với chuyến đi, vì thu hoạch
của buổi tiệc chẳng phải là chuyện ăn uống, mặc dầu tiệc đãi khách của Đinh
Bằng đều được các đầu bếp nổi tiếng nấu đủ các món trân hào hải vị hiếm có.
Không ai được thưởng thức đầy đủ các món ăn trân quý đó, vì trong bụng
họ đã no đầy sự khẩn trương và kích thích.
Ai nấy đều thỏa mãn, cả người đã chết trong Viên Nguyệt sơn trang cũng
vậy. Trong việc chôn cất các người bị chết, Đinh Bằng lại biểu hiện sự hào hoa
phóng khoáng của chàng.

Viên nguyệt loan đao

Hồi 12
CHINH ĐỒ

Mười ngày trôi qua, hàng ngày đều có người chờ đợi dưới chân núi Viên
Nguyệt sơn trang, ngóng cổ nhìn sơn trang hoa lệ, hy vọng có thể được thấy Tạ
gia Tam thiếu gia tới. Rất nhiều người hy vọng được chiêm ngưỡng phong thái
của vị Kiếm thần đương thời này. Còn có rất nhiều phái nữ nữa, họ nghe nói
trước kia Tạ tam thiếu gia là một vị phong lưu kiếm khách. Lưu tình khắp nơi.
Hiện thời, tuy đã lớn tuổi một chút, nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó thay,

có thể mình có cơ hội được ông ta để ý tới …
Ngoại trừ bọn tao nương này, còn phần đông là người giang hồ, họ hy vọng
Tạ Hiểu Phong không tới. Tạ Tam thiếu gia không tới, tất nhiên Đinh công tử sẽ
đi kiếm ông ta, kiếm ông ta để quyết đấu.
Quyết đấu, so với chuyện xin lỗi, cảm ơn nhìn thích thú và đã con mắt hơn
nhiều.
Huống chi, Thần kiếm đấu Ma đao lại là một chuyện thú vị biết chừng nào!
o
Tạ Hiểu Phong không làm mọi người thất vọng. Ông ta đã không tới Viên
Nguyệt sơn trang.
Thực ra, mọi người cũng hiểu chưa chắc ông ta đã tới.
Tạ Hiểu Phong cũng chẳng phải một người khiêm tốn, tuy nhiên, có người
nói ông ta đã hoàn toàn biến đổi, biến đổi thành một người rất khiêm tốn bình
dị.
Nhưng dù sao, Tạ Hiểu Phong vẫn là Tạ Hiểu Phong; một con người rất kiêu
ngạo. Ông ta không phải người dễ dàng nói tiếng cảm tạ. Có thể vì ông ta họ
"Tạ", tổ tiên đời trước đều họ Tạ, nên kiêng húy chữ Tạ, và không chịu đến gặp
kẻ khác để nói tiếng cảm tạ. Một người không muốn nói đến chữ cảm tạ, tất
nhiên chẳng khi nào chịu nói tiếng xin lỗi, đừng nói gì Đinh Bằng chỉ cứu mạng
con gái ông ta, mà cho dù là cứu ngay tính mạng ông ta, ông ta cũng không dễ gì
nói tiếng cảm tạ. Còn nói, ông ta vì cự tuyệt lời mời dự tiệc của Đinh Bằng mà
phải xin lỗi thì lại càng không thể có. Nếu Tạ Hiểu Phong vì điểm này mà xin
lỗi, thì Tạ Hiểu Phong chẳng còn là Tạ Hiểu Phong nữa, mà là một con cẩu tạp
chủng, còn thua con thổ cẩu nữa.

Tạ Hiểu Phong không đến, phải chăng Đinh Bằng sẽ đi kiếm ông ta?
o
Trong mười ngày này, không hiểu vì lý do gì, Thanh Thanh luôn tỏ ra rất
buồn bực u sầu ! Nhưng Đinh Bằng không để ý nhận thấy.
Chàng luôn lộ vẻ hứng khởi với võ công của mình; chàng biết sau chuyện
xảy ra tại Viên Nguyệt sơn trang vừa rồi, tiếng tăm chàng đã vang dội khắp
giang hồ, chàng cũng chẳng phải là một kẻ cuồng vọng vô tri, nhưng chàng
muốn Tạ Tiểu Ngọc đem lời chàng nói về Thần kiếm sơn trang, cố nhiên là
điểm rất cuồng ngạo.
Chàng cũng rõ kiếm của Tạ Hiểu Phong, nhất định còn lợi hại hơn song đao
hợp bích của vợ chồng Thiết Yến. Chàng cũng biết Tạ Hiểu Phong không đến,
thì khó tránh một trận quyết đấu; mà trận quyết đấu này chính là điều chàng
mong muốn.
Mười ngày này, chàng không tiếp một người khách nào, cả phòng của Thanh
Thanh chàng cũng ít tới; chàng chỉ đóng cữa ở trong mật thất trầm tư khổ luyện,
luyện đường đao cong thần kỳ trong đao pháp loan đao.
Chàng vốn chẳng phải người có dã tâm, nhưng sau lần thành công vưà qua,
khiến lòng tin của chàng càng tăng thêm cùng với hùng tâm ngời lên. Chàng tự
an bày cho mình một loạt những tương lai.
Càng ước muốn nhiều, dã tâm càng lớn!
Bất cứ người nào, có thể đánh bại Tạ Hiểu Phong, đều sẽ được xem là anh
hùng tột đỉnh, nhưng Đinh Bằng không nghĩ thế, chàng chỉ cho rằng đây mới bắt
đầu; trong thâm tâm, chàng đã có nhiều cấu tưởng, mỗi cấu tưởng đều còn oanh
động hơn chuyện áp đảo Thần kiếm sơn trang.
Do đó, bước thứ nhất chàng cần phải thành công!

o
Mười ngày đã trôi qua.
Tạ Hiểu Phong không đến.
Ngày thứ mười một, một ngày trong sáng, gió mát, trên cao không một áng
mây. Khí hậu rất thích hợp cho một ngày xuất hành.
Đinh Bằng xuất phát, xuất phát tìm Tạ Hiểu Phong, yêu cầu hắn quyết đấu.
Trước khi đi, chàng gặp Thanh Thanh, đang băn khoăn không biết nói với
nàng ra sao, Thanh Thanh đã lên tiếng trước:
- Chúc lang quân thượng lộ bình an, đem vinh dự về …
Thoạt nghe, Đinh Bằng hơi ngạc nhiên, kế chàng ta thản nhiên cất tiếng cười
lớn nói: Thanh Thanh, nàng quả thực thần thông quảng đại, pháp lực vô biên,
chuyện trong lòng ta nghĩ chẳng bao giờ dấu được nàng! Thế rồi, chàng không
nói thêm câu thứ hai, từ biệt Thanh Thanh ra đi.
Đinh Bằng xuất phát bằng một cỗ xe ngựa trang trí rất huy hoàng, chung
quanh thành xe dát vàng rực rỡ. Bốn con ngựa kéo xe màu trắng như tuyết, và
đều thuộc loại ngựa quý hiếm thấy. Người thường cầu được một con đã khó,
đằng này chàng lại có tới bốn con, mà còn dùng để kéo xe.
Thiên lý mã là dùng để cỡi, chớ không thích hợp trong việc kéo xe, đây là
một lãng phí chẳng khác xử dụng một con lừa.
Bốn con tuấn mã cũng vậy, chúng không quen, không an phận, luôn vùng
vằng hục hặc! Nhưng xa phu đánh xe là một hảo thủ, y là một Côn Lôn- nô, toàn
thân đen nhánh, đầu trọc, mình trần, chỉ mặt một chiếc khố dài thêu hoa, khoác
một tấm mã giáp nhỏ, dài không tới lưng, cổ đeo một khoen vàng lớn, y ngồi
trên xe chẳng khác một nửa tòa thiết giáp!
Hai cánh tay rắn chắc mạnh khỏe của y nắm chặt dây cương, cây roi quất

vun vút, khiến bốn con tuấn mã phải khuất phục, miễn cưỡng kéo cỗ xe chuyển
bánh.
Nhìn quang cảnh này khiến mọi người đều có cảm giác là một gia đình bạo
phát.
Nhưng Đinh đại thiếu gia thích điểm phô trương này, chàng lấy tư thế là một
kẻ bạo phát, tái xuất hiện giang hồ.
Từ nhỏ, chàng chẳng phải một kẻ có tiền, hiện tại, có tài sản tiêu xài bất
tận, mà hình như không biết cách hưởng thụ như thế nào cho đúng.
o
Theo sau cỗ xe của Đinh Bằng là một hàng dài người ta, chàng có vẻ rất vừa
ý, chàng biết những người này không mời mà tự đến, hầu như họ là một đám tùy
tùng trung thực, theo cho tới tận Thần Kiếm sơn trang.
Đinh Bằng nhìn đám người theo sau đó, từ một toán nhỏ, biến thành một
hàng dài, kẻ đi một mình, người cặp hai, cặp ba, trong số không thiếu những
người giang hồ nổi tiếng; trong lòng chàng cảm thấy vô cùng cao hứng.
Trước khi xuất phát, chàng đã băn khoăn muốn nói với Thanh Thanh, hy
vọng nàng đừng đi theo. Chàng nghĩ ra hàng ngàn lý do, nhưng không lý do nào
có thể hợp lý.
Thanh Thanh xinh đẹp phi thường, đi chung với chàng mới thực xứng đôi đẹp
lứa.
Võ công Thanh Thanh rất cao, so với chàng trước kia cao hơn nhiều, còn bây
giờ có thể hơi kém chàng một chút, nhưng tuyệt không trở thành vướng bận cho
chàng.
Đối với chàng, Thanh Thanh luôn luôn ưng thuận, không phản đối chàng
chuyện gì, cũng chưa hề câu thúc, gò bó hành động gì của chàng

bao giờ.
Chàng không có bất cứ lý do gì để từ chối Thanh Thanh đi theo.
Chỉ có một lý do, nhưng lại chẳng dám nói ra.
Nàng là "Hồ", hồ thuật đã luyện thành khí hậu, nhưng dù sao cũng vẫn là
"Hồ", không thích nghi xuất hiện nơi có đông người ta.
Nhưng đây cũng không hẳn là lý do Đinh Bằng không muốn Thanh Thanh đi
theo.
Chàng chỉ mơ hồ có cảm giác nội tâm xung động, chỉ muốn tạm xa Thanh
Thanh một thời gian ngắn, chàng cho rằng Thanh Thanh nhất định sẽ đòi đi theo,
nên đã cố nghĩ ra một lý do để nói, nhưng không dè, đến khi xuất phát, chàng
vừa định mở miệng nói, Thanh Thanh đã nói trước, mà còn chúc chàng lên
đường thuận bườm xuôi gió, sớm đem tin khải hoàn.
Điểm này chẳng có gì là ly kỳ, vì nàng là "Hồ"; "Hồ" có đủ thần thông đoán
biết trước những dự tính của con người.
Đinh Bằng bất giác nghĩ: Lấy được một "Hồ nữ" làm vợ quả là phúc khí lớn.
Cho nên, trên đường đi, Đinh công tử hoàn toàn tâm ý mãn túc, mặc dù cỗ
xe nhồi lắc, chàng vẫn điềm nhiên anh giấc ngủ vùi.
Cỗ xe nhồi lắc, chẳng phải đường không bằng phẳng, vì đường đi là quan lộ
rộng rãi, rất bằng phẳng, bánh xe lại rất tốt, là một cỗ xe ngựa đặc biệt chế tạo,
nghiên cứu kỹ càng, chẳng kém cỗ ngự xa của hoàng đế khi xuất tuần.
Xe lắc lư không êm là tại ngựa kéo, bốn con tuấn mã chưa quen, vì chưa
được huấn luyện kéo xe. Cho nên, dù A Cổ là một tay đánh xe giỏi, vẫn không
cách nào trong thời gian ngắn khiến cho cỗ xe được kéo đi êm nhẹ.
o
A Cổ là tên của gã "Côn Lôn nô", và cũng là một tên tuỳ tùng duy nhất,

Thanh Thanh đem theo từ "Hồ huyệt" trong thâm sơn ra.
A Cổ hầu như có tài vạn năng, từ chuyện kim, chỉ may thêu nhỏ nhặt, đến
việc nhổ bật được cả một gốc cây lớn. Quần áo thêu hoa hắn mặc trên mình
cũng là do hắn tự tay làm lấy… Cỗ xe ngựa rộng rãi hào hoa này, cũng là do tay
hắn chế tạo.
A Cổ chi có hai chuyện không làm được.
Một là không đẻ con, vì hắn là đàn ông.
Hai là không nói được, vì hắn không có lưỡi.
Hình như hai chuyện này chẳng có gì quan hệ lắm.
Đinh Bằng đương nhiên không muốn A Cổ thay chàng đẻ con; A Cổ cũng
chẳng bao giờ biểu lộ ý kiến muốn nói, chỉ biết nghe và làm theo mệnh lệnh.
Cho nên A Cổ thực là một gã đầy tớ tùy tùng trung thành lý tưởng.
Đinh Bằng dù muốn để Thanh Thanh ở lại nhà, nhưng nhất định phải đem A
Cổ theo.
Ra khỏi thành, người đi đường hơi thưa thớt, nhưng đó chỉ là người từ phía
trước tới, còn đi theo sau xe vẫn là một đoàn người đông đảo, hầu hết đều là
người giang hồ.
Đinh Bằng chợt có một cảm giác xung động, xung động, bất ngờ …
Chàng lên tiếng ra lệnh cho A Cổ:
- Cho xe đi lẹ một chút!
A Cổ lập tức chấp hành mệnh lệnh rất trung thực, ra roi quất vun vút, cỗ xe
vọt đi lẹ như tên bắn. Nhìn lại đoàn người kinh ngạc phía sau, Đinh Bằng vùng
cất tiếng cười lớn ha hả …
Từ ngày Đinh Bằng ra khỏi nhà, Viên Nguyệt sơn trang trở nên rất vắng vẻ.
Những giang hồ hào kiệt tụ tập nơi đây đều theo Đinh Bằng lên đường, cả
những khách tạm trú do Đinh Bằng mời đến, cũng lục tục kéo nhau ra đi.
Tất cả họ đều không muốn bỏ qua mục kích một trận quyết chiến

giữa Đinh
Bằng và Tạ Hiểu Phong. Có điều họ không như một số khách giang hồ khác,
bám sát theo sau xe của Đinh Bằng.
Có một số người lại đi theo phương hướng ngược lại. Giả như họ không
muốn bỏ qua chứng kiến trận quyết đấu giữa Đinh Bằng và Tạ Hiểu Phong, tại
sao họ không lập tức theo đi? Chẳng lẽ họ biết chắc, dù Đinh Bằng có tới Thần
Kiếm sơn trang, nhưng không có họ hiện diện, thì cuộc quyết chiến này không
thành hay sao?
Có mấy người còn tách ra, lên du thuyền trên mặt hồ, vui chơi cùng bọn
xướng kỹ cả nửa ngày, rồi sau đó, khi trời gần tối, mới phân biệt chia tay, len
lén thừa lúc tối trời, không ai để ý, mới tiến vào một tòa cổ miếu.
Vào trong miếu, họ làm như đi thăm hỏi một người nào đó.
Hình như họ đã tuân theo một chỉ thị gì, và đối với một người nào đó, tỏ vẻ
rất cung kính, không nói một tiếng nào khác, ngoại trừ một tiếng "dạ" trầm thấp.
Mục đích của những người này là gì? Họ sắp sửa làm chuyện gì?
Trước mặt, ngoại trừ họ ra, đại khái chỉ có người khách thần bí nào đó trong
cổ miếu mới biết mà thôi!
o
Trong Viên Nguyệt sơn trang còn có một người không ra khỏi cữa, đó là
Liễu Nhược Tùng. Người khác, ít nhiều đều thuộc địa vị khách, nói đi là có thể
đi, chỉ có hắn không đi, vì hắn là đệ tử của Đinh Bằng.
Tuy Đinh Bằng không chỉ điểm hắn một chút công phu nào, chỉ sai tới, gọi
lui, làm những chuyện vặt vảnh như người đầy tới làm công.
Nhưng Liễu đại trang chủ không chút thắc mắc, biểu hiện rất ân cần nhiệt
tâm. Lúc Đinh Bằng ra đi, không kêu hắn đi theo, nên hắn ở lại, và cũng tỏ vẻ

cao hứng phi thường. Hắn lui tới chiếu ứng công việc, ra tới hậu viện. Hậu viện
là nơi trú phòng của Thanh Thanh, chỉ có hai con a đầu rất xinh đẹp lo việc hầu
hạ; một tên Xuân Hoa, một tên Thu Nguyệt.
Xuân hoa, Thu nguyệt là hai vật rất đẹp trong lòng thi nhân; hai con a đầu
cũng giống vậy.
Nét đẹp Xuân Hoa chẳng khác hoa xuân nở rực rỡ.
Da dẻ Thu Nguyệt còn trắng đẹp hơn ánh trăng mùa thu.
Tuổi hai con a đầu đều khoảng mười bảy, mười tám, đó là tuổi rất mê người
của bọn thiếu nữ. Mà hai thiếu nữ a đầu này, chẳng những đang tuổi hoài xuân,
mà hình như còn biết cách làm sao để hầu hạ và lấy lòng đàn ông! Vì hai con a
đầu này là một cặp ca kỷ rất nổi tiếng trên Tần Hoài và Kim Lăng. Đinh Bằng
đã bỏ ra ba ngàn lạng để mua họ về. Cả hai tuy là người hầu, nhưng không phải
làm việc gì nặng nhọc, chỉ làm bạn hầu cạnh Thanh Thanh mà thôi.
Liễu Nhược Tùng tuy tuổi hơi lớn một chút, nhưng thân hình vẫn tráng kiện,
đầy hấp dẫn lực. Vạn Tùng sơn trang Liễu trang chủ vốn nổi danh giang hồ là
mỹ kiếm khách.
Dưới mắt người giang hồ, Liễu Nhược Tùng hiện giờ tuy không còn đáng
một tiền, nhưng dưới mắt của Xuân Hoa, Thu Nguyệt, vẫn là một đàn ông đầy
hấp dẫn lực.
Cho nên khi hắn bước vào hậu viện, hai ả con gái này lập tức chạy bay ra
đón như hai con hoa hồ điệp, mỗi ả một bên, lôi kéo hắn …
Trước kia, Liễu Nhược Tùng nhất định vô cùng cao hứng, có khi hắn còn
thừa cơ sờ mông, bóp vế… Chỉ tiếc, đó là trước kia, khi hắn còn là Liễu đại
trang chủ, Liễu đại kiếm khách, là Tùng, Trúc, Mai; Tuế Hàn tam hữu, danh

tiếng vang rền giang hồ.
Hiện tại, hắn chỉ là đệ tử của Đinh Bằng; mà còn ở trong nhà của sư phụ.
Lúc đồ đệ ở trong nhà của sư phụ, nhất định phải cẩn thận, lễ phép, hành
động có quy củ.
Lúc làm đại hiệp, Liễu Nhược Tùng rất thành công; hiện tại, lúc làm đệ tử,
hắn cũng biểu lộ rất an phận.
Hắn vội vàng gỡ tay, đẩy hai đóa hoa diễm phúc ra, tháo lui một bước, rồi
cung kính hỏi: Sư mẫu ở đâu?
Xuân Hoa cười ngặt nghẽo hỏi:
- Ngươi tới thăm Thiếu phu nhân hả?
Liễu Nhược Tùng vẫn cung kính đáp:
- Phải, tại hạ tới hỏi xem sư mẫu có chỉ thị gì không?
Thu Nguyệt cũng cười cười nói:
- Ngươi đến tìm phu nhân làm gì? Có chuyện gì, phu nhân sẽ sai người tới
cho ngươi hay, thiếu chủ nhân có nói, ngươi không được tùy tiện ra vào hậu
viện.
- Đúng vậy, có điều đó là lúc sư phụ ở nhà, hiện giờ sư phụ đi vắng, tại hạ là
đệ tử, cũng phải đối xử cho tròn chút hiếu tâm.
Xuân Hoa cười khanh khách, chế nhạo:
- Hiếu Tâm? Ngươi làm như là một đứa con ngoan, thần hôn định tỉnh, sớm
tối đều phải tới vấn an cha mẹ một lần !
Liễu Nhược Tùng thật thà gật đầu:
- Tại hạ chính chuẩn bị như thế !
Thu Nguyệt cười nhạo:
- Hiện tại đã quá ngọ, nếu ngươi đến thỉnh an buổi sớm, hình như quá trễ;
còn như đến thỉnh an buổi tối, hình như quá sớm!
Liễu Nhược Tùng hơi đỏ mặt gượng đáp:
- Chỉ cần có lòng như vậy, cần chi phải kể sớm muộn …
Xuân Hoa lại cười:
- Thấy phần hiếu tâm của ngươi, có lẽ ta cũng phải giúp ngươi thông báo

một tiếng, có điều hiện tại, nếu đi thông báo, nhất định sẽ bị quở trách, vì thiếu
phu nhân tâm tình đang không vui, bà vừa căn dặn, chỉ muốn một mình yên tĩnh,
không muốn bất cứ ai đến làm phiền, nếu ngươi muốn gặp, tốt nhất hãy chờ lúc
thiếu phu nhân tâm tình vui vẻ hãy tới.
- Vậy … Lúc nào tâm tình phu nhân mới vui vẻ?
- Rất khó nói, mấy ngày gần đây, tâm tình phu nhân luôn buồn bực, có điều,
tối đến lúc trăng lên, phu nhân thường ra ngoài thưởng nguyệt, đó là lúc dù tâm
tình phu nhân không vui, nhưng rất tịch mịch, cần có người trò chuyện.
Cặp mắt Liễu Nhược Tùng sáng lên, nói:
- Vậy tối nay tại hạ sẽ tới !
Thu Nguyệt lập tức nói:
- Khoan, phu nhân có muốn gặp ngươi hay không còn chưa chắc, phu nhân
cần có người đi dạo trò chuyện, nhưng không cần tới ngươi.
Liễu Nhược Tùng thản nhiên:
- Không hề gì, miễn tại hạ có lòng, đêm nay không gặp, đêm mai lại tới,
đêm mai không gặp, còn có đêm mốt … tinh thành rất mực, khơi mở vàng đá …
Xuân Hoa cười lạnh:
- Khơi mở vàng đá? cữa viện không mở, ngươi vẫn không thể gặp, mỗi khi
phu nhân muốn ra ngoài thưởng nguyệt, bà thường biểu chúng tôi đóng cữa viện
cài then thật chặt, vì vậy ngươi muốn tiến vào viện, nhất định phải cần chúng tôi
mở cữa viện mới được.
- Vậy cảm phiền hai vị cô nương giúp đỡ !
Thu Nguyệt cười:
- Thế cũng không được, chúng tôi đều phải đi theo phu nhân, không có giờ
rảnh để mở cữa viện cho ngươi, nếu ngươi gõ cữa, phu nhân nghe tiếng lập tức
trở lên lầu ngay, vì bà ta đã nói không thích gặp ngươi, và biểu

chúng tôi nếu
thấy ngươi vào, lập tức ngăn cản.
Liễu Nhược Tùng lộ vẻ thất vọng:
- Vậy đành phải đợi sau này sẽ tính!
Thu Nguyệt chợt cất tiếng cười:
- Nếu Liễu đại gia cố ý định vượt tường vào, không qua lối cữa viện, thì tính
lầm rồi đó, thiếu phu nhân rất chú trọng quy củ, tòa hậu viện này, sau khi đêm
đến, tuy không có người canh gác, nhưng phòng bị rất nghiêm, hai hôm trước
đây, có ngươiø lén vào, kết quả không hiểu sao bị trúng cơ quan, chết dưới gốc
khóm hoa, chỉ còn lại một đống quần áo, cả xương thịt đều bị tan hoá, nghe nói
người đó là Phi Thiên Tri Thù, là một phi tặc rất nổi tiếng.
Liễu Nhược Tùng bất giác biến sắc khẻ lẩm bẩm:
- Lai vô ảnh, khứ vô tung, Phi Thiên Tri Thù, đêm trộm muôn nhà, xưa nay
cũng chưa từng có lần sẩy tay.
Xuân Hoa cười như đóa hoa xuân: Lai vô ảnh không sai, nhưng khứ vô tung
thì không rõ, vì y đã hóa thành một vũng nước, dưới khóm hoa hồng đằng kia!
Liễu Nhược Tùng khẻ rùng mình, lạnh xương sống, đổ mồ hôi, dựng tóc gáy.
Thu Nguyệt cũng cười, nhưng nét cười không giống trăng sáng đêm thu. Trăng
đêm thu lạnh, nhưng giọng cười cô ả vừa ấm vừa đầy quyến rủ:
- Nếu Liễu đại gia muốn gặp được thiếu phu nhân, chỉ có một biện pháp, chị
em chúng tôi tách ra một người đi mở cữa và dẫn đại gia vào, làm như vậy, có
thể bị trách mắng vài câu, nhưng ít ra, có thể đưa đại gia tới gặp được phu
nhân…
Liễu Nhược Tùng chẳng phải một tên ngu ngốc, cúi mình vái dài nói:
- Xin phiền hai vị đại tỷ giúp đỡ!
Xuân Hoa cười cười:
- Chớ khách sáo, nhiều lễ, hai chị em chúng tôi đều rất biết điều, chỉ

cần
trong lòng chúng tôi cao hứng muốn giúp đại gia là được, có điều, đại gia có biết
điều chúng tôi cao hứng là gì không?
Dứt lời, cô ả bước sát mình Liễu Nhược Tùng, thân hình đã nóng hực …
Đương nhiên, Liễu đại hiệp chẳng phải kẻ ngu ngốc, đã hiểu phải làm cách
nào rồi!
Hai nữ lang liền dẫn Liễu Nhược Tùng vào một căn thạch đình, bắt đầu làm
chuyện hai ả cao hứng ! Qua thời gian hơn một giờ, Liễu Nhược Tùng mới trở ra
tiền viện.
Hai ả hình như chưa được cao hứng lắm, luôn miệng cằn nhằn Liễu Nhược
Tùng chẳng thỏa mãn được như ý muốn hai ả. Nhưng Liễu Nhược Tùng đã
muốn khóc, khóc không thành tiếng !
Hắn nằm mơ cũng không ngờ được, hai nữ làng trông ẻo lả như hai đoá hoa,
mà lúc làm chuyện đó thì so với mười con điếm dâm đãng còn có phần hơn.
Một người vợ hắn đã tự tay giết chết, chẳng khác một con sói nhịn đói lâu
ngày; con sói nhịn đói lâu ngày đã khiến hắn thống khổ nửa đời người.
Bây giờ hắn lại gặp hai con cọp đói; còn sống được với tấm thân đủ xương
da này, đã là vạn hạnh rồi.
o
Đêm ấy trăng tròn.
Liễu Nhược Tùng không đến gặp được Thanh Thanh, hắn chỉ nằm ngay đơ
trên giường như một con chó sắp chết, hơi sức để bò dậy cũng không còn.
Hôm sau, hôm sau nữa, cũng đều là đêm trăng sáng.
Nhưng Liễu Nhược Tùng không dám nghĩ có đủ sức đi gặp Thanh Thanh hay
không, hắn tự biết trong vài ngày nay, hắn chẳng còn một chút khí

lực nào.
Hắn nằm trên giường, chỉ tự nghĩ một chuyện…
Xuân Hoa, Thu Nguyệt, có phải thực là danh kỷ Đinh Bằng mua từ Kim
Lăng về không?
Theo hắn biết, chỉ có nữ nhân từ một tông phái thần bí Tây phương phái
xuất, mới có khẩu vị tham lam và kỷ thuật cao minh như vậy.
Khi hắn đã mệt nhọc đến độ nhướng mi mắt không còn nổi, mà hai a đầu đó,
vẫn có bản lãnh khêu gợi, mơn trớn khiến hắn hứng khởi đến hơi thở cuối cùng,
để họ thu rút đến tận cốt tủy sinh mệnh hắn.
Thiên hạ không gì khó, chỉ sợ kẻ có lòng.
Đây là một câu nói xưa cũ, cả những lão bà bà không biết chữ, cũng thường
dùng để dạy dỗ con cháu. Câu nói được vận dụng rộng rãi như vậy, tất nhiên là
một chân lý, được mọi người khẳng định trăm phần trăm; nhưng đôi khi chưa ắt
hẳn đã như vậy.
Liễu Nhược Tùng ít ra cũng có cảm giác này
- Thiên hạ vô nan sự, chỉ phạ hữu tâm nhân
- Hắn đã cố công suy tính, nghỉ ngơi mấy ngày, mà còn tìm được một người
giới thiệu làm quen được với một tên thái hoa tặc hạ ngũ môn, xin được một liều
"Long hổ diệu dược, kim thương bất đảo"!
Nhờ liều "Long Hổ diệu dược" này, hắn đã đổ mồ hôi cùng mình, vất vả để
hàng phục cho bằng được hai con hổ đói, khiến chúng hết hơi thở hào hễn, để
cuối cùng chúng phải giúp cho hắn vào gặp Thanh Thanh.
Đó là một đêm trăng, một đêm trăng hạ huyền.
Thanh Thanh vịn tay lan can thạch đình, nhìn trăng buông thả tâm sự.
Liễu Nhược Tùng xốc gọn quần áo chỉnh tề, cung kính bước tới.
Liều diệu dược "Kim Thương bất đảo" đó, tuy giúp hắn trở thành dũng mãnh
như thiên thần, hàng long phục hổ, nhưng vì hao tổn khí lực quá

nhiều, nên trước
mắt toé nổ đôm đóm, chân bước cũng không muốn vững. Nhưng hắn bất cần,
hắn chỉ biết cần tiếp cận được người nữ chủ nhân này là hắn có thể đặt chân lên
con đường thành công.
Thanh Thanh nhìn hắn một cái, rồi không chút biểu tình hỏi:
- Ngươi tới đây làm gì?
- Đệ tử đặc biệt đến hỏi thăm sư mẫu.
Thanh Thanh cau mày, giọng hỏi gắt:
- Ta rất tốt, không cần ai tới thăm hỏi!
Liễu Nhược Tùng không nản lòng, lúc bắt đầu chẳng thể lấy được hảo cảm
của Thanh Thanh ngay, cho nên hắn nhẫn nại cung kính:
- Đệ tử còn muốn bẩm báo sư mẫu một số tin tức về sư phụ.
- Chuyện này không ngươi nói, ta đã biết rất rõ.
- Nhưng sư mẫu không bước chân …
Thanh Thanh ngắt lời hắn:
- Ta có phương pháp của ta, còn phương pháp như thế nào, ta không cần phải
nói cho ngươi biết.
Liễu Nhược Tùng luôn miệng cung kính:
- Dạ .. Dạ … có điều sư mẫu được biết, chỉ là tin tức phiến diện (bề mặt),
không tinh xác như tin tức đệ tử được biết.
- Ta không tin, tin tức của ngươi xác thực hơn ta!
Liễu Nhược Tùng cười nịnh:
- Nếu sư mẫu không tin, hãy cho đệ tử kể ra, đối chiếu với tin tức sư mẫu
được biết như thế nào? Lúc đó, sư mẫu sẽ biết lời nói của đệ tử không sai.
Thanh Thanh hơi ngần ngại:
- Được, ngươi nói nghe thử !
Với vẻ rất đắc ý, Liễu Nhược Tùng nói:
- Trên đường, mỗi ngày sư phụ chỉ đi khoảng một trăm dặm, mỗi nơi dừng
lại nghỉ sư phụ đều có một hành động kinh người.
Thanh Thanh cau mày:
- Ta biết rồi, đó là tướng công muốn cho người ta chú ý!
- Sư phụ từng đặt tiệc tại một tửu lầu rất lớn, mời rất nhiều giang hồ

nữ kiệt
tới dự, trong số gồm cả những người đã có chồng, hoặc đã hứa hôn, nhưng lại cự
tuyệt ngoài cữa, không mời trượng phu hay tình nhân được vào.
Thanh Thanh vẫn thản nhiên, cười:
- Đó cũng chẳng quan hệ gì, ít ra tướng công cũng không cưỡng ép mời, mà
là bọn nữ nhân đó, tự mình bằng lòng đến, mà trượng phu hay người tình của họ
cũng không phản đối.
- Đến lúc tiệc tàn, sư phụ còn ép giữ lại mười hai vị còn khá trẻ để chuyện
trò tới nửa đêm.
- Chuyện đó chắc rất thú vị, có điều ta biết tướng công chẳng bao giờ cưỡng
ép họ, mà người được giữ lại cũng rất cao hứng, mà không coi việc bị lưu lại là
mất thể diện.
- Nhưng trong số mười hai người đó, có năm người là đàn bà có chồng, và ba
người đã đính hôn.
Thanh Thanh bật cười lớn:
- Trượng phu và hôn phu của họ, chẳng vì đó mà cảm nghĩ bất an, trái lại
còn mừng thầm và cảm thấy quang vinh, cho nên người ta nói, hào kiệt trong
bạch đạo, đều có bộ mặt như vậy, vì muốn đạt được mục đích nào đó, dù biểu
vợ đi ngủ với người khác, họ cũng chẳng thắc mắc quan ngại.
Liễu Nhược Tùng đỏ mặt, như bị một cái tát mạnh vào mặt.
o
Thanh Thanh tuy không nói rõ, nhưng chính thức là nói về hắn.
Vì muốn lừa lấy chiêu kiếm "Thiên Ngoại lưu tinh" của Đinh Bằng, hắn đã
kêu vợ hắn là Tần Khả Tình, hóa danh Tần Khả Tiếu, bày ra một cạm bẩy rất
đáng cười. Kết quả, tuy lấy được kiếm chiêu, nhưng bị mất nhiều hơn, mà còn
hoàn thành cái ý nguyện trả thù của Đinh Bằng đem đến cho hắn.
Nghĩ lại

những chuyện này, Liễu Nhược Tùng muốn tự vả cho mình mấy cái vào mặt.
Hắn chẳng phải tự hận mình đã làm ra những chuyện đó, mà hận vận khí
của mình sao xui xẻo, tại sao những kỳ ngộ đó, không rơi vào mình mà lại vào
Đinh Bằng.
Rất may, hiện giờ Đinh Bằng không ở cạnh Thanh Thanh, mà lại rời xa nàng
một mình đi ra ngoài dương danh, để lại cho mình một cơ hội rất hiếm có này,
nếu mình không nắm chắc lấy, thì chẳng khác mình là một con thổ cẩu (chó đất).
Vì vậy, hắn vẫn không buông bỏ nổ lực, tiếp tục tươi cười nói:
- Sư phụ hiện đã là người rất nổi danh, nếu làm những chuyện có ảnh hưởng
chà đạp thanh danh như vậy, thật là bất trí ….
Thanh Thanh cười, ngắt lời hắn:
- Chuyện của tướng công, ta và ngươi không phải quan tâm, tướng công đã
là một đại nam nhân, tự mình biết phải làm sao rồi.
- Nhưng sư phụ làm như vậy, rất có lỗi với sư mẫu.
Thanh Thanh trầm nét mặt:
- Ngươi không nên nói những lời này!
Liễu Nhược Tùng vội vàng:
- Đệ tử chỉ vì sư mẫu mà cảm thấy …
Thanh Thanh ngắt lời hắn:
- Ta tín nhiệm tướng công.
Câu nói này của nàng đã bịt miệng Liễu Nhược Tùng, nàng nói tiếp:
- Nếu như ngươi chỉ biết có thế, thì không cần phải nói nữa.
Liễu Nhược Tùng vẫn cố nói tiếp:
- Đệ tử còn nghe nói, chưởng môn của năm đại môn phái đều đã kinh động,
cùng nhau kéo đến Thần Kiếm sơn trang.
Thanh Thanh lại thản nhiên cười:
- Đó cũng chẳng kể là tin mới mẻ, nghe có người khiêu chiến với Tạ Hiểu
Phong, đáng kể là chuyện lớn, tất nhiên họ cần đến để coi nhiệt náo.
- Họ không đến để coi nhiệt náo.
Thanh Thanh à một tiếng hỏi:

- Họ đến làm gì? Có phải họ đến giúp Tạ Hiểu Phong chăng?
- Tạ Hiểu Phong chẳng cần người đến giúp đỡ, nếu ông ta không thắng được
đao của sư phụ, thì chẳng ai có thể giúp được. Họ đến là để ngăn cuộc quyết
đấu này!
Thanh Thanh cười:
- Tốt lắm, nếu họ ngăn cả được; thực ra trận quyết đấu này rất vô nghĩa,
nhưng ta biết rõ, tướng công ta, e rằng họ cản không nổi.
Liễu Nhược Tùng cười cười: Theo đệ tử biết, hình như họ nắm rất vững vấn
đề, vì họ đáp lời yêu cầu của Thiết Yến song phi mà đến.
Thanh Thanh hơi biến sắc hỏi:
- Tại sao họ lại quen biết làm thân với bọn người như Thiết Yến song phi
này?
- Chuyện này đệ tử không rõ, nhưng hôm trước đây, tại Viên Nguyệt sơn
trang, sau khi sư phụ đánh bại Thiết Yến song phi, Thiết Yến song phi từng đưa
ra một thiết bài miễn tử, đó là tấm thẻ do chưởng môn nhân của năm đại môn
phái cùng ký tên ban ra, đệ tử nghĩ, chắc ngũ đại môn phái có quan hệ phi
thường mật thiết với Thiết Yến song phi!
Thần sắc Thanh Thanh có vẻ thiếu bình thường, vội hỏi:
- Ngươi còn nghe được. những gì nữa?
Liễu Nhược Tùng biết thời cơ gần chín mùi, cười nói:
- Đệ tử nghe biết, nếu bọn họ không ngăn cản được cuộc đấu giữa sư phụ và
Tạ Hiểu Phong, họ sẽ động dụng toàn lực, trừ bỏ sư phụ trước khi quyết đấu.
Thanh Thanh cười lạnh:
- Họ không có bản lãnh đó!
- Nếu đơn thân từng người, đương nhiên họ không phải đối thủ của sư phụ,
nhưng nếu họ điều động toàn bộ môn hạ của họ tới, có thể là một lực lượng
đáng sợ.

Thanh Thanh vẫn cười lạnh:
- Cứ để họ tới đi, trừ phi họ không biết sợ chết!
Liễu Nhược Tùng tiến thêm một bước, nói:
- Người của năm đại môn phái tuy đông, nhưng cũng chẳng thể đỡ nổi thần
đao của sư phụ; vấn đề là còn một nhân vật đáng sợ khác.
- Ai?
- Tạ Hiểu Phong, Tạ tam thiếu gia.
- Người này thì sao? Gần đây ông ta đã không hỏi han gì đến việc trong
giang hồ nữa.
- Nhưng Thần Kiếm sơn trang vẫn là võ lâm thánh địa, Tạ tam thiếu gia vẫn
là cột trụ chính nghĩa trong võ lâm, có trách nhiệm đối với toàn võ lâm. Chỉ cần
sư phụ làm hại bất cứ một vị nào trong năm vị chưởng môn, Tạ Hiểu Phong sẻ
chẳng thể ngồi nhìn, mà phải xuất đầu lộ diện.
Sắc diện Thanh Thanh có vẻ hơi khích động:
- Ông ta xuất đầu lộ diện cũng chẳng sao. Tướng công vốn muốn tìm ông ta
để quyết đấu, một cây kiếm xuất quỷ nhập thần của ông ta, chưa chắc đã thắng
được cây đao trong tay của tướng công.
Liễu Nhược Tùng cười cười:
- Nếu Tạ Hiểu Phong đánh ngay mặt quyết đấu hơn thua với sư phụ, thì
chẳng ngại gì, vấn đề là Tạ Hiểu Phong không đối diện quyết đấu ….
Thanh Thanh lắc đầu:
- Với thân phận chủ nhân Thần Kiếm sơn trang, chẳng lẽ ông ta lại lén lút
hại ngầm?
- Nếu vì một lý do trọng đại nào, Tạ Hiểu Phong cũng có thể làm bất cứ
chuyện gì.
Trong lúc Thanh Thanh trầm tư suy nghĩ, Liễu Nhược Tùng nói tiếp:
- Biện pháp duy nhất trước mắt là tìm cách phá hoại sự liên minh của năm
đại môn phái, khiến họ không bắt tay nhau được.
- Có biện pháp đó sao?

- Tự nhiên có, bề mặt năm đại môn phái tuy hợp tác, nhưng bên trong vẫn có
nhiều mâu thuẩn, tỉ như Thiếu Lâm, Võ Đang, ỷ địa vị cao siêu, cuồng vọng tự
đại, khiến trong thâm tâm ba phái khác rất bất mãn không phục, chỉ cần dèm
pha châm chọc thêm, khiến tự họ rối loạn, gây chuyện lẫn nhau, lúc đó Tạ Hiểu
Phong sẽ chẳng buồn ra mặt nhúng tay vào những chuyện nhỏ nhặt, chó mè xâu
xé…
- Gây ra chuyện đó chẳng phải dễ.
Liễu Nhược Tùng cười cười:
- Nếu sư mẫu cho phép đệ tử đi làm, đệ tử tin có thể làm được rất kín đáo
thành công.
Cuối cùng Liễu Nhược Tùng đã bộc lộ mục đích của hắn, nên Thanh Thanh
mỉm cười hỏi:
- Chắc ngươi có điều kiện gì?
Liễu Nhược Tùng hơi giật mình, xem ra tiểu nữ nhân ngây thơ xinh đẹp này,
chẳng phải dễ dàng đối phó, mình phải quyết hạ thêm một phen công phu mới
được.
Vì vậy hắn tươi cười nói:
- Đệ tử tận tâm vì sư môn, đâu dám đưa điều kiện gì?
Thanh Thanh nhìn hắn một cái, gặng hỏi:
- Ngươi không có yêu cầu gì? …
- Không, đệ tử chỉ một lòng vì sư mẫu biểu lộ chút công lao.
- Ngươi chẳng phải kẻ có lòng trung thực, nếu không có gì tốt đẹp có lợi,
ngươi sẽ chẳng bao giờ chịu lãng phí lực khí, vì vậy ta không dám làm phiền
ngươi.
Liễu Nhược Tùng biết không thể tiếp tục giả vờ, cười nói:
- Bản thân đệ tử chẳng dám có yêu cầu gì, chỉ vì cần có phương tiện hành
sự, đệ tử cần có một điểm khiến người ta tin tưởng được.
Thanh Thanh hỏi một cách cương quyết: Nói ! Ngươi muốn gì?

Trong lòng Liễu Nhược Tùng chợt cảm thấy mừng rỡ; biết rằng mình gần
nắm được đầu mối thành công, nên hắn cần suy nghĩ, nên ra giá như thế nào?
Lúc này chẳng thể yêu cầu quá nhiều, nhưng cũng chẳng thể quá ít.
o
Thanh Thanh cũng lượng đoán xem gã đàn ông hèn hạ, thô bỉ đáng ghét
này, đưa ra yêu cầu gì?
Sau một lúc lặng lẽ, Liễu Nhược Tùng mới lên tiếng:
- Trong giờ phút này, dưới tầm mắt của mọi người, đệ tử đã mất hết thanh
danh, không còn đáng giá nửa xu! …
Thanh Thanh cười cười:
- Chuyện đó còn phải coi xem dưới mắt những kẻ nào, có số người cho rằng,
ngươi là kẻ có thể đào tạo thành tài trên phương diện "Bì hậu tâm hắc", ngươi
đủ thành tôn sư đương thời, không ai bì kịp …
Liễu Nhược Tùng lại một lần nữa đỏ mặt sượng sùng. Tuy đối với sự cười
chê, mắng nhiếc của người đời, hắn có thể thản nhiên, nhưng đứng trước một
tuyệt thế mỹ nhân như Thanh Thanh, hắn vẫn cảm thấy khó chịu, vì vậy hắn cố
gượng cười vài tiếng, nói:
- Có những việc đệ tử tự mình không cách nào đi làm được, cần phải mượn
tay người khác, muốn khiến mọi người tin tưởng, đệ tử cần phải có một thân
phận đáng kể.
- Làm đệ tử của Đinh Bằng, thân phận này chưa đủ sao?
Liễu Nhược Tùng gượng cười:
- Sư mẫu chưa rõ lắm, vì đệ tử biết rõ, ngay cả tự bản thân sư phụ cũng
không rõ thân phận mình.
Thần sắc Thanh Thanh biến đổi:
- Tướng công còn có thân phận gì nữa?
Liễu Nhược Tùng cố gượng đề cao dũng khí, hắn biết nếu lúc này nói ra câu

gì không khéo léo, rất có thể bị nuốt hận, chẳng bao giờ có cơ hội nói câu thứ
hai, nên hắn mạnh dạn trả lời: Thân phận chủ nhân Viên Nguyệt loan đao.
- Chuyện đó đâu đáng kể, vì chính trên mình tướng công mang cây đao đó
…
- Nhưng trên thân cây đao có khắc bảy chữ "Đêm xuân lầu vắng nghe mưa
rơi" !
Sắc mặt Thanh Thanh lại biến đổi, gằn giọng:
- Bảy chữ đó có ý nghĩa đặc biệt gì?
- Người biết được ý nghĩa đặc biệt của bảy chũ này không bao nhiêu, nhưng
có số người, sau khi nghe bảy chữ đó, sắc mặt hết sức biến đổi, ăn ngủ không
yên, chẳng hạn như vợ chồng Thiết Yến song phi.
- Ngươi biết rõ ý nghĩa của bảy chữ đó?
- Đệ tử không rõ, nhưng biết chắc chưởng môn nhân của năm đại môn phái,
đều vì bảy chữ này mà tới.
Thanh Thanh trầm ngâm giây lát, hỏi:
- Ngươi muốn gì?
- Đệ tử muốn đại biểu bảy chữ này để khi đi làm chuyện gì có đủ tư cách
cho người ta biết là một bảo chứng, hay một cảnh cáo.
Thanh Thanh lập tức lắc đầu:
- Không được, ngươi không đủ tư cách, ta cũng không có cái quyền này!
- Nhưng sư mẫu có thể vì đệ tử cầu xin được cái tư cách đó.
- Cũng không được, câu thơ đó trên cây loan đao, giờ này đã chẳng còn đại
biểu ý nghĩa gì nữa, mà chỉ còn là câu thơ bình thường khắc trên đao thôi, không
có tư cách gì, ngươi rõ rồi chứ?
- Đệ tử rõ, nhưng e rằng người khác không tin.
- Mặc họ tùy ý, trái lại ta tuyệt chẳng thể cho ngươi cái gì.
Liễu Nhược Tùng cảm thấy thất vọng:
- Vậy đệ tử đành rút lại ý kiếm tìm người giúp đỡ, tự mình đi làm một số

công chuyện vậy.
- Ngươi định đi làm những chuyện gì?
- Chuyện khiến ngũ đại môn phái rối loạn tay chân, tỷ như, khiến một hai
nhân vật trọng yếu trong bọn họ, bỗng dưng bị bay đầu, kế đó, để lại lời cảnh
cáo, khiến bọn họ gặp khó khăn phải rút lui.
- Không được, tuyệt không thể làm những chuyện ấy.
- Được chớ, đệ tử chọn một phái yếu nhất hạ thủ; sau vài ba lần bị đả kích,
tự nhiên trong lòng họ hãi sợ, cảm thấy không nên vì chuyện người khác mà tự
kéo cả môn phái vào vòng tiêu diệt.
- Chuyện này không nhất thiết phải do ngươi đi làm.
- Đệ tử làm rất thích hợp, vì lúc này mọi người đều đã đồn đại ồn ào, đề cao
cảnh giác, người khác rất khó đến gần họ, chỉ có đệ tử không bị nghi ngờ, hơn
nữa, đệ tử còn có một số bạn bè, có thể yểm trợ …
Thanh Thanh vụt cười cười:
- Xem ra biện pháp này đích xác không sai, ngươi đi làm đi.
Liễu Nhược Tùng cười, nói:
- Nhưng mấy chiêu kiếm pháp của đệ tử chỉ là trò chơi nhị lưu, mà người đệ
tử phải đối phó, thuộc loại đệ nhất lưu.
Bây giờ, Thanh Thanh đã hiểu rõ, cười cười:
- Ngươi muốn ta truyền thụ kiếm pháp?
- Không phải kiếm pháp, là đao pháp, đao pháp có thể một chiêu chẻ đôi
thân người địch thủ.
- Ta không có bản lãnh đó, đao pháp đó chỉ có tướng công luyện thành, cả ta
cũng không luyện được.
Liễu Nhược Tùng vội nói:
- Đệ tử không dám vọng cầu được như sư phụ, mà chỉ muốn ít nhất được như
thân thủ Thiết Yến trưởng lão, mới có thể khiến người khác tin tưởng.
- Ngươi cho rằng chỉ một vài ngày, có thể luyện thành được vậy sao?
- Đệ tử tuy bất tài, nhưng chỉ cần được truyền thụ khẩu quyết, thì

trong vòng
năm ba ngày, có thể tạm thành tựu, vì đệ tử đã từng chuyên tâm nghiên cứu qua
loại đao pháp này…
Thanh Thanh vùng cất tiếng cười khanh khách:
- Ngươi thật có tâm cầu tiến.
Liễu Nhược Tùng ra vẻ khiêm tốn:
- Lâu nay, đệ tử luôn cố gắng cầu tiến, chỉ khổ nỗi không có cơ hội, vì vậy
đối với cơ hội gì có thể bồi dưỡng cho mình, đệ tử đều để ý lưu tâm.
Thanh Thanh chợt thay đổi sắc mặt nói:
- Không được, ta không thể truyền thụ đao pháp cho ngươi, cũng không cần
ngươi đi làm chuyện gì, mà lại càng không muốn ngươi ở lại đây nữa. Ngươi là
kẻ quá nguy hiểm, kể từ bây giờ trở đi, ngươi hãy dời khỏi Viên Nguyệt sơn
trang.
Liễu Nhược Tùng giọng vô cùng thất vọng:
- Sư mẫu, đệ tử chỉ bày tỏ trung tâm …
- Ta biết ngươi trung tâm, nên ta cũng có chút báo đáp cho ngươi. Dưới Phi
Lai phong, ta còn có một tòa trang viện, ta tặng cho ngươi; còn nữa, ngươi rất
thích hai con a đầu của ta, ta cũng tặng cho ngươi luôn.
Liễu Nhược Tùng cả kinh thất sắc:
- Sư mẫu hậu tứ, đệ tử không dám bái nhận.
Thanh Thanh cười cười:
- Ngươi không cần khách sáo, đây là những gì ngươi nên được nhận, từ nay
về sau, ngươi bất tất còn phải làm đệ tử của Đinh Bằng nữa, càng không được
kêu ta là sư mẫu, nghe tiếng câu này, ta muốn buồn nôn. Còn nữa, hai con a
đầu tuy nói năng ngọt ngào, nhưng tính ghen của chúng rất nặng, từ nay trở đi,
ngươi phải cẩn thận đối đãi với chúng, không được cặp kè người khác, nữ nhân
cố nhiên không được, cả nam nhân cũng không được, bằng không, chúng sẽ sửa

trị ngươi đến nơi đến chốn; thôi ngươi đi đi.
Nàng chỉ vỗ tay một cái, hai con a đầu Xuân Hoa, Thu Nguyệt đã như hai
đóa mây ào vô, mỗi bên một ả, lôi Liễu Nhược Tùng đi.
Lúc này, Liễu Nhược Tùng mới biết mình đã phạm nhiều lỗi lầm, hắn cho
rằng mình rất thông minh, nhưng nhất nhất đều nằm trong sự tính toán của
Thanh Thanh.
Lúc bị lôi đi, hắn cảm thấy đầu óc choáng váng, không rõ cuối cùng sẽ còn
sống được bao lâu!
Hắn có cảm giác như một con gà trống bị kẹp cánh lôi đi chuẩn bị làm thịt!

Viên nguyệt loan đao

Hồi 13
SỢ HÃI

Thanh Thanh ngồi trong một ngôi miếu sơn thần cũ.
Miếu không được rộng lại bị sập đổ quá nửa, càng thêm chật hẹp; miếu tuy
hẹp, nhưng không kém không khí hãi hùng.
Một góc thần điện chưa sụp đổ, vừa vặn là nơi cho một thần tượng bằng đất
còn nguyên vẹn đứng trơ trơ.
Thần tượng tô đắp không giống một vị tôn thần nào, mặt xanh, răng lòi, cặp
mắt như hai quả chuông đồng, còn phát ra ánh sáng chói ngời.
Mắt thần tượng không tỏa ánh sáng, mà lai từ hai khối lưu ly cầu gắn trên
mắt; tự lưu ly cầu cũng không phát ánh sáng, nhưng là ánh sáng phản xạ, chỉ khi
nào có điểm sáng rọi vào lưu ly cầu, lưu ly cầu sẽ phát ánh sáng.
Lưu ly cầu này hình tròn, một nửa gắn sâu trong lỗ mắt, một nửa lồi ra
ngoài, thành một mặt cầu nửa hình tròn, vì thế có thể thu nhận quang tuyến

trong vùng diện tích rất rộng, nên những lúc mắt người ta không thấy ánh sáng,
nhưng lưu ly cầu vẫn phát ánh sáng.
Đây là một cặp lưu ly cầu thần kỳ, sơn thần miếu đổ nát, không người quản
lý, nằm xa xôi trên núi, cả đến kẻ ăn mày, cũng không muốn mượn chốn này
ngủ tạm, cữa miếu bằng gỗ cũng bị lũ mục đồng gỡ xuống đốt lửa sưởi, tại sao
cặp lưu ly cầu không bị lấy đi?
Một trẻ chăn trâu tên Vương Tiểu Thất, từng nghịch ngợm, lén gỡ hai trái
cầu xuống, còn đem một trái về đổi cho đứa con của Lý đại hộ lấy mười đồng
tiền.
Hai đứa trẻ ôm trái cầu chơi đến chập tối, trở về nhà đi ngủ; đêm ngủ chúng
cùng gặp ác mộng.
Mộng thấy sơn thần trong miếu, hai lỗ mắt trống rỗng, đếm kiếm chúng, đòi
chúng trả lại cặp nhỡn châu.
Hai trẻ kinh tỉnh từ trong mộng, bắt đầu phát nhiệt, thần trí hôn mê, lớn tiếng
kêu "Trả lại mắt ta".
Người lớn trong hai gia đình hoảng sợ, dò hỏi tìm ra nguyên nhân từ con trẻ,
họ lập tức đem trả hai trái lưu ly cầu lên núi, còn sửa soạn tam sinh lễ vật, thắp
nhang cầu khấn xin thần minh thứ tội cho trẻ con ngu dại.
Lý đại hộ còn hứa nguyện sẽ trùng tu miếu cũ, đúc tượng kim thân.
Khi về nhà, trẻ chăn trâu Vương Tiểu Thất khỏi bịnh, còn đứa con Lý đại hộ
vẫn hôn mê như cũ.
Luận tội, phải kể Vương Tiểu Thất mới đúng, tại sao con Lý đại hộ vẫn
bệnh, còn Vương Tiểu Thất lại khỏi?
Đêm đến, Lý đại hộ lại gặp một giấc mộng, mộng thấy thần minh nói:
- Sơn thần tính thích thanh tịnh, không muốn người trần tục quấy nhiễu,
chuyện đúc kim thân, bất tất phải làm, chỉ cần từ nay không được

quấy nhiễu
bản thần, sẽ tha tội cho con ngươi.
Tỉnh dậy, Lý đại hộ lập tức triệt thoái công nhân đã tụ tập; con y cũng khỏi
bệnh.
Chuyện sơn thần hiển linh náo loạn một chập, nhưng thần minh đã ra lệnh,
nên không ai dám tới sơn miếu nữa; kể cả đám trẻ chăn trâu cũng tránh xa nơi
này.
Từ đó, sơn thần miếu trở thành cấm địa, ban ngày không ai dám tới, ban
đêm càng vắng bóng người.
Nơi đó đã biến thành thiên hạ của "Hồ" và "Quỷ".
Thanh Thanh là "Hồ", nên nàng dám đến, không sợ.
Vì nàng là "Hồ", nên lúc đi chẳng ai nhìn thấy, nàng đến đây làm gì, cũng
chẳng ai rõ.
Nghe nói, sau khi luyện hồ ảo hóa, ngoại trừ lúc giao tiếp với người, chỉ qua
lại với đồng loại mà thôi. Thanh Thanh đến nơi vắng vẻ không vết chân người
này, tự nhiên cũng đợi "Hồ". Nhưng tại sao lại có một tòa sơn thần tới?
Tuy không có ánh trăng, tuy tinh quanh ảm đạm, nhưng vẫn có thể nhìn rõ
hình thù rõ ràng là một vị sơn thần.
Không, chỉ có thể coi là linh thể của toà linh thần, mà không phải là tượng
thần. Tòa thần tượng bằng đất vẫn còn đứng nguyên trong góc thần điện, còn vị
thần minh này, không rõ từ đâu đột nhiên xuất hiện đi vào miếu, mà hình tượng
hoàn toàn giống pho tượng đất.
Thân hình cao hơn trượng, mình mặc giáp trụ, mặt xanh, răng lòi, cặp mắt
tỏa ánh sáng xanh ngời. Chân bước đi rất nhẹ nhàng như mèo, thỉnh thoảng vì
sơ ý khua động tấm giáp trên mình, phát ra tiếng động nhẹ. Khi tới trước mặt

Thanh Thanh, mới khom lưng khẽ nói:
- "Mạt tướng tham kiến công chúa".
Thanh Thanh là "Hồ", hồ ly luyện thành nhân hình, tại sao lại là công chúa?
Chẳng lẽ trong loài hồ luyện, cũng có một vương quốc?
Mà sơn thần này cũng là hồ luyện ảo hóa?
o
Thanh Thanh gật đầu, hiển nhiên thừa nhận lời xưng hô này, càng thêm xác
định quan hệ giữa hai người, nàng nói:
- Hữu tướng quân mạnh giỏi, bổn nhân rất có lỗi, không nên đốt tín hương để
mời lão tướng từ xa tới đây; tại sao tướng quân phải trang phục như thế này?
- Có lần mạt tướng tới đây, tình cờ hiển lộ hình tích, nên mới dùng chút thủ
pháp, biến nơi này thành một chỗ cư dân rất tin về tòa thần minh, nên hiện tại,
mạt tướng phải trang phục giống vậy, sợ vạn nhất có người bắt gặp, có thể ấn
chứng hợp với truyền thuyết.
- Không được tốt lắm, tối đa, chỉ có thể lừa dối được đám thôn phu ngu phụ,
còn gặp phải bọn người giang hồ, họ chẳng tin tà ma quỷ quái, trái lại, làm cho
họ nghi ngờ thêm.
- Mạt tướng cũng đã nghĩ tới điểm này, nhưng tòa sơn thần miếu này đã có
từ trước, mạt tướng chỉ dùng làm chỗ liên lạc với bên ngoài, chớ không có dụng
ý gì khác, dù họ có tới đây sục sạo tìm kiếm, cũng chẳng phát hiện điểm gì đáng
nghi.
- Bọn họ sẽ tiếp tục tra xét không ngừng.
- Mạt tướng sẽ rất cẩn thận; nửa năm trước đây, một lần có ba tên đệ tử phái
Hoa Sơn đến, quanh quẩn lục soát nơi đây năm sáu ngày, kết quả không thấy gì,
họ cho là sơn thần hiển linh nên bỏ đi.
- Vậy thì tốt, bổn nhân chỉ ngạo bọn chúng theo chân được lão

tướng, phát
hiện động phủ.
- Điểm này xin công chúa yên tâm, điểm gì khác không dám nói, còn khinh
thân công phu và cước trình mau lẹ, mạt tướng có thể nói trên đời này khó có
người sánh kịp.
- Thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân
- Ngoài trời có trời, trên người có người.
- Lời giáo huấn của công chúa rất đúng, có điều mỗi khi mạt tướng dời khỏi
động phủ, luôn đảo quanh mấy vòng, còn đạp trên cỏ lau, vượt sông ra ngoài,
nếu thực có kẻ muốn theo dõi mạt tướng, cũng nhất định làm kinh động bầy chó
trong vùng cỏ lau; đối với sự an toàn ra vào của động phủ, mạt tướng rất cẩn
thận.
- Vậy thì tốt, bổn nhân biết lão tướng là người rất cẩn thận, trong nhiều năm
rồi, nhờ được các vị trung tâm bảo hộ …
- Công chúa quá nặng lời, làm mạt tướng thêm hổ thẹn.
- Hữu tướng quân, trung tâm các vị có thể tin tưởng, chỉ là hình thế gần đây,
lại không được tốt lắm.
Sơn thần có vẻ phẩn nộ, nói:
- Đây đều là do gã Kim Y nô tài quấy rối, lầu sau gặp hắn, mạt tướng nhất
định không tha cho hắn.
Thanh Thanh lắc đầu:
- Kim Bào muốn dòm ngó thần vị, nhưng đến nỗi cấu kết với người ngoài,
tiết lộ bí ẩn, nhưng vợ chồng Thiết Yến lại xuất hiện rồi.
- Hai tên nô tài vong ân phụ nghĩa đáng chết này, công chúa nên diệt chúng.
- Không được, bổn nhân không tiện hiện thân, trước mắt, chưa có ai biết lai
lịch bổn nhân, vả lại, chúng cũng chẳng có tiện nghi gì đáng kể, dưới thần đao
của phò mã, cả hai đều đã bị cụt một bàn tay, nhưng trên mình

chúng, lại có tấm
thiết bài miễn tử do Thần Kiếm sơn trang và năm đại môn phái ban cấp …
Sơn Thần càng phẩn nộ:
- Đó nhất định chứng tỏ chúng đã cấu kết năm đại môn phái, trước kia,mạt
tướng đã nhận thấy chúng có vấn đề, quả nhiên giờ đã chứng thực.
- Điều đó không còn khả nghi nữa, bằng không sao chúng có được miễn tử
thiết bài của năm đại môn phái.
- Miễn tử thiết bài chỉ dùng được một lần, sau đó, không thể nào bảo hộ
được chúng nữa.
- Không được, hiện tại chưa thể ra tay đối phó chúng, vì chúng đang đi chung
với chưởng môn nhân năm đại môn phái.
Sơn thần có vẻ kinh hãi:
- Chưởng môn nhân năm đại môn phái lại hội họp một chỗ để làm gì?
- Để đối phó Viên Nguyệt loan đao trên tay phò mã, họ đã nhìn thấy câu thơ
bảy chữ khắc trên thân cây đao.
- "Đêm xuân lầu vắng nghe mưa rơi"!
- Đúng, năm xưa, thực chẳng nên khắc bảy chữ đó trên đao.
- Nhưng đây là một đoạn cố sự có kỷ niệm tính rất cảm động lòng người, sau
này công chúa tiếp chưởng môn hộ sẽ rõ.
Thanh Thanh chép miệng than khẽ:
- Bổn nhân chẳng muốn tiếp chưởng môn hộ gì, tự cảm thấy thể chất tiên
thiên hữu hạn, không thể luyện thành chiêu thần đao đó.
- Phò mã đã luyện thành?
- Phải, thể chất tiên thiên của phò mã rất tốt, chẳng những đã luyện thành
chiêu thần đao, mà còn lanh lẹ vô cùng, hơn cả gia gia năm xưa.
- Vậy có thể cùng thần kiếm trên tay Tạ Hiểu Phong tranh hơn kém.
- Không rõ, phò mã đã đi kiếm Tạ Hiểu Phong quyết đấu. Bổn nhân không
lo lắng chuyện được thua của phò mã, vì Tạ Hiểu Phong với chúng ta chẳng có

điểm gì quá đáng quan ngại, bổn nhân chỉ lo ngại năm đại môn phái.
- Không có Tạ Hiểu Phong đỡ đầu, năm đại môn phái chẳng đủ sợ.
Thanh Thanh chép miệng:
- Thần kiếm sơn trang có trách nhiệm đối với võ lâm, lúc cần thiết, e rằng
ông ta sẽ xuất đầu lộ diện.
Cả hai trầm lặng giây lát, Thanh Thanh lại hỏi:
- Gia gia và bà bà đều mạnh khỏe?
- Trước mắt vẫn mạnh khỏe, chỉ có Thái công, tình hình chẳng được như
trước, dù sao hai vị đều đã già; Già, là kẻ địch rất lớn đối với một con người, vì
vậy Thái công đặt hết hy vọng trên mình công chúa.
- Bổn …. Bổn nhân không đủ khả năng, e rằng khiến ông bà thất vọng.
- Nhưng còn phò mã, ngài đã luyện thành chiêu thần đao, tức là hy vọng của
chúng ta. Thần đao nhất xuất, thiên hạ vô địch.
Chẳng lẽ loài "Hồ" cũng có dục vọng hùng đồ thiên hạ?
Hai người lại chìm vào trầm tư. Cuối cùng Thanh Thanh lên tiếng phá tan sự
tịch mịch:
- Bổn nhân muốn gặp lão tướng là để cho hay những sự việc như vậy, giờ
này ngày mai, bổn nhân lại tới đây để nhận hồi âm, xem Gia gia có chỉ thị gì
không?
- Không cần đợi ngày mai, chỗ này đã bị người khác chú ý, không dùng được
nữa, trên đường đến đây, ta đã diệt trừ hai người … Giọng nói từ phía sau lưng
sơn thần phát ra.
Không rõ từ lúc nào, trong thần điện lại có thêm một hắc y lão nhân.
Thanh Thanh và Sơn thần lập tức quỳ xuống, hai người đối việc lão nhân
thình lình xuất hiện, đều không cảm thấy đột ngột.
Nếu Thanh Thanh là "Hồ", thì tổ phụ của nàng, tự nhiên cũng là Hồ, luyện
pháp thuật còn cao thâm hơn nhiều.
Linh hồ tu luyện lâu năm đã thần thông, chẳng có gì mà không làm

được.
Chuyện đột nhiên hiện thân đâu xá kể gì.
o
- Gia gia!
- Thái Công!
Hai lối xưng hô khác, nhưng sự cung kính, hoàn toàn như nhau.
Lão nhân khoát tay:
- Đứng dậy, đứng dậy. Thanh Thanh, ngươi đã chuyển một vòng đến nhân
gian, ngươi thấy tư vị nhân gian thế nào?
Thanh Thanh đứng dậy, nhưng vẫn đứng cách xa, cúi đầu, không giống như
một tôn nữ nhi gặp tổ phụ, luôn lẹ làng láu lỉnh như thường nhân.
Quy củ của loài Hồ chẳng lẽ còn nghiêm khắc hơn nhân gian?
Giọng Thanh Thanh hồi đáp cũng rất nhỏ nhẹ:
- Tuy đến nhân gian, nhưng tôn nhi ẩn thân ít khi ra ngoài, nên thấy không
có gì khác hơn sơn gian.
Lão nhân gật đầu cười cười:
- Thế cũng tốt, ngươi không ra ngoài gặp người ta, khiến không ai chú ý mà
còn khiến người ta có cảm giác cao thâm khôn lường; Tiểu tử Đinh Bằng đối với
ngươi ra sao?
- Rất tốt, hắn đối với tôn nhi một lòng một dạ, chỉ có điều, hắn đã biến tính
thâm trầm, cuồng vọng, có dã tâm, không còn đạm bạc như trước nữa.
Lão nhân lộ vẻ rất cao hứng:
- Thật tốt quá, đây chính là hy vọng của ta, tiểu tử này có khí chất tấc không
an phận, cũng là khối tài liệu luyện võ rất tốt, cho nên ta đã kêu người dành tất
cả mọi giúp đỡ cho các ngươi, chỉ cần điều gì y muốn, ta đều thỏa mãn, dần dần
y sẽ thở thành người trong đạo phái chúng ta.
Thanh lại có vẻ bất an:
- Gia gia … nhưng hắn ….
Lão nhân quét ánh mắt sắc bén nhìn Thanh Thanh:
- Người là do ngươi lựa chọn, ta không cưỡng bách ngươi phải làm

điều gì,
cũng không khuyến khích y làm điều gì, nếu y vẫn tự chủ đạm bạc, chịu sống
đến già trong sơn lâm, ta tuyệt chẳng quấy nhiễu các ngươi, nhưng y tự ý muốn
vươn mình trèo lên, ta cũng chẳng thể áp chế y, ngươi nói đúng không?
Thanh Thanh không nói gì được nữa, chỉ dạ khẻ một tiếng, hầu như chỉ mình
nàng nghe được thôi.
Lão nhân lại nói tiếp:
- Điều ngươi căn dặn A Hưởng (tức A Cổ) ta đều biết rõ, sự tình diễn biến
rất tốt, rất hợp lý tưởng của ta, đây có thể đã gần tới ngày đạo ta lại hưng khởi.
- Gia gia tính để Đinh Bằng tiếp chưởng môn hộ?
- Tiểu tử này là khối tài liệu luyện võ rất tốt, hôm đó, y chỉ một đao chặt đứt
bàn tay Song Yến, công lực quán thần, vạn dụng tư như, hỏa hậu đã bằng ta lúc
tráng niên, lúc ta bằng tuổi y, còn không bằng y, có thể ta chỉ một đao giết chết
hai tên phản đồ đó, chớ không thể chặt đứt hai bàn tay của chúng, đằng này, y
có thể thu phóng tự như, thêm thời gian nữa, có thể thắng hơn Tạ Hiểu Phong.
Thanh Thanh vội hỏi:
- Có phải gia gia nói hiện tại hắn không bằng Tạ Hiểu Phong?
- Không bằng, Tạ Hiểu Phong thần kiếm nổi tiếng thiên hạ, đâu phải ngẫu
nhiên, gần đây, hắn lại ẩn cư bất xuất, dưỡng khí tu tính, kiếm của hắn đã đạt
cảnh giới vô tung vô tích, tin rằng, nếu Yến Thập Tam còn sống xử dụng chiêu
kiếm trước kia, cũng chưa chắc hạ nổi hắn nữa. Đinh Bằng vẫn chưa bằng hắn,
thêm mười năm nữa, hạ công phu trên chữ "ổn", đại khái có thể không kém bao
nhiêu.
- Nhưng Đinh Bằng đã đi kiếm Tạ Hiểu Phong để quyết đấu.

- Ta biết, ngươi đừng cho rằng ta giam mình trong động phủ là không hỏi đến
chuyện đời; nhất cử nhất động của các ngươi, chẳng có chuyện gì mà ta không
rõ.
- Thế tại sao gia gia không ngăn cản hắn?
- Tại sao ta phải cản hắn, trên đường đi, những biểu hiện của Đinh Bằng,
chính là sự tự bồi dưỡng "ma tính" của hắn; đó chính là biểu hiện sự tiến bộ sâu
thêm, đối tiểu tử này, ta hết sức vừa ý.
Từ trong ngữ ý của lão nhân, Thanh Thanh có thể nghe rõ sự vừa ý của ông
ta, mà Sơn thần cũng rất hiểu rõ.
Là người theo sát cạnh lão chủ nhân lâu năm, Sơn thần chưa từng nghe chủ
nhân tán thưởng một người với tính cách lộ liễu như vậy, nên Sơn thần cũng cao
hứng giống như chủ nhân, nên mới nói:
- Đó là thời kỳ chúng ta có thể xuất đầu rồi?
- Đúng, có thể xuất đầu rồi, chúng ta không cần phải lén lút, ẩn nấp trong
sơn lâm nữa, không còn phải lo né tránh cung tên và chó săn của bọn đi săn bắn
như loài dã hồ nữa, mà chúng ta có thể đường đường chính chính, chễm chệ trên
đầu người ta rồi. Tới đây, lão nhân chợt thở dài, giọng có vẻ thê lương:
- Không chừng ta chẳng còn được nhìn thấy những ngày tháng vinh quang đó
nữa, nhưng các ngươi đều có thể được thấy, tối đa, chỉ cần mười năm nữa, sau
mười năm, Đinh Bằng sẽ là cao thủ cự thế vô địch; còn cao hơn Tạ Hiểu Phong.
Viên Nguyệt loan đao, quang hàn thiên hạ.
Thanh Thanh lại thầm nhỏ hai hàng lệ!
o
Mục quang lão nhân rất sắc bén, mỗi động tác của Thanh Thanh đều khó
dấu được ông ta, cho nên giọng ôn ta chuyển thành nhu hòa:

- Thanh Thanh, có phải ngươi vì chuyện này mà không cao hứng?
Thanh Thanh vội vàng gạt lệ:
- Thanh nhi không dám.
- Vậy tại sao ngươi rơi lệ, ngươi nên biết trong đạo phái chúng ta, không dễ
dàng rơi lệ, trong cuộc đời chúng ta, chỉ được phép rơi lệ một lần thôi.
- Dạ, gia gia, Thanh nhi đã biết rõ.
- Một lần rơi lệ đó, ngươi đã xẩy ra rồi, rơi lệ vì Đinh Bằng.
- Thanh Nhi rất hổ thẹn không được kiên cường.
- Rơi lệ biểu hiện kẻ hèn, trong chúng ta không một kẻ hèn, chúng ta không
mạt sát chí tình chí hiếu, chỉ có lúc bộc lộ chí tình, giọt rơi mới được chí tôn đại
thần tiếp thu, vả lại, cũng chỉ có người chí tình, mới có thể trở thành người của
chúng ta, ngươi hiểu rõ chứ?
- Thanh nhi hiểu rõ.
Lão nhân khẻ thở dài, lời lẽ hơi hòa hoãn:
- Ta biết sự cảm thụ trong lòng ngươi, ngươi vì Đinh Bằng cải biến tính chất
mà rơi lệ, sợ vì đó mà mất hắn.
Lão nhân này quả nhiên có thiên nhãn thần thông, có thể nhìn thấu trong cõi
lòng người ta. Thanh Thanh nhỏ nhẹ:
- Quả thực Thanh nhi sợ điểm này.
Giọng cười lão nhân trở nên rất từ tường:
- Đó chẳng qua ngươi quá lo thôi, nếu Đinh Bằng không cải biến, không
chừng có ngày hắn rơi bỏ ngươi mà đi; hắn cải biến càng nhiều, càng tiếp cận
chúng ta hơn, sẽ chẳng thể nào rời bỏ được ngươi, đã nhập môn phái chúng ta,
hắn không cách nào tiếp cận người ngoài được nữa, vĩnh viễn là người của
ngươi, giống tổ mẫu ngươi, lúc tuổi trẻ, bà cũng không ngờ sẽ một lòng theo
cạnh ta suốt đời, hiện tại, bà còn biến thành kiên nhẫn hơn ta nhiều.
Thanh Thanh gượng mạnh dạn nói:
- Gia gia, Thanh nhi có chút e ngại, có thể Đinh Bằng chỉ cải biến tạm

thời,
sau này sợ rằng không được như ý Gia gia mong muốn.
Lão nhân cười:
- Cũng có thể lắm, hành vi của y tuy cuồng vọng, nhưng bản tính y vốn lương
thiện, đương nhiên lúc dần dần tiếp cận chân tướng, có thể y phản đối chúng ta.
Thanh Thanh ngạc nhiên:
- Gia gia cũng nhận thấy điểm này sao?
- Gia gia trả qua bao nhiêu tang thương, đối chuyện thấu hiểu nhân tính, còn
nhận xét sâu xa hơn bất cứ ai, chẳng lẽ không nhận ra điểm này sao? Ngươi
đừng lo, ta đã có biện pháp.
Thanh Thanh hỏi:
- Biện pháp gì? Phải chăng cách tuyệt hắn với những người đó?
- Ngươi nói người thuộc năm đại môn phái?
- Phải, bọn họ luôn đối đầu với chúng ta.
- Ngươi lầm rồi, ta muốn y tiếp cận với bọn họ.
- Bọn họ sẽ cho Đinh Bằng biết chuyện quá khứ của chúng ta, và khuyến
khích Đinh Bằng ly khai chúng ta.
- Nhất định rồi, ta cũng muốn họ làm như vậy.
- Đó chẳng phải khiến Đinh Bằng càng ly khai thật xa chúng ta sao?
Lão nhân cười cười:
- Thanh nhi, tuổi ngươi còn trẻ, quan sát sự tình chưa sâu xa. Đinh Bằng có
thể sẽ ly khai chúng ta một thời gian, nhưng cuối cùng, y sẽ quay đầu trở lại, vì y
cho rằng chúng ta tà ác mới ly khai, nhưng đến khi phát hiện những người khác
còn ty bỉ hơn, tà ác hơn, lúc đó, y sẽ khinh bỏ bọn chúng, mà trở thành một kẻ
tuyệt đối trung thành với chúng ta.
- Gia gia lý luận quá huyền diệu.
- Chẳng có gì huyền diệu, chỉ là chân lý, là sự thực, chân lý luôn thắng tất cả
mọi lý luận, ta có lòng tin, vì tự ta năm xưa, đã giống như Đinh Bằng, từ trên
mình y, ta nhìn thấy bóng dáng của ta trước kia, từ trên mình ta,

ngươi cũng có
thể thấy tương lai của y. Ngữ khí của lão nhân chuyển thàn phấn khởi:
- Có điều, ngươi có phúc khí hơn ta, ngươi được nhìn thấy một tương lai huy
hoàng, hoàn toàn thành công, mà đời ta thì lại thất bại.
Thanh Thanh cúi đầu hồi lâu, mới lại hỏi:
- Xin gia gia cho biết, Thanh nhi nên làm sao?
- Chẳng cần làm gì, giữ vững lòng tin, đừng cho rằng chúng ta tà ác, bản chất
chúng ta nhân từ hơn ai hết; tôn chỉ chúng ta là chân lý không sắt đá nào có thể
làm đổ vỡ, tục nhân không cách nào hiểu nổi mà thôi, vì vậy, ngươi phải giữ
vững lòng tin của mình, nếu như tự ngươi đánh mất lòng tin, sao còn khiến người
khác tin được?
- Vậy Thanh nhi nên làm những gì?
- Không cần làm gì, cứ yên phận thủ thường, làm một người vợ thiện lương,
chiều theo y, giúp đỡ y bất cứ gì ngươi có thể giúp được cho y.
- Giúp đỡ y? Nếu y đòi giao ra bí mật của bổn môn?
Lão nhân cười cười:
- Một chiêu thần đao dó là bí mật tối cao của bổn môn, y đã được rồi, đối
với y, bổn môn đã chẳng còn bí mật gì nữa.
- Nếy y muốn Thanh Nhi giao người của chúng ta ra?
- Ngươi làm hết khả năng giao cho y.
- Sau khi giao cho y, những người đó còn sống được sao?
- Nếu có thể, ngươi cầu xin y tha cho một số, vì những người ấy là bộ thuộc
của các ngươi sau này, nếu cầu xin chẳng động được lòng y, mặc cho y ra tay!
- Giả như người khác muốn sát hại?
Lão nhân cười ngạo nghễ:
- Ngoại trừ y ra, người khác muốn sát hại người của chúng ta, chẳng phải
chuyện dễ; người của chúng ta chỉ cúi đầu dưới lưỡi thần dao vô địch, chớ chẳng
ai có thể sát hại được họ.

- Thanh nhi thực chẳng thể hiểu rõ ý của gia gia!
- Không sao, ta chỉ muốn chứng minh cho y biết sự trung thành của bổn môn,
cũng như quyết tâm hướng đạo của đệ tử bổn môn, cả ngàn vạn cao thủ giết
không chết, chỉ cần y nói một câu, chúng ta sẽ tự cắt đầu giao co y, ngoại trừ
chúng ta ra, ai có tiết tháo cao quý như vậy?
Thanh Thanh cố mạnh dạn rung giọng hỏi:
- Nếu như y đòi giao gia gia ra?
- Đáp ứng yêu cầu của y, nhưng sự thực ngươi cũng chẳng tìm được ta, sau
lần gặp mặt hôm nay, ta lại ẩn cư một nơi thật xa khác.
- Nếu y yêu cầu Thanh Nhi phải giúp y tìm cho được gia gia?
- Giúp y tất cả những điều ngươi có thể làm được, nhớ kỹ, phải giúp đỡ thực
lòng chân chính, không được phô diễn lấy lệ, bằng không, tất cả nổ lực của
ngươi sẽ uổng phí, cũng khiến tất cả sự an bài của ta thành giòng nước chảy.
- Cuối cùng gia gia định an bài cái gì?
Lão nhân cất tiếng cười thê lương, thương cảm, than:
- Một hy sinh lớn lao, an bài bổn môn đệ tử vào chỗ tuyệt diệt, an bài từng
người, từng người một, từ chỗ bóng tối hiện thân, đưa tới tay Đinh Bằng.
- Có đáng không?
- Đáng chứ, đáng lắm chứ. Chúng ta sống là vì muốn truyền lại một lý
tưởng tối cao và vĩ đại, phát dương rộng lớn, chỉ cần đạt được mục đích đó, tất
cả đều xứng đáng.
- Nhưng đến cuối cùng …
- Cuối cùng, ta sẽ tự giao ta ra, lúc đó là sự hy sinh tối hậu của chúng ta để
đón tiếp một cơ hội quang huy mới.
- Chuyện làm của gia gia có mạo hiểm quá không?
Lão nhân đưa bàn tay từ tường vuốt tóc Thanh Thanh, giọng ôn tồn:
- Thanh nhi coi gia gia có phải là kẻ mạo hiểm không? Bao nhiêu năm nay

ta nhẫn nhục, ẩn cư thâm sơn, để đợi cơ hội này, cuối cùng, chúng ta đã đợi được
một người như Đinh Bằng.
- Thanh nhi biết sự an bài của gia gia sẽ không sai lầm, nhưng Thanh nhi vẫn
còn một điều lo lắng, đó là Tạ Hiểu Phong …
- Không sai, con người này là một địch nhân rất lớn và cũng là một trở ngại
rất lớn cho chúng ta, chẳng những vì võ công hắn, mà cũng vì con người của
hăn, năm xưa, hắn là một kẻ khuyết điểm đầy mình, hiện tại, hắn đã tu dưỡng
hầu như đạt mức bậc "thánh", một cảnh giới cao hơn chúng ta một bậc, đây là
một địch nhân mà vĩnh viễn chúng ta không thể đánh ngã, trong tương lai, Đinh
Bằng có thể thắng hắn về mặt võ công, nhưng trên tinh thần, cũng vĩnh viễn
không thể vượt qua hắn. Đây là một kình địch, may mà khắp thiên hạ, chỉ có
một người, là hắn.
- Hắn có ảnh hưởng gì cho Đinh Bằng?
Lão nhân cười cười:
- Không, vì bản thân hắn cũng có khuyết điểm không thể khắc phục, một
khuyết điểm đã bị chúng ta nắm vững trong tay.
- Khuyết điểm gi? Gia gia?
- Đây là một điều duy nhất ta chẳng thể cho Thanh nhi biết, nhưng ta tin
rằng, Thanh nhi có thể tự tìm hiểu được sau này.
Thanh Thanh biết lúc gia gia nói không nói được, là chuyện không thể nói.
Trong thần điện chìm vào không khí trầm lặng một lúc lâu, cuối cùng lão
nhân khoát tay nói:
- Đi thôi. Sau này chớ nên đến chỗ này nữa, có tới cũng không tìm gặp được
ta; nếu không có biến cố gì đặc biệt, lần này coi như lần gặp mặt cuối cùng của
ông cháu chúng ta; nhớ kỹ, từ nay về sau, ngươi là vợ cuả Đinh

Bằng, đây là
trách nhiệm duy nhất của ngươi tại nhân thế, nhất thiết đều do Đinh Bằng làm
chủ, ngươi chớ nên trái ý hắn, cũng không được làm hắn tức giận, phải theo sát
hắn như một con chó trung thành, dù hắc có lấy chân đạp ngươi, ngươi cũng
không được ly khai hắn, ngươi làm được như vậy không?
Thanh Thanh gật đầu:
- Làm được!
- Rất tốt, điều làm được, cần làm, điều không làm được, cũng phải có làm, ta
đi đây.
Một hồi chấn động như sấm nổ, toà sơn thần miếu bị sụp đổ, cả ngôi thần
tượng cũng bể nát.
Từ đây, trong sơn thần miếu không còn thần minh hiển linh, bọn mục đồi lại
có thể thả trâu đến đây, chỉ có điều chúng có dám hay không?
o
Thần Kiếm sơn trang; Tạ gia Tam thiếu gia của Thần Kiếm sơn trang.
Thánh địa của võ lâm; cấm địa của người giang hồ.
Thần Kiếm sơn trang không đặt ra cấm lệ, chỉ có một con sông bao quanh
nửa vùng sơn trang, còn nửa vùng sơn trang dựa lưng vào tuyệt bích cao sơn.
Tuyệt bích cao ngàn đợt, cao giáp tầng mây, vách đá dựng đứng trơn phẳng,
cả loài khỉ vượn cũng không leo trèo được, vì vậy muốn đến Thần Kiếm sơn
trang, chỉ có một con đường. Con đường bị ngăn chận bởi một dòng sông. Trên
sông không có cầu, chỉ có một chiếc thuyền đưa người qua lại.
Sông không rộng, từ bờ này có thể nhìn thấu bờ kia, cũng có thể nhìn xa xa
thấy Thần Kiếm sơn trang nguy nga sừng sững trong lòng núi.
Có một lúc, Thần Kiếm sơn trang rất vắng vẻ, đó là lúc chủ nhân sơn trang
đã già, mà Tạ Tam thiếu gia thì du hiệp giang hồ.

Tạ Hiểu Phong có hai người anh, nhưng cả hai đều không tài hoa giống lão
đệ này.
Thần Kiếm sơn trang nổi danh về kiếm, nhưng không phải bắt đầu từ Tam
Thiếu gia, mà kiếm thuật của gia đình họ Tạ đã có tiếng, nhiều người biết từ
lâu.
Người trong Tạ gia đương nhiên cũng đều là cao thủ về kiếm thuật.
Giỏi bơi chết đuối.
Tạ đại thiếu gia chết về kiếm.
Tạ nhị thiếu gia cũng chết về kiếm.
Tạ đại lão gia, chết bệnh trong nhà, chết vì cô độc, suy lão.
Ông ta tuy có một người con, kiếm pháp cái thế, và cũng có một thanh kiếm
tốt nổi tiếng, nhưng người con này, vừa đem về vinh diệu và cũng đem về nhiều
phiền nhiễu cho Tạ gia.
Nhiều người đến tìm Tạ Tam thiếu gia so kiếm, nhưng Tạ Hiểu Phong
thường vắng nhà, lúc trẻ tuổi, thời gian lân la trong kỷ viện nhiều hơn lúc ở nhà,
còn chưa kể ở trong khách sạn hay trong khuê phòng của những thiếu nữ tư
xuân…
Trong đời, Tạ Hiểu Phong có rất nhiều hồng phấn tri kỷ, nhưng chỉ có một
lần kết hôn với một người vợ chính thức.
Ông ta kết hôn với một nữ nhân tuyệt đẹp trên giang hồ ---- Mộ Dung Thu
Thu ---- và cũng là một nử nhân rất đáng sợ đối với Tạ Hiểu Phong.
Mộ Dung Thu Thu chưa có một ngày làm dâu chính thức của Tạ gia; chưa
đến Thần Kiếm sơn trang làm nữ chủ nhân củ Tạ gia lần nào.
Trong đời nàng, hầu như là chiếc bóng của Tạ Hiểu Phong, theo sát Tạ Hiểu
Phong, nhưng chẳng phải theo để chung hưởng hạnh phúc, chỉ theo để đả kích,
dày vò và trả thù sự không chung thủy đối với nàng.
Nàng thần thông quảng đại, người khác không kiếm gặp Tạ Hiểu

Phong,
nhưng nàng tìm được. Có thể nói, Tạ Hiểu Phong cố ý lẫn lút, làm tên phổ ky
trong một tửu điếm nhỏ; một tên chăn lừa, hay một tên làm công ty tiện, cũng
đều khó tránh khỏi sự theo đuổi tìm kiếm của nàng.
Cuộc đời Tạ Hiểu Phong có thể nói, bị hủy trên mình nữ nhân này; cũng có
thể nói được làm nên bởi tay nữ nhân này.
Nàng sanh cho Hiểu Phong một đứa con trai, nhưng không muốn con đứa con
nàng mang họ Tạ, cũng không muốn đứa con trở thành chủ nhân hạ nhất đại của
Thần Kiếm sơn trang.
Thế nhưng, Thần Kiếm sơn trang bỗng dưng có một nữ chủ nhân mới
- Tạ Tiểu Ngọc.
Không ai rõ Tiểu Ngọc được sanh ra lúc nào, và bởi người đàn bà nào với
Tạ Hiểu Phong.
Tiểu Ngọc xuất hiện đúng vào lúc Tạ Hiểu Phong đã công thành danh tựu,
và trở về định cư tại Thần Kiếm sơn trang, nàng xuất hiện đột ngột như từ trong
kẽ đá chui ra.
Lúc Tiểu Ngọc đến Thần Kiếm sơn trang, tự xưng là con gái của Tạ Hiểu
Phong, lúc đó, cô ta mới mười lăm tuổi, Tạ Hiểu Phong vắng nhà, nhưng cũng
không ai cho rằng cô bé này đã mạo nhận, vì khuôn mặt cô ta, ít ra, có bảy phần
mười giống Tạ Hiểu Phong; lúc cô ta cười, có tới chín phần tương tự.
Cái cười của Tạ Hiểu Phong cũng giống kiếm của ông ta, vô địch!
Kiếm của ông ta đánh bại mỗi cao thủ; nụ cười của ông ta chinh phục mỗi
nữ nhân xinh đẹp.
Đương nhiên, những nữ nhân không xinh đẹp lắm, cũng chẳng thể cưỡng lại
được nụ cười quyến rủ của ông ta, nhưng Tạ Hiểu Phong chọn nữ

nhân với nhỡn
quang rất cao.
Đối nữ nhân ông ta không có ý đồ chinh phục, nụ cười của ông ta rất thần
thánh, đáng kính phục, nhưng lúc ông ta muốn lên giường với một nữ nhân, thì
nụ cười có uy lực còn hơn kiếm của ông ta …
Kiếm có thể lấy mạng sống con người; nụ cười quyến rủ có thể chiếm được
con tim của một nữ nhân.
Trên đời cũng có kẻ không sợ chết. Nam hay nữ đều có.
Vì vậy, dùng kiếm cưỡng bức nữ nhân lên giường, có thể trong mười lần, có
bảy tám lần thành công, và cũng gặp một hai nữ nhân không cần mạng sống.
Nhưng khi một nữ nhân đã trao con tim cho một nam nhân, thì không thể
cưỡng lại bất cứ điều gì mà nam nhân muốn. (Dịch giã tự kiểm duyệt mười chữ)
o
Du hiệp giang hồ, mỏi mệt trở về, Tạ Hiểu Phong bỗng dưng thấy mình có
thêm một đứa con gái. Tuy rất kỳ quái, nhưng ông ta chẳng có nét biểu lộ gì,
cũng chẳng hỏi ai. Con gái của mình, sao có thể đi hỏi người khác được?
Vạn nhất, trước mặt người khác, ông ta phủ nhận không có con gái, mà đứa
con gái này lại đưa ra được chứng cớ cụ thể để xác định là con gái của mình, thì
phải tính sao?
Ông ta chỉ còn cách đi hỏi một người.
Đó là Tiểu Ngọc, cô gái đã tự xưng là con gái ông ta.
Gặp ông ta, Tạ Tiểu Ngọc chẳng có vẻ gì là đột ngột, hình như rất quen
thuộc, đã ở chung với nhau từ lâu. Cô ta nhảy ào tới, vừa nắm tay lắc mạnh, vừa
vồn vã:
- Cha, cha, sao tới hôm nay cha mới trở về? Cha nói sẽ đến đón con, nhưng

mãi vẫn không đến, nên con phải tự đến đây.
Tạ Hiểu Phong có chút sững sờ, ngạc nhiên.
Trong cuộc sống, ông ta đã từng nghe rất nhiều người, dùng đủ mọi danh tự
khác nhau, xưng hô ông ta.
Có những câu rất đẹp, rất dễ nghe, đó là những người yêu ông ta, quá nửa là
nữ nhân, nữ nhân xinh đẹp.
Có những câu rất tâng bốc, đó là kẻ ngưỡng mộ ông ta, hầu hết là người
giang hồ.
Có những câu rất độc ác, đó là những kẻ thù hận ông ta.
Nhưng chỉ có câu xưng hô của Tiểu Ngọc này, hôm nay ông ta mới được
nghe lần đầu. Đó là tiếng xưng hô "cha, cha" rất thông thường, nhưng Tạ Hiểu
Phong lại chưa từng được nghe, mà còn rất khao khác muốn nghe.
Đương nhiên, chẳng phải chỉ là một câu xưng hô từ đứa con gái này thốt ra.
Ông ta có một đứa con trai do Mộ Dung Thu Thu
- vợ ông
- sanh ra. Nhưng đứa con trai đó lại cự tuyệt thừa nhận ông ta là phụ thân.
Thằng nhỏ quật cường đó, có thể trong lòng nó thừa nhận ông ta, nhưng ngoài
miệng nó, chẳng bao giờ xưng hô tiếng "cha", và cũng chưa hề đến gặp ông.
Tạ Hiểu Phong biết, sớm muộn gì, đứa nhỏ đó cũng tới, tới quỳ trước mặt,
kêu lên một tiếng "cha". Có điều, ngày đó rất có thể là ngày ông ta đã nhắm
mắt tắt hơi, liệm xác nhập quan, tin chết truyền khắp thiên hạ, đứa nhỏ đó mới
nghe tin chạy tới, quỳ trước linh sàng rồi thầm kêu trong lòng, không cho ai nghe
được.
Tạ Hiểu Phong biết rằng sẽ có ngày này, nhưng hy vọng chẳng phải nghe
được tiếng kêu dưới tình hình đó.
Vì Tạ Hiểu Phong rốt cuộc đã già, không còn nhuệ khí thiếu niên, tính

tình
cũng đã thay đổi. Thay đổi cả bề ngoài lẫn tâm cảnh; ông ta có cảm giác tịch
mịch. Chẳng phải là loại tịch mịch thiên hạ vô địch, mà loại cảm giác lo sợ,
chán nản, cô độc, ông ta cần có người bầu bạn. Không phải nữ nhân, không
phải bằng hữu, mà là con cái thừa hoan dưới gối, khiến tinh thần ông ta cũng có
nơi ký thác.
Tạ Hiểu Phong là người, chẳng phải thần, chẳng phải thánh, giống như mọi
người, có nhu cầu của người. Chỉ có điều ông ta tự che dấu cảm tình của mình
rất khéo léo kỹ càng, khôgn để ai biết được nhu yếu trong lòng của ông ta mà
thôi.
Thế rồi, đột nhiên một đứa con gái xuất hiện. Những nhẻo thân thiết, kêu
tiếng "cha, cha", âm thanh đó hoàn toàn trong lòng ông ta muốn nghe, nhưng lại
không phải là của đứa con trai ông muốn có.
Cho nên, Tạ Hiểu Phong có điềm hơi ngạc nhiên khi vừa gặp Tiểu Ngọc.
Một nhóm bằng hữu trở về gia đình cùng lượt với ông ta, nghe nói ông ta
đột nhiên có đứa con gái, họ cùng kéo nhau đến để biết rõ.
Nếu để họ thấy thần tình của Tạ Hiểu Phong, tự nhiên khó tránh khỏi bàn
tán xôn xao. May, Thần Kiếm sơn trang có một vị quản sự rất tháo vát khéo léo
--- Đó là Tạ tiên sinh, một vị thông thạo mọi việc. Ông ta tươi cười, vui vẻ bước
ra đón tiếp, khéo léo:
- Cha con chủ nhân chúng tôi mới gặp nhau, tất nhiên có nhiều chuyện hàn
huyên, mời các vị hãy vào tiền sảnh uống chén rượu mừng.
Rượu mừng, đương nhiên để chúc mừng Thần Kiếm sơn trang có thêm một
vị nữ công tử. Đoàn viên hỷ tửu, đương nhiên rất thịnh soạn.

Tạ Hiểu Phong vừa về tới, Tạ tiên sinh đã sửa soạn đầy đủ, hầu như hắn đã
sớm nhận định thân phận củ vị nữ chủ nhân sơn trang rồi.
Chuyện hàn huyên giữa Tạ Hiểu Phong và Tạ Tiểu Ngọc không ai rõ.
Hai giờ sau, Tạ Hiểu Phong mới ra tiếp khách, uống vài chén rượu với mấy
người bạn, rồi lại bắt đầu lên đường du lịch.
Đối Tạ Tiểu Ngọc, ông ta không phủ nhận; không phủ nhận tức là thừa
nhận, tuy thế, nhưng ông ta không tiến thêm một bước, nói rõ về thân thế của
Tiểu Ngọc.
Mặc dầu vậy, cũng không ai cho là kỳ quái, không ai thắc mắc hỏi han,
trong đời Tạ Hiểu Phong có qua lại với bao nhiêu đàn bà, cũng chẳng ai rõ.
Bất cứ một người đàn bà nào cũng có thể sanh cho ông ta một đứa con gái;
vậy cần gì phải hỏi.
o
Sau khi Tạ Tiểu Ngọc đến, Thần Kiếm sơn trang bỗng thêm nhiều sinh khí,
khu trang viện rộng lớn, vốn chẳng có nhiều người cư trú, hiện tại, đã rất nhiều
tôi trai tớ gái, tới lui nườm nượp.
Mỗi căn nhà đều được tu sửa đàng hoàng; hoa cỏ trong vườn cũng được
chỉnh lý gọn ghẽ. Đây mới xứng danh là Thần Kiếm sơn trang, là nơi cư ngụ của
thiên hạ đệ nhất kiếm khách; nơi thánh địa và cấm địa trong võ lâm; có oai
nghiêm, có khí phái.
Chỉ có điều, trong cấm địa còn có cấm địa khác. Đó là một căn tiểu viện,
nằm trơi trọi phía hậu viện, chung quanh có tường bao bọc, cổng vào, quanh năm
được khóa chặt bằng một ổ khóa sắt. Trang tiểu viện này là cư thất của Tạ
Hiểu Phong, là nơi ông ta luyện kiếm, tĩnh tâm, tu thân dưỡng tính.
Không ai dám bước vào trong viện, kể cả Tạ Tiểu Ngọc.

Lúc Tạ Hiểu Phong ở nhà, cữa cũng khóa chặt; lúc ông ta không ở nhà cữa
cũng khóa chặt.
Khóa đã rĩ sét, dính chặt vào cữa, chứng tỏ một loại quyền uy.
Lúc Tạ Hiểu Phong ra vào, chẳng thấy ông ta qua cữa này, nhưng chẳng ai
biết ông ta ra vào bằng cách nào, vì tiểu viện chỉ có một cữa.
Đương nhiên phương pháp giản tiện nhất là vượt tường. Tường tuy cao,
nhưng không trở ngại đối với Tạ Hiểu Phong. Có điều, trong nhà mình, tại sao
ông ta phải vượt tường ra vào?
Chẳng phải Tạ Hiểu Phong chưa từng vượt tường, chẳng qua, đó chỉ là
chuyện đã lâu năm về trước. Hiện tại, bất kể ông ta tới đâu, đều có người cung
kính mở rộng cữa lớn, cung kính mời ông ta tiến vào. Dù là kẻ thù của ông cũng
không ngoại lệ.
Vì địa vị của Tạ Hiểu Phong đã thực tế để nhận được sự tôn kính này.
Với địa vị một người như vậy, có lẽ nào lại phải vượt tường ra vào nhà
mình?
Không ai tin được câu nói này, cũng không ai muốn nghĩ tới chuyện này.
Cả những người ở trong Thần Kiếm sơn trang, đột nhiên bất ngờ thấy ông ta
từ phía sau đi ra, mới biết ông ta đã về nhà, và cũng không nghĩ rằng ông ta vượt
tường từ trong tiểu viện đi ra.
Họ cũng biết, vòng tường chỉ có một cánh cỗng đã bị khoá chặt bằng một ổ
khoá rĩ sét, khó lòng mở được.
Trừ phi có đường ngầm khác, hoặc có pháp thuật xuyên tường ra vào, bằng
không, chỉ có cách vượt tường. Nhưng mọi người, thà có thể tiếp nhận hai lời
nhận xét trước, mà loại trừ khả năng tính của nhận xét sau (vượt tường).

Vượt tường tuy chẳng phải chuyện chính đại quang minh, nhưng cũng chẳng
phải chuyện xấu tuyệt đối. Có khá nhiều đại hiệp, đề đã vượt tường.
Nhưng không ai cho rằng Tạ Hiểu Phong làm chuyện này.
Một người sau khi đã thần hoá nhân cách, trở thành thần minh trong tâm
tưởng người khác, người đó đã là hoá thân của thập toàn thập mỹ, chẳng thể có
bất cứ tỳ vết gì.
Có thể, tòa tiểu viện kín cổng cao tường này, cũng bao trùm ẩn chứa khá
nhiều bí mật.
Có thể cũng có người thầm lén phỏng đoán bên trong có tình huống gì,
nhưng chẳng ai dám vào để tìm hiểu sự thực, vì đó là chỗ ở của Tạ Hiểu Phong.
o
Cuối cùng, Đinh Bằng đã đến Thần Kiếm sơn trang.
Một mình chàng ta với cây đao, ngồi trên cỗ xe hào hoa, bốn tuấn mã kéo,
do A Cổ đánh xe, qua sông tới trước trang viện.
Nếu trước kia, dù Đinh Bằng có bao nhiều tài phú, cũng chỉ có thể đi bộ,
ngồi trên chiếc thuyền nhỏ qua sông, vì lúc đó chỉ có một chiếc thuyền thôi.
Nhưng sau khi Thần Kiếm sơn trang có vị nữ chủ nhân mới, khí thế đã thay
đổi nhiều, người qua lại cũng đông.
Rất đông các vị công tử hào hoa phong nhã có thanh giá trong võ lâm.
Họ đến Thần Kiếm sơn trang, một là vì ngưỡng mộ tiếng tăm Thần Kiếm
sơn trang, hai là vì Tạ Tiểu Ngọc, một cô gái rất xinh, rất đẹp.
Tạ Tiểu Ngọc quả rất đẹp, rất hiếu khách, không câu nệ, đãi người rất hòa
khí, thân thiết, nhiệt thành hoan nghinh mỗi ai đến thăm. Tuy nhiên, trước khi
người được tiếp đón, đều đã qua sự ngấm ngầm chọn lựa và đãi lọc. Người điều
kiện không xứng, chẳng thể vào được Thần Kiếm sơn trang.

Người vào được sơn trang, hầu như đều có khả năng trở thành nữ tế của Tạ
gia, nhưng cũng chỉ mới là khả năng thôi.
Tạ Tiểu Ngọc đối mọi người đều rất tốt, nhưng không đặc biệt tốt với người
nào.
Vì để đón tiếp các vị công tử, giai khách giang hồ, Tạ Tiểu Ngọc thấy chiếc
thuyền cũ trước kia quá chật hẹp, bất tiện, nên nàng mới đổi một chiếc thuyền
lớn rộng khác.
Chiếc thuyền mới này, thực quá rộng, rộng kinh người. Rộng lớn đến độ có
thể đưa ra đi ngoài biển, cũng chẳng thể chê là nhỏ.
Thần Kiếm sơn trang chỉ dùng chiếc thuyền lớn này để qua một thủy trình
khoảng hai ba trăm trượng, há chẳng phải là quá lãng phí sao?
Trước kia có thể có người nói vậy, nhưng hiện tại, ai cũng đều nói "phải
chứ", đâu có lãng phí.
Đó là vì Thần Kiếm sơn trang có khí phái. Khí phái hùng vĩ, phòng ốc huy
hoàng sáng lạng, nên cần phải có chiếc thuyền lớn rộng như vậy mới xứng hợp.
Cũng nhờ chiếc thuyền này, Đinh Bằng đã qua sông với nguyên cả cỗ xe.
Theo sau Đinh Bằng, đương nhiên có rất nhiều, rất nhiều người giang hồ,
những người này tuy cũng có chút danh khí, nhưng họ bị cản lại bên bờ sông,
chớ không được theo cùng Đinh Bằng lên thuyền.
Vì chỉ có một mình Đinh Bằng tìm Tạ Tam thiếu gia quyết đấu.
Người nào đi một nhóm với Đinh Bằng, có nghĩa là người đó cùng phe với
Đinh Bằng. Chẳng ai muốn có sự hiềm nghi này. Họ đến chỉ để xem trận quyết
đấu, chớ không phải đến giúp Đinh Bằng, tuy nhiên, họ có muốn giúp cũng
chẳng có chỗ xen tay.
Đứng tại bờ phía bên kia, liệu họ có nhìn thấy được trận quyết đấu

chăng?
Chẳng ai để ý vấn đề này, hình như ai nấy điều hiểu rõ, dù có được qua bờ
bên này, cũng chẳng thấy được trận đấu.
Trận đấu giữa Tạ Hiểu Phong và Đinh Bằng, tuyệt chẳng tiến hành dưới mắt
đám đông; ngoại trừ song phương quyết đấu, rất có thể chẳng có kẻ thứ ba nào
tại tràng.
Bọn họ từ xa xôi ngàn dặp tới, chỉ cần biết kết quả của trận đấu. Đương
nhiên, dù họ không tới cũng được biết kết quả, nhưng nghe từ cữa miệng người
khác, vẫn không bằng tự họ có đến tận chỗ, mặc dầu không tận mắt nhìn thấy,
nhưng sau này, cũng có thể trước mặt người này, sau lưng người khác, bằng vào
sự giả tưởng của họ, miêu tả một trận chiến kinh thiên động địa, mà không ai
bài bác là chuyện họ thuật không thực.
"Lúc trận đấu diễn ra, đích thân ta có mặt tại tràng mà", với lối vỗ ngực,
dương dương tự đắc nói ra câu này, đủ khiến người nghe bên cạnh phải đem
lòng kính phục; giả như có một người khác cũng có mặt tại tràng, tuy biết không
hẳn đúng sự thực, nhưng cũng chẳng bài bác, mà còn thêm thắt một vài điểm
nhỏ nữa cho chuyện thêm hấp dẫn. Vì vậy, nhiều trận chiến kinh thiên động địa
trong võ lâm, thường thường có hàng trăm lối thuật lại khác nhau.
Nhưng lối thuật chuyện này có một đặc điểm giống nhau, là trận đấu diễn ra
kinh hoàng khủng khiếp tuyệt luân. Và cũng có một tuyệt đối tính là kết quả
được thua, phải đúng sự thực, như vậy mới có người tin.
Giả như có một người thật thà, nói lời thực thà, trái lại chẳng ai tin.
o
Tuy nhiên, trong số những người đến quan chiến, chẳng phải đều bị cản trở

đứng lại phía bờ bên kia, có số người đến sớm một bước đã được coi như thượng
khách, tiếp đón đưa vào Thần Kiếm sơn trang; đương nhiên, những người đó rất
có danh vọng trong võ lâm. Có một số tuy đến chậm một bước, nhưng cũng
được Thần Kiếm sơn trang lập tức cho người đưa thuyền sang đón, đưa vào sơn
trang, những người này thuộc loại có danh vọng hơn, tiếng tăm vào hàng thái
sơn, bắc đẩu võ lâm.
Đương nhiên, loại người này không nhiều.
Chiếc thuyền qua sông đợt hai, do đích thân vị Tạ tiên sinh Thần Kiếm sơn
trang đi đón chỉ có năm vị mà thôi.
Đợt đón tiếp này, khiến những người đứng chờ bên bờ sông nhao nhao chấn
động, vô cùng hứng khởi. Trừ phi là những kẻ cô lậu quả văn, bằng không, ai
cũng đều nhận ra, năm vị được mời lên thuyền trong đợt này, chính là chưởng
môn nhân, và trưởng lão của năm đại môn phái đương thời, có quyền uy tột đỉnh
võ lâm.
Có năm nhân vật tả hữu phong vân này đến quan chiến, khiến trận đấu giữa
Đinh Bằng với Tạ Hiểu Phong thêm tính chất truyền kỳ và kích thích.

Viên nguyệt loan đao

Hồi 14
QUYẾT ĐẤU

Khi Tạ tiên sinh đưa thuyền đợt hai, đón năm vị quý khách tới trước cửa
trang, trước cữa Tạ gia đã sắp hàng đội ngũ chỉnh tề nghinh tiếp.
Nhưng Đinh Bằng chưa vào trang, vẫn ngồi trong xe thảnh thơi, nhắm mắt
mơ màng. A Cổ cũng ngồi trong bất động trên hiên xe, tay nhịp nhịp

cây roi,
như luôn sẵn sàng khởi hành.
Tạ tiên sinh không dám thất lễ, rất cung kính bước tới lên tiếng mời Đinh
Bằng vào trang, nhung chàng cự tuyệt nói:
- Tại hạ đến gặp chủ nhân các hạ để quyết đấu, chớ không đến làm khách.
Câu nói này như đẩy Tạ tiên sinh ra tuốt muời trượng xa; nhưng tỳ khí của
Tạ tiên sinh rất nhẫn nại, vẫn tươi cười:
- Cuộc chiến của Đinh công tử với gia chủ nhân đương nhiên không giống
bọn thất phu dung tục; khoa chân múa tay ngoài đường phố, và lễ nghi cũng
không thể bỏ qua, xin mời Đinh công tử vào trang ngồi chờ một lát.
- Chủ nhân các hạ có nhà không?
Trước khi trả lời, Tạ tiên sinh phải tốn chứt công phu, suy nghĩ một lúc, rồi
trả lời một câu rất khó lường:
- Không rõ !
Đinh Bằng bất giác kinh ngạc:
- Cái gì? Các hạ không rõ?
Tạ tiên sinh khẽ gật đầu, hơi bẽn lẽn:
- Dạ phải, tại hạ quả thực không rõ, gia chủ nhân gần đây hành tung như
thần long dã hạc, không có định hướng. Từ trước tới giờ không ai hiểu rõ chỗ ở
đích xác của gia chủ nhân. Có lúc mấy tháng không gặp mặt, rồi đột nhiên xuất
hiện trong nhà; có lúc ở yên trong nhà mười mấy ngày, cũng không gặp mặt một
gia nhân nào, cho nên tại hạ thực tình không rõ.
Đối với câu trả lời này, Đinh Bằng có vẻ vừa ý. Chàng suy nghĩ giây lát,
hỏi tiếp:
- Ông ta có biết tại hạ muốn gặp để quyết đấu không?
Tạ tiên sinh cười:
- Điều này tại hạ biết rõ. Khi tiểu thư từ Viên Nguyệt sơn trang về, đúng lúc
gia chủ nhân có nhà, nên tiểu thư đã bẩm báo lời của Đinh công tử

với gia chủ
nhân ngay
- Vậy à! Ông ta có biểu thị gì?
- Gia chủ nhân rất cảm kích chuyện Đinh công tử cứu tiểu thư, nói có cơ hội
gặp công tử nhất định sẽ cảm tạ.
- Tại hạ không có ý muốn ông ta cảm tạ. Nếu ông ta có ý này thì trong thời
hạn mười ngày qua ông ta đã đến Viên Nguyệt sơn trang. Quá kỳ hạn không tới,
rõ ràng ông ta cố ý muốn cùng tại hạ quyết …
Tạ tiên sinh mỉn cười khiêm tốn:
- Gia chủ nhân cũng không nói thế.
- Ông ta nói sao về việc quyết đấu?
- Không nói gì cả.
- Không nói gì cả sao? Đinh Bằng cảm thấy kỳ quái.
Tạ tiên sinh vội tươi cười giải thích:
- Ý hướng của gia chủ nhân từ trước tới giờ rất khó hiểu biết. Khi người
không nói, đương nhiên chúng tại hạ cũng không tiện hỏi, có điều gia chủ nhân
đã nghe lời nhắn của Đinh công tử, tất nhiên người đã có cách xử lý công bằng.
Đinh Bằng thủnh thỉnh hỏi:
- Đây là lời hứa của ông ta hay của các hạ?
Trước kia tại Liễu Nhược Tùng sơn trang, địa vị Tạ tiên sinh cao quý dường
nào, nhưng lúc này, dưới mắt Đinh Bằng, biến thành chẳng đáng kể, mà Đinh
Bằng đối với lão ta như có cảm giác khinh ghét khôn tả.
Tuy nhiên, Tạ tiên sinh vẫn giữ hòa khí trả lời:
- Dĩ nhiên đây là lời tại hạ nói. Tại hạ căn cứ vào tính tình của gia chủ nhân
mà suy đoán vậy thôi.
Đinh Bằng lạnh lùng:
- Các hạ chẳng phải Tạ Hiểu Phong, cũng chẳng thể thay ông ta nói chuyện,
vả lại lời suy đoán cũng chẳng được kể là gì. Đã là lời chẳng được kể, có khác
gì hơi …. phóng ra từ sau khố.

Tạ tiên sinh hơi biến sắc. Một người đã được tôn kính khắp nơi, nay trước
mặt mọi người, bị vũ nhục như vậy quả thực rất khó chịu.
Tuy nhiên Tạ tiên sinh vẫn là Tạ tiên sinh, tổng quản của Thần Kiếm sơn
trang quả có chỗ hơn người. Nét giận chỉ thoáng qua, rồi vẫn tươi cười:
- Đinh công tử khéo nói …
Đinh Bằng ngắt lời:
- Câu này chẳng chút khéo đẹp gì. Tụt khố phóng hơi …. Vốn đã quá thừa;
hơi … phóng ra còn quá thừa hơn, ta đến tìm gặp gia chủ nhân ngươi để n6i
chuyện, chớ không phải đến nghe nhà ngươi phóng hơi ….
Dù công phu hàm dưỡng nhẫn nại tới đâu, cuối cùng, cũng chẳng thể mặt
dày đến trình độ như Liễu Nhược Tùng, nên nghe xong câu này, lão ta làm thinh
bỏ đi , tự bước lên thuyền, sang đối ngạn đón ngươi khác.
Đinh Bằng cũng chẳng buồn để ý, dựa thành xe, thảnh thơi nhắm mắt …
Khi Tạ tiên sinh đón tiếp người về, Đinh Bằng vẫn nhắm mắt ngồi ngủ.
Tạ tiên sinh không muốn bị nhạo báng, khi dể lần thứ hai trước một số người
khác nữa, nên lão ta làm ngơ như không thấy.
Nhưng có năm người, thấy thái độ kiêu căng vô lễ của Đinh Bằng, đã không
nhịn nổi. Người thứ nhất bước ra là Lâm Nhược Bình phái Nga My. Trong đám
năm người, người này trẽ nhất, mới khoảng bốn mươi lăm tuổi mà đã thành danh
kiếm chủ một phái.
Kiếm thuật của ông ta đã được chân truyền của Nga My, khí thế nổi bật
trong số năm đại môn phái.
Ông ta bước tới trước xe Đinh Bằng, vòng tay ngạo nghễ, làm như hành lễ,
tỏ vẻ khí độ của một chưởng môn nhân, nhưng trên thực chất chẳng có vẻ gì là

thành ý.
Vì vậy, Đinh Bằng không đáp lễ , cũng không ai cảm thấy Đinh Bằng thất
lễ.
Với thái độ lạnh nhạt của Đinh Bằng, Lâm Nhược Bình càng thêm bất mãn,
nếu chẳng phải e dè về thân phận, ông ta đã cho tên tiểu tử cuồng vọng này một
kiếm rồi.
Ông ta chỉ lạnh lùng hỏi:
- Các hạ có phải là Ma Đao Đinh Bằng, một người tuổi trẻ mới quật khởi
gần đây không?
Câu hỏi này của ông tuy có vẻ hơi miễn cưỡng, nhưng có chút ý vị tâng bốc.
Đây cũng là cách tự đề cao thân phận của mình. Nếu Đinh Bằng là một vô danh
tiểu tốt, mà ông ta là chí tôn một phái, tự động gợi chuyện trước, há chẳng tự hạ
thấp thân phận của mình hay sao?
Người này thông minh tuyệt đỉnh, mỗi lời nói cử chỉ đều có thâm ý, cho nên
phái Nga My được hưng thịnh bởi tay ông ta cũng chẳng phải ngẫu nhiên.
Không dè, hôm nay ông ta gặp phải Đinh Bằng, khiến ông ta phải tức giận
gần chết.
Ông ta muốn có thể diện, nhưng Đinh Bằng lại không cho ông ta có thể diện.
Chàng lạnh lùng nhìn ông ta và nói:
- Tại hạ là Đinh Bằng không sai, rất gần đây, tại hạ mời khách đến Viên
Nguyệt sơn trang, số khách đến dự quá đông, các hạ nhận biết tại hạ cũng đâu
phải chuyện lạ.
Lâm Nhược Bình tức tối muốn nhảy dựng lên, giọng lạnh lùng:
- Tệ nhân Lâm Nhược Binh …..
Nghe ông ta báo thân phận , Đinh Bằng bật cười, nói:
- Thì ra các hạ là Lâm Nhược Bình. Lúc tại hạ mời khách tại Viên Nguyệt

sơn trang, các hạ nguyên cũng được một tấm thiệp mời, nhưng các hạ có một vị
bái huynh tên Liễu Nhược Tùng đến xin làm đệ tử của tại hạ và nói các hạ la
øvãn bối của y, không xứng để nhận thiệp mời, còn nói, vài bữa sau sẽ gọi các hạ
tới thỉnh an. Hôm nay quả nhiên các hạ đã tới.
Lâm Nhược Bình uất ức muốn phun máu, ông ta là người đến làm phiền
Đinh Bằng, chủ yếu cũng là vì chuyện Liễu Nhược Tùng.
Liễu Nhược Tùng là bái huynh của Lâm Nhược Bình , Liễu Nhược Tùng đối
với ngôi vị chưởng môn phái Võ Đang cũng có dã tâm ngấp nghé, chỉ vì kiếm
thuật không bằng Linh Hư, thông minh cũng kém hơn, nên chưa dám tranh, mà
cố nghĩ phương pháp cầu tiến, gia tâng danh vọng và kiếm thuật, chờ có một
ngày sẽ lấn trùm người khác.
Liễu Nhược Tùng tính toán không sai, chỉ có điều không may, sai lầm chí tử,
chọn nhằm Đinh Bằng, bày cạm bẫy đánh lừa để đoạt lấy chiêu kiếm "Thiên
Ngoại Lưu Tinh" tổ truyền của Đinh Bằng. Để rồi cuối cùng từ một đại kiếm
khách cái thế, biến thành một tiểu nhân bị mọi người trong võ lâm khinh bỉ.
Lâm Nhược Bình tự hào được kết bạn với nhóm ba người "Tuế Hàn tam
hữu", là chuyện rất cao hứng. Nhưng không dè, Liễu Nhược Tùng làm được một
chuyện rất tuyệt, tức là bái Đinh Bằng làm sư phụ để được miễn chết.
Liễu Nhược Tùng làm chuyện này thật tuyệt vời , khiến Lâm Nhược Bình
mất hết thể diện, hỏa khí bốc cao mười trượng, nên ông ta vộ vã xuất đầu kiếm
Đinh Bằng với hy vọng vãn hồi thể diện.
Nào ngờ, chưa bàn vào chính đề, Đinh Bằng đã giáng xuống đầu ông ta một

gậy, tuy chưa phải là một đòn thích đáng, nhưng đã làm ông ta tá hỏa tam tinh.
Khó khăn lắm, Lâm Nhược Bình mới trấn tĩnh, trầm giọng:
- Đinh Bằng, Liễu Nhược Tùng đã không còn liên hệ với ta nữa, ta đến là để
cho ngươi biết chuyện này đó.
Đinh Bằng thản nhiên:
- Vậy thì tốt, ta đang phát sầu, có một đồ đệ như y, ta đã chịu đựng đủ rồi,
nếu thêm một sư điệt như ngươi, và một đám Nga My đồ tôn, chắc ta phiền đến
chết luôn.
Lâm Nhược Bình không thể nhịn được nữa, lớn tiếng:
- Tiểu bối, ngươi quá cuồng vọng, đừng tưởng có cây ma đao trong tay là vô
địch rồi hả?
Đinh Bằng cười:
- Điều này chưa dám nói, ít ra, ta chưa giao thủ với Tạ Hiểu Phong. Đợi khi
ta đánh bại ông ta, đại khái củng không sai mấy.
-Ngươi quá kiêu căng, coi dưới mắt không ai, trước Thần Kiếm sơn trang mà
ngươi dám cuồng vọng lớn lối như vậy ….
Ngoài miệng lão ta tuy nói dữ, nhưng trong bụng cũng hơi khớp. Chuyện
Đinh Bằng một đao chặt đứt bàn tay của Thiết Yến Song Phi, lão ta đã có nghe.
Người chỉ một đao chặt đứt bàn tay Thiết Yến không nhiều. Tối đa, chỉ có
hai người thôi. Một là Tạ Hiểu Phong, một người họ cho rằng đã chết, mà cũng
là người mà họ ngày đêm lo sợ. Tuy họ cho rằng người đó đã chết; họ cũng hy
vọng đã chết thật, nhưng chết không thấy xác ,nên vẫn chưa dám xác định, do
đó, trong long họ vẫn hồi hộp lo ngại.
Người đó tuy chưa xuất hiện nhưng cây đao đó đã xuất hiện; chiêu đao pháp
đó cũng xuất hiện, xuất hiện trên tay Đinh Bằng.
Bọn họ cần phải đến dò hỏi cho rõ, đao của Đinh Bằng từ đâu có?

Đao
pháp học của ai? Có quan hệ gì với người đó?
Nếu có thể, tốt nhất là giết chết Đinh Bằng, hủy cây đao đó đi.
Chỉ có điều họ nhận tin tức quá trể, Đinh Bằng đã đến Thần Kiếm sơn trang
trước họ. Tại Thần Kiếm sơn trang có Tạ Hiểu Phong, họ cũng có phần yên tâm
hơn, nỗi lo ngại bị chết dưới cây Viên Nguyệt loan đao cũng giảm bớt.
Mặt dù nói gì, cây đao đó đã tái hiện giang hồ; đao pháp đó cũng đã tái
hiện giang hồ, họ cần phải tìm hiểu cho thật rõ; vì thế họ đã đến Thần Kiếm
sơn trang.
Trong số năm người này, ấn tượng của Lâm Nhược Bình về cây đao đó rất ít
, vì lúc cây đao đó uy hiếp võ lâm rất kịch liệt, lão chưa xuất sư.
Lời thề bí mật của năm đại môn phái, chỉ sau khi tiếp nhiệm chưởng môn,
lão ta mới được biết rõ. Lão biết cây đao đó đáng sợ, nhưng không rõ đáng sợ
tới mức nào?
Hình như bốn người khác trong bọn cũng không nói cho lão rõ, nên lão ta
mới có gan đứng trước Đinh Bằng thốt ra câu:
- Ngươi hãy rút đao ra!
Trên giang hồ, đây là một câu rất bình thường, tùy nơi, tùy lúc, chỉ vì một
chuyện rất nhỏ nhặt, đều có thể nghe thấy.
Nhưng, câu này không nên nói trước mặt chủ nhân Viên Nguyệt loan đao.
Trước kia, không rõ đã có bao nhiêu người làm chuyện ngu xuẩn này, những
người đó đều đã phải trả một giá quá đắt; tức là bằng mạng sống của họ, cho
nên, cũng không ai còn sống để cho người khác biết mà tránh khỏi sai lầm này.
Bây giờ, Lâm Nhược Bình lại là người phạm phải cái tật nhỏ này. Nhưng
lão ta có vận may, gặp được Đinh Bằng, tuy trong tay có cây ma đao,

nhưng
chưa cảm nhiễm ma tính của đao; chàng chỉ thích chọc ghẹo người, chớ không
thích giết người.
Cho nên, sau câu nói đó, Lâm Nhược Bình vẫn còn đứng đó, thân thể
nguyên vẹn, chưa bị chẻ làm hai mảnh từ đầu đến chân.
Tuy nhiên, thần thái Đinh Bằng cũng hơi có chút ma ý, chàng từ trong xe
bước xuống, lạnh lùnh hỏi:
- Vừa rồi ngươi nói cái gì?
Lâm Nhược Bằng tháo lui một bước, quay nhìn đồng bạn, thấy biểu tình lộ
trong ánh mắt của họ, lão ta mới hận hối.
Thần tình của bốn lãnh tụ đại kiếm phái khác này rất phức tạp. Đó là một
hỗn hợp thể: năm phần hạnh tai lạc họa (mừng thấy người khác gặp tai họa); hai
phần hưng phấn; ba phần sợ hãi.
Hưng phấn, vì họ được nhìn thấy cây đáo đó trong tay Đinh Bằng, không cần
chứng nghiệm, họ cũng có thể xác định là cây đao họ mong được thấy.
Lo sợ, tự nhiên cũng là cây đao đó.
Nhưng đao là vật chết, đáng sợ là người xử dụng đao; đao trong tay Đinh
Bằng, phải chăng cũng đáng sợ như đao trên tay người đó chăng?
Tuy một đao, Đinh Bằng làm vỡ mật Liễu Nhược Tùng; một đao, Đinh
Bằng chặt đứt bàn tay Thiết Yến Song Phi, nhưng vẫn chỉ là lời đồn, chưa phải
chính mắt họ thấy.
Lời đồn tuy tuyệt đối khả tín, nhưng trong lòng họ có một ý nghĩ khác, vì
trước kia, họ đã thấy qua người đó, cây đao đó. Họ có cảm giác rất sâu đậm, rõ
rệt về uy lực của cây đao đó; bây giờ, tốt nhất là có người đứng ra thử uy lực
của câu đao, để họ có dịp so sánh.
Mỗi người đều muốn thử; mỗi người lại đều chẳng dám. Hiện tại, có

Lâm
Nhược Bình đứng ra, đây là phần "hạnh tai lạc họa" họ biểu lộ.
Lâm Nhược Bình đột nhiên hiểu rõ, vì sao trên đường đi, bốn người họ rất ít
bàn đến chuyện uy lực cây đao, mà chỉ bàn nhiều về chuyện Liễu Nhược Tùng.
Thì ra, họ có ý muốn mình làm chuyện ngu xuẩn này.
Lâm Nhược Bình tuy đã làm một chuyện ngu, nhưng không đến nỗi quá ngu
xuẩn, vì vậy, lão ta chỉ hơi ngập ngừng một chút, cố nén tâm ý, trả lời:
- Ta kêu ngươi rút đao của ngươi ra là để cho mọi người nhìn xem có phải là
cây đao đó không?
Đinh Bằng cười:
- Nếu ngươi chỉ muốn biết trên cây đao có khắc bảy chữ "Đêm xuân lầu
vắng nghe mưa rơi" hay không, tại hạ có thể cho ngươi biết, không sai, đúng là
cây đao đó.
Lâm Nhược Bình cười lạnh một tiếng:
- Đó chẳng thể chứng minh được gì, ai ai đều có thể đúc một cây đao, và
khắc lên bảy chữ đó được mà.
Đinh Bằng cười cười:
- Đúng, không sai, lời ngươi nói rất có đao lý. Ngươi quả thực là một thiên
tài nhi đồng, chẳng trách ngươi có thể nắm chức chưởng môn. Chỉ có điều nếu
cây đao này chẳng thể chứng minh được gì, vậy ta rút ra cho ngươi coi thì sao?
Lâm Nhược Bình lại một lần nữa bị khó xử, nhưng lần này lão ta đã thông
minh hơn, không còn xung động sinh khí như lần trước , nên chỉ cười cười:
- Cái đó cần phải hỏi mấy vị kia, vì trước kia, các vị ấy đã thấy qua cây đao,
mà còn được nếm mùi khốn khổ dưới cây đao đó…. Đoạn lão ta đưa ta trỏ bốn
người, đẩy hết mọi hung hiểm qua cho họ.

Bốn người này đều cả sợ, họ không ngờ Lâm Nhược Bình dở ngón trò này;
ánh mắt họ đều nhắm ngay mặt Lâm Nhược Bình đầy vẻ hằn hộc.
Nếu những luồng nhỡ quang có thể coi như những quả đấm, chắc chắn Lâm
Nhược Bình đã bị mỗi người thoi hai đấm giữa mặt. Chỉ tiếc nhỡn quang tuy
độc, nhưng không phải quả đấm, nên gương mặt Lâm Nhược Bình vẫn lành lặn.
Mà chú ý lực của Đinh Bằng cũng chuyển sang phía bốn người nọ. Chàng nhìn
qua bốn người một lượt rồi cười nói:
- Chẳng trách có người rất chú ý cây đao của tại hạ, thì ra nó đã nổi tiếng
như thế, chỉ tiếc không rõ bốn vị cũng rất có danh tiếng trong võ lâm hay không?
Lâm Nhược Bình cười , hỏi:
- Ngươi không nhận biết các vị ấy sao?
Đinh Bằng lắc đầu:
- Không quen biết, ta mới ra giang hồ không bao lâu, cũng chưa gặp nhiều
người, nếu không vì bái huynh Liễu Nhược Tùng của ngươi làm đồ đệ của ta,
chắc ta cũng không nhận biết ngươi; một người trước khi thu nhận đồ đệ, cũng
cần phải dò hỏi để biết thân thế của đồ đệ mình sắp thâu nhận, chứ các ngươi
thấy có phải không?
Lâm Nhược Bình lại như muốn ói máu, nhưng lão cố nhịn, nói:
- Bốn vị này đều là đại nhân vật, danh tiếng vang rền, nếu ngươi không nhận
biết họ thì chưa đủ tư cách là người giang hồ …..
Đinh Bằng ngắt lời lão ta, khẻ mỉm cười nói:
- Ngươi chẳng cần nói thêm nữa, ta cũng không muốn quen biết họ, vì ta
không muốn làm người giang hồ.
Câu nói này của Đinh Bằng làm mọi người sững sờ, cả Lâm Nhược Bình
cũng ngạc nhiên hỏi lại:
- Ngươi không muốn làm người giang hồ?

Đinh Bằng gật đầu:
- Đúng, tuy ta không quen biết nhiều người giang hồ, nhưng ta có gặp qua
mấy người, người nào cũng tham sống sợ chết, đều là kẻ đê tiện, vô liêm sỉ.
Một người như vậy, mười người như vậy; càng có danh vọng, càng như vậy, nếu
họ là người nổi danh phi thường, thà ta không biết họ tốt hơn.
Mấy lời vừa rồi, Đinh Bằng đã chê mắng hết cả mọ người hiện diện, nhất là
năm vị lãnh tụ của năm đại môn phái, còn bị chê mắng nặng hơn.
Trên nét mặt ai nấy đề lộ vẻ tức giận, chuẩn bị ra tay ….
Đột nhiên, một tràng vỗ tay từ phía trong cửa trang viên vang ra, tiếp theo là
chuỗi cười trong trẻo:
- Hay! hay! Mắng rất hay! Gan các hạ còn lớn hơn cha ta, cha ta chỉ dám
nói họ như vậy sau lưng, còn các hạ dám chỉ ngay mủi họ, mắng trước mặt, tiểu
muội rất bội phục.
Tiếp theo là một nữ lang xinh đẹp tuyệt vời, với tư thế dịu dàng bước ra
cùng với nụ cuời cũng tươi đẹp vô cùng.
Cặp mắt mọi người đều rực sáng.
Từ trong cửa Thần Kiếm sơn trang đi ra và dám nói những lời này, chỉ có là
đại tiểu thư, con gái của Tạ Hiểu Phong, Tạ Tiểu Ngọc.
Thấy nữ lang này, mọi người đều khó tin là Tạ Tiểu Ngọc họ đã gặp lần
trước tại Viên Nguyệt sơn trang.
Trong nàng như đã thành thục hơn nhiều; bộ áo bó chẽn, để lộ đường cong
tuyệt vời, phát xuất ma lực mê người.
Đinh Bằng đã từng là nam nhân rất có định lực. Vì chàng đã từng sa ngã bởi
một nữ nhân xinh dẹp tuyệt vời.
Đó là người đàn bà có tên Tần Khả Tình đáng chết …… Là thê tử Liễu
Nhược Tùng …… đã dùng một tên giả Khả Tiếu, khiến chàng lãnh một phen

xấu hổ rất nực cười.
Hai nữa, vì chàng đã có người vợ là “Hồ”.
Hồ rất thiện nghệ mê hoặc người, hồ đực mê hoặc đàn bà, hồ cái mê hoặc
đàn ông, mà còn có thể mê hoặc khiến cho người chết không đất chôn.
Cho nên khi một nam nhân đã lấy được hồ nữ làm vợ, ít ra, không còn bị nữa
nhân khác mê hoặc nữa. Nhưng chẳng hiểu sao, khi Đinh Bằng nhìn thấy nụ
cười mê người của Tiểu Ngọc, tim vẫn rạo rực ….
Đây cũng chẳng thể oán trách Đinh Bằng. Đứng ngoài cửa trang viện còn có
hai người xuất gia, một hoà thượng và một đạo nhân.
Thiên giới Thượng nhân là thủ tòa trưởng lão Đạt Ma viện Thiếu Lâm; Tu
Dương đạo trưởng là trưởng lão danh vị tối cao của Võ Đang. Tuổi hai người
đều đã rất cao, định lực tu vi cũng cũng đã ở ngưởng cửa của cõi vô ngã, vậy mà
cả hai đều trợn mắt, há miệng, ngẩn ngơ vì phong tư tuyệt thế của Tạ Tiểu Ngọc
Cô nàng nhìn năm người, triển hiện nụ cười mê người, nói:
- Xin lỗi năm vị, mấy lời vừa rồi không phải của tiểu nữ, mà là lời của gia
phụ. Lời của gia phụ tuy không giống từng câu từng chữ như lời nói vừa rồi của
Đinh đại ca, nhưng ý thì không khác. Nếu các vị có buồn phiền, xin tìm gặp gia
phụ.
Thiên Giới Thượng Nhân nghe nàng giải thích, dù có tức khí tới mấy cũng
không tiện phát tác với Tiểu Ngọc, chỉ hỏi:
- Tạ đại hiệp có nhà không?
Tạ Tiểu Ngọc tươi cười đáp:
- Gia phụ vừa từ thư phòng bước ra, thì nói với tiểu nữ nhưng lời này; xem
chừng ấn tượng của gia phụ đối với các vị cũng không mấy gì tốt, vì vậy tiểu nữ
không dám mời quý vị vào trang.

Câu nói của Tạ Tiểu Nog.c càng khiến năm vị đại chưởng môn tức đến trợn
mắt há mồm.
Tạ Tiểu Ngọc không buồn thắc mắc gì thêm, quay sang Đinh Bằng cười nói:
- Tại sao Đinh đại ca cũng khách sáo quá vậy? đã tới rồi còn đứng ngoài
cửa, không chịu vào?
Đinh Bằng nói:
- Tạ tiểu thư, tại hạ đến để gặp lệnh tôn quyết đấu.
Tiểu muội đã chuyển cáo lời của đại ca tới gia phụ rồi; chuyện gia phụ
quyết đấu với đại ca là chuyện của hai người. Còn đại ca là ân nhân cứu mạng
của tiểu muội, bất kể thế nào, tiểu muội cần phải bày tỏ cảm tạ ơn cứu mạng
của đại ca trước; sau đó mới nói tới chuyện khác. Đi, đi, chúng ta vào trang.
Nàng ngang nhiên bước tới kéo tay Đinh Bằng, chàng bất giác có vẻ trì nghi:
- Tại …….
Tạ Tiểu Ngọc cười, ngắt lời:
- Chuyện có trước sau, chuyện cứu mạng tiểu muội trước, chuyện khiêu
chiến với gia phụ sau. Vì vậy, đại ca muốn gặp gia phụ quyết đấu cũng phải
nhận sự khoản đải của tiểu muội trước, để hoàn lại cái tình của đại ca đối với
tiểu muội, như vậy, khi gia phụ ứng chiến, sẽ không bị ảnh hưởng, vì nghĩ đến
chuyện thiếu tình, mà ra tay e ngại , đại ca thấy có đúng không?
Lời từ cửa miệng một nữ lang xinh đẹp như nàng nói ra, đương nhiên đều
đúng, huống chi, lời nàng nói quả thực không sai.
Đinh Bằng đành phải chịu để nàng kéo tay đi, nhưng vừa được mấy bước,
chàng chợt gỡ tay nàng ra, nói:
- Đợi một chút, tại hạ có chuyện cần phải giải quyết.
Chàng bước tới trước Lâm Nhược Bình, lạnh nhạt hỏi:
- Có phải vừa rồi các hạ muốn tại hạ rút đao ra cho các hạ coi phải

không?
Lâm Nhược Bình lại lùi thêm một bước.
Đinh Bằng lạnh lùng tiếp:
- Tại hạ không thích giết người, nhưng cũng không thích người khác nói câu
này đối với tại hạ. Các hạ thấy con người của tại hạ, còn muốn coi cây đao của
tại hạ nữa. Như vậy, chứng tỏ các hạ chỉ để ý về đao, chẳng để ý về người. Có
đúng không? Rất tốt, hiện giờ, tại hạ sẽ cho các hạ coi cây đao của tại hạ, có
điều, trước giờ, đao tại hạ không vô cớ rút khỏi bao, tốt nhất, các hạ cũng rút
kiếm ra.
Sắc mặt Lâm nhược Bình trở thành nhợt nhạt, há miệng cứng lưỡi, không
hiểu nên nói sao mới đúng. Đinh Bằng bèn lắc đầu than:
- Đại trượng phu chết là cùng, hà tất phải sợ đến thế? Nếu đã sợ, lại hà tất
xưng là hảo hán nói ra câu đó?
Lâm Nhược Bình quả thực hãi sợ, nhưng dù sao cũng là danh vị một chưởng
môn, chẳng thể biểu hiện thái độ hèn kém như vậy được nữa, lão ta liền rút
kiếm, lớn tiếng:
- Nói bậy, ai sợ ngươi?
Khi một người không chịu thừa nhận sợ hãi, thì chính là lúc họ hãi sợ nhất.
Đinh Bằng liền nhắm Lâm Nhược Bình bước tới , rút đao.
Một cây đao phổ thông, chỉ có điều khác là thân đao cong cong, cong như
lưỡi liềm, vành trắng nõn.
Mọi người đều nhìn thấy cây đao, nhưng không nhìn rõ Đinh Bằng xuất thủ
ra sao, chỉ thấy chàng nhắm mũi kiếm Lâm Nhược Bình bước tới ……
Thế rồi kiếm của Lâm Nhược Bình bỗng biến dạng. Một cây biến thành hai,
chẳng khác một thanh trúc đẽo thành cây kiếm rồi bị một lợi khí chẻ làm đôi từ

mủi đến chuôi, một tả, một hữu, thành hai thanh kiếm.
Lâm Nhược Bình đứng ngây người một chỗ, như một pho tượng đá.
Đinh Bằng nói thêm một câu:
- Lần sau, nếu muốn kêu tại hạ rút đao, cần phải tự lượng sức mình trước.
Chàng cũng quay sang nói với bốn người:
- Các vị cũng vậy.
Dứt lời, chàng theo Tạ Tiểu Ngọc vào Thần Kiếm sơn trang.
o
Một số đông người bị cản lại bờ sông bên ngoài. Nhưng số người trước cửa
trang cũng không ít , họ đều đứng ngẩn người, giống như Lâm Nhược Bình.
Họ đều thấy cây đao, cây đao rất bình thường, cong cong, chẳng có điểm gì
đặc biệt.
Chẳng ai nhìn thấy Đinh Bằng xuất thủ, chỉ thấy Đinh Bằng nhắm mũi kiếm
của Lâm Nhươc Bằng bước tới, rồi thấy thanh kiếm bị chẻ làm hai.
Trong quyết đấu, tàn hủy binh khí đối phương là chuyện rất thường; bị gãy
kiếm cũng chảng phải chuyện hiếm thấy. Nhưng thanh kiếm của Lâm Nhược
Bình chẳng phải đúc bằng loại sắt thường, là cây kiếm nổi danh, lưu truyền mấy
đời, đều do chưởng môn nhân sử dụng, tuy không có khắc trên kiếm những chử
như “kiếm tại nhân tại, kiếm vong nhân vong”, nhưng cũng có ý nghĩa không sai
mấy.
Hiện tại, thanh kiếm này đã bị hủy, hầu như dưới một loại thần đao ma
pháp, một chuyện nhân lực không thể làm. Dù có một thợ đúc kiếm nổi danh,
đưa kiếm vào lò rèn, cũng không có cách làm kiếm thành hai được.
Nhưng Đinh Bằng đã làm được.
Rốt cuộc, Lâm Nhược Bình cũng tỉnh táo lại. Đinh Bằng đã vào trang, chỉ
còn A Cổ vẫn nghiễm nhiên trung thành ngồi chờ trên xe.
Lâm Nhược Bình cúi lượm tàn kiếm dưới đất khẽ than:

- Cuối cùng ta đã rõ tại sao các ngươi sợ hãi đến như vậy; và cuối cùng,
cũng đã nhìn thấy cây đao đó rồi.
Thiên Giới Thượng Nhân vội hỏi:
- Lâm thí chủ có thấy rõ y xuất thủ hay không?
Lâm Nhược Bình lắc đầu:
- Không. Trước hết, tại hạ chỉ nhìn thấy thanh đao của y, không nhìn thấy
người của y; đếùn khi nhìn thấy người của y, đao đã không còn trên tay y. Hình
như đao là đao, người là người, cả hai đều không liên quan với nhau.
Năm người đều kinh hãi. Tu Dương đạo trưởng vội hỏi thêm:
- Có phải Lâm thí chủ cảm giác như vậy thực không?
Lâm Nhược Bình nhìn đạo trưởng một cái, rồi cũng lạnh lùng hỏi:
- Các vị chẳng phải đã tự mình nếm qua tư vị này, hà tất phải hỏi tại hạ?
Thiên Giới Thượng Nhân khẽ chép miệng than:
- Không phải vậy, chưởng môn nhân. Bọn lão nạp trước kia được nếm tư vị
khác hẳn với thí chủ. Đao chưa tới mình đã có kình khí xô tới, lạnh buốt cắt da,
nếu không nhờ Tạ đại hiệp kịp thời cứu giúp , đón đỡ một đao đó, bọn bốn người
lã nạp cùng lệnh sư, ai nấy đều đã thân mình bị chẻ thành hai mảnh; thật là một
cây ma đao đáng sợ.
Tu Dương Đạo Trưởng nói:
- Không sai, cây Viên Nguyệt ma đao đó, mới nhìn chẳng có gì kỳ lạ, nhưng
khi vào tay của chủ nhân nó, thi triển một chiêu ma đao, lập tức hiện xuất một
luồng đao khí quái dị, khiến địch thủ đối diện bị chấn động mê hoặc …..
Lâm Nhược Bình lắc đầu, nói:
- Tại hạ không có bất cứ cảm giác gì; cũng không nhìn thấy gì, chỉ thấy cây
đao nhắm đưa tới phía tại hạ, rồi đột nhiên thấy người y đứng trước mặt tại hạ,
còn kiếm của tại hạ bị chẻ ra làm hai như thế nào, tại hạ chẳng rõ

chút gì, cũng
không có cảm giác như các vị đã cảm nhận. Có thể trình độ tạo nghệ của Đinh
Bằng chưa cao bằng người các vị nói, cũng chưa đến mức đáng sợ như thế.
Thiên Giới Thượng Nhân lắc đầu:
- Không, thí chủ lầm rồi. Trình độ tạo nghệ của Đinh Bằng đã cao hơn người
đó, và cũng đáng sợ hơn, vì y đã có thể điều khiển ma đao, chớ không bị ma tính
của đao điều khiển.
Thế nào là bị đao sai khiến? Đao tức là người, người tức là đao, người với
đao bất phân, đao cảm thụ sát tính của người, người bẩm phụ ác tính của đao,
người biến thành nô lệ của đao, đao biến thành linh hồn của người. Bản thân đao là hung khí, mà cây đao đó lại là hung khí tối hung trong hung
khí.
Thế nào là điều khiển đao? Đao tức là ta, ta vẫn là đao. Đao là sự nối dài
của cách tay người, là ý lực trong tâm, mà thực thể biểu hiện bên ngoài. Cho
nên, trong tâm muốn phá hoại một vật thể nào đó, và phá hoại đếm mức độ nào,
đao có thể làm cho ta. Người là linh hồn của đao; đao là nô lệ của người.
Hai ý niệm này đại biểu cho cảnh giới của hai trình độ tạo nghệ, tự phân rõ
cao thấp, ai cũng có thể nhận ra; chỉ có một điểm khó khiến người ta hiểu rỏ, đó
là giửa người và đao, vẫn tồn tại một mật thiết bất khả phân. Đao là hung khí,
người tuy không hung, nhưng ít nhiều vẫn bị cảm nhiễm.
Bản thân đao tuy là vật chết, nhưng nó cũng có thể cho người cầm nó một
ảnh hưởng vô hình; loại ảnh hưởng này có lúc củng trở thành cảm thụ cụ thể,
giống như một khối sắt nung đỏ, đến gần sẽ cảm thấy sức nóng, nhưng khi sờ

vào sẽ bị phỏng cháy da thịt.
Viên Nguyệt loan đao là ma trung chi bảo, vì nó có ma tính, người nào cầm
nó, sẻ cảm thụ ma tính của nó.
Ngoại trừ bậc đại tuệ , đại trí, chí tình, chí tính.
o
Ngoài cửa Thân Kiếm sơn trang, trên nét mặt của lãnh tụ năm đại môn phái,
lộ vẻ rất lo âu; lo âu của họ có lý do.
Theo lời trình bày của Lâm Nhược Bình, sức tạo nghệ của Đinh Bằng đã đạt
trình độ "nhân dịch đao" thiên hạ không ai có thể khống chế y nổi nữa.
Tu Dương đạo trưởng trầm ngâm một lát, mới hỏi:
- Tạ tiên sinh, theo nhận xét của tiên sinh, kiếm của Tạ Hiểu Phong có thể
khắc chế được đao của Đinh Bằng không?
Tạ tiên sinh đưa lời lập luận có vẽ vửng chãi:
- Mười năm trước, tại hạ có thể khẳng định một câu….. Không thể. Nhưng
mười năm gần đây, thành tựu của gia chủ nhân đã đạt mức không thể lường
được. Vì vậy tại hạ chỉ có thể nói "không rõ".
Câu trả lời cũng như không, khiến người nghe càng thêm ưu phiền.
Tuy nhiên, cũng đề ra một chút manh mối, hiện tại Tạ Hiểu Phong ra sao,
không ai rõ, nhưng Tạ Hiểu Phong của mười năm trước, mọi người đều thấy,
kiếm thuật tạo nghệ của ông ta đã tới mức khiến người kinh dị.
Vậy mà Ta tiên sinh lại nói không bằng Đinh Bằng lúc này.
Hoa Sơn chưởng môn Linh Phi kiếm khách Lăng Nhất Hồng thấp giọng:
- Dù Tạ đại hiệp có thể thắng được Đinh Bằng, chúng ta cũng chẳng có
nhiều kỳ vọng; vì mời được ông ta xuất hiện tiếp giúp, e rằng còn khó hơn tự
chúng ta đi đối phó Đinh Bằng.
Mọi người lại cúi đầu trầm tư, những lời Tạ Tiểu Ngọc vừa nói còn vẩn văng
vẳng bên tai, lời phê bình của Tạ Hiểu Phong về họ, đã đủ rõ ràng

rồi.
Bọn họ không dám nổi giận với Tạ Hiểu Phong vì Tạ Hiểu Phong có đủ tư
cách phê bình họ.
Hy vọng duy nhất của họ là cầu mong lời phê bình này không loan truyền ra
ngoài giang hồ.
o
Lúc năm người này tới thì rất oai phong, ngồi trên chiêc thuyền mới của Tạ
gia như những đại tân khách, được nghinh tiếp vào sơn trang. Nhưng lúc đi, rất
lặng lẽ, mặc dầu vẫn được Tạ tiên sinh đưa tiễn, và ngồi trên chiếc thuyền mới
hào hoa. Những đôi kiếm thủ trẻ tuổi dàn hàng nghinh tiếp đã triệt thoái, mà
còn triệt thoái trước khi họ lên thuyền. Điểm này khiến nét mặt vốn đã không
vui của họ, còn thêm phần hổ thẹn.
Nhất là khi thuyền cặp bờ bên kia, tiếp xúc với những ánh mắt ngạc nhiên
dò hỏi của những người giang hồ, họ càng có cảm giác muốn kiếm chổ lẩn
tránh.
Tuy nhiên, khi tại trước cửa Thần Kiếm sơn trang, họ đã bị chê cười nhạo
báng, nhưng dưới tâm mục của những người giang hồ, địa vị họ vẫn được coi như
thần thánh cao quý.
Cho nên, chẳng ai dám đến hỏi han để biết chuyện gì đã xãy ra bên bờ đối
ngạn , mà họ còn quan tâm một chuyện nữa.
Đó là cuộc chiến giữa Tạ Hiểu Phong với Đinh Bằng ra sao?
May, có Tạ tiên sinh cùng đưa năm vị khách sang, mà trên giang hồ, Tạ tiên
sinh vốn nổi tiếng có hòa khí và cãm tình tốt. Vì vậy, có một người đã nhằm
hướng tới gần Tạ tiên sinh, chuẩn bị chào hỏi.
Tạ tiên sinh tuy bình dị hòa khí, nhưng người có thể tiếp xúc thân cận với

ông ta, ít nhiều cũng phãi là người có chút danh vọng.
Người đó tên La Khải Đinh, tổng tiêu đầu của một tiêu cục không lớn, củng
không nhỏ, nên danh vọng của người này cũng không lớn không nhỏ. Ngoài ra,
giữa người này với Tạ tiên sinh trước kia đã có chút giao tình. Đó là lần Tạ tiên
sinh có dịp đi qua địa phương sở tại của tiêu cục này, và được La Khải Đinh
khoản đải là khách trong một ngày.
Vì vậy, La Khải Đinh thấy đây chính là dịp để biểu hiện giao tình, nhưng Tạ
tiên sinh đã thấy hắn trước, và không đợi hắn lên tiếng, đã kêu hô trước:
- Thất lễ, thất lễ, Khải Đình huynh đến bao giờ, cũng không thông báo trước
cho huynh đệ một tiếng, thật huynh đệ quá sơ sót.
Trước đám đông, được chào hỏi thân thiết như vậy khiến La Khải Đình cảm
đông đến sa lệ; Tạ tiên sinh tỏ tình thân mật với hắn như vậy, khiến địa vị hắn
trong đám đông người này đột nhiên cao quý hẳn lên.
Sau này, dù Tạ tiên sinh có muốn hắn đi chết, hắn cũng lập tức đi ngay,
không do dự, nhiệt huyết của người giang hồ chỉ được trao cho kẽ biết nhìn
người.
Cho nên, giửa lúc La Khải Đinh còn khích động, không biết trả lời ra sao ,
Tạ tiên sinh đã tươi cười nói:
- Có phải Khải Đinh huynh đến để coi trận quyết đấu của tệ chủ nhân với
Đinh Bằng, e rằng sẽ thất vọng, vì trận đấu này có thể không xảy ra.
La Khải Đình vội hỏi ngay:
- Tại sao vậy?
Tạ tiên sinh cười cười đáp:
- Vì Đinh công tử đã cùng Tạ tiểu thư kết thành bạn, đang đàm đạo rất vui
vẻ.
-Vậy chuyện quyết đấu thế nào?

-Không rõ, không nghe hai người bàn tới; nếu quả Đinh công tử trở thành
bạn thân của Tạ tiểu thơ thực thì chẳng còn có lý nào Đinh công tử tìm cha nàng
quyết đấu nữa.
Lời thuyết minh của Tạ tiên sinh chẳng nói rỏ ra được điều gì; đối với chuyện quyết đấu giữa Tạ Hiểu Phong với Đinh Bằng, cũng chỉ là phát biểu
theo suy đoán của ông ta thôi.
Suy đoán, đương nhiên chẳng thể kể là đáp án, nhưng sự suy đoán của Tạ
tiên sinh được coi gần như là đáp án. Vì Tạ tiên sinh là vị tổng quản của Thần
Kiếm sơn trang. Vì Tạ tiên sinh trên giang hồ có đủ oai lực nhất ngôn cử đỉnh;
nếu không nắm vửng vấn đề một cách tương đối, thì dù là suy đoán, ông ta củng
chẳng dễ gì nói ra.
Vì vậy, sự việc coi như đã có đáp án.
Trong đám đông bỗng nỗi lên nhiều tiếng thở dài. Hầu như tiếc rẻ, lại hầu
như cao hứng.
Từ xa xôi, họ kéo đến để coi nhiệt náo , nhưng hầu như họ củng chẳng hy
vọng muốn thấy kết quả của trận đấu, bất luận ai thắng, ai bại.
Trong tâm mục mọi người, Tạ Hiểu Phong là một vị thần; một kiếm thủ chí
cao vô thượng; tượng trưng của vinh dự, đương nhiên, chẳng ai muốn vị thần
trong lòng mình bị hạ bệ.
Trong tâm của một số người, Đinh Bằng là ngẫu tượng; nhất là trong tâm
của đám trẻ tuổi và nữ nhân. Quang mang đột nhiên quật khởi; phương pháp
hành sự đầy tính lãng mạn, sự đột phá truyền thống, ngạo thị và khiêu chiến với
lớp người già và tôn sư thành danh …. Khiến trong lòng lớp tuổi trẻ nhóm lên
niềm xung kích và đồng tình. Vì vậy họ cũng không muốn Đinh Bằng bị đánh

bại.
Cho nên, đáp án theo sự suy đoán của Tạ tiên sinh, tuy không đủ kích thích,
nhưng ai nấy đều cảm thấy vui vẻ, mản ý.

Viên nguyệt loan đao

Hồi 15
BÍ THẤT

Đinh công tử với Tạ gia tiểu thư đã thành bạn.
Đây là sự thực Tạ tiên sinh đã tuyên bố với mọi người. Hầu như không ai
phủ nhận sự thưcï này. Lãnh tụ năm đại môn phái, tuy có bị Đinh Bằng một phen
nhạo báng, cũng không phủ nhận sự thực này.
Họ thấy Tạ Tiểu Ngọc kéo tay Đinh Bằng vào trang, coi vẻ hai người rất
thân mật.
Nhưng tình hình thực tế, không đơn giản như mọi người nghĩ.
Tạ Tiểu Ngọc là một cô gái rất đẹp, rất xinh. Nam nhân dưới nụ cười của
nàng, hầu như rất khó từ chối bất cứ yêu cầu nào nàng đề ra.
Nếu quả được nàng tay nắm tay, sánh vai cùng đi, e rằng dù trước mặt là
miệng núi lửa, bọn nam nhân cũng nghe lời nàng nhảy xuống không chút cau
mày!
Nhưng Đinh Bằng không bị chinh phục dễ dàng như vậy.
Vì chàng đã từng bị mê hoặc. Tần Khả Tình, phu nhân của Liễu Nhược Tùng
là một người đàn bà quyến rũ phi thường.
Vì chàng đã có một vị "hôn thê". Trước mặt chàng, Thanh Thanh không hề
thi triển bất cứ mỵ thuật gì, nhưng tư dung tuyệt thế, nhu tình thắm thiết của
nàng, không một người đàn bà nào sánh kịp.
Tạ Tiểu Ngọc khác với hai nữ nhân đó. Hầu như nàng gồm cả ưu điểm của

hai người này - nét quyến rũ của Tần Khả Tình và tình yêu thắm thiết của
Thanh Thanh. Nhưng nàng không có tính phóng đãng như Tần Khả Tình và khí
chất tôn nghiêm của Thanh Thanh.
Đối với nam nhân khác, Tạ Tiểu Ngọc có thể không thất bại, nhưng đối với
Đinh Bằng, nàng dễ dàng trở thành sự so sánh.
Cho nên, sau khi ngồi xuống, được người hầu châm rượu, cạn xong ba chén,
sóng mắt Tạ Tiểu Ngọc say sưa, tán phát ma lực nữ tính của nàng. Đinh Bằng,
trái lại, cảm thấy mất hết ý hứng.
Sau khi Tạ Tiểu Ngọc cho bọn thì nữ lui ra, nàng rót chén rượu thứ tư, rồi
dựa nửa thân mình vào trước ngực chàng, cười âu yếm:
- Nào chúng ta cạn thêm chén này...
Với nam nhân khác, e rằng dù chén rượu này là độc dược, cũng chẳng cự
tuyệt.
Nhưng Đinh Bằng lại lạnh lùng hất tay bưng chén rượu và đẩy thân mình
nàng ra, từ chối:
- Ba chén là lễ số đủ rồi, bốn chén nhiều quá.
Tạ Tiểu Ngọc hơi sững sờ, đây là lần đầu tiên nàng bị một nam nhân đẩy
thân mình nàng ra.
Từ khi nàng đến Thần Kiếm Sơn Trang, không rõ đã có bao nhiêu thanh
niên kiếm khách, vũ sĩ bị mê hồn vì sắc đẹp của nàng. Thậm chí, có khi vì tranh
nhau lượm một chiếc khăn tay nàng đánh rơi, mà hai nam nhân rút kiếm xung
đột đến chết.
Vậy mà, giờ đây nàng lại bị người đẩy ra.
Điểm này khiến nàng khó chịu, nhưng cũng cho nàng một kích thích mới lạ.
Một nam nhân dám cự tuyệt sự quyến rũ của nàng, nàng càng quyết tâm
chinh phục cho bằng được.

Vì vậy, nàng lại tươi cười, nói:
- Đinh đại ca chẳng nể mặt tiểu muội chút nào ?
Đinh Bằng hơi cau mày, giọng lạnh lẽo:
- Giữa cô nương và tại hạ, không có cái giao tình này, hơn nữa, tại hạ chưa
bao giờ uống rượu vì tình.
Câu nói của Đinh Bằng quả thực là vô tình, chẳng khác một cái tát vào mặt
Tiểu Ngọc, và cũng đập tan nụ cười của nàng.
Cũng khiến nàng cảm thấy một sự khuất phục chưa từng có. Mắt nàng rưng
rưng lệ nhìn chàng với vẻ rất thương tủi.
Thái độ đó, người bằng sắt đá e cũng hóa mềm.
Đinh Bằng không phải là người sắt đá, nhưng lòng dạ chàng còn cứng hơn đá
sắt. Nên trái lại, chàng còn lộ vẻ chán ghét, mà rằng:
- Tạ tiểu thơ, nếu cô muốn dở thói phong tình, thì tuổi tác quá trẻ. Còn muốn
khóc lóc nhõng nhẽo, tuổi tác lại quá lớn. Một nữ nhân rất dễ bị người khác
chán ghét nếu làm những việc không hợp với tuổi tác của mình.
Nước mắt Tạ Tiểu Ngọc sắp rơi xuống, gặp câu nói này của Đinh Bằng, liền
ngưng lại.
Nàng lẹ làng dùng tay áo chùi khóe mắt, cười cười nói:
- Đinh đại ca khéo biết nói đùa.
Thái độ chuyển biến mau lẹ của Tiểu Ngọc, khiến Đinh Bằng cảm thấy
ngạc nhiên.
Thường tình, khi thái độ của một người có thể chuyển biến mau lẹ, thì người
đó cũng đã lăn lộn phong trần mấy năm.
Vì vậy, Đinh Bằng lại nhận xét kỹ hơn về cô gái này. Nhưng chàng không
phát hiện ra trên mặt nàng có chút gì giận dỗi hay buồn phiền.
Câu "Đinh đại ca khéo biết nói đùa", là một câu nói rất bình thường, nhưng
nếu chẳng phải người đàn bà phong trần, đã từng trải qua nhiều tang thương
trong biển người, sao biết vận dụng câu nói này ? Chỉ một câu nói đã

nhẹ nhàng
xóa tang hết nỗi sượng sùng. Đây không phải là đàm thoại, mà là nghệ thuật
ứng đối.
Đinh Bằng bất giác hỏi:
- Cô nương bao nhiêu tuổi ?
Tạ Tiểu Ngọc cười cười đáp:
- Lời mà người thiên hạ tuyệt chẳng nên tin đó là lời do miệng nữ nhân tự
nói ra tuổi tác mình. Lúc còn trẻ, thì muốn trở thành người thành thục một chút,
nên cầu thêm một hai tuổi; đến lúc đã chân chính thành thục rồi, tự mình lại sợ
mau già, cầu bớt đi một hai tuổi; thêm mấy năm nữa, lúc đã thực sự già, nói tuổi
ít đi càng nhiều; cho đến lúc tự mình không rõ mình bao nhiêu tuổi nữa.
Đinh Bằng có vẻ tán thưởng:
- Nhưng dù sao, cũng phải có một số tuổi mà tự họ cho là vừa ý, không lớn
không nhỏ chứ ?
- Đương nhiên, cho nên phần đông nữ nhân sống trong khoảng từ mười chín
đến hai mươi tuổi. Trước thời gian đó, mỗi năm lớn thêm một tuổi. Sau thời gian
đó, thì năm nay tăng một tuổi, qua năm sau lại giảm một tuổi. Chẳng hạn như
năm ngoái tiểu muội nói mười chín, thì năm nay hai mươi. Nếu như năm ngoái
nói hai mươi, thì năm nay mười chín.
Đinh Bằng thấy cô gái này quả thực thông minh, lanh lợi, bèn cười nói:
- Năm ngoái chúng ta chưa gặp nhau, cho nên tại hạ không rõ cô nương mấy
tuổi.
Tạ Tiểu Ngọc mỉm cười đáp:
- Điều đó không quan hệ cho lắm, nếu chẳng phải mười chín thì là hai mươi,
miễn là đại ca đừng kể thành hai mươi mốt, tiểu muội sẽ chẳng trách cứ.

Đinh Bằng chép miệng:
- Thôi được! Kể như tại hạ không hỏi.
Tạ Tiểu Ngọc đảo cặp nhỡn châu nói:
- Vốn dĩ là như thế. Đinh đại ca chẳng phải người kém thông minh, sao lại
hỏi những câu ngớ ngẩn này ?
Nàng quả là người rất hiểu rõ đàn ông, sau khi dùng thủ đoạn âu yếm khêu
gợi và nỉ non tha thiết đều thất bại, nàng đã rất mau lẹ đổi sang thủ đoạn thứ ba.
Nhờ câu nói của Đinh Bằng, "Nếu cô nương muốn dở thói phong tình, thì
tuổi quá trẻ; còn khóc lóc nhõng nhẽo, thì tuổi quá lớn." đã nhắc nhở nàng, nên
nàng biết rõ ngay dưới mắt của Đinh Bằng mình phải có ấn tượng và thân phận
như thế nào, đồng thời nàng cũng hiểu rõ Đinh Bằng hân thưởng loại đàn bà
nào.
Nàng cũng thầm trách mình quá hồ đồ, diễn nhiều hành động sai lầm.
Lúc ngoài cửa, vì nàng có thái độ cười mắng ngạo mạn, trào lộng lãnh tụ
của năm đại môn phái, nên mới nhận được tình hữu nghị của Đinh Bằng. Bởi thế
chàng theo nàng vào trang.
Rất hiếm nam nhân thích nữ nhân đanh đá, ngang ngược, nhưng Đinh Bằng
lại là một trong số nam nhân hiếm có ấy. Vì vậy hứng thú của Tạ Tiểu Ngọc
được đề cao, nàng quyết định dùng mọi thủ đoạn để chinh phục cho bằng được
gã đàn ông này.
Có điều, nàng cũng hơi lo ngại, trong kinh nghiệm, nàng chưa từng gặp qua
một thử thách như thế này, nàng không rõ mình có làm được tốt đẹp hay không.
Nàng vẫn ngồi cắn móng tay, suy nghĩ sẽ làm sao, nói thế nào. Nhưng Đinh
Bằng không cho nàng có cơ hội. Chàng thản nhiên nói:

- Tạ tiểu thơ, bây giờ có thể đi mời lệnh tôn ra được rồi.
Tạ Tiểu Ngọc giật mình hỏi:
- Sao ? Đại ca vẫn muốn tìm gia phụ quyết đấu ?
- Tại hạ đến là vì chuyện này.
Trong óc Tạ Tiểu Ngọc không biết đã chuyển động bao nhiêu lần. Nàng
không rõ phải dùng cách nào mới cản được cuộc đấu. Cuối cùng, nàng đành
buông trôi, không nghĩ ngợi suy tính nữa.
Nhưng Đinh Bằng lại đề ra một đáp án mà nàng mong muốn:
- Có phải tiểu thơ hy vọng chúng ta trở thành bằng hữu chăng ?
- Đương nhiên, câu tiểu muội nói rằng muốn báo đáp ơn đại ca cứu mệnh,
chỉ là câu nói trái lòng; tuy đại ca có cứu tiểu muội thực, nhưng tiểu muội cũng
bất tất phải lãnh cái ân tình đó, vì đại ca cũng chẳng phải vì muốn cứu tiểu muội
mà ra ân.
- À! Thế thì vì gì mà tại hạ cứu cô nương ?
- Đại ca chỉ vì sự tôn nghiêm của mình, không cho người khác giết người tại
Viên Nguyệt Sơn Trang. Nếu như tại chỗ khác, đại ca sẽ chẳng màng can thiệp.
- Cô nương lầm rồi! Tại chỗ khác, tại hạ cũng can thiệp, có điều tại Viên
Nguyệt Sơn Trang, bất cứ ai đều không được giết người, trừ phi là tại hạ.
Tạ Tiểu Ngọc cười, sự cuồng ngạo của Đinh Bằng khiến nàng rất cao hứng;
càng cuồng ngạo, càng biểu hiện rõ bản tính của một con người.
Nàng cười cười nói:
- Nhưng hôm đó, tại Viên Nguyệt Sơn Trang, không ít người chết, mà chẳng
phải đều tự tay đại ca giết họ.
Đinh Bằng thủng thỉnh nói:
- Những người đó, tuy không phải tại hạ giết, nhưng tại hạ thấy họ đáng
ghét. Tại hạ đã cho rằng đáng chết, lại có người thay tại hạ đi giết, khiến tại hạ
đỡ bận tay, mệt tinh thần!

Đây là tính cách của một nam nhân rất thông minh, đã tự nắm vững thất tình
lục dục của mình, không dễ dàng bị động niềm ân oán.
Trong lòng Tạ Tiểu Ngọc lại khắc thêm một nét đậm nữa về Đinh Bằng.
- Vậy tiểu muội chưa phải là người đại ca cho rằng đáng chết ?
- Đúng! Từ trước, tại hạ vốn không quen biết cô nương. Thậm chí cũng
không rõ Tạ Hiếu Phong có cô con gái, tự nhiên chẳng thể quyết định rằng cô
nương có lý do đáng chết.
- Còn bây giờ, đại ca biết rồi, có phải vẫn cho rằng tiểu muội không đáng
chết ?
Đinh Bằng cười cười nói:
- Đúng, một người đáng chết hay không, cần phải coi xem người đó đã từng
mạo phạm tại hạ chưa. Cô nương chưa từng làm việc bậy bạ này.
- Giả như có ngày tiểu muội mạo phạm đại ca ?
- Vậy cô nương nên cẩn thận một chút, dù cô nương là con gái của Tạ Hiếu
Phong, tại hạ cũng không tha.
Tạ Tiểu Ngọc lè lưỡi, giọng có vẻ cười cợt:
- Tiểu muội nhất định sẽ luôn tự nhắc nhở mình chớ nên mạo phạm đại ca.
- Vậy cô nương chớ nên tự cho mình là thông minh mà làm những chuyện tại
hạ chán ghét.
- Tiểu muội thực không rõ Đinh đại ca chán ghét chuyện gì ?
Đinh Bằng khẽ hừ một tiếng nói:
- Chẳng hạn như hiện tại, cô nương đang chần chờ kéo dài, muốn cản trở
chuyện quyết đấu của tại hạ với lệnh tôn, đó là chuyện tại hạ rất chán ghét. Tại
hạ rất ghét đàn bà không biết giữ bổn phận, mà còn muốn xen tay vào chuyện
đàn ông.
Lúc nói câu này, trước mắt Đinh Bằng hiện lên hình ảnh của Tần Khả Tình,
người đàn bà đán chết, nên sự chán ghét càng lộ rõ trên mặt.

Tạ Tiểu Ngọc hơi chấn động tâm thần, nàng hiểu rất rõ chuyêän quá khứ của
Đinh Bằng, nhất là chuyện rắc rối tình oán giữa chàng với Liễu Nhược Tùng.
Chàng trả thù Liễu Nhược Tùng, gần như tàn khốc. Tuy chuyện Liễu Nhược
Tùng đối với chàng không đến nỗi quá đáng, nhưng đã cho chàng một đả kích
rất lớn.
Tần Khả Tình vì muốn Liễu Nhược Tùng vượt cao hơn, có địa vị cao hơn,
nên mới lừa dối trêu cợt Đinh Bằng.
Vì vậy, Đinh Bằng chẳng những ghét cay ghét đắng người đàn bà đó, mà
còn ghét lây đến những đàn bà muốn xen tay vào chuyện của đàn ông.
Tạ Tiểu Ngọc lập tức biết rõ nên phải làm sao, nàng tươi cười nói:
- Đinh đại ca chớ hiểu lầm, tiểu muội không có ý muốn cản trở chuyện đại
ca quyết đấu với gia phụ, mà có cản cũng không được, cũng như chuyện tiểu
muội không có cách mời được gia phụ ra, vì tiểu muội không rõ lúc này gia phụ
có nhà không ?
- Sao ? Vừa rồi cô nương chẳng đã nói...
- Không sai, vừa qua không lâu, tiểu muội có gặp gia phụ và nói với người
mấy câu. Nhưng không thấy gia phụ biểu lộ ý kiến gì, cũng không nói từ chối
hay tiếp nhận quyết đấu.
Nhìn sắc mặt biến đổi của Đinh Bằng, Tiểu Ngọc vội nói tiếp:
- Chuyện này thực tình tiểu muội không thể thay gia phụ quyết định được.
Chỉ còn cách duy nhất là đưa đại ca đi tìm gia phụ, xem người đang ở chỗ nào.
Lúc này, có ba người đứng trước cánh cửa lớn đóng chặt, nhìn ổ khóa sắt lớn
đã sét rỉ. Trừ Đinh Bằng và Tạ Tiểu Ngọc, còn có A Cổ.
Gã nô bộc trung thành này, tuy không nói được, nhưng rất thấu hiểu ý người.

Trường hợp không cần gã, tuyệt đối không thấy gã; khi cần gã có mặt, cũng
tuyệt đối không thiếu gã. Lúc Đinh Bằng cùng Tạ Tiểu Ngọc từ trong nhà bước
ra, gã đã như bóng với hình theo sau. Trên tay gã không cầm cây roi đánh ngựa,
nhưng rên lưng đã cài thêm một mũi chủy thủ; trên mỗi cánh tay đeo hai vòng
bạc; bàn tay mang bao quyền có gai nhọn.
Những trang sức này, đều chẳng giống loại vũ khí có tác dụng lớn; nhưng
Đinh Bằng biết rõ những phói bị này trên mình A Cổ có oai lực lớn như thế nào.
Tạ Tiểu Ngọc trỏ bức tường cao, nói:
- Nhiều năm nay, gia phụ tiềm cư trong đó. Tiểu muội dùng hai chữ "tiềm
cư", có thể là không thỏa đáng, vì lão nhân gia hành tung vô định, chẳng phải
lúc nào cũng ở trong đó.
Điểm này Đinh Bằng cũng đã rõ, từ khi Thần Kiếm sơn trang có thêm Tạ
Tiểu Ngọc, người trong trang cũng đông hơn lên. Chỉ cần nhiều người, bí mật gì
cũng sẽ khó giữ khỏi tiết lộ.
Tiểu Ngọc lại nói:
- Nếu gia phụ có nhà, nhất định ở trong đó, còn không, thì không rõ ở đâu.
Đinh Bằng nói:
- TRước đây không lâu, lệnh tôn còn có nhà...
- Nhưng giờ phút này, không rõ còn ở nhà hay không ? Trước đây cũng
thường như vậy, trước một bước, gia phụ còn ở ngoài chào hỏi mọi người; trong
chớp mắt đã không thấy. Rồi sau đó, có người lại gặp gia phụ ở một thành thị
khác, đối chiếu thời gian, chỉ cách nhau khoảng vài giờ.
Đinh Bằng cười khảy một tiếng: Thời gian vài giờ đủ đến một nơi khác ? ...
Tại Tiểu Ngọc cũng cười:
- Mà thành thị đó cũng cách đây tới năm tram dặm xa.

Đinh Bằng hả một tiếng, lộ vẽ sợ, hỏi:
- Chuyện đó, trừ phi chấp cánh bay đi, chẳng lẽ lệnh tôn đã học được độ
pháp rút đất ?
- Gia phụ chẳng phải kiếm tiên gì, cũng chẳng biết độn pháp, chẳng qua chỉ
là nhờ công lực thâm hậu, công lực chuyển mình đề khí siêu vượt hơn mọi
người, cho nên có thể vượt qua chướng ngại, chọn khoảng cách rất ngắn để đi,
nên mới lẹ hơn người khác nhiều.
Đinh Bằng gật đầu:
- Nói vậy thì có thể; năm trăm dạm là lộ trình của mọi người thường, thí dụ
như nói từ sườn bên trái ngọn núi, vòng qua sườn bên phải, theo đường trường
mà đi nên rất xa, nhưng nếu vượt đỉnh níi mà qua, thì không tới nửa đường.
Tạ Tiểu Ngọc công nhận:
- Đại khác là như vậy đó!
Đinh BẰng chỉ ổ khóa cửa, nói:
- Nói vậy, cánh cửa này tuy khóa, nhưng chẳng thể chứng tỏ lệnh tôn không
ở trong đó.
- Đúng vậy, tại trước mặt Đinh đại ca, tiểu muội chẳng dám nói dối, tiểu
muội quả thực không rõ gia phụ có trong đó hay không.
- Chúng ta đứng ngoài này gọi lớn được không ?
- Tiểu muội e rằng cũng vô dụng, vì tiểu muội chưa từng vào trong đó. Lúc
trước đã có lần gọi thử, có lúc lão nhân gia rõ ràng ở trong đó, nhưng không đáp
ứng. Cũng dặn rõ lúc lão nhân gia muốn gặp ai, tự người sẽ ra, bằng không,
chẳng ai được đến làm phiền.
- Nếu vậy, chỉ còn cách phá cửa vào ?
- Đương nhiên cũng chỉ có cách đó; cũng như vượt tường có thể vào, nhưng
hình như Đinh đại ca chẳng phải là người muốn làm chuyện vượt tường.

- Không sai! Tại hạ quang minh chính đại, đến gặp lệnh tôn quyết đấu,
không dùng cái trò lén lút vượt tường như vậy.
Suy nghĩ một chút, Đinh Bằng lại hỏi:
- Tại hạ muốn phá cửa vào, cô nương có ngăn cản không ?
Tạ Tiểu Ngọc cười đáp:
- Tiểu muội nên cản mới phải, nhưng khả năng tiểu muội cản không được,
hà tất phải hao tổn tinh thần khí lực; đây chẳng qua chỉ là một cánh cửa, chẳng
đáng phải đem tính mệnh để bảo vệ.
Đinh Bằng cũng cười:
- Tại tiểu thư quản thực là cô gái rất thông minh.
Tạ Tiểu Ngọc cười cười:
- Gia phụ đắc tội rất nhiều người, mà bằng hữu lại rất ít. Thần Kiếm Sơn
trang tuy dương danh thiên hạ, nhưng không bảo vệ nổi tiểu muội. Thân làm con
gái Tạ Hiểu Phong, không thông minh một chút sẽ chết sớm.
- Không sai! Thịnh danh của lệnh tôn, chẳng thể biểu người ta đừng giết hại
cô nương. Giống như hôm đó, Tiết Yến Song Phi truy sát cô nương, đã không ai
cản trở họ.
Tạ Tiểu Ngọc cười:
- Sao không có, Đinh đại ca chẳng đã cản họ sao ? Kẻ dám ra tay sát hại con
gái Tạ Hiểu Phong, chẳng phải lũ tầm thường vô danh; vì vậy, người có thể bảo
vệ được tiểu muội không bao nhiều, mà người như Đinh đại ca thì thật rất ít.
Đinh Bằng lạnh lùng nói:
- Tạ tiểu thơ chớ quên rằng, tại hạ tìm lệnh tôn để quyết đấu, tốt nhất, cô
nương chớ nên tính gấp chuyện kết bạn với tại hạ.
- Tại sao ? ĐẠi ca muốn quyết đấu với gia plhụ, chớ không phải quyết đấu
với tiểu muội. Chuyện này không quan hệ đến chuyện kết bạn của chúng ta.
- Sau trận đấu, tất nhiên có một người bị thua.

- Đương nhiên rồi, nhưng cũng chẳng có quan hệ gì nhiều. Võ công đến trình
độ như gia phụ và đại ca, được thua hơn kém, chỉ sai một chút, tuyệt không thể
diễn thành thảm kịch sống chết đổ máu.
- Chuyện đó rất khó nói. Đao thức của tại hạ đã đánh ra không thu lại được.
Tạ Tiểu Ngọc cười cười:
- Đao của đại ca đánh thương Thiết Yến Song Phi, đánh bại Lâm Nhược
Bình, chẳng phải đều đã thu phát tự như sao ?
- Đó vì bọn họ quá kém, tạ hạ chưa đưa ra toàn lực.
- Lúc đại ca đấu với gia phục, càng chẳng cần dùng đưa ra toàn lực, cao thử
giao đấu, chỉ so sánh "kỹ" và "nghệ", không ai sử dựng sức mạnh, thậm chí, có
khi chỉ đứng đối diện giây lát, không đợi giao thủ, song phương đã biết rõ ai
được, ai thua.
Đinh Bằng động tâm, nói:
- Cô nương tạo nghệ rất cao, bằng không, tuyệt đối chẳng thể nói ra được
những lời này. Võ học chưa đạt tới một trình độ nào đó, chưa thể có được loại
thể hội này.
- Đinh đại ca cũng rõ, tiểu muội là con gái Tạ Hiểu Phong, chủ nhân đời kế
tiếp của Thần Kiếm Sơn trang, tất nhiên chẳng thể kém quá được.
- Với trình độ tạo ngệ của cô nương, hôm đó, chẳng đến nỗi để bị Thiết Yên
Song Phi đuổi chạy vong mạng, họ chưa có nhận xét cao minh bằng cô nương.
Tạ Tiểu Ngọc chợt giật mình, không dè Đinh Bằng cố dụng tâm tìm cách gợi
chuyện để dò xét hư thực của ngàng. Trong óc nàng liền suy tính rất lẹ, biết đã
phải đối phó làm sao rồi. Dùng lời lẽ không khéo che dấu làm sao cũng không
bằng nói thực hay hơn. Vì vậy nàng mĩm cười nói:
- Nếu quả tiểu muội kém họ rất xa, sao tiểu muội có thể thoát được

sự truy
sát của họ, trốn đến được Viên Nguyệt Sơn trang ?
- Nói vậy, cô nương cố ý trốn tránh ?
- Có thể nói như vậy, Tiểu muội biết cặp vợ chồng đó là nhân vật rất lợi hại,
vì vậy muốn để coi xem có ai trấn áp được hung uy của họ không; và cũng muốn
coi xem gia phụ dương danh thiên hạ, đã từng giúp đỡ cho nhiều người, bây giờ
đến lượt con gái ông ta gặp nạn, có ai chịu đứng ra bảo vệ tiểu muội không.
- Kết quả đã khiến cô nương rất kém vui ?
- Không sai! Hôm đó, đến Viên Nguyệt sơn trang của Đinh đại ca, hầu hết
đều là bọn hiệp nghĩa vang danh một thời, nhưng kết quả lại khiến tiểu muội vô
cùng thất vọng, cho nên, sau hôm đó, cái nhìn của tiểu muội đối với bọn hiệp
nghĩa cũng đã thay đổi hẳn. Nàng cười một cái, nói tiếp:
- Có điều, tiểu muội cũng chẳng phải hoàn toàn không thu hoạch được gì; ít
ra, còn gặp được một vị anh hùng trẻ tuổi như Đinh đại ca.
- Tại hạ không phải vì hành hiệp trượng nghĩa mà cứu cô nương.
- Ít ra, đại ca cũng cứu tiểu muội.
- Đó chỉ vì tại hạ không thể chịu nhịn để cho người khác ra oai giết người
trong nhà của mình. Vả lại, tại hạ cũng ước định thắng được đối phương, bằng
không, tại hạ cũng chẳng xả thân để cứu cô nương.
- Đúng vậy, tiểu muội cũng biết rõ, lúc đó, giữa tiểu muội và đại ca không
có liên hệ gì, cũng không có lý do gì yêu cầu Đinh đại ca làm vậy.
- Quả thực cô nương đã nhìn thấu rất rõ.
Tạ Tiểu Ngọc cười:
- Tiểu muội chẳng qua chỉ đem mình so người. Kêu tiểu muội xả than đi cứu
một người không quen biết, tiểu muội cũng không làm. Trừ phi người đó là kẻ
đã khiến tiểu muội nghiêng lòng thương yêu, tiểu muội mới không cần tất cả để

vì người đó.
- Cô nương đã tìm được một người như vậy chưa ?
- Chưa! Nhưng tiểu muội tin rằng sẽ tìm được rất sớm.
Ánh mắt nàng nhìn Đinh Bằng, thiếu điều muốn gọi ra tên chàng, nhưng
Đinh Bằng lại làm ngơ ám thị của nàng, lạnh lùng nói:
- Còn tại hạ đã tìm được rồi, nàng là Thanh Thanh, vợ của tại hạ.
Tạ Tiểu Ngọc không chút hờn giận, cười cười nói:
- Nàng là người có phước khí.
Đinh Bằng quyết tâm kết thúc câu chuyện vô ích này, chàng quay đầu nhìn
A Cổ đứng như khúc cây bên cạnh, khoát tay nói:
- Đập khóa! Phá cửa!
Lúc A Cổ tiến lên nắm quyền đập ổ khóa, liền có bốn người xông ra.
Bốn người này không rõ ẩn thân tại đâu, chỉ trong một thoáng, đột nhiên
xuất hiện, mà còn rất mau lẹ, lướt tới trước mặt A Cổ.
Thái độ họ rất lạnh lùng, tuổi đều trên dưới bốn mươi, đều mặc áo dài màu
xám, trên tay cầm kiếm, sắc mặt đều thản nhiên không chút biểu tình, cùng nhìn
A Cổ với ánh mắt trầm trệ màu xám.
A Cổ đứng yên nhìn Đinh Bằng, như đợi chỉ thị hành động tiếp. Đinh Bằng
nhìn Tạ Tiểu Ngọc, nhưng nàng chỉ cười cười nói:
- Tiểu muội nói tiểu muội không nhận biết bốn người này, Đinh huynh có tin
không ?
- Cô nương nói họ không phải là người của Thần Kiếm Sơn trang ?
- Điều này tiểu muội không dám nói, vì tiểu muội mới đến đây có hơn một
năm.
- Hơn một năm, chẳng kể là dài, nhưng ngay cả người trong nhà mình cũng
không nhận biết, hình như không có thể...
Tạ Tiểu Ngọc vẫn cười nói:
- Người chỗ khác, đương nhiên tiểu muội đều nhận biết, hơn nữa, sau khi
tiểu muội tới, mới mời họ đến, nhưng người trong khu tiểu viện này, tiểu muội

chẳng nhận biết một ai; tiểu muội chưa vào qua; họ cũng chưa từng ra ngoài.
- Chưa từng ra ? Vậy họ sinh hoạt như thế nào ?
- Tiểu muội không rõ, tiểu muội không phải quản già, mà là Tạ Đình Sinh.
Tạ Đình Sinh, tức Tạ tiên sinh; mọi người đều kêu là Tạ tiên sinh, mà không
rõ tên thật. Tạ Tiểu Ngọc là chủ nhân sơn trang, tự nhiên, bất tất phải kêu hắn là
Tạ tiên sinh, mà cũng hiện thời, nàng mới gọi thẳng tên của hắn.
Khi đó, một người trung niên trong bọn bốn người lên tiếng, với âm thanh
lạnh như nét mặt:
- Tạ Đình Sinh cũng không biết chúng ta, chúng ta đến Thần Kiếm Sơn trang
lúc thúc thúc của y kinh quản sơn trang; đã có tới ba mươi năm rồi. Mười năm
trước, Tạ Chưởng quỹ qua đời, Tạ Đình Sinh, điệt nhi của ông ta đến tiếp nhiệm
tổng quản. Y chỉ coi việc bên ngoài, không coi việc trong đây.
Tạ Tiểu Ngọc cười:
- Vậy bốn vị là người già nhất tại Thần Kiếm Sơn trang này.
Trung niên nói:
- Chúng ta không thuộc Thần Kiếm Sơn trang, chỉ thuộc Tàn Kiếm Lư.
- Tàng Kiếm Lư ở đâu ?
Trung niên đưa tay trỏ:
- Trong đó.
Tạ Tiểu Ngọc ngạc nhiên:
- Thì ra tiểu viện này là Tàng Kiếm Lư, tiểu muội thật hổ thẹn đã không
biết. Tiểu nữ là nữ chủ nhân ở đây.
Trung niên nói:
- Có nghe chủ nhân nói qua, nhưng không liên quan với Tàng Kiếm Lư, chỗ
này không thuộc Thần Kiếm Sơn trang, mà là nơi ở riêng của chủ nhân.
- Chủ nhân các vị là phụ thân tiểu nữ.
- Chúng ta không hỏi chủ nhân vê mối liên hệ ngoài Tàng Kiếm Lư. Trong

Tàng Kiếm Lư chỉ có một vị chủ nhân, không có bất cứ liên hệ gì khác nữa.
Tạ Tiểu Ngọc vẫn bình tĩnh cười, hỏi:
- Bốn vị xưng hô như thế nào ?
- Trong Tàn Kiếm Lư chỉ có chủ nhân và kiếm nô, không dùng tên họ. Để
xưng hô phân biệt, chúng ta dùng hàng can chi để gọi nhau, ta kêu Giáp tý, rồi
từ đó tình xuống theo Ất sửu, Bính dần, Đinh mão...
Tạ Tiểu Ngọc nói:
- Tính theo kiểu này, trong Tàng Kiếm Lư, há chẳng phải có tới sáu mươi
tên kiếm nô ?
Giáp Tý nói:
- Tàng Kiếm Lư cách tuyệt với đời, không còn qua lại, không thể phụng cáo.
Đinh Bằng hỏi:
- Tại hạ muốn gặp Tạ Hiểu Phong, ông ta có trong đó không ?
Giáp Tý đáp:
- Trong Tàng Kiếm Lư không có người này.
Đinh Bằng hơi ngạc nhiên, hỏi tiếp:
- Vậy tại hạ muốn gặp chủ nhân Tàng Kiếm Lư.
Giọng Giáp Tý rất lạnh lùng:
- Nếu chủ nhân muốn gặp các ngươi, sẽ tự ra ngoài gặp, bằng không, các
ngươi tới kiếm cũng vô dụng. Tàng Kiếm Lư tuyệt không cho người ngoài bước
vào.
Đinh Bằng hỏi gặng:
- Chủ nhân các vị có trong đó hay không ?
Giáp Tý đáp:
- Không thể phụng cáo, tin rằng các ngươi đã biết, trong vòng hai trượng
ngoài tường viện này, đều là cấm địa, hôm nay là lần đầu phạm cấm, chúng ta
chỉ cảnh cáo, lần sau thì giết chết lập tức, các người hãy đi ra mau.
Đinh Bằng trầm giọng:
- Tại hạ muốn gặp Tạ Hiểu Phong quyết đấu.
- Cho người biết không có người này, ngươi muốn kiếm Tạ Hiểu Phong, hãy

đi chỗ khác kiếm.
- Đến đâu có thể kiếm được ông ta ?
- Không hiểu, Tàng Kiếm Lư đã cách tuyệt ngoài đời, mà còn nghe tên hiểu
nghĩa, Tàng Kiếm Lư đã là nơi cất dấu kiếm, thì chẳng còn là nơi đấu kiếm với
ai nữa.
- Thế tại sao trên tay các vị cầm kiếm ?
- Trong tay chúng ta không phải kiếm.
- Không phải kiếm, vậy là cái gì ?
- Tùy tiện, ngươi muốn gọi là gì cũng được, nhưng không thể gọi là kiếm.
Đinh Bằng lớn tiếng cười khinh miệt:
- Rõ ràng là kiếm, lại không gọi là kiếm; cái hành vi dối mình dối người, bịt
tai nghe chuông của các vị, không sợ người ta cười rụng răng hay sao ?
Theo tình hình chỗ khác, nghe lời nói khinh miệt của Đinh Bằng, đáng lẽ
bốn người này phải cảm thấy rất phẫn nộ mới đúng, nhưng họ vẫn rất bình tĩnh,
không có vẻ gì khích động. Giáp Tý đợi Đinh Bằng dứt tiếng cười, mới lạnh
lùng nói:
- Ngươi muốn nghĩ sao và xưng hô sao là chuyện của ngươi, trong Tàng
Kiếm Lư, chúng ta không nhận đó là kiếm, ngươi cũng không thể cưỡng ép
chúng ta.
Đinh Bằng không còn cười được nữa. Nhiếc mắng người nguyên là một
chuyện thống khoái, nhưng nếu đối phương không thèm để ý, thì lại biến thành
một điều vô cùng mất hứng, nên chàng cố nén tiếng cười, rồi nói tiếp:
- Các vị ra đây để cản tại hạ vào tiểu viện ?
Giáp Tý nói:
- Đúng vậy, cánh cửa đó phong tỏa Tàng Kiếm Lư, không thể nào để bị phá
hủy được.

- Giả như tại hạ nhất định phá hủy ?
- Vậy thì rắc rối lắm, người sẽ hối hận. Chẳng nên làm chuyện hồ đồ đó.
Đinh Bằng cất tiếng cười ha hả:
- Nguyên ý tại hạ cũng chẳng muốn phá hủy cánh cửa đó. Nhưng vì lời nói
của lão trượng, tại hạ lại quyết phải phá cho bằng được. Vì tại hạ là con người từ
trước đến giờ không khi nào hối hận bất cứ chuyện gì mình đã làm, mà còn rất
thích làm chuyện người khác phải oán trách.
- Ngươi đã nói vậy, chúng ta chỉ còn cách đem hết sức mình để ngăng cản
thôi.
Đinh Bằng cười một tiếng nói:
- A Cổ, phá cửa.
A Cổ lại bước tới trước. Bốn người bốn cây trường kiếm cùng đưa ra, nhắm
ngay ngực A Cổ. Chiêu kiếm đâm tới rất đơn giãn, rất bình thường, không có bất
cứ biến hóa gì, nhưng khí thế tựa ngàn cân, lạnh lẽo vô cùng.
Dù ai cũng chắc phải né tránh chớ không dám đón nhận chiêu kiếm tuyệt
thế ác liệt như vậy; nhưng họ không phải là A Cổ.
Thân hình A Cổ cao lớn, da mình đen bóng, giống như được thoa một lớp
dầu hắc, thứ dầu cao rất trơn láng. Bốn cây kiếm cũng một lượt đâm trên mình
gã, gã không tránh mà vẫn đi tới, hầu như không thấy có bốn mũi kiếm đâm
ngay giữa ngực. Chẳng lẽ gã không sợ chết ?
Bốn mũi kiếm từ trước ngực gã trượt sang qua hai bên lần da bóng láng của
gã, không gây một vết trầy nào.
Kiếm thức của bốn tên kiếm nô đã tà quái, nhưng A Cổ còn tà quái hơn, thi
triển một loại công phu kì cục.
Tạ Tiểu Ngọc kinh hãi kêu thành tiếng. A Cổ khẽ vươn hai cánh tay, bốn tên
kiếm nô bị gã gạt sang hai bên, rồi gã dơ một cánh tay, giáng xuống

một quyền.
Ổ khóa tuy lớn, nhưng đã sét rĩ, tự nhiên không còn là thứ sắt cứng nữa.
Quyền đầu của A Cổ có mang loại bào quyền đặc biệt, có gai nhọn nổi lên
với ánh sáng chói, nên chỉ một quyền của gã đã đập tan ổn khóa. Thuận chân,
gã đạp một cái, mở toang cánh cửa.
Đằng sau cánh cửa là thế giới bí mật phong tỏa mấy mươi năm, ngoại trừ Tạ
Hiểu Phong, chưa có người nào khác bước vào.
Cho nên, cả Tạ Tiểu Ngọc cũng cảm thấy hết sức hiếu kỳ, vội vã ghé nhìn
vào. Nhưng lại thất vọng vô cùng.
Phạm vi bên trong tuy rộng, nhưng hết sức bừa bãi, cỏ hoang mọc um tùm,
như muốn che kín cả đình đài lâu các. Trông tiêu điều như một đình viện hoang
phế lâu ngày.
Nhưng trong Thần Kiếm Sơn trang, đây lại được coi là nơi tiềm cư của Tạ
Hiểu Phong, thực khiến người ta khó có thể tin.
O
Trong đám cỏ hoang tường đổ, đặc biệt có hai ngôi mộ đất nổi lên, khiến
mọi người phải chú ý nhìn; tuy không rõ trong mộ mai táng người nào, nhưng
biết chắc là mới đắp lên, vì cỏ trên mộ được cắt xén rất gọn ghẽ.
Bốn tên kiếm nô thấy cữa đã bị mở, thái độ tuy hơi kinh hoàng, nhưng thần
sắc lại thấy càng lạnh lùng hơn, rồi bỗng nhiên, họ đều xông ra bên ngoài.
Không phải họ xông ra để trốn chạy, vì họ chỉ xông ra tới khoảng mười
trượng, rồi đột nhiên dừng lại. Sau đó, họ giống như một bầy chuột già bị nhốt
trong lồng lâu ngày, đột nhiên phát hiện cữa lồng được mở, nên xông ra mau lẹ
như bay, phân tán núp vào chỗ kín đáo.
Tìm chỗ kín đáo ẩn núp là thói quen của chuột khi kinh hãi, nhưng

bốn người
họ không giống vậy, họ chỉ lủi vào chỗ kín một thoáng, rồi lập tức ra ngay.
Đề kiếm chui vào; đề kiếm chạy ra.
Lúc chui vào, kiếm sạch bóng như chùi; lúc chạy ra, trên kiếm đều nhuốm
máu tươi, mà còn có đôi giọt nhỏ xuống mặt đất.
Kiếm của bốn người đều như vậy, có thể nói, mỗi người họ ít nhất đã giết
một người, nhưng coi tình hình nhiều giọt máu còn đọng trên kiếm, tuyệt đối
chẳng phải chỉ có bốn người bị giết.
Họ chỉ vào một thoáng rồi ra ngay; giết người xong đi ra, không gây một
tiếng động; có thể người bị giết cũng tự mình không rõ đã bị người lấy mất sinh
mạng lúc nào không hay.
Động tác quá nhanh; kiếm thế quá nhanh.
Đinh Bằng đứng khoanh tay, không có bất cứ biểu tình động tác gì; A Cổ
cũng vậy. Hai người có lý do để bình tĩnh, vì kẻ bị giết không liên quan tới họ.
Tạ Tiểu Ngọc hơi biến sắc, thắc mắc :
- Bốn người họ làm gì vậy ?
Đinh Bằng thủng thỉnh nói :
- Đại khái là giết người.
Câu trả lời có cũng như không, ai nấy đều biết là giết người, chớ không phải
đại khái, Tạ Tiểu Ngọc lại thắc mắc thêm :
- Tại sao phải giết người ?
Đinh Bằng cười :
- Đại khái là không thích những kẻ lén lút núp trong đó, tại hạ cũng không
thích những chuyện này.
Tạ Tiểu Ngọc nói :
- Họ là người của Thần Kiếm sơn trang. Nàng có ý coi Đinh Bằng hình như
là kẻ chủ sử giết người.
Đinh Bằng chỉ cười, không đáp.
Giáp Tý trả lời :

- Nhưng họ không phải là người của Tàng kiếm lư, chủ nhân đã từng ước
pháp tam chương với người bên ngoài, hoạch định cấm khu tại chu vi khu tiểu
viện này, không cho phép ai tới dòm ngó, trái lệnh là chết.
Tạ Tiểu Ngọc :
- Đó chỉ là trong vòng hai trượng, họ đều không ở trong cấm địa.
Giáp Tý :
- Hai trượng là hạn chế lúc cữa đóng; hiện tại, cữa đã mở, phạm vi cũng mở
rộng, phàm nơi có thể nhìn thấy tình hình bên trong, đều thuộc cấm khu.
- Phàm người nào nhìn thấy tình hình nội viện đều phải chết ?
- Đúng, lúc cô nương tới, chủ nhân đã từng cho cô nương biết về điều này,
nếu cô nương không nói rõ cho người của cô nương hay, thì cái chết của những
người đó, do lỗi cô nương; còn nếu họ đã được cô nương cho biết rồi, thì đó là họ
tự tìm cái chết.
- Họ không phải người của tiểu nữ, là người của Thần Kiếm sơn trang.
- Thần Kiếm sơn trang nguyên không có những người này, là do cô nương
đem đến.
- Tiểu nữ là chủ nhân Thần Kiếm sơn trang.
- Lúc chủ nhân còn tại đây, cô nương chưa thể kể là chủ nhân; dù cho khi
chủ nhân không có nhà, cô nương cũng chỉ là chủ nhân Thần Kiếm sơn trang,
không phải chủ nhân Tàng kiếm lư, không có quyền hạn tới chỗ này.
Đinh Bằng chợt cảm thấy rất có ý vị, xem chừng giữa hai cha con Tạ Hiểu
Phong và Tạ Tiểu Ngọc, còn có những quan hệ rất đặc biệt.
Tạ Tiểu Ngọc nhìn Đinh Bằng một cái, thấy hình như mình đã nói quá nhiều,
vội vàng cười cười, nói :
- Cha con tiểu muội không gặp nhau thường, có nhiều sự tình chưa thấu suốt,
khiến Đinh đại ca chê cười.

Đinh Bằng chỉ cười cười, không nói gì, Tạ Tiểu Ngọc cảm thấy hết ý kiến,
nàng đảo mắt một vòng, hỏi tiếp :
- Nếu vậy, bọn chúng tôi đây cũng đều đáng chết ?
Giáp Tý nói :
- Chuyện đó không rõ, vì các người đã mở cữa ra rồi, chuyện sống chết
không còn do chúng ta quyết định nữa.
- Vậy do ai quyết định ?
- Tự nhiên là do người trong đó quyết định.
- Trong đó còn có người ?
- Các ngươi và sẽ biết.
Lúc này Đinh Bằng mới lên tiếng :
- Nếu chúng tại hạ không vào ?
Giáp Tý ngạc nhiên :
- Các ngươi mở cữa, chẳng phải muốn vào hay sao ?
- Chưa hẳn là thế, chúng tại hạ chỉ muốn nhìn coi cảnh sắc bên trong một
cái, hiện tại cũa đã mở, trong đó, chẳng qua chỉ có hai nấm mộ hoang, một vùng
hoang phế bừa bãi, chẳng có gì đáng coi, nên tại hạ không muốn vào nữa, trừ
phi tại hạ biết chắc có Tạ Hiểu Phong ở trong đó.
-Chuyện đó chúng ta không cần biết, chúng ta chỉ biết, các ngươi đã mở cữa
rồi thì phải vào; kẻ nào không tính vào, sẽ phải chết ngoài cữa.
Đinh Bằng cười lạnh :
- Tại hạ nguyên có ý muốn vào, nhưng lời nói của các vị, khiến tại hạ không
muốn vào nữa, để xem các vị dùng phương pháp gì để bắt chúng tại hạ phải vào.
Giáp Tý không trả lời, chỉ dùng hành động hồi đáp. Bốn người đều nâng
kiếm trước ngực, đưa ngang mũi kiếm, bày thành hình cánh quạt, từ từ bước tới.
Vòng cánh quạt nhích tới càng gần, sát khí bốc ra trên kiếm của họ cũng
mỗi lúc mỗi mạnh. Thần sắc Đinh Bằng cũng trở nên nghiêm trọng, chàng đã
nhận ra kiếm trận của bốn người bày ra rất lợi hại, có một luồng áp

lực vô hình
nặng nề, dồn đối phương phải tháo lui; thực ra tháo lui cũng chẳng sao, nhưng lùi
ra sau một bước là tới ngạch cữa.
A Cổ cũng lộ vẻ rất nghiêm trọng, nắm chặt song quyền, như chuẩn bị xông
ra, nhưng y vừa đạp tới trước một bước, lập tức bị kiếm khí lăng lệ đẩy lui trở
lại.
Trước đó không lâu, bốn mũi kiếm đâm thẳng vào mình gã, không làm gã bị
thương, nhưng lúc này, kiếm khí vô hình đã buộc gã phải tháo lui, đủ thấy kiếm
khí của bốn người này đã tạo thành một bức tường vô hình rất kiên cố, nặng nề
từ từ đẩy tới.
A Cổ có vẻ không phục, một chân trước, một chân sau, nắm chặt song
quyền, cung tay lấy thế, chuẩn bị xông ra.
Đinh Bằng lập tức khẽ la : Lui ra sau lưng ta.
Đối với mệnh lệnh của Đinh Bằng, A Cổ tuyệt đối phục tùng, gã lập tức thu
thế, lui ra phía sau. Đinh Bằng bước vào vị trí của A Cổ, cây viên nguyệt loan
đao trong tay cũng đã dơ cao, kình lực kết động, cũng chuẩn bị đưa ra một đao
thức long trời lở đất.
Uy thế của Đinh Bằng đã chận đứng thế tiến của bốn người, biến thành
trạng thái như lớp keo dính vô hình, dần co trên một khoảng cách.
Khoảng cách của song phương lối một trượng. Trong khoảng không một
trượng đó, như có những luồng kình lực vô hình, xung kích lẫn nhau. Bên ngoài
có luồng gió nhẹ, đưa một chiếc lá rơi vào khoảng không gian đó, chiếc lá chưa
rớt tới đất, đã tan biến vô hình.
Khoảng không gian một trượng đó, phảng phất như có hàng ngàn vạn lưỡi
kiếm sắc bén; hàng ngàn vạn lưỡi đao, do hàng ngàn vạn bàn tay vô

hình khống
chế. Một hạt đậu nhỏ liệng vào khoảng cách đó, e rằng cũng bị chém nát thành
ngàn vạn hạt bụi nhỏ, mà mắt thường chẳng thể thấy được.
Sắc mặt Tạ Tiểu Ngọc biến lợt lạt, tâm trạng rất khẩn trương, nhưng mắt
nàng ngời lên ánh sáng hưng phấn. Hơi thở nàng cấp xúc, đa phần là hưng phấn,
thiểu phần là sợ hãi. Có gì đáng để nàng hưng phấn ?
A Cổ cũng hiện nét khẩn trương chưa từng thấy. Tuy gã không nói được,
nhưng miệng mấp máy không ngưng, như muốn kêu la.
Người giang hồ chưa từng gặp A Cổ. Nhưng những người đã gặp A Cổ trong
thời gian gần đây, ai nấy đều nhìn ra, gã là một cao thủ tuyệt đỉnh.
Bình thường, gã lạnh lùng không chút biểu tình, hầu như chẳng có chuyện gì
có thể khiến gã kích động.
Nhưng lúc này, trước sự giằng co quyết đấu của song phương, đã khiến gã
khích động vô cùng.
Do đó, có thể thấy sự đối kháng dữ dội giữa Đinh Bằng và bốn tên kiếm nô;
binh khí tuy chưa tiếp xúc, nhưng trên thực tế, đã trải qua ngàn vạn lần xung
kích ác liệt.
O
Xung đột vô hình, vô thanh, bề ngoài coi ngang ngửa, không hơn kém.
Nhưng xung đột vẫn là xung đột, tất cả phải có giải quyết. Xung đột tất cũng
phải có kết quả, thắng hay thua ? Sống hay chết ?
Cuộc xung đột giữa Đinh Bằng và bốn kiếm nô, chỉ có một loại kết quả sống
hay chết, đây là điều mọi người, kể cả người song phương, cũng tự có cảm giác
giống nhau; chỉ có điều ai sống ai chết, cảm giác mỗi người đều không giống mà
thôi.
Tình hình có thể thấy chuyển biến rất lẹ, vì bọn kiếm nô đột nhiên

tiến tới
một bước. Khoảng cách đôi bên một trượng, tiến một bước, chẳng qua chỉ là một
thước thôi, chưa tới cự ly tiếp cận để binh khí có thể tiếp xúc. Nhưng theo tình
hình song phương cầm cự mà nói, một thước này là sự đột phá; sự đột phá của
sống và chết.
Đột phá, lẽ ra phải bộc lộ, nhưng không. Vì Đinh Bằng cũng lui một bước,
mức lui cũng một thước. Khoảng cách song phương vẫn một trượng.
Sắc mặt Giáp Tý hơi khác và cũng khẩn trương thêm; Đinh Bằng vẫn bình
tĩnh như thường.
Trong cuộc xung đột, người có thể đột phá, đáng lẽ phải là phía chiếm ưu
thế, tại sao bọn Giáp Tý lại khẩn trương thêm ?
Bốn kiếm nô tiến thêm; Đinh Bằng lùi thêm.
Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước.
Tạ Tiểu Ngọc và A Cổ cũng chỉ có cách phải lui theo.
Cuối cùng, họ đã lui vào bên trong cữa; cánh cữa sập đóng một tiếng "Rầm"!
Cuộc xung đột giằng co đã kết thúc, xem như Đinh Bằng thua.
O
Đinh Bằng thu đao vào bao, thần sắc bình tĩnh, như chẳng có chuyện gì xảy
ra. Trái lại, bọn Giáp Tý bốn người, như vừa qua một cơn bệnh nặng, hầu như
hãm vào trạng thái hư thoát. Cũng giống như người vừa được vớt lên từ dưới
sông, toàn thân bị mồ hôi thấm ướt đẫm.
Giáp Tý là một người còn khoẻ hơn hết, ông ta ôm kiếm cúi mình với vẻ
cảm kích nói: Đa tạ Đinh công tử.
Đinh Bằng kẻ mỉm cười :
- Không có gì, là các vị đã ép tại hạ phải vào.
Giọng Giáp Tý rất trang trọng :
- Không ! Lũ chúng thôi rất rõ, nếu Đinh công tử phát xuất đao khí, chúng
tôi sẽ khó thoát chết.

Đinh Bằng :
- Các vị nhất định muốn tại hạ phải vào mà.
- Đúng vậy, nếu không có cách khiến Đinh công tử phải vào, chúng tôi chỉ
có đem cái chết để tạ tội với chủ nhân.
Đinh Bằng cười cười, nói :
- Vậy phải rồi, ý tại hạ là muốn vào, nhưng không muốn bị người ép buộc
phải vào, nếu các vị tỏ ra khách khí mời, tại hạ đã sớm vào rồi.
Lặng lẽ giây lát, Giáp Tý mới nói :
- Nếu quả Đinh công tử cố ý không chịu vào, chúng tôi kể như chết, dù nói
sao, chúng tôi cũng rất cảm tạ công tử.
Bọn họ tuy là kiếm nô không tên họ, nhưng nhân cách tôn nghiêm, kiên trì,
ân oán phân minh, còn hơn những kiếm khách thành danh.
Đinh Bằng vẫn cười cười, nói : Tại hạ cũng chẳng phải muốn để bị các vị ép
vào dưới tình trạng đó, nhưng nếu tại hạ muốn tự tại tiến vào, thế tất phải phát
đao thế, giết chết các vị.
Giáp Tý không phản đối, cung kính nói :
- Công tử phát xuất chiêu thức, chúng tôi nhất định chết.
Đinh Bằng :
- Điểm này tại hạ rõ hơn các vị, chỉ có điều tại hạ không nguyện ý ra tay đối
với các vị, tại hạ tới tìm Tạ Hiểu Phong quyết đấu. Các vị không phải Tạ Hiểu
Phong.
"Rất hay, rất tốt, ma đao phát xuất, tất có huyết quang. Tiểu bằng hữu đã có
thể chọn người để phát xuất đao khí, đại khái lão phu đã có thể sắp dứt bỏ được
ma ý, mời qua đây nói chuyện".
Một giọng nói già nua truyền ra từ trong mao đình phiá xa bên trong. Bọn
kiếm nô đối giọng nói này tôn kính khác thường, vội vàng khom lưng cúi đầu.
Đinh Bằng nhìn sang Tạ Tiểu Ngọc với hàm ý cầu chứng, có phải là giọng

nói của Tạ Hiểu Phong không ?
Qua ánh mắt của Tạ Tiểu Ngọc, chàng đã được sự chứng thực, nhưng cũng
nhìn ra ánh mắt nàng có nét sợ hãi; bất giác, chàng thấy kỳ quái, Tạ Hiểu Phong
là phụ thân của nàng, con gái thấy phụ thân có gì phải sợ ? Nhưng Đinh Bằng
không nghĩ nhiều về chuyện này; chàng đến tìm Tạ Hiểu Phong, nay đã gặp
được, đúng là lúc tiến tới quyết đấu, nên chàng ôm đao mạnh bước về hướng
mao đình.
Tạ Tiểu Ngọc hơi do dự, đanh định đi theo, thì có tiếng Tạ Hiểu Phong :
- Tiểu Ngọc dừng lại đó, để một mình hắn đi vào.
Câu nói như có một quyền uy rất lớn, Tạ Tiểu Ngọc lập tức dừng bước; A
Cổ vẫn đi theo, nhưng Đinh Bằng cũng khoát tay ngăn gã đứng lại. Tạ Hiểu
Phong không nói A Cổ phải dừng lại, nhưng qua câu nói của Tạ Hiểu Phong chỉ
muốn một mình chàng đi vào. Không rõ tại sao, câu nói này đối với Đinh Bằng
cũng có uy lực ước thúc tương đương, khiến chàng bị ảnh hưởng mà ngăn A Cổ
dừng lại. Có thể Đinh Bằng vì để biểu lộ sư công bằng, Tạ Hiểu Phong đã bắt
con gái mình dừng lại, thì chàng chẳng thể đem theo trợ thủ.
Mao đình thật đơn giản quê mùa, trong đình không có vật gì ngoài hai tấm
bồ đoàn bằng cỏ.
Bồ đoàn đặt ngang đối diện. Một lão nhân áo xám ngồi xếp bằng trên một
tấm, còn tấm khác dành cho Đinh Bằng.
Rốt cuộc, Đinh Bằng đã gặp được nhân vật đầy tính truyền kỳ, nổi danh
thiên hạ, tự mình, chàng chẳng thể nói lên được ý nghĩ gì.
Đối diện một người mình muốn khiêu chiến, tất nhiên trong lòng phải bùng
lên vầng liệt hoả hừng hực để thúc đẩy đấu chí thêm hăng hái.

Nhưng Đinh Bằng không có.
Đối diện một kiếm khách được cử thế công nhận là đệ nhất, trong lòng nhất
định cũng phải có niềm hưng phấn và hâm mộ.
Nhưng Đinh Bằng cũng không có.
Nghe giọng nói Tạ Hiểu Phong rất già nua. Luận tuổi tác, Tạ Hiểu Phong
khoảng năm mươi ngoài, chưa đến sáu mươi. Nói theo một nhân vật giang hồ,
chẳng thể gọi là đã quá già.
Nhưng sau khi gặp con người Tạ Hiểu Phong rồi, Đinh Bằng không biện giải
nổi ông ta già hay trẻ, tuổi thịnh cường hay xế bóng. Aán tượng Tạ Hiểu Phong
đối Đinh Bằng vẫn chỉ là Tạ Hiểu Phong.
Đinh Bằng đã nghe không ít chuyện liên quan đến Tạ Hiểu Phong; nghĩ ngợi
không ít chuyện về Tạ Hiểu Phong; trong óc cũng cấu thành một hình dung về
Tạ Hiểu Phong, hiện nay xuất hiện trước mặt, hầu như không có bóng dáng một
cấu tượng nào đó.
O
Cái nhìn thứ nhất, chàng trực giác cho rằng Tạ Hiểu Phong là một lão nhân.
Vì giọng nói của ông ta già nua, mặc manh áo màu xám ngồi bồ đoàn,
phảng phất một vị ẩn giả lánh đời.
Sự tiếp xúc trước hết của Đinh Bằng cũng là nhỡn quang của đối phương. Đó
là ánh mắt mệt mỏi; ánh mắt chán nản đối với sinh mệnh; ánh mắt của một lão
nhân.
Nhưng khi nhìn kỹ mới phát hiện Tạ Hiểu Phong không già chút nào. Đầu
tóc chỉ có vài sợi bạc, giống như bộ râu dài ngang ngực. Mặt không một nét
nhăn; da dẻ vẫn rất tươi, quang nhuận.
Hình dạng rất anh tuấn, rất xứng đáng tiếng khen là mỹ nam tử; chẳng trách

lúc tuổi trẻ đã có nhiều chuyện phong lưu thú vị. Ngay bây giờ, chỉ cần ông ta
muốn, vẫn có thể gây sóng gió trong đám nữ nhân.
Tạ Hiểu Phong chỉ nhìn Đinh Bằng một cái, đã rất bình tĩnh và hoà khí, nói :
Ngồi, rất tiếc, ở đây chỉ có một tấm nệm cỏ.
Tuy chỉ là một tấm nệm cỏ, đặt đối diện chủ nhân, đủ thấy Tạ Hiểu Phong
đã đặt mình ngang hàng với Đinh Bằng, đó cũng là một cách đối xử rất đáng kể.
Đủ tư cách ngồi ngang hàng với Tạ Hiểu Phong, e rằng trên đời chưa có mấy
người.
Đổi lại trước kia, Đinh Bằng nhất định cảm thấy áy náy bất an, nhưng hiện
tại, chàng đã hùng tâm muôn trượng, tự nhận, ngoài mình ra, đã không ai có thể
ngồi, đứng ngang hàng với Tạ Hiểu Phong, cho nên, chàng rất tự nhiên ngồi
xuống.
Tạ Hiểu Phong nhìn chàng, mắt lộ vẻ khen ngợi, nói :
- Rất tốt ! Người tuổi trẻ, cần phải tự coi mình cao cả, coi lý tưởng của mình
rất cao cả, mới có khí phách hơn người được.
Đây là một lời khen ngợi, nhưng ngữ khí giống như một tiền bối giáo huấn
hậu bối; Đinh Bằng an nhiên chấp nhận.
Sự thực, Đinh Bằng cũng chẳng thể không chấp nhận, Tạ Hiểu Phong quả
thực đáng là tiền bối của chàng. Dù lát nữa đây, chàng có thể đánh bại Tạ Hiểu
Phong, nhưng cái sự thực này cũng không thể thay đổi.
Tạ Hiểu Phong lại một lần nữa có ý ngợi khen :
- Lão phu nhận thấy tiểu hữu chẳng phải người thích nói nhiều.
Đinh Bằng đáp :
- Tại hạ không phải.
Tạ Hiểu Phong cười cười :
- Ngày trước, lão phu cũng không phải.
Ngữ khí của ông ta chìm xuống với vẻ bi ai :
- Nhưng hiện tại, lão phu đã biến thành kẻ lắm lời, lão phu cảm thấy

mình
đã già.
Người tới tuổi này, tuy trở nên lắm lời, nhưng coi Tạ Hiểu Phong không
giống thế.
Đinh Bằng không có ý muốn tiếp lời, nên Tạ Hiểu Phong lại tự nói tiếp :
- Có điều, cũng chỉ có ở đây, lão phu mới biến thành lắm lời, lúc không có
ngươ, lão phu thường một mình tự nói cho mình nghe, tiểu hữu biết là nguyên
nhân gì không ?
Đinh Bằng trả lời :
- Tại hạ không thích đoán mò.
Câu trả lời này rất kém lễ độ, nhưng Tạ Hiểu Phong không chấp nhất, mà
còn cười hì hì, nói : Không sai, tiểu hữu trẻ tuổi, thích nói thẳng, chỉ có người lớn
tuổi, mới thích nói vòng vo; một câu rất đơn giản, cũng phải nói quanh co một
vòng lớn.
Phải chăng vì người lớn tuổi, tự biết ngày còn lại không nhiều, nếu không
nói nhiều thêm mấy câu, sợ rằng sau này sẽ không còn cơ hội mở miệng ?
Nhưng với tuổi của Đinh Bằng, không cảm thụ được điều này.
Bất quá, vấn đề Tạ Hiểu Phong đặt ra vẫn là để thử thách sự nhẫn nại của
đối phương.
Vì tại sao một kiếm khách đệ nhất, nổi tiếng thiên hạ lại trở thành nói năng
lao xao như vậy ? Vì lẽ gì chỉ có ở nơi đây mới nói nhiều như vậy ?
Đinh Bằng tuy không thích đóan mò, nhưng không nhịn nổi muốn đem bản
lãnh tự mình tìm ra đáp án, nên chàng đưa mắt nhìn bốn phía chung quanh để
tìm tòi.
Nơi đây quả thực chẳng phải chỗ thích thú.
Hoang tàn; đổ nát; xơ xác; tiêu điều; chỗ nào cũng đượm hơi hám tử vong,

không chút sinh khí.
Bất cứ người nào có chí khí phi thường, mà đến ở chỗ này thời gian lâu,
cũng biến thành trì trệ bãi hoải.
Nhưng tuyệt đối không phải là nguyên nhân ảnh hưởng Tạ Hiểu Phong.
Một người đã đạt mức cao thâm về kiếm đạo, đã siêu việt ngoại vật, sẽ
không thể bị ngoại cảnh nào ảnh hưởng.
Cho nên, Đinh Bằng không tìm được đáp án.
May thay, Tạ Hiểu Phong không để Đinh Bằng tốn công suy nghĩ, nên đã tự
nói ra đáp án :
- Vì trong tay lão phu không có kiếm.
Câu nói không giống đáp án.
Trong tay không có kiếm, có quan hệ gì với cõi lòng con người ?
Người nhát gan, có thể cần dựa vào vũ khí để thêm mạnh dạn; Tạ Hiểu
Phong là người phải dựa vào kiếm để mạnh dạn sao ?
O
Đinh Bằng hình như đã tiếp nhận đáp án này. Ít ra, chàng đã rõ được ý tứ
trong đó.
Tạ Hiểu Phong là kiếm khách đạt mức "đăng phong tạo cực", suốt đời tiêu
ma trong kiếm thuật. Kiếm đã trở thành sinh mệnh, linh hồn của ông ta. Trong
tay không kiếm, cũng như nói ông ta không có sinh mệnh, không có linh hồn.
Tạ Hiểu Phong nếu như đem bộ phận sinh mệnh thuộc vào kiếm bỏ đi, thì
còn lại chỉ là một người già bình thường suy nhược.
Qua nét mặt Đinh Bằng, Tạ Hiểu Phong biết chàng đã lãnh hội được câu nói
này, nên ông ta lộ vẻ rất cao hứng : Chúng ta có thể tiếp tục bàn chuyện, bằng
không, câu chuyện nói tới sau đây, tiểu hữu sẽ chẳng còn hứng thú nữa.
Đinh Bằng có vẻ khích động, lời Tạ Hiểu Phong đã coi chàng thành tri kỷ.

Được người coi là tri kỷ, là chuyện đáng thích thú; nhưng có đủ tư cách để
Tạ Hiểu Phong coi làm tri kỷ, lại chẳng phải chỉ có thích thú đủ biểu lộ được
hết.
- "Trên thực tế, đã hai mươi năm rồi, lão phu đã không mang kiếm nữa. Năm
xưa, Thần Kiếm sơn trang tuy có một cây thần kiếm, nhưng đã bị lão phu liệng
xuống đáy sông rồi."
Chuyện này Đinh Bằng đã biết. Đó là cuộc chiến sau cùng giữa Tạ Hiểu
Phong với Yến Thập Tam. Yến Thập Tam dùng hết tinh lực, cuối cùng đã sáng
xuất chiêu kiếm thứ mười lăm trong pho kiếm của mình, một chiêu kiếm thiên
địa chí sát. Chiêu kiếm này đã đánh bại kiếm thủ vô địch Tạ Hiểu Phong, nhưng
người chết lại là Yến Thập Tam; Yến Thập Tam đã tự sát để hủy diệt chiêu
kiếm rất ác độc này.
Giọng Tạ Hiểu Phong rất bình tĩnh :
- Thần kiếm đã chìm đáy sông, nhưng danh hiệu Thần Kiếm sơn trang vẫn
còn, đó là vì con người của lão phu vẫn còn; Đinh tiểu hữu hiểu rõ chứ ?
Đinh Bằng gật đầu.
Kiếm thuật đến cảnh giới chí thượng, đã không cần cầm kiếm trong tay, mà
bất cứ vật gì đến tay đều có thể là kiếm; một cành cây, một nhánh cỏ, thậm chí
đến cả sợi tơ thêu hoa … Kiếm đã ở trong tâm; kiếm ở khắp mọi chỗ.
Lời Tạ Hiểu Phong đã rất khó hiểu, nhưng Đinh Bằng cũng đã đạt tới cảnh
giới này, nên chàng đã hiểu.
Nhưng Tạ Hiểu Phong lại nói thêm câu nữa, nhắc lại câu đã nói trước :
"Trong tay lão phu không có kiếm"; càng làm khó hiểu hơn và ý nghĩa cao hơn.
Đinh Bằng hỏi :

- Tại sao?
Đây cũng là một câu hỏi rất xuẩn, với bất cứ vấn đề nào chưa hiểu, đều có
thể hỏi câu này. Nhưng từ miệng Đinh Bằng thốt ra hỏi, hỏi vào lúc này, hỏi ở
chỗ này, chỉ có Đinh Bằng mới thốt lời hỏi được, mà còn đã hoàn toàn hiểu rõ
lời nói của Tạ Hiểu Phong mới hỏi được.
Đinh Bằng nguyên không muốn có đáp án; chàng hiểu đáp án tất sẽ có liên
quan bí mật và riêng tư của người khác, nhưng Tạ Hiểu Phong lại bất ngờ cho
chàng đáp án. Oâng tay trỏ hai nấm mộ hoang.
Phần mộ nằm trong viện, vào cữa có thể nhìn thấy ngay. Nếu có điểm đặc
biệt gì, Đinh Bằng đã sớm phát hiện, hà tất phải đợi Tạ Hiểu Phong chỉ rõ ?
Sau khi Tạ Hiểu Phong chỉ rõ, Đinh Bằng mới nghĩ, đáp án nhất định phải
tìm trong viện mới thấy được.
Phần mộ là phần mộ phổ thông, để chôn người chết, nếu có điểm đặc biệt dị
thường, là người chôn trong mộ.
Một người bất hũ, có thể khiến phần mộ cũng trở thành bất hũ.
Chẳng hạn như Nhạc vương mộ ở Tây Hồ, Chiêu quân mộ ở tái ngoại …
Danh tướng, trung thần, liệt sĩ, mỹ nhân; sinh mệnh họ bất hũ, sự tích về họ
khắc trên mộ bia, để người sau thăm viếng.
Hai ngôi mộ trong viện đều không có mộ bia; mộ bia dựng trong mao đình,
cắm trên lan can.
Chỉ là hai khối mộc bài nhỏ. Một khối bên trái; một khối bên phải. Từ trong
mao đình nhìn ra, có thể thấy rõ, mỗi khối mộc bài đối ngay một ngôi mộ, giống
như được dựng ngay trước ngôi mộ.
"Cố uý hữu Yến Công Thập Tam chi mộ"
"Tiên thất Mộ Dung Thu Thu chi mộ"

Hồi 16
GIẢI THOÁT

Thì ra đây là mộ của hai người.
Yến Thập Tam, người đã đánh bại ông ta; Mộ Dung Thu Thu, vợ ông ta.
Mộ Dung Thu Thu cũng là kẻ tử thù đại địch lớn nhất trong đời ông ta. Không
rõ ràng đã dùng bao nhiêu phương pháp, dồn Tạ Hiểu Phong hầu như tới chỗ
chết.
Tuy cả hai người đều đã chết, nhưng Tạ Hiểu Phong không quên họ. Cho
nên, Tạ Hiểu Phong mới nói, tại nơi đây ông ta không có kiếm.
Tạ Hiểu Phong tuy thiên hạ vô địch, nhưng từng bại dưới tay hai người này.
Mộ Dung Thu Thu khiến ông ta thất bại bao nhiêu lần. Yến Thập Tam chỉ
đánh bại ông ta một lần, khiến ông ta vĩnh viễn không đòi lại được.
Cho nên, Tạ Hiểu Phong mới đặt tên chỗ này là Tàng Kiếm Lư.
Bất kể kiếm ông ta sắc bén tới đâu, nhưng tới đây, đã không còn phong
mang sắc bén.
Bất kể trong cuộc sống, Tạ Hiểu Phong có vẻ vang huy hoàng bao nhiêu,
nhưng trước mặt hai người này, ông ta vĩnh viễn là kẻ thất bại.
Đối với vị lão nhân này, trong lòng Đinh Bằng khơi dậy sự tôn kính thật tình.
Hai người đó đều đã chết, nhưng Tạ Hiểu Phong lại thiết trí như thế này để
tự khích lệ mình.
Vì sao ông ta làm vậy?
Yến Thập Tam và Mộ Dung Thu Thu đều chẳng phải người đáng tôn kính.
Tạ Hiểu Phong chôn họ nơi đây, tuyệt chẳng phải để kỷ niệm họ.
Ông ta làm vậy vì lý do gì?
Lần này Đinh Bằng đã không cần hỏi thêm tại sao, hình như đã hiểu

rõ đáp
án.
Lặng lẽ giây lát, Đinh Bằng mới đứng dậy nói:
- "Tại hạ đến đây để tìm tiền bối khiêu chiến quyết đấu." Ngữ khí rất tôn
kính.
Tạ Hiểu Phong gật đầu:
- Lão phu biết, đã lâu lắm chưa có ai đến tìm lão phu quyết đấu.
- Tại hạ chẳng phải vì để thành danh, mà thực tình chỉ muốn cùng tiền bối
quyết đấu.
- Lão phu biết. Gần đây, Đinh tiểu hữu đã là đại danh nhân rồi.
- Với sự tạo nghệ đao pháp của tại hạ, tại hạ cho rằng có thể so kiếm với
tiền bối để phân cao thấp.
- Tiểu hữu quá khách sáo, tiểu hữu có thể nói đánh bại được lão phu mới
đúng.
- Nhưng bây giờ, tại hạ không sao có thể rút đao đối địch với tiền bối.
- Là vì lúc này, trong tay lão phu không có kiếm.
- Chưa hẳn là thế, vì lúc này bất cứ ai cũng có thể giết được tiền bối.
- Không sai, sở dĩ lão phu đặt ra cấm giới ngoài cửa, không cho ai vào, vì
trong đây, lão phu chỉ là một ông già trói gà không chặt.
- Nhưng tại hạ biết rõ, ra khỏi chỗ này, tại hạ không phải đối thủ của tiền
bối.
- Cũng chưa nhất định, được thua rất khó nói.
Đinh Bằng ôm đao cung tay nói:
- Tại hạ đã thua, làm phiền tiền bối, đa tạ sự chỉ điểm của tiền bối.
Tạ Hiểu Phong không có ý định giữ Đinh Bằng lại, chỉ hỏi:
- Năm nay tiểu hữu bao nhiêu tuổi?
Đinh Bằng đáp:
- Mười tám tuổi.
Tạ Hiểu Phong cười, nói:
- Tiểu hữu rất trẻ; lão phu năm nay đã năm mươi sáu rồi, nhưng năm lão phu
bốn mươi sáu tuổi, mới lập Tàng Kiếm Lư; tiểu hữu so với ta trễ mười tám năm.
- Nhưng tiền bối đã ở đây mười năm rồi.

- Không! Thời gian lão phu ở đây không nhiều, vẫn thường ra ngoài lui tới,
thói quen hiếu động của lão phu không đổi được, tiểu hữu có vận may hơn lão
phu.
- Tại hạ có vận may hơn tiền bối?
- Đúng, lão phu luôn được thành công, nên lãnh thụ thất bại, giáo huấn quá
trễ, còn tiểu hữu vừa bắt đầu đã bị vùi dập thất bại, do đó, sức tiến bộ sau này
rất khó nói.
Đinh Bằng suy nghĩ một chút, nói:
- Hy vọng sau này có cơ hội cùng tiền bối quyết chiến một trận.
- Hoan nghinh, hoan nghinh, nhưng tốt nhất là chúng ta vẫn gặp nhau tại đây.
- Tại sao?
- Tiểu hữu đã vào qua đây, Tàng Kiếm Lư không thể kể là cấm địa nữa.
- Tại hạ cảm thấy rất có lỗi.
- Bất tất phải xin lỗi, lúc tiểu hữu tới, nơi đây vẫn là Tàng Kiếm Lư, vì chỗ
này chỉ có lão phu và tiểu hữu biết, tiểu hữu rõ không?
Đinh Bằng cười:
- Tại hạ rõ, tại hạ nhất định nhớ kỹ câu này, không tiết lộ với bất cứ ai.
- Đặc biệt là con gái của lão phu.
Đinh Bằng hơi ngạc nhiên, bỗng lại hỏi:
- Rút cuộc, nàng có phải con gái tiền bối không?
- Phải.
Đinh Bằng không nói gì thêm, rảo bước đi ra.
oOo
Lúc Đinh Bằng rời Tàng Kiếm Lư, chàng bất giác quay đầu lại nhìn hai ngôi
phần mộ, nhìn tòa mâu đình, trong lòng dạt dào niềm tôn kính, càng bội phục
cảnh giới kiếm thuật của Tạ Hiểu Phong.
Lúc ngoài cửa trang, chàng từng nghe lãnh tụ năm đại môn phái luận đao.
Năm đại môn phái, là môn phái rất có thực lực trên giang hồ đương thời.

Lãnh tụ của họ tất cũng là người có võ công tối cao trên giang hồ.
Nhưng người võ công tối cao trên giang hồ, không hẳn là người võ công tối
cao trong thiên hạ. Điểm này chắc họ cũng thừa nhận, cho nên, lúc họ đến Thần
Kiếm Sơn Trang, người nào người nấy đều lộ vẻ cúi mình khuất tất, thậm chí,
lúc Tạ Tiểu Ngọc cười cợt trào lộng đối với họ, họ cũng ngoan ngoãn không
phản ứng.
Họ cho rằng đao của Đinh Bằng, tức trình độ tạo nghệ của con người Đinh
Bằng, tức là trần thế vô địch; nhận định này cũng chẳng phải không đúng.
Chẳng qua, họ không rõ còn có cảnh giới cao hơn.
Tạ Hiểu Phong là kiếm khách, cảnh giới của ông ta đương nhiên trên kiếm,
mà lúc này là lúc ông ta truy cầu cảnh giới cao hơn.
Kiếm, vũ khí; đao, cũng vũ khí.
Võ học đến cảnh giới chí cao, đao và kiếm đã không còn phân biệt, chúng
chỉ là sự nối dài của chi thể mà thôi.
Cảnh giới của Đinh Bằng, chỉ tới trình độ "đao tức người, người vẫn người".
Đao do người sai khiến, người là hồn đao, đó là cao thủ của trần thế.
oOo
Nhưng Tạ Hiểu Phong?
Lúc ông ta đạt tới cảnh giới đó, không rõ lúc nào, nhưng có thể khẳng định
là mười năm trước, ông ta đã vượt tới, vì ông ta đã xây cất Tàng Kiếm Lư.
Trong Tàng Kiếm Lư, ông ta truy cầu một cảnh giới khác, một loại phản
phác quy chân khác, cảnh giới đó từ xán lạn quay về bình đạm.
Đó là cảnh giới "kiếm tức là kiếm, ta tức là ta", "kiếm chẳng phải kiếm, ta
chẳng phải ta"; đó cũng là cảnh giới Tiên và Phật.
Trên mình Đinh Bằng còn phải mang đao, cây đao cong cong, như vành
trăng non lưỡi liềm. Cây đao trên thân có khắc bảy chữ, "Đêm xuân

lầu vắng
nghe mưa rơi". Cây ma đao khi ra khỏi bao, chẻ ngay chính giữa, quỷ thần
khiếp sợ.
Nếu không có cây đao này, Đinh Bằng cũng có thể chẳng phải Đinh Bằng
trước kia, nhưng cũng tuyệt không thể thành Đinh Bằng hiện tại.
Đao và người của Đinh Bằng vẫn chưa thể chia rẽ.
Trong tay Tạ Hiểu Phong nguyên cũng có một cây thần kiếm.
Nhưng mười năm trước ông ta đã cất dấu, không sử dụng thần kiếm đó nữa.
Hiện tại, ông ta vẫn chưa đạt cảnh giới tối cao, nên ông ta còn cần đến Tàng
Kiếm Lư, mới có thể tiến vào cảnh giới đó được.
Tàng Kiếm Lư không có gì đặc biệt, chỉ có hai ngôi phần mộ; trọng yếu là ý
nghĩa của hai ngôi phần mộ đó đối với ông ta.
Tại một nơi nào khác, cũng thiết trí hai ngôi mộ tương tự, đối với ông ta phải
chăng cũng có cùng ý nghĩa?
Đinh Bằng không hỏi, nhưng tin rằng có hỏi Tạ Hiểu Phong cũng không trả
lời.
Vì hiện tại, cảnh giới mà họ mò tìm, là một cảnh giới hoàn toàn khác lạ, mỗi
bước đều bước xưa nay chưa có ai đạt tới; vì vậy, ắt cần phải tiến vào thực sự,
mới có thể biết là gì.
Vả lại, dù có người đã tiến vào được rồi, cũng không cách nào đem cảm thụ
của mình nói cho người khác biết, vì người khác chưa có kinh nghiệm cảm thụ
đó.
Đinh Bằng còn nhớ câu nói của Tạ Hiểu Phong: "Lần sau lúc tiểu hữu tới,
nơi đây đã không có Tàng Kiếm Lư nữa".
Lúc kiếm thức tới mức chí hung chí ác, đã không còn quan hệ nhiều với trình
độ tạo nghệ. Kiếm thức sẽ là kiếm thức; đã có thể thi triển chiêu thức đó, tức là

đã có thể phát huy được tinh hoa của kiếm chiêu; nếu sai một chút, sẽ chẳng thể
kể là kiếm thức. Chỉ có chiêu thức khác hung hơn, ác hơn, mới phá được; ngoài
ra không có phương pháp thứ hai.
Đạo lý này, Đinh Bằng đã sớm hiểu rõ.
Lúc chàng dùng chiêu kiếm thức "Thiên Ngoại Lưu Tinh" tổ truyền, chuẩn
bị khiếu ngạo giang hồ, chàng đã biết đạo lý này rồi.
Cho nên lúc xuất đạo, chàng đã tràn đầy lòng tin.
Nhưng cái tên Liễu Nhược Tùng đáng chết và con mụ Khả Tiếu đáng chết,
hai vợ chồng đã bày mưu, đánh lừa đoạt lấy chiêu kiếm của chàng.
Vì vậy, Liễu Nhược Tùng mới phá được chiêu kiếm "Thiên Ngoại Lưu Tinh"
của chàng.
Vì vậy, sau này, chàng mới toàn lực trả thù, giết chết con đàn bà hóa danh
Khả Tiếu, nhưng để lại mạng sống Liễu Nhược Tùng.
Chẳng phải Liễu Nhược Tùng có điểm đặc biệt đáng kể gì, đó là vì Liễu
Nhược Tùng không đáng chết.
Liễu Nhược Tùng đủ khả năng tìm ra khuyết điểm của chiêu kiếm "Thiên
Ngoại Lưu Tinh" đó, đã chứng minh chiêu kiếm pháp chưa phải vô địch.
Giáp Tý lại nói: "Trong những năm vừa qua, chủ nhân mải mê nghiên cứu
kiếm đạo, đã đạt mức "đăng phong tạo cực", nhưng trước sau, vẫn không thể
thoát ra được sự kiềm chế của chiêu kiếm đó.
Đinh Bằng hiểu rõ điểm này.
Tạ Hiểu Phong tự giam mình trong Tàng Kiếm Lư, cũng giống như Phật gia
diện bích, đạo gia tọa quan, để suy nghĩ tìm cách thoát khỏi kiềm chế, một sớm
tham ngộ, tức là thoát ra để bước lên một tầng cảnh giới mới khác.
Tạ Hiểu Phong phải tự giam trong Tàng Kiếm Lư, tức là vẫn chưa thoát khỏi
áp lực của chiêu kiếm đó, và chưa có cách khống chế được chiêu

kiếm đó.
Nhưng Đinh Bằng đã dùng phương thức “binh khí không nhuốm máu”, phá
được chiêu kiếm đó, giúp Tạ Hiểu Phong bồng dưng được quán thông.
Cho nên, lúc Đinh Bằng nhận thua, Tạ Hiểu Phong không tiếp thụ.
Trước lúc này, nếu chàng gặp gỡ Tạ Hiểu Phong, cũng có thể ông ta không
thua chàng; cũng có thể không thắng chàng.
Kết quả giằng co giao đấu, rất có thể lưỡng bại câu thương, hoặc có thể cả
hai bên đều lui, không được, không thua, và chỉ tiếp xúc một lần rồi thôi.
Nhưng nếu tái chiến, Đinh Bằng tất phải thua, vì tài nghệ của chàng đã kiệt,
mà Tạ Hiểu Phong đã thoát quan, bước vào trình độ phát triển vô cùng.
oOo
Hiện tại, Đinh Bằng đã cao hứng thêm, vừa qua, chàng còn có chút không
thỏa mãn, nhưng hiện tại không còn nữa.
“Rốt cuộc, ta vẫn có thể được kể là thiên hạ vô địch”. Chàng tươi cười nhìn
bốn tên kiếm nô đang đứng trước mặt, nói:
- “Từ nay trở đi, Thần Kiếm Sơn Trang sẽ không có Tàng Kiếm Lư nữa.”
Giáp Tý cười cười nói:
- Không có nữa, cũng không cần có nữa.
- Sau này bốn vị cũng chẳng cần phải canh giữ nơi đây nữa.
Giáp Tý gật đầu:
- Phải, Đinh công tử chẳng những giúp đỡ chủ nhân, mà còn giúp chúng tôi
được giải thoát.
- Sau này, bốn vị còn lưu lại đây không?
- Vừa rồi, Tạ tiểu thư cũng hy vọng chúng tôi lưu lại, nhưng chúng tôi từ
chối, ThầnKiếm Sơn Trang, không thích hợp với chúng tôi.
- Nơi nào mới thích hợp với các vị?
- Có rất nhiều chỗ. Nguyên trước kia, chúng tôi vì kiếm mà sống, lấy kiếm

làm lẽ sống, hiện tại, chúng tôi đã có thể buông kiếm, có rất nhiều việc có thể
làm, thí dụ như: lão phu thích hoa, có thể làm một thợ chăm sóc trồng hoa; Aát
Sửu thích nuôi cá, lão ta có thể mở một ngư trường, chuyên tâm chú ý nuôi cá
của lão ta…
- Các vị buông kiếm thực sao?
- Đúng vậy, chúng tôi cần phải buông kiếm.
- Các vị nên biết, nếu các vị đừng buông kiếm, trên giang hồ, lập tức các vị
sẽ được hưởng sự tôn vinh vô hạn.
- Chúng tôi biết, chủ nhân đã nói qua, nếu chúng tôi ra ngoài, lập tức có thể
trở thành cao thủ nhất lưu, đương thời ít có địch thủ.
- Chẳng lẽ các vị không muốn?
- Chúng tôi rất muốn, nhưng có một nan đề, là sau khi thành cao thủ nhất lưu
giang hồ, sẽ không có thời gian làm chuyện chúng tôi thích nữa.
- Đinh công tử có thể nhận thấy, tuổi tác chúng tôi không còn nhỏ, có thể nói
đã quá nửa đời người; nửa đời trước vì kiếm mà sống; nửa đời còn lại, có thể
không vì kiếm nữa, chúng tôi muốn vì mình mà sống.
Đối với bốn người này, Đinh Bằng cảm thấy rất kính nể, ít ra, họ đã nhìn
thấu vòng danh lợi ràng buộc, từ nay về sau, họ có thể hưởng được nếp sinh hoạt
khoái lạc.
Vì vậy chàng hỏi thêm một câu, mà chỉ là câu hỏi tùy tiện:
- Sinh hoạt của các vị đều đã có an bài chứ?
Chàng nghĩ, Tạ Hiểu Phong nhất định đã có an bài cho họ.
Quả nhiên Giáp Tý tươi cười nói:
- Có, lúc chủ nhân thiết lập Tàng Kiếm Lư, đã cấp cho chúng tôi mỗi người
năm vạn một ngàn hai trăm lạng bạc.
Đinh Bằng:
- Đây là một khoản tài sản không nhỏ.
Giáp Tý cười:
- Đây chỉ là phí dụng năm thứ nhất.

- Mới là năm thứ nhất, vậy mười năm nay, mỗi người các vị đã nhận được
khoản tài sản kếch sù, đếm không xuể?
Giáp Tý:
- Không, đếm được rất rõ và rất mau, vì chỉ có một khối, một khối bạc nặng
một trăm lạng.
Đinh Bằng ngạc nhiên không rõ:
- Chỉ có một khối một trăm lạng?
- Đúng vậy, đây kể như chủ nhân đã rất khảng khái rộng rãi rồi.
- Đầu óc các vị phải chăng có vấn đề?
- Không, chúng tôi rất bình thường; đầu óc cũng rất tỉnh táo.
Đinh Bằng vỗ vỗ đầu mình:
- Vậy chắc đầu óc tại hạ có vấn đề.
Giáp Tý cười:
- Đầu óc Đinh công tử cũng không có vấn đề, chỉ là không rõ điều chủ nhân
ước định với chúng tôi mà thôi.
- Hả?
- Chủ nhân ước định với các vị như thế nào?
- Chủ nhân ước định rằng, nếu chúng tôi ở đây một năm, rồi muốn ly khai,
có thể đem theo năm vạn một ngàn hai trăm lạng; ở lại đến năm thứ hai, chỉ còn
hai vạn năm ngàn sáu trăm lạng. Cứ như vập, mỗi năm giảm một nửa, đến hiện
tại là mười năm, mỗi người chúng tôi chỉ còn đúng một trăm lạng.
Đinh Bằng kêu lên ngạc nhiên:
- Đó là phép tính của nước nào vậy?
Giáp Tý:
- Đây là toán pháp của chủ nhân dành cho chúng tôi. Nếu chúng tôi chỉ ở
đây một năm, kiếm thuật chưa tinh, tâm khí phù động, cần phải có số bạc lớn
như vậy, mới có thể yên ổn sống qua ngày, bằng không, sẽ lâm vào đường đạo
tặc, mới có thể mãn túc dục vọng của mình.
Đinh Bằng gật gù:
- Điểm này hình như cũng có lý.
Giọng Giáp Tý có vẻ tôn kính:

- Chủ nhân luôn có lý.
Đinh Bằng cười:
- Nếu tại hạ đến muộn mấy năm nữa, các vị há chẳng chỉ còn một lạng bạc?
- Đúng vậy, nếu chúng tôi có thể được theo cùng chủ nhân mấy năm nữa, thì
một lạng bạc cũng chẳng có, nhưng chúng tôi vẫn có thể sống an nhiên, rất vui
vẻ.
Đinh Bằng bật cười:
- Nói vậy, tại hạ đã đến quá sớm rồi.
Giáp Tý cũng cười:
- Nói theo chúng tôi, tuy cũng hy vọng được theo chủ nhân lâu thêm mấy
năm nữa nhưng nghĩ lại, thấy chủ nhân sớm ra khỏi tầng chướng ngại này, bước
lên tần lầu cao hơn, thì điểm hy sinh của chúng tôi cũng đáng lắm.
Đinh Bằng cười ngất:
- Không sai, không sai, đúng là xứng đáng, xứng đáng lắm.
oOo
Bọn họ bị giảm thấp thù lao của mình mà lại cảm thấy chiếm được tiện nghi.
Rời bỏ thân phận nô lệ, lại cho là một loại hy sinh.
Bất cứ ai cũng đều cho họ là ngu muội, chỉ có họ tự biết không phải; đương
nhiên còn có Đinh Bằng cũng thấu hiểu.
Cho nên, họ mới cùng cười được sảng khoái như vậy.
oOo
Sau trận cười, Đinh Bằng mới hỏi:
- Nếu các vị thấy tiền bạc không đủ ....
Giáp Tý vội ngắt lời:
- Không! Không! Chúng tôi thấy rất đủ, vì nguyện vọng của chúng tôi đều
rất đơn giản, rất dễ dàng mãn túc, vả lại, trong mười năm rồi, chúng tôi đã tập
được thói quen lao động, nên sau khi ra ngoài, chẳng những chúng tôi không cần
dùng đến một trăm lạng đã có, mà qua bốn, năm năm sau, chúng tôi còn để
dành thêm được một trăm lạng khác nữa.

Đinh Bằng bất giác khơi dậy lòng khâm phục, biết rõ thêm thân giá của
người giang hồ bên ngoài. Một kiếm thủ hạng năm, chỉ cần chịu bán mệnh, hay
đi làm một tên phổ ky tiệm ăn, mỗi tháng cũng có thể kiếm được trên trăm lạng
bạc. Bốn người này, có thể kể vào loại kiếm thủ đặc cấp, lại cần phải tốn bốn,
năm năm, mới hy vọng để dành được một trăm lặng bạc, đương nhiên, số bạc đó
phải bằng vào lao lực khó nhọc mới kiếm được.
Đây quả thực hoài vọng đạm bạc cao siêu biết dường nào.
Nhưng, Đinh Bằng buông tiếng than:
- Tại hạ với các vị không có quan hệ, vốn không cần tại hạ quan tâm các vị,
chẳng qua, tại hạ nghĩ, từ nay về sau, Tạ Hiểu Phong, có thể không có thời giờ
và tinh thần đến chiếu cố các vị nữa.
- Đúng vậy, chủ nhân nói, cần đi xa một vài năm, thăm mấy người bạn cũ.
- Đi rất xa phải không?
- Rất xa, xa lắm, nghe nói là đi sâu vào vùng đại mạc, cùng tận biên hoang.
Chỉ có những nơi đó, mới có những cao nhân kỳ sĩ ẩn thế; cũng chỉ có những
người đó mới có thể làm bằng hữu Tạ Hiểu Phong.
Đối với Tạ Hiểu Phong, ngoài sự tôn kính và khâm phục, Đinh Bằng còn
thêm sự tiễn mộ. Tiễn mộ ông ta đã thoát khỏi mọi chuyệnn trần thế câu thúc.
Đinh Bằng thì chưa thể, vì chàng vẫn còn một phần quan hệ đối với giang
hồ. Chẳng hạn như bốn người trước mặt chàng hiện giờ, tuy vô quan hệ, nhưng
chàng vẫn có phần quan thiết.
Cho nên, chàng thành khẩn nói với họ:
- Thế giới bên ngoài, không đơn giản như các vị tưởng tượng đâu, trừ phi các
vị là người bình thường thực sự.
Bốn người này, đương nhiên không phải; người từ Thần Kiếm Sơn

Trang ra,
đều chẳng phải bình thường, nhất là, người do đích thân Tạ Hiểu Phong điều
giáo.
Giáp Tý không đợi chàng nói tiếp, đã lên tiếng:
- Chúng tôi rõ, lúc chúng tôi có vấn đề gì không giải quyết được, nhất định
sẽ đến xin Đinh công tử giúp đỡ.
Đinh Bằng cười cười. Nói chuyện với người thông minh là điều vui thích, và
không tốn hơi sức, vì vậy, cuối cùng chàng chỉ nói ba tiếng:
- "Hẹn gặp lại".
Ý nghĩa của ba tiếng "hẹn gặp lại", thường thường cũng là chẳng cần gặp
lại.
Trong lòng chàng cũng mang ý nghĩa này; chàng thực tâm chúc phúc cho
họ, mong nọ được trở thành người bình thường để được hưởng cuộc sống an lành.
oOo
A Cổ đợi chàng ngoài cửa.
Người này vĩnh viễn trung thành, không nói chuyện được, nhưng đầy khôn
ngoan. Khi gã biết chủ nhân ở trong Tàng Kiếm Lư, đã không có nguy hiểm, gã
bèn lui ra.
Gã tuy không rõ ngoài cửa có nguy hiểm hay không, nhưng ít ra cũng có thể
có chuyện nguy hiểm, nên gã đợi ngoài cửa.
Tạ Tiểu Ngọc đợi trong sảnh. Nàng cũng là người thông minh.
Lúc nàng biết trong Tàng Kiếm Lư. Nàng không có địa vị, nàng liền rời khỏi
chỗ đó. Nàng cần địa vị; nàng muốn nơi có thể biểu hiện được địa vị nàng. Cho
nên, nàng lui về Thần Kiếm sơn trang. Đây mới là địa bàn của nàng. Nàng đợi
Đinh Bằng tại đây. Nhưng nàng đối với Đinh Bằng ra sao? Trong nụ cười của
nàng chứa đựng gì?
Đinh Bằng nhìn thấy nụ cười của nàng, nhưng không đón hiểu được

dụng ý
của nàng.
o
Đinh Bằng đi trước, A Cổ theo sát phía sau.
Tuy hai người phát hiện trong Thần Kiếm sơn trang, bao trùm bầu không khí
quỷ dị; hình như xa xa bốn phía chung quanh đều có người rình rập. Nhưng Đinh
Bằng coi thường, A Cổ cũng chẳng để ý. Qua hành động chậm chạp của kẽ rình
rập, hai người biết họ chỉ là kẽ bình thường, không đáng sợ. Đối với bọn người
dòm lén, không tạo thành sự uy hiếp, hai người thực chẳng buồn để tâm, chĩ coi
như bầy chuột già chui rút trên nóc nhà.
Chuột già đương nhiên cũng là loại động vật khiến người ta rất ghét. Chúng
phá hoại đồ đạc, quần áo, gây một số tổn thất đáng kể.
Nhưng không ai sợ chuột; không ai vì trong nhà có chuột mà mất ngũ.
Những kẽ lén lút này, Đinh Bằng và A Cổ coi là bầy chuột, tuy không đến
nổi khiến hai người cảm thấy kinh hoàng, nhưng làm họ rất kém vui, mà còn
chán ghét.
Cuối cùng, Đinh Bằng nhịn không nổi, lên tiếng:
- Những người này theo dõi chúng ta rất lâu, ta không thích nữa.

Hồi 17
LŨ CHUỘT

Đinh Bằng nói: - Ta không thích nữa". Tức là ý muốn chấm dứt cái trò chán
ghét này, mà A Cổ là đầy tớ vất trung thành và xứng với chức năng.
Vì vậy, lúc Đinh Bằng vừa nói xong tiếng cuối cùng, A Cổ lập tức bắt đầu
hành động.

Đinh Bằng không đợi coi xem gã hành động ra sao, chàng rất yên tâm, vì
chàng biết A Cổ nhất định sẽ giải quyết sự tình rất viên mãn, nên chàng tiếp tục
đi tới, không dừng bước.
Bêân tai chàng vẳng nghe những âm thanh. Âm thanh quyền đầu đánh trên
thân thể người; cùng âm thanh xương gãy, đầu bể. Những âm thanh này khiến
Đinh Bằng vừa ý. Chàng biết sau đó, trên đường đi bộ ra Thần Kiếm Sơn Trang,
sẽ không còn bầy chuột hoạt động trong bóng tối nữa.
"Đinh đinh!" "Đoong đoong!"
Tiếng sắt thép chạm nhau, Đinh Bằng thấy kỳ quái.
Âm thanh này đáng lý không có, chẳng lẽ bọn chuột dám chống cự?
Lúc chuột bị đuổi gấp, cố nhiên cũng cắn lại, nhưng A Cổ là một mèo già rất
có kinh nghiệm, gã không để chuột có cơ hội cắn lại.
"Đinh đinh!" "Đoong đoong!"
Tiếng sắt thép chạm nhau tiếp tục, chứng minh A Cổ đã gặp phải một con
chuột ngoan cố, không chịu hàng phục, và tất nhiên là một con chuột cống loại
lớn.
Đinh Bằng nhịn không nổi dừng chân quay đầu nhìn lại.
Chàng liền trông thấy Tạ tiên sinh. Vị tổng quản Tạ tiên sinh của Thần
Kiếm Sơn Trang.
oOo
Đối với Tạ tiên sinh, Đinh Bằng không xa lạ, mà hầu như có thể nói là bạn
quen lâu ngày, chỉ có điều tình bạn không mấy gì thân mật.
Lần thứ nhất chàng gặp Tạ tiên sinh tại Vạn Tùng Sơn Trang của Liễu
Nhược Tùng.
Hôm đó, ngoài Tạ tiên sinh, còn có Tuế Hàn Tam Hữu cùng nổi danh với
Liễu Nhược Tùng. Liễu Nhược Tùng đánh cắp chiêu kiếm "Thiên Ngoại Lưu
Tinh", rồi tiến hành một trận đấu ty bỉ đáng cười, do Tạ tiên sinh đóng

vai trò
trọng tài.
Bắt đầu từ hôm đó, Đinh Bằng đã không có thiện cảm với Tạ tiên sinh.
Chuyện hôm đó, chẳng thể trách ông ta, vì Liễu Nhược Tùng đã sắp đặt mưu kế
rất khéo léo, khiến Đinh Bằng có trăm miệng cũng khó cãi.
Tuy nhiên, trước sau, Đinh Bằng vẫn thấy Tạ tiên sinh không chủ trì công
bằng. Đã là tổng quản của Thần Kiếm Sơn Trang, một người đi đến đâu cũng
được tôn kính, tất nhiên phải hiểu rất rõ tính cách con người của Liễu Nhược
Tùng. Ít ra, ông ta không nên xuất hiện tại Vạn Tùng Sơn Trang, làm bạn với
một người như Liễu Nhược Tùng. Tuy hôm đó, sự trọng tài của Tạ tiên sinh
tương đối công bằng, nhưng trước sau, Đinh Bằng vẫn cho rằng ông ta đã thông
đồng với Liễu Nhược Tùng.
Vì vậy, lúc sau này, khi gặp lại Tạ tiên sinh, Đinh Bằng tỏ vẻ rất khinh khi.
Thậm chí, vừa rồi không lâu, tại trước cửa Thần Kiếm Sơn Trang, chàng còn làm
cho Tạ tiên sinh một vố bẽ mặt, nhưng chàng chưa thấy qua Tạ tiên sinh sử dụng
kiếm.
Tổng quản của Thần Kiếm Sơn Trang, kiếm pháp tạo nghệ, tất nhiên rất
xuất chúng. Đây là chuyện mà ai cũng phải cho là thiên kinh địa nghĩa, nhưng
trên giang hồ chưa ai đã nhìn thấy Tạ tiên sinh dùng kiếm.
Rốt cuộc, hôm nay Đinh Bằng đã thấy.
oOo
Kiếm thuật của Tạ tiên sinh chẳng những tinh thục lanh lẹ, mà còn ác độc
vô cùng.
Đinh Bằng chưa thấy qua kiếm pháp của Thần Kiếm Sơn Trang, nhưng
chàng biết rõ kiếm pháp của Tạ tiên sinh chẳng phải xuất phát từ

Thần Kiếm
Sơn Trang.
Tạ gia thần kiếm được tiếng khen vô địch thiên hạ, nhưng chẳng phải loại
kiếm thức âm hiểm độc ác như vậy, bằng không, Thần Kiếm Sơn Trang đã
chẳng được địa vị tôn kính cao quý như hiện thời.
Kiếm đạo tức nhân đạo. Kiếm tâm tức thiên tâm.
Kiếm pháp vô địch không phải ở uy lực giết người.
Chỉ lòng nhân mới vô địch.
oOo
Thân thủ của A Cổ, Đinh Bằng biết rõ, tuy gã chưa xuất hiện lui tới giang
hồ, nhưng trên giang hồ, người đủ sức thắng A Cổ, tuyệt không hơn năm người;
mà Tạ tiên sinh lại là một trong số đó.
Quyền đấu của A Cổ đã là lợi khí vô song; vòng kim hoàn trên cánh tay của
gã là công cụ phòng ngự hộ thân, lúc đối phương sử dụng vũ khí sắc bén, A Cổ
mới dùng kim hoàn để gỡ gạt. Hiện thời, trên tay A Cổ đã có thêm mũi chủy thủ
chưa từng sử dụng, được gã rút ra từ bắp vế. Trên cánh tay gã có một vết thương
chảy máu, chứng tỏ vòng kim hoàn đã không đủ để bảo vệ an toàn cho gã.
Dù trong tay A Cổ đã có mũi chủy thủ, nhưng vẫn không thể lấy lại được thế
kém; kiếm của Tạ tiên sinh giống như một con rắn độc, vây bọc bốn phía.
Người có thể khiến A Cổ bị thương, chẳng phải kẻ tầm thường. Đinh Bằng
bỗng đề cao hứng thú, quay đầu bước tới hai bước, để quan sát cách xuất kiếm
và chiêu thức của Tạ tiên sinh, để tìm hiểu thêm về con người này.
Nhưng Tạ tiên sinh vô cùng giảo hoạt, lúc lão ta phát hiện sự chú ý của Đinh
Bằng, công thế của lão ta bỗng chậm lại, mà trong chiêu thức còn cố ý để lộ
một số sơ hở.

A Cổ là một đấu sĩ già dặn kinh nghiệm, tuy gã bị thương, nhưng không chút
rối loạn, cũng không vì đối phương công thế chậm lại, mà tăng thêm thế công
của mình, cũng không lợi dụng những sơ hở trong chiêu thức của Tạ tiên sinh.
Gã vẫn ứng dụng chiến pháp như lúc đầu, tung múa chủy thủ, mà rất ít xuất
chiêu; nhưng nói đến xuất thủ, tất nhiên là một sự tấn kích vô cùng lợi hại.
Đối với những sơ hở trong kiếm thức của Tạ tiên sinh, A Cổ làm như không
thấy, mặc dầu, gã biết rõ, chỉ tấn kích một đao, có thể gây thương tích cho đối
phương.
Tạ tiên sinh muốn dùng phương thức trì trệ để kết thúc trận đấu, nhưng A Cổ
và Đinh Bằng lại không muốn.
Mỗi lần ra tay, A Cổ đều nhắm bộ vị chí tử của đối phương; chủy thủ của gã
rất ngắn, chỉ bằng một phần tư trường kiếm của đối phương.
Một phần dài, một phần mạnh; một phần ngắn, một phần hiểm.
Đây là chuyện thường đàm của lão sinh luyện võ, nhưng chẳng phải là chân
lý tuyệt đối; mà còn phải coi người sử dụng binh khí.
Mũi chủy thủ trên tay A Cổ đã phát huy đến mức tột cùng của cách dùng
đoản binh phạm hiểm. Hiểm tất hung; hung tức là cần phải cứu.
Mỗi chiêu hắn đánh ra, đều nhằm vào chỗ cần phải cứu, mà cần phải có sức
tạo nghệ tuyệt đỉnh, mới hóa giải được.
Cho nên, thần sắc Tạ tiên sinh càng thêm nghiêm trọng, mà kế hoạch trì
hoãn của lão ta không thể thành công. Trừ phi lão ta dám mạo hiểm, để cho A
Cổ đâm trúng một đao. Nhưng lão ta không dám, mà bất cứ người nào còn muốn
sống cũng chẳng dám mạo hiểm như vậy. Vì A Cổ ra tay rất mau, rất mạnh, chỉ
cần ứng biến chậm một chút, rất có thể bị gã đâm lút cán dao, cả

thần tiên cũng
không cứu sống nổi.
Vì vậy, tuyệt chiêu của Tạ tiên sinh, chẳng những không ẩn dấu được, mà
trái lại, vì nguyên cớ xuất thủ do dự, càng cần phải đem hết tinh thần, mới có
thể hóa giải nguy cơ. Lối đánh này, tự nhiên rất tốn sức, chẳng bao lâu, Tạ tiên
sinh đã đấu ướt mồ hôi, thân tình vô cùng lo ngại.
Lão ta muốn kéo lại ưu thế không khó, nhưng không dám, vì lão biết, sau
khi lấy lại ưu thế rồi, sẽ phải đối diện với một đường đao lanh lẹ vô cùng của
Đinh Bằng.
Đinh Bằng coi một lát, rồi lên tiếng:
- A Cổ, ngừng tay.
Tạ tiên sinh thở ra một hơi dài, lau mồ hôi trên mặt, hình như mừng được qua
khỏi khó khăn. Nhưng lão đã cao hứng quá sớm.
Vì Đinh Bằng đã tiếp thêm một câu:
- Ta để cho các hạ nghỉ một chút, khoảng nửa giờ sẽ thỉnh giáo, các hạ thấy
thời gian nghỉ xả hơi đủ chứ?
Tạ tiên sinh nhìn nét mặt không biểu lộ tình cảm của Đinh Bằng, cảm thấy
luồng hơi lạnh từ trong tâm phát xuất, khiến mồ hôi lạnh toàn thân, bỗng biến
thành lớp lãnh băng. Lão ta tự biết rõ, tuyệt đối không cách gì thoát khỏi một
đường đao thạch phá thiên kinh của Đinh Bằng.
Nhất là Đinh Bằng đã có thể toàn thân không tổn hại, từ Tàng Kiếm Lư đi
ra. Vả lại chẳng cần hỏi chuyện chàng với Tạ Hiểu Phong giải quyết ra sao, mà
chỉ bằng vào sự tôn kính của bốn tên kiếm nô đối với chàng, lão đủ thấy chẳng
thể đương cự nổi Đinh Bằng.
Cục nổi cuống họng lão di động lên xuống, rất muốn nói vài câu, nhưng
không biết nên nói thế nào.

o O o
Đinh Bằng mỉm cười nói:
- Hạnh hội, hạnh hội, Tạ tiên sinh quả nhiên danh bất hư truyền, không hổ là
Tổng quản của Thần Kiếm Sơn Trang.
Tạ tiên sinh cố gắng lắm, miễn cưỡng cười khan, nói:
- Đinh công tử quá khen. Công tử đã gặp gia chủ nhân rồi chứ?
Đinh Bằng:
- Gặp rồi, vừa mới chia tay gần đây thôi.
Tạ tiên sinh cố gắng nói lảng vấn đề:
- Cuộc hội ngộ của gia chủ nhân với công tử chắc vui vẻ lắm?
Đinh Bằng cười một cái nói:
- Cũng được, kể như không uổng chuyến đi của tại hạ.
Tạ tiên sinh hơi có vẻ sợ, hỏi:
- Có phải công tử đã so kiếm với gia chủ nhân?
- Kiếm thuật thần thông của Tạ tiền bối, sao tại hạ lại dám so kiếm với ông
ta.
- Tại hạ muốn nói, thần đao của công tử đã đo lường với kiếm của gia chủ
nhân?
Đinh Bằng cười:
- Cũng có thể nói như vậy.
- Nhưng không rõ được thua ra sao?
Đây là điều mỗi người quan tâm, vấn đề mà ai ai cũng muốn biết, Tạ tiên
sinh cũng rất khẩn trương muốn biết, nên mới đề ra câu hỏi.
Đinh Bằng cười nhẹ:
- Các hạ là tổng quản của Thần Kiếm Sơn Trang, không nên hỏi câu này,
các hạ nên rõ hơn người khác mới đúng.
- Nơi đó là cấm khu, tại hạ tuy là tổng quản Thần Kiếm Sơn Trang, nhưng
cũng không được phép vào trong, giống như mọi người.
- Ít ra, các hạ cũng biết nơi đó là Tàng Kiếm Lư.
Tạ tiên sinh không thể phủ nhận, tuy lão ta có thể nói không biết, nhưng
thần sắc của Đinh Bằng, khiến lão ta không dám dối trá nửa lời, mà phải gật
đầu đáp:

- Tại hạ có nghe bọn kiếm nô nói.
- Đương nhiên các hạ cũng biết rõ, trong Tàng Kiếm Lư, quý chủ nhân
không mang kiếm.
- Điều này tại hạ không rõ, vì chưa bao giờ tại hạ bước vào Tàng Kiếm Lư.
Đây là lời nói thực, cho nên Đinh Bằng nói tiếp:
- Từ nay về sau, các hạ có thể vào đó được rồi, tại hạ đã có so tài với quý
chủ nhân một chập, nhưng vì trong tay ông ta không có kiếm, nên đao của tại hạ
cũng không ra khỏi bao, cho nên, chuyện được thua rất khó nói. Nói nói tại hạ
thắng, ông ta không phản đối; nếu nói ông ta thắng, ông ta cũng không thừa
nhận.
Tạ tiên sinh hơi biến sắc:
- Nói vậy, tài nghệ công tử cao hơn một bậc.
Đinh Bằng:
- Tuy ông ta không phản đối, nhưng tại hạ không muốn nói như vậy, vì ông
ta còn sống, tại hạ cũng còn sống.
Cao thủ quyết đấu, nguyên bất tất phải phân rõ sống chết, giữa được thua
chỉ sai biệt một ly, ngoại trừ song phương tự biết, còn kẻ bàng quang chưa tất
hiểu rõ.
Đinh Bằng cười nhẹ tiếp:
- Nhưng cao thủ như tại hạ thì khác, thắng lợi của tại hạ, chỉ có thể xác định,
sau khi đối phương phải nằm xuống. Vì đao của tại hạ là để giết người, giết
không được đối phương, thì chẳng kể là thắng lợi.
Tạ tiên sinh chỉ biết dạ dạ khen phải, Đinh Bằng tiếp tục nói:
- Trong tay ông ta không kiếm, đao tại hạ cũng không rút ra, cả hai chỉ bàn
luận một hồi, song phương có sự liễu giải. Kết luận, ông ta không giết tại hạ; tại
hạ cũng không giết nổi ông ta, vì vậy vẫn chưa phân rõ được thua.
Tạ tiên sinh hơi có vẻ thất vọng, nhưng miệng thì nói:

- Đây là chuyện rất tốt, công tử và gia chủ nhân đều là đại cao thủ tuyệt
đỉnh đương thời, chẳng ai muốn thấy một vị nào trong hai vị bị ngã xuống.
Đinh Bằng cười:
- Có điều tại hạ không mãn ý, tại hạ hy vọng lần sau, gặp lúc trong tay ông
ta có kiếm, sẽ nhất quyết một phen hơn thua thật sự.
Tạ tiên sinh vội nói:
- Công tử sẽ có cơ hội, vì thông thường gia chủ nhân đều mang kiếm.
- Mặc dù ông ta có mang kiếm bên mình, nhưng kiếm không ra khỏi bao,
vẫn không sao khơi dậy sát cơ trong lòng tại hạ, trận đấu sẽ vẫn không thành.
Tạ tiên sinh bất giác tự nghĩ, muốn tra cây kiếm trong tay vào bao, nhưng vì
quá khẩn trương, nên mũi kiếm không đưa trúng miệng bao kiếm.
Đinh Bằng cười cười, nói:
- Các hạ hà tất phải tra kiếm vào bao, lát nữa, lại phải rút ra, chẳng phải
thêm phiền không?
Tạ tiên sinh cười gượng:
- Đinh công tử khéo nói đùa, khi nào tại hạ dám rút kiếm trước mặt công tử.
- Nhưng các hạ dám rút kiếm sau lưng tại hạ.
- Đó là vì tự vệ, vì tôn giá muốn giết tại hạ.
Đinh Bằng lạnh lùng nói:
- Người hầu của tại hạ rất có chừng mực, quy củ, hắn chưa từng vô duyên vô
cớ giết người. Nếu hắn muốn giết các hạ, nhất định hắn có lý do giết người.
Tạ tiên sinh nói:
- Không có bất cứ lý do gì, hắn đột nhiên xông tới, ra tay đánh người, hắn đã
đánh chết bốn người của bổn trang, nếu công tử không tin, có thể qua bên đó
coi, thi thể họ còn nằm tại chỗ.
Đinh Bằng cười:
- Khỏi cần phải coi, tại hạ rất rõ, khi hắn xuất thủ, người nào lãnh một

quyền của hắn, khó lòng sống nổi.
- Những người đó không trêu chọc gì hắn.
- Nhưng chúng làm phiền tại hạ; tại hạ rất ghét những kẻ lén lút rình mò
theo dõi, nên tại hạ mới sai hắn ra tay trừng trị.
Tạ tiên sinh nuốt nước miếng ực:
- Đinh công tử nên biết, đây là Thần Kiếm Sơn Trang.
- Tại hạ biết, điều này không còn các hạ phải nhắc nhở.
- Họ là người của bổn trang, vì vậy, bất luận họ làm gì, đều là chuyện là
trong nhà của mình.
Đinh Bằng cười:
- Vừa qua, trước lúc tại hạ muốn vào Tàng Kiếm Lư, cũng có mấy người lén
núp trong bóng tối, kết quả bị bọn Giáp Tý giết. Nếu họ thực là người của Thần
Kiếm Sơn Trang, tại sao cũng bị giết?
- Đó... đó.. là họ dòm trộm vào cấm khu, tự tìm cái chết.
- Họ cũng xúc phạm cấm kỵ của tại hạ, nên cũng phải chết, nếu các hạ cho
rằng, tại hạ xử trí không đúng, cứ việc tìm tại hạ lý luận.
Tạ tiên sinh biến sắc, nhưng lại cố nhịn:
- Không biết chẳng có tội, vừa qua, chúng không biết cấm kỵ của công tử,
bây giờ, tại hạ sẽ dặn dò người trong trang, để họ khỏi phạm cấm kỵ của Đinh
công tử nữa.
Đinh Bằng cười:
- Điều này bất tất phải lo, nếu tại hạ có thể thoát chết dưới kiếm của các hạ,
tại hạ sẽ tự đi cho họ hay, bằng không, lời dặn dò của các hạ họ sẽ chẳng bao
giờ được nghe thấy.
Tạ tiên sinh tháo lui một bước:
- Đinh công tử có ý gì vậy?
- Tại hạ tin rằng, các hạ đã rất rõ, tại hạ muốn quyết đấu với các hạ một trận
...
- Tại hạ đâu dám ... dám ...
Đinh Bằng trầm giọng:

- Lời tại hạ đã nói ra, không bao giờ bỏ qua. Các hạ dám cũng được, không
dám cũng được, tốt nhất, các hạ hãy chuẩn bị tinh thần, tại hạ đếm xong ba tiếng
sẽ ra tay.
- Một.
Tạ tiên sinh tháo lui ba bước.
- Hai.
Tạ tiên sinh đã tháo lui ra xa bảy tám bước, trên tay lão, tuy nắm chặt thanh
kiếm, nhưng ngoài chuyện tháo lui, lão không biết còn có thể làm gì nữa.
Đinh Bằng không đuổi theo, cũng không đưa ánh mắt nhìn theo Tạ tiên sinh,
chỉ từ từ dơ cao cây đao còn nằm trong bao, hình như bất kể lão ta lui xa tới đâu,
chàng cũng có thể sau tiếng đếm "ba", lập tức sẽ chém xả đối phương làm hai
mảnh.
- Ba!
Thân hình Tạ tiên sinh ngã nhào xuống, nhưng Đinh Bằng vẫn chưa di động,
đao của chàng vẫn nằm yên trong bao, vì tiếng đếm "ba" không phải do chàng
thốt ra.
Thân thể Tạ tiên sinh cũng không bị chém làm hai mảnh, vì lão ta không
phải bị đao của Đinh Bằng chém ngã. Ma đao của Đinh Bằng tuy đáng sợ,
nhưng chưa thể giết người khi còn nằm trong bao.
Tạ tiên sinh tuy có quá sợ, nhưng chưa đến độ phải ngã nhào xuống ngất đi,
mà là bị người đá một cước ngã nhào.
Lão ta bị một người mặc quần áo bằng sa mỏng, thấp thoáng ẩn hiện những
nét khêu gợi, với làn da trắng bó như tuyết, đưa chân đá một cước, khiến gã ngã
nhào.
Tại Thần Kiếm Sơn Trang chỉ có một người, đó là Tạ Tiểu Ngọc mới có

ngọn cước như vậy. Và tiếng đếm "ba" cũng do nàng thốt ra.
Kế đó, nàng phóng lẹ tới trước mặt Đinh Bằng, mang theo một làn gió thơm,
say đắm mê người.
oOo
Đinh Bằng nhìn cô gái này với cặp mắt hiếu kỳ, chẳng thể không thừa nhận
ma lực của nàng. Mức cám dỗ của nàng sự thực khó có người đương cự nổi.
Nàng biết lợi dụng mỗi phân, mỗi tấc, cái vốn sẵn có của đàn bà, mà nàng
quả thực đã có toàn vẹn mười phần cái vốn sẵn có đó.
Một nữ nhân thực sự mê người, chẳng phải tại bộc lộ sỗ sàng mà là do sự
biết yểm sức.
Một nữ nhân trần truồng, cố nhiên có sức cám dỗ trước nam nhân, nhưng sự
cám dỗ này có hạn. Một nữ nhân mặc nhiều lớp quần áo, bao kín thân thể, cố
nhiên cũng mất đi cái mỹ cảm dù là có đẹp.
Tạ Tiểu Ngọc không thế, nàng biết cách bộc lộ, nên nàng đã dùng một loại
y phục bằng sa mỏng trong suốt, khiến mỗi phân, mỗi tấc trên da dẻ, cơ thể
nàng, đều hiển nét mờ mờ ảo ẩn hiện trước mắt người nhìn. Nàng còn biết cách
yểm sức, khéo léo yểm sức những chỗ tối thần bí, khiến người nhìn có cảm giác
nhìn thấu tận nơi sâu kín; cũng chỉ một cái nhìn đó, khiến người nhìn tim đập
không ngừng.
Trước mặt Đinh Bằng, nàng lại khéo léo xoay một vòng, biểu lộ nét đẹp
quyến rũ của thân thể, rồi mới tươi cười hỏi:
- Y phục này của tiểu muội có đẹp không?
Đinh Bằng phải thừa nhận, gật đầu:
- Đẹp.
- Đinh đại ca nói đẹp, chắc chắn phải đẹp lắm rồi. Bộ y phục này, do một
tay buôn người Ba Tư đem tới, y nói trị giá mấy ngàn lạng bạc,

nhưng sau khi
đem tới, y lại hậu hối, và y cho rằng tại Trung Nguyên không ai dám mặc. Tiểu
muội nói không tin, y liền đánh cuộc với tiểu muội, nếu tiểu muội dám mặc cho
y nhìn một cái, y sẽ tặng không cho tiểu muội.
Đinh Bằng cười cười hỏi:
- Cô nương đã mặc cho hắn coi rồi?
Tạ Tiểu Ngọc:
- Chưa cho coi, vì sau khi tiểu muội mặc vào, đứng trước gương, tiểu muội
chợt phát hiện, nếu y phục này mặc trên mình tiểu muội, chẳng những chỉ đáng
giá mấy ngàn lạng bạc mà thôi, nên tiểu muội đã chịu thua cuộc mà trả hắn một
vạn lạng để mua bộ y phục này.
Đinh Bằng gật đầu:
- Hóa giá rất đáng. Nếu là tại hạ, cũng thà thua một vạn lạng, chớ không
muốn cho hắn coi một cái.
Tạ Tiểu Ngọc cười:
- Ý tiểu muội chẳng phải thế.
- Tiểu muội thừa nhận bộ y phục này rất đẹp, có thể làm nổi bật những nét
đẹp của nữ nhân, mà cái đẹp nguyên thũy để cho người ta hân thưởng.
- Không sai. Mặc áo gấm đi đêm, là một chuyện đau khổ nhất của nhân sinh.
Tạ Tiểu Ngọc lại cười:
- Tiểu muội thấy cái tên lái buôn đó rất tục, không xứng đáng hân thưởng
cái đẹp này. Tiểu muội đã có thử qua một vài lần, mặc bộ y phục hiện thân
trước mặt mấy gã đàn ông ...
- Chắc họ hết sức giật mình kinh hoảng?
- Còn phải nói nữa, họ đều trợn tròn mắt, há hốc mồm, hầu như muốn lột
trần tiểu muội họ mới vừa ý.
Đinh Bằng cười:
- Cũng đâu có gì lạ.

- Bọn họ đã coi tiểu muội như một khối thịt béo, dưới mắt họ, tiểu muội chỉ
là một nữ nhân, họ hoàn toàn không để ý đến nét đẹp của tiểu muội. Đối với
bọn đàn ông có mắt không tròng đó, hà tất tiểu muội phải lãng phí vẻ đẹp của
mình, cho nên, tiểu muội đã cho họ một sự trừng phạt nhỏ.
- Trừng phạt thế nào?
- Tiểu muội chỉ bắt mỗi người ăn một cục thịt.
- Trừng phạt đó, kể như không quá đáng.
- Cục thịt béo độ khoảng mười cân, mà là thịt sống.
- Đây có thể khó nuốt trôi.
Tạ Tiểu Ngọc cười cười:
- Ấy thế mà họ đều ngoan ngoãn ăn hết, không thừa một chút. có một gã,
sau khi cắn vài miếng, không nuốt được phải nhả ra, bị tiểu muội móc một con
mắt, thế là cả bọn đều ngoan ngoãn nuốt hết.
- Ăn thịt sống còn đỡ hơn bị móc mắt, có điều, cô nương cũng quá tàn nhẫn,
đây là cô nương muốn cho họ coi mà.
- Không sai, nhưng khi mời họ đến coi, tiểu muội đã có giao hẹn trước, sau
khi hân thưởng, phải lập tức đứng dậy, qua phòng bên cạnh, phát biểu cảm quan
của họ về sự hân thưởng. Kết quả, không ai dám đứng dậy, vì phòng bên cạnh
đều là nữ quyến, khách có thân phận.
Đinh Bằng cười:
- Nếu quả thực những nam nhân đó còn có thể thản nhiên đứng dậy được, và
thong dong trò chuyện với người khác, thì nam nhân đó chẳng còn là nam nhân,
trừ phi họ có tật.
Tạ Tiểu Ngọc cũng cười:
- Đại ca cũng chớ nên coi những nam nhân khác quá tệ như vậy, ít ra, tiểu
muội đã gặp một người; người ấy đã hoàn toàn dùng nhỡn quan hân thưởng để
nhìn coi tiểu muội, đã chẳng khích động, cũng không có phản ứng

đặc biệt gì.
- Vậy thì người đàn ông đó chắc có tật.
Tạ Tiểu Ngọc cười:
- Theo tiểu muội biết, nam nhân đó chẳng có chút tật nào, mà còn rất tráng
kiến, chinh phục được một dâm nữ rất nổi danh.
- Thực có một nam nhân như vậy sao? Tại hạ rất bội phục hắn, hắn là ai, tại
hạ có thể kết bạn với hắn được không?
- Tiểu muội biết Đinh đại ca nhất định thích gặp người đó, nên đã mời hắn
đến đây, bây giờ tiểu muội dẫn đại ca đi gặp hắn.
- Khoan đã, tuy tại hạ thích gặp loại người như vậy, nhưng không thích do tại
hạ phải đi gặp hắn, chẳng lẽ hắn không thể đến đây gặp tại hạ sao?
- Tự nhiên hắn có lý do không thể đến được.
- Đối với tại hạ, chẳng có loại lý do nào kể là lý do cả.
Tạ Tiểu Ngọc cười cười:
- Nhưng mà lý do của hắn lại có thể khiến đại ca phải khẩu phục, tâm phục
thừa nhận, đại ca thử đi gặp hắn coi, nếu lý do của hắn không làm đại ca vừa ý,
đại ca có thể giết hắn lập tức.
Đinh Bằng lắc đầu:
- Tại hạ không muốn vì chuyện nhỏ này mà giết người.
- Nếu vậy, hãy giết chết tiểu muội, mà chẳng cần đại ca phải động thủ, chỉ
cần đại ca nhận thấy, hắn không đủ lý do để được tha thứ, tiểu muội lập tức tự
cắt ngay đầu mình.
Nàng dám quả quyết đem tính mạng ra để đánh cuộc, khiến Đinh Bằng tuy
không có nhiều hứng thú về người đó, nhưng cũng không ngăn nổi cảm giác
hứng thú về chuyện này.
oOo
Vì vậy, Đinh Bằng đã để Tạ Tiểu Ngọc kéo tay dẫn đi, tiến qua một đường
hầm trồng đầy hoa, vào một căn nhà bát ngát mùi hoa thơm.
Đây là một căn nhà rất kỳ quái, ngoài hoa ra, không có trần thiết đồ

đạc gì.
Trên tường treo đầy hoa, bình cắm đầy hoa, thảm trải mặt đất, dệt thành đồ án
đủ các loại hoa, cả một chiếc bàn duy nhất, cũng bày đầy hoa, đúng là một thế
giới loài hoa.
Chẳng những hoa nở trên cây, mà dưới nước cũng có hoa nở, vì trong góc
nhà, có một ao nước nhỏ, chung quanh xây bằng đá trắng, dưới ao có mấy đóa
hoa sen màu trắng, màu phấn hồng đang nở.
Tạ Tiểu Ngọc tươi cười nói:
- Đây là ngọa thất của tiểu muội, tiểu muội thích hoa, nên mới bày biện bừa
bãi như vậy, Đinh đại ca đừng cười.
Bất cứ ai đến đây, đều khó tránh khỏi cảm giác mắt mê ngũ sắc, Đinh Bằng
cười cười, nói:
- Tại hạ đọc thơ cổ nhân có câu, hoa khí hun người biết êm ấm, trước sau
chưa thể lãnh hội, vì hương thơm của hoa là ôn nhu, chẳng giống đao khí, kiếm
khí có cảm giác hại người. Hôm nay, vào căn nhà này của cô nương, mới tin
thực có chuyện này, những đóa hoa đầy nhà cô nương, hầu như đều tỏa ra một
luồng sát khí.
Tạ Tiểu Ngọc biến sắc mặt, nhưng kịp thời mau lẹ tươi cười nói:
- Đương nhiên rồi, tiểu muội là một nữ võ sĩ, phụ thân là vô song kiếm
khách, thiên hạ khét tiếng, tiểu muội đâu có thể giống như một cô gái bình
thường, dễ bị khi dể.
Đinh Bằng:
- Tại hạ tin câu nói này, không chừng một lúc nào đó, đóa hoa này sẽ bắn ra
mũi tên độc.
Vừa nói chàng vừa nhắm vào một đóa hoa hồng, búng nhẹ một cái.
o O o
"Hoa hồng nhiều gai" ai cũng rõ, nhưng nhiều lắm chỉ làm đau tay,

chớ
không đến nỗi lấy mạng người.
Hoa hồng của Tạ Tiểu Ngọc có thể lấy mạng người; một mũi tên nhỏ, chẳng
những sức bắn đi rất mạnh, mà còn có màu lam nhạt, màu tẩm thuốc độc. Mũi
tên bắn trúng cây cột nhà trang sức giả làm cây mai, phát ra tiếng "keng", ngập
sâu quá phân nửa.
Rõ ràng cây mai đúc bằng sắt. Trong một căn nhà đầy hoa, tại sao có một
cây mai sắt? Cây mai sắt này để làm gì?
Đinh Bằng hình như chẳng để ý vấn đề này, chỉ cười cười nói:
- Hay! Hay! Hoa hồng tuy đẹp và đa tình, nhưng cũng nhiều gai. Mai hoa
thiết cốt hữu băng tâm. Cô nương chẳng những thấu hiểu diễm lệ của hoa, mà
còn thấu hiểu linh hồn của hoa nữa.
Thần sắc của Tạ Tiểu Ngọc vẫn như thường, và cũng cười cười, nói:
- Những món trang sức nhỏ nhặt này, dưới mắt đại ca, vốn chẳng sá kể gì.
Đinh Bằng ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn nhỏ, Tạ Tiểu Ngọc cũng tươi
cười, ngồi xuống kế bên chàng, nói:
- Tiểu muội có giữ riêng một loại bách hoa tửu, cất bằng mật của trăm loại
hoa, chẳng hay Đinh đại ca có hứng thú nếm vài hớp không?
Đinh Bằng cười:
- Đương nhiên muốn, rất muốn, có mỹ nhân không có mỹ tửu, thì rất cụt
hứng.
Tạ Tiểu Ngọc:
- Chỉ hiềm không có món ăn, vì bách hoa tửu chẳng thể vương mùi tục khí,
bằng không, sẽ mất hết hương vị.
- Không sai, trong chốn động thiên phúc địa này, có tiên cô làm bạn, cần
phải coi như một cuộc tiên ẩm, lánh xa trần thế, sao có thể để cho mùi tanh hôi
tục khí vương nhiễm.

Đinh Bằng hầu như biến thành rất khéo nói, mỗi câu của Tạ Tiểu Ngọc,
chàng đều tán thành, mà còn đưa ra lời thuyết minh thêm.
Đáng lý đây là một cuộc đàm thoại rất dung hợp, nhưng nét mặt Tạ Tiểu
Ngọc lại có vẻ lo buồn, không thấy hứng thú. Nàng đến bên cạnh ao nước, vớt từ
dưới đáy nước lên một bình rượu màu trắng, nàng khui nắp bình và tìm hai cái
chén ngọc, đem đến đặt trước mặt Đinh Bằng. Nàng rót đầy hai chén rượu, mời:
- Rượu này nên uống lạnh, vì vậy tiểu muội, luôn ngâm giữ trong băng thủy,
mời Đinh đại ca thưởng thức.
Đinh Bằng khẽ mỉm cười, nâng chén; đụng tay thấy mát lạnh, chàng mới
nói:
- Thiệt lạnh!
- Không sai, đây là hàn tuyền, còn lạnh hơn băng.
- Tại hạ không rõ trong Thần Kiếm Sơn Trang còn có hàn tuyền. Tại hạ
nghe nói, chỉ có nơi cạnh Tinh tú Hải miền cực tây, có hàn đàm, nước chảy ra
làm hàn ...
- Đinh đại ca không hổ danh học rộng, cả nơi tỵ lãnh này cũng biết rõ.
Đinh Bằng cười:
- Tại hạ chẳng qua chỉ cảm thấy hứng thú đối với hai chữ "hàn tuyền".
Tạ Tiểu Ngọc:
- Thực ra, nước suối này rất phổ thông, chỉ là nước Huệ tuyền Vô tích, thêm
vào với nước Hổ bào tuyền Linh Châu mà thôi.
- Đây là hai đại danh tuyền nổi tiếng thiên hạ.
- Nước Huệ tuyền nên dùng cất rượu, nước Hổ tuyền nên dùng nấu ăn, tiểu
muội chỉ dùng mỗi thứ một nửa để điều hoà trà rượu giải khát, thực cũng chẳng
có gì lạ.
- Chỉ có điều hai loại tuyền thủy này trộn chung, lại biến thành lạnh,

đó là
điều tại hạ mới nghe.
- Đinh đại ca thực biết nhận xét kỹ càng.
- Tại nơi có sát khí đằng đằng này, tại hạ phải cẩn thận một chút mới được.
Tạ Tiểu Ngọc giải thích:
- Hai loại nước suối đều không lạnh, sở dĩ biến thành băng lạnh như vậy, là
vì được chảy ra từ trên ngọn cây mai, đi qua bụng cây ra ngoài, mới biến thành
như vậy thôi.
Nàng đưa tay chỉ cây mai, tức là cây mai vừa bị mũi tên cắm sâu, Đinh Bằng
nhìn một cái, nói:
- Thảo nào, dù là nước nóng chảy qua hàn thiết, cũng biến thành băng lạnh,
Tạ tiểu thư quả có tâm tư xảo diệu.
Hàn thiết tính kỵ hạn, dù phơi lâu dưới trời nắng, trước sau vẫn lạnh như
băng, là loại sắt danh quý, phần đông do thợ đúc dùng làm tài liệu đúc bảo đao
bảo kiếm.
Tạ Tiểu Ngọc lại dùng để đúc thành một thân cây.
Thân cây đúc bằng hàn thiết, mà vừa rồi một mũi tên nhỏ đã bắn ngập vào,
mũi tên đó còn bén nhọn đến mức nào?
Nhưng Đinh Bằng hình như rất sơ ý, chẳng nghĩ tới điểm này.
Vả lại, nụ cười của Tạ Tiểu Ngọc cũng khiến chàng không còn suy nghĩ
thêm nữa, vì nụ cười của nàng lúc này, bỗng trở nên vô cùng quyến rũ.
Đinh Bằng nhìn đờ đẫn cả người.
Cặp mắt Tạ Tiểu Ngọc lộ vẻ mơ màng say đắm, càng thêm sức cám dỗ.
Bỗng Đinh Bằng than một tiếng, thở ra một hơi dài.
Trước cảnh này, vào lúc này, mà chàng còn buông ra được một hơi than thở,
chẳng trách cả Tạ Tiểu Ngọc cũng giật thót mình, hãi sợ; tiếp theo, chàng hỏi
thêm một câu, khiến nàng hãi sợ hơn:

- Tại hạ từng hỏi phụ thân cô nương, cô nương có phải con gái ông ta không?
Tạ Tiểu Ngọc đờ người rất lâu, mới cười cười, hỏi lại:
- Đại ca được nghe trả lời ra sao?
- Ông ấy không phản đối.
Lần này Tạ Tiểu Ngọc lại cười rất thoải mái:
- Tiểu muội vốn là con gái của người, tự nhiên người chẳng phản đối.
Tuy nhiên, nàng thấy vấn đề này cũng rất cần phải truy hỏi, nên nàng hỏi lại
Đinh Bằng:
- Tại sao đại ca lại thắc mắc vấn đề này, chẳng lẽ đại ca nghi ngờ tiểu muội
không phải con gái Tạ Hiểu Phong?
Đinh Bằng gật đầu:
- Thấy cô nương hình như không giống lắm.
- Có điểm gì không giống, chẳng lẽ là con gái của phụ thân tiểu muội, còn
phải có điều kiện đặc biệt gì hay sao?
- Không phải thế, chẳng qua Tạ Hiểu Phong là đại hiệp khách, thiên hạ đều
kính phục.
- Chuyện đó có liên hệ gì tới con gái ông ta?
- Không quan hệ gì nhiều, chỉ có điều, dưới mắt mọi người nghĩ, con gái Tạ
Hiểu Phong cũng phải là một hiệp nữ, ai ai cũng tôn kính mới đúng.
Tạ Tiểu Ngọc cười:
- Đinh đại ca hình như đã quên rằng, lúc cha tiểu muội trẻ tuổi là một người
rất phong lưu, đã từng chiếm đoạt được chung tình của biết bao thiếu nữ.
- Điều này không sai, phong tình diễm sự của lệnh tôn, cũng nổi danh như
kiếm pháp của ông ta.
- Là con gái, cũng ít nhiều có chút máu di truyền của phụ thân; nếu tiểu
muội là con trai ông ta, nhất định cũng rất hấp dẫn con gái.
Đinh Bằng không thể phủ nhận.
Tạ Tiểu Ngọc lại cười cười, nói tiếp:
- Nhưng tiểu muội lại là con gái của người, cho nên, chỉ có thể hấp dẫn nam

nhân thôi; nếu tiểu muội nết na thùy mị như thục nữ, thì không phải là con gái
Tạ Hiểu Phong nữa.
Hiển nhiên, luận lý này, Đinh Bằng cũng chẳng thể phản đối, nên Tạ Tiểu
Ngọc lại nói tiếp:
- Phụ thân tiểu muội tuy phong lưu nhưng không hạ lưu, nữ nhân được người
chọn, đều là thiên hạ tuyệt sắc lừng danh mỹ nữ khó tìm trong muôn một.
Nhỡn quan của Tạ Tam thiếu gia nhận xét mỹ nữ, còn nổi danh hơn kiếm
của ông ta. Những mỹ nhân ông ta chọn, đều là người đẹp mà mọi đàn ông đều
phải công nhận.
o O o
Vì vậy, Tạ Tiểu Ngọc là con gái Tạ Hiểu Phong, nhỡn quan lựa chọn nam
nhân của nàng, đương nhiên cũng không kém; tất nhiên phải là nam nhân tối
xuất sắc.
Tạ Tiểu Ngọc chưa nói ra câu này, nhưng ánh mắt của nàng như đã nói ra
rất rõ, mà còn để hồi đáp những vấn đề Đinh Bằng chưa kịp nói ra.
Đinh Bằng cũng cười, chàng rất hân thưởng sự lớn gan của cô gái này. Tuy
chàng đã gặp qua số nữ nhân rất lớn gan, nhưng họ chỉ biểu lộ tác phong theo
đuổi nam nhân mà thôi; còn lúc bắt họ phải tự miệng nói ra sự ham thích nam
nhân, thì họ sẽ làm bộ ngoe nguẩy, cự nự ...
Sau cái cười, Đinh Bằng mới nói:
- Xem chừng cô nương đã chọn trúng tại hạ rồi.
Tạ Tiểu Ngọc cười cười:
- Không sai, vì Đinh đại ca là một nam nhân phi thường xuất sắc, không một
nam nhân nào có thể bì kịp.
- Có điều phương thức tuyển lựa nam nhân của cô nương rất đặc biệt; và
phương thức chiêu đãi nam nhân cũng đặc biệt hơn.

Tạ Tiểu Ngọc cười cười:
- Điều này tiểu muội cũng thừa nhận, vì tiểu muội cũng là một cô gái rất
đặc biệt xuất sắc, chẳng phải nam nhân đặc biệt, tiểu muội nhìn không vừa mắt;
dù là nam nhân rất xuất sắc, nhưng không qua những trắc nghiệm đặc biệt, tiểu
muội vẫn không coi trúng ý.
- Trắc nghiệm đặc biệt, có phải cô nương muốn nói về bộ y phục cô mặc
khiến người nghĩ đến chuyện ham muốn bậy bạ?
- Đó chỉ là một trong số các loại trắc nghiệm, bộ y phục tiểu muội mặc trên
mình chỉ để xét xem nhỡn quan thẩm mỹ của họ, nếu họ chỉ vì thân thể của tiểu
muội mà xung động thú tính, không biết thưởng thức nét đẹp biểu hiện của tiểu
muội, thì loại nam nhân đó không có gì đặc sắc.
- Cô nương còn là một cô gái, sao hiểu được đạo lý này?
- Đại ca cho rằng, tiểu muội không còn là xử nữ (còn trinh)?
- Tại hạ tin cô nương còn là xử nữ.
Suy nghĩ một lát, nàng mới cười, hỏi:
- Đinh đại ca có muốn lấy tiểu muội không?
Đinh Bằng lắc đầu lia lịa:
- Tại hạ đã có gia đình rồi.
Tạ Tiểu Ngọc cười:
- Vậy hà tất đại ca phải hỏi điểm này? Có những địa phương, xử nữ chẳng
phải là đối tượng lý tưởng.
Đinh Bằng cũng cười cười:
- Nói rất phải, chuyện tại hạ muốn làm, không thích hợp trên mình một xử
nữ.
Câu nói này không phải lời nói gợi tình, nhưng Tạ Tiểu Ngọc là cô gái rất
hiểu chuyện, nàng cười nhẹ, khéo léo hỏi:
- Đại ca đối với nữ nhân chắc "hung" lắm?
- Cũng không nhất định, nhưng đôi lúc rất hung, hung cùng cực ...
Tạ Tiểu Ngọc đỏ mặt, thân mình dựa sát thêm vào Đinh Bằng, thì thào:

- Tiểu muội không sợ hung, càng hung, tiểu muội càng cao hứng. Tiểu muội
cũng nghe nói, đại ca có bẩm phú đặc biệt trên mình nữ nhân, lão bà Liễu
Nhược Tùng là con sói cái, cũng bị đại ca vầy vò được thần hồn điên đảo.
Đinh Bằng không nói gì thêm, mà bắt đầu động tác, chàng xé toang y phục
trên mình Tạ Tiểu Ngọc một các rất thô bạo. Đó chẳng qua chỉ là một lớp sa
mỏng, nên chẳng cần phải dùng sức mạnh, nên chỉ một thoáng, thân mình Tạ
Tiểu Ngọc đã không còn mảnh vải, hơi thở nàng dồn dập.
Đinh Bằng ôm nàng lên. Tạ Tiểu Ngọc đã nhắm mắt, sẵn sàng tiếp thụ một
trận xung kích hung mãnh.
Nhưng không dè trận xung kích này lại nhằm ngay trên mông nàng, mà còn
dùng cây đao với nguyên cả bao, giáng xuống ...
o O o
Lúc cái đập thứ nhất giáng xuống, Tạ Tiểu Ngọc còn chịu đựng, cho rằng có
thể Đinh Bằng giống một số người có cái "tật" trong chuyện này. Nhưng đến cái
đập thứ năm, nàng biết không đúng, vì ngoài chuyện đập trên mông nàng, Đinh
Bằng không có phản ứng gì khác. Đến lúc cái đập thứ mười giáng xuống, thì
nàng đã hiểu rõ hơn, Đinh Bằng chỉ muốn đập mông nàng, chớ không có dụng ý
gì khác. Thế là nàng bắt đầu dãy dụa, nhưng muốn vuột khỏi tay Đinh Bằng đâu
phải chuyện dễ dàng. Thế là nàng bắt đầu chửi rủa, nhưng khi Đinh Bằng muốn
làm một chuyện gì, thì mấy câu chửi rủa đâu có thể ngăn cản được. Cho nên Tạ
Tiểu Ngọc chỉ có nước chịu trận, đến khi nào Đinh Bằng cao hứng ngừng tay thì
thôi.
May, thời gian Đinh Bằng cao hứng qua rất mau, chàng chỉ đập đến

cái thứ
hai mươi, thì dừng tay. Lúc đó, Tạ Tiểu Ngọc đã rên la chửi bới gần kiệt sức.
Đinh Bằng lạnh lùng đẩy nàng xuống đất, lạnh lùng nhìn nàng nói:
- Nếu cô nương không phải con gái Tạ Hiểu Phong, tại hạ đã cho cô nương
một đao. Nhưng vì cô nương là con gái ông ta, nên tại hạ chỉ giáo huấn một
phen; cô nương thực thiếu hẳn sự dạy dỗ.
Tạ Tiểu Ngọc nằm dưới đất, chỉ có thể nghiêng một bên mình, đập tay
xuống đất, lớn tiếng chửi mắng:
- Đinh Bằng, mi là đồ con rùa, cháu chắt của loài rùa, mi không phải người,
mà là con heo, con chó!
Nhưng con heo, con chó này, đã không còn nghe tiếng nàng chửi rủa nữa.
Đinh Bằng đã ra khỏi căn nhà, chỗ nàng đang nằm chửi bới.
Chửi bới một chập, Tạ Tiểu Ngọc tự cảm thấy vô ích, nên mới ngừng tiếng,
trước còn nghiến răng nghiến lợi, tiếp theo, nàng cất tiếng cười khanh khách.
Chẳng ai có thể ngờ, sau một trận bị đánh đập, nàng còn có thể cười được.
Quả thực nàng đang cười, mà cười rất cao hứng.
Phải chăng nàng cũng có "tật", cũng thích được người ta đánh?
Vấn đề này lập tức có người hỏi, đó là một người đàn bà trung niên, tướng
mạo rất bình thường, trên mặt cũng không chút biểu tình; bà ta tiến vào nhà,
nhìn Tạ Tiểu Ngọc một hồi lâu, mới hỏi:
- Tiểu Ngọc, phải ngươi có vấn đề không?
Tạ Tiểu Ngọc quay mặt đáp:
- Không, Đinh Hương, ta không có vấn đề.
Thì ra, người đàn bà này tên Đinh Hương. Qua lời xưng hô và thái độ của bà
ta đối với Tiểu Ngọc, thì thân phận của bà ta, đã chẳng phải người trên, cũng
chẳng phải kẻ dưới.
Quan hệ của bà ta với Tạ Tiểu Ngọc rất mật thiết, nhưng bà ta laiï gọi

thẳng
danh tự Tạ Tiểu Ngọc, mà Tạ Tiểu Ngọc cũng gọi thẳng danh tự của bà ta; điều
này biểu lộ bà ta chẳng là người liên hệ gì với Tạ Tiểu Ngọc. Người đàn bà này
là ai?
Đinh Hương lạnh lùng nói:
- Vừa rồi ngươi có rất nhiều cơ hội giết được hắn, sao lại bỏ qua?
Tạ Tiểu Ngọc lắc đầu:
- Không có cơ hội, con người của hắn rất tinh thông, phi tiễn hoa hồng, chưa
động, hắn đã biết, còn Đinh Hương trướng của ngươi, mới hơi động, đã bị hắn
chẻ làm hai mảnh.
- Đó chẳng qua chỉ mới vài loại mà thôi; nơi đây ngươi có tới chín tầng mai
phục kia mà.
- Ta tin rằng, không có loại nào qua được mắt hắn, nếu sử dụng, chỉ chuốt
lấy nhục mà thôi. Ngươi cũng đã thấy, hắn uống một chén "thần tiên lộ", kết
quả, sự tình chẳng có chút chuyển biến gì; những độc hoa, độc phấn đó, thi triển
ra cũng không thấy hiệu lực.
Đinh Hương lẳng lặng một lát, mới nói:
- Tiểu tử này, quả thực là một ngạnh hán, trăm năm mới gặp, so với phụ
thân ngươi lúc tuổi trẻ, còn khó cám dỗ hơn.
- Đinh Hương, ngươi cho biết, lúc tuổi trẻ, phụ thân ta như thế nào?
- Không sai bao nhiêu, chỉ là tâm địa quá mềm yếu, nhất là đối với đàn bà,
không dám mạnh tay được, khác với hắn, dám đè ngươi ra đập vào mông.
Nét mặt Tạ Tiểu Ngọc ngời lên nói:
- Đó mới là nam tử hán thực sự, biết rõ có điều nên làm, có điều chẳng nên
làm.
Đinh Hương hỏi:
- Chẳng lẽ ngươi thích để cho hắn đánh đập?
Tạ Tiểu Ngọc chép miệng:

- Chẳng ai thích bị đánh, ta cũng không có "tật" gì để thích bị lột trần truồng
cho một nam nhân đập vào mông.
- Nhưng hình như ngươi rất cao hứng, còn cười được nữa.
- Nhưng, trận bị đánh này, ta thấy rất cao hứng, chứng minh hắn thực thích
ta, qua tâm ta, vì cử chỉ của ta quả thực đáng bị đánh.
Thần tình nàng chợt đổi sang bi thương, nói tiếp:
- Nếu như ta từ nhỏ được có người quản giáo đàng hoàng, ta đâu có như bây
giờ.
Đinh Hương cũng có chút khích động:
- Đúng vậy Tiểu Ngọc, đây chỉ nên trách phụ thân ngươi, nếu ông ta thường
thường đến thăm mẫu thân ngươi, ngươi cũng không đến nỗi như ngày nay.
Hai người lặng thinh giây lát, Đinh Hương lại than:
- Hãy mặc quần áo vào, Tạ Vân Nhạc sắp tới đó.
Tạ Tiểu Ngọc bĩu môi:
- Hắn lại tới làm gì, kêu hắn tránh đi chỗ khác.
- Đừng như vậy Tiểu Ngọc, ngươi còn cần một tay giúp đỡ như hắn.
Tạ Tiểu Ngọc than một hơi, rồi đứng ra trước gương soi, thấy hai bên mông
bị đánh bầm tím, bất giác náng phát bực, liệng bỏ bộ y phục trên tay, sẵng giọng
nói:
- Ta không thể mặc quần áo được, bất cứ vật gì đụng vào một, ta cũng thấy
đau; cứ thế này, kêu hắn vào cũng được.
Đinh Hương hơi giật mình:
- Như thế sao có thể được?
Tạ Tiểu Ngọc trừng mắt nói:
- Tại sao không được, hiện giờ hắn chẳng còn là một chân chính nam nhân,
ngươi còn sợ hắn có thể làm được gì?
Đinh Hương than một hơi, nói:
- Tiểu Ngọc đừng cố chấp như vậy, tuy hắn không còn là một nam nhân nữa,
nhưng dù sao hắn cũng là một nam nhân, và cũng có một quãng thời gian là nam

nhân thực thụ.
Tạ Tiểu Ngọc cười cười:
- Hắn là hán tử của ngươi, có phải ngươi ghen không?
Đinh Hương chép miệng than thở:
- Sao Tiểu Ngọc lại nói vậy, chớ quên rằng, năm đó, chính tự tay ta hạ thủ
phế "cái đó " của hắn.
Tạ Tiểu Ngọc cười:
- Ta biết, vì ngươi trung thành với mẹ ta mới ra tay nặng với hắn như vậy;
thực ra, ngươi cũng bất tất phải làm thế.
Đinh Hương nghiêm nét mặt nói:
- Cần phải như thế, tôn nghiêm của cung chủ không được mạo phạm.
Tạ Tiểu Ngọc cũng khẽ than, hỏi:
- Đinh Hương, có phải mẹ ta có ma lực điên đảo chúng sinh, khiến mọi nam
nhân gần gũi chung quanh, đều cam tâm phạm tội?
- Đúng vậy, điệu tướng vô biên của cung chủ, không ai có thể kháng cự.
- Nhưng bà ta vẫn không giử được cha ta, cũng như ta hiện tại, không nắm
giử được Đinh Bằng, đủ thấy trong thiên hạ, còn có nam nhân không sa ngã vì
nử sắc.
Đinh Hương khẽ than:
- Đúng vậy, có điều loại đàn ông này quá ít, cho nên mẹ ngươi mới vì cha
ngươi, thống khổ suốt đời. Nếu ngươi muốn có một cuộc sống khoái lạc, tốt nhất
hãy quên Đinh Bằng đi.
Tạ Tiểu Ngọc than nhẹ:
- Quên được không?
o
Một nử nhân xinh đẹp, cố nhiên khiến một nam nhân gặp qua nàng, sẽ tạc
dạ khó quên. Một nam nhân khiến một mỹ nhân xinh đẹp, động tâm si tình, thì
sẽ khiến nàng khắc cốt khó quên.
Trong võ lâm có nhiều chuyện cũ, đều phát sinh như vậy,

Giống như Đinh Bạch Vân, vì bị Bạch Thiên Vũ bỡ bê, do yêu sinh hận, dẫn
đến Thần đao môn bị diệt vong, chuyện cũ này vẫn lưu truyền mãi trên giang
hồ.
Giống như gần đây, Tạ Hiểu Phong vơi Mộ Dung Thu thu,
Mẩu thân Tạ Tiểu Ngọc là một vị cung chủ gì? Đương nhiên chẳng phải Mộ
Dung Thu Thu; nhưng cũng có thể là một Mộ Dung Thu Thu thứ hai.
Mộ Dung Thu Thu muốn hả giận, bà muốn hũy cá nhân Tạ Hiểu Phong.
Mẩu thân Tạ Tiểu Ngọc thì muốn hũy Thần Kiếm sơn trang của Tạ gia. Cho
nên bà mới đưa con gái của mình vào làm chủ nhân Thần Kiếm sơn trang, nhưng
bà có hũy được không?
Tạ Hiểu Phong, hình như hoàn toàn bất cần; nhưng còn có Đinh Bằng.
Đinh Bằng tuy chẳng phải người của Thần Kiếm sơn trang, nhưng chỉ cần có
Đinh Bằng, chàng không cho kẽ nào có thể hũy được Thần Kiếm sơn trang.
Vì Tạ Hiểu Phong chẳng những đã là bằng hữu rất tôn kính của Đinh Bằng,
và cũng là địch nhân rất tôn kính của chàng.
Typed by Môi Hồng Đào 312 Tàng Kinh Cốc
Hơn nữa, Đinh Bằng tự mình cũng là một người rất được chú ý.

Viên nguyệt loan đao

Hồi 18
CÒN CÓ DỤNG TÂM KHÁC

Bốn con tuấn mã kéo một cỗ xe hào hoa, chạy băng băng như bay trên mặt
đường; cây roi dài trên tay A Cổ không ngớt phi vũ trên không.
Sau khi rời khỏi Thần Kiếm sơn trang, Đinh Bằng chỉ nói với A Cổ một câu:
- Dùng tốc độ nhanh nhất đến một thành thị phụ cận nhất.

Nói chuyện với A Cổ rất đỡ tốn hơi sức, chẳng cần giải thích nhiều, chỉ cần
ra mệnh lệnh đơn giản ngắn gọn là được. Cho nên khi cỗ xe từ dưới thuyền lên
bờ, A Cổ lập tức dục ngựa kéo xe đi thật nhanh.
Không ai hỏi Đinh Bằng tại Thần Kiếm sơn trang ra sao? Cũng như cuộc
chiến giữa chàng với Tạ Hiểu Phong ra sao?
Chuyện xảy ra đã được Tạ tiên sinh nói rõ với mọi người rồi.
Trận chiến giữa Tạ Hiểu Phong và Đinh Bằng không thể phân thắng bại
được, mọi người đều đã biết, và đều cao hứng, nhưng vẫn có người muốn theo
sau, để xem còn có xẩy ra chuyện gì nữa?
Đinh công tử đi vội vã gấp rút như vậy, chắc có chuyện quan trọng xảy ra,
đây là một phen nhiệt náo chẳng thể bỏ qua.
Người giang hồ rất nhàn nhã, tiêu dao, họ không bận tâm sinh kế, cũng
không lo phiền sinh hoạt; trong lưng họ, hầu như không thiếu tiền bạc tiêu dùng.
Tuy không ai đại phú, đại phát, nhưng rất ít có ai chết đói.
Cũng không ai rõ, họ kiếm tiền bằng cách nào, nhưng mọi người đều tiêu
pha rất rộng rãi. Hầu như có rất nhiều phương pháp “mạc danh kỳ diệu” để nuôi
sống một số người “mạc danh kỳ diệu”, mà họ cũng vì nhiều sự tình “mạc danh
kỳ diệu” mà vội vã lo toan. Như hiện tại, họ chạy theo xe Đinh Bằng cũng là
một chuyện “mạc danh kỳ diệu” (chẳng gọi ra tên).
Họ đương nhiên biết Đinh Bằng; nhưng vị tất Đinh Bằng đã biết họ. Đinh
Bằng đi gấp vậy, đương nhiên chẳng khi nào dừng lại đợi họ, mà dù họ có theo
kịp Đinh Bằng, chưa chắc chàng đã đãi họ một bữa ăn. Nhưng họ đã chạy theo
rất hăng hái, giống như bốn con tuấn mã bị giục dã kéo xe chạy.
Ngựa, vì bị A Cổ dùng roi quất nên phải chạy liều mạng.
Còn họ, không ai đánh đuổi, mà họ cũng chạy thục mạng. Hai chân

đuổi
theo mười sáu chân.
Đây là chuyện rất khó nhọc, may khi ra tới đại lộ, cỗ xe phải giảm chút tốc
độ, vì trên đại lộ có rất nhiều người qua lại. Nhưng cũng chỉ chậm lại một chút
thôi, còn tốc độ xe vẫn rất nhanh.
Đột nhiên có một đứa bé từ trong ngã đại lộ chạy ra. Là một bé trai khoảng
bãy, tám tuổi, nó thấy bụi bay mù trời, hấp dẫn nên chạy ra coi náo nhiệt; đứa
bé đã chạy ra không đúng hướng, nhào ngay ra giữa đại lộ.
Ngựa kéo xe xông tới, khó ai có thể ghìm được chúng nó, chỉ còn biết đợi
nhìn xem cỗ xe cán lên mình nó.
Cây roi dài bỗng tung ra, cuốn đứa nhỏ nhắc lên, rồi nhẹ nhàng đặt xuống
ven đường, ngựa và xe tiếp tục phóng đi.
Đứa nhỏ chẳng hiểu gì cả, còn vỗ tay hoan hô.
Mọi người nhìn đứa nhỏ tháo mồ hôi hột, nhưng sau, cũng nín không nổi, vỗ
tay hoan hô.
Ngự thuật giỏi; chiến pháp thật giỏi; công lực thật cao.
Ba điểm này mà thiếu một, đều không bảo toàn được tính mạng đứa nhỏ;
Nhưng A Cổ đã làm được một cách rất xảo diệu.
Người theo phiá sau lớn tiếng hoan hô nhưng A Cổ không nghe thấy gì, vì gã
vừa câm vừa điếc.
Gã nghe hiểu người nói chuyện, là đọc được sự mấp máy trên miệng ngừơi
nói.
Gã cũng có thể phát giác những biến động rất nhỏ nhặt, đó chẳng phải là
nhờ ở thính giác mà là nhờ cảm giác linh mẫn.
Những người theo sau cỗ xe, đều rất thõa mãn, họ đã được đích mắt thấy
một kỳ tích, coi như đủ xứng đáng một phen mệt nhọc.
Cỗ xe tiến vào thành, dừng trước cửa một lữ điếm rất lớn.
Bốn người theo tới, không được nhìn thấy Đinh Bằng vào lữ quán, vì

họ đến
chậm một bước. Nhưng họ thấy phổ kỵ trong khách sạn lũ lượt kéo ra, phân tán
đi bốn ngã. Hình như chúng muốn đi làm một chuyện gì quan trọng.
Những người giang hồ đó tuy không dám hỏi Đinh Bằng, nhưng họ dám chụp
giữ phổ kỵ để hỏi; một tên phổ kỵ bị họ chụp được.
- Vị Đinh công tử có phải ở trong khách sạn của các người không?
- Phải, ông ta bao trọn một khu trang viện rất sang, có hoa viên, có hoa sảnh
còn có mười mấy căn phòng nữa.
- Ông ta chỉ trọ có một mình thôi?
- Không! Hai người, ông ta với một người đánh xe, hình thù giống pho kim
cương đen nhánh.
- Chỉ một mình ông ta thuê một trang viện rộng lớn để làm gì?
- Không rõ, có thể là để mời khách.
- Mời khách? Ông ta mời ai?
- Không rõ, nhưng khách rất đông, và là khách trọng yếu, vì ông ta muốn
chúng tôi đến một tửu lầu rất lớn trong thành, đặt mười bàn tiệc rất sang. Sau
đó, ông ta lại muốn chúng tôi đi gọi tất cả những kỹ nữ xinh đẹp nhất trong
thành, ít nhất cũng cần khoảng năm mươi cô.
- Kỹ nữ đẹp nhất, trong thành có bao nhiêu?
- Thiên địa lương tâm ơi, cả những cô xấu nhất cũng chưa đủ con số năm
mươi, nhưng vị công tử đó xuất thủ rất hào hoa, mỗi kỹ nữ thưởng mười lạng
vàng, vì vậy, không đủ cũng tìm đủ cho ông ta.
- Tìm được chưa?
- Có mười lạng vàng, thì dù không phải kỹ nữ, cũng chịu bán thân một lần.
Tôi có hai cô em, cộng thêm lão bà của tôi, là kể ba rồi.
- Cái gì? Ngươi muốn đem lão bà và cô em gái của mình đi làm kỹ nữ?
- Phải, một lần mười lạng vàng, cơ hội thật hiếm có; chỉ tiếc con gái của tôi
còn nhỏ quá, mới năm tuổi, bằng không, tôi đã có thêm mười lạng

nữa rồi.
Người đặt câu hỏi thở dài nói:
- Thôi ngươi hãy đi cho mau, đừng để lỡ cơ hội phát tài.
Người này rất bội phục tên phổ kỵ, nhưng y còn gặp hai người đáng phục
hơn nữa xuất hiện. Đó là một cặp chị em, mà là nữ kiếm khách có chút danh khí
trên giang hồ.
Người chị tên Đỗ Linh Linh, người em tên Đỗ Trân Trân; một người ngoại
hiệu Hắc Thủy Tiên, một người Bạch Thủy Tiên.
Hai người tuy không đẹp lắm, nhưng cũng không xấu lắm. Cả hai là tiêu sư
của môït tiêu cục không lớn không nhỏ. Kiếm pháp của hai người không cao lắm
nhưng không quá thấp. Cho nên, họ không được kể là rất có tiếng, nhưng cũng
chẳng phải là âm thầm vô danh. Tuổi tác của cả hai không quá lớn cũng không
quá nhỏ. Nhưng lần nầy chuyện họ làm thực mười phần kinh người.
Đỗ Linh Linh kêu gã phổ kỵ lại hỏi:
- Ê! Nếu nhất thời kiếm không đủ số, ngươi có thể thêm chị em ta vào được
không?
Tên phổ kỵ tròn xoe mắt, không phải hắn kỳ quái hai cô gái chịu “Mao Toai
Tự Tiến” (tự tiến thân) mà vì hắn không quen biết hai cô này, nên không muốn
để họ chia mất phần tài khí.
Đỗ Trân Trân hiểu ý của hắn nên nàng cười cười dúi vào tay hắn một nắm
bạc, nói:
- Chúng ta không cần vàng, tất cả đều cho ngươi, mà còn cho thêm hai mươi
lạng bạc nữa.
Gã phổ kỵ hầu như cho rằng hai cô gái này phát khùng, nhưng gã thấy chính
mình là người rất bình thường, nên gã chẳng bỏ qua cơ hội.
Gã chẳng những đã thu nhận số bạc, mà còn hỏi:
- Hai cô nương có còn đồng bạn nào muốn làm chuyện trao đổi này

không?
Đỗ Linh Linh không nín được cười, nói:
- Ngươi thật quá tham lam, kiếm được một mối sinh kếù tốt như thế này mà
còn chưa đã tật sao?
Gã phỗ kỵ cười:
- Tháng trước tại hạ đi coi bói, ông thầy bói Vương Cổ Tử nói, năm nay tại
hạ có tài vận lớn, phát tài một trăm lạng vàng, tại hạ tưởng rằng ổng chỉ nói xạo
vậy thôi, ai ngờ, quả nhiên hôm nay được tài thần chiếu cố. Trong nhà tại hạ đã
có ba người, nay thêm hai vị cô nương, cộng thành năm mươi lạng. Vương Cổ Tử
coi bói linh nghiệm như vậy, tại hạ nghĩ chắc còn năm mươi lạng nữa sắp tới.
Không sai, ông thầy bói Vương Cổ Tử đó nói rất đúng, ngươi nên đến xin
ông ta bói thêm cho một quẻ nữa.
Cặp mắt gã phổ kỵ tròn xoe vì những lời vừa rồi là do một nữ lang thiên
kiều bách mỹ, có dẫn theo một thanh y a hoàn thốt lên.
Không cần nói nữ lang, chỉ con bé thanh y a hoàn cũng xinh đẹp mười phần
hơn chị em họ Đỗ.
Gã phổ kỵ nuốc nước miếng ực ực, nói không ra tiếng.
Vị nữ lang cười cười nói:
- Ngươi cũng không cần phải đi gọi lão bà bà và hai cô em gái, bây giờ ta
cho ngươi một trăm lạng vàng. Nàng chìa tay, cô a hoàn lập tức đưa ra một bọc
vải nặng chịch; mở bọc vải, bên trong đầy ấp xích kim nguyên bảo, vàng ói.
Gã phổ kỵ hình như chưa tin, hắn liền cầm một thỏi đưa lên miệng liếm mát
rượi, ngọt ngọt. Hắn cắn hai cái, một cái thử độ cứng mềm của vàng, và một cái
cắn khác vào đầu ngón tay, để coi mình có nằm mơ không?
Gã phát hiện vàng là thiệt và gã cũng không nằm mơ.
o

Quái sự niên niên hưũ, kim niên đặc biệt da
- Việc lạ hàng năm có, năm nay đặc biệt nhiều.
Vì năm nay trên giang hồ quật khởi một Đinh Bằng.
Từ sau lần Đinh Bằng xuất hiện có tính cách hý kịch tại Viên Nguyệt Sơn
Trang, mọi sự kiện sau đó đều là chuyện kinh thế hãi tục.
Nhưng đem tất cả những sự kiện gom lại cũng không bì kịp chuyện phát sinh
lần này tại nơi tiểu thành khiến khó có người dám tin.
Mười bàn tiệc rượu đã khai diễn, bày khắp hoa sảnh; năm mươi kỷ nữ đã
đến đủ, chia ra cho mười bàn tiệc. Nhưng mỗi bàn chỉ đặt sáu đôi đũa, chứng tỏ
mỗi bàn tiệc chỉ có một người khách, là chủ nhân, Đinh Bằng ngồi ở giữa, ngồi
bên cạnh có năm cô gái khá xinh đẹp.
Đỗ Linh Linh và Đỗ Trân Trân cùng vị nữ lang thiên kiều bách mỵ được đưa
vào sau cùng và ngồi tại một bàn xa nhất. Lúc họ vào, Đinh Bằng không chú ý,
cũng chưa nhìn thấy họ, vì lúc đó, chàng đang bận cười đùa với hai cô gái ngồi
bên cạnh. Hai cô gái này, một tên Tiên Tiên, một tên Mỹ Mỹ, là hai kỹ nữ sáng
giá nhất trong thành. Hai cô rất tận tâm chiều chuộng vị thần tài này.
Tiên Tiên rót đầy một chén rượu, kề tận miệng Đinh Bằng rồi cười hỏi:
- Người khách Đinh công tử mời đâu?
Đinh Bằng uống cạn chén rượu, rồi cười cười nói:
- Các cô chẳng phải là khách sao?
Mỹ Mỹ sững sờ hỏi:
- Khách công tử mời là chúng tôi?
- Không sai, ta mời năm mươi vị, nếu đã tới đủ rồi thì không còn khách nào
nữa.
- Một mình công tử mời năm mươi chị em đến để hầu rượu công tử?
- Cũng chẳng phải chỉ để hầu rượu, các vị thích ca thì ca, thích xướng thì
xướng, thời gian ta bao, kéo dài tới tối mai. Trong quãng thời gian đó, các vị có

thể tận hứng, thống khoái nhưng chỉ có điều kiện là không được bỏ đi.
Tiên Tiên ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao vậy công tử?
Đinh Bằng cười:
- Chẳng lẽ trước kia chưa có người khách nào ra điều kiện với các cô sao?
Tiên Tiên nói:
- Đương nhiên là có.
- Khách kêu các vị đến để làm gì.
Mỹ Mỹ đáp:
- Muốn chúng tôi hầu hạ.
Đinh Bằng cười:
- Ta cũng vì nguyên nhân ấy.
Tiên Tiên cúi đầu e lệ nói:
- Không phải hầu hạ như thế này đâu công tử.
- Ta biết, ta cũng chẳng phải lần đầu tiên gọi gái đến ra điều kiện. Nam nhân đến đây là vì tửu sắc, trước uống rượu để tăng chút tình thú, đợi lúc tình đầu ý hợp sẽ cùng nhau lên giường….
Lời Đinh Bằng quá trực suất, khiến một số nữ nhân nghe chối tai, nhưng nghĩ đến mười lạng vạn của đối phương trả giá, thì có chói tai cũng ráng nhận.
Tiên Tiên hỏi:
- Công tử muốn tất cả năm mươi chị em chúng tôi đều lên giường hầu hạ?
Câu hỏi của Tiên Tiên cũng rất bạo gan; đây có thể là nguyên nhân khiến cô trở thành sáng giá, nhưng câu trả lời của Đinh Bằng khiến cô ta càng bất ngờ:
- Không sai, đó là ý muốn của ta.
Mỗi bàn đều chú ý nghe hai người đàm thoại, nên sau khi nghe Đinh Bằng dứt lời, toàn sảnh đều nổi lên tiếng la ó xôn xao.
La lớn nhất là chị em Đỗ Linh Linh.
Có thể hai cô gái này cố ý la lớn như vậy, để hấp dẫn sự chú ý của Đinh Bằng; hoặc có thể họ sợ hãi thật, vì họ không phải là kỹ nữ muốn

bán mình thật
sự. Trước hết, vì tính hiếu kỳ, họ muốn vào xem Đinh Bằng dở trò gì, nếu đến
khi Đinh Bằng thật sự muốn họ lên giường, họ còn phải suy xét. Dù trong lòng
họ có trăm ngàn lần ưng chịu, nhưng họ chẳng thể ưng chịu lên giường cùng
Đinh Bằng với thân phận là một kỹ nữ.
Quả nhiên hai tiếng kêu chói lọi đặc biệt của họ đã đạt mục đích, đã tạo sự
chú ý của Đinh Bằng.
Lúc đó Đinh Bằng cười hì hì đứng dậy đi về phía bàn của họ; Đỗ Linh Linh
cắn mạnh môi muốn chảy máu; Đỗ Trân Trân thì tim muốn nhảy ra ngoài.
Có điều, mục tiêu của Đinh Bằng lại không phải là họ, chàng đi về phía nữ
lang, mặt lộ vẻ vui mừng nói:
- Thanh Thanh, nàng đã tới rồi. Thì ra nữ lang này tên Thanh Thanh, không
rõ có bao nhiêu ánh mắt ganh ghét nhìn nàng, vì sắc đẹp của nàng, và cũng vì
nàng đã độc chiếm sự chú ý của Đinh Bằng.
Đinh Bằng như đã quên hẳn mọi nữ nhân hiện diện, chàng chỉ nhìn thấy có
Thanh Thanh, chàng bước tới nắm tay nàng, cười nói:
- Ta biết, đâu đâu cũng có nàng, nhưng ta không biết dùng cách gì để kiếm
được nàng nên phải tạm dùng cách này.
Thanh Thanh cười:
- Phương pháp này của Đinh lang thực rất đặc biệt.
Đinh Bằng than:
- Hết biện pháp rồi, nếu như nàng không xuất hiện, ta chỉ còn có cách “làm
vậy” mà thôi, vì ta thực rất cần đàn bà.
Đinh Bằng kéo Thanh Thanh vào căn nhà phía sau.
Cô bé a hoàn bên ngoài tươi cười nói với mọi người:
- Thiếu nãi nãi nhà ta đã tới rồi, không cần tới các vị nữa, nếu các vị muốn
về, có thể về, nếu chưa muốn, có thể ở lại đây chơi cũng được, thù

lao của các
vị đả trả đủ, giao cho chưởng quỹ rồi.
- Cái gì? Thiếu Nãi Nãi nhà ngươi? Vị Đinh công tử đã có vợ rồi?
- Có thể giả được sao? Vừa rồi các vị không thấy sao?
Thần tình rất cao hứng của Đinh Bằng khi thấy Thanh Thanh, chẳng ai còn
nghi ngờ gì nữa, nhưng vẫn còn có người không phục. Nhất là hai chị em Hắc
Thủy Tiên.
Đầu tiên, Đỗ Linh Linh cười lạnh một tiếng nói:
- Đã là lão bà cũa Đinh công tử, sao không đi thẳng vào, còn bày đặt lẻn
vào chung với mọi người.
A hoàn nói:
- Thiếu nãi nãi nhà ta thích bày trò cười đùa, vả lại nhiều tiền quá, muốn đổi
cách tiêu xài cho thỏa ý thích; cũng giống như có người nguyện ý bỏ ra hai mươi
lạng bạc để mua việc làm gái điếm.
Đỗ Linh Linh mặt biến sắc; Đỗ Trân Trân nóng nãy hơn, nàng vòng sang
bên cạnh thiếu nữ đưa tới một quyền.
Trường quyền của họ Đỗ là gia truyền rất có hỏa hậu. Dưới quyền của hai
chị em họ Đỗ, cũng đã đánh ngã không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán. Nhưng
Thanh y thiếu nữ chỉ nhẹ nhàng đưa tay ra đã nắm được quyền đầu của Đỗ Trân
Trân, rồi mỉm cười nói:
- Chớ có đùa, ta sợ ngứa, nên không muốn bàn tay của cô đụng vào ta.
Sắc mặt Đỗ Trân Trân lập tức biến thành lợt lạt, đau không kêu thành tiếng.
Đỗ Linh Linh không nói gì, lôi cô em tháo chạy, nàng biết một quyền của cô
em, nếu không đánh được đối phương, thì có thêm nàng cũng vô ích; họ chẳng
phải là kẻ ương ngạnh, không biết sợ chết.
Bên ngoài không ngớt tiếng cười nói ồn ào.
Bên trong, Thanh Thanh đã không ngớt rên rỉ, nhưng Đinh Bằng trên

mình
nàng, vẫn hung dữ như một con trâu điên.
Cuối cùng nàng chịu không nổi khẽ nói:
- Đại … Đại bàng điểu, muội nuốt không trôi nửa rồi, xương cốt toàn thân
đều muốn rã rời… Làn da ôn nhuận trên mình nàng đã ướt đẫm mồ hôi, lúc bấy
giờ Đinh Bằng mới cảm thấy kinh lạ hỏi:
- Tiểu Thanh điểu nhi, nàng làm sao vậy?
Đại bàng điểu và Tiểu Thanh điểu nhi là hai tiếng hai người gọi nhau sau
đêm tân hôn, hiện tại gọi lên, vẫn thấy ngọt ngào đằm thắm vô hạn.
Thanh Thanh gượng cười nói:
- Muội không sao, chỉ có điều không chịu thấu nữa, muội đã qua năm lần
liên tục rồi, lần cuối cùng vừa rồi, hầu như gần đứt hơi, nếu thêm một lần nữa
chắc chết.
Đinh Bằng ngạc nhiên:
- Tiểu Thanh điểu nhi, ta biết Tạ Tiểu Ngọc cho ta uống một chén Bách hoa
tửu, dược tính rất lợi hại, nên ta mới cố gắng chạy gấp, cố gắng dùng nội lực áp
chế, rồi mới dùng phương pháp kỳ quái này, gọi số đông nữ nhân đến, ta biết,
nếu chuyện đối với một nữ nhân bình thường khó tránh gây nhân mạng.
- Muội biết, muội không cho rằng Đinh Lang làm chuyện hoang đường sai
quấy.
- Nhưng ta vẫn hy vọng Thanh muội có thể tới; ta biết Thanh muội là linh
hồ, có pháp thuật quỷ thần khôn lường; Thanh muội không làm ta thất vọng.
- Muội chẳng phải đã đến rồi sao?
- Ta cho là muội cũng có thể giải trừ được khó khăn của ta; ta nghĩ muội
nhất định có biện pháp.
- Muội cũng không có biện pháp, Hồ có mấy loại, muội là đạo thiên hồ.

- Thiên hồ tu là cái gì?
- Là một đạo tu chính thống, luyện khí tu tính, tịch cốc tu chân, để lên cõi
phi tiên.
- Thanh muội đã tu đến trình độ nào?
- Muội biết còn rất nông cạn, chưa tu thành mức nào cả, lại vướng vào
nghiệt duyên khó gỡ, nhận thức Đinh Lang, cảnh giới thiên hồ là kỵ tình dục,
muội động phàm tâm, hư hại đạo cơ, tiên nghiệp hết mong, tối đa chỉ có thể
giống như một nữ nhân bình thường…
- Tiểu Thanh điểu nhi, ta thật có lỗi…
Thanh Thanh đưa tay bịt miệng Đinh Bằng:
- Chớ có nói vậy, chúng ta có duyên, lúc muội vì chàng rơi giọt lệ tình thứ
nhất, tuy muội biết đã dứt đường tiên nghiệp, nhưng lại được hưởng hạnh phúc
rất lớn, rất khó kiếm trên thế gian loài người.
- Đó lại là cái gì?
- Yêu, tình yêu tuyệt vời của nhân gian, một loại tình yêu ghi xương tạc dạ,
cùng sống cùng chết; chàng đã từng không tiếc cái chết, thay cho muội, đây là
một phần chí tình, thiên tiên cũng khó cầu, cho nên, gia gia muội mới cảm động,
cho chúng ta kết hợp, muốn muội suốt đời hầu hạ chàng, kính yêu chàng.
- Chẳng trách có người nói, chỉ tiễn mộ uyên ương, không tiễn mộ tiên.
- Đúng thế, thế gian truyền thuyết nhiều thần thoại về thần tiên hạ phàm;
cũng lưu truyền nhiều cố sự tiên nữ hạ phàm, rồi không muốn trở về thiên đình.
Đó đều là sự thực. Nếu có thể uyên ương cộng bạch đầu, vạn niên tiên nghiệp
hà túc lưu…
Nàng cảm thấy Đinh Bằng đã ngưng động tác, tình dục đang trong lúc tiêu
giảm, nàng vội hỏi:

- Mỵ độc trong mình chàng đã trừ hết chưa?
- Chưa, vẫn còn một chút.
- Vậy làm sao? Lưu lại trong cơ thể sẽ thiêu chết chàng.
- Ta nghĩ không đến nỗi nghiêm trọng như vậy, lúc bắt đầu, ta đã có thể
dùng nội lực khống chế, dần dần ta cũng có thể dùng nội lực luyện hóa.
- Nguy hiểm lắm, sơ ý thiếu cẩn thận, sẽ đưa đến tẩu hỏa nhập ma.
- Nhưng ta cũng không thể kêu muội tống mạng.
Thanh Thanh chợt cười, nói:
- Tự muội không còn biện pháp may muội có dẫn theo một trợ thủ, muội có
thể kêu Tiểu Vân vào hóa giải hết mỵ độc cho chàng.
- Tiểu Vân, muội nói con tiểu a đầu đó?
- Nó không phải tiểu a đầu, mà cũng là Hồ, nó tu mê hồ đạo.
- Mê hồ?
- Phải, Mê hồ tuy là bàng môn tả đạo, nhưng có thể giải quyết vấn đề của
chàng, vì nó chuyên tu đạo “thái bổ tinh khí, âm dương hòa hợp.”
- Cái gì? Tiểu quỷ nhỏ con thế mà dám tu cái đạo này.
- Hồ chỉ có hai con đường để đắc đạo, tư chất của nó chỉ có thể tu theo con
đường đó, chớ không còn biện pháp nào nữa.
Nàng lại cười một tiếng có vẻ bẽn lẽn:
- Chàng chớ coi nó nhỏ, đó là nhờ mặc quần áo và bên ngoài cố ý giả trang
như vậy, đợi khi nó lên giường với chàng, chàng sẽ thấy nó chẳng những là nữ
nhân mà còn là nữ nhân trong nữ nhân nửa.
o
Sự hình dung của Thanh Thanh không quá phần.
Lúc Tiểu Vân được gọi vào, quả thực là một tiểu cô nương e lệ thẹn thùng.
Nhưng lúc Thanh Thanh đẩy cô bé lên giường Đinh Bằng, cởi bộ áo ngoài, Đinh
Bằng mới biết tiểu cô nương này đích xác là nữ nhân trong nữ nhân… Trước
ngực cô ta dùng vải bó chặt, Đinh Bằng cởi bỏ đai lưng cô ta, hai trái viên cầu từ
trước ngực cô ta nhảy vọt ra; chẳng khác ma thuật sư biểu diễn,

bỗng dưng từ
trên không nhảy ra hai trái tú cầu hoa tròn lẳn, hồng nhuận như màu hoa anh
đào, khiến một nam nhân khi nhìn thấy, khó giữ nổi tim đập rộn rã. Đến khi cô
bé cởi hết quần áo, đưa thân hình đầy quyến rũ tới sát Đinh Bằng, lập tức bao
nhiêu tình dục ức chế trong mình Đinh Bằng đều bộc phát và động tác điều tình
của cô bé cũng điêu luyện kinh người.
Một phần cố nhiên là do dược vật thôi thúc; một phần khác, cũng là do sự
quyến rũ của cô bé. Trong lúc hành sự, Đinh Bằng không ngăn được tiếng thở
dài nói:
- Tiểu Vân, trước lúc Thanh Thanh gọi ngươi vào, nàng đã nói một chút về
ngươi, nhưng ta chưa tin, nên ta vẫn cố gắng dùng nội lực áp chế dược tính,
không ngờ…
Tiểu Vân cười ngặc nghẽo ngắt lời chàng:
- Mỵ dược chỉ để trợ hứng, bất cứ mỵ dược nào cũng vô dụng đối với thái
giám trong hoàng cung.
- Thế nào mới hữu dụng?
Tiểu Vân cười nói:
- Tiểu Nữ nghe nói thái giám cũng thường lén lút ra ngoài đi tìm lạc thú.
- Có chuyện như vậy sao? Nhưng họ đã tịnh thân, không còn sinh khí, lấy gì
hưởng lạc thú?
- Thân họ tĩnh nhưng tâm chưa tĩnh, thất tình lục dục đều tự tâm phát xuất.
- Họ có tay có miệng, có nhiều chuyện dùng tay dùng miệng, củng có thể
làm được rất hay.
Đinh Bằng chẳng phải kẻ vô tri nên chàng cười nói:
- Đó chỉ làm người khác thõa mãn còn tự mình vẫn không cảm giác.
Tiểu Vân cười:
- Lúc nam nhân khiến nữ nhân được khoái lạc, tự mình cũng rất

khoái lạc;
nữ nhân cũng vậy.
Đinh Bằng chẳng thể không thừa nhận lời nhận xét rất chính xác của cô bé,
bất giác chàng thở dài than:
- Tiểu Vân, ta không ngờ tuổi ngươi còn nhỏ mà đã hiểu nhiều như vậy.
Tiểu Vân cười nũng nịu:
- Dạ, tuổi tiểu tỳ không nhỏ đâu, tối thiểu cũng hơn bốn năm trăm tuổi rồi.
- Ngươi hơn bốn năm trăm tuổi rồi?
- Phải, tiểu tỳ là Hồ, không phải người ta, Hồ cần phải có năm trăm năm đạo
cơ mới có thể tu thành hình người.
- Nói gì ta cũng không tin.
- Gia không tin, cũng chẳng biết nói gì hơn; thử hỏi thiếu gia đã có gặp
người nào như tiểu tỳ chưa?
Đinh Bằng lắc đầu, chàng quả thực chưa gặp một nữ hài, chưa thoát hơi trẻ
nít, bỗng nhiên biến thành một đại nữ nhân mê người. Ngoài Hồ ra, ai có thể
làm được như vậy.
Nhưng Đinh Bằng cũng chẳng phải loại người phổ thông, chẳng những chàng
có thể chinh phục người mà còn có thể chinh phục Hồ.
Cho nên dù Tiểu Vân có cả năm trăm năm đạo cơ, lúc rời khỏi thân mình
Đinh Bằng, cô bé cũng lộ vẻ mười phần mệt lả.
Cô bé thở ra một hơi, rồi đưa mắt nhìn Đinh Bằng đã nằm ngủ bên cạnh.
Chàng đã ngủ say sưa, không còn kích động; thân thể chàng hiện nét tráng kiện,
tinh khí thịnh vượng.
Tiểu Vân nhìn trạng thái nằm ngủ của Đinh Bằng, tâm thần cũng mê mẩn,
đứng ngẩn người lâu, rồi chợt như đã cương quyết hạ quyết tâm, lẹ làng đưa tay
với lấy bộ y phục, chẳng phải cô ta muốn mặc quần aó, mà chỉ lấy ra một vật từ

trong áo.
Một cây kim dài, bóng loáng; tuy bàn tay nắm chặc cây kim đang run, nhưng
cô bé vẫn nghiến răng, nhằm ngay tâm khẩu Đinh Bằng đâm xuống.
Đầu mũi kim đã đưa tới sát làn da trước ngực Đinh Bằng, Đinh Bằng vẫn
ngủ say sưa như một đứa trẻ, miệng còn đang cười. rạng thái này của Đinh Bằng
khiến Tiểu Vân mềm lòng, không thể xuống tay, đứng đờ người một lúc lâu, rồi
mới hạ quyết tâm, dơ cao cây đinh một lần nữa.
Lần này cô bé không còn do dự, rất lẹ, rất mạnh tay đâm xuống, nhưng vẫn
không đâm sâu vào tâm tạng của Đinh Bằng được. Không phải do cô ta mềm
lòng mà là có người ngăn cản.
Một cánh tay, một cánh tay đen nhánh vạm vỡ và có sức mạnh; cô ta chỉ
nhìn thấy cánh tay, đã đủ kinh hoàng vì cô ta biết người đó là ai rồi.
Cánh tay A Cổ.
Liền theo, cô ta cũng nhìn thấy một người, một người xinh đẹp và có vẻ tiều
tuỵ. Người đó chính là Thanh Thanh.
Sắc mặt Thanh Thanh lợt lạt; sắc mặt Tiểu Vân còn lợt lạt hơn.
Thanh Thanh quay mình đi ra, Tiểu Vân cũng bị A Cổ xách ra theo vào một
căn phòng.
Thanh Thanh kéo ghế ngồi xuống, rồi nói:
- Thả nó xuống.
A Cổ liệng mạnh Tiểu Vân xuống, khiến cô đau đớn phải buột tiếng kêu,
khi ngước mặt nhìn thấy ánh mắt A Cổ long lanh, cô ta mới nhớ là mình đang
trần truồng, nàng vội vã dùng tay che đậy, nhưng thực tế, chẳng che được gì. Vì
bàn tay cô ta rất nhỏ, mà những chỗ cần che lại rất lớn. Bàn tay nhỏ chỉ che
được đầu nhũ hoa chớ không che hết toàn bộ nhũ phòng. Huống chi cô ta chỉ có
hai bàn tay, còn có một chỗ quan trọng cần phải che, đò là vùng khá

rộng phía
dưới tiểu phúc, dù chụm cả hai bàn tay cũng không che kín được, vì vậy cô ta
đưa tay lên, đưa tay xuống không ngừng, che tới, che lui, chẳng khác nào càng
làm tăng thêm sự quyến rũ của những nơi rất hấp dẫn trên thân thể cô ta.
Thanh Thanh cười:
- Đừng rở cái trò đó ra đối với A Cổ, đối với nhục thân của ngươi, hắn tuy
cảm hứng thú, nhưng hứng thú bằng cách đem nướng ngươi như thế nào ăn mới
ngon. Chỉ cần ta gật đầu một cái, lập tức ngươi sẽ biết thủ đoạn nướng thịt
người của hắn như thế nào.
Tiểu Vân rùng mình ngưng ngay động tác.
Thanh Thanh lạnh lùng hỏi:
- Tại sao? Tại sao ngươi muốn ám sát thiếu gia?
Tiểu Vân nhìn A Cổ, đụng ánh mắt sáng quắt của gã, rùng mình hãi sợ. Cô
ta biết lời Thanh Thanh chẳng phải hăm dọa, nên cô ta run rẩy, hồi đáp:
- Thưa tiểu thơ, không phải tiểu tỳ muốn ám sát Gia, mà có người khác
muốn tiểu tỳ làm vậy.
Ta biết, nếu ngươi không có lý do, ngươi không dám lớn gan để làm như
vậy. Ta luôn luôn ở bên cạnh để theo dõi, ta thấy lúc hạ thủ ngươi còn chần chờ
ngưng lại một lát, đủ thấy ngươi cũng rất thích thiếu gia.
- Đúng thế tiểu thư, thiếu gia quả that là một nam nhân khiến người rất động
lòng, tiểu tỳ tuy chuyên tập mỵ công, mà cũng không ngăn nổi động lòng vì
thiếu gia, nếu không có nguyên nhân đặc biệt, tiểu tỳ không thể hạ thủ được.
- Bởi vậy, ta biết người sai ngươi hạ thủ nhất định là người có oai lực đáng
kể.
- Phải, đích xác người rất có oai lực.

- Ta muốn biết danh tánh và thân phận ngươi đó.
- Tiểu tỳ không thể nói được, vì nói ra tiểu thư cũng không tin.
Thần sắc Thanh Thanh rất bình tĩnh:
- Tiểu Vân, tin hay không là chuyện của ta, ta cũng không ép ngươi phải nói,
nếu ngươi không cho ta hay, thì cũng nhất định phải cho A Cổ biếât.
- Đừng, đừng, tiểu thư hãy giết tiểu tỳ đi.
- Ta không muốn giết ngươi. Từ nhỏ chúng ta đã coi nhau như chị em, ta
cũng định giữ ngươi suốt đời bên cạnh, chỉ tiếc, ngươi muốn giết chồng ta, nên ta
không dám giữ ý nghĩ như trước nữa; ngươi cũng biết, tình cảm giữa chúng ta dù
có thân đến đâu cũng không bằng ta đối với thiế gia.
Tiểu Vân lặng thinh một lúc lâu rồi nói:
- Là lão chủ nhân.
Thanh Thanh kinh ngạc hầu như muốn nhảy dựng lên.
- Đã nói ra rồi, Tiểu Vân không muốn dấu nữa: đích thực là lão chủ nhân;
trước đây không lâu, lão chủ nhân có phái người mang kim xà lệnh bài đến kêu
tiểu tỳ phải giết thiếu gia cho bằng được.
- Lúc nào, sao ta không nhìn thấy?
- Lúc tiểu thơ cùng thiếu gia ở trong phòng.
Thanh Thanh hơi đỏ mặt hỏi:
- Ngươi không nhận lầm chứ? Nên biết kim xà lệnh đã không còn là vật do
lão nhân gia độc nhất chuyên dùng, mà có rất nhiều khối lệnh bài tản lạc bên
ngoài.
- Khối lệnh bài này không lầm đâu, chính do thần lực Thiên Vương bên cạnh
lão chủ nhân đưa tới.
Thanh Thanh chìm vào trầm tư thắc mắc:
- Tại sao Gia Gia đòi giết hắn?
Tiểu Vân cũng lặng thinh một lúc mới nói:
- Vì lão chủ nhân nói, thiếu gia đã không thể thành người trong môn phái
chúng ta.
Thanh Thanh nói ngay:

- Gia gia đã đáp ứng ta, không muốn Đinh Bằng thành người trong môn phái
chúng ta, cho nên gia gia không tiếc lộ thân phận chúng ta cho thiếu gia biết. Đó
cũng do gia gia tự quyết định, người nói, tư chất của Đinh Bằng có thể phát huy
đao pháp của chúng ta đến mức tối cao, gia gia không hy vọng chàng có thể
thành người của bổn môn, chỉ đòi hỏi chàng đánh bại Tạ Hiểu Phong là được
rồi.
- Nhưng thiếu gia chưa đánh bại Tạ Hiểu Phong.
- Họ chưa chính thức tỉ thí, sau này cũng khó có thể tỉ thí, vì Tạ Hiểu Phong
từ nay không còn dùng kiếm nữa, cũng không muốn đối địch với chúng ta nữa.
- Đây có phải thiếu gia tự nói không?
- Phải, đây cũng là do Tạ Hiểu Phong đích thân nói với thiếu gia, cho nên
chuyện này tuyệt đối khã tín.
- Nhưng tin tức lão chủ nhân nhận được lại khác hẳn.
- Gia gia nhận tin tức như thế nào?
- Tin tức nói thiếu gia cùng Tạ Hiểu Phong đã kết thành bạn hữu.
- Thiếu gia cũng đã nói với ta điều đó; anh hùng tương tiếc là chuyện bình
thường, vả lại chỉ có hai người họ mới đủ tư cách kết bạn với nhau.
Nét mặt Thanh Thanh hiện lên vẻ kiêu ngạo vô cùng. Tiểu Vân lại chép
miệng than:
- Nhưng lão chủ nhân nói, Tạ Hiểu Phong tuy không còn là kẻ địch của
chúng ta, nhưng có thể thiếu gia thành kẻ địch của chúng ta.
Thanh Thanh nói ngay:
- Không có thể, thiếu gia là người rất trọng tình cảm, tuyệt không chống chọi
với gia gia; ngũ đại môn phái mới là kẻ địch của chúng ta. Đối với ngũ đại môn
phái, thiếu gia chán ghét vô cùng, không lý nào thiếu gia lại đi giúp ngũ đại
môn phái, chống đối chúng ta.

Tiểu Vân nói:
- Đúng là lời lão chủ nhân nói vậy, lúc Thần Lực Thiên Vương đến chuyển
lời của lão chủ nhân, ông ta cũng không tin mà nói, vì lão chủ nhân coi chuyện
này rất quan trọng.
Thanh Thanh nói:
- Đây chắc bên trong có sự hiểu lầm, ta muốn tìm gia gia để hiểu cho rõ.
Tiểu Vân, mặc quần áo vào, đi theo ta.
Tiểu Vân rất bất ngờ hỏi:
- Tiểu thơ không giết tiểu tỳ?
- Chỉ cần ngươi nói thật, đương nhiên ta không trách ngươi. Rồi nàng quay
sang A Cổ dặn:
- A Cổ, ngươi hãy để ý, chiếu cố thiếu gia, đừng cho ai đến gần, dù là người
của chúng ta cũng thế, ngươi có thể làm được như vậy không?
A Cổ gật đầu, đưa tay vỗ ngực vài cái, nhưng lại làm một thủ thế kỳ quái.
Thanh Thanh cười:
- Cũng được, ta để Tiểu Hương ở lại để giãi thích mọi chuyện, a đầu này có
thể tuyệt đối tín nhiệm.

Viên nguyệt loan đao

Hồi 19
TIỂU HƯƠNG

Tiểu Hương khoảng mười sáu, mười bảy tuổi.
Tóc chải cột thành búi; nhan sắc tuy không đẹp, nhưng không đến nỗi khó
coi.
Cô ta có tên Tiểu Hương, vì trên mình cô ta thường tiết ra mùi thơm phưng
phức.
Thân hình tuy mảnh khảnh, nhưng đã coi giống một nử nhân, có điều chưa

phải nử nhân thành thục. Cô ta quả thực là một nử hài khã ái. Nhìn tướng mạo
bề ngoài, cũng như tính cách của cô ta, khiến người có cãm giác rất mâu thuẩn.
Cô ta là loại mỹ nhân mà nam nhân nhìn qua rất thích, nhưng chỉ thích nắm
tay, hoặc quá lắm, chỉ ôm cô ta vào lòng, hôn hít bên má, chứ không hề có ý lên
giường với cô ta.
Đinh Bằng rất thích Tiểu Hương, lúc không có Thanh Thanh bên mình, Tiểu
hương thường bầu bạn với chàng, bàn chuyện trời trăng, đánh cờ, ngâm thơ.
Đinh Bằng cũng nắm tay cô ta, đôi khi còn bồng cô ta ngồi trên bắp vế, và
còn ngửi hít mùi thơm từ cổ cô ta tiết ra. Nhưng Đinh Bằng không hề lên giường
với cô ta.
Tiểi Hương là một người bạn tốt để tiêu khiển, giải muộn, chớ không kích
thích tình dục của nam nhân.
Có thể vì mùi hương trên mình cô ta.
Đây là một mùi thơm đặc biệt, có từ khi mới sanh ra đời, không phải mùi
thơm của loại hoa, hay hương liệu nào tán phát.
Đây là hương vị khiến người có cãm giác thanh khiết.
Đinh Bằng chẳng phải vị học giả phu tử, cũng chưa hề coi chuyện tình dục
trai gái là phạm tội; trái lại, chàng còn cho rằng là chuyện rất thần thánh.
Bởi vậy, khi nghĩ lại chuyện bị Tần Khả Tình hóa danh của Khả Tiếu lừa
dối, chàng cãm thấy rất phẩn nộ, rất thương tâm, tự trách mình chỉ là một kẽ chỉ
biết tình với dục.
Sau khi gặp Thanh Thanh với tình yêu mới mẻ, chàng đã tỏ ra rất trung thực.
Tạ tiểu Ngọc dùng mọi thủ đoạn cám dỗ, chàng không động lòng.
Cho nên, khi chàng bị chất mỵ độc trong Bách hoa tửu tác động, chàng vẫn

có thể cương quyết thóat khỏi sự cám dỗ thân sắc của Tạ Tiểu Ngọc. Vì vậy, chàng đành tốn tiền mua nử nhân đến để giải quyết mỵ độc trong
mình, và cũng dùng phương pháp này để thông báo rõ cho Thanh Thanh biết,
chàng rất cần đàn bà.
Lúc chàng cùng với Tiểu Vân, chàng không chút lỗi thẹn, vì Thanh Thanh đã
sắp đặt cho chàng.
Vì vậy, lúc Tiểu Hương bò lên giường định mặc quần cho chàng, chàng bỗng
cãm thấy kinh lạ, vội nói:
- Tiểu Hương, mỵ độc trong người ta đã giải trừ hết rồi.
Tiểu Hương đỏ mặt, khẽ xô chàng một cái, nói:
- Ai thèm nói chuyện ấy với công tử gia, tiểu tỳ chỉ muốn công tử gia mặc
quần áo, rồi ra ngoài một lát.
- Ra ngoài làm gì?
- Công tử gia không nhìn coi, đã quá trưa ngày thứ hai rồi, những nử nhân
được công tử gia trọng thưởng, muốn ngỏ lời cám ơn công tử gia, công tử gia
chẳng thể ra ngoài như thế này được.
- Trao vàng cho họ, rồi kêu họ đi đi, còn lộn xộn gì nữa.
- Công tử gia không thể như thế được; họ cũng là người, cũng có sự tôn
nghiêm của con người, Công tử gia không thể đối xử như vậy được; hơn nữa còn
có một số người, cự tuyệt không nhận tiền của Công tử gia nữa.
Đinh Bằng cảm thấy kỳ quái:
- Họ không muốn nhận, chẳng lẽ chê ít.
Tiểu Hương cười:
- Không phải chê ít, mười lạng vàng một đêm là giá quá cao rồi, đây là họ
cảm kích công tử gia mời họ tới, rồi không yêu cầu họ làm gì, còn để cho họ vui
cười, chè chén thỏa thích một đêm, nên họ cảm động, và nghĩ rằng, làm sao có
thể lấy tiền của bạn bè được.
Đinh Bằng:

- Mấy nữ nhân này quả thực có cốt khí.
Tiểu Hương cười:
- Cũng có người nói, họ được Đinh công tử danh vang thiên hạ mời uống
rượu chung là sự quang vinh cho họ, sau này, thân giá họ có thể được nâng cao,
tự nhiên cũng chẳng thể nhận thưởng của công tử.
Đinh Bằng:
- Lời nói này, tuy hiện thực sỗ sàng một chút, nhưng khả ái hơn lời của mấy
người trước, vì ít ra họ cũng nói thiệt.
Tiểu Hương:
- Chẳng lẽ công tử gia cho rằng lời nói của mấy người trước không phải là
lời nói có lương tâm.
- Gái điếm vô tình, ta không tin họ có lương tâm tình nghĩa.
- Cách nhìn của công tử gia đối với nữ nhân rất thiên khích.
- Tuyệt không phải, ta đối với nữ nhân đáng kính, tuyệt đối tôn kính; đối với
nữ nhân đáng khinh, ta tuyệt đối không khách sáo.
Tiểu Hương cười, hỏi:
- Làm sao công tử gia biết họ vô tình vô nghĩa, và làm sao biết họ không
thực tình cảm kích?
- Chuyện này rất dễ chứng minh; bên ngoài còn mấy người?
- Đại khái khoảng 10 người, họ khăng khăng muốn gặp công tử gia để giã
biệt, rồi mới chịu ra về.
Đinh Bằng cười:
- Xem ra ta phải gặp họ mới được.
Tiểu Hương nói:
- Đúng, bất kể chân tình cũng được, giả nghĩa cũng được, công tử gia nên ra
ngoài một lát.
Quả nhiên tàn tiệc chưa dọn, khoảng mười cô gái còn ngồi đợi, trong số có
cả hai cô tên Hồng Hồng và Tiên Tiên đêm trước.
Đinh Bằng cười hì hì nói:
- Xin lỗi, để các vị chờ đợi.
Sau mấy lời chào hỏi thỏ thẻ vấn an, Hồng Hồng nói:

- Đinh công tử chớ nói vậy, thịnh tình khoảng đãi, chúng tôi không biết nói
sao cho vừa sự cảm kích.
- Các vị chớ khách sáo, đáng lý ta cùng các vị vui chơi một đêm mới phải,
nhưng vì chuyết kinh (vợ) đã tới, nên ta bận trò chuyện với nàng nên thất lễ với
quí vị, mong quí vị thông cảm.
Tiên Tiên nói:
- Công tử quá lời, làm chúng tôi rất e ngại, trước kia, chúng tôi cũng thường
được khách mời hầu rượu, nhưng chỉ đứng hầu một bên, đôi khi có vị mời ngồi
chung vui, nhưng vì thân phận, chúng tôi chỉ dám cầm đũa lấy lệ, chớ không
giống đêm qua, được thực tình ăn uống thỏa thích.
Hồng Hồng tiếp:
- Cho nên, chúng tôi không thể bái lãnh trọng thưởng của công tử, xin công
tử hãy thu hồi.
Đinh Bằng nói:
- Như vậy sao được, ta đã làm mất thời gian quí báu của quí vị là lỗi lắm rồi,
nếu như các vị không nhận tiền, khiến ta rất hổ thẹn với bạn bè.
Tiên Tiên:
- Công tử đã đối đãi với chúng tôi như bạn bè, khiến chúng tôi vô cùng hân
hạnh, sao có thể thu nhận ban thưởng của công tử nữa.
Đinh Bằng cười nói:
- Đã là bạn bè, các vị phải có trách nhiệm chia xẻ sự thống khổ với bằng
hữu; chẳng hay qúi vị có chịu chia xẻ phần thống khổ của ta không?
Tiên Tiên hỏi:
- Công tử khéo nói chơi, chúng tôi làm gì có đủ tư cách phân ưu cùng công
tử?
Hồng Hồng tiếp lời:
- Cũng chưa hẳn, chúng ta có thể làm được gì, nhất định công tử đã rõ; nếu
cần, công tử chỉ nói một tiếng, chúng tôi dù tan xương nát thịt cũng

không từ.
Đinh Bằng cười ngất:
- Hay! Hay! Trọn vẹn giao tình, các vị biết sự thống khổ lớn nhất của ta là gì
không? Đó là ta có quá nhiều vàng, không biết làm sao để tiêu cho hết, nếu các
vị đã là bạn bè của ta, nên giúp ta tiêu đỡ một chút, vì vậy các vì đừng có chối
từ nữa, bằng không, chẳng còn trọn tình bằng hữa nữa.
Mọi cô gái đều sờ sững, không ngờ Đinh Bằng lại nói ra những lời như thế,
Đinh Bằng lại nói tiếp:
- Vả lại, các vị còn ở lại đây cho tới giờ chưa đi, đủ tỏ giao tình đậm đà hơn
mấy người khác, vì vậy, các vị cần phải tăng bội trách nhiệm gánh vác thống
khổ cho ta mới phải. Tiểu Hương, thêm cho mỗi vị cô nương này mười lượng
vàng nữa, và cho ngươi đưa tới hương khuê của các vị ấy.
Mấy nữ lang trước thì giựt mình, kế thì hết sức mừng rỡ, rối rít cảm tạ không
ngớt. Hồng Hồng còn cười nói:
- Nếu biết có loại thống khổ như thế này, chúng tôi phải chia xẻ trách nhiệm
thêm một chút nữa mới phải.
Đinh Bằng cười:
- Ta là người rất trọng tình cảm, đã yêu cầu các vị gánh thêm một phần trách
nhiệm, cảm thấy hổ thẹn rồi, nên tuyệt đối không bắt các vị gánh thêm nữa.
Hồng Hồng cười cười:
- Tôi chỉ nói đùa thôi, trên đời làm gì có loại thống khổ này, và cũng chẳng
bao giờ có phương pháp gánh đỡ như thế này, xin thành thực cảm tạ công tử.
Đinh Bằng nói:
- Hồng Hồng cô nương, ta hy vọng được nghe các vị nói một câu chân tâm,
có phải thực các vị không muốn nhận tiền thưởng của ta không?
Hồng Hồng nghĩ một lát rồi trả lời:

- Là giả thôi, đêm qua tuy có năm mươi cô nương tới, nhưng đại đa số là
người thường, riêng có một số chị em chúng tôi đây mới thật sự là thân phận kỹ
nữ.
Đinh Bằng hỏi:
- Thế là sao?
Hồng Hồng cười nói:
- Chúng tôi muốn biểu hiện cao minh hơn bọn họ một chút, nếu chỉ nhận
mười lạng vàng, tuy là lớn, nhưng không biểu lộ rõ rệt được thân phận đặc thù
của chúng tôi; dù sao, chúng tôi cũng cần được thưởng hơn họ một chút, mới có
thể diện chứ.
- Vì vậy các vị mới dùng thủ đoạn "muốn tiến thoái trước".
Hồng Hồng:
- Công tử rộng lượng như vậy, chắc không tiếc gì mấy lạng vàng.
Đinh Bằng:
- Cao minh! Cao minh! Giả như ta ngu muội coi lời các vị là thật tình, chắc
các vị tổn thất lớn phải không?
Hồng Hồng cười đáp:
- Chúng tôi rất mong muốn được thế, nếu công tử thật tình coi chúng tôi là
bằng hữu, chúng tôi còn thu hoạch lớn hơn nữa.
- Ồ, xin thỉnh giáo ý kiến các vị?
Hồng Hồng nói:
- Thứ nhất, chúng tôi có thể danh chánh ngôn thuận nói, chúng tôi là bạn
đinh công tử, đại hiệp đệ nhất, nổi tiếng thiên hạ, khách đến chiếu cố chúng tôi,
nhất định sẽ đông gấp bội, thậm chí, chúng tôi có thể nâng cao thân giá gấp bội,
môn đình đông đảo như chợ, đó là thu hoạch như nguồn thác nước không ngừng.
- Bội phục! Bội phục! Còn thu hoạch khác nữa không?
- Có, nếu Đinh công tử coi chúng tôi là bạn hữu, thì khi chúng tôi gặp khó
khăn, đến cầu giúp đỡ, dù gấp năm, gấp mười, chắc công tử cũng

không hẹp hòi
chối từ giúp đỡ.
- Đúng vậy, chỉ cần dùng tiền để giúp đỡ bạn bè, đối với ta, là chuyện rất dễ
dàng, Hồng Hồng, Tiên Tiên, ta thực kính phục hai nàng, hành sự chuyên nghiệp
có khác người thường.
Hồng Hồng cười:
- Đinh công tử cũng chẳng đơn giản, chỉ tốn thêm mười lạng vàng đã đuổi
được chúng tôi đi. Dù sao, chúng tôi ít nhiều cũng có thu hoạch, xin cảm tạ công
tử. Chúng tôi cũng chẳng dám nói câu khách sáo "Xin hẹn gặp lại"; chúng tôi
biết, chuyện như thế này, chẳng bao giờ có lần thứ hai.
Họ vui mừng kéo đi.
Đinh Bằng than một hơi, rồi mới hỏi Tiểu Hương:
- Hiện tại ngươi có còn cho rằng họ có tình, có nghĩa không?
Tiểu Hương lặng thinh một hồi mới cười:
- Gái điếm vẫn là gái điếm.
Đinh Bằng cười:
- Ngươi nói câu này, cùng với cái nhìn sai lầm đối với họ trước, và đã tin lời
họ, thực ra chẳng có gì lạ; vì ngươi không phải là gái điếm. Gái điếm vô tình cố
nhiên không sai, nhưng gái điếm vẫn là người, mà đã là người thì không thể vô
tình.
Tiểu Hương thắc mắc:
- Nói gái điếm vô tình là công tử, là hữu tình cũng là công tử khiến tiểu tỳ
hồ đồ quá.
Đinh Bằng cười:
- Gái điếm chẳng phải vô tình; vô tình sao có thể đêm đêm hưởng giấc xuân
nồng điên đảo chúng sinh, họ quá đa tình.
- Đa tình rồi sao?
- Tình đáo nồng thời tình chuyển bạc; đa tình càng tỏ lộ vô tình.
- Nếu thế, họ chẳng có chút chân tình gì sao?
- Không, tuy họ đa tình, bạc tình, nhưng chẳng phải không có chân

tình, mà
vì họ đã nghe nhiều lời nói khôn khéo của nam nhân đối với họ, và họ cũng đã
nhiều lần dùng tình hư ý giả để ứng phó, rồi dấu kín chân tình tận đáy lòng
không để dễ dàng phát huy mà thôi. Nhưng một sớm, họ động chân tình với một
người nào đó, họ sẽ bất kể sống chết, không từ một hy sinh nào; cho nên có khá
nhiều cổ sự là cảm động lòng người đều phát sinh từ kỹ viện.
Tiểu Hương cười:
- Hình như công tử hiểu rất rành về kỹ nữ.
Đinh Bằng cũng cười:
- Không phải rất rành, chẳng qua cứ theo tình hình đêm qua, mà ta được biết
mười lạng vàng cũng chẳng mua được chân tình của họ mà thôi.
- Ít ra công tử cũng rất thường tiếp xúc với họ.
Đinh Bằng lắc đầu lia lịa:
- Nói ra, có thể ngươi cũng không tin; đêm qua là lần đầu ta gọi kỹ nữ đến
hầu rượu. Suốt đời ta, tới giờ, cũng chưa từng một lần vào kỹ viện, vì vậy ta mới
phải tung tiền rộng rãi trong khách sạn, nhờ người khác thay ta gọi họ đến, nếu
ta tự mình kiếm lấy, rất có thể, sẽ ngơ ngơ, ngáo ngáo gây trò cười, mà ngoài
khách sạn, còn có nhiều người còn coi ta làm trò cười nữa.
Tiểu Hương cười:
- Ngoài khách sạn không còn ai nữa.
Đinh Bằng giật mình hỏi:
- Không còn ai? Cái đám sâu bọ đáng ghét theo sau ta đều đi hết rồi hả?
- Phải, lúc tiểu thư và Tiểu Vân vào phòng công tử, tiểu tỳ đợi bên ngoài,
đến nửa đêm họ đều bỏ chạy, chạy không còn một mống.
Đinh Bằng lộ vẻ rất kinh hãi, chàng không thích có người theo, nhưng đột
nhiên nghe những người đó, bỗng không bỏ chạy hết, chàng cảm thấy bất an.
Chuyện xảy ra đột nhiên, luôn khiến người kinh hãi.

Chuyện không rõ, luôn khiến người bất an.
o
- Người đi đâu hết?
Đinh Bằng hỏi A Cổ, chẳng khác tự hỏi, vì A Cổ dù có biết cũng không thể
hồi đáp. Hắn không nói được. A Cổ chỉ lắc đầu lia lịa, chứng tỏ hắn qủa thực
không rõ.
- Người đi đâu hết?
o
Đinh Bằng ngồi trong xe hỏi Tiểu Hương, Tiểu Hương cũng lắc đầu:
- Tiểu tỳ không rõ, chỉ nhìn thấy họ từng người chạy hốt hoảng, hình như
phát sinh một chuyện lớn lao; nhưng lúc đó, tiểu tỳ phải canh chừng khách sạn
nên không có cách nào đi theo để dò xét thực hư.
Đinh Bằng lắc đầu nói:
- Ta không hỏi vấn đề đó, ta hỏi Thanh Thanh và Tiểu Vân.
- Họ cũng đi rồi.
- Ta biết họ đi rồi, nhưng ta muốn biết họ đi đâu, làm gì?
- Tiểu tỳ không rõ; lúc gần sáng, tiểu thư gọi tiểu tỳ vào, căn dặn ở nhà coi
chừng hầu hạ công tử, rồi tiểu thư dẫn Tiểu Vân đi.
- Không nói đi đâu, cũng không nói làm gì hả?
- Không, tiểu tỳ không nên hỏi và cũng không dám hỏi.
- Ta là trượng phu của nàng, ít ra đi đâu cũng phải cho ta hay một tiếng.
Tiểu Hương cười:
- Tiểu thư khác, không phải người mà là Hồ.
- Hồ thì sao?
- Hồ có sinh hoạt của Hồ, không thuộc thế giới này; nơi sinh hoạt của Hồ tại
thâm sơn đại trạch; trong hoang giao cổ tự; nơi ít chân người đến.
- Thế tại sao đêm qua nàng lại đến nơi náo thị này?
- Chỉ tình cờ thoáng hiện chốn nhân gian mà thôi, nếu ở lâu, sẽ hủy hoại đạo
cơ.
- Nhưng nàng lại dám để ngươi ở lại để hầu hạ ta.
Tiểu Hương đỏ mặt nói:
- Tiểu tỳ không phải Hồ, là người trong cõi hồng trần thường tục nên

không
hề gì.
Đinh Bằng cười ngất:
- Chẳng trách, ta không mò thấy cái đuôi phía sau của ngươi.
Tiểu Hương càng thêm đỏ mặt, khẽ hỏi:
- Thế công tử có mò thấy đuôi của tiểu thư và Tiểu Vân không?
Đinh Bằng chớp mắt nói:
- Cái này ta cũng chưa phát hiện qua.
Tiểu Hương cười:
- Hồ nếu để ló đuôi ra thì không đủ tư cách trà trộn đến nhân gian, và cũng
không thành là Hồ nữa.
Đinh Bằng lại cười ngất:
- Nói vậy, ngươi là người hay là Hồ ta cũng khó phân biệt.
o
Tiểu Hương không phải là Hồ, vì nàng chẳng có hồ ý chút nào.
Hồ biến hóa đa đoan thần thông quảng đại; Tiểu Hương rất bình thường, chỉ
biết một chút võ công, không biết pháp thuật.
Hồ cần có bạn lữ, bất kể Thiên Hồ, Linh Hồ, Dã Hồ, cả ba cảnh giới Hồ
này, đều nhu cầu bạn lữ.
Thiên hồ cầu tiên lữ, đồng tham cộng tu.
Linh Hồ cầu ái lữ, cộng đồng sinh hoạt.
Dạ Hồ không cần chọn lựa, không từ ai đến, vì Dạ Hồ cầu nghiệt Lữ, hưởng
thụ tình dục, thái bổ tinh khí.
Tiểu Hương, chẳng phải bất cứ loại nào, chỉ là một thị nữ, làm hết bổn phận
thị nữ của nàng, hầu hạ Đinh Bằng, ngủ nghê, ăn uống, gội đầu, tắm rửa, làm đủ
tất cả mọi chuyện, ngoại trừ lên giường với Đinh Bằng.
Thân thể Tiểu Hương rất thơm, da dẻ rất trắng, là một nữ hài phi thường khả
aí, nhưng nàng không thích bị người yêu nàng như một nữ nhân.
o
Đinh Bằng có thể kề vai Tiểu Hương, cùng ngồi trên xe, thưởng thức phong
cảnh ngoài song, hít ngửi làn u hương trong mình nàng thoát ra.
Cũng có thể nắm bàn tay mềm mại nựng niïu cặp má, nói vài câu

bỡn cợt,
khiến nàng đỏ ửng mặt, như đóa hoa sơn trà.
Nữ hài này nhu thuần như con mèo nhỏ, thuần khiết như đứa trẻ nít, khiến
người thích tiếp xúc với nàng, nhưng lại không nhẫn tâm tiến thêm một bước,
toan chuyện chiếm hữu nàng.
Đinh Bằng không rõ khi tiến thêm một bước yêu cầu nàng làm chuyện đó,
phải chăng sẽ bị nàng kháng cự, vì khi thân thể hai người dựa sát nhau, nàng lộ
vẻ hãi sợ, hình như có chút phòng bị.
Có điều, Đinh Bằng chưa hề đưa ra yêu cầu này; cũng chưa biểu lộ ám thị
gì, vì chàng chẳng phải người coi trọng sắc dục.
Luyến ái quan bản thân chàng, kèm theo chút ảo mộng, xu hướng về tâm
linh.
Bởi vì nữ nhân chàng tiếp xúc lần thứ nhất là mẫu người nhục dục, khiêùn
chàng rất thương tâm, nên chàng rất khinh bỉ những nữ nhân dễ hiến thân cho
nam nhân.
Chàng tuy chẳng phải thánh nhân, nhưng chàng coi ái tình là thần thánh, bởi
vậy, Tạ Tiểu Ngọc thi triển mỵ lực với chàng, bị chàng giáng cho trận đòn dữ
dội.
Ở cùng một chỗ với nữ hài như Tiểu Hương là một sinh hoạt chàng rất thích
thú. Chàng không có mục đích cần thiết, không có chuyện gấp, tuấn mã hương
xa, từ từ dong ruổi, thỏa thích du lãm mọi danh lam thắng cảnh.
Đinh Bằng là người rất thông minh, chưa đọc qua nhiều sách vở, lúc thiếu
niên, ảo tưởng muốn võ công hơn người nên dồn hết thời gian để luyện kiếm.
Nếu không gặp phải Liễu Nhược Tùng, chàng cũng có thể trở thành kiếm khách
trẻ tuổi, có chút tiếng tăm, mà cũng chẳng là Đinh Bằng ngày nay.

Vì vậy, hành trình của chàng là quy trình; chàng nghĩ tới chuyện trở về Vạn
Tùng sơn trang, nơi tiếp thu được từ Liễu Nhược Tùng cùng một trang viên kiến
trúc nguy nga đối diện, nhằm để đả kích Liễu Nhược Tùng.
Đó chẳng phải nhà cũ của chàng, nhưng là nhà chàng, huống chi, trong nhà
còn có Thanh Thanh, vợ chàng mong đợi.
Thanh Thanh tuy không cho chàng hay đi đâu, nhưng nhất định là nàng sẽ trở
về nhà.
o
Xe họ đã sắp về tới gần.
A Cổ ngồi phía trước dong xe, Tiểu Hương ngồi cạnh chàng, tỏa làn u hương
mê người của nàng.
Một điểm duy nhất khác trước, là phía sau, không còn có người giang hồ
hiếu sự theo sau.
Vả lại, mấy hôm nay, Đinh Bằng cảm thấy có sự kỳ quái; dọc đường đều
quá lặng lẽ.
Trong khu chợ náo nhiệt, tự nhiên khó tránh khỏi đông ngươi, nhưng hầu như
mọi người đều cố ý tránh xa cỗ xe của chàng.
Khi chàng vào một khách sạn, người trong khách sạn đều run rẩy tiếp đãi
chàng, đến ngày hôm sau, lúc chàng rời khách sạn, mới phát hiện, chỉ còn lại
vỏn vẹn bọn chàng ba người mà thôi, còn những người khác đều lẳng lặng ra
khỏi.
Chàng vào một tửu lầu, vốn là một tửu lầu ồn ào náo nhiệt, bỗng trở nên im
lặng như tờ; đến khi chàng ra cũng phát hiện chỉ còn lại một bàn của bọn chàng.
Trên đại lộ, không ai dám nhìn chàng một cái, nên xe chàng thẳng đường
dong ruổi, không sợ cán người, vì trên đường không có người qua lại.

Tình trạng giống như trên mình chàng có mang theo một chứng ôn dịch nguy
hiểm nào đó.
Đinh Bằng rất kỳ quái, chỉ biết hỏi Tiểu Hương, Tiểu Hương cười nói:
- Công tử là danh nhân, cao thủ đệ nhất thiên hạ, đương nhiên không ai dám
mạo phạm.
- Chẳng lẽ mỗi vị cao nhân đệ nhất hùng cứ đều là như vậy sao?
- Đai khái là như vậy, Tạ Hiểu Phong đã từng gặp tình trạng như thế này,
nên ông ta mới có một thời gian buông kiếm, không màng danh vị Tam Thiếu
Gia, nương mình làm ma phu trong một khách sạn nhỏ.
- Nhưng Tạ Hiểu Phong không giống tình trạng ta bây giờ.
- Đúng vậy, công tử may mắn hơn ông ta, cũng thần khí hơn; thần kiếm ông
ta vô địch, nhưng còn có rất nhiều cừu gia, rất nhiều người không phục khí,
muốn kiếm ông ta so kiếm, muốn giết ông ta, ông ta không có bạn bè, chỉ có
một đống kẻ thù, vì vậy, ông ta không có lúc nào nhàn nhã, rảnh tay, phải tiếp
tục lo đối phó với kẻ hại ngầm, tập kích…
- Ta cũng không ít kẻ thù.
Tiểu Hương cười:
- Nhưng thần đao của công tử còn ghê gớm hơn thần kiếm của Tạ Hiểu
Phong trước kia, nên kẻ thù của công tử không dám tìm đến để trả thù.
- Ta vẫn thấy không đơn giản như thế.
- Đây là một đại âm mưu gì đang tiến hành, để chuẩn bị đối phó công tử và
đây là sự bình tĩnh trước cơn bão tố sắp tới.
- Điều này không sai mấy, ta hy vọng họ tới sớm, tránh bị phiền muộn khó
chịu.
- Nhưng kẻ thù của công tử là ai, không rõ, kẻ thù núp trong bóng tối rất
đáng sợ.
Nàng chợt ngậm miệng không nói tiếp vì nàng thấy Đinh Bằng hơi

cau mày,
và đưa tay bịt mũi. Chỉ có ngửi thấy mùi hôi thúi người ta mới đưa tay bịt mũi.
Tiểu Hương trời sanh có dị hương, tự nhiên hơi thối không thể phát ra từ trên
người nàng.
Hơi thối từ ven rừng bốc ra.
Đinh Bằng kêu A Cổ ngừng xe, chàng bước vào khu rừng coi, liền phát hiện
nguyên nhân của mùi xú uế—tử thi!!!!!!
Xú khí của tử thi là mùi rất khó ngửi trong thiên hạ, không ai thích ngửi mùi
thúi bốc ra từ tử thi thối rữa.
Đó là một loại hơi thúi mang đầy ý vị chết chóc và xú ác.
Chỉ có hai loại động vật không sợ mùi xú uế này, đó là ruồi nhặng và dòi bọ.
Nghe nói tại vùng đại mạc có một loại thốc ưng chuyên ăn thịt thúi (tử thi),
cũng không sợ mùi thúi này mà còn đặc biệt thích thú nữa, từ xa chúng có thể
ngửi được mùi này để tìm đến.
Nhưng đây là vùng Giang nam, không có loại chim ưng ăn thịt người chết
này, mà chỉ có từng bầy đông đặc ruồi nhặng, và dòi bọ nhung nhúc.
Đinh Bằng bước vào khu rừng, nghe một tiếng “ùng”, một đám ruồi nhặng
bay lên ào ào, rồi lại từ từ đáp xuống, bu đầy những tử thi nằm rải rác trên mặt
đất. Đống tử thi có khoảng hơn mười người, thời gian bị chết chưa quá lâu, vì xú
khí chỉ mới bốc ra từ miệng mũi.
Nhìn phục sức, những người chết này đều là những người giang hồ, bên cạnh
tử thi còn có vũ khí; nhưng đao kiếm chưa ra khỏi bao, hoặc mới rút ra phân nữa.
Đinh Bằng cố bịt mũi, kiểm xét một cỗ xác chết; sau một hồi lật qua, lật lại,
chàng phát hiện trên mình xác chết đều nguyên vẹn, không có vết thương nào;
nguyên nhân trí tử là một vết đánh vào cổ họng, vết đánh trí mạng đó

chỉ để lại
một dấu bầm nhỏ màu xanh, nhưng đã chấn nát xương cổ họng.
Tất cả mọi người đều bị chết như thế. Tiểu Hương bất giác kêu lên một
tiếng kinh hãi.
Đinh Bằng quay đầu hỏi:
- Ngươi kêu gì thế?
Tiểu Hương lắp bắp:
- Những…người…này….
- Ngươi nhận ra họ hả?
Tiểu Hương ngập ngừng một chút rồi đáp:
- Họ đều là những người đi theo sau xe công tử hôm trước.
- Quái lạ thật! Họ chỉ là cao thủ hạng hai, hạng ba trên giang hồ, không hiểu
ai đã giết họ.
Chàng lại kiểm tra tử thi thêm lần nữa;
- Những người này bị chết vì bị chưởng lực xiết đứt cổ họng; người ra tay võ
công rất cao.
A Cổ bước tới đưa bàn tay xoa trên vếùt bầm cổ họng mấy tử thi, sau đó gã
chìa tay cho Đinh Bằng coi.
Bàn tay của gã vốn màu đen, nên chỉ nhìn thoáng, đã thấy rõ lớp phấn bụi
màu bạc nổi lên.
Tiểu Hương bất giác thở tiếng kinh hãi:
- “Ngân long thủ!”
Đinh Bằng hỏi: “Ngân long thủ” là gì?
- Ngân long thủ là một loại võ công, cũng là một người; cánh tay người này
bằng bạc, đao kiếm không chặt đứt, khi hắn giết người, đều dùng bàn tay xiết cổ
họng , đối phương lập tức bị gãy cổ chết.
- Chẳng lẽ người này đã luyện thành thân thể kim cương bất hoại?
- Tiểu tỳ không rõ lắm, hình như trên tay y có mang loại bao tay bạc, mình
mặc ngân long lân giáp, mặt mang mặc nạ màu bạc, đầu đội ngân khôi…
Đinh Bằng cười:
- Thế thì là người bạc rồi.

- Không phải tiểu tỳ nói chơi, mà quả thật có người này, y là một trong bốn
đại trưỡng lão của Ma giáo.
- Bốn trưởng lão Ma giáo?
- Phải, Ma giáo có bốn trưởng lão, là Kim Sư, Ngân Long, Đồng Đà, Thiết
Yến.
- Thiết Yến trưởng lão, có phải là cặp vợ chồng bị ta chặt bàn tay không?
- Phải, hai vợ chồng họ, hợp xưng Thiết Yến song phi, nhưng chỉ trượng phu
mới là trưởng lão; chẳng qua, vợ chồng họ không rời nhau nửa bước, nên mới có
tên Thiết Yến Song Phi.
- Nói vậy, chắc Ngân Long đến tìm ta để trả thù cho Thiết Yến, nhưng tại
sao hắn không tìm ta, mà lại đi giết hại những người vô tội này?
Tiểu Hương muốn nói lại thôi, Đinh Bằng không nhẫn nại được hỏi:
- Tiểu Hương, ngươi muốn nói gì thì nói ra đi, sao mà ấp a ấp úng như vậy?
- Bởi vì tiểu tỳ không được rõ lắm, chỉ nghe bên ngoài đồn, trong bốn vị
trưởng lão thì Kim Sư, Ngân Long và Thiết Yến đã bội phản.
- À! Ba trưởng lão bội phản, chẳng trách Ma giáo bị diệt vong.
Tiểu Hương kể:
- Năm xưa, Ma giáo xưng bá võ lâm, khiến năm đại môn phái, bị đè ép
không cất đầu lên nổi, chưởng môn nhân của năm đại môn phái, tìm đủ phương
pháp, cuối cùng họ đã thông đồng được với ba vị trưởng lão, còn mời Tạ Tam
thiếu gia của thần kiếm sơn trang giúp đỡ, kéo nhau ồ ạt đánh thẳng vào Ma
giáo, đan tay nhau dồn giáo chủ Ma giáo đến bờ vực núi, rồi rớt xuống tuyệt cốc
mà chết; từ đó, thế lực ma giáo mới bị ngõa giải (tan như ngói lở).
- Trên mình Thiết Yến trưởng lão có miễn tử chiến bài, cũng do bọn họ cấp
cho lão lúc đó phải không?
- Đại khái là như thế, vì lúc bốn đại trưởng lão còn trong Ma giáo, đã

giết
chết rất nhiều người võ lâm; vì để tránh sau này có người tìm họ trả thù, nên
năm đại môn phái mới tặng họ tấm miễn tử thiết bài.
- Thế lực Ma giáo đã thịnh như thế, địa vị bốn đại trưởng lão cũng trọng yếu
như vậy, tại sao họ lại bội phản?
- Chuyện này thực tình tiểu tỳ không rõ.
- Ít ra cũng nghe vài lời đồn chứ?
- Chuyện này rất bí mật, ngoại trừ chưởng môn nhân của năm đại môn phái,
rất ít ngươi biết, vì ma giáo vốn cũng là một tông phái bí mật, thế lực tuy lớn,
nhưng rất ít hoạt động công khai, thậm chí một số người giang hồ, còn không rõ
có môn phái này, bởi vậy, lời đồn cũng không có bao nhiêu.
- Tại sao ngươi biết chuyện này?
Tiểu Hương giật mình vội nói:
- Vì tiểu tỳ đi theo tiểu thư, tiếp xúc đều là Hồ, mà Hồ là thần thông quảng
đại, điều gì cũng biết; tiểu tỳ lại thích nghe chuyện trên giang hồ, mỗi ngày
nghe một chút, lần lần góp lại, mới biết nhiều như vậy.
- À, có phải Thanh Thanh cũng biết không?
- Tiểu thư biết ít hơn tiểu tỳ, vì tiểu thư tu đạo Thiên Hồ, vốn chẳng để ý đến
chuyện trần thế, tục vụ.
- Ai là người biết nhiều hơn?
Tiểu Hương cười:
- E rằng không có, chuyện trong võ lâm, nô tỳ là người biết nhiều nhất, vì
tiểu tỳ luôn lưu tâm chuyện này; tiểu thư muốn tiểu tỳ theo bên cạnh công tử
gia, cũng vì công tử gia biết chuyện giang hồ rất ít, muốn tiểu tỳ tùy lúc thuận
tiện, kể ra một chuyện cho công tử gia tham khão.
- Chuyện xãy ra trước mắt vậy sao ngươi không rõ?
- Tiểu tỳ chẳng đã phán đoán rõ kẽ hành hung là Ngân Long trưởng lão rồi
sao?

- Nhưng truyện Ngân Long trưởng lão, ngươi biết không rõ, tỷ như chuyện tại
sao hắn phản bội Ma giáo; tại sao hắn muốn giết những người này, ngươi đều
không cho ta được câu trã lời.
Tiểu Hương nói:
- Ngày mai, tiểu tỳ dò xét rõ ràng, rồi sẽ hồi bẩm với công tử gia được
không?
- Ngày mai ngươi sẽ biết? Ngươi tìm ai để dò hỏi cho biết?
- Tiểu tỳ có thể làm phép triệu Hồ đến để hõi sẽ biết.
- Ngươi cũng biết pháp thuật triệu Hồ?
- Phải. Lão chủ nhân là vua trong loài Hồ, tất cả luyện Hồ trong thiên hạ
đều chịu dưới sự quản trị của lão chủ nhân, tự nhiên tiểu tỳ cũng biết phép triệu
Hồ.

Viên nguyệt loan đao

Hồi 20
HANG Ổ GIẢO THỎ

Đinh Bằng về đến nhà, cả Thanh Thanh lẫn Tiểu Vân đều không có ở nhà,
rõ ràng hai người chưa có về, chỉ có một tên Liễu Nhược Tùng đáng ghét có
mặt.
Hắn mặt dạn mày dày, với tư cách đầy tớ đến vấn an:
- Sư phụ, lão nhân gia đã về rồi?
Đinh Bằng khẽ mỉm cười:
- Về rồi, Tùng nhi, lần này sư phụ ra ngoài nhờ ngươi ở nhà coi sóc trong
ngoài.
- Sư phụ chớ nói thế, đó là bổn phận của đệ tử. Sau đó hắn lại thử hỏi dò
xét: nghe nói lần này sư phụ đã gặp Tạ Hiểu Phong.
- Ừ! Đã gặp, người còn nghe nói gì nữa?
- Chuyện sư phụ quyết đấu cùng Tạ Hiểu Phong, bên ngoài đồn đại

lao xao,
có người nói sư phụ thắng, cũng có người nói sư phụ thua, còn có người nói, hai
người không phân thắng bại, đệ tử không rõ lời đồn nào đúng.
- Theo ngươi nghĩ thì lời đồn nào đúng?
- Đệ tử không rõ, nên mới xin ý kiến sư phụ.
- Ngươi hy vọng ta thắng hay ta bại?
- Điều này đương nhiên đệ tử hy vọng sư phụ thắng; như vậy khi có người
khác hỏi, đệ tử cũng có chút vinh dự lây.
- Vậy ngươi cứ cho người ta hay như thế được rồi.
Liễu Nhược Tùng sững người:
- Sư phụ đã thắng ông ta thực sao?
Đinh Bằng cười:
- Ngươi cứ nói như thế đi, tuyệt không ai phản bác, kể cả Tạ Hiểu Phong,
bản thân cũng không ra mặt phản đối.
- Sư phụ đã thắng, sao còn có người đồn lầm là sư phụ thua, hoặc là huề
nhau?
Đinh Bằng cười cười:
- Đó cũng chẳng phải đồn nhầm vì ta cũng không phản đối.
Liễu Nhược Tùng ngạc nhiên:
- Như thế là chuyện ra sao?
- Nếu quả ngươi muốn biết thực sự, thì ta cho hay, hai ngừơi chúng ta tuy có
gặp mặt, nhưng chỉ bàn luận một phen, chớ không có động thủ.
- Không động thủ?
- Đúng, không động thủ, nhưng chúng ta đã làm một phen quyết đấu.
- Không động thủ sao có thể gọi là quyết đấu? Chẳng lẽ hai vị chỉ tỷ chiêu
bằng miệng?
- Cũng không có, chúng ta chỉ trao đổi cảnh giới tâm đắc trên võ học. Kết
quả, chúng ta đã đạt đến sự liễu giải nhất trí, giữa ta và ông ấy, đã không còn
nói là được thua nữa. Vì khi thần kiếm của ông ta và thần đao của ta đã phát
xuất, không ai có cách nào phá giải chiêu thức của ai; ta sẽ chết dưới kiếm, ông

ta cũng khó tránh khỏi táng thân dưới đao của ta. Vì vậy, giữa chúng ta không
còn nói được hay thua nữa.
- Chẳng lẽ, chỉ một chút hơn thua, trên dưới cũng không phân rõ sao?
Đinh Bằng cười:
- Đó cũng chẳng phải không có, tự nhiên cũng phải có cao thấp, chẳng qua,
không ai muốn tranh thủ cái thắng lợi này. Gọi rằng hơi thắng một chút, tức là
tự khống chế được chiêu thức của mình lúc cần thiết, có thể thu hồi mà không
làm đối phương bị thương.
- Như thế, tự mình có được an toàn không?
- Rất khó, trừ phi đối phương cũng cao minh như mình, bằng không, chỉ có
chết dưới tay đối phương. Dùng cái chết để đoạt lấy tiên cơ thắng lợi; ông ta
chẳng ngu như vậy, ta cũng chẳng ngốc đến thế; cho nên chúng ta không tỉ thí
cho thấy kết quả.
Liễu Nhược Tùng hầu như thất vọng:
- Rồi sau này?
- Sau này, có thể cũng có ngày, lúc chúng ta không còn biết suy nghĩ nữa,
mới tìm đối phương quyết đấu, dùng cái chết để biểu hiện tài nghệ mình cao hơn
một bậc.
- Giống như Yến Thập Tam năm xưa đã đánh bại Tạ Hiểu Phong?
- Không giống vậy, Yến Thập Tam không tự khống chế được kiếm thức, chỉ
có thể đưa nhuệ khí về phía mình; Tạ Hiểu Phong đã có thể hoàn toàn khống
chế được kiếm mình, cho nên nói một cách đúng đắn, Yến Thập Tam đã thua
dưới tay Tạ Hiểu Phong.
- Điểm này đệ tử ngu muội, xin sư phu chỉ giáo thêm.
- Tạ Hiểu Phong sống, Yến Thập Tam chetá; đó là chứng cớ.
- Nhưng theo như sư phụ nói, thì lại là trái ngược với lời đồn trước sao?

- Không sai, nhìn thì là trái ngược, nhưng trên thực tế lại không trái ngược;
một người có thể kêu kẻ địch thắng mình phải tự tử, để bảo toàn tính mệnh, thì
người đó sao có thể coi là thất bại được?
Liễu Nhược Tùng than một hơi:
- Đạo lý của sư phụ quá sâu xa, đệ tử thực không hiểu nổi.
- Cũng khó trách, võ công ngươi chưa đạt tới cảnh giới đó, tất nhiên chẳng
dễ dàng hiểu được, chỉ cần ngươi có thể hiểu được lời ta nói, ngươi sẽ "đột phi
mãnh tiến". Bước thêm một tầng lầu, và trở thành cao thủ hạng thứ ba.
- Cao thủ hàng ba?
- Đúng, ta và Tạ Hiểu Phong đã đi trước, ngươi chẳng thể theo kịp.
Nhìn ngạo khí "bất khả nhất thế" của Đinh Bằng, Liễu Nhược Tùng hận
không túm được đầu Đinh Bằng dộng mạnh cho vài đạp! Nhưng hắn chỉ cười
khiêm nhượng:
- Đệ tử sao dám tề danh cùng sư phụ, nếu có thể liệt danh cao thủ đệ tam đã
đủ rồi.
Đinh Bằng cười, khen:
- Rất tốt, "nhu tử khả giáo" (con nít dạy được), ngươi muốn đạt tới cảnh giới
này, không khó,chỉ cần biết nghe lời ta là được.
- Đệ tử cung kính nghe lời sư phụ chỉ giáo.
- Tìm một nơi cách biệt thế nhân, ngoảnh mặt vào tường, tĩnh tọa, suy nghĩ
trong mười năm. Trong mười năm đó, ngươi cần quên hết tất cả, khiến tự mình
thành một khối trống rỗng, quên hết tất cả võ công cũa ngươi; lúc tái xuất,
ngươi sẽ trở thành cao thủ, thiên hạ vô địch.
Liễu Nhược Tùng tỏ vẻ thất vọng:
- Chỉ đơn giản như thế?
- Không đơn giản, ngươi đã có cơ sở võ công rất vững tốt, trở ngại chỉ là tâm
không hội được với thần; nếu ngươi có thể khiến tâm không linh hợp

nhất với
thần, thì tiện tay đưa ra đều thành chiêu thức, một chiêu thức rất đơn giản, có
thể phát huy hiệu lực tối cao; đó gọi là hóa phủ hủ vi thần kỳ.
Liễu Nhược Tùng nói:
- Đệ tử đã hiểu, đây là cảnh giới võ học hình nhi thượng, đệ tử chẳng phải tư
liệu để luyện võ học đó.
- Nếu thế, ngươi sẽ vĩnh viễn chỉ vào hạng nhị lưu thôi.
- Đệ tử chỉ hy vọng được vào hạng nhị lưu, hoặc tam lưu là mãn nguyện rồi.
- Vậy thì quá dễ, lúc ngươi rảnh rỗi, chỉ cần học với A Cổ là được. Nếu
ngươi có thể học được bản lãnh một vài phần của A Cổ, là đủ có thể liệt danh
vào hàng đệ nhất cao thủ trần thế.
- Được liệt hạng nhất cao thủ là những người nào?
- Chẳng hạn như chưởng môn nhân của năm đại môn phái, bái đệ Lâm
Nhược Bình của ngươi…
- Nghe nói Lâm Nhược Bình đã bại dưới đao của sư phụ?
Đinh Bằng cười:
- Đó chẳng phải là tỉ thí. Ngươi là đồ đệ ta, hắn là bái đệ ngươi, ta chỉ làm
chuyện dạy dỗ vãn bối, chẻ kiếm của hắn thành hai mảnh, hắn nhát gan quá,
nên đã quá sợ mà thôi.
Liễu Nhược Tùng trước giờ vẫn có hảo cảm với người bái đệ này, nên hiện
giờ, hắn cũng có tâm lý “đồng cừu đồng phẫn”, muốn chém trên đầu Đinh Bằng
một đao, chỉ tiếc hắn dám nghĩ trong bụng mà thôi, chớ không có dũng khí thực
hiện ra ngoài.
Đinh Bằng bỗng hỏi:
- Tùng nhi, tin tức giang hồ của ngươi rất linh thông, lúc ta về đây, phát hiện
một đại sự, ngươi biết về chuyện này không?
- Sư phụ nói đại sự gì?
- Trong khu rừng cách thành tây bảy mươi dặm, có mười người

giang hồ bị
giết phơi xác trong rừng.
Liễu Nhược Tùng ra vẽ kinh hoàng:
- Có chuyện này sao?
Đinh Bằng bỗng gằn giọng:
- Ta hỏi ngươi biết hay không biết, ngươi dám nói không biết, ta sẽ cho
ngươi một đao.
Liễu Nhược Tùng đã thấy Đinh Bằng giơ cao viên nguyệt loan đao, liền biến
sắc, vì hắn biết Đinh Bằng không nói chơi. Dưới sự uy hiếp sống chết, hắn buột
miệng nói:
- Đệ tử biết.
Thần sắc Đinh Bằng hơi dịu lại:
- Liễu Nhược Tùng, trong lòng ngươi chuyển động ý niệm gì, ta hoàn toàn
biết rõ, vì vậy trước mặt ta, ngươi chớ giả bộ mê hồ, mà tự cho là thông minh.
Sắc mặt Liễu Nhược Tùng chưa hết kinh hãi, hỏi:
- Nếu đệ tử thật tình không rõ, há chẳng sư phụ chém chết oan uổng sao?
Đinh Bằng thản nhiên:
- Khi thực tình không biết, ta sẽ không ép ngươi. Ta chẳng đã cho ngươi
biết, trong bụng ngươi chuyển nghĩ ý niệm gì ta đều biết rõ sao?
o
Liễu Nhược Tùng nhìn Đinh Bằng, mặt lộ vẻ sợ hãi, người trong bụng có
tính toán gian dối, nếu đứng trước địch nhân của mình, hoàn toàn không sao giấu
nổi tâm sự, giống như một con thỏ, bị cột trước miệng hầm bẫy cọp. Thỏ tuy
linh lợi, nhưng dưới tình hình đó, chẳng khác đã bị tuyên án tử hình, sớm muộn
gì, cũng biến thành miếng mồi trong miệng cọp.
Đinh Bằng chỉ cười cười nói:
- Lúc ta kể chuyện đó, ta chưa biết là ngươi hiểu chuyện ấy, cho nên lúc ta
hỏi ngươi lần thứ nhất là ta muốn hỏi ngươi thật.

- Chẳng lẽ câu trã lời của đệ tử có vấn đề?
- Đúng thế, ngươi biểu lộ rất kinh lạ, tưởng như thật, đó là sơ hở. Vì ngươi
vốn dĩ chẳng phải kẻ coi trọng sự sống chết của kẻ khác, nếu ngươi thực sự
không biết, nhất định ngươi sẽ hỏi những người chết đó là ai, nhưng ngươi lại
chú ý đến chuyện có xẩy ra thôi, như vậy, tỏ rõ ngươi đã sớm biết những người
chết đó là ai rồi.
Liễu Nhược Tùng lại hận không vả cho mình một cái tát; tự mắng mình là
đồ ngu ngốc, cả đến thói quen của mình cũng không rõ, thì sao có thể làm
chuyện giả trang được. Hắn không rõ, thói quen của một người, thường thường
người khác đều biết, mà riêng mình là kẻ duy nhất không biết.
Đinh Bằng không để hắn có thời gian tự trách mình, mà hỏi tiếp:
- Những người đó chết như thế nào?
Lần này hắn không dám nói dối:
- Nghe nói chết dưới tay của Ngân Long Thủ.
- Ngân Long Thủ là người như thế nào?
- Ngân Long Thủ là người có độc môn võ công trong số bốn vị trưởng lão
Ma giáo, cùng một bọn với vợ chồng Thiết Yến đã bị sư phụ đánh thương trước
kia.
- Tại sao y phải giết những người này?
- Điều này đệ tử không rõ, đệ tử chỉ nghe một người đi đường mục kích kể
lại; mô tả hình dung tướng mạo kẻ hành hung, nên đệ tử mới suy đoán là Ngân
Long Trưởng Lão, người khác e rằng cũng chẳng hiểu gì.
- Theo ngươi thấy có phải y nhằm vào ta không?
- Chắc không phải, nếu y muốn trả thù cho vợ chồng Thiết Yến, thì nên trực
tiếp đến tìm sư phụ, chẳng nên giận lây những người không liên quan.
- Cũng có thể hắn nhằm ta thị oai trước, mới cố ý trên đường ta về đây giết

chết một nhóm người.
Liễu Nhược Tùng có vẻ e dè nói:
- Cũng rất có thể lắm, người trong Ma giáo rất đồng tâm, đối với đồng bọn
bị nhục, họ cho rằng toàn giáo bị sỉ nhục; nhất định phải giết chết cho bằng
được đối phương mới thôi. Cho nên, năm xưa, khi nói đến Ma giáo, mọi người
đều biến sắc, coi như nói chuyện về cọp dữ.
- Chuyện liên quan đến Ma giáo, ngươi biết được bao nhiêu?
- Đệ tử biết rất ít, vì họ rất thần bí, người ngoài khó biết được tình hình của
họ.
- Ta muốn ngươi ra ngoài dò xét, đầu đuôi nhân quả của chuyện này, ngày
mai trả lời ta.
- Đệ tử e rằng chuyện này…
- Bất kể ngươi dùng phương pháp gì, chẳng được thối thác làm không xong;
ngày mai, trước khi trời lặn, nếu ngươi chưa có hồi đáp, tốt nhất ngươi nên tìm
một nơi có nền phong thủy tốt, chờ ta; nhớ kỹ, trước khi mặt trời lặn ngày mai.
Liễu Nhược Tùng không nói gì thêm, hành lễ lui ra. Ra tới cửa, hắn mới lôi
cả ba mươi sáu đời tổ tông của Đinh Bằng ra đào bới chửi rủa.
o
Đêm tháng mười, đêm không trăng. Trời tối như mực, mây đen u ám. Một
tòa nhà lớn hoang phế, nghe nói, vì có Hồ tiên đến ngụ, nên chủ nhà bán rất rẻ
cho một cặp vợ chồng già. Hai vợ chồng già này không sợ Hồ, họ chỉ dọn dẹp
sơ xài hai căn để ở, họ cho mọi người hay, trong vườn quả thực có Hồ, nhưng Hồ
Tiên thương họ già cả, không nơi nương tựa, nên bằng lòng cho họ ở đây nương
náu. Có một kẻ hiếu sự, đêm đêm lẻn vào dò xét, nhìn thấy trong vườn, qủa
nhiên có mỹ nữ, tuấn nam lai vãng xuất hiện một thoáng rồi biến mất,

kế đó y
hôn mê bất tỉnh. Ngày hôm sau, y bị trói gô, treo trên cột cờ, nơi góc lầu thành
thiệt cao và thiếu một vành tai. Từ đó trở đi, không ai dám vào dò xét tòa nhà
hoang phế này nữa.
Thanh Thanh dẫn Tiểu Vân len lén tiến vào tòa nhà. Một bóng người cao
lớn chận nàng lại. Là vị sơn thần mũ đồng, giáp đồng, sắc mặt màu thanh đồng,
đã có lần xuất hiện tại Sơn thần miếu lúc trước. Lúc Sơn thần, cúi mình thi lễ,
những miếng đồng chạm nhau kêu loảng xoảng.
Âm thanh của sơn thần chói tai như tiếng chuông đồng đập vách tường:
- Thuộc hạ tham kiến công chúa, tại sao công chúa đến đây?
- Ta có việc gấp đến gặp Gia Gia, các vị chiếm ngự nơi này thật khó tìm; ta
tìm mấy ngày mới kiếm được.
Nét mặt Sơn thần không có biểu tình, nhưng âm thanh tỏ ra rất cảm tình:
- Công chúa không nên đến đây, lão chủ nhân đã căn dặn bọn thuộc hạ
không được liên hệ với công chúa nữa, vì công chúa đã không còn là người của
bổn bang nữa.
Thanh Thanh nói:
- Tiểu nữ biết, nếu không có người trong môn phái đến tìm tiểu nữ, nhất định
tiểu nữ không dám đến đây.
- Trong môn phái có người đến tìm công chúa? Điều này không có thể?
- Tuyệt đối không lầm, mà còn phát xuất một kim xà lệnh cũa Gia Gia, vì
vậy tiểu nữ mới đến tìm Gia Gia để hỏi cho rõ.
- Tuyệt không có chuyện này, trước đây mấy hôm, lão chủ nhân còn dặn đi,
dặn lại, chúng thuôc hạ tuyệt đối không được liên hệ với công chúa.
- Nhưng Kim xà lệnh của Gia Gia, tuyệt không phải giả, mà người truyền

lệnh là kim y sứ giả.
Sơn thần ngạc nhiên:
- Thực có chuyện này sao? Hiện tại Kim xà lệnh đều do thuộc hạ cai quản,
nếu có chuyện này tại sao thuộc hạ không biết. Công chúa, vì chuyện gì, lão
chủ nhân truyền cấp Kim xà lệnh cho công chúa?
- Gia Gia muốn giết chồng tiểu nữ.
Sơn thần giật mình:
- Không có chuyện đó, tại sao lão chủ nhân lại truyền ra mệnh lệnh này;
đối với thành tựu của Đinh công tử gần đây, lão chủ nhân rất vui mừng an ủi,
thấy rằng, bổn môn tuy mỗi ngày mỗi suy vi, nhưng đao pháp cũa bổn bang
trong tay của Đinh công tử, đã có thành tựu phi phàm. Ngày sau, bổn môn cũng
có thể theo thinh danh của Đinh công tử mà trở thành bất hủ.
- Không dấu Đồng thúc thúc, Kim xà lệnh là truyền cho con a đầu này,
muốn nó sát hại chồng tiểu nữ. May, lúc nó hạ thủ, bị tiểu nữ cản lại; nó nói là
phụng mệnh Kim xà lệnh của Gia Gia; vả lại, nó cũng có cầm kim xà lệnh
thiệt; cho nên, tiểu nữ mới cần tìm Gia Gia để hỏi cho rõ ý gì.
Sơn thần nhìn Tiểu Vân, ánh mắt thấu ra từ sau mặt nạ thanh đồng rất
nghiêm khắc, và âm thanh cũng rất trang nghiêm:
- Tiểu Vân, có phải thật không?
Tiểu Vân run rẩy gật đầu:
- Dạ phải.
- Là đích thân Kim y sứ giả truyền kim xà lệnh cho ngươi phải không?
- Dạ phải, lúc truyền kim xà lệnh, còn truyền thêm lệnh dụ của lão chủ
nhân.
- Ngươi không nhận lầm đấy chớ.
- Không, lúc tiểu tỳ nhập môn là do ông ta tiến dẫn và tỳ nữ còn học võ
công của ông ta mấy năm nữa.

- Quả thực hắn trao Kim xà lệnh cho ngươi?
- Dạ phải, tỳ nữ đã trao Kim xà lệnh cho tiểu thư rồi.
Thanh Thanh chuẩn bị đưa ra, Sơn Thần nói:
- Công chúa không cần phải đưa ra cho thuộc hạ coi, Kim xà lệnh không
lầm, chỉ có điều bị mất đi hiệu nghiệm rồi.
Thanh Thanh ngạc nhiên:
- Đã mất đi hiệu dụng rồi?
Sơn thần nói:
- Mấy hôm trước, Kim y sứ giả đã mang đi mười hai Kim xà lệnh, bội phản
bổn môn đi trốn, bị thuộc hạ chận bắt, xử tử tại chỗ, nhưng kim xà lệnh chỉ thu
hồi có mười cái, lão chủ nhân sợ có người cầm hai kim xà lệnh thất lạc đó, loan
truyền cấm lệnh, nên đã thông tri cho các đệ tử sở hữu, phế trừ Kim xà lệnh.
Tiểu Vân thất sắc:
- Chuyện này tỳ nữ không rõ.
- Đương nhiên ngươi không rõ, vì lúc truyền cấp kim xà lệnh cho ngươi, Kim
xà sứ giả chưa bị giết.
Thanh Thanh nói:
- Kim Y sứ giả mà cũng phản bội bổn môn, thực khiến người khó tin; chẳng
phải hắn vẫn luôn luôn trung thành hay sao?
Sơn Thần than một hơi dài nói:
- Nhưng hắn là đệ tử Kim sư trưởng lão, lại là phó đàn chủ của Kim lão đại;
Kim lão đại đến tìm hắn, hắn chỉ có nước đi theo mà thôi.
- Chẳng lẽ hắn không biết Kim sư trưởng lão là phản đồ bổn môn sao?
- Biết cũng vô ích, Kim lão đại đối với hắn ơn nặng như núi; mà môn hộ đối
với hắn có quy luật nghiêm khắc; đem so sánh, tự nhiên hắn ngả theo phía Kim
lão đại.
Thanh Thanh cũng chép miệng than:
- Bổn môn đang từ khí thế như mặt trời giữa đỉnh trưa, đùng một cái ngã

xuống; đùng một cái, ba vị trưởng lão bội phản; e rằng cũng đều vì một nguyên
nhân giống này.
- Đúng vậy, họ tuy là trưởng lão địa vị cao quý, nhưng chẳng được hưởng thụ
chút đặc quyền tôn nghiêm, phạm chút lỗi lầm, vẫn bị phân xử trước mọi người.
Quy luật này của môn hộ được lập ra, chủ ý là muốn mọi người đề cao cảnh
giác, không được phạm chút lỗi lầm; chủ ý tuy hay, nhưng quá nghiêm khắc.
- Tiểu nữ đã có nói với Gia Gia, nhưng cách nhìn của lão chủ nhân không
thế, người nói, quy luật không thể thay đổi. Người địa vị càng cao, càng phải
cẩn thận tự trọng, càng không được phạm lỗi; đối với chuyện ba vị đàn trưởng
lão bội phản, Gia Gia nhất định không cho là lỗi tại môn quy, mà là tự các vị đó,
đức hạnh tu vi không đủ, để giữ trọng nghiêm. Như Đồng thúc thúc, có phạm
lỗi lầm nào đâu.
Sơn thần thở dài:
- Lão chủ nhân lập pháp rất nghiêm, mà tự mình cũng tuân thủ rất đúng đắn.
Thuộc hạ nhớ, có một lần vì vô ý phạm lỗi; lão chủ nhân cũng cởi trần trước
mọi người, chịu hình phạt đốt lửa; bọn thuộc hạ bốn người quỳ xuống xin miễn,
lão chủ nhân còn mắng chúng thuộc hạ một trận, kể từ lần đó, khiến thuộc hạ
đối với lão chủ nhân, muôn phần kính sợ; nhưng người khác lại không nghĩ thế.
Thần sắc sơn thần hơi chuyển biến, nói tiếp:
- Như vậy cũng tốt, sau trận thảm chiến này, những đệ tử bổn môn còn lại,
tuy không nhiều, nhưng đại bộ phận đều là những kẻ trung thành, tâm chí như
nhất, chỉ có vài kẻ tâm chí bất nhất…
Ánh mắt sơn thần lại quét nhìn trên mặt Tiểu Vân, khiến nàng biến

sắc lợt
lạt, vội nói:
- Đồng đại thúc, tỳ nữ luôn luôn trung thành chăm sóc hầu hạ tiểu thư,
không tin, đại thúc có thể hỏi tiểu thư.
Sơn thần hừ một tiếng lạnh lùng nói:
- Tiểu Vân, ngươi cùng Tiểu Hương đi theo công chúa, lão chủ nhân đã trừ
tên thân phận của hai người rồi.
Tiểu Vân ngập ngừng:
- Dạ… có điều chúng tỳ nữ vẫn thường có liên hệ với môn hộ.
- Đó là vì để giúp đỡ Đinh công tử; tuy công tử đã trở thành vô địch thần
đao, nhưng kinh nghiệm giang hồ rất thiếu kém; vả lại, công tử cũng không mấy
quan tâm sự tình giang hồ, nên lão chủ nhân mới cho phép môn hạ đệ tử, chuyển
cáo những biến động giang hồ, cũng dành cho các ngươi bất cứ những giúp đỡ
cần thiết. Nhưng kể cả công chúa trong đó, các ngươi chỉ còn là địa vị khách
khanh, ngươi hiểu rõ không?
- Đệ tử rõ.
Sơn thần cười lạnh:
- Hiểu rõ thì tốt; nhưng ngươi lại nói dối một chuyện kém thông minh. Ngươi nên nghĩ kỹ coi, kim xà lệnh là tín phù truyền lệnh rất cao trong môn
phái, dù ngươi có còn trong môn phái, cũng không đủ tư cách tiếp nhận lệnh đó,
chớ đừng nói ngươi đã là người ngoài môn phái.
Tiểu Vân biến sắc, nói:
- Nhưng đích xác là Kim Y sứ giả truyền xuống.
- Hành tung các ngươi, ta luôn nắm trong tay, ngươi nói Kim Y sứ giả, tại
căn khách sạn đó, truyền đến, thời gian có phải vào nửa tháng trước có đúng
không?
- Đúng, hôm đó là ngày mười hai tháng chín.
Sơn thần nói:
- Ngày mồng chin tháng chin, Kim Y sứ giả đã mượn kế ly khai, đại

khai
mục đích là để phối hợp hành động với ngươi; chỉ tiếc, hắn đã bị giết ngày mười
một tháng chín, chẳng lẽ hồn ma của hắn đi tìm ngươi để truyền lệnh sao?
Sắc mặt Tiểu Vân biến thảm bạch hơn. Sơn thần nói tiếp:
- Ta tin Kim xà lệnh đã sớm trao đến tay ngươi trước đó rồi. Vì ngày chín
tháng chín, lão chủ nhân muốn tế phần mộ, tra nghiệm các loại lệnh phù; kim
xà lệnh đã thiếu mất hai cây trong tay Kim Y; sợ bị truy xét nên hắn mới vội vã
chạy trốn; ta biết hắn vẫn qua lại với Kim sư trưởng lão, nên cũng luôn luôn chú
ý hành động của hắn.
Thanh Thanh trầm nét mặt hỏi:
- Tiểu Vân, ngươi đã nói dối thiệt hả?
Tiểu Vân than một tiếng quỳ xuống:
- Tiểu Vân cầu xin được chết!
Thanh Thanh than:
- Tiểu Vân, ta đã coi ngươi như chị em; thậm chí chồng ta, ta cũng chia sẻ
cho ngươi hưởng, tại sao ngươi làm thế?
Tiểu vân khấu đầu, không nói một câu; đầu nàng đập xuống đất, kêu binh
binh.
Sơn thần nói:
- Tiểu Vân, ngươi nên biết, mệnh lệnh đó truyền cho ngươi thật hoang
đường, với chút bản lãnh của ngươi, sao có thể giết được Đinh công tử?
Thanh Thanh nói:
- Đó là dưới một tình hình rất đặc biệt, nếu tiểu nữ không đến kịp thời, nó có
thể đắc thủ rồi.
“Không thể được, nếu Đinh Bằng dễ dàng bị giết như thế, thì không phải là
Đinh Bằng nưã!”
Câu nói này được thốt ra từ một trung niên thư sinh, từ ngoài bước vào.

Thanh Thanh vội quỳ xuống:
- Thanh nhi xin thỉnh an Gia Gia.
Trung niên kéo nàng đứng lên, cười cười nói:
- Hài tử, có phải ngươi đến tìm Gia Gia đòi mạng không?
- Thanh nhi không dám, chỉ muốn đến hỏi Gia Gia, tại sao phải đưa ra mệnh
lệnh đó?
Trung niên nhân đưa bàn tay hiền từ vuốt tóc nàng nói:
- Thanh nhi cho rằng Gia Gia làm vậy sao?
- Thanh nhi nghĩ Gia Gia không làm như thế, nên mới đến để tìm hiểu cho
rõ, nếu quả Gia Gia có ý đó, Thanh nhi sẽ không tới.
Trung niên nhân hả một tiếng, hỏi: ngươi nói không tới là ý gì?
- Thanh nhi sẽ chấp hành mệnh lệnh của Gia Gia.
- Thật vậy sao?
- Tự nhiên là thật, mà Đinh Bằng cũng không phản kháng, trói tay chịu chết.
Mệnh của chàng, Gia Gia cứu; tất cả của chàng ngày nay, Gia Gia thành tựu
cho chàng; Gia Gia muốn chàng chết, chàng tuyệt không do dự.
- Ngươi dám bảo đảm không?
- Nếu Gia Gia muốn chàng làm chuyện gì chàng không muốn, có thể chàng
chống lệnh; nhưng Gia Gia muốn chàng chết, chàng nhất định tùng mệnh;
Thanh nhi hiểu biết chàng rất rõ, tuyệt đối có thể bảo chứng.
Trung niên nhân rất an ủi, cất tiếng cười lớn:
- Hay, hay, tiểu tử ấy có phần tâm ý như thế cũng không uổng công ta tốn
một phen tâm huyết.
Thanh Thanh nói:
- Tuy Gia Gia không cho chàng biết nhất thân công lực của chàng có được
ngày hôm nay là do Gia Gia chuyển cấp tu vi bản thân của Gia Gia cho chàng,
nhưng Thanh nhi tin rằng, trong lòng chàng rất minh bạch; mà chàng cũng chẳng
phải người vong ơn bội nghĩa.
- Hắn còn coi ngươi là Hồ?
- Điều này Thanh nhi không rõ, theo lý, trong lòng chàng đã biết rồi

mới
phải; nhưng đích xác chàng vẫn coi chúng ta là Hồ.
Trung niên nghĩ ngợi một lát, lớn tiếng cười ha hả:
- Hay, hảo tiểu tử, khéo hồ đồ, nếu hắn nghĩ như thế, ngươi cứ giữ danh
nghĩa là Hồ.
- Rồi sau này?
Trung niên nhân cười:
- Đừng tính sau này; chuyện tương lai có ai đoán trước được; chỉ có một
chuyện ngươi phải tin tưởng, Gia Gia tuyệt không làm hại đến chuyện của các
ngươi; nhất là Đinh Bằng, Gia Gia rất thương mến hắn còn hơn ngươi nữa.
- Thanh nhi đã hiểu.
Trung niên vỗ vai nàng ôn tồn nói:
- Đã hiểu rồi thì tốt, hãy dẫn Tiểu Vân đi đi, sau này đừng chạy nháo loạn
lên nữa; chúng ta lại phải dời đi chỗ khác nữa rồi.
- Lại phải dời đi, tại sao?
- Chỗ này, cả ngươi cũng tìm được, sao kể là an toàn nữa?
Sơn thần ngập ngừng, hỏi:
- Chủ nhân muốn tha cho Tiểu Vân đi?
Trung niên cười:
- Nó đã không còn là người trong bổn môn, chúng ta không có quyền xử trí
nó.
- Nhưng nó có Kim xà lệnh của bổn môn.
Đó không phải là Kim xà lệnh, Kim xà lệnh của chúng ta đã bị phế từ ngày
mồng mười, tháng chín rồi. Nó chưa làm gì sai lầm; còn chuyện bất lợi đối với
Đinh Bằng, là gia sự của họ, chúng ta không nên can thiệp được; Đồng Đà,
ngươi nói, có phải không?
Sơn thần cung kính:
- Dạ phải, chủ nhân.
Trung niên nhân cười, nói tiếp:
- Ta rất cao hứng sự tình phát triển như thế này; Thanh nhi, nếu hôm đó,

ngươi không kịp tới, nó cũng không giết chết được Đinh Bằng; vì hiện giờ tiểu
tử đó, đã được đã thông sinh tử huyền quan, tiến vào cảnh giới "thiên nhân hợp
nhất', há một mũi kim bạc nho nhỏ có thể giết được sao; mà kẻ kêu nó động thủ
cũng biết điểm này.
Tiểu Vân nín không được hỏi:
- Thế sao họ còn muốn tiểu tỳ động thủ?
- Hắn chỉ muốn sau khi ngươi thất bại sẽ nói ra kẻ chủ mưu sai khiến là ta,
khiến Đinh Bằng hận ta mà thôi.
Tiểu Vân cúi đầu không nói; trung niên nhân nói tiếp:
- Tuy ngươi không chịu nói kẻ chủ sự là ai, nhưng ta cũng biết hắn là Kim sư,
vì chỉ có hắn mới kêu được Kim Y lấy trộm Kim xà lệnh đưa cho hắn, để chuyền
đến tay ngươi.
Tiểu Vân dập đầu một cái trước trung niên nhân, rồi quay sang Thanh Thanh
và Sơn Thần dập đầu đoạn đứng lên đi ra. Thanh Thanh gọi:
- Tiểu Vân, ngươi đi đâu đó?
- Tỳ nữ mang ơn chủ nhân từ bi tha mạng; mà chỗ tiểu thư cũng không dung
thân được nữa, chỉ còn tự mình đi kiếm nơi sống mà thôi.
Thanh Thanh hỏi:
- Kim Sư chịu thu dung ngươi không?
- Tỳ nữ không rõ; lúc giao phó công tác, chỉ dặn lúc đắc thủ rồi lập tức đến
một chỗ, sẽ có người tiếp ứng. Hiện tại, nghe chủ nhân nói, ông ta cũng sớm
biết tỳ nữ tất chết, và không thể đắc thủ được, vậy thì nơi đó chỉ là hư tạo chứ
không có thiệt.
Trung niên nói:
- Ngươi cũng rõ con người của Kim sư; trừ phi, khi hắn còn cần dùng ngươi,
bằng không, hắn sẽ không dung tha cho ngươi được sống.
Tiểu Vân thẫn thờ than, hiển nhiên nàng đã biết chuyện này. Thanh Thanh

hỏi:
- Tiểu Vân, tại sao ngươi lại đi nghe lời chúng?
- Vì tỳ nữ muốn được sống.
- Không nghe lời chúng, chẳng lẽ sẽ bị chết sao?
Tiểu Vân nhìn trung niên nhân nét mặt ông ta cũng có vẻ trầm trọng, rồi ông
ta khẽ than:
- Nếu ngươi ở lại đây, chúng ta cũng không bảo chứng ngươi sẽ không bị
hại; vì ta cũng không rõ ở chỗ này còn có ai là người của bọn chúng.
Thanh Thanh nói:
- Nhưng nếu ngươi theo ta, ta bảo chứng ngươi sẽ được an toàn; vì bên ta chỉ
có ngươi, A Cổ và Tiểu Hương, sự trung thực của hai người họ, ta tuyệt đối tín
nhiệm.
Tiểu Vân nói:
- Tiểu thư, trừ phi tiểu thư suốt ngày theo bên cạnh Đinh công tử, còn không,
tiểu thư cũng không đủ an toàn; võ công tiểu thư, không hơn được Kim Sư
trưởng lão.
Thanh Thanh cười:
- Cũng có thể, nhưng hắn chẳng dám động đến ta, vì hắn giết ta, Đinh công
tử sẽ tìm hắn ngay.
Tiểu Vân hỏi: tiểu thư còn thu dụng tiểu tỳ sao?
Thanh Thanh cười vui vẻ:
- Tại sao không? Ta cũng chưa bao giờ nói không cần ngươi. Chúng ta sống
chung nhau nhiều năm, nếu ngươi có được chỗ tốt hơn để an thân, tự nhiên ta
không cản; nhưng ngươi ra đi lưu lãng, chi bằng hãy theo ta.
Cuối cùng, Tiểu Vân đã quay trở lại. Trung niên nhân nhìn Thanh Thanh
với vẽ tán thưởng an ủi:
- Thanh nhi, ngươi rất tốt; ngươi hiểu được lòng khoan thứ hơn ta, ngươi nhất
định sẽ có một tương lai rất tốt đẹp sau này; chỉ tiếc, ta hiểu được quá muộn,

nếu ta hiểu được đạo lý này sớm hơn, có thể không gặp kết quả như ngày nay.
Dứt lời, ông ta quay mình đi rất lẹ, vì không muốn để ai nhìn thấy nước mắt.
Thanh Thanh hiểu rõ, nên nàng quay sang Sơn thần gật đầu nói:
- Đồng thúc thúc, tiểu nữ đi đây, thúc thúc bảo trọng, lần sau sẽ gặp lại.
Thanh Thanh không chào biệt tổ phu; nàng biết Gia Gia quay mình đi, là
không muốn nhìn cảnh bịn rịn. Theo tín ngưỡng của môn phái, nước mắt là
thánh thủy, rất trân quý. Trong đời người, chỉ được rơi lệ một lần. Nàng biết,
Gia Gia đã rơi giọt lệ thứ nhất. Vì câu thơ "Đêm xuân lầu vắng nghe mưa rơi"
mà rơi lệ. Đó tất nhiên là một chuyện cũ cực kỳ bi thương thảm thiết; chỉ tiếc
không ai biết rõ, kể cả người vợ gần gũi nhất của ông ta cũng không rõ. Nước
mắt của Gia Gia tuyệt chẳng thể rơi thêm lần nữa; nên nàng chỉ cung kính khấu
đầu sau lưng Gia Gia nàng, rồi dẫn Tiểu Vân đi.
Tiểu Vân đi trước, Thanh Thanh theo sau, hai người đều cưỡi ngựa. Vì họ
chẳng phải thực là Hồ, không có phép phi thiên nhập địa, độn tích vô hình, mà
lần này đường đi lại quá xa, dù có khinh công tuyệt diệu, lục địa phi hành, cũng
không thể phi tẩu đường dài; bất đắc dĩ họ phải mượn sức ngựa. Hai người lại
mặc y phục rất phổ thông, càng dễ bị chú ý; may, họ đều dùng vuông lụa mỏng
che mặt, bằng không, sẽ gây xao động hơn. Riêng thân hình mỹ diệu của Thanh
Thanh, cũng như thỉnh thoảng biểu lộ phong nghi trong thoáng chốc, cũng đủ
khiến người nhìn thấy mê mẩn, nếu còn nhìn thấy gương mặt xinh đẹp tuyệt thế
của nàng, e rằng cũng có người theo sau lũ lượt như lúc Đinh Bằng đi Thần kiếm

sơn trang. Ra khỏi thành, người qua lại thưa bớt, hai người có thể dong ngựa
song hàng, Tiểu Vân lo ngại, nói:
- Tiểu thư, tiểu tỳ sợ có thể xẩy ra chuyện.
- Ta biết, nhưng không biện pháp gì khác.
- Hay chúng ta có thể hóa trang một chút.
- Ta biết, nhưng làm thế càng rắc rối hơn; hiện tại như thế này, tất nhiên có
rất nhiều người nhận ra ta, nhưng chẳng dám khinh xuất động thủ. Nếu chúng ta
hóa trang thành hình dạng khác, cố nhiên có thể qua mắt một số người, nhưng
không qua được những kẻ lịch lãm, rồi bị họ hạ thủ ngầm, chúng ta sẽ bị chết
không ai hay.
Nghĩ cũng phải, nên Tiểu Vân khẽ than:
- Công tử Gia, tiếng tăm quá lớn, lại thành danh quá lẹ; bỗng dưng từ chỗ
im lìm vô danh, vọt lên thành kinh thế hãi tục, tề danh với Tạ Hiểu Phong; tất
nhiên có rất nhiều người không tin, không phục, muốn thử một phen, do đó sẽ
đem đến rất nhiều rắc rối, phiền phức.
Thanh Thanh cũng khẽ thở dài nói:
- Tạ Hiểu Phong thành danh đã nhiều năm rồi, cũng chưa hoàn toàn tránh
hết mọi rắc rối phiền phức.
- Dù sao, người tìm đến Thần Kiếm sơn trang cũng giảm ít đi.
Đó chỉ vì mấy năm gần đây Tạ Hiểu Phong đã gạt bỏ mọi sự vụ trên giang
hồ, mà còn được một số người coi như thần minh, bằng không, ông ta cũng thế
thôi. Đã bước vào giang hồ, không sao tránh khỏi phiền phức. Có những người
tự mình phải đi tìm; có những người tự họ tìm đến.
- Hiện tại công tử Gia thế nào?
Thanh Thanh cười:
- Hiện tại chàng không cần phải tìm ai, chỉ tìm một Tạ Hiểu Phong, là coi
như đã tiếp nhận toàn bộ rắc rối phiền phức rồi.

- Chỉ sợ thinh danh của công tử Gia, phiền phức đưa đến không phải là
chuyện nhỏ.
- Tuyệt đối không nhỏ, kẻ chẳng sợ chết không bao nhiêu; rất nhiều người
chỉ lớn lối ngoài miệng, đến khi lâm sự sống chết, họ còn sợ chết hơn ai hết.
Tiểu Vân cười:
- Đừng nói đến chuyện đi kiếm công tử Gia, riêng kẻ đem phiền phức đến
cho chúng ta, ít nhất cũng phải có chút đạo hạnh mới dám làm.
Thanh Thanh nín lặng giây lát, bỗng nói:
- Ngươi dã lầm rồi!
Tiểu Vân ngạc nhiên:
- Tiểu tỳ lầm?
- Phải, hiện tại, phiền phức đã tới rồi; mà đám người này, chúng ta không rõ
đạo hạnh nhiều ít. Nàng chỉ roi ngựa về phía trước, quả nhiên có bảy tám đại
hán đứng bên lề đường, có mấy người còn phanh áo hở ngực, để lộ da thịt vạm
vỡ.
Những người này, người nào người nấy cao lớn. Dưới mắt người thường họ
đều tự coi như hảo hán, anh hùng hào kiệt; vì họ thường đánh lộn ngoài đường,
hoặc gây náo loạn trong tửu lầu. Nhưng dưới mắt người giang hồ chân chính, thì
họ chưa được xếp loại. Lượng tính chất, họ chỉ là một nhóm du côn địa phương.
Đám người này, đều mang binh khí, trường thương, đại đao, thạch phủ, thiết
xích…, rõ ràng có chút võ nghệ; mà trên mắt họ, cũng lộ vẻ như muốn tìm
người gây chuyện phiền phức. Trong giang hồ, đám người này nhất định có
người cầm đầu. Người cầm đầu có thể không biết võ công hoặc cũng biết múa
may vài đường quyền. Có điều, cầm đầu bọn này, tuyệt chẳng phải nhất thiết là

võ công, nhưng phải có hai điều kiện chẳng thể thiếu đó là tiền và thế. Hiện tại
đám người này cũng có người cầm đầu là đệ tử con nhà có tiền, không chịu làm
ăn đàng hoàng. Đám người này, suốt ngày không có việc gì làm, kéo nhau ra
đường, trêu ghẹo con gái nhà lành, hiếp đáp lương dân bá tánh.
Đây là đám cặn bả của xã hội; trong thành thị, hay trong một thị trấn lớn,
tất nhiên đều có chúng. Nhưng đám người này lại dám hoành hành trên quan lộ,
mà còn không có con mắt tinh tường, nhắm ngay Thanh Thanh và Tiểu Vân để
gây sự, kể đã hết thời.
Tiểu Vân nhìn đám người đi tới, cười nói:
- Tiểu thư, những tên không có mắt này, dám đến gây sự với chúng ta, để
tiểu tỳ giáo huấn chúng một phen.
Thanh Thanh cau mày nói:
- Chúng ta không có thì giờ lao xao với chúng.
- Dù ta không tìm chúng, cũng không được yên ổn vô sự đâu; hình như bọn
chúng đến kiếm chúng ta.
Mười mấy cặp mắt đều nhìn hai người, đích xác là chúng có ý đó.
Lúc hai bên tới gần nhau, liền có một gã công tử bảnh bao, kêu đồng bọn
bày thành hàng ngang cản đường, rõ ràng cố ý gây phiền phức.
Sau đó gã công tử bảnh bao đó, tay phe phẩy cây quạt, với điệu bộ gật gù,
mê sắc, lẩm bẩm khen:
- Đẹp! Đẹp quá! Quả là người đẹp hiếm có!
Tiểu Vân nhìn Thanh Thanh khẽ nháy mắt, rồi cười lộ vẻ tình tứ, ngồi trên
ngựa khom lưng nói:
- Xin công tử nhường đường, hai chủ tớ chúng tôi có việc gấp cần phải đi.
Công tử đó cất giọng cười khinh bạc:
- Hai vị nương tử, hán tử trong nhà hai vị thiệt không biết thương hoa tiếc
ngọc; dù việc trọng yếu đến đâu, cũng không nên kêu hai vị mỹ nhân

đẹp như
hoa đi lo công chuyện.
Tiểu Vân làm bộ khổ sở:
- Ngặt nỗi, trong nhà chỉ có một mình tướng công nhà tôi là đàn ông, lại đi
vắng nhà, nên nương tử nhà tôi xuống thôn thâu thuế.
Công tử bảnh bao, gật gù:
- Thật đáng ghét, ghét quá, gã đàn ông vô tình, có một cặp mỹ quyến đẹp
như hoa thế này, mà lại nhẫn tâm bỏ bê, để hai vị phải đi ra ngoài xã hội; bổn
công tử thấy rất bất bình cho hai vị cô nương.
- Xin công tử chớ nói đùa, lão thái thái nhà tôi có bệnh, nên chúng tôi phải
đi mời đại phu đến coi mạch.
Công tử bảnh bao nói:
- Ồ, thì ra lão thái thái có bệnh, chuyện đó không thể chậm trễ, phải mời đại
phu sớm mới được chứ.
- Công tử nói đúng, nhưng bệnh của lão thái thái chúng tôi, đại phu thường
chữa không khỏi, nhất định phải mời vị danh y Diệp Thiên Sĩ tiên sinh ở Tô
châu đến chuẩn trị mới được. Chi phí trên đường, thiếu một ít, bất đắc dĩ nương
tử nhà tôi, phải tự mình xuống thôn thâu thuế; mới thu được một trăm lạng bạc,
sợ vẫn chưa đủ, nên phải trở về hỏi vay ông hàng xóm Trương La.
Công tử bảnh bao làm ra vẻ đồng tình, hỏi:
- Đã mượn được chưa?
- Mượn chưa đủ, phải mượn thêm dù tiền lời cao cũng phải ráng chịu.
- Thế thì thiệt thòi quá nhỉ? Bổn công tử trước giờ thích làm việc tốt, thế
này nhé, bổn công tử cho hai vị mượn năm trăm lạng…
- Thạât hả?
Thanh Thanh vội lên tiếng:
- Tiểu Vân, không quen biết, sao có thể tuỳ tiện mượn tiền người ta.
- Đây cũng là dịp tốt chớ sao thiếu phu nhân, chúng ta về cũng phải mượn,

còn chưa biết có mượn được hay không, vị công tử này chịu giúp đỡ…
Thanh Thanh ngắt lời:
- Mượn rồi sau này biết lấy gì trả?
Công tử bảnh bao cười:
- Thì ra tiểu nương tử ngại về chuyện này, vậy thì khỏi lo, bổn công tử vì có
nhiều tiền bạc quá, không biết tiêu cách nào cho hết. Nương tử thử hỏi mấy
người này coi, người nào cũng đã mượn mấy trăm lạng, nhưng bổn công tử có
bắt họ phải trả lại đâu?
Một gã mập, mặt vàng khè, nói:
- Công tử chúng tôi rất rộng rãi, chỉ muốn chúng tôi đi theo dạo chơi cho có
người làm bạn, nên nợ thiếu đều kể như xóa hết.
Công tử bảnh bao gắt:
- Hoàng Phì, mi nói bậy gì đó, bổn công tử thương các ngươi, chớ đâu phải
thiếu người, mà phải cần các ngươi đi theo cho vui.
Gã Hoàng Phì vội nói:
- Dạ dạ tiểu khả đáng chết, công tử đã có hai vị cô nương này, tự nhiên
không cần chúng tôi nữa. Nói xong, mắt gã lộ vẻ tà sắc, Tiểu Vân nghiến răng
tức giận, nhưng mặt vẫn tươi cười nói:
- Có phải công tử muốn nói chơi không, chúng tôi không biết múa đao, múa
kiếm, sao có thể sánh cùng công tử dạo chơi được?
Công tử bảnh bao cười:
- Đây là bọn thô lỗ nói chơi mà thôi; đối với hai vị giai nhân, tại hạ đâu
dám đường đột. Đương nhiên chúng ta phải chơi trò văn nhã một chút chứ?
Tiểu Vân hỏi:
- Thế nào là văn nhã?
- Tỷ như uống rượu, ngâm thơ, làm câu đối, hát vài tiểu khúc…
- Đây là những trò mà bọn cô nương trong kỹ viện mới biết, chớ chúng tôi là
lương gia phụ nữ chính kinh, làm sao biết được?

- Có một cách chơi, chỉ cần là nữ nhân thì ai ai cũng biết; các vị chỉ cần chơi
với công tử một lần, bổn công tử lập tức tặng các vị một trăm lạng bạc.
Tiểu Vân cười:
- Tôi không rõ tại sao trong thiên hạ lại có người tốt như công tử, khi không
tặng chúng tôi một trăm lạng bạc, chắc phải có điều kiện?
Công tử bảnh bao nói:
- Có điều cách chơi này, các vị không bị thiệt thòi, cũng không mất miếng
thịt nào!
Tiểu Vân quay sang hỏi:
- Thiếu phu nhân nghĩ sao?
Thanh Thanh trầm sắc mặt mắng:
- Nói bậy! Nô tài đáng chết, tự ngươi không biết liêm sỉ, còn dám nói với ta
như vậy hả?
Tiểu Vân than:
- Thiếu phu nhân, không phải tỳ nữ không biết liêm sỉ, tất phu nhân đã thấy,
hôm nay chúng ta không cách nào an nhiên đi qua đây, thôi thì gặp sao, chịu
vậy, ráng chịu trận cho qua, còn được tặng thêm năm trăm lạng bạc.
Công tử bảnh bao cất tiếng cười lớn:
- Đúng. Vị tiểu nương tử này nhận xét khá rõ, hôm nay bổn công tử ra ngoài
tìm vui, may gặp được hai vị, nếu không cho bổn công tử được thỏa mãn vui
thích, sao có thể để cho hai vị đi được.
Tiểu Vân giao hẹn:
- Nhưng bạc thì không thể thiếu được chứ?
Công tử bảnh bao cười cười:
- Tiểu nương tử chớ nói thế, chỉ cần hai vị ngoan ngoãn hợp tác, bên mình
bổn công tử có đem theo bốn năm trăm lạng bạc, nếu cần tặng luôn hết cho hai
vị cũng được.
- Công tử chớ nói gạt người ta, bốn năm trăm lạng bạc là một bọc lớn, đem

theo bên mình không sợ nặng nề bất tiện sao?
Công tử bảnh bao vẫn cười:
- Bạc của công tử trước giờ chưa hề đeo theo bên mình, nhưng do người của
công tử đeo thì cũng thế. Hồ Bửu, mở bạc ra cho hai vị nương tử coi.
Hồ Bưủ là một hán tử khác, ăn mặc lối gia đinh, trên vai đeo một túi vải
dày, vừa mở ra, bên trong đầy ắp một túi bạc trắng xoá.
Tiểu Vân cười:
- Quả thực là bạc, công tử, chúng ta không thể làm chuyện này giữa đại lộ…
- Đương nhiên không thể được; phía trước kia là nhà tại hạ, vào trong đó, có
ăn, có uống, chơi cũng thêm tình tứ.
Tiểu Vân nhíu mày:
- Cố nhiên tốt, nhưng chúng tôi cần lên đường gấp, chẳng thể để lỡ thời giờ,
hãy nên đi lẹ một chút, mời công tử lên ngựa cùng tôi, chúng ta đi trước một
chút được không.
Nàng ngồi trên ngựa đưa ra một cánh tay, ngón tay thon nhỏ, vừa trắng vừa
mềm mại, khiến vị công tử bảnh bao nhìn phải ngẩn người; vội vàng cũng đưa
cánh tay ra; Tiểu Vân chụp ngay mạch môn bóp mạnh. Một cái chụp này của
Tiểu Vân, dù là cao thủ giang hồ cũng phải tê dại toàn thân, chết nửa thân
người. Nhưng vị công tử bảnh bao trông như chẳng có bản lãnh gì, nhưng cổ tay
như được đúc bằng sắt, không chút hề hấn; bị Tiểu Vân kéo lên ngựa, liền đưa
một tay khác điểm huyệt “tiếu yêu” của Tiểu Vân, nói:
- Tay của tiểu nương tử mềm mại quá, chỉ nắm trúng cổ tay của bổn công tử,
đã kéo đi mất nửa phần hồn của bổn công tử rồi!
Bị kéo đi mất nửa phần hồn, chẳng phải là vị công tử bảnh bao, mà là Tiểu
Vân. Nàng bị công tử bảnh bao ôm ghì vào lòng như một xác chết, ngơ ngác bất

động. Thanh Thanh cho rằng Tiểu Vân đã bắt đầu trừng phạt tên sắc lang; đợi
đến khi công tử bảnh bao xuống ngựa, nhìn thần sắc Tiểu Vân mới biết không
xong. Xem ra một gã bảnh bao, xuất hiện với tư thái rất dê tục, lại là một cao
thủ "thân tàng bất lộ"; cả nàng và Tiểu Vân đều đã nhìn lầm. Xem ra, bọn
chúng đứng chờ bên đường, cũng có thể là một dự mưu.
Công tử bảnh bao làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, vẫn cười cười nói với
Thanh Thanh: tiểu nương tử, đi thôi; xong việc sớm, lên đường sớm. Các vị chỉ
trong một thời gian ngắn, có được hai trăm lạng bạc, thiên hạ làm gì có cách
kiếm ra tiền dễ dàng thế.
Gã Hoàng Phì cũng cười nói:
- Chúng ta theo công tử Gia lui tới ra vào, cả ba tháng trời, vị tất đã có được
số tiền thưởng lớn như vậy. Thì ra đàn bà đẹp vẫn chiếm tiện nghi.
Hắn hình như cố ý chọc Thanh Thanh, lúc hắn nói, hắn còn có ý muốn nhào
tới, Thanh Thanh nhìn tư thế của hắn, mới biết người này là một cao thủ hiếm
có, vì toàn thân trên dưới người hắn, hầu như đều được bao trùm một bức tường
vô hình, bảo vệ toàn thân rất kín đáo. Nàng nhìn sang những hán tử khác, họ
cũng đều bày ra tư thế chuẩn bị, và mỗi người đều như tỏa ra một bức tường khí
thể bao bọc.
Thanh Thanh rất bình tĩnh, nàng biết, lúc này không thể rối trí được, muốn
thoát thân, nhất định phải dùng thủ đoạn và phương pháp phi thường mới được.
Lập tức nàng không nói gì, dục ngựa tiến tới như muốn xông ra.
Những hán tử vội vàng động thân, nhào tới phía trước ngăn cản; nhưng
Thanh Thanh dùng kế lấy tiến làm thoái, nàng quật ngựa một roi giục đi nhanh

thêm, rồi thân mình từ trên lưng ngựa vọt lên cao, lao đi rất nhanh như mũi tên
bắn ngược lại.
Nàng đã nhanh, nhưng có người còn nhanh hơn; người đó là hán tử Hoàng
Phi, cũng đuổi theo tới kịp như ánh điện chớp.
Thanh Thanh phóng một cái xa hơn mười trượng, nhẹ nhàng đáp xuống.
Hoàng Phi cũng vừa đáp xuống ngay trước mặt nàng, cười hì hì, hỏi:
- Tiểu nương tử định đi đâu đó?
Thanh Thanh không ngờ thân pháp của hán tử này nhanh như vậy, trong óc
nàng thoáng hiện tên một người, buột miệng kêu:
- Quỷ Aûnh Tử Hoàng Như Phong.
Hoàng Phì mỉm cười:
- Tiểu nương tử cũng nhận biết phỉ danh hiệu?
Thanh Thanh đứng vững thân mình, nói:
- Các ngươi là Liên Vân Thập Tứ Sát Tinh.
Hoàng Phì nói:
- Đối với nhân vật giang hồ, tiểu nương tử cũng rõ quá nhỉ; mấy anh em
chúng tôi, chẳng phải là nhân vật có tiếng tăm, vậy mà tiểu nương tử cũng nhận
biết.
Thanh Thanh cười lạnh:
- Liên Vân Thập Tứ Sát, tuy mới quật khởi giang hồ có mấy năm, mà đã trở
thành đại sát tinh trong hắc đạo, nghe danh táng đởm.
Hoàng Phì:
- Chúng ta chuyên làm chuyện “hắc ngật hắc” (kẻ cướp chận trên đầu kẻ
cướp), tự nhiên bị oán ghét; nhưng chúng ta cũng có chỗ tốt; những kẻ chúng ta
đối phó đều đáng chết, cho nên chưa có ai cho chúng ta là lũ mười phần ác
hiểm, khó lòng tha chết.
Thanh Thanh hỏi:
- Ta không phải người trong hắc đạo, các ngươi nhắm vào ta làm gì?
- Tiểu nương tử cứ đi theo bọn ta một chuyến sẽ rõ.
Thanh Thanh lại nhìn bọn Liên Vân Thập Tứ Sát, nàng nghĩ hôm nay

khó
thể qua khỏi, vì họ đều là những cao thủ tuyệt đỉnh đệ nhất đẳng, nên nàng khẽ
than một tiếng nói:
- Céc ta không muốn theo các ngươi cũng không được.
Hoàng Phì cươì, mặt núng nính như tượng phật Di Lạc, nói:
- Hình như chẳng được thì phải.
Thanh Thanh lại hỏi:
- Có phải các ngươi chuyên đến kiếm ta gây phiền phức?
Hoàng Phì vẫn cười:
- Có thể nói như vậy; hành động của tiểu nương tử cũng lẹ lắm, chúng ta
phải đuổi theo bảy tám ngày, khó khăn lắm mới đợi được nương tử trên con lộ
này.
- Các ngươi biết ta là ai không?
- Đương nhiên biết, tuy trước kia tiểu nương tử âm thầm vô danh, nhưng sau
khi trở thành phu nhân của thần đao Đinh đại hiệp rồi, thì đã là đại nhân vật rất
nổi danh.
- Không có thể, từ trước đến giờ ta chưa lộ diện trước người nào?
- Tiêu chuẩn nhận định đại nhân vật của chúng ta không giống bọn thế tục.
Kẻ khác vì danh mà biết người; chúng ta vì người mà biết danh. Tiểu nương tử
đủ tiêu chuẩn để trở thành đại nhân vật, nên chúng ta mới tìm đến để được thân
cận một phen. Trên giang hồ có rất nhiều kẻ có hư danh; tuy nhiên tiếng rất
vang rền, chúng ta vẫn chưa thèm tiếp xúc thân cận.
Thanh Thanh cười:
- Có thể kể vài tên cho nghe được không?
Hoàng Phì cười:
- Được chứ, kể ra thì nhiều lắm. Người khác thì không nói, lấy ngay tên
Liễu Nhược Tùng, đệ tử tổng quản trong nhà nương tử, cùng mấy tên tề danh với
hắn như Lục Trúc, Hồng Mai; Tuế Hàn Tam Hữu, tiếng tăm chẳng nhỏ, nhưng

chúng ta coi như bọn “thổ kẽ ngõa cẩu”, không xứng đáng chúng ta đoái nhìn
một cái.
Thanh Thanh:
- Nói vậy, các ngươi đã đề cao ta quá rồi?
- Người được chúng ta để ý, chẳng phải tầm thường.
- Ta thực sự không rõ là cao hứng hay di hám.
- Cao hứng là chúng ta, còn di hám là tiểu nương tử.
- Các ngươi muốn ta làm gì đây?
- Vấn đề này hỏi rất có ý nghiã, tiểu cô nương tự mình không rõ, sao chúng
ta rõ?
- Vì không rõ nên mới đặt ra câu hỏi.
- Tiểu nương tử hỏi ta, ta biết đi hỏi ai đây?
- Đương nhiên đi hỏi kẻ chủ sử của các ngươi, ta tin rằng, chẳng phải các
ngươi tự ý kiếm ta gây phiền phức.
- Đích thực chẳng phải chúng ta, cũng không có người chủ sử; chúng ta chỉ
nhận được một phong thơ thông tri, cùng lời hứa năm ngàn lạng hoàng kim; chỉ
cần chúng ta đưa tiểu cô nương đến một nơi họ định sẵn sẽ được đổi lấy năm
ngàn lạng hoàng kim.
- Người trao hoàng kim là ai, các ngươi biết chứ?
- Không biết, chúng ta chỉ biết hoàng kim, không cần biết người.
- Các ngươi biết chắc có thể nhận được năm ngàn lạng hoàng kim?
- Chúng ta chưa hề làm chuyện mà chưa nắm vững; cũng tin rằng chưa có ai
dám qua mặt chúng ta.
Thanh Thanh bỗng cười nói:
- Hoàng Như Phong, ngươi đã lầm rồi, ngươi nên theo Bạch tuyết nhi của ta
học hỏi thêm.
- Bạch Tuyết nhi là vị cao thủ nào?
- Bạch Tuyết nhi không phải là người, mà là con mèo thuộc giống Ba Tư ta
nuôi, toàn thân lông trắng như tuyết, không pha một sợi lông màu nào.
- Cái đó không cần ta đi thảo giáo, để ta gọi lão ngũ của chúng ta đi.

Vừa nói hắn vừa chỉ một hán tử cao gầy, mặt choét, cằm lẹm, hai tai vểnh
lên, trông giống mặt một con mèo, rồi hắn nói tiếp:
- Lão Ngũ của chúng ta tên gọi “Miêu nhi Thiểm” (người mặt mèo), ai nhìn
qua một lần đều không quên được.
Thanh Thanh nhìn hắn một cái rồi nói:
- Muốn quên gương mặt của hắn cũng rất khó.
Miêu nhi Thiểm nói:
- Người được ta nhìn qua, ta cũng không quên vì ta luôn thích để lại trên mặt
người đó một ký hiệu. Dứt lời, trên tay hắn đã mang sẵn một cặp bao tay; đôi
bao tay này chỉ che kín nửa bàn tay; các đầu ngón tay đều có móng vừa bén,
vừa nhọn, vừa dài, giống như móng chân mèo.
Lúc nói, hắn còn đưa móng nhọn lên cao, khua chụp vài vòng. Hoàng Phì
cười nói:
- Lão Ngũ của chúng ta thích có một chuyện, đó là ăn thịt mèo; cũng vì ăn
nhiều quá, nên chẳng những mặt dài giống mèo, cả tính tình thói quen cũng bị
cảm nhiễm giống mèo. Nếu Bạch Tuyết nhi của cô nương có vấn đề gì, nên hỏi
thăm hắn mới đúng.
Miêu Nhi Thiểm hỏi Thanh Thanh:
- Mèo của cô nương đực hay cái?
Thanh Thanh cười:
- Đương nhiên là mèo cái.
Miêu Nhi Thiểm lắc đầu:
- Mèo cái thịt chua quá, không ngon.
Thanh Thanh nói:
- Bạch Tuyết Nhi của ta tuy thịt không ngon, nhưng trí tuệ rất cao. Đủ có thể
dạy các ngươi rất nhiều điều hay, nhất là ngươi. Nàng chỉ Hoàng Phì, nên hắn
hơi ngẩn người, cười hỏi:
- Nó có thể dạy ta những gì?
Thanh Thanh cũng cười:

- Mỗi khi ta cười, kêu nó lại, nhất định nó không tới.
- Tại sao vậy?
- Vì nó biết, đó là lúc ta muốn kiếm nó để xả hơi bực tức. Vừa dứt, đột
nhiên hai ngón tay nàng như hai cái móc câu sắc bén, nhằm đôi mắt của Hoàng
Phì. Hoàng Phì đưa tay lên chụp được cổ tay nàng, cười nói:
- Cái trò này, ta thấy nhiều rồi…
Sắc mặt hắn chợt lộ vẻ nhăn nhó, đau đớn; công lực bên tay phải Thanh
Thanh từ trước bụng hắn rút về, trong tay có thêm một mũi chuỷ thủ còn dính
máu. Rồi nàng cũng cười nói:
- Cái trò này, có thể ngươi chưa thấy qua.
o
Hoàng Phì đưa tay bịt vết thương trước bụng, không nói đươc câu nào.
Lúc đó, gã công tử bảnh bao, từ trên lưng ngựa quay mình lại nói:
- Hoàng Phì, tai sao ngươi trước sau vẫn không học được kinh nghiêm gì, đây
là lần thứ mấy ngươi ăn đòn của đàn bà.
Hoàng Phì gượng cười:
- Hai … lần thứ hai.
Công tử bảnh bao cười lạnh:
- Lần thứ nhất, là ngươi không phòng bị; lần thứ hai này là ngươi không biết
lưu ý.
- Dạ, tiểu nhân ngu quá.
Công tử bảnh bao quay sang Thanh Thanh cười lạnh lùng nói:
- Đinh Phu nhân, ta thành thực mời phu nhân đi một chuyến, hy vọng phu
nhân hợp tác.
- Giả như ta không hợp tác?
- Phu nhân sẻ phải hợp tác, trừ phi Bạch tuyết nhi của phu nhân không đủ
thành thực, hoặc giả nó là con mèo đại ngu.
- Mèo của ta có quan hệ gì?
- Chẳng quan hệ gì, chẳng qua, bước chân mèo đi rất nhẹ; lúc nó tới sau
lưng phu nhân mà phu nhân không hay biết.

Trước mắt Thanh Thanh, đột nhiên không thấy Miêu Nhi Thiểm; vừa định
quay đầu, thì trên mặt bỗng chạm một vật sắc bén lành lạnh, đó là móng mèo.
Tâm thần nàng sơ ý một chút, chân khí phân tán, đã bị đối phương điểm
trúng huyệt đạo giữa lưng.
Lúc Thanh Thanh và Tiểu Vân chưa nổi tiếng, trước kia, thỉnh thoảng họ có
ra chơi ngoài nhân gian, thường gặp một số thiếu niên khinh bạc chọc ghẹo; kết
quả bọn chúng bị xui xẻo; nhưng lần này bị xui xẻo lại là hai người họ.

Viên nguyệt loan đao

Hồi 21
NHỬ MỒI CÂU

Chủ tớ hai người, hiện tại đều bị nhốt trong căn nhà nhỏ, rất được ưu đãi.
Vì họ không bị trói chân tay, cũng không bị đánh đập khổ hình, chỉ trên mình
họ bị một loại thủ pháp cấm chế.
Loại thủ pháp này, cũng không gây đau đớn, mà chỉ làm chân khí trong
huyệt mạch chủ yếu của họ không được quán thông; không ảnh hưởng hành
động, thao tác, nhưng nhất thân võ công, không còn thi triển được, chỉ giống như
một nữ nhân bình thường.
Căn nhà nhốt hai người không rộng, chỉ khoãng một trượng vuông, có hai
chiếc giường; cũng có bàn, có ghế, còn có thêm một thùng máng ngựa để xử
dụng khi bài tiết.
Sinh hoạt này, chẳng thể kể là thoải mái, nhưng đối với kẻ bị giam giữ mà
nói, thì đã kể là rất ưu đãi.

Thanh Thanh ngồi trên giường, rất bình tĩnh; nhưng Tiểu Vân thì nhăn mày
cau có, không ngớt thở vắn than dài; rồi bỗng dưng chồm dậy, đánh một quyền
nhằm cây cột lan can bằng cỡ cánh tay, rồi bị đau điếng, vội vã rút tay về.
Thanh Thanh than nhẹ một hơi, hỏi:
- Tại sao ngươi phải tự mình nóng giận như thế?
Tiểu Vân:
- Tiểu .... tiểu tỳ chịu không nổi, bọn chúng thật khuyết đức, dám dùng thủ
pháp này để trị ta.
- Chúng chưa có đối đãi hà khắc gì với ngươi.
- Sao chưa có, giống như một cây gỗ kia, lúc trước, tiểu tỳ chỉ một ngón tay
cũng đánh gãy, hiện tại, đánh mạnh một quyền vẫn không nhúc nhích.
Thanh Thanh cười:
- Thì ra vì chuyện ấy hả, ngươi cũng quá dở đi, lại chẳng phải kẻ nấu nướng
dưới bếp, mà cần chẻ củi nhóm lửa. Đánh không gãy một cây gỗ, thì có gì mà
phải bực tức.
Tiểu Vân nói:
- Không phải ý tiểu tỳ là như vậy.
- Hả? Vậy thì là ý gì?
Tiểu Vân nghĩ một lúc lâu, mới đáp:
- Giống như một phú ông có trăm vạn, bỗng dưng biến thành kẻ không một
xu trong mình; cái tư vị đó có đáng bực lắm không?
Thanh Thanh cười:
- Không đáng bực, mà còn là một kinh nghiệm rất khó kiếm; ngươi nghĩ coi,
một phú ông trăm vạn, đúng lý, chẳng phải dễ dàng bỗng dưng bị nghèo, cũng
chẳng dễ được nếm mùi bần khổ. Mà ngươi, trong bỗng chốc, được nếm mùi vị
cực đoan này, đó chẳng có nhiều ý nghĩa sao?
Tiểu Vân than:
- Nếu tiểu tỳ lạc quan được như tiểu thư thì hay biết mấy.

Thanh Thanh gượng cười:
- Ta chẳng có chút lạc quan nào.
- Nhưng tiểu tỳ thấy, từ khi tiểu thư bị nhốt vào đây, không có vẻ lo lắng gì
hết.
- Đối với bản thân ta, ta thấy chẳng có gì phải quan tâm lo lắng nũa.
- Thế tại sao tiểu thư lại không lạc quan?
- Ta lo ngại vì tướng công.
- Vì tướng công? Tướng công không bị bắt nhốt, có gì phải lo ngại?
- Chắc ngươi cũng đã nhìn ra, bọn người này tuy bắt giữ chúng ta, nhưng
không phải vì chúng ta.
- Không phải vì chúng ta, chẳng lẽ chúng muốn dùng chúng ta để uy hiếp
tướng công?
Thanh Thanh lắc đầu:
- Ta nghĩ không có thể; tỳ khí con người tướng công ta rõ lắm; nếu tướng
công biết chúng ta bị tù cấm, tướng công sẽ bất chấp tất cả để đến cứu chúng ta.
- Chúng lợi dụng cơ hội này để sắp đặt một cạm bẩy?
Thanh Thanh cười:
- Công lực của tướng công hiện tại, đã đạt tới mức tiên cảnh, chẳng có một
loại cạm bẩy nào hảm hại được tướng công.
- Phải à! Hiện tại, dù cho một tòa núi đè xuống, tướng công vung thần đao
một cái, cũng có thể chẻ làm hai; nếu quả tướng công tới, bọn ngu ngốc đui mù
này sẽ lãnh đủ. Tiểu Vân chợt lại hỏi:
- Tướng công đã không sợ cạm bẩy của chúng, tiểu thư lại vì tướng công lo
ngại làm gì?
Thanh Thanh than:
- Ta lo, là vì ta không hiểu chúng dùng phương pháp gì để đối phó tướng
công.
- Tiểu thư đã chẳng nói, bất cứ phương pháp gì cũng không hại được tướng
công sao?

- Phương pháp chúng dùng, tự nhiên chẳng phải võ công, cơ quan, cạm bẫy,
mà chắc chắn phải là một quỷ kế phi thường ác độc.
- Quỷ kế gì?
- Không rõ, bỡi ta nghĩ không ra nên mới lo ngại.
- Tiểu thư cố nghĩ coi, dùng phương pháp gì mới có thể tạo thành sức uy hiếp
tướng công?
- Ta cũng vẫn chưa nghĩ ra; nếu tướng công biết chúng ta bị bắt nhốt, nhất
định sẽ tới cứu; còn nếu chúng ta bị người giết chết, nhất định tướng công sẽ trả
thù cho chúng ta; nhưng họ dùng sự sống chết của chúng ta để uy hiếp tướng
công, đó là chuyện mơ tưởng vô ích.
"Ha ... Ha ..., biết chồng chẳng ai bằng vợ, đáng lẽ chúng ta phảo thảo giáo
trước với Đinh phu nhân mới phải, và mới không bị tổn thất một huynh đệ".
Lời nói từ ngoài cữa vọng vào, tiếp theo là cữa mở, gã công tử bảnh bao
đáng ghét, lại ngất ngưởng bước vào.
Thanh Thanh biến sắc mặt, trầm giọng:
- Sao ngươi không giữ khuôn phép chút nào, chúng ta tuy là người bị ngươi
giam giữ, nhưng là hai người đàn bà; nam nữ hữu biệt, sao ngươi có thể đứng
ngoài rình nghe lén chúng ta nói chuyện?
Công tử bảnh bao cười:
- Đinh phu nhân bất tất phải tức giận, ta biết phu nhân là người rất cẩn thận,
cũng biết cách tường có tai, chắc phu nhân chẳng dễ gì nói những điều không
nên nói.
Thanh Thanh nói: Nhưng ngươi cũng không nên tới đây một cách lén lút,
"quân tử bất khi ám thất", vạn nhất chúng ta đang làm chuyện riêng của đàn bà
thì sao?
Công tử bảnh bao cười:

- Ta chẳng phải quân tử.
- Liên Vân Thập Tứ Sát, trong hắc đạo được gọi là sát tinh; trong bia miệng
giang hồ, các ngươi được tặng danh hiệu là "đao trung quân tử" (quân tử trong lũ
cướp).
Đinh phu nhân đã biết Liên Vân Thập Tứ Sát, thì cũng biết ta chẳng phải
quân tử. Có nữ nhân nào xưng là quân tử đâu?
- Ngươi là nữ nhân?
- Chẳng lẽ Đinh phu nhân không biết, thủ lãnh Liên Vân Thập Tứ Sát, Ngọc
Vô Hà là một nữ nhi sao?
- Ngươi là Ngọc Vô Hà?
Ngọc Vô Hà cười, chỉ Tiểu Vân nói:
- Vị đại thư này có thể chứng minh, lúc trên ngựa, ta điểm huyệt cô ta,
nhưng vẫn để cho hai tay cô ta còn được tự do hoạt động để dong ngựa đi tới
đây, ai ngờ, tay cô ta lại chẳng có quy củ, mò mẫm rất nhiều chỗ không nên mò
trên mình ta.
Tiểu Vân hét lớn:
- Câm miệng, hãy giữ sạch sẽ cái mỏ của ngươi, cô nãi nãi đây, chẳng phải
thiện nam tín nữ, nhưng cũng chẳng phải ...
Ngọc Vô Hà cười cười, ngắt lời:
- Ta biết đại thư là "Hồng phấn la sát", có rất nhiều người trong lúc bị đại
thư hớp hồn mê sắc, rồi bị ngọc thủ của đại thư ngắt mất "của quý" táng mạng.
Hôm đó, đại thư cũng muốn giở trò cũ, chỉ tiếc chẳng mò chụp được gì.
Tiểu Vân hừ một tiếng:
- Ta cho rằng ngươi là một con chó đực, đã bị thiến.
- May, ta không phải, mà cũng giống hai vị, là một nữ nhân không có "của
quý" mà thôi.
Tiểu Vân hết còn lời để nói, đối với một người chẳng coi chuyện mắng

nhiếc là gì.
Ngọc Vô Hà lại cười:
- Nếu Đinh phu nhân không tin, ta có thể cởi hết quần áo, để phu nhân kiểm
tra kỹ một lần.
Thanh Thanh:
- Thôi không cần, ta đã nhìn lầm, ta tin ngươi là nữ nhân.
Ngọc Vô Hà:
- Vậy thì tốt lắm, ít ra, Đinh phu nhân có thể tin chúng ta không có ý mạo
phạm đối với phu nhân, sau khi hai vị đến đây, ngay cả ba bữa ăn đều đích thân
ta đưa tới, thậm chí cả chuyện đổ thùng dơ, ta cũng không mượn tay kẻ khác, vì
ở đây chỉ có mình ta là nữ nhân.
Thanh Thanh:
- Thôi đừng lôi thôi nữa, ngươi đến đây có chuyện gì?
- Ta đến thỉnh giáo Đinh phu nhân một việc, nhưng trước khi thỉnh giáo, ta
muốn kể chuyện này. Ta phái Quỷ Thủ Mã Bình và Thủy lão thủ Tần Bất Nhị,
đem một thiếp mời, đến mời Đinh đại hiệp đến đây một chuyến; kết quả một
người bị chém làm hai mảnh, đối với việc hai vị bị bắt giữ, hình như Đinh đại
hiệp chẳng hề quan tâm
o
Thanh Thanh mỉm cười nói:
- Các ngươi chỉ rở trò ly gián, ta tin rằng, tuyệt chẳng phải đơn thuần mời
chuyết phu ta đến đây.
Ngọc Vô Hà cũng cười:
- Tâm tư Đinh phu nhân rất mẫn nhuệ, thực ra, chúng ta chỉ đưa một điều
kiện, muốn đại hiệp đem đầu một người, đến đây đổi lấy tự do của hai vị. Người
đó là một tiểu nhân thô bỉ, vô sĩ, ta tưởng rằng nhất định đại hiệp đáp ứng.
- Người đó là ai?
Ngọc Vô Hà cười:

- Liễu Nhược Tùng.
Thanh Thanh quả thật bất ngờ, cũng không nghĩ đến là họ muốn cái đầu của
Liễu Nhược Tùng. Điều này hình như căn bản chẳng thành một điều kiện, nên
nàng hỏi:
- Các người có thù với Liễu Nhược Tùng?
Ngọc Vô Hà mỉm cười ngạo mạn:
- Liên Vân Thập Tứ Sát chưa hề có kẻ thù. Chúng ta không đem phiền phức
đến cho kẻ khác, kể như kẻ đó đã có phước bảy mươi đời tổ tiên họ rồi, đâu còn
có kẻ nào dám đến đắc tội với chúng ta. Còn nói tên chuột nhắt Liễu Nhược
Tùng, bất cứ một người nào trong chúng ta, cũng có thể lấy mạng hắn như trở
bàn tay.
Thanh Thanh nói:
- Chính là như thế, nên tự các ngươi giết hắn, dễ như trở bàn tay, cần gì các
ngươi phải mượn trượng phu ta giết thay?
- Không phải chúng ta muốn tôn phu giết thay, mà là muốn tìm một người
rất dễ giết cho tôn phu thử đao.
- Đao của trượng phu ta chẳng cần phải thử.
- Đao tốt đến đâu cũng phải mài thường, bằng không sẽ bị nhụt; sát thủ hung
dữ tới đâu cũng phải thường xuyên giết người, bằng không, sẽ dễ bị mềm lòng,
run tay. Mà sau khi đã mềm lòng, run tay thì không giết người được nữa.
Thanh Thanh nói:
- Ta đã rõ, các ngươi muốn mài luyện con người hắn.
Ngọc Vô Hà:
- Không đúng, chúng ta chỉ muốn đao của hắn, không phải người của hắn;
người hắn vẫn thuộc về phu nhân, mà đao phải thuộc về chúng ta.
- Giết xong Liễu Nhược Tùng rồi, các ngươi lại cần chọn một đối tượng khác
cho hắn giết?

- Hoàn toàn đúng, lần thứ hai, chúng ta sẽ chọn một người ai ai cũng oán
ghét, giết được cũng hơi phí sức.
- Chân chính mục đích của các ngươi là gì? Đối tượng chân chính muốn giết
là ai?
- Ta có thể cho Đinh phu nhân hay, nhưng e rằng phu nhân chẳng dám tin.
- Căn cứ câu này của ngươi, ngươi không cần nói, ta cũng biết rồi.
Ngọc Vô Hà có vẻ không tin:
- Phu nhân biết rồi?
- Không sai! Ta biết rồi, ngươi có muốn ta nói ra không?
- Phu nhân có nói ra, chúng ta mới biết chắc là phu nhân đã nghĩ đúng.
- Người các ngươi muốn giết là hắn.
Ngọc Vô Hà giật mình, vội cười lớn nói lảng:
- Đây thực là chuyện nực cười, rất thú vị mà ta mới nghe, chúng ta sẽ kêu
Đinh đại hiệp giết chính ông ta?
- Các ngươi muốn giết hắn, nhưng không đủ bản lãnh; ngoại trừ bản thân
hắn, không ai có thể giết hắn.
- Vậy phải chăng Đinh đại hiệp sẽ theo lời chúng ta, tự tay giết mình?
o
Một người sẽ tự tay giết chết mình chăng?
Câu trả lời này rất khẳng định là có, vì trên đời này, mỗi ngày hầu như đều
có người tự sát, dùng đủ mọi phương pháp để kết thúc sinh mạng mình.
Một người sẽ vô duyên, vô cớ tự sát chăng?
Câu hỏi này, rất khó được trả lời một cách khẳng định, vì có rất nhiều người
tự sát, không để lại bất cứ di ngôn nào, hay nói rõ lý do tự sát.
Đinh Bằng sẽ tự sát chăng?
Vấn đề này do Ngọc Vô Hà đề ra, mà ngay cả Thanh Thanh là vợ của Đinh
Bằng cũng không trả lời được. Nên nàng nghĩ một lúc lâu, mới nói:
- Ta cũng không rõ, nếu quả hắn chịu sự khống chế của các ngươi, sau khi
giết vô số người rồi, sẽ có hai kết quả; một là biến thành sát thủ điên

cuồng,
theo sự sai khiến của các người, vì các ngươi muốn giết hết mỗi kẻ làm chướng
ngại, mà các ngươi muốn trừ bỏ. Hai là, bị các ngươi dồn ép đến phát khùng, rồi
cuối cùng tự giết mình.
Thần sắc Ngọc Vô Hà đầy vẻ ngạc nhiên:
- Đinh phu nhân thực rất thông minh; thông minh ngoài sự tưởng tượng của
ta. Nàng đổi thần sắc nói tiếp:
- Có điều, Đinh phu nhân vẫn chưa thông minh đúng mức, những chuyện phu
nhân biết đây, nên để trong lòng, chớ nên nói ra mới phải.
Thanh Thanh cười thản nhiên:
- Nếu ta biết trượng phu ta có thể bị các ngươi uy hiếp được, tự nhiên ta sẽ
giữ lại những lời này, rồi ngầm cho người báo cho trượng phu ta rõ. Chỉ có điều,
ta biết rất rõ về trượng phu ta, điều kiện thứ nhất của các ngươi, trượng phu ta sẽ
không tiếp nhận.
- Phu nhân cho rằng, tôn phu sẽ không giết Liễu Nhược Tùng?
- Không !
- Chẳng lẽ phân lượng hai vị không bằng Liễu Nhược Tùng?
Thanh Thanh cười:
- Điều đó không phải, trong lòng trượng phu ta, Liễu Nhược Tùng không có
chút phân lượng nào; chính vì như thế; trượng phu ta biết rõ, dù có giết Liễu
Nhược Tùng, cũng chẳng đổi được tự do cho chúng ta.
- Tuy không có thể đổi được tự do cho hai vị, nhưng có thể đổi được mạng
sống của hai vị; trên thông báo chúng ta đã nói rõ, nếu không đem đầu Liễu
Nhược Tùng tới, thì sẽ nhận được đầu của hai vị.
Thanh Thanh thản nhiên cười:
- Ta không muốn xối cho ngươi một gáo nước lạnh, nhưng ta cũng có thể
cam đoan, người của ngươi sẽ chẳng đem được tin tức gì tốt về cho ngươi.

Ngọc Vô Hà cười cười ra vẻ tin tưởng:
- Vậy ta muốn làm một cuộc đố cho biết.
Thanh Thanh cũng cười:
- Ta vốn cũng muốn làm một cuộc đố, chỉ tiếc hiện ta đang rất bận, không
rỗi ở lại để mất thì giờ.
- Phải chăng Đinh phu nhân cho rằng có thể trốn ra được?
- Tay ta không bị trói, người ta không bị các người chế phục, vì sao ta chẳng
thể ra khỏi?
Ngọc Vô Hà trỏ Tiểu Vân:
- Vì chúng ta còn giữ được con bài tẩy này.
- Cái trò này đối với chúng ta vô dụng; chúng ta có một quy củ là mỗi người
tự mình chiếu cố lấy. Nếu ngươi giết nó, ta sẽ thay nó báo thù; nhưng nếu ngươi
muốn ta nhổ một sợi tóc, để đổi lấy an toàn sinh mệnh nó, ta sẽ cự tuyệt liền
không đắn đo.
o
Vô dục tắc cuồng, vô lự tắc kiên.
Hai câu này ai cũng đã nói; người chỉ đọc sách mấy hôm, cũng đều giải
thích được rõ ràng minh bạch; nhưng có thể làm được điểm này lại rất khó.
Trong lòng, ai chẳng có dục vọng, cho nên ý chí mới bị mềm yếu.
Ai chẳng có người mình quan tâm, cho nên ý chí mới bị giao động.
Ngọc Vô Hà bị thái độ của Thanh Thanh làm sờn lòng, và chính Ngọc Vô
Hà cũng biết bọn người Thanh Thanh quả thực có cái quy củ đó. Nàng đưa ra
Tiểu Vân để uy hiếp, cũng để dò thử mà thôi, nàng cũng biết Tiểu Vân không
đủ phân lượng khiến Thanh Thanh phải tự hy sinh mình. Nhưng thái độ đối đáp
của Thanh Thanh rất kiên quyết, không chút e dè. Điều đó chứng tỏ, dù có kiếm
được con tin đủ phân lượng, cũng không thay đổi được quyết tâm của đối
phương.

Vì vậy, Ngọc Vô Hà cười cười, nói:
- Chúng ta muốn giữ Đinh phu nhân lại, chẳng hay có cách gì khác không?
Thanh Thanh đáp, ngắn gọn:
- Không !
- Nếu chúng ta dùng võ công giữ lại?
- Thì chỉ có thể giữ được thi thể của ta thôi.
Ngọc Vô Hà cười:
- Đối với thi thể Đinh phu nhân, chúng ta không có hứng thú, mà còn đeo
theo rắc rối, phiền phức, xem chừng chỉ còn cách thả cho hai vị đi.
Rồi nàng đột nhiên túm Tiểu Vân đẩy mạnh ra cửa. Thanh Thanh chẳng
đặng đừng đưa tay đón đỡ, và theo đà lao người ra theo; bất ngờ một tấm lưới
rộng lớn tung ra, chụp xuống, cuốn gọn hai người trong lưới.
Người tung lưới là một hán tử ăn mặc theo lối ngư dân, Thanh Thanh cũng
đã chú ý thấy hắn cầm lưới trên tay, nhưng nàng không ngờ, hắn lại kịp thời tung
lưới ra đúng lúc.
Trên giang hồ, người dùng lưới làm vũ khí rất hiếm. Một người nổi danh
nhất tên Khoái Võng Trương Tam; nhưng người này đã thuộc hàng tiền bối cả
trăm năm trước, sau cũng chưa nghe Trương Tam có truyền nhân, mà hán tử này
tung lưới rất gọn nhẹ, tấm lưới rộng, hình như được dệt bằng loại tơ đặc biệt; hơn
nữa, hán tử đứng cách phía ngoài khá xa, nên Thanh Thanh không chú ý. Nàng
không ngờ khoảng cách rất xa, mà tấm lưới lại rộng, nếu không vướng có Tiểu
Vân, nàng nghĩ có lẽ đã thoát ra khỏi rồi.
Nhưng đối phương tính toán rất kỹ, họ đẩy Tiểu Vân ra, cốt ý để cho nàng
đón đỡ, rồi tung lưới chận phía trước.
Tấm lưới rơi xuống, cuốn tròn hai người bên trong như hai con sâu, Thanh
Thanh còn nhúc nhích được, nàng vùng vẫy dãy dụa, nhưng không

phải để phá
lưới công kích người khác, mà nàng tát mạnh Tiểu Vân một bạt tai và mắng là
"đồ ngu xuẩn".
Động tác này của Thanh Thanh hình như chỉ để hả giận, trách Tiểu Vân vô
dụng để kéo theo nàng vào bẩy. Cho nên, khi bị đánh một tát tai, Tiểu Vân chỉ
cúi đầu lặng thinh chịu lỗi.
Người khác cũng không chú ý điểm này, và cũng không chú ý đến một hạt
châu trên bông tai của Tiểu Vân bị đánh rơi xuống đất.
Hạt bông tai này có tác dụng gì?
Trừ người trong cùng một tổ chức bí mật nào đó, còn không ai có thể hiểu
rõ; chiếc bông tai hạt châu đó đã có tác dụng rất lớn.
o
Sau hai hôm, Đinh Bằng nhận được thông tri.
Thông tri do hai người đưa đến; trong thông tri cũng rất đơn giản.
"Đem đầu Liễu Nhược Tùng đến Hàn sơn tự, phía ngoài thành Cô Tô, đổi
lấy hai người".
Trên giấy không đề tên người nào, chỉ có hai chiếc bông tai, một chiếc của
Tiểu Vân; một chiếc của Thanh Thanh.
Đinh Bằng xem xong, đưa hai chiếc bông tai cho Tiểu Hương ngồi bên cạnh.
Tiểu Hương đưa hai bông tai lên mũi ngưởi một cái, nói:
- Là của tiểu thư và Tiểu Vân.
Đinh Bằng nhìn hai người đưa thư, hỏi:
- Có phải người của ta rơi vào tay các người không?
Một hán tử đáp:
- Dạ Phải.
Đinh Bằng quay sang Liễu Nhược Tùng, cười hỏi:
- Ngươi có biết hai người này không?
Liễu Nhược Tùng đáp:
- Không quen biết.
Đinh Bằng đưa tờ thư cho hắn, rồi cười hỏi:
- Thế thì lạ thật, ngươi đã không quen biết, tại sao hai vị bằng hữu này lại

muốn lấy mạng ngươi?
Liễu Nhược Tùng xem xong thơ, sắc mặt biến hẳn, vì thấy Đinh Bằng đã đưa
tay nắm chuôi cây đao, nhưng chưa rút đao khỏi bao, mà hỏi lại hai hán tử:
- Các ngươi có hai người tới đây, nếu ta giữ hai người rồi đem đi đổi lấy hai
người của ta, chẳng hay có được không?
Hai hán tử cười:
- Nếu quả hữu dụng như thế hai chúng tôi đã không được phái tới đây.
Một hán tử còn nói:
- Đinh đại hiệp chẳng những không có lựa chọn nào, mà còn phải theo chúng
tôi ngay lập tức, nếu chậm một bước e rằng chỉ còn đến nhận xác chết mà thôi.
Đinh Bằng cười, hỏi Liễu Nhược Tùng:
- Ngươi tính sao?
Liễu Nhược Tùng liều đáp:
- Nếu cái chết của đệ tử đổi được sự an toàn của sư mẫu, dù đệ tử chết cũng
cam tâm.
- Vậy ta xin lỗi. Dứt lời, Đinh Bằng rút đao ra, đao quang nháng lên một cái,
Liễu Nhược Tùng đứng đờ người bất động, hai mắt nhắm nghiền; nét mặt hai
hán tử cũng lộ vẻ tươi cười.
Một tiếng động nhẹ, có người ngã xuống. Người ngã xuống không phải là
Liễu Nhược Tùng, mà là một trong hai gã hán tử, người của hắn bị chẻ đôi chính
giữa.
Một đao quá lẹ, quá dữ dội, đến khi một gã hán tử khác biết đã xảy ra
chuyện gì, thì đao Đinh Bằng đã nằm yên trong bao. Chàng cười cười, hỏi:
- Một đao của ta ra sao?
Gã hán tử sợ hãi xanh mặt, run giọng:
- Đinh đại hiệp làm thế đã hại chết Đinh phu nhân rồi; nếu chúng tôi có gì

xảy ra, sẽ có hai mạng người phải đền bù.
Đinh Bằng nói:
- Không, mạng các ngươi rẻ lắm, không sánh được với vợ ta. Sở dĩ ta làm
thế, vì ta rất rõ ràng, và chỉ muốn cho các ngươi hay, các ngươi đã dùng lầm
phương pháp, vì phương pháp giết người của ta, chỉ chẻ làm đôi thân người, chớ
không cắt đầu.
Hán tử sững người, ngần ngại:
- Chúng tôi chỉ hy vọng Đinh đại hiệp giết người này, chớ không nhất thiết
là phải cắt đầu mới được.
Đinh Bằng hỏi:
- Ngươi có thể làm chủ được không?
Hán tử vội đáp:
- Không, tôi không thể làm chủ.
Đinh Bằng cười:
- Vì vậy ta mới không chẻ ngươi làm hai; ta muốn cho ngươi về hỏi cho rõ
ràng rồi trở lại. Đồng thời cũng cho đối phương hay, tốt nhất, họ nên đổi người
khác, giả như chỉ giết Liễu Nhược Tùng có thể đổi được vợ ta về, thì họ đã coi
thường ta quá; Đinh Bằng ta, không làm chuyện bất xứng như thế; người đáng
cho ta động đao, ít ra cũng là thân phận một chưởng môn.
Hán tử vộ nói:
- Dạ, tại hạ xin trở về hỏi rõ, rồi trở lại bẩm cáo với đại hiệp.
Đinh Bằng cười cười:
- Vậy hãy đi cho lẹ, rồi trở lại gấp, ta thực không yên tâm vợ ta bị giữ lâu
trong tay người khác.
Hán tử quay mình định chạy đi, Đinh Bằng kêu hắn dừng lại hỏi:
- Còn thi thể của đồng bọn ngươi phải đưa đi đâu?
Hán tử đáp:
- Nếu đạp hiệp có lòng từ bi, cho một cỗ quan tài thu liệm, lần sau tới tại hạ
sẽ lãnh về, còn không, tuỳ ý đại hiệp xử trí.
Đinh Bằng phất tay. Hán tử lật đật chạy đi. Đinh Bằng hỏi:

- Liễu Nhược Tùng.
Liễu Nhược Tùng thất sắc, hỏi:
- Sư phụ có gì chỉ dạy?
- Vì Thanh Thanh, ta không từ giết chết bất cứ người nào, nhưng ta không
giết ngươi, ngươi có biết tại sao không?
- Đệ tử ngu muội, không rõ.
Đinh Bằng than một hơi:
- Cả điều này ngươi cũng không rõ thì thực quá ngu xuẩn, ta giữ ngươi lại
cũng vô dụng.
Liễu Nhược Tùng vội nói:
- Mạng của đệ tử làm sao có thể sánh với sư mẫu; đây chỉ là đối phương dò
thử mà thôi; dù đem đầu đệ tử đi cũng chẳng đổi được sư mẫu về.
Đinh Bằng cười:
- Người đến lúc cần giữ mạng, cũng trở thành thông minh ra.
Liễu Nhược Tùng không dám nói gì thêm. Đinh Bằng lại nói:
- Đối phương có thể đổi phương thức khác để giết ngươi; đến lúc đó, ta
không còn cách lựa chọn nữa. Vì vậy, nếu ngươi còn muốn sống, tốt nhất là tự
mình tìm biện pháp.
Liễu Nhược Tùng vội nói:
- Dạ, dạ ! Đệ tử nhất định tìm cách cứu sư mẫu ra.
Đinh Bằng cười:
- Nếu ngươi có bản lãnh lớn đến thế , đối phương có thể thực sự muốn giết
ngươi; ngươi hãy tìm chuyện dễ dàng hơn mà làm; thứ nhất là tìm cách kiếm ra
nơi Thanh Thanh bị giam giữ.
- Dạ! Đệ tử nhất định sẽ tận lực.
- Đường này cũng có thể không dễ dàng qua được; vậy ngươi còn có con
đường khác, tức là dò xét xem đối phương là những người nào, rồi theo chúng
làm quen, kêu chúng đừng liệt ngươi vào loại đối tượng đáng chết.
- Dạ! Dạ! Đệ tử sẽ dò biết lai lịch bọn chúng không khó, còn sư phụ nói về
điểm làm quen với họ, đệ tử thấy không cần; chỉ cần biết họ là ai, đệ

tử tuy bất
tài, cũng có biện pháp đối phó.
- Tốt, vậy ngươi hãy đi làm đi, sau hai hôm, nếu chưa có tin tức gì, ngươi chỉ
còn một biện pháp là tìm chỗ trốn cho kỹ.
Liễu Nhược Tùng ngạc nhiên:
- Trốn cho kỹ?
- Phải, trốn vào một nơi khó có ai tìm thấy; như vậy, khi đối phương muốn ta
giết ngươi, ta có thể dùng cớ không tìm thấy ngươi để thối thác. Còn như đối
phương tìm được ngươi giúp ta, lúc đó vận khí của ngươi quá xấu, chẳng thể
trách ta được.
Liễu Nhược Tùng mang nét mặt lo sợ ra đi, tuy không có ai đuổi theo, nhưng
hình như có năm, sáu con chó dữ đuổi theo để cắn xé!
o
Tiểu Hương nhìn theo sau lưng Liễu Nhược Tùng, lộ vẻ rất ghét:
- Con người này, đã đáng chết sớm công tử gia còn giữ hắn làm gì?
Đinh Bằng cười:
- Hắn còn dùng được rất nhiều chuyện.
- Trong lòng hắn có nhiều mưu tính rất nguy hiểm cho công tử gia.
- Ta biết, bất cứ người nào như hắn, bị người kéo từ trên trời cao rớt xuống
đất, cũng mang uất hận đầy mình như hắn.
- Nhất định hắn có cấu kết với nhiều người để hảm hại công tử gia; không
chừng bọn người bắt giữ tiểu thư, cũng cấu kết với hắn.
- Cũng có thể lắm.
- Hắn biết công tử gia không bị uy hiếp để giết hắn, nên hắn mới tự liệt kê
tên hắn đứng hàng thứ nhất ...
- Giả như hắn như vậy thực, hắn cũng biết lần thứ hai, ta sẽ giết hắn. Sở dĩ ta
sai hắn đi, cũng là một cách dò xét, nếu hắn không cấu kết với bọn người đó,
nhất định hắn sẽ tìm ra tung tích chúng.
- Hắn có bản lãnh lớn đến thế sao?
- Hắn là kẻ tiểu nhân; tiểu nhân có biện pháp của tiểu nhân, điểm này

ngươi
chớ nên coi thường hắn.
- Nếu hắn không tìm được bọn kia?
- Hắn sẽ đi trốn trốn thậy kỹ, không dám gặp ta nữa; đó chẳng khác gì ta đã
đuổi được hắn đi.
Tiểu Hương im lặng giây lát, mới hỏi:
- Công tử gia có tin tiểu thư bị người bắt giữ không?
- Tin, chiếc bông tai của nàng có thể chứng minh, vì chiếc bông tai đó là vật
tổ truyền của ta, ta tặng nàng làm vật kỷ niệm định tình; nếu chẳng phải biến cố
đặc biệt, nàng sẽ chẳng bao giờ rời xa kỷ vật.
- Chúng ta có cần đợi tin tức của Liễu Nhược Tùng không?
- Ta nghĩ không cần, vì nàng và Tiểu Vân đều là Hồ, Hồ có phép biến hoá
thần thông. Ta tin, nhất định nàng có biện pháp thông báo cho ta hay nàng bị giữ
tại đâu.
Thần sắc Tiểu Hương hơi biến đổi vội nói:
- Đúng rồi ! Công tử gia không nói, tiểu tỳ đã quên mất ; quả thực tiểu thư
đã phát xuất tín hiệu.
Đinh Bằng chẳng lộ vẻ gì khẩn trương, chỉ hỏi:
- Vậy hả? ở đâu?
- Tỳ nữ không rõ, nhưng tỳ nữ có thể theo tín hiệu, tìm đến chỗ tiểu thư bị
giữ.
Dứt lời, nàng cất chiếc bông tai của Tiểu Vân vào bọc, nói:
- Công tử gia kêu A Cổ chuẩn bị xe, chúng ta xuất phát lập tức.
Đinh Bằng gật đầu:
- Tốt, ngươi đi thu xếp, sau một khắc chúng ta xuất phát.
Thần sắc Đinh Bằng rất thung dung, chẳng chút gấp gáp, hình như cảm tình
giữa chàng với Thanh Thanh đã lạnh nhạt đến độ như có như không.
Đương nhiên trong nhà còn có rất nhiều người, họ đều lộ vẻ suy tư, không rõ
về thái độ của Đinh Bằng.
Nhất là khi Đinh Bằng sai người thu liệm xác chết của kẻ bị chàng giết, lại

càng khiến họ thêm hồ đồ; vì chàng đã căn dặn rất kỹ càng, như dùng quan tài
loại gỗ gì, cho mặc quần áo gì khi khâm liệm, và chôn cất như thế nào; hầu như
cái chết hán tử này đã khiến chàng rất quan tâm.
o
Cỗ xe ngựa kéo lên đường, Đinh Bằng ngồi trong xe dưỡng thần, Tiểu
Hương ngồi dựa lưng đầu gối chàng, giống con mèo nhỏ.
Đinh Bằng có lúc đưa tay xoa đầu tóc hoặc rờ má nàng; Tiểu Hương nhoẻn
miệng cười rất duyên dáng.
Tình cảnh rất du dương, ai nhìn cũng phải hâm mộ.
"Uyển thân lang tất thương, hà xứ bất kả lân". (Vịn tay bên gối chàng, mỗi
nơi đều đáng thương)
Đây là bức hoạ đồ "Xuân khuê hành lạc", rung động lòng người biết bao.
Tâm tình hai người, phải chăng cũng bình tĩnh như vậy? Điều này, chỉ có tự
họ mới rõ, và trên nét mặt Đinh Bằng tuyệt đối không lộ vẻ gì khác thường.
Khi xe ngựa lướt qua một đoạn sơn lộ, Tiểu Hương bỗng ngồi dậy, đưa tay
vỗ thành xe, A Cổ phía trước lập tức gò cương dừng lại.
Tiểu Hương thò đầu ra hỏi:
- Có phải chúng ta vừa đi vào một sơn lộ không?
A Cổ gật đầu, đưa tay làm dấu vài cái.
Tiểu Hương nói:
- Không sai bao nhiêu, theo ta tính cũng còn khoảng trên dưới bốn mươi
trượng nữa, chúng ta hãy vòng vào con lộ nhỏ phía trước.
A Cổ lại ra thủ thế mấy cái, Tiểu Hương nói với Đinh Bằng:
- Công tử gia, con lộ này hẹp quá, xe không vào đươc., chúng ta phải cỡi
ngựa thôi.
Đinh Bằng cười cười, hỏi Tiểu Hương:
- Ngươi không tính lầm chứ?
Tiểu Hương đáp:
- Tuyệt đối không lầm, trên chiếc bông tai thiên lý hương của Tiểu

Vân, có
một khí vị đặc biệt, đi qua chỗ nào, trong vòng nửa tháng vẫn còn khí vị để lai
chưa tiêu tan, mà cũng chỉ có bọ tiểu tỳ mới phân biệt được.
- Tức là chiếc bông tai bọn chúng đưa đến.
- Không phải, chiếc bông tai này tuy có một chút khí vị, nhưng là do từ chiếc
bông tai khác lây qua; còn khí vị chân chính là trên chiếc bông tai khác đó.
- Trên chiếc bông tai có đượm theo khí vị gì?
Tiểu Vân cười:
- Đây là một bí mật của chúng tiểu tỳ. Bông tai nguyên không có khí vị; khí
vị được bọc trong hạt châu của bông tai, mỗi khi gặp nguy cấp, đập bể hạt châu,
khí vị sẽ bốc ra, lưu lại tại mỗi nơi đi qua; lúc thất thủ bị bắt, Tiểu Vân đã làm
như thế, cho nên, chiếc bông tai của Tiểu Vân bọn chúng đưa đến chỉ đượm một
chút khí vị, tiểu tỳ theo dõi khí vị ấy, chỉ có thể tìm ra phương hướng đại khái,
nhưng khi tới sơn lộ phía trước, khí vị đã xông lên khá mạnh.
- Nói vậy, ngươi đã xác định được hạ lạc của hai người rồi?
- Phải, chỉ cần tiểu thư và Tiểu Vân không bị chia nhốt làm hai chỗ, thì nhất
định có thể tìm được, hay ít nhất cũng có thể tìm được Tiểu Vân.
- Tốt lắm chúng ta chẳng cần phải cưỡi ngựa, theo đường này đi bộ xuống.
- Tiểu tỳ sợ đi không được.
- Không hề gì, ta và A Cổ sẽ thay phiên cõng ngươi.
A Cổ ra thủ thế, hình như muốn hỏi xử trí cỗ xe ra sao. Đinh Bằng cười, nói:
- Thêm một roi, cho chúng thuận đường kéo cỗ xe đi tới đâu cũng được, dù
sao, cỗ xe này cũng đã có tiếng, không sợ bị mất. A Cổ, ta vốn muốn kêu ngươi
tiếp tục đánh xe đi tới phía trước, khiến người khác chú ý, nhưng ta lại nghĩ tới
một điểm, đối phương có thể bắt được Thanh Thanh và Tiểu Vân, nhất định

chẳng phải một người, cũng nhất định chẳng phải tay tầm thường, có thể ta cần
thêm một tay giúp đỡ, nên ta mới kêu ngươi cùng đi theo.
A Cổ hình như rất cao hứng được Đinh Bằng coi trọng, vội vàng nhảy xuống
xe, một tay bồng Tiểu Hương, một tay quất mạnh roi, khiến bầy tuấn mã kéo cổ
xe đi như bay.
Kế đó, ba người quay đầu, tiến vào con lộ nhỏ.
o
Đây là một toà trang viện lớn, và cũng là tòa trang viện hẻo lánh.
Tiểu Vân cùng Thanh Thanh bị nhốt trong một căn nhà, trên mình không bị
cột trói, cữa sổ cũng không bị khép kín cài then.
Nhưng hai người không có cách nào trốn ra được, vì trên mình không có một
mảnh vải. Ngọc Vô Hà rất khuyết đức, đã lột trần hết quần áo của họ.
Trong phòng đầy đủ đồ đạc, chỉ không có một sợi tơ tấc vải, để hai người có
thể dùng che đậy thân thể.
Cữa mở, Ngọc Vô Hà bưng một bồn lửa vào, cười cười:
- Ta sợ các vị lạnh, nên đưa bồn lửa vào cho các vị sưởi ấm.
Lúc Ngọc Vô Hà tới trước cữa, Thanh Thanh đã phát hiện, nàng lách mình
núp sau cánh cữa, định bất thần ra tay điểm huyệt đối phương.
Nhưng mới đưa ta ra nửa vời, đã phải ngưng lại, vì Ngọc Vô Hà cũng trần
truồng giống như hai người.
Ngọc Vô Hà nhìn cánh tay rút lại của Thanh Thanh, cười cười nói:
- Vì để cho Đinh phu nhân được yên tâm, ta cũng đặc biệt cởi hết quần áo,
để hai vị coi xem, ta cũng là nữ nhân không hơn không kém. Nàng đặt bồn lửa
xuống. xoay mình một vòng trước sau, tả hữu, biểu diễn thân hình tuyệt mỹ của
nàng. Nàng rất tự hào, vì da dẻ trên mình nàng, tươi nhuận thanh khiết, chẳng
những Tiểu Vân không thể so sánh, mà cả người đẹp tuyệt luân như Thanh
Thanh cũng kém một phần.

Nét đẹp của Thanh Thanh tại khiết, thanh lệ thoát tục, đượm nét tiên khí
khác thường.
Khí chất này tuy rung động lòng người, nhưng không thích hợp lõa thể; nàng
nhất định phải mặc quần áo, mới biểu hiện hết khí chất siêu tục của nàng.
Nhìn nàng lúc này, lộ vẻ rụt rè, giống đóa hoa nhỏ trước làn gió lạnh.
Nét đẹp của Tiểu Vân là yêu dã, da thịt đầy đặn, nở nang, nồng nàn, có sức
cám dỗ dã tính nguyên thủy. Đem so với Ngọc Vô Hà, thấy rõ nét thô tục.
Cái đẹp của cơ thể Ngọc Vô Hà, vừa khiến người nổi dậy lòng ham muốn,
lại vừa có nét trang nghiêm khiến người chẳng dám mạo phạm. Hình như nàng
là hỗn hợp thể của tinh linh và thần tiên, gồm có khí chất yêu dã và thần thánh
khác nhau, được điều hoa phi thường, thể hiện trên mình nàng.
Thanh Thanh và Tiểu Vân đều nhìn Ngọc Vô Hà ngơ ngẩn xuất thần.
Ngọc Vô hà cười, nói tiếp:
- Đương nhiên, ta còn có một nguyên nhân khác, đó là không cho hai vị một
cơ hội nào. Ta biết, các vị định xuất kỳ bất ý, điểm ngã ta rồi chạy đi, ta không
phong bế công lực của hai vị, vì ta tôn trọng hai vị, nhưng ta cũng phải cần
phòng thủ thân ta; vì vậy, ta chỉ có cách cũng trần truồng như hai vị, dù hai vị có
chế phục được ta cũng vô dụng, những người bảo vệ dưới lầu, họ đều là đại nam
nhân.
Tiểu Vân không nhịn được:
- Đại nam nhân thì sao?
Ngọc Vô Hà cười:
- Đối với nam nhân, thì đại thư chẳng coi ra gì, dù đại thư cứ như thế này,
quanh một vòng ra ngoài náo thị, đại thư cũng xem thường, nhưng với Đinh phu
nhân thì e rằng không quen.

Thanh Thanh nói:
- Nếu bị dồn ép quá, ta cũng coi thường, bất cần.
Ngọc Vô Hà cười:
- Không ai dám ép bức Đinh phu nhân, chúng ta rất tôn trọng phu nhân, các
huynh đệ chúng ta, không ai bước lên thang lầu một bước, nếu phu nhân không
sợ cho họ nhìn thấy, cứ thử chạy ra coi; lúc đó, chẳng thể trách họ được. Đoạn
nàng lại quay sang Tiểu Vân, nói:
- Còn đại thư, ta biết đại thư chẳng quan tâm bọn đàn ông nhìn thấy đại thư
trần truồng, mà đại thư còn rành nghề hấp dẫn nam nhân nữa. Chỉ có điều, võ
công của đại thư còn kém Đinh phu nhân khá xa, mà trong bọn huynh đệ chúng
ta, cũng có hai vi "tự nhân" thiên sinh, đại thư chắc đã biết mao bệnh của loại
người này là gì rồi.
Tiểu Vân rùng mình một cái:
- Nàng đương nhiên biết rõ ý tứ của "tự nhân".
Đó là thái giám trong cung, vì cần họ đệ hầu hạ các phi tử của hoàng đế,
nhưng lại sợ họ làm bậy, cho nên cần phải "tĩnh thân" mới được tiến cung. Tĩnh
thân, tức là trừ bỏ cái vật không được tinh khiết trên mình, để khỏi lo nam nhân
không tĩnh khiết với nữ nhân; vật trừ bỏ thuộc bộ phận của nam nhân.
Những người này, tuy thân thể tỉnh khiết, nhưng trong lòng chưa hẳn đã có
thể tỉnh khiết mà giữ được trạng thái "hữu tâm vô vật", trước đám đồng nữ nhân
như hoa như ngọc, vì thế, họ đều biến thành nhiều trạng thái cuồng loạn. Trạng
thái cuồng loạn chung của họ là rất ghét nữ nhân, nhất là nữ nhân xinh đẹp,
càng không thể được nhìn thấy nữ nhân trần truồng không mặc quần áo.
Hai "tự nhân" thiên sinh, Ngọc Vô Hà vừa nói, ngụ ý một sự cảnh cáo

nghiêm trọng nếu Tiểu Vân để cho họ thấy tư thái hiện thời, không hiểu sẽ xảy
ra chuyện gì?
Nhưng nhất định phải là chuyện thống khổ phi thường; khiến người cảm thấy
không lạnh mà run, sống chẳng bằng chết.
Sở dĩ Ngọc Vô Hà không nói gì thêm, vì nàng tin rằng Tiểu Vân đã hoàn
toàn hiểu được tính chất nghiêm trọng, nếu chuyện xảy ra.
Nữ nhân này quả thật là một nữ yêu.
Nhưng Thanh Thanh vẫn rất bình tĩnh, nghe Ngọc Vô Hà nói xong, mới hỏi:
- Ngọc cô nương, bằng cách nào cô nương sống được qua ngày trong đám
nam nhân này?
Ngọc Vô Hà cất tiếng cười dòn:
- Có phải ý Đinh Phu nhân muốn hỏi ta, ăn mặc như thế nào trước hai đồng
bọn đặc biệt này?
- Ý ta không phải chỉ hỏi một điểm này, nhưng cô nương đã nhắc tới, vậy
cũng bắt đầu kể từ hai người đặc biệt này.
Ngọc Vô Hà cười rất cao hứng:
- Bình thường, đương nhiên ta mặc quần áo, nhưng lúc đưa cơm vào cho hai
vị, ta cởi bỏ quần áo.
- Cởi quần áo trước mặt họ?
- Phải, mà hai người đó còn tiếp tay ta cởi quần áo, và giữ dùm ta; trước kia,
khi họ phục vụ trong cung, đã làm chuyện này rất quen tay và cẩn thận.
- Họ không phát khùng sao?
Ngọc Vô Hà cười:
- Đối với ta thì không, vì cùng nhóm với họ có sáu người, bốn người khác
nữa; khi ta thấy họ đối với ta như có ý không tốt, ta liền tặng mỗi tên một mũi
phi châm.
- Chắc phi châm có tẩm thuốc độc?
- Không sai, đó là một loại phi châm rất kỳ quái, không gây đau đớn,

không
gây tê dại, chỉ phát ngứa mà thôi; ngứa từ trong thân thể thấu ra ngoài da, nên
sau khi bị lãnh phi châm, chẳng những cào rách da thịt toàn thân, cuối cùng, còn
dùng dao cắt từng miếng thịt trên thân thể đến khi hết cử động; có một tên mệnh
sống rất dai, y đã móc hết gan ruột, cắt cả một nửa lá phổi rồi mới chịu ngã
xuống chết.
Tiểu Vân nghe toàn thân nổi da gà.
Nhưng Thanh Thanh không hãi sợ bởi những lời nói của Ngọc Vô Hà, thần
sắc nàng không lộ vẻ gì khác thường.
Ngọc Vô Hà có vẻ không tin, hỏi:
- Có phải Đinh phu nhân không tin ta đã nói thực?
- Không ! Ta tin, Ngọc cô nương tuy chẳng phải người thành thực, nhưng một
người khi lõa thể, rất ít có thể bày đặt nói láo.
- Nhưng thần sắc phu nhân hình như không tin.
- Ta biết cô nương nói thật, chỉ có điều không bị cô nương làm ta sợ mà thôi;
cô nương nên biết, ta là Hồ, không phải là người.
Ngọc Vô Hà cười:
- Bọn đàn ông đều cho đàn bà chúng ta là hồ ly tinh.
Thanh Thanh nói:
- Nhưng ta tu hành khác với họ, ta tu đạo thiên hồ, chú trọng tu tâm dưỡng
tánh, cho nên không bị những chuyện trần thế làm động tâm.
Ngọc Vô Hà hình như có vẻ thất vọng:
- Không dè mức tu vi của Đinh phu nhân đã đến mức thâm hậu như thế,
chẳng hay trên trần thế này, còn có chuyện gì có thể khiến phu nhân động tâm?
Thanh Thanh đáp:
- Có, nếu ta chưa có thể khám phá tất cả, rửa sạch trần tâm, đan thanh tựu
đạo, lên một tầng cao hơn.
- Đinh phu nhân còn động tâm chuyện gì?
Hỏi xong, Ngọc Vô Hà cảm thấy câu hỏi rất ngu xuẩn, vì đây là một

điểm
cực kỳ bí mật của một người, giống nhu một người luyện khí công, tuyệt nhiên
không tiết lộ cho bất cứ ai biết về môn luyện công của mình.
Nhưng Thanh Thanh lại trả lời rất lẹ:
- Là trượng phu ta.
Ngọc Vô Hà ngẩn người có vẻ hoài nghi:
- Trượng phu của phu nhân?
- Không sai, là trượng phu ta, Đinh Bằng, Ngọc cô nương có tin tức gì về
chàng không?
o
"Mẹ nó ..... Thằng quỷ to đầu".
Chẳng ai có thể tin, câu chửi thề này lại có thể thốt ra từ miệng Ngọc Vô
Hà, cô gái kiều diễm như hoa, mà còn chửi tới hai lần.
Lần thứ nhất, là lúc Thanh Thanh hỏi nàng về tin tức của Đinh Bằng, tất
nhiên đã làm nàng tức giận, nên nàng đã quay đầu bỏ chạy ra ngoài như trận
gió, quên cả đóng cữa.
Lúc Thanh Thanh đứng dậy ra đóng cữa, nhìn theo thân hình mỹ diệu của
nàng đã xuống khỏi thang lầu, chạy ra rất xa. Đến khi thấy có hai bóng đàn ông
thoáng qua, Thanh Thanh mới vội vã đóng cữa.
Đây có thể chứng minh mấy chuyện; Ngọc Vô Hà quả thực dám trần truồng
chạy ngờ ngờ trước mặt những đồng bọn đàn ông, vì hai gã đàn ông đứng chờ
dưới thang lầu hình như rất sợ hãi Ngọc Vô Hà, lúc nàng lướt qua bên mình họ,
chẳng những họ đang đi đã dừng lại, còn xuôi tay cúi đầu rất cung kính.
Sau khi Ngọc Vô Hà đi qua rồi, họ mới lại khôi phục công tác tuần hành, và
cũng chẳng dám nhìn theo Ngọc Vô Hà.
Một đám đông đàn ông, chẳng dám nhìn ngay một mỹ nữ lỏa thể, há chẳng
phải một hiện tượng rất bất thường?

Không phải nữ nhân đó có mao bệnh, thì đám nam nhân có mao bệnh.
Ngọc Vô Hà từng xuất hiện trước mặt họ, chẳng những không có mao bệnh,
mà còn rất đẹp, đẹp tuyệt vời, đẹp khiến nữ nhân cũng phải động tâm.
Đó tức là đám đàn ông này có mao bệnh.

Hồi 22
THOÁT KHỎI KHỐN NGUY

Đám đàn ông này đích xác có mao bệnh, bệnh sắc manh.
Sắc manh là không phân biệt được chính xác về màu sắc; còn sắc manh đây
không phải loại mao bệnh đó; vì một chữ "sắc" này cũng không phải là màu sắc.
Nghe nói, một cô gái đang tắm, mà trên vách tường phòng tắm có một lỗ
nhỏ nhòm vào trong được, không nhất định mỗi đàn ông đều dòm lén; có rất
nhiều người, ít ra còn có thể giữ cái khuôn phép đạo đức "phi lễ vật thị" (không
phải lễ chớ coi).
Nhưng là một nữ nhân xinh đẹp, lõa thể, không mảnh vải che thân xuất hiện
trước mắt, mà những nam nhân đó coi như không thấy, đó có thể nói họ là "sắc
manh".
Mù về sắc; sắc là mỹ sắc.
Phải chăng những nam nhân này có vấn đề thực ?
Không! Trong bọn họ, có năm người đã lấy vợ; còn có hai người trong bọn
có tới ba bà vợ.
Trong bọn họ, có mười người đã từng bạo hiếp nữ nhân.
Có hai người còn là "tiểu bạch thiểm", được gái nạ dòng nhà giàu cấp
dưỡng.

Có một người bao cấp dưỡng cố định cho mười người tình, là mật hữu, ân
khách, được bọn kỷ nữ trong lầu Tần quán sở các nơi hoan nghinh.
Muốn trở thành mật hữu, ân khách của bọn kỷ nữ, chẳng phải đơn giản. Ân
khách là người đối với các kỷ nữ tỏ ra khẳng khái rộng rãi, vung tay tặng vàng
bạc không tiếc. Mật hữu là gã đàn ông lúc không có phương tiện, trong mình
không có một đồng, cũng có thể ngủ lại với kỷ nữ qua đêm, khi đi, còn được các
nàng lén dúi vào bọc một nắm bạc tiêu xài.
Nam nhân loại này, nhất định là nam nhân rất có bản lãnh; ít ra, chẳng phải
loại nam nhân có mao bệnh.
Nhưng trước mặt Ngọc Vô Hà, bọn họ đều hình như có mao bệnh.
Ngọc Vô Hà cứ lỏa thể như thế chạy vào phòng, gieo mình ngồi xuống chiếc
ghế bành rộng giữa nhà, theo thói quen, dang rộng hai chân ra để lộ chỗ bí ẩn
nhất, không che đậy; Bọn nam nhân, tên nào tên nấy, làm như không thấy.
Phần định lực này, thật hiếm thấy.
Để bồi dưỡng được định lực này, nhất định họ phải chịu khổ rất nhiều.
Phải chăng, Ngọc Vô Hà là một cô gái rất đáng sợ ?
Nàng chỉ một hán tử trông có vẻ co ro hỏi:
- Lão Mã đã về rồi hả ?
Lão Mã lật bật vẻ đáng thương đáp :
- Dạ … dạ đã về rồi.
- Lão Tần đâu? Sao không cùng về ?
Lão Mã cúi đầu, giọng vẫn còn run sợ, đáp:
- Hắn bị Đinh Bằng một đao chẻ làm hai mảnh; thanh đao đó thật đáng sợ.
Ngọc Vô Hà bỗng cười : Hắn chẻ một người còn kể là khách sáo; chắc hắn
muốn ngươi dẫn hắn đến đây nên mới không chẻ ngươi.
Lão Mã không dám nói gì, Ngọc Vô Hà hình như cũng biết lời mình đoán
quá sớm, nên nàng lại hỏi ngay:

- Còn Đinh Bằng có giết Liễu Nhược Tùng không ?
Lão Mã ngập ngừng:
- Không … không, hắn xem xong thư, lập tức rút đao, hai chúng tôi cho rằng
hắn sẽ giết Liễu Nhược Tùng, không ngờ hắn lại giết lão Tần!
Ngọc Vô Hà hình như rất vui lòng, hỏi:
- Các ngươi chưa nói rõ hết cho hắn nghe phải không ?
- Không! Không! Nói rất rõ, không sót một lời.
Ngọc Vô Hà như càng có vẻ khoái:
- Nói vậy, hắn thà hy sinh lão bà, chớ không muốn giết Liễu Nhược Tùng.
Lão Mã vội cải chính:
- Không! Hắn cũng không nói thế.
Ngọc Vô Hà trầm nét mặt, hỏi:
- Vậy hắn đã nói gì ?
- Hắn nói, hắn giết người không cắt đầu, mà chỉ chẻ làm hai mảnh, kêu
chúng ta, lần sau muốn hắn giết người, cần phải đổi phương thức.
- Hắn chỉ nói thế thôi ?
- Hắn còn nói rất nhiều, nhưng tóm lại chỉ có một câu, hắn không chịu để
chúng ta uy hiếp.
- Dùng lão bà của hắn cũng không được ?
- Dùng lão bà hắn cũng không xong, hắn nói, chúng ta có thể giết vợ hắn,
nhưng sẽ phải trả giá rất đắt.
- Rồi sau đó hắn tha cho ngươi về ?
Lão Mã gật đầu, không dám nói ra hắn đã bị phế võ công, vì nói ra, chẳng
khác tự mình tuyên bố tử hình.
Ngọc Vô Hà giận, mắng:
- Ngươi thật là đồ ngu, chẳng lẽ ngươi không biết đây là quỷ kế của hắn,
muốn ngươi dẫn theo người đến đây ?
Lão Mã vội giải thích:
- Đương nhiên, tôi đã nghĩ tới điểm này, nên trên đường đi, đã đặc biệt chú
ý, mà còn thông tri mười bảy vọng gác ngầm, chú ý phía sau của tôi, kết quả
chứng tỏ Đinh Bằng không có theo dấu đến đây.

- Điều này khiến người khó giải đoán, chẳng lẽ hắn không có chút quan tâm
nào đến lão bà của hắn sao ?
Lão Mã nói:
- Cũng không phải. Hắn nói, tự nhiên hắn sẽ có biện pháp tìm được vợ hắn,
trong lòng họ có "linh tê khả thông", dù xa ngoài ngàn dặm, cũng có thể tìm
được chỗ nhốt vợ hắn rất lẹ.
"Mẹ nó …., thằng quỷ to đầu".
Đây là lúc Ngọc Vô Hà thốt câu chửi thề lần thứ hai.
o
Ngọc Vô Hà biết Đinh Bằng sẽ tới, nhưng không nghĩ Đinh Bằng lại tới lẹ
đến thế.
Nàng tin lời lão Mã nói, Đinh Bằng không theo dấu lão Mã, nhưng nàng
không tin giữa Đinh Bằng và Thanh Thanh có "linh tê khả thông".
Nàng không phủ nhận Thanh Thanh là một nữ nhân rất khả ái, nhưng khi
nàng bắt Thanh Thanh cởi hết áo quần, nàng lại không tin Thanh Thanh có thể
có sức hấp dẫn đàn ông hơn mình. Tuy nàng không có chút quan hệ gì với Đinh
Bằng, nhưng hình như đã có ý ghen ghét với Thanh Thanh.
Đây quả thực là một cô gái "mạc danh kỳ diệu" (không gọi ra tên).
Nhưng chẳng thể phủ nhận nàng là một nữ nhân khả ái.
Nhất là lúc nàng mặc nữ trang.
Sau khi bớt cơn bực dọc, nàng tùy tiện lấy một bộ y phục trên tay hai gã âm
dương quái khí, mặc lên mình, vuốt mớ tóc mây ngã ra phía sau, nàng bất ngờ
phát giác, cặp mắt của mười mấy tên đồng bọn chăm chú nhìn nàng, chiếu ra tia
mắt khuynh mộ, hừng hực như lửa.
Ngọc Vô Hà giật thót mình.
Loại nhỡn quang này, nàng không lạ, mà rất quen thuộc; đó là lúc nàng trút
bỏ quần áo trước mặt một nam nhân, nàng vẫn thường thấy.
Nhưng trước mặt đồng bọn của nàng, đây là lần thứ nhất nàng thấy

thái độ
khác thường của họ; những người này, đã cùng nàng chung chạ mấy năm rồi;
gần nhất, cũng đã hơn một năm.
Liên Vân Thập Tứ Sát Tinh chỉ là một danh xưng, danh xưng của một tổ
chức kỳ đặc; không phải chỉ có mười bốn người. Chỉ là mỗi lần họ làm chuyện
gì, tất cả cần đủ mười bốn người, vì Ngọc Vô Hà tính làm chuyện gì, đều nắm
chắc thành công, vạn vô nhất thất, hành động thực hoàn mỹ; muốn vậy, ít ra
phải đủ mười bốn người, mới chắc chắn thành công.
Liên Vân Thập Tứ Sát Tinh chẳng phải một tổ chức rất nổi danh, chỉ là tổ
chức rất thực tế, họ dám tiếp nhận bất cứ nhiệm vụ khó khăn nào. Chủ cố
(khách hàng) của họ, thâm chí có cả người thuộc đại môn phái rất nổi danh võ
lâm, ủy nhiệm họ hoàn thành những chuyện bản thân chủ cố không tiện ra mặt,
hoặc không đủ bản lãnh hoàn thành.
Đương nhiên, họ chẳng làm việc cho người không trả đủ giá họ đòi; giá họ
đòi rất cao. Chuyện được trả giá rất cao, nhất định phải chuyện rất khó khăn.
Chuyện được trả giá rất cao, cũng chẳng phải chuyện rất thường có. Cho
nên, họ rất nhàn rỗi. Chỉ cần làm thành công một chuyện, họ có thể thong thả
tiêu giao; hưởng nếp sinh hoạt hào hoa mấy năm. Gần đây, họ đã làm xong mấy
chuyện, cho nên họ đều rất giàu đủ tiền tiêu.
Nhưng khi làm chuyện cướp giữ Thanh Thanh, họ đã tiếp nhận một chuyện
kém thông minh, vì cho đến hiện tại, họ chưa thâu vào được đồng nào, mà đã bị
bồi tiền, bồi rất thê thảm.
Đúng lúc Ngọc Vô Hà phát giác lúc mình mặc quần áo, còn hấp dẫn hơn lúc

lõa thể, thì Đinh Bằng đã tới. Đã tới một cách quỷ không hay, thần không rõ, vì
nàng vẫn nghĩ người nào muốn âm thầm tiếp cận Liên Vân sơn trang, hầu như là
chuyện khó thể xảy ra được.
Nhưng khi tới tay Đinh Bằng, thì chẳng có chuyện gì không thể được.
Đinh Bằng vượt qua mười bảy trạm gác ngầm; thông qua bốn tầng cảnh giới,
không gây tiếng động nhỏ.
Nhưng khi tới trước cữa lớn Liên Vân sơn trang, chàng đã kêu A Cổ đạp đổ
cánh cữa lớn dày nặng.
Hai cánh cữa lớn sơn trang, không mỏng hơn, cũng không nhẹ hơn cổng
thành, trên dưới có năm hàng then cài, nhưng A Cổ chỉ một cước, đã đạp đổ.
Cữa không phải bị đạp mở, mà bị đạp đổ.
Cữa làm có kiên cố, nhưng họ quên không dùng hai cây cốt, cũng được kiên
cố tương đương, nên A Cổ chỉ một cước đã đạp gãy luôn hay cây cột, khiến toàn
bộ khung cữa ngã rạp xuống, phát ra tiếng động như sấm, với sức chấn động còn
hơn sấm động.
Ngọc Vô Hà chưa ra coi, đã biết Đinh Bằng tới, nàng chỉ ra một mệnh lệnh
rất ngắn gọn, đơn giản:
- Đi ra, đem hết tất cả lực lượng, chận giết kẻ tới.
Chận giết người tới. Ngọc Vô Hà rất rõ, đồng bọn của nàng, tuy ai nấy đều
là cao thủ đệ nhất, nhưng tuyệt đối không giết nổi Đinh Bằng. Thương hại, đồng
bọn của nàng không biết rõ, thậm chí, còn không tin nữa.
Người có chút bản lãnh, rất khó tin võ công người khác tài giỏi hơn mình,
mà những người này lại đều là những tay kiêu ngạo, tự phụ.
Nếu Ngọc Vô Hà ra lệnh nói, mọi người hãy đem hết nổ lực ngăn cản người
tới, có thể có vài ba người thông minh một chút, liên tưởng đến thân thủ người

tới, công lực rất cao, mà trong lòng hơi gờm.
Họ tuy tự phụ, nhưng rất tín nhiệm Ngọc Vô Hà.
Ngọc Vô Hà chẳng những hiểu rõ kẻ địch, cũng hiểu rõ lực lượng mình. Mỗi
khi họ gặp kẻ địch rất mạnh, đều dưới sự thiết kế hoàn mỹ và thỏa đáng của
Ngọc Vô Hà, cường địch đều bị đánh gục.
Sở dĩ Ngọc Vô Hà chỉ kêu họ tận lực giết người tới, chẳng khác nói lực
lượng của họ có thể giết được người tới.
Đối với Ngọc Vô Hà, họ có lòng tin không lay chuyển; tuy họ cũng rõ câu
cách ngôn "không thể quá tín nhiệm đàn bà". Chỉ có điều trong tầm mắt họ,
Ngọc Vô Hà, vốn chẳng phải nữ nhân, mà là thủ lãnh của họ, là thần minh của
họ. Có điều, họ còn quên một chuyện, hôm nay trước mặt họ, Ngọc Vô Hà mặc
quần áo đàn bà đã biểu lộ nét đẹp tuyệt trần, khiến họ đều nhìn đứng tròng mắt,
nổi dậy lòng ham muốn.
Lúc Ngọc Vô Hà cởi quần áo lỏa thể là ma quỷ; lúc mặc nam trang giống
thần minh.
Họ không ngờ lúc Ngọc Vô Hà mặc quần áo nữ trang, lại đẹp tuyệt vời như
vậy.
Khi họ phát hiện Ngọc Vô Hà là nữ nhân khả ái như vậy, thì cũng là lúc họ
quên câu cổ huấn "không thể tín nhiệm đàn bà". Đây là điều sai lầm lớn của họ.
Vì sau khi phạm sai lầm lớn, thường thường đã không còn cơ hội tha thứ,
cũng như không có thời gian để tự mình tha thứ nữa. Cho nên, họ cũng không có
thời gian hậu hối.
o
Người xông ra đầu tiên là hai "tự nhân" âm dương quái khí … Mao bệnh của
hai người này không sai, họ rất ghét nữ nhân, kể từ khi họ nhìn thấy

Ngọc Vô
Hà mặc quần áo nữ trang, sự ghét hận trong lòng họ tăng thêm; và là lúc họ rất
muốn giết người, nhưng đương nhiên họ chẳng thể giết Ngọc Vô Hà.
Vừa đúng lúc Ngọc Vô Hà đưa ra mệnh lệnh, họ lập tức xông ra, sợ người
khác dành mất cơ hội trước. Họ nhìn thấy ba người.
Đinh Bằng vẫn tay không, cây đao còn cài trên lưng, trông chẳng có vẻ đáng
ngại, chỉ có A Cổ đứng bên cạnh là đáng chú ý, giống như một người khổng lồ từ
vùng man hoang mới tới.
Có điều họ không sợ người khổng lồ, họ cho rằng, kẻ chân tay thô kệch,
nhất định đầu óc rất đơn giản, cử động cũng chậm chạp. Người họ chú ý nhất là
Tiểu Hương, vì nàng là nữ nhân, một nữ nhân rất xinh đẹp, duyên dáng, ẻo lả,
giống như đám phi tần họ đã thấy, và phục vụ trong hoàng cung trước kia, vả lại,
vì đứng dưới gió, nên mùi thơm trời sanh từ trên mình Tiểu Hương thoát ra từng
chặp, càng kích thích họ muốn phát cuồng, khơi dậy dục vọng của họ. Dục vọng
muốn bóp nát đối phương thành bột, nên họ nhắm chụp bắt người thứ nhất là
Tiểu Hương.
Hai người này xuất thủ rất lẹ, khó có người tưởng tượng.
Thân hình thấp thoáng một cái, họ đã cặp sát hai bên Tiểu Hương; đồng thời
cùng đưa tay chụp bắt nàng.
Công phu của họ đều luyện nơi hai bàn tay, dù tượng đúc bằng đá, bị họ
chụp một cái cũng bể nát.
Trên giang hồ, từng có Bách Hiểu Sinh, lập cuốn binh khí phổ, đó là chuyện
lâu năm về trước, những anh hùng được ghi danh trên binh khí phổ năm xưa, đều
đã ra người thiên cổ. Sau Bách Hiểu Sinh, chưa ai lập binh khí phổ nữa, bằng

không, nhất định bàn tay của hai người này cũng được liệt vào trong phổ. Nếu
họ sinh ra trong niên đại Bách Hiểu Sinh, chắc chắn hai bàn tay của họ cũng
được liệt vào binh khí phổ, cùng hàng với Hồng Ma Thủ và Thanh Ma Thủ.
Nếu quả tay của hai người này chụp trúng thân mình Tiểu Hương, thì thật là
một chuyện đáng tiếc; một tiểu mỹ nhân thơm tho yểu điệu, tuyệt chẳng thể
chịu nổi một cái chụp của họ. Tốc độ ra tay của họ, muốn tránh cũng khó; có
điều, Tiểu Hương lại đứng bên cạnh A Cổ. A Cổ là một người khổng lồ, mình
cao một trượng hai.
Người khổng lồ chẳng đáng sợ đối với họ, họ đã từng giết người khổng lồ
không kém A Cổ bao nhiêu. Nhưng A Cổ lần này, thân mình tuy cao lớn dềnh
dàng, nhưng động tác không chậm chạp, và tốc độ ra tay cũng không chậm hơn
họ.
A Cổ cũng chưa công kích họ, chỉ mỗi tay túm một người ngay sau gáy đưa
lên cao. Thân mình họ chỉ cao hơn Tiểu Hương một chút, nên khi A Cổ nhẹ
nhàng đưa lên, đã cao bằng ngang nửa thân mình Tiểu Hương, lúc đó tay họ vẫn
chụp ra, nhưng chụp khoảng không.
Có tiếng xương bể nghe rạo, rạo, nhưng không có tiếng kêu la hoặc rên rỉ.
Máu tươi phun đầy mình A Cổ, hắn chẳng quan tâm, hai tay quăng ra, quăng
ra hai cỗ tử thi. Nhưng Tiểu Hương hầu như muốn ói mửa, trên mình nàng không
dính một giọt máu; chỉ có điều, khi hia người bị A Cổ đưa lên cao, nửa thân
mình phía dưới của cho, dãy dụa trước mặt Tiểu Hương, bỗng dưng bốc ra xú khí
nồng nặc.

Đinh Bằng hình như chẳng nhìn thấy gì, tiếp tục bước tới phía trước; hai
người vừa xông qua, chàng không liếc nhìn, đến khi hai người biến thành hai cỗ
thi thể, chàng cũng không hề quay đầu. Chàng tiếp tục đi, tới khi gặp nhóm
người thứ hai chàng mới dừng chân.
Nhóm này có sáu người, bày thành một hàng ngang, trên tay họ đều có binh
khí.
- " Liên Vân Thập Tứ Sát" ? Đinh Bằng hỏi.
- "Phải". Có một người trả lời.
- Ta là Đinh Bằng, có phải các ngươi bắt giữ vợ ta không ?
- Phải.
Vấn đáp chỉ có bốn câu này; vì đao Đinh Bằng đã ra khỏi bao.
Lúc Đinh Bằng quyết tâm giết người, làm biếng nói nhiều. Lúc chàng chịu
khó nghe đối đáp, nói chuyện, là lúc chàng chưa có ý giết người; trừ phi, đối
phương chọc chàng bực bội quá, hay tự đối phương muốn tìm cái chết.
Lúc chàng quyết tâm muốn giết người, cũng chưa hề sẩy tay, nhất là sau khi
chàng luyện thành cây đao cong - loan đao - trên tay.
Đao quang nháng lên một vệt, từ trái sang phải, chưa ai nhìn rõ chàng xuất
thủ, chỉ thấy chàng tra đao vào bao.
Sáu người bị chẻ thành mười hai mảnh, ngã xuống; từ đầu đến chân, chia hai
rất đều đặn.
O
Lúc giết toán thứ ba, hơi phí sức và tốn chút thì giờ, vì lúc Đinh Bằng giết
nhóm sáu người, khiến họ đã nhìn thấy cây ma đao; và cũng khiến họ bay hồn
vỡ mật. Họ cũng rõ, lần này đã gặp phải đại kình địch.
Ai cũng có dũng khí liều mạng, đó là lúc còn có thể liều được, nếu như lâm
tình trạng tuyệt đối không phương chống cự, họ chỉ có hai phản ứng. Bó tay chịu

chết và chạy trốn.
Nhóm thứ ba có tám người, ba người đứng như trời trồng, năm người hoảng
hốt chạy.
Đinh Bằng không động thủ, chỉ để lại một câu "kê khuyển bất lưu" (gà chó
không chừa).
Chỉ một câu là đủ. Thân hình khổng lồ của A Cổ bay lên như một con diều
hâu lớn, liệng bắt đàn gà con trốn chạy.
Với một người, truy sát năm võ lâm cao thủ chạy trốn tứ tán chẳng phải dễ
dàng, nhưng A Cổ đã hoàn thành nhiệm vụ; chỉ có một người phải đuổi theo tới
ngoài trang, và phải mất bốn hiệp, nới chấm dựt sự truy sát.
A Cổ bỗng sực nhớ, còn ba người đứng chết sững, liền hấp tấp quay trở về
để thanh toán nốt. Đến nơi, thấy Tiểu Hương đang đứng cạnh ba thi thể, ngơ
ngác!
A Cổ không nói được, hắn tưởng Tiểu Hương đã thay hắn thanh toán đối
phương, nên hắn gật gật đầu tỏ ý cảm tạ.
Tiểu Hương hình như muốn nói gì, lại không kịp nói, vì nàng đã nhìn thấy
Đinh Bằng đang dẫn Thanh Thanh và Tiểu Vân từ trên lầu đi xuống.
o
Kể lại chuyện thoát hiểm rất bình thường, nên khi nghe xong, Đinh Bằng
bỗng cất tiếng cười ha hả.
Thanh Thanh hỏi:
- Lang quân cười chuyện gì ?
Đinh Bằng:
- Ta tức cười vì sự ngờ nghệch của hai người, con nhỏ Ngọc Vô Hà đó chỉ lột
bỏ quần áo của hai người, đã nhốt được hai người trên lầu, không dám bước
xuống.
Thanh Thanh đáp:
- Muốn Thanh muội xuất hiện trước mặt nam nhân khác trong tình

trạng đó,
thà chết còn hơn.
Đinh Bằng than:
- Chẳng lẽ Thanh muội không nghe qua câu nói "lúc gấp phải tòng quyền"
hay sao ?
- Không được, chuyện này có liên quan trinh tiết của nữ nhân.
- Muội biết, ta không nghĩ rằng muội bất trinh dưới tình trạng đó.
- Nhưng muội biết, tự muội có cảm giác bất trinh.
- Cảm giác đó quan trọng như thế sao ?
- Phải, rất quan trọng.
- Chẳng hay có một lực lượng nào có thể thay đổi được cảm giác đó của
muội ?
- Có, dưới một tình hình muội bất cần tất cả.
- Tình hình gì ?
- Lúc Đinh lang gặp nguy hiểm, mà muội có thể làm như thế để chàng thoát
hiểm, thì dù muội có phải hiến thân cho một nam nhân khác, muội cũng không
từ.
Đinh Bằng vô cùng cảm động, ôm chặt Thanh Thanh, nói:
- Nếu cần Thanh muội phải thế để cho ta thoát hiểm, ta cũng thà chết còn
hơn.
Thanh Thanh nở nụ cười chứa chan hạnh phúc, đưa tay rờ mặt Đinh Bằng,
nói:
- May mà cơ hội đó đến với muội rất ít.
- Có phải vì ta đã không còn gặp nguy hiểm nữa ?
- Không, võ công Đinh lang càng cao, nguy hiểm càng nhiều hơn.
o
Võ công càng cao, nguy hiểm càng nhiều.
Câu này hình như có vẻ mâu thuẫn; thực ra rất có lý.
Võ công càng cao, người càng nổi danh, càng nhiều người ganh ghét muốn
hãm hại, người muốn hảm hại càng nhiều, thủ đoạn càng hiểm ác hơn.
Lý lẽ này, Đinh Bằng hiểu, nhưng chàng không hiểu ý một câu khác của

Thanh Thanh.
- Đã là nguy hiểm của ta nhiều thêm, tại sao muội nói "cơ hội muội phải
làm thế rất ít" ?
Thanh Thanh than một hơi nói:
- Vì chuyện có thể hãm Đinh lang vào nguy hiểm, nhất định là cạm bẩy phi
thường độc hại, nhất là cạm bẩy người ta đã phải khổ tâm thiết kế, mục đích của
họ nhằm giết Đinh lang, chớ không phải nhằm chiếm được muội. Vì vậy, dù
muội có tự hiến thân để giải cứu cho chàng, cũng là chuyện không thể xảy ra,
cho nên, muội mới nói không thể có cơ hội đó nữa.
Đinh Bằng lắc đầu:
- Không! Thanh muội đã lầm.
- Muội đã lầm ?
- Phải, chẳng những lầm, mà còn lầm một cách tệ hại. Hiện tại, ta tự hiểu rất
rõ về tình trạng của ta, có thể có nhiều cạm bẩy khiến ta sa vào hiểm cảnh,
nhưng tuyệt chẳng giết được ta. Nếu muội cho rằng, ta đã lâm vào hiểm cảnh
mà làm như thế, mới thực sự làm mất cái mạng của ta.
- Đinh lang có thể vì thế mà tự giết mình ?
- Không! Ta chỉ quan tâm, nếu muội không muốn sống nữa, khiến ta mất
muội, mới là lúc ta thực tình không muốn sống.
Thanh Thanh cười:
- Không! Lang quân cũng đã lầm.
- Ta cũng đã lầm ?
- Phải, giả như muội thực tình vì cứu chàng mà thất thân với một nam nhân
khác, muội tuyệt không có cảm giác bất trinh; cũng không vì đó mà coi rẻ sự
sống, trái lại còn sống có ý nghĩa và có lạc thú hơn.
- Có lạc thú hơn ?
- Phải, vì muội phát hiện mình còn nhiều hữu dụng đối với chàng, còn cống
hiến cho chàng được nhiều hơn, nên tự thấy sống hăng hái hứng thú

hơn.
Đinh Bằng nghĩ một lát, rồi lớn tiếng cười ha hả:
- Nói đúng lắm, ta đã lầm, nàng lầm một lần, ta cũng lầm một lần, chúng ta
huề.
- Phải, chúng ta huề; chúng ta đã thông cảm nhau rất sâu xa.
Phàm sự việc đều trưởng thành khi gặp hoạn nạn; ái tình cũng thế.
Sau khi đã giải tỏa hết những hiểu lầm chất chứa trong lòng, cả hai đều rất
khoan tâm vui vẻ. Lúc khoan tâm vui vẻ, chẳng cần tỵ hiềm trước kẻ khác; nên
cả hai đã ôm nhau, cười, nhảy giống hai kẻ điên.
Tiểu Hương cười. Tiểu Vân cười. A Cổ cũng cười. Cả ba đều cười hân hoan.
Nhưng có một người, núp trong bóng tối rơi lệ.
Chẳng phải vì bi thương, cũng chẳng phải vì thương tâm, mà vì phẫn khí.
Nàng cắn môi bật máu, mắt không ngớt rơi lệ.
Tiểu Vân chợt hỏi:
- Ngọc Vô Hà đâu? Con mụ xú bà đó, công tử gia đã giết được nó chưa ?
Thi thể nằm trên mặt đất, Tiểu Vân khám xét hết, không có xác Ngọc Vô
Hà.
o
Ngọc Vô Hà ? Một nữ nhân đứng đầu gây tai họa.
Mục đích nàng bắt giữ Thanh Thanh, là muốn dẫn dụ Đinh Bằng tới, nhưng
lúc Đinh Bằng tới, nàng lại lẫn tránh.
Nàng có dụng ý gì? Chẳng lẽ nàng không rõ Viên Nguyệt loan đao của Đinh
Bằng rất lợi hại hay sao mà cho rằng những đồng bọn của mình có thể chống cự
ngăn cản được ?
Hay là nàng cho rằng, bắt giữ Thanh Thanh, là có thể khống chế được Đinh
Bằng thành một công cụ giết người theo ý nàng muốn.
Hai lý do này, xem ra hình như đều rất hợp lý, nhưng suy xét kỹ, lại đều
không thể đứng vững.

o
Trong Liên Vân Thập Tứ Sát Tinh, có người khác có thể chưa thấu hiểu oai
lực của Đinh Bằng, nhưng nàng thì hiểu rất rõ ràng.
Lúc này, nàng đang ở trong căn mật thất ngầm dưới mặt đất. Trước ánh đèn
leo lét, nàng cặm cụi ghi chép những hiểu biết về Đinh Bằng trên một tập giấy.
Trên tập giấy này, trước đã ghi chép rất nhiều. Bắt đầu ghi chép tin tức từ
Hàng Châu Bán nguyệt đường, đến Hồng mai các có liên quan Đinh Bằng.
…… Thấy Đinh Bằng một đao chặt đứt bàn tay vợ chồng Thiết Yến
Song Phi, oai lực vô song, khó thể đương cự.
…… Thấy Đinh Bằng một đao chẻ đôi lưỡi kiếm Lâm Nhược Bình,
phiêu dật không linh, không để lại dấu vết; đã đạt thần tủy của đao pháp, bước
vào cảnh giới tiền vô cổ nhân.
Hiện tại, nàng ghi chép chuyện vừa xảy ra không lâu.
…… Thấy Đinh Bằng một đao chẻ đôi lục sát trong một thoáng; một
đao thứ có oai lực như thế, dù mắt thấy, cũng vẫn cảm giác khó tin.
Hình như mấy lần Đinh Bằng quyết đấu và giết người có tính cách quan
trọng, nàng đều tham gia, và được nhìn thấy tận mắt.
Những lần nàng không có mặt, cũng được ghi chép đặc biệt như :
…… Tháng x, ngày x, nghe xx nói Đinh Bằng đối diện Liễu Nhược
Tùng, một đao khiến người khiếp vía; tạm tin. Điểm này được ghi trên một trang
giấy nhỏ mặt trước.
Tóm lại, nàng là một người hiểu rất rõ về Đinh Bằng; còn khả năng đám
người của nàng như thế nào, nàng còn hiểu rõ hơn nữa.
Giả như tập trung tất cả nhân lực sở hữu của nàng, vị tất đã thắng nổi vợ
chồng Thiết Yến song phi, vậy mà nàng dùng họ để quyết chiến với Đinh Bằng,

tự nhiên chỉ có chết.
Còn việc dùng Thanh Thanh để uy hiếp, khống chế Đinh Bằng, theo lời của
lão Mã đem về, nàng đã biết không thể được.
Thế tại sao, nàng kêu đồng bọn đi nạp mạng ?
Đây thực là một vấn đề khó giải đáp.
Nhưng, không lâu, nàng đã dùng hành động để giải đáp vấn đề.
Đó là một quyển sổ khác, ghi tên người, cùng những khoản tiền thâu nhập,
chia phần, và chi tiêu.
Trang đầu:
- Lão nhị Hướng Huê Cường, còn có danh hiệu Ký Đông Nhân Đồ; nhập bọn
tháng sáu năm bính ngọ.
Tháng chín năm bính ngọ, nhận lời Nhữ Nam Song nghĩa trang Mạc Tư Hào,
chận giết Lưu Trung Kiệt, lãnh thù lao mười vạn lạng bạc, được chia phần một
vạn năm ngàn lạng.
Tháng hai năm Đinh mùi, đánh cướp Mai Hoa sơn trang, thâu vàng bạc châu
báu, tính thành tiền được tám vạn lạng, khấu trừ ba vạn lạng để dành công quỹ,
còn được chia phần sáu vạn lạng …….
Tháng sáu năm Mậu tuất ….
Thì ra, đây là quyển sổ kế toán của Liên Vân Thập Tứ Sát Tinh, ghi chép
ngày tháng của mỗi người, giết người thâu nhập, hay cướp đoạt thâu nhập.
Một trang khác, ghi chép tiền bạc chi tiêu.
Dưới danh hiệu Lão nhị Hướng Huê Cường, trước sau kể bốn năm, thâu vào
hai mươi bốn vạn sáu ngàn lạng; chi ra ba vạn tám ngàn lạng.
Trong bốn năm, chỉ tiêu ra ba vạn tám ngàn lạng; gã này tương đối tiết
kiệm.
Nàng cầm quyển sổ, đến trước tủ quầy, kéo một ngăn hộc nhỏ bên trong,
kiểm điểm ngân phiếu tồn số, phù hợp với sổ ghi, nàng nở nụ cười thỏa mãn, cất

ngân phiếu vào bọc, rồi mở trang thứ hai, mở ngăn hộc thứ hai, lượm cất mớ
ngân phiếu thứ hai.
Lần lượt đến ngăn hộc thứ mười lăm, nàng đếm đi đếm lại, rồi cằn nhằn :
Tên khốn kiếp này, lần trước đem tiền về, đã dám dấu ta lấy cắp năm ngàn
lạng, nhất định là tiêu cho hai con điếm đó; không được, món nợ này ta phải đòi
hai con điếm đó mới được.
Đến ngăn hộc cuối cùng, đề tên Ngọc Vô Hà, nàng mở ra, lượm lên một xấp
ngân phiếu dầy cộm. Không cần đếm cũng biết số ngân phiếu so với những
người khác, nhiều hơn rất nhiều; đủ thấy nàng là người được chia phần nhiều
hơn, mà chi tiêu ra rất ít.
Nàng là lão đại, lão đại luôn được chia phần gấp đôi. Đồng bọn không than
phiền, nhưng lão đại chưa vừa ý.
Vì vậy, lần cuối cùng, nàng vơ hết tổng số ngân phiếu của mọi người; trên
mặt nàng mới lộ nét cười vừa ý, hiện tại, tất cả đều thuộc về nàng.
Nàng không hưởng phần gấp đôi; nàng muốn hưởng toàn phần.
o
Bọc kỹ ngân phiếu, cột chặt trong lưng, nàng mới châm lửa đốt quyển sổ.
Nàng đốt rất kỹ, không để sót một mảnh giấy nhỏ.
Cuối cùng, nàng châm lửa vào đầu một sợi dây đã được tẩm dầu. Sợi dây,
chẳng những đã tẩm dầu, mà còn bọc ngoài bằng giấy tùng hương, nên cháy rất
lẹ. Sợi dây dẫn lên tấm gỗ trên căn nhà, bốc cháy rất lẹ, sau đó lại dẫn tới sợi
dây khác.
Nàng không dùng thuốc nổ, sợ quá nguy hiểm. Nhưng cả một tòa Liên Vân
sơn trang, trong có bao nhiêu căn nhà đều được sợi dây tẩm dầu nối liền với
nhau đến một vật dễ bốc cháy. Không bao lâu, cả tòa sơn trang rộng

lớn chìm
trong biển lửa; may, trong đó không người nào còn sống.
Hủy diệt. Một lối hủy diệt triệt để.
Lửa, toa thuốc tẻ rửa sạch tội ác tốt nhất; một tòa trang viện đầy tội ác đã
được ngọn lửa rửa sạch sẽ.
Nhưng còn Ngọc Vô Hà, nàng có vì tội ác mà phải trả giá không ?
Khi lửa thiêu sập một bức tường, lấp lối vào địa đạo; một nữ nhân vừa từ địa
đạo bước ra, quay nhìn vầng lửa cháy ngùn ngụt phía sau, cười, lẩm bẩm : Chào
mi, Liên Vân sơn trang; chào biệt Liên Vân Thập Sát Tinh; hẹn gặp lại, Ngọc
Vô Hà.
o
Hẹn gặp lại, có lúc cũng mang ý nghĩa chẳng bao giờ gặp lại.
Tất cả đều tiêu thất theo một đám lửa. Nhưng tại sao nàng còn nói "Hẹn gặp
lại" Ngọc Vô Hà ?
Ngọc Vô Hà chưa chết, nàng há chẳng vẫn sống sờ sờ trên thế giới này.
Có những người, chẳng cần chết, cũng tiêu thất trên thế giới.
Đương nhiên, cũng có những người vĩ đại, dù đã chết cũng không tiêu thất
trên thế giới.
Giống như các vị tiền bối anh hiệp:
- Tiểu Lý Thám Hoa Lý Tầm Hoan; Phi kiếm khách. Như hiệp đạo nổi tiếng, Đạo Soái Sở Lưu Hương; Hoa Hồ Điệp Hồ Thiết Hoa.
Sớm hơn một chút như Trầm Lãng; như Vương Lân Hoa.
Trễ hơn một chút, như Diệp Khai; như Phó Hồng Tuyết.
Ngày tháng giang hồ đã qua mấy trăm năm, sự tích của họ vẫn sống mãi
trong lòng mọi người; lưu truyền trong miệng mọi người.
Nhưng Ngọc Vô Hà, không muốn làm loại người ấy; nàng muốn tự mình tiêu
thất, không tiếng tăm, không vết tích. Cùng Liên Vân Thập Tứ Sát; cùng Liên
Vân sơn trang, đều tiêu thất vĩnh viễn trong một biển lửa đỏ.
Nữ nhân từ trong địa đạo chui ra, nhìn hoàn toàn chẳng phải Ngọc Vô Hà;

kẻ nhìn thấy nàng, cũng sẽ chẳng nhận ra nàng là Ngọc Vô Hà.
Vì Liên Vân Thập Tứ Sát chẳng phải tổ hợp có danh khí; Ngọc Vô Hà cũng
chẳng phải người có danh khí; chỉ có một số ít người biết họ thôi.
Có điều không ngờ, nữ nhân này lại là người rất có danh, bất luận sao, cũng
không thể gán nàng chung một nhóm với Liên Vân Thập Tứ Sát.
Dù kẻ đã có qua lại với Liên Vân Thập Tứ Sát, cũng không cho rằng nàng
có liên hệ với đám sát thủ này.
Ngọc Vô Hà đích thực đã tiêu thất, vì nàng là lão đại của Liên Vân Thập Tứ
Sát, một tay nàng tạo nên Liên Vân Thập Tứ Sát; cũng một tay nàng hủy diệt
Liên Vân Thập Tứ Sát. Không có Ngọc Vô Hà, có thể cũng không có Liên vân
Thập Tứ Sát.
Nhưng Liên Vân Thập Tứ Sát không còn, tất nhiên sẽ không có Ngọc Vô Hà
nữa.
Nàng quay nhìn biển lửa, ôm bọc ngân phiếu trong tay, nói ra một câu rất ý
vị:
- Cảm ơn ngươi, Đinh Bằng.
o
"Cảm ơn ngươi, Đinh Bằng".
Tại sao nàng phải cảm ơn Đinh Bằng? Đinh Bằng giết đồng bọn của nàng;
tiêu hủy sự nghiệp của nàng, tại sao nàng lại cảm ơn Đinh Bằng ?
Chẳng lẽ, đây là mục đích chân chính của nàng, muốn bắt Thanh Thanh để
dẫn dụ Đinh Bằng đến ?
Nhìn biểu tình trên nét mặt nàng, chẳng còn nghi ngờ gì nữa.
Đây quả thực là một kế hoạch "hắc ngật hắc" (cướp ăn chận trên đầu cướp),
rất kín đáo, không sơ hở; tuy là một kế hoạch tàn nhẫn, nhưng là kế hoạch rất
hoàn mỹ, không nghi vấn. Nếu không có một kẻ đa sự, đáng ghét tới, thì bí mật
này sẽ vĩnh viễn không ai biết. Kẻ đa sự đáng ghét này, lại xuất hiện

thật đúng
lúc.
Nàng chợt nghe phía sau có tiếng bước chân, vội vàng quay đầu, kẻ đa sự đó
đã đứng cách chỗ nàng không xa.
- Là ngươi, Liễu Nhược Tùng? Nàng hỏi.
- Là ta, Liễu Nhược Tùng đây.
Liễu Nhược Tùng trả lời.
Rất ít nữ nhân khi đạp nhằm rắn độc không hốt hoảng, luống cuống cất tiếng
kêu; nhưng trong lúc này, nơi này, nàng gặp Liễu Nhược Tùng, tình trạng còn
ghê gớm hơn đạp phải con "bàn vĩ độc xà" nhiều.
Nhưng nàng vẫn rất bình tĩng, thản nhiên nói:
- Tại sao ngươi tới đây ?
Liễu Nhược Tùng cười cao hứng, giống một tên ăn mày vừa lượm được cục
vàng, cười lộ hẳn mỗi nét nhăn trên gương mặt.
- Ngươi muốn cái đầu của ta, tại sao ta không dám tới ?
Nàng cũng rất bình tĩnh, cười:
- Đó chỉ là một chuyện đùa vô hại, tự ngươi cũng rõ, Đinh Bằng chẳng giết
ngươi.
Liễu Nhược Tùng vẫn cười:
- Địa vị ta trong tầm mắt hắn, không quan trọng như ngươi tưởng tượng.
Nàng lắc đầu, nói:
- Liễu Nhược Tùng ngươi cũng tự coi mình quá nhẹ thể; hắn chẳng phải vì
ngươi rất quan trọng mà không giết ngươi; mà vì ngươi quá nhỏ nhặt không đáng
kể, nên không giết ngươi, coi ngươi như một con chó chết nằm giữa đường, kêu
bất cứ một người qua đường nào, đá nó một cái, cũng rất ít có người chịu đáp
ứng, vì người ta sợ bẩn chân.
Liễu Nhược Tùng dịu bớt nét cười một chút, tuy hắn biết đây là sự thực,
nhưng cũng bị đả kích mạnh đến sự tôn nghiêm của mình, nên hắn trầm giọng

hỏi:
- Ngươi dám nói với ta những lời này?
Nàng cười khinh miệt:
- Tại sao không dám, đây vốn là sự thực; dưới mắt ta, hay bất cứ người nào,
ngươi cũng bị coi là hạng người như thế.
Liễu Nhược Tùng bị khích nộ, trầm nét mặt, nói:
- Rất bất hạnh, ngươi lại bị một con chó chết nằm ngoài đường, cắn một
miếng khá đau.
Nàng vùng cười ha hả, rất khinh bỉ, hầu như chẳng coi sự uy hiếp của Liễu
Nhược Tùng ra gì, nói:
- Ngươi tưởng rằng đã nắm được sơ hở của ta hẳn?
Liễu Nhược Tùng cũng lớn tiếng cười ha hả:
- Chẳng lẽ ngươi chưa thừa nhận?
- Đương nhiên, ta có thể chẳng thừa nhận, vì hiện tại, phân lượng của ngươi
dưới tầm mắt của mọi người như thế nào ngươi đã rõ, người khác đánh cái rắm,
còn thơm hơn lời ngươi nói ra, hẳn có ai tin hả?
- Vậy ngươi thử chờ coi, lời nói của Liễu mỗ hoặc có thể còn thúi hơn rắm,
nhưng chỉ cần Liễu mỗ đem chuyện này loan truyền ra ngoài, sẽ có người nghe
được, dù có cho là chuyện nực cười, nhưng đối với ngươi cũng có ít nhiều đáng
ngại.
Bỗng tay nàng nhít động, một tia hàn quang nhắm ngay cổ họng Liễu Nhược
Tùng. Đó là một mũi kiếm, mũi nhuyễn kiếm nàng dấu trong tay áo.
Xuất thủ rất lẹ, rất lang độc, không lộ chút dấu hiệu trước, lại thừa lúc đang
nói chuyện, nhất định không thể sẩy tay.
Nhưng Liễu Nhược Tùng lại chú ý đến điểm này, hắn không né tráng, cũng
không tháo lui, chỉ đưa ra hai ngón tay, đã nhẹ nhàng kẹp được kiếm phong.
Mũi kiếm chỉ cách cổ họng hắn có nửa tấc, rồi không đâm tới được nữa.

Nàng dùng sứ cố đẩy tới, nhưng tiếc đây là thanh nhuyễn kiếm, cần phải dồn
nội lực qua, mới có thể khiến thân kiếm cứng và thẳng.
Nội lực của nàng không yếu; nội lực của Liễu Nhược Tùng cũng không yếu;
nên thân kiếm cong qua bên tả, cong qua bên hữu, mà không thể nào đâm thẳng
tới được nửa tấc.
Liễu Nhược Tùng cười:
- Liễu mỗ chẳng phải người tốt, cũng chẳng phải quân tử, mà là một tiểu
nhân rất đa nghi, nên không dễ dàng bị người ám toán.
Quân tử có lúc còn bị khi, nhưng muốn ám toán một kẻ tiểu nhân, suốt ngày
chỉ lo tính kế hại người khác, quả thực chẳng dễ dàng. Chính vì hắn suốt ngày lo
tính kế người khác, nên mới đối tự mình lo phòng bị rất cẩn thận, vì hắn biết thế
nào cũng có người lo tính kế đối với hắn.
Liễu Nhược Tùng cười, nói:
- Võ công của Liễu mỗ, dưới đao của Đinh Bằng, cố nhiên không đáng một
mảy, nhưng trên giang hồ, cũng có thể xứng danh một cao thủ; tuy không nhất
định thắng được ngươi, nhưng ngươi cũng đừng hòng dễ dàng giết được ta.
Nàng im lặng một chút, rồi bỗng thu hồi kiếm, cười:
- Hà tất ta phải giết ngươi, muốn giết ngươi, hà tất phải tự ra tay.
- Ta biết ngươi có thể sách động một số bầy tôi dưới quần đến đối phó với
ta, nhưng liệu phân lượng chúng có đủ không ?
- Liễu Nhược Tùng ngươi đã tự đề cao mình hơi quá, ta chẳng cần phải động
dụng chân tay trong nhà, chỉ tùy tiện vẫy ta kiếm một người, cũng đủ cho ngươi
tiêu thụ rồi.
Liễu Nhược Tùng lớn tiếng cười:
- Liễu mỗ chẳng phải một ngọn cỏ, chỉ một cơn gió bị thổi ngã; trên giang
hồ hiện thời, trừ Đinh Bằng ra, Liễu mỗ chưa coi kẻ nào khác ra gì.

Nàng cất tiếng cười rất kiều mị, nói:
- Chẳng phải ta muốn hăm dọa ngươi, cũng không muốn lừa dối ngươi; kể từ
hiện tại, ta bước tới phía trước bảy bước, tới bước thứ bảy, ta khuyên ngươi tối
nhất ngươi hãy quên hết những sự tình ngươi thấy tại đây, bằng không, ngươi sẽ
hậu hối. Dứt lời nàng quay mình đi. Liễu Nhược Tùng tự nhiên không tin những
lời nàng nói đó, nhưng cũng không đuổi theo.
o
Mặc dù trong lòng không tin, nhưng hắn cũng muốn quan sát coi, sau khi cô
nàng bước đi được bảy bước, sẽ có kỳ tích gì xuất hiện.
Huống chi, Liễu Nhược Tùng đối với khinh công của mình, cũng rất tự tin,
dù có để nàng chạy đi bảy chục bước, hắn cũng cầm chắc, chỉ trong khoảng một
trăm bước, sẽ theo kịp nàng; mà trên một cánh đồng rộng trống trải này, dù xa
bảy trăm bước cũng khó tránh khỏi tầm nhìn của một người.
Quả nhiên, nàng chỉ đi tới bảy bước; bảy bước đi thật mỹ diệu. Liễu Nhược
Tùng từ sau khi tự tay giết lão bà của mình, hắn đã đoạn tuyệt hứng thú với nữ
nhân.
Nhưng nhìn thấy dáng điệu xinh đẹp sau lưng cô nàng, hắn không tránh khỏi
khơi dậy lòng ham muốn. Nhưng đây chẳng phải là nguyên nhân Liễu Nhược
Tùng lui bước, không dám theo cô nàng.
Trước kia Liễu Nhược Tùng là một con sói hiếu sắc, hiện tại không phải.
Trước kia Liễu Nhược Tùng mê vì sắc, hiện tại không phải. Khổ nạn, dày
xéo, khuất nhục, khiến một người trở thành kiên cường, thâm trầm, không dễ bị
kích động.
Nhưng Liễu Nhược Tùng vì chuyện xảy ra sau khi nàng bước đi được bảy

bước, khiến hắn bị chấn động dữ dội.
Kỳ tích quả nhiên xuất hiện; xuất hiện bất ngờ, khiến khó ai có thể tin. Liễu
Nhược Tùng cảm thấy như có hai luồng sát khí dồn tới, muốn nghẹt thở; một
luồng từ bên tả, một luồng từ bên hữu, cùng dồn tới, tiếp theo, hai người xuất
hiện. Hai lão nhân.
Lão nhân chẳng đáng sợ, nhưng hai lão nhân này, khiến Liễu Nhược Tùng
đứng đờ người như tượng gỗ. Hắn tự trách, sao mệnh mình quá khổ, tại sao cứ
mỗi lần mình cho rằng thành công đắc ý, lại xuất hiện một chuyện xui xẻo, mà
lần này, xui xẻo còn gấp bội.
o
Nếu Liễu Nhược Tùng là tiểu tử mới xuất đạo giang hồ, sẽ không hãi sợ;
huống chi, đây chỉ là hai ông già. Nhưng Liễu Nhược Tùng là một người kiến
thức rộng, các cao thủ giang hồ, ít ai hắn không nhận biết. Đương nhiên, hắn
nhận ra hai lão nhân này, nhưng hắn nghĩ thà không quen biết tốt hơn.
Hiện tại, hắn chỉ hy vọng, hai lão nhân không phải vì hắn mà tới, mà tới vì
cô gái nọ. Và ít ra, hắn cũng hy vọng hai lão già này chẳng phải tình bạn quen
thuộc của cô gái.
Nhưng sự tình lại không như ý hắn muốn, cô gái có tình bạn rất thân với hai
lão già; chẳng những thế, hai lão già còn đối với nàng rất khách sáo; khi nàng
cúi mình thi lễ, còn được hai lão già đáp lễ đàng hoàng.
- Đã lâu không gặp, hai vị lão bá mạnh giỏi? Cô gái chào hỏi.
Lão nhân Kim y, tóc vàng dài quá vai, cười hỏi:
- Cô nương cũng mạnh chứ? Được cô nương dùng tín hương triệu kiến, chẳng
hay, cô nương có chuyện gì cần lão phu giúp đỡ?
- Lão bá quá khách sáo, điệt nữ chỉ có chuyện phiền phức nhỏ, phát

động tín
hương, chỉ muốn tùy tiện được bất cứ một ai đến giúp đỡ, không dè, lại làm kinh
động hai vị lão bá, điệt nữ cảm thấy rất có lỗi.
Lão già Ngân y, cười nói:
- Lão phu tiện có mặt gần đây, nhận được tín hương, tưởng cô nương gặp rắc
rối lớn, nên mới vội vã chạy tới tiếp ứng.
- Thực ra, cũng chẳng kể quan trọng gì, chỉ có điều, gã họ Liễu này, bỗng
dưng mò tới, mà hình như hắn cố ý gây chuyện ngoài sự tưởng tượng của điệt
nữ.
Kim y lão giả cười:
- Dễ quá mà, giao cho lão phu đi, cô nương muốn xử trí hắn ra sao ?
Nếu lúc này, cô gái muốn Liễu Nhược Tùng quỳ xuống van nài, kêu bằng
mẹ ruột, để xin tha chết, hắn cũng không từ.
Chỉ có điều, hắn cũng biết, dù có quỳ xuống kêu cô gái bằng bà nội, cũng
vô dụng. Nàng khác Đinh Bằng, khi muốn giết người, không vì mềm lòng mà
dừng tay.
May, bà cố nội này chưa muốn giết người, mà chỉ cười cười, nói:
- Gã này tuy đáng ghét, nhưng giữ lại hơn giết bỏ, chỉ có điều hắn được tiếp
tục sống như thế nào, chắc hẳn chưa rõ, xin hai vị chỉ dẫn cho hắn.
Ngân y lão giả cười:
- Cô nương yên tâm, bọn lão hũ sẽ xử trí thỏa đáng.
- Có hai vị lão bá ra mặt, điệt nữ còn gì không yên tâm; điệt nữ cần phải về
sớm, không dám làm phiền hai vị lão bá nữa.
Hai lão nhân đều cúi mình:
- Xin cô nương tự tiện.
Nàng lễ phép gật đầu quay mình, chợt lại quay đầu, nói:
- Phải rồi, còn một chuyện này nữa, điệt nữ muốn phiền hai vị lão bá một
lần nữa, số là, trước kia điệt nữ vì không rõ, mới đắc tội hai vị Thiết Yến Song
Phi.

Kim Y lão nhân nói:
- Cô nương yên tâm, lần đó, vì bọn lão hủ sơ sót, để cô nương kinh hãi, may
cô nương không hề chi; sau này, họ tuyệt chẳng dám đến tìm cô nương làm
phiền nữa.
- Xin hai vị lão bá chuyển lời, điệt nữ rất có lỗi với hai vị đó.
Ngân Y lão nhân, nói:
- Cô nương chớ ngại, đối với kẻ đã gãy tay, bọn lão hủ làm biếng lao xao
với họ, vả lại, trong lòng người mang cừu hận, dễ gây hiểu lầm; cho nên, bọn
lão hủ đã cho họ đến yên nghỉ một nơi rất xa rồi.
Kêu hai người dễ gây sự hiểu lầm, đến một nơi yên nghỉ rất xa, ý nghĩa đã
rất rõ rệt, đó là họ cũng đã tiêu thất trên thế gian này rồi.
o
Liễu Nhược Tùng tuy biết tính mạng đã được bảo toàn, nhưng nghe họ nói
chuyện, hai chân hắn không ngớt run rẩy. Hắn đã nhận ra thân phận hai lão
nhân này, tự nhiên hắn cũng biết họ có liên hệ với Thiết Yến Song Phi.
Kim Sư, Ngân Long, Đồng Đà, Thiết Yến. Bốn trưởng lão của Ma giáo năm
xưa.
Lúc thanh thế Ma giáo chói lọi như mặt trời giữa trưa, mọi người rất ít thấy
Giáo Chủ Ma giáo, mà chỉ thấy bốn vị trưởng lão này xuất hiện.
Ma giáo vào trung nguyên đã giết rất nhiều người, vì họ là một tổ chức
ngoại lai, muốn đưa thế lực chen vào trung nguyên; tự nhiên sẽ bị trung nguyên
quần hùng phản kích. Huống chi, thủ pháp hành sự, cũng như tôn chỉ của Ma
giáo, đều trái với đạo nghĩa truyền thống của trung nguyên.
Lúc đó, Liễu Nhược Tùng còn trẻ, mới vừa xuất đạo, bước vào giang hồ, nên
những chuyện lớn đó, chưa đến lượt hắn tham dự.
May, hắn chưa được tham dự, bằng không, rất có thể đã chẳng có

Liễu
Nhược Tùng; vì lúc khống chế Ma giáo đông tiến, mỗi phái đều hy sinh nặng nề,
chết rất nhiều cao thủ.
Thế nhưng, thực lực Ma giáo quá mạnh, mặc dầu họ đã tử thương rất nặng,
vẫn chưa có thể ngăn cản được thế lực của Ma Giáo. May, Thần Kiếm sơn trang,
oai trùm thiên hạ cũng bị kinh động.
Cuối cùng, Thần Kiếm vô địch Tạ Tam Thiếu gia Tạ Hiểu Phong, được sự
khẩn cầu tha thiết của năm đại môn phái, đã tham dự hàng ngũ diệt ma.
Chỉ có thần kiếm của Tạ Hiểu Phong, mới có thể đương cự được một thế Ma
đao của Giáo chủ Ma giáo.
Chưởng môn nhân năm đại môn phái cùng Tạ Hiểu Phong, ước hẹn quyết
đấu với Ma giáo trên đỉnh Kỳ liên sơn.
Trận chiến kinh thiên động địa đó, Liễu Nhược Tùng không mắt nhìn thấy,
chỉ nghe qua người khác nói. Người kể lại rất nhiều; lời kể chuyện trình bày
cũng khác nhau.
Môn nhân của mỗi đại môn phái đều kể lại chưởng môn của mình rất anh
dũng xông vô trong trận chiến đó. Tuy nhiên, họ cũng không quên kể thêm một
câu, ma đao của Giáo chủ Ma giáo rất lệ hại, nếu không được Tạ Hiểu Phong
đến kịp thời, chắc họ đều bị chết không sai.
Chuyện cũ này, người nghe cũng dễ đoán hiểu, sự quyết định hơn thua của
cuộc chiến, chẳng phải sự anh dũng của chưởng môn nhân một phái nào, mà là
Thần Kiếm của Tạ Hiểu Phong.
Có điều, kết quả cuộc chiến, mọi người đều kể lại giống nhau, đó là Giáo
chủ Ma giáo, cuối cùng đã bị dồn ép rớt xuống vực núi sâu ngàn trượng của Kỳ

liên sơn.
Rớt xuống từ trên vực núi cao như vậy, ai cũng tin địch thủ không thể sống
sót.
Từ đó, Ma giáo đã im hơi tuyệt tích tại trung nguyên; nhưng năm đại môn
phái vẫn chưa yên tâm, vì phu nhân Giáo chủ Ma giáo, đã dẫn theo dâu con trốn
thoát; lúc tảo trừ Ma cung, họ đã không tìm thấy xác của mấy người này.
Tảo trừ Ma cung tiến hành cùng lúc với sự bội phản Ma giáo của ba tên
trưởng lão Kim Sư, Ngân Long, và Thiết Yến. Ma cung thiếu chủ, sau khi khổ
chiến đẫm máu, trọng thương được một vị trưởng lão trung tâm khác là Đồng Đà
cõng chạy thoát.
Mọi người mở cuộc lùng xét suốt ba ngày đêm, nhưng vì khu vực Kỳ Liên
sơn quá rộng, mà Đồng Đà trưởng lão, có sức nhẫn nại hơn bất cứ người nào
khác, nên đã biệt tích. Tuy nhiên, mọi người cũng không quá khẩn trương, vì
trong một ngày cuối cùng của cuộc lùng xét nhìn thấy Ma cung thiếu chủ đã tắt
hơi trên lưng Đồng Đà.
Qua nhiều năm, mọi người hầu như đã quên sự tồn tại của Ma cung, nhưng
nghe nói, ba vị trưởng lão bội phản Ma cung vẫn còn lo ngại.
Họ lo ngại có hai điểm sự tình:
Một, chưa bắt được Giáo chủ phu nhân; trong ma cung còn một số đệ tử
trung thành cũng mất tích theo, rất có thể có ngày họ trùng hiện.
Hai, Giáo chủ Ma giáo rớt xuống vực sâu, có thể chưa chết, vả lại trong Ma
giáo có rất nhiều tâm pháp võ công rất huyền kỳ, gồm cả phương pháp khởi tử
hồi sinh.
Năm đó, giang hồ còn đồn đại một câu chuyện ……, lúc đối địch với người

trong Ma giáo, trừ phi chém được bay đầu của họ, bằng không, thì ngàn vạn lần,
chẳng thể coi là họ đã chết, cho nên, họ lo ngại vị giáo chủ đó chưa chết, sẽ có
ngày suất lãnh giáo chúng quật khởi. Vì hai lý do này, mà năm đại môn phái,
cùng ba vị trưởng lão trong Ma giáo vẫn lo ngại, luôn luôn để tâm theo dõi, tìm
tòi dấu vết dư đảng của Ma cung.
o
Chuyện đã qua hơn hai mươi năm, năm đó, Liễu Nhược Tùng chưa được
tham dự thịnh hội đảng ma, nhưng ít nhất, hắn cũng nhận ra hai lão nhân này là
Kim Sư và Ngân Long.
Đương nhiên, thời gian trước ít lâu, tại Viên Nguyệt sơn trang, hắn cũng đã
thấy vợ chồng Thiết Yến Song Phi; được thấy đao pháp dữ dội của hai vợ chồng
này, đã chém Hồng Mai và Mặc Trúc, hai người thành hai mãnh; khiến Tuế hàn
Tam Hữu chỉ còn lại một mình hắn – Thanh Tùng.
Qua cuộc nói chuyện vừa rồi của họ, liên quan vận mệnh của Thiết Yến
Song Phi, hắn nhớ lại, tại Viên Nguyệt sơn trang hôm trước, dù bị chặt mất một
tay, họ vẫn có thể uy hiếp các giang hồ hào kiệt có mặt trong buổi tiệc đo. Bậy
giờ, họ chẳng còn giết được ai nữa.

Viên nguyệt loan đao

Hồi 23
NGẬM ĐẮNG NUỐT CAY

Thiết yến song Phi là đồng bọn của hai lão già, là chiến hữu rất thân cận,
cùng thoát ly Ma giáo một lúc.
Nhưng họ đã bị chặt đứt một tay. Mất một tay chẳng phải là tàn phế

hẳn, họ
vẫn có thể được liệt vào hàng ngũ mười cao thủ võ lâm đương thời.
Nhưng họ lại bị xử quyết. Nguyên nhân bị xử quyết, chẳng phải võ công họ
đã sút kém mà điểm quan trọng là họ đã gây phiền phức cho vị cô nương đó.
Địa vị Kim Sư, Ngân Long hiện tại tuyệt không dưới bất cứ một vị chưởng
môn nhân nào, vậy mà đối với cô gái đó họ phải tỏ ra cung kính như thế?
Đương nhiên gia thế của bổn thân cô nương đó cũng đủ tự ngạo, không coi
năm đại môn phái ra gì nhưng Liễu Nhược Tùng cũng biết, sở dĩ hai lão nhân
này cung kính đối với cô gái tuyệt chẳng phải vì gia thế của cô ta. Giữa họ hình
như có một mối quan hệ kỳ dị, vì để bảo toàn cô gái mà họ nói xử quyết vợ
chồng Thiết Yến.
Đối với người của mình mà họ đối xử như vậy hỏi họ đối với ngoại nhân sẽ
như thế nào? Liễu Nhược Tùng không dám tưởng tượng thêm.
Kim Sử chỉ lạnh nhạt hỏi hắn:
- Ta nghe nói Liễu Nhược Tùng ngươi là người rất thông minh phải không?
Gần đây Liễu Nhược Tùng đã học được cách nhịn nhục, khiêm tốn, trong lúc
này hắn càng khiêm tốn hơn, cúi rạp mình đáp:
- Không. Vãn bối chỉ là một kẻ rất ngu xuẩn, chuyên làm những việc ngu
xuẩn.
Ngân Long cười một tiếng hỏi:
- Người tự biết mình ngu xuẩn chưa đến nỗi hết thuốc chữa, ngươi có biết
chúng ta là ai không?
- Vãn bối không nhận biết.
Ngân Long cười:
- Tự nhiên ngươi cũng không nhận biết cô nương đó?
- Cô nương nào? Vãn bối chưa gặp qua vị cô nương nào.
Ngân Long cười ra vẻ vừa ý:

- Tốt! Trí nhớ của người ngu phải rất kém, chuyện vừa gặp đã quên ngay.
Nhưng hiện tại lão phu có vài lời cho ngươi biết, cần phải nhớ cho thật kỹ.
Liễu Nhược Tùng vội đáp:
- Dạ! Dạ! Vãn bối nhất định sẽ nhớ kỹ!
Ngân Long gật đầu nói:
- Tốt! Lời lão phu nói rất đơn giản, rất dễ nhớ. Một là ngươi chưa hề tới đây;
thứ hai ngươi chưa gặp người nào; thứ ba cút đi cho lẹ!
Liễu Nhược Tùng không dám thở mạnh, không dám hó hé một lời, vội vã
quay mình đi. Nhưng mới được mấy bước lại bị một tiếng thét vang như sấm kêu
dừng lại. Đó là tiếng thét của Kim Sư:
- Đứng lại! Tới đây ngay!
Liễu Nhược Tùng ngoan ngoãn trở lại, rụt rè hỏi:
- Tiền bối có chuyện chi chỉ dạy?
Kim Sư hỏi:
- Tại sao ngươi tìm được đến chỗ này?
Liễu Nhược Tùng e dè một chút rồi đáp:
- Vãn bối có mấy người bạn quen biết với Liên Vân thập tứ sát nên vãn bối
cũng nhờ đó mà tìm được đến đây.
Kim Sư cười lạnh:
- Vận khí của ngươi rất khá đó! Vì từ nay trở đi trên giang hồ không có Liên
Vân thập tứ sát nên ngươi còn được sống, sau này tốt nhất ngươi nên kết giao
bạn bè ít đi, có lúc bạn bè nhiều quá cũng gặp nhiều xui xẻo.
Liễu Nhược Tùng chỉ biết cúi đầu nghe lời. Kim Sư nói tiếp:
- Tuy nhiên ngươi có hai người bạn không thể bỏ được mà phải sống chung
với họ hàng ngày, ngươi có biết là hai người nào không?
Liễu Nhược Tùng rất muốn giả bộ ngơ ngác không hiểu nhưng lại nghĩ bụng
thấy không ổn, nếu để lão già này nhắc ra rất có thể gặp xui xẻo lớn nên hắn
đành nói thật:
- Vãn bối biết.

- Phải đúng hai người đó không? – Đối phương hình như chưa yên tâm.
- Là hai người bạn gái, vãn bối được mẫu sư cấp cho làm bạn chung thân.
Kim Sư cất tiếng cười ha hả khen:
- Ngươi quả nhiên thông minh! Chẳng trách cô nương dặn giữ lại mạng sống
của ngươi. Không sai! Đúng là hai người bạn đó! Có điều lần này ngươi bỏ đi ra
ngoài, bỏ bê hai con nhỏ đó, nhất định tụi nó mất hứng, ngươi trở về sẽ lãnh tội
đủ.
Nét mặt Liễu Nhược Tùng lập tức hiện lên nỗi thống khổ, hắn vốn như đã
quên bẵng vấn đề này, giờ được nhắc tới, thái độ chẳng khác một con chó bị cột
mõm, bị người dẫm phải đuôi đau dứt ruột, muốn kêu mà không ra tiếng.
Kim Sư cười một tiếng nói:
- Coi sắc mặt của ngươi đủ biết ngươi là người rất tận tình với bằng hữu, ăn
ở với hai con nhỏ bạn này rất hoà hợp.
Liễu Nhược Tùng hận không tống được một quyền dập mũi lão già họ Kim
này, nhưng trên thực tế hắn không dám, mà phải bấm bụng cung thuận, nài nỉ:
- Xin hai vị tiền bối rộng lòng từ bi giúp đỡ, vãn bối sẽ không bao giờ quên.
Kim Sư gật đầu vài cái nói:
- Tốt lắm! Lần này lão phu có thể giúp ngươi, khiến hai con nhỏ bạn ngươi
đó không truy cứu chuyện ngươi ra ngoài không cho chúng hay. Sau này nếu
ngươi tái phạm, chúng sẽ không tha ngươi. Hơn nữa nếu ngươi tỏ ra tốt lành, có
thể chúng sẽ nghe lời ngươi. Hiểu rõ chứ?
Lần này Liễu Nhược Tùng lại hận không được nhào tới ôm lão già này, hôn
mấy cái lên gương mặt nhăn nheo của lão, để tỏ lòng cảm kích, hắn chỉ biết cất

tiếng cung kính:
- Xin đa tạ tiền bối!
Ai cũng có thể nghe thấy đây là lời cảm khích thực sự của hắn.
Vì nguyên nhân gì khiến Liễu Nhược Tùng cảm khích như vậy?
Nói ra cũng khó có ai tin. Hai người bạn đó chính là hai con nhỏ: Xuân Hoa,
Thu Nguyệt, lúc nào cũng yểu điệu, khêu gợi, ham muốn nhục dục.
Liễu Nhược Tùng vừa về đến nhà, hai ả đã nhào ra như trận gió, ôm ấp hôn
hít, một ả cởi quần áo, một ả ghé tai trách nhẹ:
- Mấy hôm nay ngươi đi chết ở đâu cũng không nói một tiếng làm chúng em
mong nhớ quá.
Lần này ỷ được lời Kim Sư bênh vực Liễu Nhược Tùng liền giở giọng làm
oai nói:
- Đừng làm phiền! Ta vừa đi xa một ngày đường về, hãy lấy cho ta một chậu
nước để rửa mặt rồi các ngươi hãy tránh ra xa, đừng làm ồn, để ta ngủ một giấc
đã!
Hai con nhỏ đều ngạc nhiên, bốn cánh tay cùng đưa ra một lượt, chỉ nhẹ
nhàng khua động một cái đã nắm trúng yếu huyệt quan trọng của Liễu Nhược
Tùng. Mặc dù Liễu Nhược Tùng đã có phòng bị nhưng vẫn bị chộp trúng ngay
yếu huyệt khiến hắn phải thừa nhận, lúc hai con yêu nữ này muốn chế phục nam
nhân chúng cũng có chút ngón nghề đáng kể. Hắn vội kêu lên:
- Ta có đưa về cho hai ngươi một món đồ cất trong ngực áo ta đó.
Xuân Hoa cười:
- Kể ra ngươi cũng còn có lương tâm, nhớ đến chúng ta.
Nàng mò ngực hắn lấy ra một con sư tử nhỏ bằng vàng, miệng ngậm một tú
cầu màu trắng. Tú cầu chỉ nhỏ bằng hạt đậu, nàng lấy ra bóp nát. Bên trong có
một mảnh giấy nhỏ. Xem xong mảnh giấy, nàng cười nhạt nói:
- Lần này vận khí của ngươi khá lắm, đã được lão nhân gia chiếu cố.
Dứt lời ả buông tay giữ huyệt đạo.

Liễu Nhược Tùng liền vươn ngực ra vẻ hách dịch nói:
- Lão nhân gia nói, từ nay về sau tất cả mọi sự các ngươi đều phải nghe lời
ta.
Thu Nguyệt cười cười nói:
- Đương nhiên rồi! Trong nhà này ngươi là chủ, thiếu phu nhân đã ban cấp
chúng ta cho ngươi, chẳng phải chúng ta đều đã nghe theo lời ngươi rồi hay sao?
Liễu Nhược Tùng nói:
- Lời nói của một vị lão nhân gia khác, còn tỏ ý muốn hai ngươi phải hoàn
toàn nghe lời ta.
Xuân Hoa cười hỏi:
- Có phải lão nhân gia nói như thế thật không?
- Đương nhiên! Ngươi không tin có thể đi hỏi...
- Bất tất phải đi hỏi? Trên thủ lệnh, lão nhân gia đã viết rõ ràng, hình như
không phải những điều ngươi vừa nói.
Liễu Nhược Tùng vội hỏi:
- Trên thủ lệnh nói gì?
Xuân Hoa cười:
- Chỉ nói chúng ta phải nghe lời ngươi một câu, tức là khi ngươi không cần
lên giường chúng ta không được cưỡng ép.
- Chỉ một câu thế thôi ư?
Xuân Hoa vênh mặt nói:
- Chỉ một câu này ngươi cũng đủ cảm ơn trời đất rồi, bằng không hôm nay
chúng ta sẽ hành ngươi sống dở chết dở. Nhớ kỹ! Từ nay về sau ngươi cũng chỉ
có chút quyền lợi đó thôi, còn những chỗ khác ngươi vẫn phải nghe theo chúng
ta. Nếu trái lại ngươi sẽ gặp báo ứng còn thảm hơn.
Liễu Nhược Tùng hình như không tin:
- Ta chỉ có chút quyền lợi này thôi sao?
Thu Nguyệt lạnh lùng nói:
- Đương nhiên! Đại vị lão già đó không cao hơn chúng ta, sao lão dám ra
lệnh cho chúng ta?

Liễu Nhược Tùng không tin nhưng nhìn kỹ lại thấy kỳ quái. Nếu cô gái từng
hóa thân là Ngọc Vô Hà có thể khiến hai lão già cung kính rất mực thì hai con
nhỏ trước mắt đây nói địa vị chúng ngang hàng với Kim Sư, Ngân Long thì
chẳng có gì là lạ. Giữa bọn họ nhất định có một sợi giây vô hình ràng buộc, tổ
chức thành một mối liên hệ thần bí.
Liễu Nhược Tùng bỗng cảm thấy vô cùng hứng thú, hắn muốn dò xét tìm ra
mối liên hệ thần bí này, nếu phát hiện được tất nhiên là một đại bí mật làm rúng
động thiên hạ.
Muốn dò xét bí mật này tất nhiên Xuân Hoa, Thu Nguyệt là một đầu mối rất
tốt. Địa vị của chúng nếu ngang hàng với Kim Sư, Ngân Long nhất định chúng
phải trọng yếu phi thường.
Xuân Hoa, Thu nguyệt quả nhiên đã chuẩn bị cho hắn một bồn nước nóng,
cho hắn tắm rửa thảnh thơi. Khoác lên mình bộ quần áo rộng rãi, thoái mải rồi
hắn liều mạng nuốt luôn một lượt hai viên Long hổ dai bổ hoàn cất dấu từ trước.
Đó là môn bí dược hắn học được từ một tên "thái hoa tặc" hạ ngũ môn. Thuốc
tuy hại nhưng công hiệu vô cùng. Căn cứ kinh nghiệm đã qua, chỉ có lúc khiến
hai con nhỏ này được cao hứng chúng mới chịu thổ lộ chút sự thực. Mà muốn
cho chúng được cao hứng thực là một chuyện rất tốn sức. Nhưng vì muốn tìm
hiểu được điều bí mật đó hắn cũng bất cần.
Khi dược lực phát tác hắn kêu:
- Xuân Hoa, Thu Nguyệt! Các ngươi vào đây!
Hai con nhỏ đều vào. Liễu Nhược Tùng tuy còn ngồi trên giường nhưng rõ
ràng hắn đã trong tình trạng sẵn sàng "nhập cuộc". Hắn cười cười giục:

- Không lên đây còn làm bộ gì nữa?
Bình thường hắn không cần lên tiếng, hai ả đã nhào lên nhưng hôm nay lại
khác lạ, cả hai đều như biến thành người khác, không chút động lòng. Thu
Nguyệt lạnh lùng nói:
- Xin lỗi đại gia! Chúng tôi không muốn hầu hạ!
Liễu Nhược Tùng gần như không tin lỗ tai mình.
Xuân Hoa cũng lạnh lùng cười lạt:
- Ngươi tuy có quyền lợi cự tuyệt yêu cầu của chúng ta nhưng không có
quyền kêu chúng ta phải lên giường với ngươi.
Thu Nguyệt tiếp lời còn tàn nhẫn hơn:
- Trước đây chúng ta thấy ngươi có vẻ hợp nhãn nên cho ngươi được hưởng
một chút, không dè ngươi lại trở mặt phách lối tưởng rằng chúng ta cần ngươi
lắm.
Xuân Hoa còn dí hai ngón tay trỏ vào mũi hắn nhiếc:
- Liễu Nhược Tùng coi cái bản mặt của ngươi được hai bà nội ta đây để ý đã
là phước tổ tiên ngươi để lại vậy mà ngươi còn dám giở trò phách lối. Bằng vào
nhân cách, tài sắc của hai bà nội ngươi đây đâu có sợ thiếu đàn ông? Tốt lắm từ
nay trở đi chúng ta việc công nói chuyện công, không nói chuyện tư tình, không
ai được làm phiền ai.
Liễu Nhược Tùng không ngờ hai con yêu nữ này lại dám trở mặt, còn nói
năng xỉa xói mắng nhiếc khiến hắn giận đờ người giây lát.
Mắng nhiếc xong, hai con nhỏ quay mình đi, Liễu Nhược Tùng hết nhịn nổi,
hắn từ trên giường bay mình lên nhào theo sau lưng hai con nhỏ.
Võ công Liễu Nhược Tùng chẳng phải kém, lại vì mấy phen gặp thất lợi đã
chứa đầy một bụng tức khí vì bị ai nấy đều khinh rẻ. Tại trước mặt Đinh Bằng,
trước mặt Thanh Thanh chịu đủ khinh khi dày vò cũng thôi đi. Tại trước mặt Kim

Sư, Ngân Long hắn cũng phải miễn cưỡng nhẫn nhục. Nhưng tại trước mặt hai
con yêu nữ này hắn cũng bị khinh thường, nhiếc mắng, thật là quá mức chịu
đựng. Huống chi Liễu đại gia chẳng phải là người dễ chịu tức khí. Động tác của
hắn nhanh như thỏ chạy, xuất thủ vừa lẹ vừa độc nào ngờ hai con nhỏ cũng
chẳng phải tay vừa. Giữa lúc hắn sắp chồm tới, một ả nhẹ nhàng xoay mình,
chụp thân hình hắn kéo theo, xoay đi một vòng. Ả không dùng sức bao nhiêu,
chỉ lợi dụng xung lực của hắn, làm hắn mất đà lao tới, khiến hắn từ trên không
ngã sấp mặt xuống đất. Một ả khác còn khuyết đức hơn, đưa chân nhấn lên
mông hắn một cái thật mạnh, khiến hắn phải uốn cong người như cây cung, đau
đớn rớt nước mắt. Lúc này hắn hận muốn chém tên đã cho hắn bí dược vài nhát
đao mới hả giận. Hắn hận sao thuốc linh nghiệm đến thế đến lúc sắp chết dược
lực vẫn còn phát tác mạnh mẽ. Lúc bình thường dù có té nhào xuống thật mạnh
cũng không hề gì nhưng lúc cái của nợ bị dược lực phát tác, lại té sấp, dộng
mình xuống mặt đất cứng thì cái đau có thể khiến người ta phát khùng lên được.
Liễu Nhược Tùng không phát khùng mà chỉ trong một sát na tưởng như bị
người cưới đi mất sinh mệnh. Hắn đưa hai tay ôm lấy của nợ, co người lăn lộn
một lúc lâu mới bớt đau đôi chút nhưng hơi sức đã gần cạn chẳng khác một con
chó sắp chết nằm lè lưỡi thở dốc. Trên mặt hắn nhuốm đầy nước mắt, nước mũi,
không cất nổi tay lên chùi. Nhưng thảm nhất là dược tính vẫn không giảm khiến
hắn vẫn trong trạng thái xung động, háo hức.
Hai con nhỏ còn ác liệt hơn, sau khi đẩy hắn té sấp không thèm nhìn

hắn
một cái kéo nhau chạy vào phòng của chúng. Phòng chúng nằm sát vách, vào
rồi chúng cũng không buồn đóng cửa, Liễu Nhược Tùng vẫn có thể nhìn thấy
bên trong. Hắn thấy hai con nhỏ cởi hết quần áo, ôm nhau cười khanh khách rất
dâm đãng nói:
- Đâu cần gì? Không có đàn ông, các bà nội ngươi cũng có thể tìm được lạc
thú.
Liễu Nhược Tùng cảm thấy từ trong cơ thể phát xuất một luồng xung dộng
lực chưa từng có khiến hắn phải dùng hết tàn lực nắm chặt quyền đấm xuống
thật mạnh...
Đấm xuống hạ thể của mình.
Một quyền đánh rất nặng.
Đau đớn đến độ phải nôn khan một chập, tháo ra hết những gì còn lại trong
bụng. Một quyền đánh xuống rất độc khiến da thịt của nợ bật chảy máu tươi.
Trước mắt hắn chỉ thấy một bầy đom đóm rồi ngất đi.
Lúc tỉnh dậy Liễu Nhược Tùng đã thấy mình được nằm trên giường, mình
mẩy được chùi rửa sạch sẽ, chỗ bị chày da chảy máu thấy cồm cộm, chắc đã
được băng bó.
Xuân Hoa và Thu Nguyệt đều đứng trước giường. Xuân Hoa còn bưng trên
tay một chén nhỏ, Thu Nguyệt nhè nhẹ đỡ hắn dậy nói:
- Liễu đại gia đã tỉnh, chúng em vừa nấu một tô canh sâm, đại gia hãy ăn đi
lúc còn nóng.
Liễu Nhược Tùng lạnh lẽo nói:
- Không dám phiền phương giá, tại hạ không xứng được hai vị hậu đãi.
Xuân Hoa múc một muỗng canh, đưa lên miệng nếm thử lạnh nóng rồi đưa
kề sát miệng hắn, cười duyên dáng:

- Xin lỗi Liễu đại gia! Chúng em chỉ đùa chơi với đại gia thôi, đợi khi đại gia
khoẻ lại tất cả đều theo lệnh đại gia, muốn thế nào làm thế nấy.
- Có phải đây lại là mệnh lệnh của ai nữa?
- Không có ai mà là chúng em cam tâm tình nguyện. Chúng em phát hiện
đại gia là một nhân vật xuất sắc đáng kể.
- Ta là nhân vật xuất sắc đáng kể?
- Phải! Một người dám đang tâm hạ độc thủ với chính mình tức là người xuất
sắc đáng kể.
Liễu Nhược Tùng bất giác lại muốn rơi nước mắt. Có trời mới hay vì một
tiếng xuất sắc đáng kể này hắn đã phải trả giá đắt bao nhiêu.
*
- Rốt cuộc Ngọc Vô Hà là một cô gái như thế nào?
Đinh Bằng hỏi câu này.
Hiện tại họ đã ở trong cỗ xe. Thanh Thanh mệt mỏi dựa mình trên Đinh
Bằng, Tiểu Hương và Tiểu Vân vẫn ngồi đối diện.
Sau khi nghe Thanh Thanh kể xong câu chuyện, Đinh Bằng mới lên tiếng
hỏi câu này. Thanh Thanh cười một tiếng trả lời:
- Một cô gái rất đẹp. Đinh lang có thể không ngờ được trên đời có người con
gái đẹp như thế, nhất là thân hình của cô ta.
- Đẹp hơn Thanh muội ?
Thanh Thanh hơi đỏ mặt khẽ gật đầu:
- Đẹp hơn muội nhiều! Tuy lúc đó muội cũng là nữ nhân và rất hận cô ta
nhưng vẫn không ngăn nổi nhìn cô ta mấy lần.
Tiểu Vân cũng bất giác hơi đỏ mặt, than thở:
- Đúng vậy! Nhất là nơi bụng dưới cô ta có một nốt ruồi đen nổi trên làn da
trắng trẻo hình như có một sức cám dỗ tà dị, hấp dẫn cặp mắt người nhìn khiến
tiểu tỳ cũng không nỡ bỏ qua nhìn mấy lần.
Đinh Bằng bỗng chìm vào trầm tư hỏi:
- Một nốt ruồi? Một nốt ruồi đen, lớn cỡ hạt hoàng đậu nằm cách hai tấc

phía bên trái dưới rốn?
- Phải! Công tử gia đã gặp cô gái này?
Đinh Bằng cười một tiếng:
- Ta chưa gặp Ngọc Vô Hà nhưng đã gặp cô gái cũng có nốt ruồi dưới bụng
như thế.
Thanh Thanh vội hỏi:
- Đó là cô gái như thế nào?
Đinh Bằng trả lời:
- Thì cũng là một cô gái đẹp nhưng theo ta nhận xét không đẹp bằng Thanh
muội.
Thanh Thanh thở ra một hơi nhẹ:
- Vậy nhất định không phải là Ngọc Vô Hà, bằng không Đinh lang đã không
nói câu này.
Đinh Bằng hỏi:
- Sao?
Thanh Thanh ngồi nhích lên một chút, chân thật nói:
- Muội tuyệt chẳng khoa trương, chỉ cần chàng gặp cô ta, sẽ thấy cô ta đẹp
hơn muội gấp mười lần.
- Nhưng cô gái ta đã gặp so với muội còn kém xa lắm, dù muội không đẹp
hơn cô ta mười lần cũng chín lần rưỡi.
- Thế thì cô ấy không phải Ngọc Vô Hà! Chỉ là hai người trùng hợp cùng có
nốt ruồi tại một chỗ giống nhau mà thôi.
Đinh Bằng cười:
- Cũng có thể lắm! Nhưng chuyện trùng hợp này rất ít có.
- Chàng cho rằng cô đó là Ngọc Vô Hà?
- Ta chưa nói thế nhưng rất có thể là Ngọc Vô Hà.
Thanh Thanh lắc đầu:
- Tuyệt không thể!
- Tại sao?
- Tại cô gái chàng gặp khác muội rất nhiều.
Đinh Bằng cười nói:
- Đó là cách nhìn của Thanh muội, không phải cách nhìn của ta. Trong tầm
mắt ta, Thanh muội là hiện thân của chí thiện chí mỹ, không một

người nào có
thể sánh bằng.
Thanh Thanh lại hơi đỏ mặt:
- Đinh lang chỉ nói cho muội cao hứng mà thôi.
Đinh Bằng ôm nàng vào lòng, hôn một cái cười:
- Cũng có thể là ta sẽ làm chuyện có lỗi với Thanh muội nhưng tuyệt không
lừa dối muội. Ta không rõ cô gái đó có phải là Ngọc Vô Hà hay không nhưng
nếu ta có gặp Ngọc Vô Hà cũng vẫn chẳng cho rằng muội không đẹp bằng cô ta.
Thanh Thanh cười:
- Nếu thế cặp mắt của Đinh lang có vấn đề.
- Mắt của ta tuyệt không có vấn đề mà là mắt của muội có vấn đề.
- Mắt muội có vấn đề?
- Đúng thế! Muộïi nhìn sự xấu đẹp của một người chỉ phán đoán trên bề mặt,
còn ta nhìn một cô gái cần nhìn thấu nội tâm. Nếu nội tâm của một cô gái mang
sự xú ác thì dù bề ngoài xinh đẹp tới đâu ta cũng chỉ nhìn thấy điểm xú ác mà
thôi.
Thanh Thanh cảm kích dựa sát vào Đinh Bằng một chút. Đinh Bằng cũng ôm
chặt nàng thêm. Tiểu Hương và Tiểu Vân cùng quay ra nhìn cửa sổ, giả bộ như
không thấy.
Qua một chập lặng lẽ Thanh Thanh lại hỏi Đinh Bằng:
- Cô gái đó là ai?
- Là một cô gái ta nhận biết.
- Đinh lang đã có thể nhìn thấy chỗ đó của cô gái chắc giao tình thân lắm?
Đinh Bằng cười:
- Giữa Thanh muội và Ngọc Vô Hà giao tình cũng rất thân chăng?
- Khác nhau vì hai người muội đều là nữ nhân.
- Ta chẳng thấy có gì khác, trái lại, nếu ta chẳng muốn coi ta cũng chẳng
muốn lột trần cô ta để coi.
- Tên cô gái đó là gì?
Đinh Bằng nghĩ ngợi một chút mới trả lời:

- Ta không muốn nói tên cô ta nhưng muội cũng biết, ta không quen biết
nhiều con gái.
Thanh Thanh chợt rùng mình:
- Không! Không phải cô gái chàng đang nói đó! Họ không giống nhau một
chút nào.
Đinh Bằng giải thích:
- Một người giỏi hoá trang có thể hoá trang mình thành rất nhiều dạng.
Thanh Thanh rất kinh ngạc:
- Không thể nào!
- Nếu muội hiểu thêm cô ta một chút sẽ biết đây là chuyện rất có thể.
Lại lặng lẽ một lúc Thanh Thanh mới hỏi:
- Đinh lang muốn đi kiếm cô ta?
Đinh Bằng cười:
- Điểm Thanh muội rất khả ái tức là luôn luôn ta chưa nói ra Thanh muội đã
biết trong lòng ta định làm chuyện gì rồi.
Thanh Thanh khẽ than:
- Chắc muội không cản được ý định của Đinh lang.
- Đúng thế! Ta nhất định phải tìm cách chứng thực.
Thanh Thanh lặng lẽ một lát mới nói:
- Dù Đinh lang có chứng thực được muội cũng thỉnh cầu chớ sát hại cô ta.
- Vì chuyện cô ta bắt giữ muội. – Ngọc Vô Hà cũng không sát hại muội nên
ta cũng sẽ không sát hại cô ta. Nhưng nếu ta khám phá cô ta còn làm chuyện ác
nào khác nhất định ta sẽ không tha.
- Bất luận thế nào cô ta cũng chỉ là một cô gái chưa làm nhiều chuyện quá
xấu xa.
- Đó còn phải coi xem cô ta đã làm những gì rồi mới quyết định được.
- Cô ta còn có phụ thân...
- Có một phụ thân như thế cô ta càng không thể được tha thứ mà cần phải bị
trừng phạt.
Cỗ xe ngựa dừng trên một ngã đường rẽ. Thanh Thanh và Tiểu Vân

xuống
xe còn Tiểu Hương vẫn ngồi lại. Từ trên xe Đinh Bằng ngó mình ra dặn:
- Từ đây Thanh muội có thể đi thẳng về nhà, đại khái chẳng có gì nguy hiểm
nữa.
Thanh Thanh trả lời:
- Muội rõ! Muội cũng chẳng phải là người dễ bị khinh khi, lần vừa rồi muội
sơ sót một chút, sau này muội sẽ cẩn thận hơn.
Đinh Bằng gật đầu nói tiếp:
- Ta rất có lỗi với Thanh muội, đã không thể hàng ngày bên cạnh để bảo vệ
nàng mà còn đưa đến cho nàng rất nhiều nguy hiểm.
Thanh Thanh cũng nói:
- Đó chẳng thể trách Đinh lang! Trên sự thực những phiền phức đó là do
muội đưa đến cho chàng. Vì đao của chàng...
Đinh Bằng ngắt lời:
- Trước kia thì vì cây đao này, hiện tại thì vì con người của ta. Tất cả những
phiền phức hiện có bây giờ đều đưa đến vì con người ta. Đao tuy đáng sợ nhưng
cuối cùng là ta. Đao trong tay một người đáng sợ đao mới đáng sợ.
Viên nguyệt loan đao tuy là một ma đao đáng sợ nhưng đao trong tay Đinh
Bằng mới có thể phát huy được uy lực chưa từng có của đao. Người của Đinh
Bằng đã siêu quá cây đao đó.
Chẳng những Thanh Thanh biết ro;õ mỗi người từng nếm qua mùi vị của Viên
Nguyệt loan đao cũng đều hiểu rõ. Rất nhiều người ngày đêm sợ hãi bất an,
luôn đi tìm hạ lạc của cây đao nhưng khi Đinh Bằng mang cây đao xuất hiện thì
họ lại quên hẳn cây đao mà chuyển sự chú ý sang người cầm đao. Trước kia họ
tâm niệm muốn huỷ cây đao, hiện tại lại muốn huỷ người cầm đao. Chẳng qua
Đinh Bằng chẳng phải dễ hủy được. Vì chàng rất ít giao thiệp, chưa

ai có thể
tiếp cận để kết giao với chàng. K hông tiếp cận được thì dù có rất nhiều âm mưu
cũng khó lòng thi thố. Người nguy hiểm nhất thường là người xuất hiện bên cạnh
mình. Đinh Bằng hiểu rõ đạo lý này nên bên mình chàng chỉ đem theo Tiểu
Hương và A Cổ hai người. Cả hai đều là người chàng rất tín nhiệm.
Không tiếp cận được để hãm hại chàng, chỉ có cách đặt cạm bẫy để hãm hại
nhưng cũng rất khó vì bất cứ loại cạm bẫy nào đều khó đương cự nổi một chiêu
thần đao của chàng. Đinh Bằng biết rõ điểm này, người khác cũng biết rõ cho
nên đến bây giờ vẫn chưa ai dám thử qua.
Nhìn Thanh Thanh và Tiểu Vân đi xa rồi Đinh Bằng mới ra lệnh cho A Cổ
bốn tiếng:
- Thần kiếm sơn trang.
*
A Cổ là một người hầu cận rất tốt, chưa hề biết nói chuyện, cũng không biết
hỏi han vấn đề gì. M ệnh lệnh hạ xuống gã chỉ biết chấp hành.
Nhưng Tiểu Hương lộ vẻ kinh hãi.
Xe chồm lên phóng đi, nàng vẫn không nín được hỏi:
- Thì ra công tử gia nghi ngờ Ngọc Vô Hà là Tiểu Ngọc của "Thần Kiếm sơn
trang", sao có thể như thế?
Đinh Bằng không trả lời, Tiểu Hương cũng không hỏi thêm. Nàng vốn là
một nữ hài rất khả ái, biết nam nhân rất ghét nữ nhân hay nói lảm nhảm, dai
dẳng. Tuy nhiên nàng vẫn muốn hỏi thêm mấy câu.
*
Cỗ xe ngừng bên bờ sông trước Thần Kiếm sơn trang. Vì xuất hiện đột ngột
trong trang chưa kịp chuẩn bị gì nên chiếc thuyền rộng lớn hào hoa cũng chưa
đưa sang đón tiếp.
Đinh Bằng không gấp, A Cổ cũng chẳng gấp, Tiểu Hương đương

nhiên cũng
không gấp. Cả ba đều lẳng lặng chờ đợi nơi bến thuyền, bên bờ sông. Họ hình
như rất nhẫn nại, nhưng người trong Thần Kiếm sơn trang lại mất đi tính nhẫn
nại, nhất là Tạ Tiểu Ngọc, lại càng lo lắng bồn chồn hơn. May sự bồn chồn của
nàng không lâu, Tạ tiên sinh đã nhẹ chân bước đến bên cạnh, khẽ nói với nàng
vài câu. Sắc mặt Tạ Tiểu Ngọc hơi bớt lo, chạy vào một căn mật thất khác,
trong đó đã có mặt hai vị lão già. Tuy bên ngoài hai lão già có chùm ào dài mầu
đen nhưng vẫn thấp thoáng để lộ một chút chéo áo mầu vàng và mầu bạc.
Tạ Tiểu Ngọc vào tới, hai lão già đều đứng dậy:
- Chào cô nương.
Tạ Tiểu Ngọc hỏi:
- Lúc Kim bá bá và Ngân bá bá tới đây có thấy cỗ xe của Đinh Bằng không?
Kim Sư gật đầu:
- Thấy! Chính bọn lão hủ cũng vì chuyện này mà tới. Dọc đường bọn lão hủ
nghe nói Đinh Bằng đi về hướng đến đây nên bọn lão hủ cũng vội vã chạy tới.
Tạ Tiểu Ngọc hơi nhíu mày thắc mắc:
- Đinh Bằng đến đột ngột không rõ có phải vì chuyện Ngọc Vô Hà không?
Ngân Long gượng cười nói:
- Không ai rõ nhưng có thể lắm. Vì hắn chưa về nhà mà giữa đường đã chia
tay Thanh Thanh rồi đến đây.
Tiểu Ngọc vẫn thắc mắc:
- Sao hắn biết nơi đây mà đến? Cái tên Liễu Nhược Tùng thật đáng chết!
Không nên để y sống.
Kim Sư nói:
- Tuyệt không phải Liễu Nhược Tùng tiết lộ đâu. Sau khi hắn rời khỏi bọn
lão hủ hắn luôn luôn dưới sự giám thị của chúng ta. Hắn chưa hề tiếp

xúc với
người ngoài nào.
- Vậy kẻ nào đã tiết lộ? Ngoài hắn ra không có người khác nào biết bí mật
của điệt nữ.
Ngân Long nói:
- Bị tiết lộ bí mật bằng cách nào lão hủ không rõ nhưng tuyệt chẳng phải
Liễu Nhược Tùng vì trong lòng hắn hận Đinh Bằng còn hơn ai hết. Hắn nhất
định không nói cho Đinh Bằng hay.
Tạ Tiểu Ngọc chép miệng than:
- Nhưng Đinh Bằng đã đến rồi.
Ngân Long nghĩ ngợi một chút nói:
- Ý hắn đến đây vẫn chưa rõ cũng có thể không phải vì chuyện Ngọc Vô Hà
mà tới.
Tạ Tiểu Ngọc:
- Ngoài chuyện đó ra điệt nữ nghĩ không có lý do nào khác.
Hai lão già lại chìm vào trầm tư, một lát sau Ngân Long mới nói:
- Để lão hủ ra ngoài trước dò xem ý định của hắn là gì.
- Cái gì? Lão bá muốn đi gặp Đinh Bằng?
- Đúng! Lão hủ nghe khẩu khí của hắn nên cũng muốn thử xem đao pháp
của hắn có phải thực đã thiên hạ vô địch không?
Kim Sư vội can:
- Lão nhị! Làm thếâ nguy hiểm lắm!
Ngân Long cười:
- Không sao! Nghe nói hắn đã đạt được mức như thần, vượt quá lão quỷ năm
xưa, ta không thử coi một phen thực khó mà tin được.
Kim Sư nói:
- Chuyện đó không còn nghi ngờ nữa, vợ chồng Thiết Yến chỉ một chiêu đao
của hắn đã bị chặt đứt bàn tay, đã có rất nhiều người được mắt thấy tại chỗ.
Ngân Long cười lạt:
- Không phải ta khoe khoang, ta và lão đại cũng có bản lãnh chỉ một chiêu
thức chặt đứt bàn tay của Thiết Yến.

Tạ Tiểu Ngọc cũng can:
- Dù Ngân bá bá có muốn gặp hắn cũng bất tất phải chọn lúc này và tại nơi
đây?
Ngân Long cười giải thích:
- Chính tại đây, lúc này lão hủ đi gặp hắn mới hữu dụng. Lúc cần cô nương
có thể chối đẩy tất cả lên mình lão hủ vì sự liên hệ giữa cô nương và lão hủ
chưa có người nào khác biết.
Kim Sư nói:
- Nếu lão nhị đã nhất định muốn đi ta cũng không cản được nhưng nhất định
phải cẩn thận.
Ngân Long nói:
- Ta biết! Con người mà chúng ta đề phòng không phải Đinh Bằng mà là lão
quỷ đó, vả lại giữa Đinh Bằng và chúng ta cũng không có thù oán và hình như
hắn cũng không biết gì về chuyện lão quỷ năm xưa.
Tạ Tiểu Ngọc cũng xen lời:
- Hắn vẫn luôn tin rằng mình lấy được một người vợ Hồ.
Ngân Long cười:
- Cứ để hắn giữ sự tin tưởng như thế đi, chẳng cần phải vạch rõ cho hắn biết
như vậy còn có lợi chứ không có hại với chúng ta. Lần trước hắn không hạ sát
hai vợ chồng Thiết Yến, ta nghĩ hôm nay hắn cũng không hại ta vì người lão quỷ
oán hận nhất là hai vợ chồng Thiết Yến.
Kim Sư nhắc nhở:
- Dù sao lão nhị cũng nên cẩn thận một chút. Nếu nhận thấy không phải địch
thủ với hắn chớ nên cậy tài mà nên rút lui cho lẹ.
Ngân Long gật đầu, Kim Sư nói tiếp:
- Ta cũng muốn đi theo ra coi để nhận thức một chiêu đao vô địch của hắn.
Tạ Tiểu Ngọc cười:
- Hình như Kim bá bá cũng rất quan tâm Ngân bá bá.
Kim Sư:

- Chúng ta là anh em thân lâu năm đương nhiên phải quan tâm lẫn nhau.
Tạ Tiểu Ngọc vối định hỏi:
- Thiết Yến Song Phi vốn cũng là bạn thân lâu năm của hai người, tại sao
hai người lại đang tâm đưa họ vào chỗ chết?
Lời sắp thốt ra nhưng nàng kịp nín lại không hỏi. Vì nàng biết trong đám
người đó có rất nhiều chuyện, nội tình ân oán phức tạp, chẳng người nào có thể
phân biệt rõ rệt, dù kẻ đương sự cũng vị tất đã phân biệt được rõ rệt hoàn toàn?
Đừng nói gì khác ngay bản thân Tạ Tiểu Ngọc cũng là một điểm mê. Nàng là
con gái Tạ Hiểu Phong, Tạ tam thiếu gia, thần kiếm đệ nhất thiên hạ của Thần
Kiếm sơn trang. Điểm này chính Tạ Hiểu Phong không phủ nhận nên chuyện
nàng bỗng nhiên vào Thần Kiếm sơn trang hầu như đã được xác định.
Thần Kiếm sơn trang có hiệp danh hiển hách được võ lâm coi là thánh địa
nhưng khi có vị nữ chủ nhân này tất cả đều mang đầy tà ý. Chẳng những thế
nàng còn là nữ thủ lãnh của một bang sát thủ, hóa thân một cô gái mang tên
Ngọc Vô Hà. Thêm nữa nàng còn cùng hai đại trưởng lão Ma giáo năm xưa Kim
Sư và Ngân Long có sự quan hệ rất mật thiết. Rút cuộc đằng sau nàng có bí mật
gì? Câu hỏi này hầu như chưa ai có thể giải đáp.
Nhưng trong thiên hạ chưa có bí mật nào là tuyệt đối, chỉ có thời gian giữ
được kín dài hay ngắn, sớm muộn gì bí mật cũng bị phát giác.
o
Đinh Bằng vẫn ngồi trong xe, Tiểu Hương ngồi dựa dưới chân chàng như
một con mèo nhỏ đáng thương. Cô gái nhỏ này cho người ta có cái cảm giác cô
ta vĩnh viễn yếu đuối và khả ái. Bất cứ một nam nhân nào chỉ cần có

được cô
gái nhỏ này bên mình hầu như đã có được cả một thế giới bình thản trong lòng.
Nàng chẳng phải vợ, chẳng phải người tình nhưng chỉ cần có nàng bên mình
nam nhân có thể quên hẳn vợ con, không cần tình nhân vì nàng cho người ta một
loại cảm giác siêu việt trần thế. Nàng là một nữ nhân nhưng nàng chỉ cho nam
nhân một loại tình dục thăng hoa, một sự mãn túc thuần tâm linh. Chỉ có hai loại
nam nhân có ý muốn hứng khởi tình dục trên mình nàng: một là loại nam nhân
rất thô tục, căn bản không nhìn thấy linh tính sở tại của nàng; một loại khác là
nam nhân rất siêu tục, sau khi hoàn toàn tiếp thụ linh tính của nàng vẫn cảm thụ
được ma lực nữ tính của nàng mà tiến thêm một bước.
Đinh Bằng đương nhiên chẳng phải một nam nhân thô tục, cũng chẳng phải
một nam nhân rất siêu tục vậy mà trong lúc ôm Tiểu Hương vào lòng cũng hứng
khởi một chút tơ tưởng. Đó chẳng phải là sự xúc động về tình dục, chàng chỉ
muốn lột trần cô gái nhỏ có mùi thơm đầy mình này, ôm vào lòng đưa mũi khắp
mọi chỗ trên làn da mịn màng, trực tiếp ngửi hít mùi thơm tho đặc biệt, thoát ra
từ thân thể một trinh nữ, chẳng rõ sau đó tình cảnh sẽ như thế nào. Cũng có thể
chàng tiến tới làm một bước làm chuyện gì... nhưng bỗng chàng lại nảy ra một ý
niệm khác, ý niệm về một cô gái khác, rất xinh đẹp, vô tà.
Đinh Bằng là một nam nhân nghĩ tới là làm ngay. Đã có ý niệm lập tức thực
thi, chàng liền ra lệnh cho A Cổ:
- Quay đầu xe! Tìm chỗ nghỉ ngơi. Ngày mai sẽ tới!
Hiện tại mới giữa trưa còn cách ngày mai quá sớm, nếu ngày mai cần tới
nữa sao không đợi thêm một lát?

Nhưng A Cổ là người hầu rất trung thực, chỉ biết nhận lệnh, chưa hề biết hỏi
han tại sao. Gã lập tức gò cương, quay xe trở ra lối cũ.
Dưới sự thao túng của A Cổ, bốn con tuấn mã rất thuần thục kéo cỗ xe rộng
lớn phóng đi như bay. Với đà chạy như vậy nếu muốn dừng lại tức thời cũng là
chuyện hơi khó khăn. T hế nhưng mới chạy được hơn một trăm trượng bỗng dưng
chúng dừng lại vì có một người đứng ngay giữa đường.
Một người mặc y phục màu bạc, mang mặt nạ màu bạc, dưới mặt nạ phất
phơ bộ râu dài cũng mầu bạc vì vậy có thể nhận biết là một lão nhân. Trước đã
có mấy lần người đi đường không kịp tránh, trước khi xe chưa lướt tới A Cổ đều
đã xử dụng trường chiên, cuốn lấy người đứng giữa đường, nhẹ nhàng đặt ra lề
đường. Giả như có kẻ cố ý cản đường A Cổ cũng chỉ quét ngang một đường roi
sẽ dẹp hết chướng ngại. Nhưng lão nhân này đã có thể khiến bốn con tuấn mã
đang chạy phải tự động dừng bước, khiến A Cổ một gã đánh xe lực lưỡng như
thiên thần cũng phải ngừng roi bất động. Người này thực quả ghê gớm: chỉ đứng
giữa đường bất động nhưng trên mình đã phát xuất một luồng kình khí vô hình,
có oai lực hãi người khiến chẳng ai dám mạo phạm.
Tay Đinh Bằng vẫn vuốt nhẹ làn tóc mềm của Tiểu Hương, đây là thói quen
của chàng, thói quen khi ngồi trong xe có Tiểu Hương.
Xe dừng đột ngột, Tiểu Hương đưa mắt nhìn ra ngoài, nàng bỗng kêu tiếng
kinh hãi:
- Ngân Long trưởng lão.
Đinh Bằng vẫn vuốt tóc Tiểu Hương giọng bình thản:
- Là Ngân Long trong ma giáo năm xưa?
Tiểu Hương khẽ gật đầu, Đinh Bằng hỏi tiếp:
- Có phải ông ta đồng bọn với Thiết Yến song Phi?

Tiểu Hương gật đầu khẽ nói:
- Trong bốn đại trưởng lão ông ta đứng hàng đệ nhị, địa vị cao hơn vợ chồng
Thiết Yến nhiều.
Đinh Bằng cười một tiếng nói:
- Vậy đâu có gì đáng đại kình tiểu quái, hình như họ đều phản bội Ma giáo.
Tiểu Hương gật đầu:
- Đúng thế! Họ cùng Kim Sư trưởng lão ngầm gian thông với năm đại môn
phái, bội phản môn hộ, đánh tan Ma giáo, bằng không thế lực của Ma giáo cũng
chẳng đến nỗi tiêu tan mau lẹ như vậy.
Đinh Bằng hỏi:
- Hành vi của Ma giáo năm xưa có phải thực đã đến mức người giận trời oán
hay không?
Tiểu Hương rụt rè đáp:
- Chuyện đó... chuyện đó tiểu tỳ không rõ lắm, không dám nói...
- Không hề gì! Ngươi cứ nói! Theo ý ngươi thì họ như thế nào?
- Lúc tiểu tỳ ra đời Ma giáo đã tiêu vong nên tiểu tỳ không rõ lắm nhưng
căn cứ theo chuyện kể lại thì một số hàng vi của ma giáo quả thực khiến trời
oán người giận.
- Như vậy họ phản giáo là thuận ý trời, ứng lòng người.
- Có điều sau này tiểu tỳ còn được biết nội tình chẳng phải như thế. Giáo
quy của Ma giáo tuy không hoàn toàn giống Trung Nguyên nhưng họ rất có kỷ
luật, không được tùy tiện giết người.
- Nếu thế tại sao lại khiến trời người cùng oán giận?
- Đó là vì trong lúc giáo chủ Ma giáo bế quan, tham luyện một loại võ công
mới đã trao giáo vụ cho bốn trưởng lão quản lý. Họ đã làm nhiều điều nghịch lý
trái ngược với giáo quy mới khiến thanh danh Ma giáo ngày càng suy giảm, trở
thành công địch của võ lâm. Đến khi giáo chủ công thành xuất quan, họ sợ giáo

chủ giáng tội nên họ đã cùng năm đại môn phái quán thông, bán rẻ giáo chủ.
- Nói vậy bọn chúng là kẻ gây tai nghiệt?
- Theo tiểu tỳ hiểu thì là như thế.
- Chẳng lẽ năm đại môn phái không hay biết gì sao?
- Chuyện này tiểu tỳ không rõ, nhưng chuyện giáo chủ bế quan luyện công
rất bí mật người ngoài không hay, trong Ma giáo cũng rất ít người biết nên họ
đẩy hết trách nhiệm lên vai giáo chủ, đưa giáo chủ vào thế có miệng mà không
biện giải được.
Đinh Bằng gật đầu:
- Chưởng môn nhân năm đại môn phái hiệp ước cùng Tạ Hiểu Phong dồn ép
giáo chủ Ma giáo rơi xuống vực sâu Kỳ Liên sơn.
- Đúng vậy! Nếu không nhờ có Tạ Hiểu Phong, dù chưởng môn nhân của
năm đại môn phái có hợp sức cũng không phải đối thủ của giáo chủ.
- Tạ Hiểu Phong hình như là người rất biết lý lẽ?
- Tạ đại hiệp không rõ nội tình mà giáo chủ cũng không giải thích.
- Tại sao giáo chủ không chịu giải thích rõ ràng?
- Lúc đó giáo chủ không biết bốn tên thủ hạ của mình đã có ba tên bội phản,
dù có bất mãn vì hành vi của chúng nhưng không thể đổ tội trên đầu thuộc hạ,
vả lại giáo chủ nguyên là một người rất cao ngạo.
Người cao ngạo cũng là người dũng cảm nhận trách nhiệm.
Trên nét mặt Đinh Bằng thể hiện vẻ tôn kính, chàng ôm đao bước xuống xe.
A Cổ ngồi trên xe, hình như đã bị uy thế của lão nhân khuất phục, không
dám nhúc nhích nhưng Đinh Bằng rất ung dung, không bị chút ảnh hưởng gì, chỉ
cười một tiếng hỏi:
- Vừa rồi chúng ta nói chuyện trên xe các hạ có nghe chứ?
- Tai lão phu chưa điếc.
- Lời Tiểu Hương thuật lại có chỗ nào không công bình chăng?
Ngân Long nói:
- Chuyện trong võ lâm rất khó dùng hai chữ công bằng để lượng

định. Lão
phu có thể đưa ra một loạt những lý do để biện giải, nhưng tranh chấp miệng
lưỡi là chuyện rất vô ích.
Đinh Bằng cất tiếng:
- Hay lắm! Thống khoái! Thống khoái! Các hạ không hổ là một tay kiêu
hùng.
Ngân Long cười một tiếng nói:
- Ta đến lãnh giáo đao pháp của ngươi, đồng thời cũng muốn hỏi ngươi một
câu: Ai là người dạy đao pháp cho ngươi? Hiện đang ở đâu?
- Trước các hạ Thiết Yến song Phi cũng đã hỏi qua, sau khi họ bị chặt đứt
bàn tay rồi còn tình nguyện đem cái chết để đổi lấy câu trả lời này.
- Tình hình lão phu không giống. Lão phu còn đủ cả hai tay mạnh khoẻ.
- Các hạ dùng vũ khí gì? Có thể lấy ra!
Ngân Long cười cười:
- Lão phu cũng dùng đao, nhưng đao của lão phu không giống đao trên tay
ngươi. Thôi chẳng cần rút đao, lão phu dùng tay không lãnh giáo với ngươi.
Đới đối phương nói xong câu này Đinh Bằng mới rút đao, chém một đao
nhằm ngay mặt đối phương. Ngân Long thấy đao thế chém tới đứng nguyên bất
động, đến khi đao phóng tới trước mặt khoảng một trượng ánh mắt ông ta mới lộ
rõ nét sợ hãi, thân hình cấp tốc tháo lui.
Đinh Bằng không đuổi theo, thu đao vào bao trở về xe.
Ngân Long tháo lui năm sáu trượng mới dùng lại, và thốt ra một câu:
- Một dao lẹ quá. Nói xong câu này. Người ông ta từ đầu trở xuống bị chẻ
làm hai mảnh.
Một đao lẹ quá! Một đao tà dị !

Viên nguyệt loan đao

Hồi 24
HÀNG LONG

Cỗ xe đã phóng đi. Kim Sư núp trong bóng tối, kinh hãi đến đờ người, một
hồi lấu chưa thốt nên lời.
Tạ Tiểu Ngọc cũng đứng bên cạnh, sắc mặt lợt lạt, hình như đang suy nghĩ.
Suy nghĩ, nếu một dao đó của Đinh Bằng nhằm vào nàng, thì phải tính sao ?
Cả hai đều lặng thinh. Một lúc lâu, một lúc lâu, Kim Sư trưởng lão như mới
sực tỉnh từ trong cơn thất thần, giọng vẫn còn hãi sợ:
- Một đao lẹ quá, một đao tà dị !
Tạ Tiểu Ngọc cũng phải thừa nhận, cả hai chỉ nhìn thấy Đinh Bằng dơ đao
chém tới, chớ không nhìn thấy đao thức của Đinh Bằng đã chém Ngân Long như
thế nào.
Người biết duy nhất chỉ có Ngân Long.
Sau khi lãnh một đao rồi, lão ta còn tháo lui được năm trượng, nói lên cảm
thụ của một đao, rồi thân mình mới ngã ra thành hai mảnh.
Một đao thực quá lẹ.
Cỗ xe đã phóng ra ngoài xa; ít ra hôm nay, hắn không tới nữa.
Tạ Tiểu Ngọc thở ra một hơi:
- Đây là lần thứ tư, điệt nữ thấy hắn xuất đao; kỳ quái là hình như mỗi lần
công lực hắn mỗi tịnh tiến hơn. Lần thứ nhất, chém Thiết Yến Song Phi, điệt nữ
còn nhìn được rõ ràng. Hôm nay như đã đến mức vô hình vô tích.
Kim Sư cũng than một hơi, nói:
- Đối với Đinh Bằng, chúng ta không thể dùng sức đối địch; cần phải theo
đường lối khác để đối phó hắn.
Tạ Tiểu Ngọc chỉ đáp bằng một nụ cười chua chát, không lời. Dùng đường
lối khác đâu phải dễ dàng; nàng đã cùng kế, đã dùng thử mười mấy phương

pháp khác nhau, nhưng không có loại nào chế phục được Đinh Bằng.
Nhưng nàng vẫn phải suy tính, suy tính thật lẹ.
Vì ngày mai Đinh Bằng lại tới; lúc hắn tới, không đưa thuyền qua đón, cũng
không cản được hắn.
Nhưng từ hôm nay tới ngày mai, cũng còn thời gian hơn một đêm. Thời gian
một đêm, có thể thay đổi nhiều sự tình. Vả lại trong một đêm này, biết đâu nàng
sẽ chẳng tìm được phương pháp ứng phó Đinh Bằng.
Thời gian thường là nhân tố thay đổi tất cả.
Thời gian có thể biến dũng sĩ thàn nhu phu; Biến liệt nữ thành đãng phụ.
Biết bao anh hùng vô địch, đều ngã xuông trước thời gian.
Thậm chí, thời gian còn có thể cải biến lịch sử , sáng tạo lịch sử.
Cho nên, rất nhiều người muốn tìm học tiên học phật. Trên thực tế, họ truy
cầu một phương pháp khắc phục thời gian, để mong cầu giữ sinh mệnh vĩnh viễn
không chết.
Có người cho rằng, sự nghiệp bất hủ là sinh mệnh bất tử.
Câu này cũng chẳng thể coi là sai, tất cả chẳng qua chỉ vì một cái sống, một
chữ danh.
Đao của Đinh Bằng tuy vô địch, nhưng hắn cũng chỉ là một cá nhân, một
người có huyết nhục, cho nên, hành vi củ hắn cũng bị thời gian chi phối mà biến
cải. Biến cải rất lớn.
Hôm trước, lúc đến, chàng hận không kiếm được Tạ Tiểu Ngọc ngay, để
chém nàng thành hai mảnh.
Hôm nay, chàng lại tới, chàng vẫn ngồi trong xe, vẫn mang sát khí đầy mình,
nhưng trong lòng không có sát cơ.
Tạ Tiểu Ngọc đích thân đưa chiêc thuyền qua đón Đinh Bằng.
Nàng chưa nghĩ ra phương pháp ứng phó Đinh Bằng, nhưng nàng biết tránh
không được. Đưa đầu ra cũng một đao, thụt đầu vào cũng một đao,

chỉ còn cách
thử vận khí.
Mà vận khí của nàng thực không sai.
Đinh Bằng không giết nàng, cũng không hỏi gì nàng.
Tạ Tiểu Ngọc đặt một tiệc thịnh soạn trên thuyền.
Nàng chỉ kêu bốn cô gái từ từ đẩy thuyền trôi đi rất chậm. Thức ăn, rượu
uống đều rất phong thịnh, và đều không có độc.
Bốn cô gái chèo thuyền, tuy cũng có vài ngón công phu, nhưng không cao
minh lắm. Ngay cả Tạ Tiểu Ngọc cũng không mang theo binh khí.
Trong Thần Kiếm sơn trang có tới hai trăm loại độc dược, hai ngàn lợi khí và
phương pháp giết người, hai mươi tên sát thủ võ công rất nổi tiếng trên võ lâm
hiện thời.
Tạ Tiểu Ngọc không xử dụng bất cứ một loại nào, vì nàng biết rất rõ, hai
ngàn, hai trăm, hai mươi loại khí cụ và phương pháp giết người đó, chẳng có loại
nào giết được Đinh Bằng.
Đinh Bằng lên thuyền, Tạ Tiểu Ngọc không đưa thuyền vào ngay sơn trang,
chỉ cho thuyền trôi chầm chậm trên con sông nhỏ trước sơn trang.
Sông không rộng, chỉ khoảng nửa giờ có thể chuyển qua một vòng, dây là
thuyền đi rất chậm, nếu đi nhanh, trong nửa giờ, ít nhất cũng chuyển qua bốn
vòng.
Tạ Tiểu Ngọc chỉ hy vọng lúc Đinh Bằng nổi nóng, rút dao giết một mình
nàng là xong. Nàng không muốn Thần Kiếm sơn trang do tay nàng cực khổ kiến
tạo như hiện thời bị hủy.
Thần Kiếm sơn trang tuy đã có từ lâu, có thanh danh hiển hách trên võ lâm,
nhưng tuyệt không được huy hoàng như hiện tại.
Từ trước, chỉ là một địa phương, một sơn trang, hiện tại, không rõ giống tình
trạng gì, nhưng tuyệt chẳng phải là Thần Kiếm sơn trang trước kia.

o
Thuyền di chuyển được bốn vòng trên sông, đã qua hai giờ. Đinh Bằng đã
uống cạn mấy cân rượu, vẫn chưa rút đao của chàng.
Tạ Tiểu Ngọc biết tính mạng nàng đã được bảo toàn.
Chỉ có điều nàng không rõ tại sao Đinh Bằng không giết nàng.
Đinh Bằng dẫn theo A Cổ và Tiểu Hương cùng lên thuyền.
Thuyền chia ra làm hai tầng trên dưới, tầng trên là lầu thuyền đặt tiệc rượu,
A Cổ ngồi tầng dưới đáy khoang thuyền. Thực tế, hai tầng trên dưới không khác
biệt bao nhiêu, trần thiết đều giống nhau, chỉ cao hơn nhau một chút thôi.
Mỗi món ăn dọn lên, A Cổ đều giữ lại một phần, sua khi gã nếm qua mới
được chuyển lên tầng lầu. Tiểu Hương đứng trước cửa tầng lầu, đón nhận thức
ăn, rượu uống.
Một món ăn, qua hai người kiểm tra và giám thị, chẳng có bất cứ thủ đoạn
mờ ám nào xen được vô.
Thực ra, Tạ Tiểu Ngọc cũng không rở trò gì, nàng chỉ hy vọng có thể dùng
rượu ngon, thức ăn ngon, hầu giảm bớt nộ khí, tiêu trừ bớt sát cơ của Đinh Bằng,
như thế nàng mới có thể giữ được tính mạng.
Hiện tại, đại khái, tính mạng nàng đã được bảo toàn.
Nàng đang mừng thầm, mình có khí vận khí tốt, Đinh Bằng chợt lên tiến:
- Hôm qua, ta tới tìm cô nương, chuẩn bị giết cô nương.
Tạ Tiểu Ngọc gật đầu:
- Tiểu muội biết.
Nàng chỉ có thể nói ba tiếng này, nàng vốn có thẻ nghĩ ra được cả trăm câu
hồi đáp, nhưng so với ba tiếng này, thấy hay hơn nên cuối cùng, nàng đã dùng
ba tiếng đó để tra lời.
Nàng biết, bất cứ hoa ngôn xảo ngữ nào, dùng để thối thác, che dấu, đều
không đủ bảo vệ được mạng chẳng bằng nói thật. Ba tiếng này là lời

nói thật.
Đinh Bằng lại hỏi:
- Cô nương có biết vì lý do gì ta muốn giết cô không ?
Tạ Tiểu Ngọc nghĩ một chút, lại gật đầu:
- Tiểu muội biết.
Lần này, Đinh Bằng hơi kinh dị, hỏi:
- Cô nương biết thật sao ?
- Phải, tiểu muội biết thực.
- Cô nương nói ra coi.
- Thứ nhất: Tiểu muội chưa làm gì có hại đại ca, cũng chưa làm hại đến lão
bà và đại ca. Thứ hai: chưa có bày thêm tròn dối trá với đại ca. Thứ ba: Đã bó
tay chịu chết, không tính chuyện chống cự. Thứ tư: mỗi câu tiểu muội nói với đại
ca, đều là sự thực, không có điểm nào man trá, bày đặt…
o
Tạ Tiểu Ngọc nói ra bốn lý do, mỗi lý do đều tạo thành điều kiện khiến
nàng không đáng chết, nên nàng đã nói với vẻ đầy tự tin.
Ngọc Vô Hà tuy bắt giữ Thanh Thanh, nhưng quả thực không làm hại nàng,
mà cũng chưa tạo thành nguy hại gì cho Đinh Bằng, tự nhiên Đinh Bằng không
co lý do tất yếu để giết nàng,
Trước kia, Tạ Tiểu Ngọc tuy đã sắp đặt một số cạm bẫy đối phó Đinh Bằng,
nhưng hôm nay, nàng rất có quy củ.
Tạ Tiểu Ngọc biết rõ Đinh Bằng không giết nàng, nhưng nàng chẳng chuẩn
bị phương cách kháng cự nào. Một đại hiệp khách như Đinh Bằng, tất nhiên
chẳng giết một cô gái không chống cự.
Có hỏi, Tạ Tiểu Ngọc trả lời ngay, không dở trò nguỵ biện gì; dưới tình hình
này, Đinh Bằng hạ thủ được chăng ?
Nhưng Đinh Bằng lại lắc đầu, nói:
- Cô nương đã lầm.
Tạ Tiểu Ngọc rất ngạc nhiên:
- Tiểu muội đã lầm ?

Hầu như nàng không tin Đinh Bằng còn có được lý do thứ năm.
Đinh Bằng cười một tiếng, nói:
- Phải, cô nương đã lầm. Ta muốn giết cô nương chỉ vì một lý do; không
muốn giết cô nương, cũng chỉ vì một lý do, mà cẳng phải bất cứ lý do nào cô
nương vừa kể.
Tạ Tiểu Ngọc không nín được hỏi:
- Lý do gì ?
- Vì cô nương là con gái Tạ Hiểu Phong.
o
Đây là một lý do rất hay.
Tạ Tiểu Ngọc lặng thinh giây lát, mới thắc mắc:
- Vì tiểu mội là con gái Tạ Hiểu Phong nên mới đáng chết ?
Đinh Bằng:
- Con gái Tạ Hiểu Phong không đáng chết, nhưng con gái Tạ Hiểu Phong
làm những chuyện đó mới đáng chết.
Tạ Hiểu Phong là hiệp khách, thiên hạ công cử, con gái ông ta lại cầm đầu
một nhóm sát thủ chuyên nghiệp, hành vì này thực đáng chết.
Không ai có thể phủ nhận lý do chính xác tuyệt đối này.
Nhưng Tạ Tiểu Ngọc không phục khí:
- Đinh đại ca, nếu tiểu muội vì lý do này mới đáng chết, thì oan uổng tiểu
muội quá.
Đinh Bằng thôt tiếng:
- Hả ?
Tạ Tiểu Ngọc hăng hái biện bạch:
- Phụ thân tiểu muội rất nổi tiếng, nhưng là nhờ kiếm mà nổi tiếng.
Câu này của nàng, cũng không ai có thể phủ nhận. Thần Kiếm sơn trang vốn
thành danh vì kiếm.
Tạ Tiểu Ngọc tiếp tục:
- Kiếm của phụ thân tiểu muội, sở dĩ thành danh, là vì dưới kiếm của người,
đã giết chết rất nhiều kiếm khách thành danh. Nói cách khác, ông ta vì giết
người mà thành danh. Mà những người bị giết dưới kiếm của ông ta, không hẳn

mỗi người đều đáng chết.
Đinh Bằng chỉ gật đầu, không biết sao để bác bỏ lời nàng.
Tạ Tiểu Ngọc nói tiếp:
- Nếu đại ca là kẻ thù của phụ thân tiểu muội, vì muốn giết tiểu muội để tra
thù, thì lý do này cũng có thể đứng vững; nhưng tiểu muội biết đại ca chẳng phải
vì trả thù; đại ca chỉ vì tiểu muội là Ngọc Vô Hà, mà muốn giết tiểu muội.
Ngọc Vô Hà chẳng qua cũng chỉ giết một số người mà thôi; so với chuyện giết
người của phụ thân tiểu muội giống nhau. Tại sao phụ thân tiểun muội giết
người thì vô can, còn làm con gái ông ta giết người thì đáng chết ?
Đinh Bằng nói:
- Không giống nhau, vì phụ thân cô nương chưa hề giết người vì tiền tài.
- Thế ông ta giết người vì gì ?
Đinh Bằng lại cảm thấy không có lời để nói.
Tạ Hiểu Phong đã giết khá nhiều nhân vật thành danh. Vì gì ? Chỉ vì bảo trì
danh dự của ông ta.
Lúc đầu, ông ta không phục những người có tiếng hơn, tìm người khiêu
chiến, giết chết đối phương, khiến mình thành danh.
Dần dần, ông ta gặp một số người nổi danh ngang hàng hai bên đều không
nhục khí lẫn nhau mà so tài, rồi giết chết đối phương, thành tựu thịnh danh dưới
kiếm vô địch của ông ta.
Cuối cùng, một số người thành danh không vang dội bằng ông ta, hy vọng có
thể đáng bại ông ta để thành danh, tìm đến ông ta, rồi chết dưới kiếm ông ta.
Bất kể tình trạng nào; tất cả chỉ đều có một nguyên nhân – Danh.
Cho nên, Tạ Tiểu Ngọc hăng hái biện bạch tiếp:
- Phụ thân tiểu muội vì “danh” mà giết người; tiểu muội vì “lợi” mà giết
người; tiểu muội cho rằng, cả hai đều không có gì sai biệt. Mà tiểu muội còn cho

rằng, so với phụ thân, tiểu muội còn có thể tha thứ phần nào. T iểu muội vì lợi
mà giết người, có lúc nhận lời ủy thác giết một số ác nhân, lợi người mà lợi
mình; cũng có lúc đối phương bị giết tuy chẳng phải kẻ đại ác, nhưng có thể tổn
người mà lợi mình. Còn phụ thân tiểu muội giết người, chỉ tổn người mà chẳng
lợi mình.
Đinh Bằng chỉ biết thở dài. Tạ Tiểu Ngọc nói tiếp:
- Những lời tiểu muội nói, đều là "cưỡng từ đoạt lý", vị tất đại ca đã nghe lọt
tai, nhưng tiểu muội còn có một điều để chống chế cho lý luận của tiểu muội.
Tức là cho đến hiện tại, chưa có người nào đã dạy tiểu muội biết bằng cách nào
để làm con gái Tạ Hiểu Phong, kể cả phụ thân tiểu muội cũng không hề dạy dỗ
điều gì. Mà trước khi tiểu muội chưa biết rõ thân thế mình; chưa đến Thần Kiếm
sơn trang, tiểu muội đã là Ngọc Vô Hà rồi, đó là phương thức sinh hoạt vốn sẵn
của tiểu muội.
- Trước kia, cô nương không biết mình là con gái Tạ Hiểu Phong ?
- Phải, bằng không, tiểu muội đã chẳng làm Ngọc Vô Hà. Tiểu muội tuy bất
trí, nhưng cũng biết Ngọc Vô Hà và con gái Tạ Hiểu Phong là hai thân phận
xung đột nhau. Làm con gái Tạ Hiểu Phong tốt hơn làm Ngọc Vô Hà nhiều,
nhưng tiểu muội chẳng may, đã làm Ngọc Vô Hà trước rồi vì muốn làm một nữ
chủ nhân trong trắng đàng hoàng, tiểu muội cần phải thoát ly Liên Vân Thập Tứ
Sát.
- Cho nên cô nương mới tìm tới ta ?
Tạ Tiểu Ngọc cười một tiếng, nói:
- Liên Vân Thập Tứ Sát chẳng phải trai tốt gái lành, thoát khỏi chúng, chẳng
dễ dàng; ngoại trừ kiếm của phụ thân tiểu muội, chỉ có đao của đại

ca. Phu thân
tiểu muội tất chẳng vì tiểu muội làm chuyện này, nên tiểu muội chỉ còn biết tìm
đến đại ca.
Đinh Bằng lúc này, cả lời than cũng không thốt ra được,
- Tiểu muội cho là rất bí mật, không dè vẫn bị đại ca phát hiện. Đại ca tìm
đến đây, tiểu muội biết đại ca sẽ chẳng bỏ qua, mà tiểu muội cũng không có
khả năng chống cự. Chỉ có một điều tiểu muội muốn biết rõ hơn, nếu đại ca vì
hành hiệp trượng nghĩa mà giết tiểu muội, tiểu muội không còn gì để nói. Nhưng
có rất nhiều người mang danh hiệp nghĩa mà làm chuyện xấu, nếu lần lượt kể
tới, thì tiểu muội chẳng phải là kẻ thứ nhất.
- Thôi được, dù gì cô nương cũng đã thoát khỏi bọn chúng, ngoài ta ra, đại
khái cũng không ai biết cô nương là Ngọc Vô Hà, từ nay về sau, ta hy vọng cô
nương làm một Tạ Tiểu Ngọc lương thiện đàng hoàng.
- Không ! Còn một người nữa biết.
- Ai ?
- Liễu Nhược Tùng. Lúc tiểu muội dời Liên Vân biệt trang, đã bị hắn phát
hiện.
Đinh Bằng cười một tiếng:
- Cái tên này cũng khá thần thông, đã có thể tìm đến được chỗ đó.
- Hắn là một kẻ rất nguy khiểm; lúc tiểu muội bắt giữ tôn phu nhân, tiểu
muội muốn đại ca giết hắn, chẳng có nguyên nhân gì khác, mà chỉ vì tiểu muội
biết đại ca giữ tên này bên cạnh, tuyệt chẳng hay gì, tiểu muội không rõ tại sao
đại ca không giết hắn ?
Đinh Bằng cười một tiếng, hỏi:
- Hắn phát hiện bí mật của cô nương, có phải hắn muốn uy hiếp cô nương ?
- Tất nhiên, có điều tiểu muội chẳng phải người dễ bị hắn uy hiếp, kiếm

pháp tiểu muội tuy không bằng đại ca, nhưng không thua hắn.
- Tại sao cô nương không giết hắn ?
- Nếu giết hắn chỗ đó há chẳng tiết lộ tiểu muội là Ngọc Vô Hà sao ? Tiểu
muội chỉ cho hắn một cảnh cáo, tuyệt đối không được tiết lộ câu chuyện, không
dè hắn báo cáo với đại ca.
- Cô nương đã nghi oan cho hắn, hắn chưa gặp ta, cũng chưa nói gì với ta.
- Không phải hắn nói, thì ai đã cho đại ca hay ?
- Tự cô nương.
- Tự tiểu muội ? Tự tiểu muội đã nói chuyện này với đại ca ?
- Tuy cô nương chưa có nói, nhưng cái tật thích cởi y phục của cô nương, đã
nói rõ rất nhiều chuyện, nhất là một nốt ruồi nơi bụng dưới. Nốt ruồi mọc rất kỳ
quái, rất ít người có nốt ruồi mọc nơi bộ vị đó, rất ít có hai người, có nốt ruồi
mọc cùng một bộ vị giống nhau.
Tạ Tiểu Ngọc cười cười:
- Thì ra Đinh đại ca từ chỗ đó dễ nhận ra, đủ thấy đại ca rất chú ý đến thân
thể của tiểu muội.
Đinh Bằng cũng cười:
- Ta chẳng chú ý gì lắm, chỉ có một ấn tượng mà thôi. Còn Thanh Thanh và
Tiểu Vân thì rất chú ý, họ đã nhớ nốt ruồi đó và kể lại rất cặn kẽ.
Tạ Tiểu Ngọc khẽ mỉm cười:
- Nếu Đinh đại ca cho rằng nốt ruồi ấy dễ làm điểm ghi nhớ, thì oan cho tiểu
muội quá.
Vừa lúc này, có hai thị nữ bưng một mâm heo quay vào, heo nhỏ quay
nguyên con, nhưng đã bị A Cổ cắt giữ một phần ba.
Tiểu Vân theo sau hai thị nữ, chờ họ đặt mâm heo quay lên bàn rồi, nàng
mới cắt một miếng nhỏ, đưa đến đặt trước mặt Đinh Bằng.
Hai thị nữ vừa định đi xuống, Tạ Tiểu Ngọc đã gọi lại:
- Đợi một chút.
Hai thị nữ đều khoảng mười bảy, mười tám tuổi, khá xinh đẹp, cả hai

đều
xuống gối một lượt, hỏi:
- Tiểu thư còn có gì chỉ day ?
Tạ Tiểu Ngọc mỉm cười, nói:
- Các ngươi vén quần lên.
Hai thị nữ đều có vẻ do dự. Tạ Tiểu Ngọc nói:
- Các ngươi yên tâm, Đinh công tử đây là bậc nổi danh "tình trung chi thánh", sẽ không có hứng thú nài hoa ép liễu các ngươi đâu, ông ta chỉ muốn
chứng minh một chuyện.
Hai thị nữ cúi đầu e thẹn, kéo cao hai ông quần lên, khiến Đinh Bằng giật
mình kinh ngạc, vì bên trong quần, họ chẳng mặc thêm mặt vải gì.
Tạ Tiểu Ngọc cười giải thích:
- Tiểu muội biết, tuỳ tùng của đại ca là người rất cẩn thận, sợ chúng tiểu
muội có hành động bất lợi đối với đại ca, nên tiểu muội dặn họ, ngoài y phục
cần thiết, chớ nên mặc nhiều, để tiện cho việc khám xét.
Đinh Bằng cũng cười cưỡi:
- Cô nương thật tế nhị. Chỉ tiếc cô nương lại uổng phí tâm huyết phen này
nữa, A Cổ là kẻ có lòng dạ như gỗ đá, không vì vậy mà động tâm.
Tạ Tiểu Ngọc cười:
- Tiểu muội hiểu, đại ca rất có quyền uy đối nữ nhân, chắc đại ca đã nhìn ra,
họ đều là xử nữ băng thanh ngọc khiết, nếu gã tùy tùng đó của đại ca là người
không biết tôn trong quy củ, tiểu muội cũng chẳng để họ lâm cảnh quẫn bách.
- Được rồi, hay đi xuống. Nàng phẩy tay, hai thị nữ buông ống quần, mặt đều
thẹn ửng màu hoa đào, cúi đầu xuống lầu.
Đinh Bằng nói:
- Ta đã thấy rồi, bộ vị, lớn nhỏ, đều hoàn toàn giống nốt ruồi của cô nương,
cả màu sắc cũng tương tự.
- Đó chứng tỏ nốt ruồi chẳng đủ để chứng minh nhất thiết.
- Ta cũng chẳng hoàn toàn căn cứ nốt ruồi để phán đoán, Thanh Thanh và

Tiểu Vân còn nói, thân hình Ngọc Vô Hà có thể là đẹp nhất; là một nữ nhân rất
có ma lực; ta nghĩ nốt ruồi hoặc có thể có hai người giống nhau, nhưng thân hình
thì không có người thứ hai tương tự.
- Đại ca cũng cho là thân hình của tiểu muội rất đẹp ?
- Không sai, điều đó chẳng ai có thể phủ nhận; có điều trong mắt ta, người
đẹp nhất vẫn là thê tử ta.
- Thật vậy sao ? Tiểu muội không cho là thế. Tiểu muội đã cùng Đinh đại
tẩu sống chung ít lâu, tiểu muội nghĩ, chính đại tẩu cũng không nghĩ thế.
- Quả thực, nàng có thừa nhận, nàng không đẹp bằng cô nương, nhưng tiêu
chuẩn thẩm mỹ của ta không căn cứ vào bề ngoài.
Tạ Tiểu Ngọc cười:
- Có thể đại ca chưa nhìn kỹ…
Vừa nói, nàng vừa bắt đầu cởi y phục. Đinh Bằng vội nói:
- Tiểu Ngọc, cô chớ rở trò này nữa, ta không còn hứng thú cái trò cô nương
cởi quần áo.
- Lần này khác, nhất định đại ca sẽ thấy hứng thú.
Nàng vẫn tiếp tục cởi bỏ áo ngoài.
o
Đó là một manh áo ngoài rất rộng, rộng có thể bó sát thên mình nàng hai
lần, cột ngoài bằng sợi đai lưng; Áo cũng rất dài, phủ kín đến chân, còn thừa
khoảng nửa tấc.
Chất liệu y phục rất dày, rất nặng, màu rất đậm, nên mặc trên mình nàng,
càng lộ hẳn nét đoan trang, thánh khiết phi thường.
Thánh khiết, đoan trang như bức thần tượng trang nghiêm, đây hoặc giả cũng
là một nguyên nhân để khi Đinh Bằng thấy mặt không thể rút đao.
Đối với một cô gái như thế, chẳng ai có thể vung đao, Đinh Bằng cũng vậy.
Ai ngờ tất cả đoan trang, thánh khiết được bộc bằng sợi đai lưng, nàng chỉ

cởi đai lưng, hai vạt áo tự nhiên mở rộng, tự đọng dạt ra tới hai đầu vai. Y phục
màu đen, hàng nhung đen, mềm mại, trơn láng mà lại nặng, không có giây cột
giữ, sẽ tự nhiên mở sang hai bên.
Thế là cả phần thân thể phía trước nàng bộc lộ, thân hình mỹ diệu, da trắng
như bạch ngọc, dưới màu nhung đen, càng lộ nét cám dỗ đặc biệt.
Ánh mắt Đinh Bằng bị thu hút không rời, cố nhiên vì sắc đẹp mê hồn của
nàng, nhưng còn một nguyên nhân khác, khiến chàng cảm thấy kinh lạ, nhìn
chăm chú nơi bụng dưới của nàng rất lâu, không rời ánh mắt.
Nơi đó không có gì, chính vì không có gì Đinh Bằng mới cảm thấy kinh lạ.
Nốt ruồi đen.
Nốt ruồi đen trên mình Ngọc Vô Hà, được Thanh Thanh và Tiểu Vân hình
dung là một ma lực, lúc này không thấy nữa.
Bụng dưới của nàng quang thuận, thanh khiết như bạch ngọc, không có nốt
ruồi.
Tạ Tiểu Ngọc biểu lộ một tư thế rất đẹp, bước tới hai bước, cười cười nói:
- Đinh đại ca đã nhìn rõ rồi chứ, nếu đại ca chỉ đem một nốt ruồi để chứng
minh tiểu muội là Ngọc Vô Hà thì oan cho tiểu muội quá.
Nàng bước tới, ngồi xuống canh Đinh Bằng, kéo hai vạt áo khép lại, che
phần thân thể mê người, nhưng nàng không cột đai lưng, mà chỉ dùng tay giữ hờ
hai vạt áo.
Động tác này, tại một lúc nào đó, thường thường tăng thêm sức cám dỗ.
Vì nàng đã bộc lộ nhưng chỗ cám dỗ mê người, tuy chỉ trong một thoáng
ngắn ngủi, nhưng vẫn để lại cho người nhìn một ấn tượng rất rõ rệt.
Rồi sau đó nàng che lại, một cách che dấu rất dễ dàng mở ra, chỉ cần nàng
buông tay giữ vạt áo, tất cả lại bộc lộ hoàn toàn.

Giả như nàng để bộc lộ ngay ra như trước, cũng có thể khiến một số nam
nhân thèm khát đến phát khùng, nhưng không phải Đinh Bằng, nàng đã có kinh
nghiệm hiểu biết về Đinh Bằng, nên nàng dùng phương thức khác, hiển nhiên
đây là phương thức rất thành công. Quả nhiên mắt Đinh Bằng luôn để ý nhìn
tay nàng, hy vọng nàng đừng vô ý buông tay giữ vạt áo.
Chẳng những Đinh Bằng muốn thế, Tiểu Hương cũng muốn thế.
Nàng là một cô gái có nét yêu dị thiên phú, mà còn biết cách vận dụng nét
thiên phú một cách độc đáo.
Đinh Bằng thở ra một hơi dài, nói:
- Lần trước ta thấy cô nương có nốt ruồi.
Tạ Tiểu Ngọc cười một tiếng, nói:
- Không sai, tiểu muội có nốt ruồi, nhưng hôm nay không có, mà trên mình
hai thị nữ của tiểu muội lại có nốt ruồi giống thế, nếu đại ca có hứng thú, tiểu
muội cot thể gọi hai thị nư khác tới, trên mình họ cũng có nốt ruồi in hệt, vì đó
là nốt ruồi giả, có thể gắn lên được.
- Nhưng ta không nhận ra dấu vết gắn lên.
Người đã luyện đao pháp tới cảnh giới như Đinh Bằng, mục lực có thể nhận
rõ mỗi mảy may. Vậy mà Đinh Bằng không nhìn ra đấu vết do nhân công thực
hiện, đây quả thực một thủ thuật nguỵ trang rất cao minh.
Tạ Tiểu Ngọc cười:
- Nếu để đại ca có thể nhận ra được, hà tất tiểu muội phải gắn lên nốt ruồi
đó ?
- Tại sao cô nương phải gắn lên nốt ruồi đó ?
- Tại nơi đó, mọc lên một nốt ruồi như thế, khiến người nhìn thêm chú ý.
Đinh Bằng phải thừa nhận. Vì một nốt ruồi vừa lớn vừa đen, mọc trên làn da
trắng như tuyết, nơi bụng dưới của một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, quả thực rất

cám dỗ người chú ý, dù là một quân tử đạo mạo có tư cách “phi lễ vật thị”, cũng
sẽ nhịn nổi, nhìn nốt ruồi thêm vài lần.
Nốt ruồi chẳng phải mọc nơi “phi lễ vật thi”, nhưng khi ánh mắt người nhìn
tới, rồi từ nốt ruồi, tự nhiên cùng nhìn thấu xuống những nơi ẩn bí khắc động tâm
hơn.
Đối với cách săn giữ một nam nhân, Tạ Tiểu Ngọc quả thực có đầy thủ
đoạn.
Giọng nàng như có sức hút của từ thạch:
- Nhưng tiểu muội phát hiện, trò này đối với Đinh đại ca hình như không có
tác dụng.
Đinh Bằng cười một tiếng, nói:
- Hình như cô nương rất muốn khơi dậy hứng thú của ta ?
Tạ Tiểu Ngọc rất thẳng thắn:
- Đúng vậy Đinh đại ca, tiểu muội không cần phô diễn trước mặt đại ca là
một khuê tú đại gia; tiểu muội cũng chẳng phải cô gái biết giư nề nếp quy củ;
đó là ảnh hưởng do sự giáo dục và xuất thân của tiểu muội.
- Cô nương xuất thân thế nào ?
Tạ Tiểu Ngọc cười, đáp:
- Đinh đại ca đã gặp phụ thân tiểu muội, cũng đã hỏi tiểu muội có phải con
gái ông ta, ông ta không phủ nhận.
- Không sai, ông ta không phủ nhận.
- Nhưng ông ta không cho đại ca biết, mẫu thân tiểu muội là người như thế
nào ?
- Đúng, ông ta không nói.
- Nếu mẫu thân tiểu muội là người rất được tôn kính, nếu cả hai được kết
hợp một cách quang minh chính đại, chắc ông ta đã nói cho đại ca hay.
Đinh Bằng chỉ biết gật đầu, không thể phủ nhận được câu này.
- Phụ thân đã không coi mẫu thân tiểu muội ra gì, nên chẳng thèm cho đại

ca hay, vậy đại ca có nên hỏi kỹ xuất thân của tiểu muội không ?
Câu nà khiến Đinh Bằng hơi ngượng, hình như có ý dò xét đời tư người khác,
nên chàng cũng hơi đỏ mặt.
Tạ Tiểu Ngọc cười cười, nói tiếp:
- Tiểu muội cũng chẳng kể là có nề nếp quy củ, nhưng không lạm giao. Ít ra,
tiểu muội luôn luôn chọn nam nhân, chớ không để nam nhân chọn tiểu muội.
Tiểu muội thừa nhận rất muốn lôi cuốn, hấp dẫn đại ca, vì tiểu muội đã chọn đại
ca, đấy cũng chẳng phải chuyện xấu mặt, tiểu muội biết, hiện giờ trên giang hồ,
có rất nhiều nữ nhân muốn hiến thân cho đại ca, đại ca chỉ cần gật đầu, hầu như
chẳng có nữ nhân nào không muốn thân cận đại ca.
Bất cứ nam nhân nào, nghe câu nói này, đều rất thỏa mãn vui vẻ. Đinh Bằng
không phải loại nam nhân thường tình đó, nên không vì câu nói này mà mêm
tâm, chỉ là không thể phủ nhận, tuy không thực tình cao hứng, nhưng cũng không
chán ghét.
Hai người trầm mặc một lúc, Tạ Tiểu Ngọc lại cười cười lên tiếng:
- Tiểu muội thử qua rất nhiều phương pháp đều thất bại, tiểu muội đã thấy,
đại ca chẳng phải người không ham thích nữ nhân, mà vì cảm tình đối với thê tử
rất đậm đà, cho nên, tiểu muội coi xem thê tử của đại ca là một “thiên tiên hóa
nhân” như thế nào.
- Bởi vậy, cô nương mới bắt giữ Thanh Thanh ?
- Đây là nguyên nhân chủ yếu, đương nhiên tiểu muội còn lý do muốn lý
khai Liên Vân Thập Tứ Sát, nên dùng phương pháp này để dẫn dụ đại ca tới,
cũng là một nguyên nhân nữa.
- Cô nương đã phá hiện được gì ?
- Tiểu muội phá hiện, thê tử đại ca, quả thực là một nữ nhân khả ái, điểm

đó, tiểu muội muôn ngàn lần không sánh kịp, cho nên tiểu muội dẹp ý nghĩ
muốn chiếm đoạt lấy đại ca từ tay nàng.
Đinh Bằng cười cười. Tạ Tiểu Ngọc nói tiếp:
- Hình như đại ca không tin ?
- Cô nương nói rất hay, tuy trong lòng ta không tin, nhưng bề mặt, ta vẫn hy
vọng được nghe.
- Nốt ruồi nguỵ trang gắn trên mình tiểu muội, nếu chỉ lén lút gắn lên, với
dụng ý khác thì bất tất phải cố ý để cho đại tẩu nhìn thấy.
Điểm này Đinh Bằng cũng không thể nói gì, quả thực, nàng chẳng cần phải
làm thế.
- Sở dĩ tiểu muội muốn làm thế. Là chuẩn bị để đại tẩu nói lại với đại ca,
Ngọc Vô Hà là người như thế nào, để đại ca dễ dàng tìm đến tiểu muội. Chuyện
tiểu muội hóa thân là Ngọc Vô Hà, tuy không muốn người khác biết, nhưng
không muốn dấu đại ca.
Đinh Bằng chìm vào trầm tư, suy xét lời Tiểu Ngọc nói. Nàng lại tiếp:
- Tiểu muội lột bỏ nốt ruồi trên mình tiểu muội, nhưng lại kêu bốn thị nữ của
tiểu muội gắn lên, đây là thành tâm thành ý, muốn tỏ bày sự thanh bạch với đại
ca, chớ chẳng phải tiểu muội lâm thời an bài để dối gạt đại ca.
Cuối cùng Đinh Bằng thở ra một hơi dài:
- Hay lắm, hiện giờ cô nương đã nói ra tất cả, ta cũng bỏ qua ý định giết cô
nương, giữa chúng ta có thể kể như xong.
- Không thể được ! Tiểu muội còn cần sự giúp đỡ của đại ca, hiện tại, xử
cảnh của tiểu muội rất nguy hiểm. Hôm qua, lúc đại ca tới, tiểu muội không
dám ra gặp, là vì tiểu muội nhận được một cảnh cáo rất nghiêm trọng, Ngân
Long trưởng lão trong Ma giáo muốn đến kiếm tiểu muội.
- Ta đã gặp hắn.
- Tiểu muội biết, ông ta đến để đòi lại công đạo cho vợ chồng Thiết

Yến
Song Phi, kết quả lại gặp đại ca, rồi bị chết dưới đao của đại ca. Giết Ngân Long
trưởng lão, Đinh đại ca sẽ càng thêm nổi tiếng.
Đinh Bằng cười lạnh nhạt:
- Ta chẳng thấy hứng thú gì, vì dù sao, ta vẫn không bằng lệnh tôn.
- Gia phụ đã không màng thế sự nữa.
- Đó là điểm lệnh tôn hơn ta, Ôn g ta đã công thành danh tựu, có thể tiêu
dao sông núi. Không còn ai tìm ông ta gây phiền phức, ra khỏi vòng giang hồ
hòng trói buộc, trông khi ta, phiền phức mới bắt đầu.
Tạ Tiểu Ngọc cười một tiếng nói:
- Đó có gì đáng lo, võ công đại ca không thua gia phụ, chỉ cần giết thêm
mấy người nữa, đại ca sẽ không còn phiền phức.
- Vấn đề là không tìm được người nào đáng giết nữa. Tứ đại trưởng lão trong
Ma giáo là nhân vật nói đến ai cũng hãi sợ, nhưng Thiết Yến, Ngân Long, chỉ
một chiêu đao của ta đã gục, ta không biết còn ai để giết nữa, Tiểu Ngọc, cô
nương có thể tìm giúp ta mấy người không ?
Tạ Tiểu Ngọc cười:
- Đinh đại ca lại nói đùa với tiểu muội rồi, sao tiểu muội có thể tìm ra được
người đáng giết cho đại ca.
- Vì cô nương nói, giết thêm mấy người nữa, ta sẽ hết phiền phức.
- Ý tiểu muội nói, đại ca giết thêm mấy người rất lợi hại, sẽ chẳng còn ai
dám liều chết đem phiền phức đến cho đại ca nữa.
Tạ Tiểu Ngọc suy nghĩ một chút nói:
- Thiết Yến, Ngân Long, đều địch không nổi một đao của đại ca, phóng mắt
nhìn ra giang hồ, hiện giờ quả thực rất khó kiếm được đối tượng cho đại ca luyện
đao. Tuy nhiên, tiểu muội có thể tìm ra được ba người cho đại ca, có điều ba
người này rất khó giết.
- Cô nương hãy nói ra, ta có thể thử coi.

- Người thứ nhất, đương nhiên là gia phụ, hiện tại, có người đã liệt đao của
đại ca ngang hàng với kiếm của gia phụ, nếu giết được ông ta, đại ca có thể trở
thành "Nhất đao độc tôn" vũ nội, hỏi ai còn dám đem phiền phức đến cho đại
ca?
Đinh Bằng rất bất ngờ, hỏi:
- Tiểu Ngọc, cô nương không nói chơi đấy chứ ?
- Không, tuy ông ta là phụ thân tiểu muội, nhưng ông ta không dưỡng dục,
cũng không dạy dỗ tiểu muội, chỉ thừa nhận tiểu muội rất miễn cưỡng, chưa
từng thương yêu tiểu muội. Giữa cha con tiểu muội, thân tình mỏng như tờ giấy,
nếu hai người xẩy ra quyết đấu, tiểu muội thà hy vọng kẻ thắng là đại ca.
- Tại sao ?
- Vì ít ra, đại ca còn thân cận tiểu muội một chút hơn ông ta.
Lời nói của nàng rất thản bạch. Đinh Bằng không có lời để bắt bẻ. Tạ Tiểu
Ngọc lại than thở tiếp:
- Tuy nói thế, nhưng tiểu muội biết, giữa hai người sẽ chẳng bao giờ xẩy ra
quyết đấu. Hai người tuy không phải bằng hữu , nhưng là hai kẻ địch tôn kính
lẫn nhau. Cũng có thể có một ngày gặp nhau, nhưng đại ca sẽ không giết ông ta,
mà ông ta cũng sẽ không giết đại ca.
- Cô nương hiểu rất rõ về chúng ta ?
Tạ Tiểu Ngọc cười ngạc nhiên:
- Tiểu muội vốn là con gái Tạ Hiểu Phong, tuy không kế thừa được thần
kiếm của ông ta, nhưng lão già của mình là người thế nào, đương nhiên phải rõ.
Đinh Bằng không thể phủ nhận lời nàng nói. Tạ Tiểu Ngọc nói tiếp:
- Còn đại ca, tuy tiểu muội hiểu không rõ lắm, nhưng cũng rõ hơn người
khác một chút. Đại ca với gia phụ cùng một loại người, nên tiểu muội mới đè ra

chuyện này, và cũng biết muôn ngàn lần không thể xảy ra, bằng không. Tiểu
muội há chẳng trở thành tội nhân xui người giết cha sao ?
Đinh Bằng cười một tiếng, hỏi:
- Còn người thứ hai ?
- Người thứ hai là lão bà của đại ca.
- Tiểu Ngọc, cô nương có khùng không ?
- Không ! Tiểu muội không khùng, đại ca cũng không khùng, tẩu phu nhân
là người rất lương thiện, một nữ nhân rất hiền thục, mỹ lệ, nếu đại ca giết được
nàng, sẽ chứng minh đại ca đã khùng, khùng đến độ gặp ai cũng giết, như vậy,
ai còn dám đem mình đến nộp mạng.
Đinh Bằng cười cười:
- Cô nương thật khéo biết lựa chọn, còn người thứ ba, hai người trước, quả
thực ta không thể giết được.
- Người thứ ba, chính là đại ca.
Khi nói, tay nàng đưa tay chỉ Đinh Bằng, vì vậy vạt áo mở ra, nhưng Đinh
Bằng bị lời nói của nàng làm chấn động, không chú ý đến điểm này.
Tạ Tiểu Ngọc cười, nói tiếp:
- Chỉ có đại ca tự giết mình, sẽ chẳng còn sợ ai đem đến phiền phức, cũng sẽ
chẳng có phiền phức gì nữa.
Đinh Bằng cười một tiếng:
- Điểm này quả thực không sai, chỉ tiếc ta chưa muốn chết.
- Tiểu muội cũng chưa muốn chết.
Tay nàng lại khéo léo, khép vạt áo, lần này, đã khơi dậy sự chú ý của Đinh
Bằng, khiến cặp mắt của chàng rực lửa…
Tiểu Hương biết, đây là lúc nên lui xuống, có điều, nàng chưa xuống khỏi
thang lầu, đã nghe tiếng động lăn lộn của hai người dưới mặt sàn lầu.
o
Tất cả xẩy ra, hình như rất tự nhiên.
Tạ Tiểu Ngọc thở ra một hơi, vẻ mã túc vô cùng, nàng thực đã mãn túc, vuốt

nhẹ bờ vai Đinh Bằng nói:
- Bây giờ tiểu muội mới rõ, tại sao tẩu phu nhân đối với đại ca thâm tình như
thế.
Đinh Bằng uể oải hỏi:
- Tại sao ?
- Vì đại ca cường tráng như thế, quả thực là nam nhân trong nam nhân.
Đinh Bằng cười một tiếng, Nhưng nàng lại chẳng phải "nữ nhân trong nữ
nhân". Sở dĩ ta cần ra ngoài thường, là để nàng có dịp nghỉ ngơi, sau mỗi lần
chúng ta ân ái, nàng đều bị mệt mỏi khổ sở mấy ngày.
Tạ Tiểu Ngọc cười:
- Tiểu muội có thể thông cảm được, sở dĩ nàng đem theo một nữ nhân tên là
Tiểu Vân, là để lúc cần, có người cứu cấp giải nguy.
Đinh Bằng cũng cười:
- Nàng chẳng phải nữ nhân có cái nhìn nhỏ nhen.
Tạ Tiểu Ngọc giọng than vãn thâm tình:
- Nàng là nữ nhân rất hạnh phúc, vì nàng có lòng dạ khoan đại, tiểu muội thì
không được, tuy tiểu muội biết rõ, nếu đại ca ân ái thêm một lần nữa, tiểu muội
sẽ chết chắc, nhưng thà chết, chớ không muốn để kẻ khác chia hưởng.
Đinh Bằng hơi cau mày, nói:
- Tiểu Ngọc cô nên nhớ kỹ, ta là người đã có gia thất.
- Tiểu muội biết, Đinh đại ca yên tâm, tiểu muội sẽ không đòi gả cho đại ca,
cũng không tối ngày sáng đêm bám chặt đại ca, tiểu muội chỉ phát biểu cảm
tưởng hiện thời của tiểu muội thôi. Lúc tiểu muội ở bên cạnh đại ca, tiểu muội
sẽ không để nữ nhân khác đụng tới đại ca. Lúc chúng ta không cùng một chỗ,
mắt tiểu muội không thấy, đại ca có thể tuỳ tiện với bất cứ nữ nhân nào, tiểu
muội không để tâm.
- Có thực không để tâm ?

Tạ Tiểu Ngọc cười ngặt nghẽo:
- Giả ! Đương nhiên tiểu muội để ý, tiểu muội là người chiếm hữu dục tính
rất mạnh, chỉ có một người tiểu muội không ghen, đó là lão bà của đại ca, vì
tiểu muội không có tư cách ghen với nàng.
- Còn ngoài ra ?
- Tiểu muội không để nữ nhân khác đụng tới đại ca. Có điều, tiểu muội cũng
biết, muốn ngăn ngừa một nam nhân ở ngoài ăn vụng, là chuyện rất khó, nên
tiểu muội chỉ hy vọng, đại ca chớ có ở vùng phụ cận tiểu muội, dụ dỗ nữ nhân
khác là được, bằng không…
- Bằng không, tiểu muội sẽ giết ngươi. Nếu đại ca là nam nhân khác, tiểu
muội sẽ giết cả hai một lượt. Nhưng vì đại ca là Đinh Bằng, nên tiểu muội chỉ
giết nữ nhân bên cạnh đại ca.
- Có phải vì cô không giết được ta ?
Ánh mắt Tạ Tiểu Ngọc lộ vẻ buồn:
- Đinh đại ca nói câu này khiến tiểu muội thương tâm, tiểu muội tuy chẳng
phải một cô gái tốt, nhưng lời nói tiểu muội hiện tại, đều là chân tâm, dù có giết
được đại ca, tiểu muội cũng không đang tâm giết.
- Câu này, ta đã nghe một nữ nhân nói qua, mà là một nữ nhân ta gặp lần
thứ nhất, nàng nói những lời này, để đẩy ta vào một cạm bẫy chết người.
Tạ Tiểu Ngọc cười, hỏi:
- Có phải lão bà Liễu Nhược Tùng, tên Tần Khả Tình không ?
- Cô ta tên Khả Tiếu, đem ta chế tạo thành một chuyện rất tức cười.
Tiểu Ngọc cười một tiếng:
- Bà ta lấy tên lầm, không nên gọi Khả Tiếu, mà gọi Khả Bi mới đúng, bỏ
qua một nam nhân như đại ca, mệnh vận bà ta thực tối khả bi.
Bỗng nàng lại cười, nói tiếp:
- Có điều, cũng chẳng trách được bà ta, lúc đó, đại ca chưa có gì khả ái như

bây giờ, không thể sánh bằng Liễu Nhược Tùng. Nàng đưa tay rờ mặt Đinh
Bằng, tiếp:
- Lúc đó, đại ca chưa thành thục như bây giờ, cũng chưa có địa vị như hiện
tại.
- Cô nương rất coi trọng những điểm này sao ?
- Phải, một nữ nhân thực sự hiểu được một nam nhân, rất coi trọng những
điểm này, vì một đại nam nhân thực sự siêu việt mọi người thường, là có những
khí chất đó, mà những khí chất chỉ có được do bồi dưỡng trong sự thành công.
- Trước kia, cô nương nhận thức ta sao ?
- Tiểu muội thấy đại ca rất ngờ nghệch, cũng thấy ngờ nghệch có chút khả
ái, nhưng tiểu muội tuyệt chẳng có lòng yêu đại ca trong tình trạng như thế.
- Nhưng Thanh Thanh lại dám yêu ta, trong lúc ta rất lạc phách, rất xui xẻo.
Tạ Tiểu Ngọc than một hơi:
- Sở dĩ tiểu muội nói, nàng hạnh phúc hơn tiểu muội, vì nàng có thể từ trong
tình trạng bình thường, thể hội được phần đáng quý của chân chính mà tiểu muội
thì…
- Cô nương không có phần chân tình này ?
- Phải, tiểu muội luôn được chỉ dẫn từ trong bình phàm để sung thực tự mình,
lâu dần, tiểu muội đã không sao thể hội được loại chân tình trong bình phàm,
tiểu muội chỉ tìm chân tình trên người bất bình phàm, mà người rất bình phàm,
thường rất khó có chân tình.
Đinh Bằng cũng than một hơi, nói:
- Tiểu Ngọc cô đã lầm.
- Tiểu muội lầm ? Lầm chỗ nào ? Nếu Đinh đại ca thấu hiểu được thân thế
quá khứ của tiểu muội…
- Ta chẳng cần phải thấu hiểu, nhưng ta biết cô nương lầm, lầm rất

tai hại,
chân tình chỉ có một phần, không có phần bình phàm với bất bình phàm. Chân
tình của người bình phàm với chân tình của người bất bình phàm đều giống
nhau. Sở dĩ , cô nương không có được, chẳng phải những người cười tiếp xúc đó,
khó có chân tình, mà là họ không có chân tình đối với cô nương.
- Tại sao, chẳng lẽ tất cả những điều kiện của tiểu muội vẫn chưa đủ.
- Không, điều kiện của cô nương rất nhiều, cô nương xinh đẹp, thông minh,
giàu có, còn có một gia thế hiển hách, vấn đề là, những điểm này, chỉ có thể
chiếm được chút hư tình giả ý, chứ không chiếm được chân tình.
- Điều kiện nào mới có thể chiếm được chân tình ?
- Chân tình không có điều kiện. Cô nương không gạt qua được những điều
kiện đó, thì suốt đời sẽ không có được chân tình hơn nữa, chân tình cần lấy chân
tình đáp nổi. Tự cô nương không trao ra chân tình, sao có thể kỳ vọng người
khác đem chân tình đối đãi cô nương ?
Tạ Tiểu Ngọc nghe nghẩn người, đây là những lời nàng chưa từng nghe,
cũng là việc nàng chưa từng nghĩ tới.
Đinh Bằng nói tiếp:
- Phụ thân cô nương chẳng phải người rất chuyên tình, hầu như ông ta đến
đâu lưu tình đó. Những nữ nhân đó, có người hận ông ta thấu xương, có ngừơi
cam tâm vì ông ta chịu đủ mọi khổ nạn, mà không nói nửa lời oán trách. Bất kể
hận cũng được, yêu cũng được, ông ta nhận được đều là chân tình, vì tự ông ta
trao ra, cũng là chân tình, đây chính là chỗ vĩ đại, của ông ta.
Tạ Tiểu Ngọc hỏi:
- Đại ca chẳng phải đã nói, chân tình chỉ có một phần sao ông ta có thể yêu
nhiều nữ nhân như thế ?
- Chân tình tuy chỉ môt phần, nhưng không nhất định chỉ hiến cấp

cho một
người. Có một số người, trời sanh sẵn có tinh thần vĩ đại. Họ đối với mỗi nữ
nhân yêu họ, họ đều trao ra phần chân tình, bất kể đối phương là tiên nữ trời
sanh, hay bần nữ quê mùa, họ đều coi như nhau, không phân hơn kém, tình yêu
trao cho giống nhau, tuyệt chẳng phân ra bình phàm với bất bình phàm.
- Đây có thể gọi là vĩ đại sao ?
- Phải, lấy phụ thân cô nương mà nói, ông ta sinh ra là người bất bình phàm,
nhưng ông ta chưa hề tụ mệnh bất phàm, ông ta có thể đem chân tình của ông ta,
giống nhau, trao cho một nữ nhân rất bình phàm.
Tạ Tiểu Ngọc bất giác mặc nhiên hồi lâu, mới hỏi:
- Đinh đại ca là một người như thế nào ?
Đinh Bằng khẽ than:
- Ta không vĩ đại như phụ thân cô nương, vì ta không có biện pháp tùy tiện
đi yêu một nữ nhân khác, thê tử ta rất bất bình phàm, nàng cho ta tình yêu quá
nhiều, khiến ta không thể tiếp nhận tình yêu của một nữ nhân bình phàm.
Tạ Tiểu Ngọc lại hỏi:
- Vậy sở dĩ phụ thân tiểu muội có thể làm như thế, phải chăng những nữ
nhân cho ông ta tình yêu không đủ ?
- Không ! Quá nhiều, nhiều đến độ ông ta không tiếp thụ hết, cũng nhiều
đến độ không thể hồi báo được, cho nên, ông ta mới chỉ muốn tiếp thụ một tình
yêu mà ông ta có thể báo đáp được.
- Tiểu muội không hiểu lời Đinh đại ca nói.
- Ta nghĩ, cô nương không hiểu được, vì chính cô nương vẫn chưa tìm ra phần
chân tình của cô nương nên trao cho ai.
- Giả như tiểu muội nói, tiểu muội chân tình đối với đại ca, đại ca tin không?
- Giả như cô nương có nói, đương nhiên ta không tin, vì chân tình

chẳng phải
nói ra từ miệng, mà biểu hiện trên hành động, phát xuất từ nội tâm.
Nói xong, Đinh Bằng mặc quần áo, chuẩn bị ra đi. Tạ Tiểu Ngọc không lưu
giữ chàng, vì nàng biết, lúc này dù nói gì cũng chẳng thể đủ để giữ chàng lại.
Nàng đã được nam nhân này, nhưng lại phát hiện khoảng cách giữa hai
người càng xa hơn.

Hồi 25
THEO DÕI TÌM HIỂU

Đinh Bằng ngồi trên xe. Tiểu Hương vẫn co ro bên cạnh chàng. A Cổ dong
xe đi chậm chạp, không mục đích. Vì lúc lên xe Đinh Bằng chỉ bảo A Cổ một
tiếng:
- Tùy tiện đi!
"Tuỳ tiện đi" có nghĩa là đi đâu cũng được nhưng không phải về nhà. Cố
nhiên tuỳ tiện có thể về nhà, nhưng nếu muốn về nhà Đinh Bằng đã trực tiếp
nói về nhà. Cho nên A Cổ đã tùy tiện dong xe đi mà không về nhà.
A Cổ không biết nói chuyện nhưng nghe hiểu lời người khác nói. Chính vì
hắn không nói chuyện được nên hắn còn có thể hiểu được lời người khác chưa
nói ra miệng. Cho nên A Cổ chỉ dong xe chạy quanh quẩn vùng phụ cận.
Tay Đinh Bằng vẫn vuốt nhẹ đầu tóc Tiểu Hương nhưng bàn tay chàng đã
dần dần đưa xuống sau gáy của nàng. Cổ nàng thật nhỏ, mềm nhũn như nhung
tơ, bất cứ tay ai sờ đến cũng không nỡ dùng sức nhưng Đinh Bằng hình như xuất
thần, tay vẫn dùng sức bóp mạnh.

Trước Tiểu Hương còn chịu được, sau tới lúc không chịu nổi mới khẽ kêu
thành tiếng:
- Công tử gia nhẹ tay một chút được không?
Giọng nàng nhỏ nhẹ đáng thương, một cô gái khả ái làm chuyện gì cũng khả
ái nhưng Đinh Bằng lại lớn tiếng cười ha hả.
Tiểu Hương ngạc nhiên hỏi:
- Công tử gia cười chuyện gì thế?
Đinh Bằng vẫn cười nói:
- Ta tưởng ngươi không có tri giác, thì ra ngươi còn biết đau.
- Tỳ tử vẫn bình thường, còn công tử gia hình như có vẻ thất thần...
- Ngươi cho rằng ta vừa bóp cổ ngươi đau là do ta thất thần mà ra?
- Chẳng lẽ không phải?
Đinh Bằng mỉm cười, lắc đầu:
- Tuyệt đối không phải.
- Nói vậy công tử gia đã cố ý?
- Phải!
Tiểu Hương giọng sợ hãi:
- Tiểu tỳ có gì đắc tội công tử gia?
- Trong lòng ngươi đang ai oán ta?
Tiểu Hương giật mình hỏi:
- Công tử gia có thể nhìn thấu trong lòng tiểu tỳ?
- Chẳng lẽ ngươi không tin?
- Tuyệt đối không tin.
- Trong lòng ngươi ai oán ta là con người bạc tình, bạc nghĩa vì Tạ Tiểu
Ngọc mà quên Thanh Thanh.
- Tiểu tỳ không dám nghĩ thế. Trên sự thực công tử đối với tiểu thư tình
nghĩa sâu đậm lúc nào cũng mong nhớ không quên.
- Vậy tại sao từ lúc lên xe mặt mày ngươi cứ âu sầu như có tâm sự đầy
bụng?
Tiểu Hương nghĩ một lúc mới đáp:
- Tiểu tỳ đang lo ngại.
- Ngươi lo ngại chuyện gì?
- Lo ngại công tử không về Hàng Châu.
Đinh Bằng cười:
- Nhà ta tại Hàng Châu đương nhiên ta muốn về.

- Nhưng trước mắt hình như công tử chưa chuẩn bị về.
- Phải! Chuyện bên ngoài ta chưa làm xong.
- Hình như công tử còn tính muốn trở về Thần Kiếm sơn trang?
Đinh Bằng cười:
- Thần Kiếm sơn trang chẳng phải nhà của ta, chúng ta không thể nói trở về
chỉ có thể nói đến thăm viếng, bái phỏng lần nữa.
- Công tử định đến bái phỏng lần nữa?
- Phải! Nếu bên ngoài không có chuyện gì mới mẻ đáng coi, sau khi quanh
quẩn vài vòng ta định đi đến Thần Kiếm sơn trang một lần nữa.
- Vị Tạ tiểu thư đó là nữ lang rất xinh đẹp động nhân.
Đinh Bằng cười:
- Câu nói này có thể đúng nhưng cũng chẳng kể là phát hiện mới mẻ, trước
ngươi ít ra đã có cả ngàn người nói qua.
Tiểu Hương vội biện bạch:
- Nhưng ngàn người đó đều không giống ý nghĩa và tâm tình câu nói này của
tiểu tỳ.
Đinh Bằng không hỏi nàng ý nghĩa và tâm tình gì, chàng đã hoàn toàn thấu
hiểu, chỉ cười cười hỏi:
- Có phải vì chuyện ta còn muốn đến Thần Kiếm sơn trang?
- Phải! Vì công tử đã có lý do không đến không được.
Đinh Bằng cười một tiếng:
- Tiểu Hương! Ngươi thực tại chẳng thể coi là một cô gái rất mực thông
minh. Thanh Thanh kêu ngươi ở bên cạnh ta là muốn ngươi nhắc nhở ta những
giả trá trên giang hồ, để tránh cho ta bị...
Tiểu Hương ngắt lời:
- Tiểu tỳ biết! Trách nhiệm này thực ra rất nặng, tiểu tỳ đã làm không tốt
nhưng tiểu tỳ vẫn đem hết toàn lực vì vậy tiểu tỳ mới hy vọng công tử chớ nên
đến Thần Kiếm sơn trang nữa.
- Ngươi cho rằng trong Thần Kiếm sơn trang đầy rẫy giả trá?
- Cả đến người ngu nhất cũng có thể nhìn ra toàn bộ Thần Kiếm sơn trang

đều đầy rẫy quỷ dị, thậm chí cả Tạ Tiểu Ngọc cũng có vấn đề, tiểu tỳ nghi ngờ
chuyện cô ta là con gái Tạ đại hiệp.
Đinh Bằng cười:
- Cô ta không có vấn đề.
Tiểu Hương muốn nói lại thôi, hình như nàng không đồng ý câu này.
Đinh Bằng nói tiếp:
- Ngoại trừ họ Tạ ra cô ta với Thần Kiếm sơn trang hầu như không có chút gì
tương xứng. Hành vi cô ta cũng không giống người Tạ gia, nhưng cô ta đích xác
là con gái Tạ Hiểu Phong, không thể nghi ngờ.
- Con gái tạ đại hiệp không nhất định là người tốt.
- Bản thân Tạ Hiểu Phong cũng chẳng phải là thánh nhân tuyệt đối, đương
nhiên con gái ông ta chẳng thể kể là tốt lành.
Tiểu Hương chu môi:
- Nhưng công tử lại nói cô ta không có vấn đề?
- Đương nhiên cô ta không có vấn đề vì cô ta là con gái Tạ Hiểu Phong.
Nếu cô ta có vấn đề thì đó cũng là vấn đề của Tạ Hiểu Phong. Ít ra không cần
chúng ta giải quyết vấn đề giùm họ.
- Tạ đại hiệp nhất định sẽ giải quyết sao?
- Ta nghĩ ông ta sẽ nhất định... dù sao Tạ Hiểu Phong vẫn là Tạ Hiểu Phong.
Tiểu Hương không cho là như vậy nên thắc mắc:
- Tại sao ông ta vẫn chưa giải quyết cho lẹ?
Đinh Bằng cười hỏi:
- Ngươi cho rằng bản thân Tạ Tiểu Ngọc có vấn đề?
- Đương nhiên cô ta hóa thân là Ngọc Vô Hà, cầm đầu Liên Vân thập tự sát
tinh đó là một vấn đề lớn.
- Nhưng vấn đề đó đã giải quyết xong rồi. Liên Vân thập tự sát tinh đã tiêu
vong, Ngọc Vô Hà cũng chẳng còn tồn tại nữa.
- Nhưng trên mình cô ta vẫn có vấn đề. Theo tiểu tỳ thấy toàn bộ Thần
Kiếm sơn trang đều có vấn đề.
Đinh Bằng cười:

- Nói vòng vo, lâu lắc chỉ có câu này thông minh nhất.
Tiểu Hương tròn xoe mắt hỏi:
- Công tử cũng nhìn ra Thần Kiếm sơn trang có vấn đề?
- Ta đâu phải người ngu quá?
Tiểu Hương cười một tiếng:
- Tiểu tỳ tưởng công tử đã bị Tiểu Ngọc mê hoặc rồi chứ!
- Ngươi có rõ quá khứ của ta không?
Tiểu Hương gật đầu:
- Biết.
Đinh Bằng không cười nữa, thần sắc chuyển thành trang nghiêm:
- Ta đã bị nữ nhân mê hoặc một lần, sa vào cạm bẫy một lần.
- Chuyện đó chẳng trách công tử được. Bọn Liễu Nhược Tùng đã an bài quá
chu đáo bí mật mà công tử lại vào đời chưa...
Đinh Bằng lắc đầu:
- Bất kể nói sao ta vẫn bị lừa dối. Lần thứ nhất ta bị lừa là vì người cho ta
ngu, lần thứ hai nếu bị lừa nữa thì ta là người ngu mà ta chẳng phải người ngu.
- Tại sao công tử còn muốn đến Thần Kiếm sơn trang lần nữa?
Đinh Bằng cười nói:
- Vì Tạ Tiểu Ngọc đã cải tạo Thần Kiếm sơn trang thành rất có khí phái.
- Phải! Một khí thế ghê người chưa từng có.
- Trong Thần Kiếm sơn trang người nổi danh nhất là Tạ Hiểu Phong, nhưng
lúc Tạ Hiểu Phong làm chủ nhân không có khí phái như bây giờ.
- Đó là vì ông ta ít khi có nhà vả lại ông ta cũng không thích khoa trương.
Đinh Bằng cười nói thêm:
- Ông ta còn không phải người có nhiều tiền.
- Đương nhiên không phải. Chỉ có một lúc ông ta ẩn tích mai danh đi làm
khổ công kiếm được chút ít tiền bạc, sau đó thường trong mình không có lấy một
đồng. Hình như ông ta nổi danh quá đi đến đâu cũng chẳng cần tiêu tiền nên
ông ta cũng không nghĩ đến chuyện phải dùng tiền. Thần Kiếm sơn trang đương
nhiên cũng có lợi tức thu vào nhưng chẳng được bao nhiêu chỉ đủ

duy trì mấy hạ
nhân sở hữu của Tạ gia sẵn có trước kia.
- Có điều kỳ quái là trên giang hồ chưa ai đặt nghi vấn về điểm này. Mọi
người tôn kính Tạ đại hiệp quá, coi Thần Kiếm sơn trang là thánh địa vì vậy họ
cho rằng tình trạng trước mắt hiện giờ mới thực sự là Thần Kiếm sơn trang.
Đinh Bằng cười hỏi Tiểu Hương:
- Ngươi đã có kiến văn rộng rãi như vậy có biết tiền bạc của Thần Kiếm sơn
trang do đâu mà có để tiêu xài hào hoa như vậy không?
- Tiểu tỳ không rõ, nhưng sau khi Tạ Tiểu Ngọc đến khí thế Thần Kiếm sơn
trang lớn hẳn hơn trước, có thể Tạ tiểu chư cũng chẳng đem đến nhiều tiền bạc.
- Vậy tiền bạc của Thần Kiếm sơn trang từ đâu đến?
- Vấn đề này chẳng những không ai hỏi, e rằng cũng không ai trả lời được.
- Ta đi hỏi Tạ Tiểu Ngọc liệu nàng có trả lời không?
Tiểu Hương cười:
- Có thể! Nhưng đáp án của cô ta tuy nghe có vẻ hợp tình hợp lý nhưng vị
tất đã là thực?
- Làm sao để biết đáp án thực sự?
- Chỉ có tự mình đi tìm hiểu.
- Đi đâu để tìm hiểu?
- Tự nhiên là đến Thần Kiếm sơn trang.
- Hiện giờ ngươi còn thắc mắc gì nữa không?
- Không! Tiểu tỳ chỉ muốn biết công tử vì chuyện gì mà lại đến nơi đó là
yên tâm rồi.
Nàng thò đầu ra ngoài, đưa tay làm vài thủ thế với A Cổ, cỗ xe lại quay đầu
về hướng Thần Kiếm sơn trang. Trên nét mặt Tiểu Hương hiện vẻ tươi cười rất
dịu hiền đằm thắm.
o
Cỗ xe lại trở về tới bến thuyền trước cửa Thần Kiếm sơn trang chờ thuyền

sang đón. Chờ một lúc lâu thuyền mới qua. Lần này do Tạ tiên sinh đưa thuyền
qua. Từ dưới thuyền bước lên Tạ tiên sinh hướng về cửa xe vái chào:
- Xin lỗi Đinh đại hiệp! Tệ trang nhất thời không rõ đại hiệp tới nên ra đón
chậm trễ.
Tiểu Hương thò đầu ra cười, trả lời:
- Không quan hệ! Chúng tôi đến có vẻ mạo muội Tạ tiên sinh chớ khách
sáo.
A Cổ dong xe lên thuyền.
Từ lúc thuyền rời bờ ra giữa sông Tiểu Hương luôn đứng cạnh xe không trở
vào trong xe nữa.
Tạ tiên sinh men tới gần cỗ xe hỏi:
- Không rõ Đinh đại hiệp đến lần này có gì chỉ giáo?
Tiểu Hương lên tiếng:
- Tiên sinh hỏi tiểu nữ hay hỏi công tử tiểu nữ?
Tạ tiên sinh nhìn cỗ xe đáp:
- Đều có thể! Điều này có gì khác biệt chăng?
Tiểu Hương nói:
- Khác biệt rất lớn. Nếu tiên sinh hỏi tiểu nữ, tiểu nữ có thể trả lời ngay.
Nếu tiên sinh hỏi công tử tiểu nữ, tiểu nữ không thể trả lời thay, công tử đối với
danh phận trên dưới tôn ty rất coi trọng.
Tạ tiên sinh vô hình chung như vừa bị một mũi đinh phủ đầu hơi biến sắc
mặt nhưng ông ta nhớ lần trước, tại cửa trang đã bị diễu cợt thành ra không dám
phát tác chỉ nói:
- Vậy kể như tại hạ xin lỗi cô nương cũng được.
Tiểu Hương cười một tiếng nói:
- Tiểu nữ không biết!
Tạ tiên sinh thiếu điều muốn ói máu, ông ta đã miễn cưỡng hạ thấp thân
phận, tự coi mình là hạ nhân để nói chuyện với Tiểu Hương, một kẻ coi là hạ
nhân không dè lại chỉ được một câu trả lời như vừa rồi.

Tiểu Hương lại cười hi hi nói:
- Xin Tạ tiên sinh chớ giận. Tiểu nữ thực không biết công tử tiểu nữ muốn
làm gì, trước giờ công tử chưa từng bàn bạc với bọn hạ nhân chúng tôi.
Nàng nhìn thấy Tạ tiên sinh máy môi như sắp nói vội cướp lời:
- Nếu tiên sinh muốn hỏi công tử tiểu nữ, tiểu nữ khuyên tiên sinh chớ nên
gánh lấy bẽ bàng, vì công tử tiểu nữ cũng từ trước tới giờ không tùy tiện nói
chuyện với bọn hạ nhân.
Sắc mặt Tạ tiên sinh biến đổi rất khó coi, lớn tiếng:
- Trong Thần Kiếm sơn trang Tạ mỗ là tổng quản, không phải hạ nhân.
Tiểu Hương cười cười:
- Tổng quản trong nhà tiểu nữ là Liễu Nhược Tùng trước kia cũng là người
giang hồ rất nổi danh nhưng nay ở trong nhà tiểu nữ chỉ là một hạ nhân.
Tạ tiên sinh nổi giận:
- Đó là nhà các ngươi. Tổng quản của Thần Kiếm sơn trang chẳng thể so
sánh với người trong quý phu,û mà địa vị của Tạ mỗ trên giang hồ cũng chẳng thể
so sánh với Liễu Nhược Tùng.
Chẳng lẽ tổng quản của Thần Kiếm sơn trang có điểm gì đặc biệt? Địa vị
của tiên sinh chẳng lẽ giống đại hiệp Tạ Hiểu Phong?
- Chưa có như thế.
- Vậy thì ngang hàng Tiểu Ngọc tiểu thư?
- Điều... điều này cũng chưa phải.
Tiểu Hương cười lạnh:
- Công tử tiểu nữ nói: "trong Thần Kiếm sơn trang hiện thời chỉ có hai người
là chủ nhân, một vị là Tạ đại hiệp, một vị là Tiểu Ngọc tiểu thư" Tạ tiên sinh
đều không phải thì vẫn chỉ là tên hạ nhân mà thôi.
Tạ tiên sinh vốn không cần tranh chấp những điểm này nhưng hôm nay hình
như hỏa khí ông ta bốc lên đặc biệt, cười lạnh một tiếng nói:

- Đinh công tử nhà cô từng tại trong nhà Liễu Nhược Tùng tự xưng là vãn
bối trước mặt ta.
Tiểu Hương cười nói:
- Tạ tiên sinh nhắc tới chuyện này cũng đủ rõ công tử tiểu nữ đã coi tiên
sinh là hạ nhân. Công tử nói: thực tế tiên sinh chẳng xứng đáng là tiền bối. Lúc
đó công tử tôn tiên sinh làm tiền bối nguyên chỉ hy vọng các vị chủ trì công đạo
nhưng các vị chỉ biết xu phụ thế lực, liên tay nhau áp bức công tử...
- Đó chẳng thể trách chúng ta, là mưu mẹo lừa dối của Liễu Nhược Tùng
sắp đặt quá cao. Không ai có thể ngờ hắn dám đem lão bà của mình đi làm
chuyện như thế.
- Quý chủ nhân Tạ đại hiệp trong đời không biết trải qua bao nhiêu gian
hiểm nhưng chưa từng bị ai lừa dối một lần. Tiên sinh đã là tổng quản của Thần
Kiếm sơn trang tự nhiên tai mắt phải thông suốt vậy mà ngay cả lão bà của Liễu
Nhược Tùng như thế nào cũng không rõ...
Tạ tiên sinh lớn tiếng:
- Chuyện của Thần Kiếm sơn trang phải lo liệu quá nhiều, ai công đâu đi
điều tra những chuyện chó mèo hục hặc của họ như thế?
Tiểu Hương cười:
- Lời Tạ tiên sinh nói cũng đúng. Tiên sinh đã không thèm để ý nghe ngóng
để biết hành vi của bọn chúng, tại sao tiên sinh lại nhào tới góp náo nhiệt, làm
nhân chứng? Giang hồ công nghĩa, nếu đều dựa vào kiến chứng của các vị thì
sẽ thành thể thống gì?
Tạ tiên sinh bị nàng vặn hỏi một hồi trừng mắt há miệng, không thốt ra lời.
Tiểu Hương lại cười cười nói tiếp:
- Nếu hôm đó đổi là Tạ đại hiệp mà không phải Tạ tiên sinh tin rằng Liễu

Nhược Tùng không qua mặt...
- Chuyện đó chưa chắc. Gia chủ nhân...
Tiểu Hương cướp lời:
- Tạ đại hiệp chẳng thông minh hơn tiên sinh bao nhiêu, chỉ cao minh hơn
một chút thôi, nhưng ông ta đối với người không hiểu rõ tuyệt không kết thâm
giao, đối với chuyện không hiểu rõ tuyệt không tham dự. Đó tức là nguyên
nhân tại sao ông ta là đại hiệp, tiên sinh là tổng quản, ông ta là trang chủ, tiên
sinh là hạ nhân.
Tạ tiên sinh đã giơ một tay lên nhưng chưa đánh ra vì lúc đó thuyền vừa cập
bến.
Tạ tiên sinh cố nhịn tức nhìn bọn thủy thủ lên bờ, nhìn A Cổ dong xe lên bờ
nhằm hướng trước cửa sơn trang.
Trước cửa chưa thấy có người ra. Tạ tiên sinh vội đi tới mấy bước kêu:
- Khoan!
Tiểu Hương chuẩn bị lên xe, nghe gọi liền dừng bước, cười hỏi Tạ tiên sinh:
- Tiên sinh tổng quản lại có gì chỉ giáo?
Tạ tiên sinh cười lạnh:
- Vừa rồi cô nương giáo huấn tại hạ một chập, tại hạ chưa tạ ơn.
Tiểu Hương cười:
- Tiên sinh chớ khách sáo! Cũng chớ nên để bụng. Chúng ta đều là hạ nhân
cần phải khuyên bảo giúp đỡ nhau chứ có gì đâu mà ngại?
Nếu Tạ tiên sinh chẳng cố sức nén xuống được thì đã phun ra một búng máu,
khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, cười lạnh một tiếng hỏi:
- Cô nương rất có khẩu tài chẳng hay những lời vừa rồi cô nương nói thay
cho Đinh đại hiệp hay do ý của cô nương?
- Tiên sinh thực mau quên quá! Công tử tiểu nữ có nói chưa bao giờ bọn hạ
nhân chúng tôi thay lời, đây chỉ là lời tiểu nữ tự ý nói ra thôi.
Tạ tiên sinh cười lạnh một tiếng:

- Hay lắm! Hay lắm! Cô nương còn trẻ tuổi đã đưa ra được một tràng đạo
lý như thế thực hiếm có.
- Giang hồ không kể bổn phận, có lý đúng trước. Không gì qua được một
chữ lý. Tiểu nữ biết vì tiên sinh thấy tiểu nữ nhỏ tuổi mà dám nói năng như vậy
với tiên sinh nên tiên sinh không phục nhưng tiểu nữ nắm vững được đạo lý.
- Dù cô nương nói toàn là lý nhưng tại hạ là tổng quản của Thần Kiếm sơn
trang dù có cần nghe dạy bảo giáo huấn cũng chưa đến lượt cô nương lên tiếng.
Tiểu Hương cười một tiếng nói:
- Khí lượng của tiên sinh hẹp hòi quá. Công tử tiểu nữ với tiểu thư tiên sinh
là bằng hữu, chúng ta hà tất phải phân biệt rõ ràng? Nếu tiên sinh thấy bị thiệt
thòi tiên sinh cũng đưa ra đề mục giáo huấn tiểu nữ một phen.
Lúc này Tạ tiên sinh lại đảo mắt nhìn về hướng cửa sơn trang nói:
- Quy củ của Thần Kiếm sơn trang, phương thức giáo huấn hạ nhân không
giống nơi khác.
Tiểu Hương cười:
- Nhập gia tuỳ tục! Xin cứ chiếu theo quy củ của quý trang giáo huấn tiểu
nữ được rồi! Chẳng hay Thần Kiếm sơn trang giáo huấn hạ nhân như thế nào?
Tạ tiên sinh bỗng đưa tay đánh tới một chưởng, nhằm đầu vai Tiểu Hương.
Chưởng thế rất mau lẹ. Tuy đã xuất thủ nhưng ông ra rất ngại Đinh Bằng, mắt
không rời cửa xe, chưởng cũng không dám xuất đủ kình lực.
Chưởng đã gần tới đầu vai Tiểu Hương trong xe vẫn không động tĩnh. Tạ
tiên sinh tính dù Đinh Bằng có lẹ tới đâu cũng không thể cản được nên mới phát
xuất kình lực. Có điều ông ta thấy Tiểu Hương đứng yên không phòng bị, tình
hình trông rất đáng thương, trong lòng chợt bất nhẫn. Ông ta biết nếu

chưởng hạ
xuống đối phương không chết cũng tàn phế suốt đời. Đối với một cô gái yếu
đuối đáng thương như vậy tội gì phải hạ trọng thủ. Do ý niệm này ông đã thu về
phần lớn kình lực.
Cũng do một thay đổi ý niệm này một cánh tay của ông đã được bảo toàn.
Giữa lúc chưởng của ông còn cách đầu vai Tiểu Hương nửa tấc chợt một làn đen
lướt ngang trước mặt, cuốn gọn cổ tay ông ta nhấc bổng lên.
Chưởng của ông ta
như chạm phải cây thiết chuỳ nung đỏ, sưng tấy một đường dài, tới lúc thân hình
chạm đất mới cảm thấy đau thấu tâm can. Lằn đen đó là cây roi của A Cổ, cây
roi của hắn tung ra đúng lúc cần thiết, không sai một mảy may, đánh tan một
chưởng của đối phương.
May Tạ tiên sinh đã thu hồi tám phần kình lực nên chỉ mới bị nhấc bổng
thân mình lên. Nếu ông ta xuất chưởng toàn lực, đụng mạnh ngọn roi có thể thủ
chưởng của ông ta đã bị đánh nát thành bột.
Chung quanh bỗng trở nên im lặng, không một tiếng động nhỏ. Bọn tráng
đinh đứng thao tác trước cửa trang, bọn thuỷ thủ từ dưới thuyền lên đang thu dọn
giây, còn có một số người đứng coi náo nhiệt. Tất cả đều im lặng.
Tại Thần Kiếm sơn trang Tạ tiên sinh không phải là chủ nhân tối cao. Chủ
nhân là Tạ Hiểu Phong và con gái ông ta Tạ Tiểu Ngọc. Nhưng Tạ tiên sinh là
người tương đối có quyền uy. Bất kể là người cũ người mới tới, thậm chí bao
quát cả những người đến làm khách ai nấy đều rất mực tôn kính Tạ tiên sinh.
Rất ít người thấy Tạ tiên sinh động thủ nhưng khi nghe chuyện ông ta phê bình
và kiến giải về kiếm pháp ai nấy đều biết kỹ nghệ nhất thân của ông

ta đã đạt
hóa cảnh rất cao thâm.
Đương nhiên ông ta không sánh được Tạ Hiểu Phong, sánh được với những
vị tôn sư kiếm đạo rất nổi danh trên võ lâm, nhưng chẳng kém chưởng môn nhân
của một số kiếm phái. Lấy kiếm xếp hạng, danh hiệu đệ nhất của Tạ Hiểu
Phong nhiều năm rồi. Đã có không biết bao nhiêu người muốn dành lấy nhưng
chưa ai dành được. Trước mắt hầu như đã không còn ai dòm ngó. Dù có người
đánh bại được ông ta, có thể chỉ bằng võ công chứ không thể bằng kiếm. Ông ta
đã là "kiếm trung chi thần". Chính vì ông ta đã chiếm ngôi võ công đệ nhất nên
mọi người chẳng còn phân biệt đệ nhị đệ tam gì? Chẳng ai muốn liều mạng để
tranh lấy ngôi vị thiên hạ đệ nhị kiếm. Vì vậy kiếm thuật của Tạ tiên sinh được
liệt vào hạng thứ mấy nhưng chắc chắn ông ta có thể được liệt trong hạng mười
danh kiếm cao thủ, không còn nghi ngờ.
Tạ tiên sinh hiểu sự đánh giá cũng như địa vị của mình trong tầm mắt mọi
người nên ông ta rất tiếc giữ tài nghệ, tuyệt chẳng khinh suất ra tay. Đinh Bằng
chọc giận ông ta chẳng phải một lần, có lần trước mặt chưởng môn nhân năm
đại môn phái bị châm biếm khó chịu ông ta đã phải cố nhịn. Ông ta biết lực
lượng của mình, tuyệt không đủ chọi với Đinh Bằng, tội gì phải phạm điều mất
mặt một lần nữa? Huống chi chịu nhận tức với Đinh Bằng chẳng ai cho rằng
mình bị mất mặt. Sự tình tuy thế nhưng trong lòng cũng ít nhiều kém vui.
Hôm nay trên thuyền ông ta chỉ vô tình nói một câu, không dè lại tạo dịp
cho Tiểu Hương châm biếm chế diễu một phen khiến ông mất hết thể

diện.
Tại Thần Kiếm sơn trang Tạ tổng quản chẳng phải hạ nhân mà là người có
đủ quyền uy gần giống chủ nhân. Nếu đem địa vị của ông ta bày hàng theo tình
trạng thực tế của Thần Kiếm sơn trang thì ông ta có thể trên Tạ Hiểu Phong mà
dưới Tạ Tiểu Ngọc. Vì Tạ Hiểu Phong chỉ mang danh hiệu, trên thực tế không
quản lý công việc. Trong Thần Kiếm sơn trang ngoại trừ năm ba người trong
khu cấm viên của ông ta, ông ta không biết ai nữa.
Chỉ khổ nỗi Tạ tiên sinh không thể nói ra tình trạng này với Đinh Bằng và
Tiểu Hương nên đành phải nhận danh xưng là hạ nhân, đưa đầu chịu lãnh châm
biếm.
Đến lúc lên bờ lại thêm một trận chế diễu ông ta không thể nhịn được nữa
nên cuối cùng đã ra tay.
Ai nấy đều hy vọng được thấy tổng quản oai quyền này ra tay. Không ai
ngờ Tạ tiên sinh lại ra tay đối phó một cô gái nhỏ. Cũng không ai ngờ Tạ tiên
sinh ra tay lần đầu đã lãnh một roi.
Cặp mắt của vô số người giống như băng lạnh vì họ ít nhiều có tâm lý "hạnh
tai lạc hoạ", được thấy Tạ tiên sinh được lãnh một roi hình như là một chuyện
đại khoái nhân tâm. Còn trong lòng Tạ tiên sinh thì như rực lửa nếu không có
một biểu thị khác sau này chẳng những ông ta không còn chỗ đứng trong Thần
Kiếm sơn trang cũng không thể lộ mặt trên giang hồ.
Nhưng ông ta chẳng phải người lúc xúc động đã không cần mạng sống, ông
ta rất muốn rút kiếm nhưng lại sợ Đinh Bằng trong xe, sợ cây loan đao trên tay
Đinh Bằng. Còn nếu tay không thì đấu chẳng lại tên phu xe cao to lực lưỡng có

sức mạnh dã man.
So đi tính lại rất lâu.
Hai chữ rất lâu này chỉ là cảm giác của ông ta, cảm giác của một số người
bàng quan, họ đều cho rằng rất lâu nhưng trên thực tế không lâu. Tạ tiên sinh
nhìn phía cửa trang vẫn chưa thấy Tạ Tiểu Ngọc ra. Tình trạng đó có nghĩa ông
phải tiếp tục chống đỡ ngăn cản, đưa đầu chịu trận kéo dài thêm thời gian, cho
nên ông nhằm A Cổ vẫy tay nói:
- Gã to con! Ngươi xuống đây!
A Cổ rất biết nghe lời, nhảy xuống xe lập tức. Đứng trước mặt ông ta giống
pho tượng thiên thần, cao hơn nửa thân mình so với ông ta. Tạ tiên sinh không
sợ thân hình A Cổ nhưng sợ lực lượng của hắn. Ông hỏi:
- Có phải vừa rồi ngươi quất ta một roi không?
A Cổ làm thinh vì hắn không có lưỡi, hắn không biết nói chuyện. Nhưng A
Cổ có cách biểu đạt lời nói. Hắn nhìn Tiểu Hương ra mấy thủ thế, có vài thủ
thế rất hoạt kê, giống như chó bò lết.
Tạ tiên sinh không nín được cười nhưng lời Tiểu Hương giải thích lại khiến
ông ta thiều điều biến cười thành khóc.
Tiểu Hương truyền lại:
- Hắn nói hắn không dám đánh tiên sinh chỉ đánh một con chó. Hắn cho
rằng một đại nam nhân, chẳng nói chẳng rằng đánh lén một cô gái tay không,
hành vi đó chỉ có chó mới làm được thôi.
Tạ tiên sinh cố đem hết nỗ lực tự nhủ mình phải bình tĩnh, cũng vẫn không
nhịn nổi, lớn tiếng:
- Nói bậy nói bạ! Ta đã cảnh cáo cô trước rồi.
Tiểu Hương cười:
- Không sai! Tiên sinh đã nói qua muốn giáo huấn tiểu nữ một phen.
- Thế tại sao còn nói ta đánh lén?
- Tiểu nữ cũng đã cho tiên sinh hay, tiểu nữ không rõ quy củ giáo

huấn hạ
nhân của người Thần Kiếm sơn trang các vị như thế nào, mà kể như quy củ của
Thần Kiếm sơn trang các vị giáo huấn hạ nhân bằng quyền hay chưởng, tiên
sinh cũng nên cho tiểu nữ hay một tiếng rồi mới động thủ.
Tạ tiên sinh giọng lạnh lùng:
- Lúc ta dùng chưởng đánh ngươi chưa từng báo trước, tại bổn trang đều như
thế, chẳng thể vì cô nương mà đặc biệt phá lệ.
Tiểu Hương cười:
- Cho nên tiên sinh mới lãnh một roi. A Cổ đại thúc lúc đánh chó cũng giống tiên sinh chưa từng báo trước.
Tạ tiên sinh nhìn kỹ cỗ xe một lần nữa, thấy vẫn không có động tĩnh liền hạ
quyết tâm nhìn A Cổ nói:
- Ngươi có thể đánh trúng ta một roi, chứng tỏ ngươi cũng khá xứng đáng ta
vì ngươi rút kiếm, cây roi có phải là vũ khí của ngươi không?
A Cổ nhẹ nhàng liệng cây roi một cái, cây roi tự động cắm trúng lỗ trên
thành xe, vừa ổn, vừa chuẩn, đủ thấy hắn khống chế kình lực rất vững vàng.
Trong lòng Tạ tiên sinh lại kinh hãi. A Cổ liệng cây roi chứng tỏ hắn muốn
dùng tay không quyết đấu. Nhưng ông ta không muốn lỡ cơ thất thế liền hỏi:
- Thì ra ngươi không dùng roi! Cũng được! Ngươi tùy tiện dùng vũ khí gì
cũng được! Nếu không có sẵn, ta có thể kêu người đem đến cho ngươi một thứ
vũ khí ngươi muốn.
Người thông minh như Tạ tiên sinh chưa từng làm chuyện ngu, ông ta đã
dùng lời buộc chết đối phương, ép đối phương chẳng dùng vũ khí chẳng được.
Chỉ có điều Tạ tiên sinh thông minh lần này lại làm một chuyện không thông
minh. Ông ta cho rằng hiện tại trong Thần Kiếm sơn trang hầu như đã thu thập

đủ bất cứ loại binh khí nào trong thiên hạ, dù giá cắm binh khí bên ngoài không
có thì mật kho bên trong cũng có thể tìm ra được thứ vũ khí cần dùng.
Năm xưa Bách Hiểu Sinh từng làm cuốn "Binh khí phổ", liệt kê các binh khí
danh gia thiên hạ, trước sau liệt kê thành thứ tự. Tuy liệt kê là binh khí nhưng
liệt hạng là người. Trong binh khí phổ kể tên đệ nhất là Thiên Cơ bổng của
Thiên Cơ lão nhân. Thứ hai là Long Phượng hoàn của Thượng Quan Kim Hồng.
Thứ ba là phi đao của tiểu lý thám hoa Lý Tầm Hoan...
Vì Bách Hiểu Sinh liệt danh là binh khí nên nhất trí công nhận rất công bình.
Tuy nhiên Thiên Cơ lão nhân và Thượng Quan Kim Hồng đều chết dưới phi đao
của Tiểu Lý phi đao. Đó là nguyên cớ của nhân vi. Lý tầm Hoan là người đã
gần đạt cảnh giới Tiên Phật, một đao xuất thủ chỉ vì cứu người, trong bụng chưa
từng có sát cơ. Vì thế đao của Tiểu Lý đích xác không bằng Thiên Cơ bổng và
Long phượng hoàn nhưng hai người xử dụng vũ khí đó đã chết dưới đao Tiểu Lý.
Đây là chuyện xảy ra rất lâu về trước. Có nhiều sự tích như đã vẽ vời thêm,
hầu như đã biến chất, hầu như đã bị người đời cho là truyền thuyết. Nhưng Tạ
tiên sinh không cho đây là truyền thuyết, ông ta cùng Tạ Tiểu Ngọc có chung
một thị hiếu, mà thị hiếu này cũng bắt đầu từ Tạ Hiểu Phong. Đó là sưu tập
binh khí của các danh gia trong truyền thuyết. Nhất là những thứ binh khí danh
gia kỳ dị, nổi tiếng trong binh khí phổ. Lúc thiếu thời Tạ Hiểu Phong đã từng
say mê và thu thập được khá phong phú. Sau này Tạ Hiểu Phong bớt ham mê,
để cho Tạ tiên sinh tiếp tục thực hiện. Công việc sưu tập này chỉ có

tăng chứ
không giảm, tự nhiên ngày càng phong phú. Đến khi Tạ Tiểu Ngọc gia nhập
mới trở thành đại quan vì nàng đem đến Thiên Cơ bổng và Phong Vân song lưu
tinh cùng thiết kích và cánh tay sắt của Lã Phụng Tiên. Lã Phụng Tiên tức khí
vì bị xếp dưới Tung Dương thiết kiếm nên đã bỏ thiết kích thành danh của mình,
luyện một cánh tay đến trình độ cứng hơn vàng đá. Chỉ tiếc Bách Hiểu Sinh đã
chết, không ai xếp lại cánh tay này của Lã Phụng Tiên, nhưng chắc chắn không
kém hơn thiết kích của ông ta vì ông đã dùng cánh tay này đánh bại Quách Tung
Dương, nhân vật được liệt danh hạng thứ tư.
Chuyện thu thập của Thần Kiếm sơn trang gần như đã được bảy tám phần
mười số binh khí liệt danh trong "Binh khí phổ". Thiên Cơ bổng và Long Phượng
hoàn đã có, chỉ có duy nhất chưa tìm được Tiểu Lý phi đao và Tung Dương thiết
kiếm. Sau này, Lý thám Hoa tuy đã tuyệt tích giang hồ, chỉ để lại thế gian
những sự tích động lòng người, không lưu lại hình ảnh gì khác.
Tung Dương thiết kiếm luôn được bảo tồn tại Quách gia. Một kiếm thuật
thế gia rất được trọng vọng, đệ tử đông, kiếm thuật cao, gia giáo cũng rất
nghiêm, không hay gây sự. Họ không gây sự với ai, cũng không ai dám gây sự
với họ và còn đặc biệt chiếu cố hậu nhân của họ. Sau Lý Tầm Hoan chỉ có một
truyền nhân là Diệp Khái cũng có lần nhận tình nghĩa của Quách gia nên lòng
báo đáp cũng sâu đậm hơn. Sau Diệp Khái, không ai rõ ai là truyền nhân nhưng
không ai dám nói họ không có truyền nhân vì trên giang hồ vẫn xảy ra nhiều
chuyện quái dị. Chuyện rất bí ẩn, đột nhiên bị phát giác. Người rất dữ

dằn khó
đối phó bỗng dưng bị mất đầu. Cũng chẳng ai rõ người nào làm những chuyện
đó. Người làm chuyện này thủ pháp rất gọn ghẽ, như thần long không thấy đầu
thấy đuôi, võ công cao khôn lường, hầu như chẳng có chuyện khó khăn gì không
làm được. Mọi người đều tin là truyền nhân đời sau của Tiểu Lý thám hoa,
Diệp Khai và Phó Hồng Tuyết đã làm mà những người vừa kể đều có quan hệ
sâu sắc với Quách gia. Cho nên chưa có ai dám tìm đến Quách gia gây phiền
phức, kể cả Tạ Hiểu Phong lúc oai danh cực thịnh của mình cũng không dám tìm
đến Quách gia khiêu chiến.
Tung Dương thiết kiếm được con cháu Quách gia coi là thánh vật, thờ phụng
trong từ đường. Thanh kiếm này do Lý Tầm Hoan đích thân đưa về Quách gia
cùng với di thể Quách Tung Dương. Lý Tầm Hoan từng lưu lại Quách gia lâu tới
ba tháng để thụ tang.
Thần Kiếm sơn trang chưa dám đến thu thanh kiếm này vì Tạ Hiểu Phong
không đáp ứng cho làm chuyện này.
Tạ tiên sinh mở miệng khoe. A Cổ không mở miệng. Tiểu Hương nói thay:
- Binh khí nào A Cổ đại thúc cũng xử dụng được nhưng rất mong muốn được
xử dụng phi đao của đại hiệp Lý Tầm Hoan năm xưa.
Đây là chuyện Tiểu Hương cố ý gây phiền phức nhưng Tạ tiên sinh đã rất
thẳng thắn nói:
- Bổn trang không có phi đao này. Tại hạ tin rằng chẳng những bổn trang
không có mà khắp thiên hạ cũng khó ai có được.
Câu này quả thực chẳng ai cho là sai, chỉ tiếc từ miệng Tạ tiên sinh nói ra đã
trở thành vấn đề.

Tiểu Hương cười hi hi, móc trong lưng ra một lưỡi đao nhỏ mỏng manh khua
trước mắt mọi người một vòng rồi lại cất đi rất lẹ nói:
- Tiểu Lý phi đao thủ pháp tuy đã thành tuyệt hưởng, nhưng phi đao vẫn còn
ở nhân gian, đây chẳng phải là vật quan trọng đáng kể gì.
Ánh mắt Tạ tiên sinh bỗng rực sáng, vội hỏi:
- Lưỡi đao trong tay cô nương có phải đích thực là phi đao của Lý Thám Hoa
xử dụng năm xưa không?
Tiểu Hương đáp:
- Sao có thể giả được?
Tạ tiên sinh nói:
- Đây quả thực khó có ai tin.
Tiểu Hương nói:
- Tiểu Lý Phi Đao sau mỗi lần xuất thủ Lý Thám Hoa đều thu hồi quá nửa,
cũng có những trường hợp không tiện thu hồi nên không phải chỉ có một lưỡi lưu
truyền. Chỉ có điều những người chữ đắc đều quý trọng khác thường, không dễ
gì đưa cho người khác coi.
Tạ tiên sinh bất giác vô cùng kinh dị hỏi:
- Cây đao đó của cô nương từ đâu có được? Tại hạ nghĩ nhất định là vật tổ
truyền lại vì Lý Thám Hoa đã khứ thê lâu năm, tuyệt không thể tự tay tặng cô
nương.
Tạ tiên sinh hỏi, Tiểu Hương nguyên có thể không trả lời nhưng với lời hỏi
khách khí của Tạ tiên sinh khiến nàng cảm thấy khó xử. Tạ tiên sinh lại nói
tiếp:
- Cô nương cũng biết, Lý Thám Hoa suốt đời quang minh lỗi lạc, sự tích của
ông ta chẳng có gì phải dấu người khác, trừ phi cây đao của cô nương đánh cắp
từ tay người khác bằng không cô nương chẳng ngại gì không nói ra.
Rốt cuộc Tiểu Hương phải miễn cưỡng nói:
- Không phải tiểu nữ đánh cắp, chẳng qua cây đao này trong tay tiểu

nữ
không được vinh dự lắm mà thôi. Đ ó là do Lý Thám Hoa thân tặng cho tổ phụ
tiểu nữ, ông ta cũng truyền thụ đao pháp phi đao cho tổ phụ tiểu nữ.
Mọi người đều có vẻ hãi, Tạ tiên sinh hỏi:
- Vậy cô nương cũng biết xử dụng thủ pháp đó?
Tiểu Hương lắc đầu:
- Không! Lý Thám Hoa tuy truyền tuyệt kỹ phi đao cho tổ phụ tiểu nữ nhưng bị tằng tổ phụ biết, người lập tức cắt đứt hết đường gân hai bàn tay của tổ
phụ tiểu nữ khiến suốt đời tổ phụ không thể phát huy được tuyệt kỹ.
- Vậy là thế nào? Chẳng lẽ gia thế cô nương có chuyện gì xích mích với Lý
Thám Hoa?
Tiểu Hương chỉ trả lời một câu:
- Tiểu nữ họ Long! Bổn danh Long Tiểu Hương.
Tạ tiên sinh lại hỏi thêm một câu nữa:
- Tằng tổ phụ của cô nương nhất định là Long Thiếu Vân?
Tiểu Hương khẽ gật đầu, hơi buồn:
- Cao tằng tổ phụ tiểu nữ suốt một đời chống đối Lý Thám Hoa, nhưng chính
mình cũng đau khổ một đời. Võ công tằng tổ phụ tiểu nữ bị Lý Tầm Hoan phế
cũng hận ông ta thấu xương nhưng đó chẳng phải hận thực sự mà là tự thương
hại mình còn hơn người khác nhiều.
Tạ tiên sinh nói:
- Tại hạ biết! Mọi người đều cho rằng Lý Thám Hoa bị Long gia cô nương
hãm hại. Ai cũng cho rằng Long Thiếu Vân nhận được Lý Thám Hoa báo đáp
nhiều mà thiếu cũng nhiều chỉ có tại hạ cho rằng Lý Thám Hoa thiếu Long gia.
vì ông ta đã gây cho Long Thiếu Vân một đời thống khổ.
Tiểu Hương hơi được an ủi gật đầu nói:
- Phải! Chính Lý Thám Hoa cũng rõ. Ông ta cũng nói ra lúc truyền thụ tuyệt kỹ đao pháp cho tổ phụ tiểu nữ. Ông ta nói ông ta đã lầm. Chuyện ông ta
nhường cao tằng tổ mẫu cho cao tằng tổ phụ là một chuyện sai lầm tệ hại trong

đời. Chuyện này chẳng những khiến cả ba người đau khổ suốt đời mà còn làm
khổ lây nhiều người khác nữa.
Ngữ khí Tiểu Hương bỗng trở nên phẫn khái:
- Nhất là sau này mỗi khi Long gia tiểu nữ bị hại người khác biết là con cháu
của Long Thiếu Vân họ đều coi thường chúng tôi. Cũng vì lý do này Lý Thám
Hoa mới dốc túi truyền thụ tuyệt kỹ phi đao cho tổ phụ tiểu nữ nhưng lại bị cao
tằng tổ biết, ngăn cản...
Tạ tiên sinh ngắt lời:
- Cao tằng tổ phụ cô nương cũng quá phẫn, giữa ông ta với Lý Thám Hoa
không có thù hận, ngăn cản tổ phụ cô nương học tuyệt kỹ cũng được nhưng mà
bất tất phải hủy hai tay ông ta?
Tiểu Hương nói:
- Người muốn huỷ đôi tay tổ phụ tiểu nữ là cao tằng tổ mẫu.
Mọi người nghe nói đều giật mình, cả Tạ tiên sinh cũng kêu lên:
- Cao tằng tổ mẫu cô nương có phải hiệu xưng võ lâm đệ nhất mỹ nhân Lâm
Thi Âm?
Tiểu Hương giọng kiêu ngạo:
- Phải! Tiểu nữ tin rằng đến hiện tại trên giang hồ cũng chưa xuất hiện một
nữ nhân thứ hai nào khiến mọi người khó quên như cao tằng tổ mẫu tiểu nữ.
Tạ tiên sinh không phải để mỉa mai hỏi:
- Bà ta là người yêu ghi xương tạc dạ của Lý Thám Hoa tại sao lại giận Lý
Thám Hoa?
- Không phải người hận Lý Thám Hoa mà chỉ muốn thể hiện lập trường của
người, vì người là thê tử của Long Thiếu Vân là mẫu thân Long gia Vân, mặc dù
người đời đều coi thường Long Thiếu Vân nhưng người lấy làm vinh dự vì trượng
phu người bất luận thế nào, con cháu Long gia quyết không cần Lý Thám Hoa

chiếu cố.
- Lý Tầm Hoan biết chuyện này không?
- Đương nhiên biết vì lúc đó Lý Thám Hoa cũng ở tại chỗ, ông ta còn vì tổ
phụ cầu tình nhưng sau khi nghe lời của cao tằng tổ mẫu ông ta đã buồn bã bỏ
đi. Nghe nói từ lúc đó ông không đặt chân vào giang hồ nữa.
Tạ tiên sinh than nhẹ một tiếng:
- Họ đều là quái nhân nhưng chắc chắn đều là những người chí tình.
Tiểu Hương không nói gì thêm, để ý đến ánh mắt Tạ tiên sinh vẫn lấp lánh,
luôn nhìn ống tay áo của mình, nàng bỗng cười một tiếâng hỏi:
- Chắc tiên sinh rất muốn có được cây đao này?
Tạ tiên sinh gượng cười nói:
- Cô nương cũng biết tệ trang chuyên sưu tầm các loại danh khí tiền nhân,
độc còn thiếu vài...
Tiểu Hương cười cười ngắt lời:
- Nói vậy nếu tiểu nữ chịu nhường cây đao này cho các vị, nhất định tiên
sinh không cự tuyệt chứ?
Tạ tiên sinh vội đáp:
- Tự nhiên! Tự nhiên! Nếu cô nương chịu nhường không tiếc bất cứ điều
kiện gì, tệ trang cũng có thể tiếp thụ.
Ông ta vốn người lão luyện nhưng vì quá hứng khởi khi tiếp xúc một vật
đáng giá phi thường nên ông ta biến thành ấu trĩ. Sau khi nói ra rồi ông ta mới
nghĩ: "chắc đối phương chỉ nói đùa thôi chứ dễ gì buông tay cho ai" nên bất giác
có điểm thất vọng.
Số lượng tiểu lý phi đao lưu truyền lại thế gian khá nhiều vì là loại xen giữa
binh khí và ám khí, không giống binh khí của người khác. Người có được một
lưỡi đao này đã luôn luôn giữ kỹ không rời, do đó tiểu lý phi đao cũng trở nên
rất khó sưu tầm. Hơn nữa mọi người đều coi Lý Thám Hoa như thần minh, tự

nhiên khi người có được chút quan hệ với Lý Thám Hoa đều cảm thấy vô cùng
kiêu ngạo, dù nói cách nào cũng chẳng chịu đem chứng vật giá trị kiêu ngạo đó
tặng cho người khác.
Tiểu Hương lại lấy đao từ trong lưng ra nói:
- Cây đao này trong tay người khác coi như bảo vật nhưng trong tay con cháu
Long gia chúng tôi thực chẳng đáng kể gì, tiểu nữ có thể tặng cho tiên sinh vô
điều kiện.
Trong một thoáng Tạ tiên sinh tưởng mình nằm mơ, với giọng nói chính mình
cũng không tin hỏi:
- Cô nương muốn tặng cho tại hạ?
Tiểu Hương cười:
- Phải! Tiểu nữ trao cây đao cho A Cổ, do A Cổ đại thúc liệng ra, tiên sinh
có thể tiếp được cây đao sẽ thuộc về tiên sinh.
Tạ tiên sinh hơi biến sắc:
- Tiểu lý phi đao, lệ bất hư phát.
Câu này đã lưu truyền hơn trăm năm, chưa ai hoài nghi tính chân thật. Đối
diện một lợi khí thiên hạ vô song Tạ tiên sinh đích xác không có dũng khí tiếp
thu. Chỉ đáng tiếc ông ta đã tự rút kiếm trước, khiêu chiến với đối phương. Còn
đáng tiếc hơn tổng quản của Thần Kiếm sơn trang trong lúc này lại đứng trước
cửa Thần Kiếm sơn trang, trước mắt rất nhiều thuộc hạ của ông. Tạ tiên sinh dù
đã sợ hãi gần chết cũng không thể cự tuyệt. Huống chi Tiểu Hương đã trao cây
đao cho A Cổ. Bàn tay A Cổ to lớn đã nắm gọn cả đao lẫn cán trong lòng
chưởng. Trên bàn tay A Cổ còn mang bao tay có mũi nhọn dương lên, đang
đứng chờ đối phương, dù đối phương không bước tới A Cổ cũng không bỏ qua.
Tạ tiên sinh buộc lòng phải đâm thẳng trường kiếm, nhắm trước mặt

địch thủ,
mũi kiếm không có hoa chiêu nhưng là một chiêu có khí thế kinh sơn động địa.
Mọi người quan chiến chung quanh đều vì chiêu kiếm này rúng động. Tuy họ
đứng cách khá xa nhưng đều cảm thấy kiếm khí lạnh da, thân hình tự động tháo
lui.
A Cổ đích thân tiếp thụ kiếm khí mãnh liệt hơn người khác nhưng biện pháp
hắn đối phó chiêu kiếm đối phương khiến không ai có thể ngờ. Hắn đưa quyền
nhằm thẳng mũi kiếm. Chiêu số xuất phát, Tạ tiên sinh biến sắc.
o
Tại Thần Kiếm sơn trang, A Cổ chỉ hiển lộ quyền chiêu một lần, đó là lần
đối phó bốn tên kiếm nô trước cửa tàng kiếm lư. Lần đó hắn chỉ xuất phát một
chiêu, đưa mình chịu đỡ bốn mũi kiếm của đối phương đâm tới rồi đưa tay gạt
đối phương ra, đập một quyền bẻ tan ống khóa của Tàng kiếm lư, đập tung bí
mật. Bốn mũi kiếm đối phương đều bị khí công hắn chống lại, không chạm mảy
may tới da thịt hắn. Đến lúc bốn tên kiếm nô tiếp tục phát xuất một tuyệt thức
khác, kiếm chưa tới mình hắn đã bị kiếm khí đối phương dồn ép tháo lui mấy
bước liền. May lúc đó thần đao Đinh Bằng kịp xuất thủ nên mới cản được chiêu
kiếm kỳ tuyệt của bốn kiếm này.
Hiện tại nhìn kiếm khí của Tạ tiên sinh, thấy không kém chiêu tuyệt kiếm
của bọn kiếm nô nhưng A Cổ vẫn dám dùng quyền đón đỡ. Quyền đầu A Cổ
tuy có mang bao quyền chế tạo bằng đồng nhưng chiêu kiếm đối phương có khí
thế sấm sét ngàn cân, cả tòa núi cũng bị chém sập, một quyền bằng xương thịt
sao có thể đón đỡ?

Ai cũng cho rằng A Cổ đã chán muốn sống. Cả Tiểu Hương cũng nghĩ thế.
Nhưng sắc mặt Tạ tiên sinh bỗng biến đổi, vội vã triệt chiêu thu kiếm. Chỉ có
điều quyền của A Cổ đã đánh ra không thể thu hồi. Một tiếng "coong", trường
kiếm trượt khỏi tay bay đi, quyền đầu tiếp tục nhằm Tạ tiên sinh đánh tới. Thân
hình Tạ tiên sinh cũng lập tức tháo lui nhưng không đủ lẹ, vẫn bị quyền phong
quét trúng đầu vai, thân hình bị đẩy bay đi. Thủ chưởng A Cổ mở ra, một làn
sáng xuất hiện, đó là cây tiểu lý phi đao trong lòng chưởng hắn, đao quang bay
theo, nhằm cổ họng Tạ tiên sinh bắn tới.
Tạ tiên sinh đã bị quyền phong đánh trúng, ngũ tạng ly vị, nếu bị thêm một
đao này nữa, dù ông ta có chín cái mạng cũng chỉ còn một lần sống. Nhưng có
điều vận khí của ông ta còn khá.
Nói là vận khí còn khá cũng chỉ thoát được cái chết mà thôi. Giữa một phút
nguy hiểm đó, có người đưa kiếm đánh rớt mũi phi đao. Còn thân hình Tạ tiên
sinh bị dộng mạnh vào mặt tường. May lưng dộng mạnh vào tường chỉ bị ngã
ngồi xuống, còn có thể gượng đứng dậy được, sắc mặt tái nhợt, khoé miệng rớm
máu.
A Cổ đánh một quyền mà ông ta bị hai đòn, một quyền kích, một quyền
xung kích.
Tạ Tiểu Ngọc giúp ông đánh rớt phi đao, tay cầm kiếm đứng nhìn ông ta với
nét mặt lạnh lùng. Tạ tiên sinh vận khí một lúc mới có thể nói chuyện, ông khẽ
cúi đầu:
- Tiểu thư đã tới. Thuộc hạ thật bất tài...
Tạ Tiểu Ngọc cười lạt:
- Ngươi thật làm mất mặt quá! Đường đường là tổng quản của Thần

Kiếm
sơn trang bị một tên xa phu của người ta đánh bại. Bên ngoài đã có người nói:
thần đao nhất xuất, thần kiếm vô quang. Bây giờ ngươi gây thêm chuyện này
hỏi còn giống cái gì nữa?
Tạ tiên sinh gượng cười:
- Thuộc hạ tin võ công không kém hắn, chỉ dùng sai chiêu thức. Thuộc hạ
phát xuất chiêu thức "Sơn vũ dục lai" muốn dồn hắn phải lui rồi đưa ra sát thủ
kế tiếp theo sau, không ngờ hắn lại dám đón đỡ trực tiếp.
Hiện giờ Tạ Tiểu Ngọc mới rõ tại sao Tạ tiên sinh bị đánh bại chỉ trong một
quyền của đối phương. Một kiếm chiêu "thạch phá thiên kinh" của ông ta
nguyên chỉ là hư chiêu còn sát thủ thực sự ẩn chứa phía sau. Nhìn thanh thế
kiếm chiêu đó chẳng ai có thể cho là hư chiêu. Vì vậy chiêu này nguyên cũng là
một chiêu "vạn vô nhất thất", không rõ đã có biết bao nhiêu người bị đánh bại
dưới chiêu kiếm này của Tạ tiên sinh. Chỉ tiếc vận khí của Tạ tiên sinh quá
xấu, đã gặp đối thủ là A Cổ. A Cổ là người chưa từng biết lui, ông ta bị đánh
bại là điều khó tránh.

Viên nguyệt loan đao

Hồi 26
ĐIỆU HỔ LY SƠN

Trên mặt Tạ Tiểu Ngọc như bao phủ một lớp hàn sương dày đặc. Đây là
một chuyện chưa từng xảy ra từ sau khi Thần Kiếm sơn trang được nàng chỉnh
đốn lại. Nàng đưa tay mặt ra, hai tiếng "bốp bốp". Trên mặt Tạ tiên sinh đã

hằn lên rất rõ hai vết bàn tay.
Trong Thần Kiếm sơn trang, Tạ tiên sinh là người rất có uy quyền. Địa vị
ông ta tuy không cao hơn Tạ Tiểu Ngọc nhưng cũng không kém bao nhiêu. Bây
giờ Tạ Tiểu Ngọc lại đánh ông ta những hai cái tát, chẳng khác đã phá hủy tôn
nghiêm của ông ta sau này, khiến ông ta vĩnh viễn không cất đầu nổi nữa.
Một người đã hưởng thụ tôn vinh quen, đột nhiên mất hết tôn nghiêm quả
thực sống chẳng bằng chết. Cho nên Tạ tiên sinh đã lộ vẻ phản kháng Tạ Tiểu
Ngọc. Dù sinh mệnh ông ta thuộc Thần Kiếm sơn trang. Ly khai Thần Kiếm
sơn trang ông ta sẽ mất hết chỗ nương tựa, mà phản kháng Tạ Tiểu Ngọc cũng
chẳng khác gì ly khai Thần Kiếm sơn trang. Còn lưu lại thì chỉ là "hành thi tẩu
nhục" (thây đi thịt chạy), không có sinh mệnh.
Tạ Tiểu Ngọc bất kể sự phản kháng của ông, thần sắc lạnh hơn, giọng nói
lạnh hơn, lạnh như băng cầu trên mặt tuyết:
- Tạ Thăng đã giao chức tổng quản cho ngươi, để ngươi trông coi tất cả
những sự vụ lớn nhỏ, coi trọng ngươi như thế, kết quả ngươi đã làm được gì?
Ngữ khí của nàng rất nghiêm khắc, như muốn trấn áp Tạ tiên sinh. Nàng hơi
ngừng một chút mới nói tiếp:
- Ngươi chấp hành chức vụ gì? Chỉ biết dàn bày oai phong, lảm nhảm cãi cọ
với người ta, thật mất mặt quá!
Tạ tiên sinh lần này ngang nhiên, mang hết dũng khí trả lời:
- Chẳng phải thuộc hạ thích sinh sự mà là vì...
- Vì gì? Ngươi nói đi!
Tạ tiên sinh ngưng một chút mới nói:
- Vì tiểu thư dặn nếu quả Đinh Bằng tới, trước tiên thông báo gấp cho tiểu
thư biết, rồi tìm cách cản giữ người ta ngoài cửa, đợi đến khi tiểu thư

ra nghênh
tiếp.
Đây lại là tiết lộ rất mới mẻ, chẳng lẽ Tạ Tiểu Ngọc lại còn có chuyện gì bí
mật, cần phải che dấu, không cho Đinh Bằng thấy được? Như vậy đủ giải thích
lý do Tạ tiên sinh đã phải dằng co, cố ý sinh sự, mượn cớ khiêu chiến...
Ông ta là người rất có tu dưỡng, hôm nay lại chỉ vì tranh cãi với Tiểu Hương
mấy câu rồi bỗng dưng nổi giận, tiến tới quyết đấu với A Cổ. Thì ra nguyên
nhân đều là vì ngăn cản Đinh Bằng tiến vào trang để Tạ Tiểu Ngọc có thời gian,
kịp chuẩn bị triệt hạ một số người hoặc vật, không thể để cho Đinh Bằng thấy
được.
Tin tức Đinh Bằng tới còn xa bờ sông trước nhà trong trang đã biết. Nhưng
mãi đến lúc vừa rồi mới thấy Tạ Tiểu Ngọc ra, đủ thấy động tác che dấu rất tốn
thời gian.
Sau khi vạch rõ dụng ý bí mật, Tạ tiên sinh nhìn về phía cỗ xe Đinh Bằng,
thần tình lộ khoái ý trả thù. Ông ta nguyên rất trung thành với Tạ Tiểu Ngọc,
rất hận Đinh Bằng, nhưng chỉ vì Tạ Tiểu Ngọc tát ông hai cái khiến ông chuyển
hướng về phía Đinh Bằng. Nhìn thần tình hiện lên nét mặt ông ta hình như
muốn mượn tay Đinh Bằng huỷ Tạ Tiểu Ngọc, rồi ông ta sẽ tiết lộ thêm nhiều bí
mật khác nữa. Có điều ông ta cũng là người cẩn thận, đa nghi, lúc đã tính toán
làm vậy, đầu tiên ông ta đề phòng Tạ Tiểu Ngọc sẽ sát nhân diệt khẩu nên ông
ta cũng luôn luôn để ý coi chừng đôi tay của Tạ Tiểu Ngọc.
Tay cầm thanh kiếm đánh rớt mũi phi đao, Tạ Tiểu Ngọc đã tra kiếm vào
bao và dùng bàn tay đó đánh Tạ tiên sinh hai tát. Hiện tại nàng lại rờ

vào chuôi
kiếm. Tạ tiên sinh tự nhiên lại khẩn trương, chuẩn bị sẵn sàng đối phó.
Thân hình Tạ Tiểu Ngọc chuyển động, chuyển động rất lẹ. Chuyển một
vòng, rồi chuyển lại trước mặt Tạ tiên sinh. Tiếp theo hai tiếng "bốp bốp", trên
mặt Tạ tiên sinh lại hằn lên hai vết dấu bàn tay nữa. Sắc mặt Tạ tiên sinh đã
trắng nhợt, hiện tại biến thành đỏ ửng.
Chỉ thấy sau khi lĩnh thêm hai tát lần này ông ta đứng đờ người, không nhúc
nhích. Không phải ông ta kinh hãi đờ người vì thân pháp Tạ Tiểu Ngọc. Động
tác Tạ Tiểu Ngọc tuy lẹ nhưng ông ta có thể ung dung tránh khỏi, thậm chí còn
có thể phản kích. Lần thứ nhất bị tát tai vì ông không ngờ Tạ Tiểu Ngọc ra tay
đánh mình. Nhưng lần này ông ta ngoan ngoãn đứng chịu trận, khoanh tay bất
động, đưa cổ đợi Tạ Tiểu Ngọc chém giết tùy ý.
Lúc Tạ Tiểu Ngọc đến trước mặt ông ta, trên tay mặt vẫn cầm kiếm, chỉ
dùng tay trái tát ông ca hai cái rồi tay phải mới tra kiếm vào bao.
Vì nguyên nhân gì khiến Tạ tiên sinh từ thái độ kiêu ngạo biến thành nhu
thuận? Đó chẳng qua Tạ Tiểu Ngọc chỉ rút kiếm đảo quanh một vòng. Lúc
thân hình nàng chuyển động kiếm đã ra khỏi bao, trước tiên chẳng phải nhắm
vào Tạ tiên sinh, mà chồm tới cỗ xe, cỗ xe ngựa mà Đinh Bằng vừa tới. Đến
trước xe, nàng đưa trường kiếm gạt màn che cửa sổ, tiếp theo mở cửa xe lao
mình vào. Tạ tiên sinh tưởng nàng định liều mạng với Đinh Bằng, nhưng lại
thấy nàng lao mình ra rất lẹ, nàng xông ra qua cửa sổ khác bên cạnh. Lúc nàng
vào không đóng cửa xe, lúc ra cũng không đóng cửa, đứng ngoài có thể nhìn

thấy rất rõ trần thiết hoà hoa bên trong nhưng không có người. Đinh Bằng
không có trong xe, cũng không có người nào khác. Một cỗ xe không. Từ lúc xe
lên thuyền Tạ tiên sinh đã luôn để ý coi chừng cỗ xe không rời ánh mắt, chưa
thấy có ai bước ra. Điều đó chứng tỏ từ đầu đến cuối Đinh Bằng không có trên
xe. Gây náo hồi lâu hoá ra chỉ đón tiếp cỗ xe không. Lúc này Tạ tiên sinh mới
thấy mình phạm sai lầm rất lớn, đáng bị trừng phạt, cho nên ông ta cam tâm tình
nguyện lĩnh hai tát tai lần thứ hai.
o
Mục đích Tạ tiên sinh cố ý gây náo sự là để ngăn cản Đinh Bằng trên xe
không tiến vào trang viện. Hiện giờ Đinh Bằng không có trên xe Tạ tiên sinh
chỉ gây náo vô vị một trận mà thôi chứ chẳng phải không làm tròn chức vụ. Tạ
tiên sinh đã mau lẹ nhận lỗi, cam tâm chịu phạt, điểm này chẳng thể không bội
phục ông ta chuyển biến ý nghĩ mau lẹ.
Cỗ xe từ ngoài tới, Tạ Tiểu Ngọc từ trong trang viện ra Tạ tiên sinh luôn
chăm chú coi chừng mà không phát hiện ra xe không. Nhưng Tạ Tiểu Ngọc mới
ra đã biết, chẳng lẽ nàng có thần thông, chưa bói biết trước.
Tạ tiên sinh biết rõ Tạ Tiểu Ngọc, tuy bản lãnh nàng cao nhưng không có
bản lãnh này. Bằng không nàng đã chẳng hoang mang thất thốc ngay từ khi mới
ra. Nếu nàng quả tính toán biết được Đinh Bằng chỉ rời xe đi quanh một vòng
thì nàng đã trở vào trang lập tức chứ không dùng dằng bày trò, khó bề thu thập.
Tạ Tiểu Ngọc đã khám phá cỗ xe không người trước Tạ tiên sinh, chứng tỏ
Đinh Bằng đã âm thầm lén vào trang từ lâu. Nếu đường qua sông tiến vào Thần

Kiếm sơn trang là thông lộ duy nhất Đinh Bằng tuyệt đối không vào trang được.
Có điều thông lộ duy nhất này họ chỉ tuyên xứng đối ngoại mà thôi. Trên thực
tế có nhiều đường khác có thể tiến vào sơn trang, mà những thông lộ ấy vốn
thuộc loại cực kỳ cơ mật lại bị Đinh Bằng tìm ra được thì quả thật chuyện rất tai
hại. Tạ tiên sinh thân làm tổng quản chỉ còn biết tự nhận lỗi lầm đáng chết. Tạ
Tiểu Ngọc vốn định giết Tạ tiên sinh chỉ cần thấy ông ta có chút ý đồ phản
kháng, kiếm thức lăng lệ của nàng cùng mười bãy loại ám khí trên mình đều có
thể tung ra toàn bộ một lượt. Trên giang hồ rất ít người biết trong mình nàng có
thể đồng loạt phát xuất nhiều ám khí như vậy, kể cả Tạ tiên sinh cũng chỉ biết
nàng phóng ra được bảy tám loại mà thôi. Nếu biết bảy tám loại, mỗi loại đều
có thể lấy mạng địch thủ, không rõ thêm mười loại khác thì mức tệ hại chẳng
phải chỉ hơn gấp bốn năm lần thôi. Cũng may Tạ tiên sinh đã cam tâm chịu
chết, nếu như chỉ căn cứ vào sự hiểu biết của mình về nàng mà ý đồ phản kháng
e rằng lúc này ông ta đã tắt thở rồi. Ông ta chỉ nhờ đã cam tâm đưa cổ chịu chết
nên bảo toàn được tính mạng.
Tạ Tiểu Ngọc lạnh lùng hỏi:
- Ngươi biết mình đã sai lầm rồi chứ?
Tạ tiên sinh hoảng sợ:
- Thuộc hạ đáng chết.
Kể bổn phận trong Tạ gia, Tạ tiên sinh là em họ Tạ Hiểu Phong, cũng là chú
họ Tạ Tiểu Ngọc. Chẳng qua đây chỉ là chế độ gia tộc di lưu từ thời đại phong
kiến đến đời sau đã suy vi dần, đồng tộc thân thích tuy còn ít nhiều một chút
chiếu cố lẫn nhau nhưng rất vi bạc đáng thương.

o
Bối phận tôn nghiêm đã bị thế lực lấn áp, ngoại trừ thân nghị trực tiếp rất
gần, còn phải để tang nhau, vẫn tạm được coi trọng ngoài ra chỉ còn được liệt kê
trên tộc phổ mà thôi. Trong từ đường cha chú làm nô tài gác cửa cho bọn con
cháu rất thường không ít. Mà được nhận làm phận sự này cũng phải có chút
thân nghị mới được cho nên Tạ tiên sinh tự xưng là thuộc hạ với Tạ Tiểu Ngọc
cũng là chuyện ông ta cam tâm tình nguyện.
Tạ Tiểu Ngọc hừ một tiếng lạnh lùng:
- Cái đầu chó của ngươi còn giữ được trên cổ vì ngươi còn biết mình sai lầm,
biết tội đáng chết.
Lúc này Tạ tiên sinh biến thái rất đáng thương, cong lưng xuống như con tôm
luộc, run giọng nói:
- Dạ dạ! Thuộc hạ cũng không ngờ Đinh Bằng chơi cái trò Kim Thuyền
thoát xác. Trước kia hắn luôn ngồi trong xe không rời một bước.
Tạ Tiểu Ngọc than một tiếng:
- Há phải chỉ một mình ngươi không ngờ tới mà ngay cả ta cũng không ngờ
hắn lại đột nhiên thay đổi thói quen.
Tiểu Hương đứng bên cạnh lại cười cười nói:
- Đây vốn chẳng phải là thói quen của công tử tiểu nữ. Thực ra công tử rất
chán ngồi xe. Cỗ xe này nhìn ngoài tuy hào hoa nhưng ngồi trong chẳng khác
cảnh chịu tội, buồn bực muốn phát điên, cho nên công tử tiểu nữ trước giờ không
mời ai ngồi chung xe vì sợ người ta phát hiện trong xe không được thoải mái.
Tạ Tiểu Ngọc bất giác hỏi:
- Ngồi xe đã không thoải mái như thế tại sao ông ta suốt ngày ngồi trên xe?
Tiểu Hương đáp:
- Công tử tiểu nữ muốn mọi người nhìn thấy có vẻ thoải mái mà cho

rằng
đây là thói quen của công tử. Đây chỉ là tiêu ký cho biết, xe đến đâu người đến
đó, rồi lúc cần thiết công tử phải rời khỏi xe đi làm một số chuyện bí mật, không
ai chú ý.
Tạ Tiểu Ngọc và Tạ tiên sinh, cả hai đều như bị đánh một cái tát giữa mặt.
Mặt Tạ tiên sinh càng đỏ hơn. Tạ Tiểu Ngọc tuy không bị đánh nhưng mặt cũng
hơi đỏ.
o
Đầy bụng phiền muộn bực bội, Tạ Tiểu Ngọc chỉ biết đổ lên đầu Tạ tiên
sinh, lạnh lùng trách mắng:
- Hắn lợi dụng xe không, bằng thủ đoạn "kim thuyền thoát xác" chẳng thể
trách ngươi, nhưng sau khi lên thuyền từ bờ sông, ngươi vẫn không nhận ra là cỗ
xe không, điều đó thực đáng chết.
Tạ Tiên sinh giọng rất đáng thương:
- Tiểu thư cũng biết, vị Đinh đại gia đó trước giờ cũng không cho người khác
đến gần xe của ông ta.
Đây cũng là sự thực, nhưng Tạ Tiểu Ngọc vẫn cười lạnh:
- Ngươi không thể viện lý do này để biện bạch, ngươi là tổng quản, ít ra
cũng phải dùng đủ trăm phương ngàn kế để dò thử xem mới được, tội sơ sót này
ngươi không thể thối thác được.
Tạ tiên sinh cúi đầu thấp hơn, khẽ đáp:
- Thuộc hạ nhận tội!
Tạ Tiểu Ngọc than một tiếng:
- Bây giờ nhận tội làm được gì? Đinh Bằng đã vào trong trang dạo khắp một
vòng và dẫn một người đi rồi.
Tạ tiên sinh giật mình kinh hãi hỏi:
- Hắn theo đường nào vào trang?
Tạ Tiểu Ngọc bực bội:
- Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?

Tạ tiên sinh ngoan ngoãn chịu đựng. Ông ta biết câu hỏi của mình bằng
thừa. Nếu biết Đinh Bằng vào theo đường nào trong trang đã có báo hiệu. Ông
ta chỉ biết nhỏ nhẹ thắc mắc:
- Không biết hắn đã đến những chỗ nào?
- Những chỗ không thể đến hắn đã đến cả rồi.
- Tại sao hắn tìm đến được?
- Có người dẫn đường thì còn chỗ nào mà hắn không tìm thấy?
- Ai? Không thể! Người trong trang cũng không biết chỗ đó.
Tạ Tiểu Ngọc cười lạnh một tiếng:
- Nhưng nếu có người nắm giữ toàn cục hợp tác với hắn thì tình hình lại
khác.
- Người nắm giữ toàn cục chỉ có hai: thuộc hạ và tiểu thư.
Tạ Tiểu Ngọc nói:
- Chẳng lẽ là ta?
Tạ tiên sinh vội nói:
- Tự nhiên không phải tiểu thư, còn người khác là thuộc hạ.
- Đã không phải ta đương nhiên là ngươi, vì không có người thứ ba.
Tạ tiên sinh kinh hoảng:
- Tiểu thư chớ nói đùa, sao thuộc hạ lại dám thông đồng người ngoài?
Tạ Tiểu Ngọc nói:
- Ta tuyệt không đổ oan cho ngươi.
Tạ tiên sinh chưa kịp biện bạch, Tạ Tiểu Ngọc đã nói tiếp:
- Ngươi trúng kế "điệu hổ ly sơn", "kim thuyền thoát xác" của hắn mà còn bị
vướng bận ngoài này bọn túi cơm giá áo trong đó vội vã chia nhau chạy dáo dác,
không biết Đinh Bằng đã vào tới đúng lúc đã dẫn đường cho hắn.
Tạ tiên sinh hớp một hơi khí lạnh, đây chẳng phải lỗi lầm của ông ta nhưng
xẩy truyện sơ sót, quy trách nhiệm tổng quản vẫn của ông. Tạ Tiểu Ngọc có thể
đẩy lỗi cho ông nhưng ông không có chỗ đẩy lỗi vì cảnh giới sơn trang vốn là
trách nhiệm của ông. Bình thời ông ta rất tự phụ chưa xẩy ra vấn đề gì nhưng
không dè đây là lần thứ nhất xẩy ra chuyện mà chuyện xảy ra lại rất

lớn.
Giọng ông ta thảng thốt hỏi:
- Không hiểu hắn dẫn theo người nào?
Qua sắc mặt Tạ Tiểu Ngọc ông ta biết tất nhiên người bị dẫn đi là người rất
trọng yếu. Nhưng ông ta thầm vái ngàn vạn lần chẳng phải là hai người đó,
bằng không thà để Tạ Tiểu Ngọc giết chết lúc vừa rồi còn hơn.
Nhưng Tạ Tiểu Ngọc lại trả lời đúng ngay cái cảm giác của ông ta:
- Là người ngươi dẫn về hôm trước, vậy ngươi hãy thử nghĩ xem hậu quả thế
nào?
Hai đầu gối Tạ tiên sinh bỗng như muốn sụm xuống, nếu không nhờ tay vịn
tường thì chắc đã lảo đảo ngã xuống rồi. Hiện tại ông chẳng còn chút cảm khích
gì về chuyện Tạ Tiểu Ngọc vừa tha mạng sống, vì còn tiếp tục sống cũng rất
ngỡ ngàng, bất an.
o
Tiểu Hương lên xe, giục A Cổ dong xe, quay đầu. Nhiệm vụ của hai người
đã xong, có thể ra đi.
Tạ Tiểu Ngọc bỗng cười hỏi:
- Tiểu muội muội định đi hả?
Tiểu Hương đáp:
- Tiểu nữ quấy nhiễu đã lâu xin cáo từ.
- Chẳng lẽ tiểu muội không muốn biết Đinh công tử đã đi đâu và tiểu muội
bằng cách nào gặp mặt được ông ta?
- Không cần! Công tử đã dặn tiểu nữ cách thức để tìm gặp rồi.
- Đó là lúc chỉ có một mình ông ta đi ra, bây giờ lại dẫn thêm một người
không đi đứng được nên phải thay đổi kế hoạch, ông ta có nhờ ta chuyển lời cho
tiểu muội hay...
Tiểu Hương vội nói:
- Xin cám ơn tiểu thư, công tử tiểu nữ đã nói gì?
Tạ Tiểu Ngọc cười:
- Đinh đại ca tuy đã dẫn một người từ bản trang theo đi, nhưng ta

cũng một
lần thiếu ơn tha mạng của ông ta nên giữa chúng ta cũng rất vui vẻ và hòa nhã
chia tay.
Tiểu Hương:
- Tiểu nữ tin lời tiểu thư, vì nếu có gây chuyện bên trong công tử tiểu nữ đã
từ cửa trước đi ra mà chẳng ai có thể cản được.
Tạ Tiểu Ngọc chỉ cười cười, không vì câu đó mà mất hứng chỉ nói:
- Chúng ta không có thù hận sâu nặng gì hà tất phải gây chuyện hại người
đổ máu? Hơn nữa Đinh đại ca là ân nhân của ta, ta chẳng thể vô lễ với ông ta.
Nghe Tạ Tiểu Ngọc nói vòng vo ngoài lề, Tiểu Hương không nín được hỏi:
- Xin Tạ tiểu thư cho biết công tử tiểu nữ đã nói gì?
Tạ Tiểu Ngọc nói:
- Đinh đại ca với ta chia tay rất vui vẻ, khi đó tiểu muội lại gây náo trước
cửa bổn trang khiến chủ nhân là ta đây hơi mất mặt vì vậy nếu muốn câu trả lời
không mất hoà khí từ trong miệng ta, ít nhất cũng làm phải gì cho ta có thể diện
một chút.
Tiểu Hương hỏi:
- Tiểu thư muốn tiểu nữ phải làm gì mới dành được thể diện cho tiểu thư?
- Đó là vấn đề của tiểu muội sao lại hỏi ta? Tự tiểu muội nên biết làm thế
nào để tỏ ý xin lỗi...
Tiểu Hương nhìn ánh mắt của Tạ Tiểu Ngọc thấy nàng luôn để ý nhìn cổ
họng Tạ tiên sinh, vết trầy còn chảy máu do kết quả phi đao của A Cổ, may lưỡi
phi đao được Tạ Tiểu Ngọc kịp đánh rớt, bằng không Tạ tiên sinh đã là người
thứ nhất bị chết dưới tiểu lý phi đao sau một trăm năm Lý Thám Hoa chết đi.
Tạ Tiểu Ngọc tuy không nhìn mũi đao còn nằm dưới mặt đất nhưng sắc mặt

đầy nét mong muốn chẳng dấu được ai.
Biết thế Tiểu Hương cười cười nói:
- Tạ tiểu thư! A Cổ xuất thủ phi đao tuy làm thương tổn chút ngoài da của
quý đại tổng quản nhưng phi đao đã bị tiểu thư đánh rớt xuống, như vậy kể như
phía tiểu muội không chiếm tiện nghi gì, phía quý trang cũng không thiệt thòi gì
phải không?
- Ý tiểu muội muốn nói ta không nên bên cạnh xen tay vào?
- Tiểu nữ không dám có ý nghĩ như thế, tiểu nữ chỉ nói Tạ tiểu thư xuất thủ,
bọn tiểu nữ chỉ là hạ nhân sao dám cùng tiểu thư tranh chấp? Phi đao đã bị bên
tiểu thư đánh rớt bọn tiểu nữ không dám lấy lại vì tiểu nữ đã đáp ứng vị tổng
quản chỉ cần ông ta có thể tiếp được phi đao, phi đao sẽ tặng ông ta. Hiện giờ
đao đã bị tiểu thư đánh rớt thì xin tặng cho tiểu thư.
Tạ Tiểu Ngọc rất mừng trong bụng. Đây nguyên là mục đích của nàng.
Nàng cố ý nói chuyện vòng vo chỉ cốt cho Tiểu Hương để cây đao đó lại. Hiện
tại Tiểu Hương tự động đề ra ý muốn tặng cho nàng, nàng không mừng sao
được? Có điều trên bề mặt nàng vẫn cố ý làm bộ, trầm nét mặt nói:
- Chớ nói chơi! Ta đâu thèm cây đao cũ kỹ đó.
Tiểu Hương với nét mặt trang nghiêm nói:
- Chỉ có người thuộc Long gia tiểu nữ mới có thể nói câu này. Vì lão tổ mẫu
Lâm Thi Âm của Long gia đã cảnh cáo con cháu đời sau chúng tôi không được ỷ
cậy thanh thế của Tiểu Lý Phi Đao. Ngoài ra người trong thiên hạ ai dám coi
thường cây đao này? Ngay cả tôn ông Tạ đại hiệp của tiểu thư thấy cây đao này
cũng tỏ vẻ rất cung kính.
Dù Tạ Tiểu Ngọc có ngoan cố, ngang ngược đến đâu nhưng bị Tiểu Hương
huấn giáo một phen cũng phải ngoan ngoãn chịu nhịn. Vì Tiểu

Hương họ Long,
Long Tiểu Hương có thể không coi trọng giá trị Tiểu Lý Phi Đao, nàng đủ tư
cách. Ngoài ra quả thực chẳng ai dám bất kính đối với cây đao này.
Lý Tầm
Hoan tuy đã vật cố lâu năm nhưng hậu nhân ông ta, truyền nhân ông ta vẫn đang
thừa kế sự nghiệp hành hiệp của tiền nhân. Chỉ có điều họ đã hiểu rõ nổi khổ
thịnh danh của tiền nhân cho nên đều lập thệ không thành danh, chỉ dùng đủ loại
diện mạo xuất hiện nhân gian. Họ đều là hiệp sỹ điềm đạm, kỹ nghệ phi đao
của họ cũng đã đạt hóa cảnh, đã không cần đến phi đao thực sự, một mảnh gỗ,
một cành cây, thậm chí một mảnh giấy trẻ con chơi vào tay họ cũng có thể phát
huy hiệu lực chẳng khác gì phi đao thực sự.
Nhiều năm nay giang hồ không thiếu gì kẻ đại gian, đại ác, giả mạo nguỵ
thiện, ác tích đầy rẫy đều không chút tăm hơi, không chút hình tích bị tán mạng
dước các thủ pháp kỳ quái. Tuy chưa ai có thể chứng minh đó là hậu nhân của
Tiểu Lý Phi Đao ra tay, nhưng cũng không ai có thể chứng thực là không phải.
Tiểu Lý Thám Hoa đã được mọi người thần thánh hóa, cho nên sau khi Tạ
Tiểu Ngọc nói câu này nàng cũng cảm thấy hơi ngại. Vì nhiều năm nay, nhiều
lúc hậu thế nhân bình luận về nhân vật anh hùng tiền bối, chỉ cần có người tỏ vẻ
dèm pha ác ý với Lý Thám Hoa đều luôn bị trừng phạt. Cố nhiên chuyện trừng
phạt có thể là do những người tôn kính Lý Thám Hoa ra tay, nhưng cũng chưa ai
có thể chứng thực. Lý Thám Hoa đã vật cố hơn trăm năm, sự tích ông ta vẫn
được người đàm luận, hình ảnh ông ta vẫn phủ trùm khắp giang hồ.
Tạ Tiểu Ngọc tuy bị lãnh một phen huấn giáo của Tiểu Hương nhưng

vẫn
còn làm bộ bề mặt, cười lạt nói:
- Ta không ham muốn cây đao của tiểu muội.
Tiểu Hương cười một tiếng:
- Cây đao đích thực rất danh quý. Ngoại trừ giá trị kỷ niệm của bản thân
cây đao, từ trên sự cấu tạo của nó ít nhiều còn có thể tìm ra nguyên nhân Tiểu
Lý Phi Đao vô địch thiên hạ. A Cổ đại thúc dùng cây đao đả thương một người
của quý trang, Tạ tiểu thư đã phá được chiêu thức của A Cổ, kể ra bọn tiểu nữ
đã thua một trận, tiểu thư giữ lại cây đao đó cũng không tổn hại gì đến thịnh
danh của Thần Kiếm sơn trang.
Lúc này Tạ Tiểu Ngọc mới cười nói:
- Tiểu muội nói câu này còn nghe được.
- Bây giờ tiểu thư có thể cho tiểu nữ biết Đinh công tử đã dặn gì?
Tạ Tiểu Ngọc cười một tiếng:
- Đinh đại ca nói hẹn gặp mặt tại chỗ nào vẫn tại chỗ đó. Thần Kiếm sơn
trang sao có thể giữ được chân ông ta.
o
Câu trả lời của Tạ Tiểu Ngọc như có vẻ bực tức và có trả lời cũng như
không, chẳng liên quan gì đến chuyện chuyển lời hay không. Rất có thể Đinh
Bằng chẳng nhờ chuyển lời gì mà tự ý Tạ Tiểu Ngọc nói ra, nói ra những lời
không có biến cải hay ảnh hưởng gì đến sự thực.
Tuy biết thế nhưng Tiểu Hương chẳng tỏ vẻ gì bất mãn, vẫn luôn miệng cám
ơn rồi mới lên dục A Cổ dong xe đi.
Tạ Tiểu Ngọc rất hớn hở lượm mũi phi đao lên, lật qua lật lại quan sát một
lúc lâu. Nét mặt nàng càng tươi hơn mừng rỡ. Đây là Tiểu Lý Phi Đao thực sự
nhất, là trên thân đao có khắc chữ Lý làm dấu hiệu chứng tỏ là đao của Lý
Thám Hoa sử dụng.

Tạ tiên sinh cũng bước tới, ngắm nghía cây đao một lúc mới hỏi:
- Lúc Đinh Bằng dẫn người đi tiểu thư có thấy hắn đem theo cây kiếm
không?
- Không! Hắn tuy tệ hại nhưng chưa đủ bản lãnh vào bảo khố dưới đất.
Tạ tiên sinh có vẻ nịnh:
- Vậy thì hay lắm! Bảo khố chúng ta kể như đã có đầy đủ, không thiếu một
danh khí nào ghi trong "Binh khí phổ" năm xưa.
Tạ Tiểu Ngọc lạnh lùng nói:
- Đó cũng chẳng ích gì! Binh khí truyền người, chúng ta chỉ ôm một đống
binh khí chết, không có một người sống.
Tạ tiên sinh cười:
- Người sống không giữ được binh khí mới lọt vào tay chúng ta chứng tỏ
người không bằng binh khí.
Tạ Tiểu Ngọc khẽ than:
- "Giang sơn đại hữu nhân tài xuất" những cái chúng ta có đó đều đã thành
đồ cổ, chúng ta cần phải sưu tập được binh khí trong tay những nhân vật phong
vân hiện tại mới thực sự chuyện đáng kể.
Tạ tiên sinh cười:
- Chúng ta đã có khá nhiều loại đó rồi.
Tạ Tiểu Ngọc cười lại một tiếng:
- Chưa đủ! Còn ba món binh khí nữa chưa kiếm được thì bảo vật đầy kho chỉ
là phế vật.
Tạ tiên sinh ngạc nhiên hỏi:
- Ba thứ binh khí gì?
Tạ Tiểu Ngọc nói:
- Bảo kiếm của Yến Thập Tam có gắn 13 hạt minh châu, Tạ gia thần kiếm
của Thần Kiếm sơn trang...
Tạ tiên sinh thắc mắc:
- Hai bảo kiếm đó chẳng phải đều trong tàng kiếm lư hay sao?
Tạ Tiểu Ngọc cười lạnh một tiếng:
- Trong Thần Kiếm sơn trang đã không có tàng kiếm lư, kiếm đâu

còn đó
nữa?
- Không còn nữa? Trang chủ đã mang đi sao?
- Phải! Lúc ta vào trong khu cấm viên cũng đã lén đào hai ngôi mộ, trong là
mộ không chẳng có vật gì.
- Không có quan tài? Không có di hài?
- Ta đã nói trong mộ không có vật gì.
- Có phải dấu tại chỗ bí mật khác chăng?
Tạ Tiểu Ngọc lại cười lạnh một tiếng:
- Tàng kiếm lư là chỗ bí mật nhất trong Thần Kiếm sơn trang nhưng cũng là
chỗ chẳng có bí mật gì, chỉ có bốn bức tường đổ nát, trông rất tiêu điều, chẳng
có vật gì.
- Vậy tại sao chủ nhân muốn coi chỗ đó thành một chỗ bí mật?
- Trước kia ta không rõ, bây giờ ta đã rõ. Ông ta muốn yên tĩnh ở trong đó
để tu dưỡng tâm tính, tiến vào một cảnh giới cao hơn.
- Cảnh giới cao hơn? Kiếm thuật của chủ nhân còn có thể tiến lên cảnh giới
cao hơn?
- Tại sao không thể? Lúc trước ông ta bại dưới chiêu kiếm chí sát, chí uy
của Yến Thập Tam, sau này cả bốn kiếm nô bên cạnh ông ta cũng sử dụng được
chiêu kiếm của Yến Thập Tam, đủ chứng minh ông ta đã tạo nghệ và siêu quá
chiêu kiếm đó rồi.
o
Tiểu Hương ngồi trên xe. A Cổ dong xe đến một khu sơn lâm phía trái Thần
Kiếm sơn trang, chỗ Đinh Bằng đã chỉ định để gặp mặt. Lúc Đinh Bằng chuẩn
bị ngầm dò xét Thần Kiếm sơn trang, chàng đã biết không thể do thủy đạo phía
trước để vào được. Trong mỗi trang viện đại trạch của nhân vật võ lâm có danh
đều có một hoặc hai thông lộ bí mật không ai biết, kể cả danh môn đại phái

cũng không ngoại lệ. Đây chẳng phải họ có ý làm chuyện làm chuyện bí mật gì,
chỉ vì là đã đi lại trên giang hồ ai tránh khỏi có lần gây thù kết oán? Cũng
không ai rõ lúc nào kẻ thù sẽ mò tới cửa để trả thù nên cần phải có một thông lộ
bí mật để dùng chuyển nguy thành an, khi bị kẻ thù đột kích bất ngờ hoặc kéo
đông người đến vây hãm. Đương nhiên Thần Kiếm sơn trang cũng không ngoại
lệ mà thông lộ bí mật chẳng phải chỉ có một đường. Sau khi Tạ Tiểu Ngọc vào
làm trang chủ sơn trang nàng đã phát hiện hai đường, sau nàng còn đào thêm hai
đường khác nữa. Có điều nàng không ngờ vẫn còn một đường chưa phát hiện.
Khi Đinh Bằng cùng Tạ Hiểu Phong trò chuyện trong tàng kiếm lư, trong
cuộc mật đàm một già một trẻ đã nói chuyện rất đầu cơ hợp y,ù vì vậy Tạ Hiểu
Phong đã nói cho Đinh Bằng biết những bí mật ngay cả con gái mình cũng
không rõ. Đinh Bằng muốn bí mật vào Thần Kiếm sơn trang chẳng phải dễ còn
muốn tiến thêm một bước để phát hiện những bí mật khác càng không đơn giản,
vì Tạ Hiểu Phong đã cảm khái nói với Đinh Bằng: nhà này chẳng còn coi là nhà
lão phu nữa, có rất nhiều sự tình, rất nhiều chỗ lão phu không biết, nếu có dịp
lão đệ hãy tìm cách coi xem, lão phu có nỗi khổ không tiện nói rõ.
Đinh Bằng không hỏi Tạ Hiểu Phong có nỗi khổ gì. Người ta đã nói không
tiện, tự nhiên có điểm không tiện hé môi. Huống chi có thể tự mình tìm hiểu
được. Cho nên lần thứ ba đến Thần Kiếm sơn trang Đinh Bằng đã có tính toán
này. Tuy Đinh Bằng chưa có nhiều lịch duyệt giang hồ nhưng nhất thân võ công
thần bí khôn lường, chẳng những đã tạo thành kỳ tích trên thể năng

mà trí tuệ
cũng bước vào cảnh giới khác vời. Thường người giỏi về tâm trí tất kém về thể
lực cho nên phần đông người đọc sách trên thể chất đều có chút nhu nhược, văn
nhã yếu ớt. Chỉ có người luyện võ thì khác, mức tiến võ công cùng phối hợp
mức tiến trí tuệ, võ học tiến vào cảnh giới mới thể năng cũng thành tựu siêu
việt, trí tuệ cũng nhất định cũng đặc biệt minh mẫn hơn nhiều. Sở dĩ Đinh Bằng
kêu Tiểu Hương cùng A Cổ gây sự trước cửa Thần Kiếm sơn trang thực tế để
yểm hộ chàng đạt mục đích tìm hiểu bí mật. Mục đích kể như đã đạt được một
nửa. Chàng đã thấy được nhiều điểm người khác không rõ, có điều còn một số
điểm chưa thấy được. Vì chàng đã vì một người mà bỏ lỡ cơ hội tiến sâu vào
hơn tìm hiểu.
Đây là một người trẻ tuổi anh tuấn, vẻ mặt đầy hào tình chính trực bị nhốt
trong một căn mật thất. Chàng cứu người trẻ tuổi này ra cũng chẳng rõ vì lẽ gì,
vì chàng vốn chẳng quen biết người này. Lúc chàng phát hiện người này thấy
hắn đang nằm hôn mê, chỉ bằng vào ấn tượng một cái nhìn chàng đã ưa thích
người trẻ tuổi lạ mặt nên quyết tâm cứu hắn ra. Vì thế Đinh Bằng đã bị bộc lộ
thân hình, không tiến thêm được một bước dò xét khác.
Lúc Tiểu Hương đến khu sơn lâm, Đinh Bằng đang chờ đợi còn người trẻ
tuổi vẫn nằm trên mặt đất. Tiểu Hương xuống xe nói:
- Bọn tiểu tỳ đã tới.
Đinh Bằng gật đầu hỏi:
- Không có gì phiền phức chứ?
Tiểu Hương đáp:
- Không sao! Bọn họ chỉ cho Tạ tổng quản ra tìm cách cản trở chúng ta vào

trang. A Cổ đại thúc đã giao thủ với hắn.
Đinh Bằng cười:
- Gã Tạ tiên sinh đó rất khó đối phó nhưng ta nghĩ A Cổ không đến nỗi thua
thiệt.
- Đương nhiên A Cổ thúc không thua thiệt còn cho hắn nếm mùi một mũi phi
đao. Nếu không có Tạ Tiểu Ngọc kịp thời ra tay cứu, mũi phi đao đó đã kết
thúc tính mạng hắn.
- Kiếm pháp Tạ tiên sinh tuy không cao lắm nhưng không kém chưởng môn
nhân của sáu đại môn phái, phi đao A Cổ đả thương được hắn sao?
Tiểu Hương cười:
- "Tiểu Lý Phi Đao lệ bất hư phát"
- Ngươi làm ta hồ đồ tại sao lại có Tiểu Lý Phi Đao nào ra đây?
- A Cổ đại thúc sử dụng phi đao nổi danh cái thế vô địch của Lý Thám Hoa
năm xưa, tuy thủ pháp không đúng lắm nhưng uy lực cũng chẳng phải Tạ tiên
sinh đó có thể kháng cự được.
- A Cổ làm gì có Tiểu Lý Phi Đao?
- Tiểu tỳ cho mượn đao của Tổ thượng tiểu tỳ truyền lại.
Nàng thấy Đinh Bằng có vẻ nghi ngờ vội giải thích thêm:
- Tiểu tỳ không phải họ Lý, họ Long và là hậu nhân của Long Thiếu Vân và
Lâm Thi Âm.
Đinh Bằng lộ vẻ rất kinh dị à một tiếng:
- Chẳng trách ta thấy ngươi khác với mọi người, quả nhiên ngươi có lai lịch
lớn.
Tiểu Hương gượng cười:
- Hậu nhân Long Thiếu Vân chẳng thể kể lai lịch lớn gì.
Đinh Bằng cười một tiếng nói:
- Điểm này ngươi bất tất phải tự coi rẻ mình, các ngươi có thể đối đầu với
Lý Thám Hoa suốt một đời cũng là thành tựu rất đáng kể.
- Chỉ tiếc người khác chẳng cho đó là thành tựu gì, khiến con cháu Long gia
tiểu tỳ mãi mãi không cất nổi đầu trên giang hồ.

- Đó là các ngươi tự mình bị ám ảnh của Lý Thám Hoa che phủ. Các ngươi
cần phải phấn chấn lên, làm một chuyện khiến người ta lác mắt, hết dám coi
thường.
Tiểu Hương cười một tiếng:
- Hôm nay tiểu tỳ đã làm một chuyện tặng Tiểu Lý Phi Đao cho Tạ Tiểu
Ngọc.
- Làm hay lắm! Trên mình con cháu Long gia mang theo phi đao của Tiểu
Lý thật chỉ nặng túi kém thể diện, tuy hai nhà các vị không còn cừu hận gì đáng
nói, nhưng ít ra vị chẳng cần phải nương cậy chút quang thái của Lý Tầm Hoan.
Tiểu Hương bỗng rưng lệ, quỳ xuống khấu đầu nói:
- Đa tạ công tử! Đây là một câu nói mà suốt kiếp này tiểu tỳ rất khó quên.
Đinh Bằng ngạc nhiên nói:
- Đây chỉ là câu nói bình thường thôi mà.
Tiểu Hương nói:
- Nhưng lúc người khác biết tiểu tỳ là con cháu Long gia họ đều nói là tổ
thượng tiểu tỳ đã phạm lỗi rất nặng với Lý Thám Hoa.
Đinh Bằng cười:
- Chuyện cũ kể ra để trách cứ ăn nhằm gì? Lý Thám Hoa công thành danh
toại, cuối cùng chẳng tổn thất gì, dù ông ta có bị đau khổ suốt đời vì lão tổ mẫu
Lâm Thi Âm của các ngươi, nhưng sau cùng cũng được bồi thường trên mình
Tôn Tiểu Hồng. Còn Long gia các ngươi tổn thất nặng nề, tính ra ông ta thiếu
nợ Long gia rất nhiều.
Tiểu Hương vô cùng cảm động nói:
- Cả trăm năm nay công tử là người thứ hai nói câu này. Tiểu tỳ nghĩ tiền
nhân tiểu tỳ dưới cửu tuyền cũng cảm ơn công tử.
- Còn một người nói câu này nữa là ai?
Tiểu Hương đáp:

- Chính là Lý Thám Hoa!

o

Thời gian trăm năm, ngày tháng đã lâu dài mọi người đều biết và đàm luận về đoạn công án này không ngớt, tại sao chỉ có hai người đưa ra lời nhận xét công bằng này? Lý Thám Hoa được coi là "Hiệp trung chí thánh". Đinh Bằng toàn thân đầy ma ý, sao hai người có tư tưởng giống nhau trong khi cách hành sự của hai người hoàn toàn khác nhau?

Tuy nhiên họ cũng có một số điểm tương đồng. Họ đều là người chí tình, tuyệt đỉnh thông minh, đại trí, đại tuệ. Họ đều là người sử dụng đao. Thành tựu trên đao pháp đều đạt cảnh giới tiền vô cổ nhân. Thánh và ma đều một loại cảnh giới: cảnh giới tâm linh. Nhưng đến mức chí cao thánh chưa nhất định là chí chính, ma cũng chẳng nhất định là chí tà. Cho nên nói "thù đồ nhi đồng quy" (khác đường mà về cùng một đích) cũng là đạo lý này. Loại đạo lý này rất sâu xa. Sâu xa đến độ khó lý giải. Đinh Bằng tuy chưa hiểu thấu đáo nhưng khi được người đem mình so sánh với Lý Thám Hoa, chàng chẳng có cảm giác quang vinh đặc thù gì cũng không cảm thấy kinh ngạc đặc biệt. Hình như đó là chuyện tất nhiên.

Nhưng trong mắt Tiểu Hương lúc này Đinh Bằng là hóa thân của thần thánh, thần thánh siêu việt Lý Thám Hoa. Vì nàng là con cháu Long gia, người Long gia không còn hận Lý Thám Hoa, nhưng cũng không còn coi ông ta là thánh nhân nữa. Tiểu Hương nhìn Đinh Bằng không chớp với vẻ sùng kính. Lúc này nàng nguyện ý có thể vì Đinh Bằng chết một ngàn lần, một vạn lần không tiếc.

o
Người trẻ tuổi vẫn nằm trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh. Lúc Đinh Bằng và
Tiểu Hương nói chuyện, A Cổ đã cúi xuống xem xét nhận ra người này bị một
loại thủ pháp bế huyệt, nhưng hắn đã dùng đến mười bảy thủ pháp giải huyệt
vẫn không cách nào cứu tỉnh.
Đinh Bằng lắc đầu cười:
- Thôi đừng mất công nữa A Cổ. Ta đã thử qua, tuy thủ pháp giải huyệt của
ta không nhiều bằng ngươi nhưng sáu loại ta sử dụng ngươi chưa thử qua mà ta
chắc cũng hoàn toàn không có phản ứng. Tiểu Hương! Ngươi là bách gia toàn
thư trong võ lâm, trước hết ngươi hãy coi xem gã này là ai?
Tiểu Hương nhìn kỹ một lúc mới nói:
- Người này chưa từng xuất hiện trên giang hồ nên tiểu tỳ không nhận biết,
có điều coi khí độ chàng ta chắc là một đệ tử danh gia.
Đinh Bằng cười:
- Điểm này đâu cần ngươi nói! Hắn ta bị Tạ Tiểu Ngọc nhốt trong căn mật
thất, ngoài cửa nhiều tầng canh gác. Nếu không phải thân phận hắn trọng yếu
chẳng được họ coi trọng như vậy, cho nên ta mới cứu hắn ra đây.
Tiểu Hương bước tới, quỳ bên cạnh thanh niên, nâng cánh tay hắn lên, làm
vài cử động nhìn qua bàn tay hắn rồi nói:
- Người này sử dụng kiếm, mà đã rất thạo nghề, trong đám cao thủ đương
thời khó có cao thủ loại này.
- Điểm này ta cũng đã nhận ra nhưng vẫn chưa biết hắn là ai. Lời ngươi nói
đều như không nói.
Tiểu Hương đáp:
- Chưa hẳn là như thế. Căn cứ theo hai điểm trước mắt, tỳ nữ tuy không biết
người này nhưng có thể đại khái đoán ra lai lịch của hắn.
Đinh Bằng hả một tiếng:

- Ngươi có thể đoan ra lai lịch hắn?
- Tám chín phần mười không sai. Mấy thế gia kiếm thuật đương thời quá
nửa đã bị Tạ gia kiếm pháp của Thần Kiếm sơn trang áp đảo, thần khí tiêu tan,
chẳng nhà nào còn chút hào tình phi dương, chỉ có đệ tử của Tùng Dương Quách
gia chưa từng giao thủ cùng Tạ gia nên vẫn có thể bảo toàn được hào khí kiếm
sĩ.
Đinh Bằng chê:
- Đây là lời cưỡng biện.
Tiểu Hương biện giải:
- Kiếm pháp của Tung Dương Quách gia khôi hoàng bằng bạc, khí độ phi
phàm, lúc xuất thủ chính khí lẫm liệt mới có thể tạo thành một loại kiếm sĩ
phong phạm, khảng khái hiên ngang. Thần thái biểu lộ trên mặt chàng trẻ tuổi
này không kiếm pháp của danh gia nào có thể bồi dưỡng thành tựu được như
thế. Công tử thấy nhận xét này của tiểu tỳ ra sao?
Đinh Bằng lại chê:
- Câu này quá cường biện.
Tiểu Hương lại biện giải:
- Điểm lý luận thứ tư của tiểu tỳ tuyệt đối hữu lý. Các loại binh khí nổi tiếng trong "binh khí phổ" Tạ gia sưu tập vốn chỉ còn thiếu hai món, Tiểu Lý Phi
Đao sắp hạng thứ hai và Tung Dương thiết kiếm sắp hạng thứ tư. Hôm nay lúc
tiểu tỳ tặng Tiểu Lý Phi Đao cho Tạ Tiểu Ngọc, thấy trên nét mặt Tạ Tiểu Ngọc
và Tạ tiên sinh đều lộ vẻ mừng rỡ vô cùng. Điểm này chứng tỏ họ đã có được
Tung Dương thiết kiếm, mà Tung Dương thiết kiếm chỉ có thể có được từ trên
tay của Quách gia đệ tử, chàng thanh niên này bị hãm trong Thần Kiếm sơn
trang...
Đinh Bằng cười chặn lời:

- Mỗi lý do ngươi đưa ra đều hợp lý nhưng thiếu ý cứ thực sự. Tại sao ngươi
không cứu tỉnh hắn để hỏi cho rõ?
- Công tử và A Cổ đều không cứu tỉnh, tiểu tỳ có tài cán gì?
- Tiểu quỷ! Ngươi đừng giở trò trước mặt ta. Nếu ngươi không cứu tỉnh
được hắn trên đời này e rằng không còn ai có thể làm được.
- Tại sao công tử coi trọng tiểu tỳ đặc biệt như thế?
- Ta biết ngươi là con cháu của Long thiếu Vân nên ta tin ngươi có khả năng
đó.
- Tại sao?
- Vì ta biết, cuốn Lân Hỏa bảo giám của Thiên diện kỳ nhân Vương lân Hoa
năm xưa vốn thất lạc tại Long gia các ngươi. Tuy bản chính đã bị di thất lúc tổ
tiên ngươi mang đi đổi lấy tính mạng Lý Thám Hoa trong tay Thượng Quan Kim
Hồng, nhưng đại bộ phận trong Lân Hoa bảo giám đã được Lâm Thi Âm chép
lại và ngầm truyền lại cho con bà là Long Gia Vân. Long gia Vân thông minh
tuyệt đỉnh nhất định đã ghi nhớ hết và truyền cho đời sau.
Tiểu Hương nói:
- May những lời này do công tử nói, nếu người khác biết chuyện này tiểu tỳ
sợ rằng sẽ mất mạng.
Đinh Bằng cười một tiếng an ủi:
- Tiểu Hương! Ngươi yên tâm chỉ cần còn có ta, ngươi không cần lo ngại sự
an toàn của ngươi. Trước khi người khác muốn sát hại ngươi họ phải đạp qua
xác ta đã, mà đó cũng là chuyện chẳng thể xảy ra.
Tiểu Hương rất cảm động, không còn do dự. Nàng lấy trong mình ra một
hộp bạc nhỏ, trong hộp có mười mấy cây kim vàng dài ngắn khác nhau. Nàng
cầm các cây kim thuận tay cắm vào các huyệt đạo. Hình như không cần nhìn
kỹ, xuống tay mau lẹ, nhận huyệt rất chuẩn xác.

Sắc mặt A Cổ hiện vẻ kinh hãi, nhưng Đinh Bằng hình như đã biết rõ nên
chẳng chút kinh ngạc.
Lúc Tiểu Hương cắm cây kim thứ mười bốn, thanh niên đã bắt đầu chuyển
động, khẽ rên. Khi cắm tới cây kim thứ mười lăm chàng ta đã mở mắt.
Tiểu Hương cười cười nói:
- Xin Quách công tử nằm yên! Tiểu nữ vừa quán thông huyệt đạo cho công
tử, cần đợi tiểu nữ rút hết kim ra mới có thể hoạt động, mở miệng nói chuyện,
bằng không sẽ lại rất phiền.
Thanh niên nọ quả nhiên đã nghe lời nhắm mắt, nằm yên bất động. Tiểu
Hương theo thứ tự rút từng cây kim ra, dùng một miếng lụa lau sạch mới bỏ vào
hộp. Mỗi cây kim đều cắm sâu xuống khoảng một tấc, lúc rút ra đầu mũi không
dính máu chút nào. Lỗ kim cắm sau khi rút ra cũng không chảy máu. Thủ pháp
của Tiểu Hương khiến A Cổ phải kinh ngạc ngẩn người.
Đinh Bằng cười tán thưởng:
- Kỹ thuật trên Lân Hoa bảo giám quả thực tuyệt diệu. Tiểu Hương! Thủ
pháp kim châm khai huyệt của ngươi có thể giải được bất cứ thủ pháp bế huyệt
nào phải chăng?
- Phải! Tiên tổ phụ tiểu tỳ Long Gia Vân lúc luống tuổi đã rất hối tiếc về
tính cách bồng bột của mình lúc tre,û nên người đã hủy bỏ những võ công kịch
độc cùng những phương pháp hại người trong Lân Hoa bảo giám, chỉ giữ lại một
số bản lĩnh tế thế cứu nhân và còn thêm rất nhiều sáng kiến của người. Tỷ từ
không lãnh hội được uyên bác như Lân Hoa bảo giám nhưng còn chánh đạo hơn
nhiều.
Đinh Bằng lộ vẻ kính phục:

- Tổ phụ ngươi quả là nhân vật đáng kể.
Tiểu Hương chỉ cười nhẹ.
Lúc này, thanh niên nọ đã ngồi lên được, lên tiếng:
- Đa tạ cô nương cứu mạng.
Tiểu Hương tươi cười:
- Quách công tử chớ cảm tạ tiểu nữ. Người cứu công tử là công tử của tiểu
nữ đây.
Thanh niên vội đứng dậy vòng tay:
- Quách Vân Long xin đa tạ ân đức huynh đài cứu giúp. Sẽ nhớ mãi không
quên.
Đinh Bằng hơi kinh ngạc:
- Các hạ quả thật họ Quách?
Quách Vân Long đáp:
- Dạ phải! Vị cô nương này chẳng phải đã nhận biết tại hạ sao?
Tiểu Hương nói:
- Tiểu nữ không nhận biết, chỉ bằng vào suy đoán thôi.
Quách Vân Long lấy làm lạ:
- Bằng vào suy đoán? Trong bách gia tính có biết bao nhiêu họ sao cô
nương có thể đoán trúng ngay chữ Quách?
Tiểu Hương cười một tiếng:
- Đương nhiên cũng có chút căn cứ. Hiện tại tiểu nữ đã đoán không sai
chứng tỏ sự suy đoán của tiểu nữ có chút đạo lý.
Đinh Bằng như thấy thanh niên có ý muốn hỏi căn cứ gì nên cười hỏi chặn
đầu:
- Có phải phủ quý Quách huynh là Tung Dương Quách gia trang không?
Quách Vân Long gật đầu đáp:
- Đúng vậy! Lần thứ nhất tiểu đệ mới xuất đạo, huynh đài đã có thể biết
hương gia tiểu đệ, có phải trước kia đã gặp chăng?
Đinh Bằng đáp:
- Chưa! Có điều khẩu âm Tung Dương của Quách huynh đã nói lên vùng
Tung Dương chỉ có một gia đình họ Quách của huynh thôi.
Quách Vân Long rất cao hứng:

- Lời huynh đài khách sáo quá! Đó chỉ là nhờ dư âm của tiền nhân. Con
cháu họ Quách chẳng có gì đáng được để ý, nhất là tiểu đệ càng hổ thẹn hơn.
Mới xuất môn chưa đầy nửa tháng đã thất bại đau đớn, chưa kịp rút kiếm đã bị
đối phương đánh gục.
Nói tới mấy lời sau cùng nét mặt Quách Vân Long lộ vẻ rất thống khổ.
Đinh Bằng hỏi:
- Quách huynh vào Thần Kiếm sơn trang rồi bị khốn ra sao?
Quách Vân Long chép miệng than:
- Một lời nói không hết. Lần này tiểu đệ ra đời một là xông pha một phen
để tăng chút lịch duyệt giang hồ, hai là tìm hai người khiêu chiến rèn luyện võ
công kiếm pháp.
Đinh Bằng cười:
- Quách huynh đến Thần Kiếm sơn trang có phải để so kiếm với người thứ
nhất là Tạ Hiểu Phong không?
- Phải! Tạ gia thần kiếm nổi danh giang hồ. Tiểu đệ nghe nói lúc ông ta
còn trẻ đã mang kiếm tìm khắp các thế gia kiếm thuật trong thiên hạ để cầu học
hỏi, cuối cùng ông ta đã đạt được danh hiệu thần kiếm. Nhưng ông ta đã bỏ sót
Tung Dương Quách gia chúng tôi. Tiểu đệ không rõ ông ta có ý gì, khinh khi
chúng tôi hay cho rằng kiếm pháp Quách gia không xứng so sánh. Tiểu đệ phải
tìm ông ta để hỏi cho rõ.
Đinh Bằng cười một tiếng:
- Điều này bất tất phải hỏi. Tại hạ có thể trả lời giúp ông ta. hông phải ông
ta không muốn mà là không dám.
Quách Vân Long ngạc nhiên:
- Không dám?
- Đúng thế! Không dám! Chẳng những Tạ Hiểu Phong không dám mà phàm là người trong võ lâm cũng không ai dám vô cớ đến kiếm

chuyện gây sự
với Tung Dương Quách gia.
- Huynh đài quá khen! Quách gia tuy có chút tiếng tăm trong võ lâm nhưng
đều là do tiền nhân gây dựng. Gần mười năm nay tuy chúng tiểu đệ không
ngừng nghiên cứu rèn luyện kiếm pháp nhưng rất ít ra ngoài cũng chưa động thủ
qua chiêu với ai. Tiểu đệ thực không rõ hàn gia sao lại có oai phong và danh
khí lớn như thế.
- Dù Quách huynh không tin nhưng đây đích xác là sự thật, chẳng qua không
ai dám nói cho các vị hay điều này. Quách huynh hỏi tới huynh đệ nếu hỏi
người khác rất có thể sẽ chẳng ai nói ra cái nguyên nhân này.
- Có phải thanh danh Quách gia chúng tôi tệ lắm không?
- Quý phủ hiệp nghĩa kế truyền trăm năm nay luôn luôn là thế gia được võ
lâm rất tôn kính.
- Tiểu đệ nghĩ gia giáo hàn gia rất nghiêm, chưa có môn nhân đệ tử nào
dám ra ngoài gây chuyện phách lối để đến nỗi khiến có người phải sợ hãi chúng
tôi.
Đinh Bằng cười cười nói:
- Nếu quý phủ có người khinh khi người, cậy mạnh hiếp yếu tuy không ai sợ
nhưng sẽ có người đến hưng sư vấn tội. Vì quý phủ vốn có chính nghĩa mới được
võ lâm tôn kính, không ai dám đến sinh sự để bị thiên hạ khinh bỉ bỏ rơi.
Lý do này tuy không hay lắm nhưng Đinh Bằng không dám nói ra lý do khác
hay hơn. Chàng không phải người thích bịa chuyện dối tra,ù nhưng nếu chàng cứ
nói ra sự thực nhiều năm nay Quách gia đều có đệ tử hậu nhân của Tiểu Lý Phi
Đao và A Phi kiếm khách ngầm chiếu cố, thì e rằng Quách Vân Long sẽ rất khó

chịu.
Đinh Bằng vốn có ý thích thanh niên này, không muốn làm tổn hại tôn nghiêm của một gã trẻ tuổi mới ra đời chưa được bao lâu.
Quách Vân Long rất ngây thơ thật thà nên đã tin lời Đinh Bằng và chỉ khẽ
than một hơi nói:
- Chẳng qua tiểu đệ chỉ muốn gặp Tạ Hiểu Phong để hỏi mà thôi. chứ không
muốn thực sự quyết đấu với ông ta. Tiểu đệ nghĩ ông ta đã thành danh lâu năm,
chẳng phải ngẫu nhiên, kiếm pháp tiểu đệ chưa chắc thắng được ông ta, tiểu đệ
có bại dưới kiếm ông ta cũng chẳng quan hệ gì, vạn nhất thắng được ông ta há
chẳng gây tổn thương thịnh danh của ông ta sao?
Đinh Bằng tỏ vẻ rất vui mừng khi gặp được gã trẻ tuổi này. Hắn trẻ chính
trực, không kiêu ngạo, tâm địa rất tốt, luôn nghĩ đến người khác thực là một hảo
hán. Vì vậy chàng muốn hỏi hắn tại sao thất hãm trong Thần Kiếm sơn trang
nhưng lại không tiện hỏi. Trong khi đó Quách Vân Long lại cúi đầu hình như
đang nhớ tới một chuyện đau lòng.
Một lúc lâu, rốt cuộc hắn không nín được nói:
- Tiểu đệ đến Thần Kiếm sơn trang được Tạ Tiểu Ngọc chiêu đãi rất khách
khí, nàng lại rất đẹp có phong cách đường hoàng khí phái đại gia. Chúng tôi nói
chuyện một lúc, cả hai đều rất vui vẻ.
Tới đây ánh mắt Quách Vân Long đột nhiên lộ vẻ thất thần, giọng nói dần
dần trở thành phẫn nộ:
- Tiểu đệ đã tôn kính với nàng không ngờ nàng lại là một cô gái như thế.
Đinh Bằng hỏi:
- Nàng đối với Quách huynh thế nào?
- Tiểu đệ thực không hiểu thấu tại sao nàng làm như thế? Nàng đả bỏ thuốc
trong đồ ăn thức uống.

Đinh Bằng hả một tiếng:
- Bỏ thuốc?
- Nàng bỏ xuân dược trong đồ ăn thức uống, mà còn...
Dù sao Quách Vân Long cũng là một thanh niên trung hậu nên đã đỏ mặt
không dám nói hết mấy câu sau cùng.
Đinh Bằng bất giác kinh dị, chàng biết rõ cái trò phong nguyệt đó của Tạ
Tiểu Ngọc rất khó có người trẻ tuổi nào đương cự được. Mà xem như Quách
Vân Long không bị Tạ Tiểu Ngọc du hoặc quả thực là một chuyện hiếm có nên
chàng hỏi:
- Tạ Tiểu Ngọc đã chủ động biểu thị hảo cảm với Quách huynh?
Quách Vân Long gật đầu, rất vừa ý lối giả thuyết của Đinh Bằng nên thở dài
một hơi đáp:
- Phải! Nàng đã biểu thị một cách rất nhiệt tình tha thiết.
Đinh Bằng cười:
- Đó là nàng thích Quách huynh!
- Không! Không phải nàng thích tiểu đệ mà nàng chỉ thích cây thiết kiếm
gia truyền của tiểu đệ. Tiểu đệ nhận ra được nàng muốn lợi dụng cơ hội mê
hoặc tiểu đệ, kêu tiểu đệ tặng thiết kiếm gia truyền cho nàng.
- Quách huynh có đem theo thiết kiếm gia truyền ra ngoài?
- Phải! Đây là tiêu biểu vinh quang của Quách gia. Mỗi lúc con cháu
Quách gia hành hiệp giang hồ nhất định đem theo thanh kiếm này, dùng để nhắc
nhở chúng tôi không được làm chuyện có lỗi với tiền nhân. Cũng chính nhờ có
thanh kiếm bên mình tiểu đệ mới có thể giữ được tỉnh táo dưới sự hành hạ của
dược lực, không bị mắc bẫy của nàng.
Đinh Bằng thầm phục định lực của Quách Vân Long cười cười hỏi:
- Hai người đã đánh nhau.
- Không! Dưới tình hình đó tiểu đệ thực không có cách nào ra tay vì nàng đã
tay không mà còn chẳng mặc quần áo gì cả.
Đinh Bằng cố nhịn cười hỏi:

- Vậy quả thực không tiện ra tay. Nếu giết nàng dù có nhảy xuống sông
Hoàng Hà cũng không rửa sạch được chuyện nhơ nhuốc.
- Chuyện đó tiểu đệ không sợ. Tiểu đệ làm chuyện chỉ cần lòng không thẹn,
chẳng cần người khác khen chê, nhưng trong lòng tiểu đệ cảm thấy không thể
động thủ...
- Vậy Quách huynh đã xử trí thế nào?
- Tiểu đệ chỉ biết cáo từ. Nàng cũng không đưa tiễn. Tiểu đệ biết chẳng
phải chuyện ra đi dễ dàng như thế. Quả nhiên chưa ra khỏi sơn trang đã trúng
ám toán. Vừa tới ngoài vườn một tấm lưới từ trên không chụp xuống cuốn chặt
thân mình.
- Thiết kiếm gia truyền của Quách huynh cũng bị thất lạc trong Thần Kiếm
sơn trang?
Quách Vân Long lắc đầu:
- Chưa! Lúc tiểu đệ ra tới khu vườn đã nghĩ hôm nay khó lòng giữ được
thanh kiếm nên tiểu đệ đã tìm một nơi cất dấu.

Viên nguyệt loan đao

Hồi 27
ĐỒ ĐAO

Đinh Bằng bất giác bật cười; cười Quách Vân Long quá đỗi thật thà. Tại
Thần Kiếm sơn trang, muốn cất dấu một món đồ mà người ta đã chủ ý muốn
lấy, cũng chỉ có chàng thanh niên này mới tự cảm thấy an toàn đắc thủ.
Quách Vân Long tỏ ra hết sức tin tưởng:
- Tiểu đệ dấu thanh kiếm tại một nơi rất ẩn bí, bọn chúng tuyệt đối không
tìm thấy. Tiểu đệ nhảy lên một cây mai già, tìm một chạc ba, đâm

kiếm vào
sâu lút tận cán. Sau khi họ bắt tiểu đệ, Tạ Tiểu Ngọc đã ba lần kêu tiểu đệ giao
kiếm ra; đủ thấy nàng chưa tìm được nơi dấu thanh kiếm đó.
Đinh Bằng hơi có chút tin, nếu chàng ta dấu kiếm tại chỗ này, rất có thể Tạ
Tiểu Ngọc không tìm được. Nhưng khi nhìn biểu tình trên nét mặt Tiểu Hương,
Đinh Bằng biết không có hy vọng thanh kiếm còn giữ được tại nơi cất dấu.
Trong Thần Kiếm sơn trang, Tạ Tiểu Ngọc có chân tay, tai mắt khắp nơi, chúng
sẽ không bỏ sót một hành động nào của Quách Vân Long.
Nhưng Đinh Bằng không muốn nói ra, làm mất hứng của hắn, mà chỉ cười
cười nói:
- Quách huynh cho huynh đệ biết vị trí cây mai đó chỗ nào, huynh đệ sẽ tìm
cây kiếm lại cho Quách huynh.
- Không, để tiểu đệ tự đi lấy về.
- Quách huynh nên biết, Thần Kiếm sơn trang tuy đang cực lực sưu tập các
loại danh khí trên binh khí phổ; đó chỉ là trò chơi hiếu kỳ thôi; những binh khí
đó chẳng có chút giá trị đặc biệt gì. Sở dĩ Tạ Tiểu Ngọc không tiếc đắc tội với
Quách huynh, tất nhiên còn có dụng ý khác.
- Tiểu đệ cũng nghĩ thế; có điều, nàng chưa tiến thêm một bước yêu cầu
tiểu đệ; thực không rõ dụng ý của nàng là gì?
- Không cần biết dụng ý của nàng là gì, nhưng trọng điểm của nàng nhắm
trên mình Quách huynh, hà tất Quách huynh lại tự chui đầu vào lưới.
- Lần này, tiểu đệ sẽ rất cẩn thận.
Đinh Bằng cười cười, khuyên:
- Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, nếu đến lúc Quách huynh lại bị
tấm lưới chụp lên đầu, thì Quách huynh lại vẫn bị bó tay hết kế.
Nét mặt Quách Vân Long lộ vẻ buồn:
- Phải, không rõ tấm lưới đó dệt bằng chất liệu gì, rất kiên cố và có

tính co
dãn, bọc trên mình, vùng vẫy cách nào cũng không thoát; nhưng tiểu đệ cần
phải thu hồi thanh kiếm đó.
- Nếu Quách huynh tin được huynh đệ, hãy giao chuyện đó cho huynh đệ
giúp đi, không ngoài ba hôm, huynh đệ nhất định sẽ lấy lại thanh kiếm về cho
Quách huynh.
Quách Vân Long nghĩ một chút, đáp:
- Cũng được, tiểu đệ không sợ giao đấu công khai; thực tình chỉ sợ chúng
dùng âm mưu; mà đối phương lại là một cô gái; tiểu đệ không tiện ra tay quá
phận, vậy phiền huynh đài một phen. Phải rồi, tiểu đệ thật hồ đồ quá, vẫn chưa
thỉnh giáo cao tính đại danh của huynh đài.
Đinh Bằng cười một tiếng:
- Tốt hơn, Quách huynh tạm thời đừng hỏi; bằng không, tình bạn của chúng
ta sẽ không thành, mà còn đánh nhau một trận nữa.
Quách Vân Long ngạc nhiên:
- Huynh đài nói gì vậy?
- Vì huynh đệ là người thứ hai Quách huynh muốn khiêu chiến.
- Không phải, đối tượng thứ hai tiểu đệ muốn tìm quyết đấu, là một cao thủ
trẻ tuổi tên Đinh Bằng, hắn sử dụng một cây ma đao.
Đinh Bằng cười cười, vỗ vào cây đao bên mình, hỏi:
- Có phải cây loan đao này không?
Quách Vân Long thốt tiếng kêu lớn:
- Huynh … huynh đài là Đinh Bằng?
Đinh Bằng cười:
- Phải, đối tượng thứ nhất Quách huynh khiêu chiến là Tạ Hiểu Phong, đối
tượng thứ hai rất có thể là huynh đệ đây.
Quách Vân Long cúi đầu:
- Rồi ! Thế là xong !
- Quách huynh có điều gì không phóng tâm?
Quách Vân Long than một hơi:
- Tiểu đệ bị Tạ Tiểu Ngọc bày mưu hý lộng, tự nhiên chẳng thể kiếm

Tạ
Hiểu Phong quyết đấu; bây giờ, lại lãnh sự giúp đỡ của huynh đài, tự nhiên
cũng không thể cùng huynh đài quyết đấu; phen này, tiểu đệ ra giang hồ đã đi
không về không rồi.
Đinh Bằng hỏi:
- Chẳng lẽ ngoài hai người chúng tôi ra, Quách huynh không có đối tượng
quyết đấu thứ ba nào nữa sao?
Quách Vân Long ngạo nghễ đáp:
- Phóng mắt đương thời, ngoại trừ hai vị ra, còn có ai đáng gọi là anh hùng?
Quách mỗ không tìm anh hùng quyết đấu, chẳng lẽ đi quyết đấu với kẻ tầm
thường sao?
Câu nói này của Quách Vân Long đầy hào khí, nhưng Đinh Bằng lại cười
lạt, nói:
- Năm xưa, sau khi Thượng Quan Kim Hồng chết, Kim tiền bang đã tiêu tan
như mây khói; nhưng lệnh tiên tổ Quách Tung Dương tiền bối, sau khi chết,
Tung Dương thiết kiếm thịnh danh lưu truyền bất hủ. Nhưng trên binh khí phổ
của Bách Hiểu Sinh, Thượng Quan Kim Hồng được sắp hạng trên Quách Tung
Dương.
Quách Vân Long cúi đầu, không thể phủ nhận sự thực này, chỉ than:
- Hy vọng Thượng Quan Kim Hồng còn có con cháu hay truyền nhân lưu lại,
tiểu đệ sẽ tìm họ quyết đấu, để chứng minh Tung Dương thiết kiếm vị tất đã
thua kém Long Phụng Song Hoàn.
- Sao Quách huynh còn thắc mắc chuyện không đáng kể vậy? Sao không
nghĩ coi, võ công Thượng Quan Kim Hồng cao hơn lệnh tổ, mà ngày nay đã
không còn bao nhiêu người nhớ đến ông ta, mà thanh danh lệnh tiên tổ, ai cũng

đều rõ, đủ thấy anh hùng lưu danh, chớ tuyệt chẳng kể võ công hơn thua.
Quách Vân Long cúi đầu:
- Tiểu đệ đã rõ điểm này.
- Nếu Quách huynh đã rõ, chớ nên thắc mắc tiếc rẻ chưa kiếm được mấy
người đó để quyết đấu. Lúc mới ra giang hồ, huynh đệ cũng nghĩ như Quách
huynh, nên mới tìm Tạ Hiểu Phong quyết đấu.
- Nghe nói trận chiến đó, hai vị không phân thắng bại.
Đinh Bằng cười:
- Có thể nói như vậy; sự thực hôm đó, chúng tôi chưa quá chiêu, chỉ đàm
luận mấy câu ngoài miệng, đã thấy đủ rồi.
- Đã thấy đủ rồi?
- Phải, đã quá đủ rồi, vì hôm đó, trong Tàng kiếm lư, trong tay Tạ Hiểu
Phong vốn không có kiếm, nhưng huynh đệ phát giác mức tạo nghệ ông ta đã
đạt hóa cảnh, tuyệt chẳng phải nhân lực có thể theo kịp.
- Cả cây đao trong tay huynh đài cũng không thể?
- Không thể, vì đao của huynh đệ còn hữu hình, mà ông ta đã đạt giới cảnh
vô hình, giống như làn sóng lớn dào dạt cuồn cuộn bên bờ đại hải; trong cơn
sóng dâng, ai có thể một đao, một kiếm cản được?
Quách Vân Long lặng thinh.
Lặng thinh, tức là thừa nhận lời nói chính xác của đối phương.
Đinh Bằng nói tiếp:
- Dưới tình hình đó, huynh đệ không thể cùng ông ta quyết đấu, vì huynh đệ
biết, tuyệt chẳng thể thắng ông ta.
- Nhưng cũng có người nói, Đinh huynh đã thắng ông ta.
Đinh Bằng cười:
- Cũng có thể nói như thế; trên thực tế, mọi người đều có thể nói như thế, vì
Tạ đại hiệp đã từ bỏ chữ "danh", cũng sẽ không động thủ với ai nữa. Một người
đã không muốn động thủ, ai cũng có thể thắng được.
- Nếu có người buộc ông ta động thủ?

- Huynh đệ tin rằng, ông ta cũng tuyệt không động thủ.
- Dùng kiếm kê vào cổ, ông ta cũng không hoàn thủ?
- Không ai dám dùng kiếm kê cổ ông ta; mà cũng chẳng ai có thể làm được
chuyện này.
- Tại sao?
Đinh Bằng suy nghĩ một lát, mới nói:
- Quách huynh đã thấy pho tượng Như Lai kim thân đúc bằng đất, thờ trong
miếu; có nơi thờ tượng Phật Thiên Thủ Như lai, trong số nhiều cánh tay có một
cánh tay cầm kiếm, nhưng chưa có người nào dám quyết đấu cùng tượng Phật
đó.
Quách Vân Long cười:
- Chuyện đó khác, Như lai là Phật.
Đinh Bằng lắc đầu:
- Không có gì khác. Tạ đại hiệp đã cho người ta cái cảm giác như tượng
Phật trong miếu.
Quách Vân Long ngạc nhiên:
- Ông ta đã đạt tới cảnh giới đó sao?
- Phải, ông ta đã tiến tới cảnh giới Tiên Phật, trần thế đã không địch thủ;
cho nên, Quách huynh nên xóa tên ông tra trên danh sách quyết đấu.
Quách Vân Long than một hơi:
- Sự thực, tiểu đệ cũng chẳng có danh sách gì, danh sách trong đầu tiểu đện
chỉ có hai người; hiện giờ, hai người đều chẳng thể tìm để quyết đấu được nữa.
Đinh Bằng cười, hỏi:
- Bây giờ Quách huynh tính về nhà chứ?
- Phải, không về nhà thì còn đi đâu và làm gì nữa; có điều, lúc ra đi, tiểu đệ
đã lớn tiếng khoe khoang, bây giờ âm thầm lặng lẽ trở về, hơi thấy chán ngán
mà thôi.
- Quách hynh tính về nhà, là chuyện rất hay, nhưng hình như Quách huynh
vẫn có vẻ không cam tâm.

Quách Vân Long lớn tiếng:
- Tiểu đệ chưa tới tuổi tác như Tạ Hiểu Phong, cũng chưa tu vi đến mức như
ông ta, tự nhiên không thể bình đạm lặng lẽ, không tính chuyện làm.
Đinh Bằng:
- Không sai, không sai, Quách huynh còn có nhiều việc phải đi làm. Đã lâu
lắm, Tung Dương sơn trang chưa sản xuất được một vị đệ nhị Tung Dương thiết
kiếm nào.
Quách Vân Long hơi ngạc nhiên hỏi:
- Đinh huynh nói câu này có ý gì?
Đinh Bằng chỉ cười một tiếng:
- Không có gì, vận khí Quách huynh rất tốt, xuất sinh trong một thế gia kiếm
thuật có tiếng; đi đến đâu, chỉ cần đề ra là hậu nhân của Quách gia, lập tức
nhận được sự tôn kính đáng kể.
- Nhưng tiểu đệ không vì thế mà cao hứng. Người khác tôn kính tiểu đệ, vì
tiểu đệ là hậu nhân của Quách gia Tung Dương, chớ không phải vì tiểu đệ là
Quách Vân Long. Đối với tiền nhân, cố nhiên tiểu đệ rất tôn kính, và cảm thấy
rất kiêu ngạo; nhưng tiểu đệ không muốn hưởng sự quanh vinh núp dưới dư âm
của tiền nhân.
- Nhưng Quách huynh không có ý muốn làm nổi bật tên tuổi ba chữ Quách
Vân Long của mình.
- Tại sao không? Lần này tiểu đệ xuất đạo giang hồ, tìm Tạ Hiểu Phong và
Đinh huynh quyết đấu, tức là muốn tựmình gây dựng thanh danh, nhưng bây giờ
...
Đinh Bằng lắc đầu:
- Nếu Quách huynh thực muốn tự mình phát triển, thì không nên mượn thanh
danh của tiền nhân. Giả như Quách huynh không cho mình là người đặc biệt, thì

nên tự coi như người bình thường, làm lại từ đầu, khiến mọi người từ từ nhận
biết tên tuổi Quách Vân Long, rồi tiến thêm một bước tiếp nhận Quách huynh.
Sau một lúc trầm tư, sắc mặt Quách Vân Long trở nên rạng rỡ, nói:
- Cảm tạ Đinh huynh chỉ điểm; tiểu đệ sẽ quyết định làm từ đầu; từ nay trở
đi, không nhắc tới Tung Dương sơn trang, chỉ bằng vào ba chữ Quách Vân Long
xông pha giang hồ.
- Cũng vẫn vô dụng, nếu Quách huynh đưa ra binh khí của mình, lập tức
người khác sẽ biết ngay Quách huynh là hậu nhân của Tung Dương.
- Không sao, Tung Dương thiết kiếm không có tiêu ký đặc biệt gì, chỉ trên
chuôi kiếm có khắc thêm chữ "Quách" mà thôi. Mà thanh kiếm đó đã thất lạc
trong Thần Kiếm sơn trang, tiểu đệ cũng không cần tới nữa; chỉ cần đổi một
trường kiếm phổ thông, sẽ chẳng ai còn nhận ra được tiểu đệ.
Đinh Bằng tán thành:
- Như vậy mới đúng, bây giờ Quách huynh định bắt đầu từ đâu?
Sau một chút suy nghĩ, Quách Vân Long nói:
- Tiểu đệ định kiếm một số kiếm thủ hơi có danh một chút để so kiếm trước,
sau khi có chút danh khí, sẽ đi kiếm một số danh gia khiêu chiến, cho đến khi
đánh bại hết bọn họ.
Đinh Bằng hừ một tiếng:
- Hành động đó chỉ có thể thành một kiếm thủ hữu danh; dù đến khi đánh
bại được tất cả, thành một kiếm thủ tuyệt đỉnh, thinh danh cũng không vượt hơn
lệnh tổ; vì bốn chữ Tung Dương thiết kiếm, được lưu truyền là do hiệp nghĩa,
trung liệt mà nên.
- Tiểu đệ cũng sẽ tìm một số sự tình hiệp nghĩa thực hiện.
- Đó cũng chỉ giết mấy tên mao tặc cướp của giết người; hay tiểu trừ mấy
tên ác bá mà thôi; như thế chẳng có thể tạo được thinh danh vẻ vang

gì.
Quách Vân Long ngạc nhiên không hiểu:
- Vậy thì như thế nào mới có thể coi là chuyện làm kinh thiên động địa, tạo
được thinh danh bất hủ?
- Rất khó nói, nhưng ít ra cũng phải xen tay vào một đại sự có thể làm chấn
động võ lâm, rồi biểu hiện hành động trong đó; huynh đệ tin rằng, với sự thông
minh của Quách huynh, chỉ cần lưu tâm mỗi sự kiện, thì sẽ phát hiện cơ hội
không khó.
Quách Vân Long suy nghĩ một chút, rồi vòng tay nói:
- Đa tạ Đinh huynh chỉ giáo, tiểu đệ xin cáo từ; ơn cứu giúp, sau này sẽ đền
đáp; tiểu đệ cũng hy vọng có cơ hội cứu giúp huynh đài một lần. Dứt lời, hắn
quay mình rảo bước ...
Đinh Bằng thấy hắn đi về hướng Thần Kiếm sơn trang, không nhịn được
kêu:
- Quách huynh đi lầm phương hướng.
Quách Vân Long không quay đầu, chỉ đáp:
- Không lầm hướng.
- Lầm rồi, Quách huynh chẳng thể đến đó với tình trạng như thế, ít ra, cũng
phải tìm một nơi, mua một thanh kiếm rồi mới đi được.
Nghe nói, Quách Vân Long khựng lại một chút; cuối cùng hắn đã quay đầu,
nhưng vẫn rảo bước đi qua bên cạnh bọn Đinh Bằng, và khẻ mỉm cười một chút
mà thôi.
o
Rút cuộc, đệ tử của Quách gia cũng bất phàm, công tử chỉ chỉ điểm thêm
một chút hắn đã hiểu rõ.
Tiểu Hương nhìn theo sau lưng Quách Vân Long, trong lòng rất vui vẻ, thốt
ra câu này.
Đinh Bằng cũng rất cao hứng:

- Kể như hắn không khiến ta thất vọng; không làm ta hao tốn lực khí cõng
hắn từ trong Thần Kiếm sơn trang ra đây.
- Hắn sẽ trở lại Thần Kiếm sơn trang?
- Nhất định rồi, hắn đã nghe rõ lời ta nói. Muốn thành tựu sự nghiệp kinh
người, Thần Kiếm sơn trang là một cơ hội rất tốt, chỉ cần khám phá được bí mật
của Thần Kiếm sơn trang, đủ chấn động võ lâm rồi.
- Liệu hắn có thành công chăng?
- Rất khó nói; có điều, hắn không liều lĩnh như lần thứ nhất để dễ bị mắc
bẩy.
- Một người sau một lần bị sa cơ, mới biến thành thông minh.
Tiểu Hương nói có vẻ như một kẻ già đời lão luyện. Đinh bằng cười một
tiếng, nói:
- Tiểu Hương, tuổi ngươi còn trẻ, chớ nên nói năng như một lão thái bà như
thế.
Tiểu Hương nhìn Đinh Bằng cười một tiếng duyên dáng, mặt lại đầy vẻ như
đứa con nít khả ái.
o
A Cổ dong xe, Đinh Bằng ngồi trong xe, một tay ôm loan đao, một tay vuốt
tóc Tiểu Hương. Tiểu Hương ngồi dưới sàn xe trải thảm, mình dựa vào đầu gối
Đinh Bằng, nhu thuận như một con mèo nhỏ.
Xe lại đến Thần Kiếm sơn trang.
Còn xa chưa tới bờ sông, trong Thần Kiếm sơn trang đã ồn ào nháo nhác,
như đàn ong vỡ tổ.
Trong mật thất, Tạ Tiểu Ngọc và Kim Sư ngồi nhìn nhau lo buồn, nghe bên
ngoài ùng ùng náo loạn, vô kế khả thi.
Tạ Tiểu Ngọc đấm mạnh một quyền vào lòng bàn tay, hậm hực:
- Tốn bao nhiêu công mới kiến thiết được như thế này, bây giờ phải bỏ đi, ta
thực không cam tâm.

Kim Sư cũng than:
- Cô nương, chuyện không còn biện pháp gì hơn; ai bảo chúng ta chọc vào
tên Ma vương này!
- Kim lão bá, chúng ta có thể liều một phen không?
Kim Sư lắc đầu:
- Không thể, hôm đó chúng ta đã nhìn thấy tình trạng của Ngân Long, oai lực
một chiêu đao kinh thiên của hắn, không ai có thể đương cự.
- Kim lão bá, cái ngày hắn gặp Thanh Thanh, nghe nói lão bá cũng tại hiện
trường, tại sao lão bá không diệt hắn ngay lúc đó?
Kim Sư gượng cười:
- Phải, hôm đó nhân dịp đi tìm tung tích lão quỷ, lão hủ đã gặp chúng nó.
- Tại sao lão bá không giết hắn?
- Lúc đó, lão hủ vốn không coi hắn ra gì, không ngờ trong vòng vài năm,
tiểu tử đó lại tiến triển lớn mạnh như thế.
- Một người chỉ trong vòng một hai năm, võ công tinh tiến đến trình độ như
hắn, là điều có khả năng không?
Kim Sư trầm tư giây lát:
- Theo thường tình mà nói, tuyệt đối không thể; nhưng Di Ngọc Đại Pháp
của Ma giáo, có thể đem công lực chuyển đi sang thân mình một người khác,
khiến người đó, trong thời gian rất ngắn thành một cao thủ.
- Võ công Đinh Bằng được tạo thành theo đại pháp đó?
- Ngoài đó ra, không có con đường nào khác.
- Tại sao điệt nữ chưa từng nghe nói loại công phu này?
- Trong ma giáo, chỉ có giáo chủ mới tu tập công phu Di Ngọc Đại Pháp.
- Nếu như vậy, võ công của Đinh Bằng là do lão quỷ chuyển sang cho hắn?
- Phải, chỉ có lão quỷ mới có khả năng chuyển công lực cho kẻ khác; đây là
một loại công phu được bổn giáo đặc biệt sáng chế, để đào tạo giáo chủ đời kế
tiếp, để chỉ trong thời gian ngắn, trở thành cao thủ tuyệt thế, bá chủ

thiên hạ.
- Nếu vậy, chắc lão quỷ đã chọn Đinh Bằng là truyền nhân của lão ta rồi?
Kim Sư nghĩ ngợi một chút, mới nói:
- Hình như không phải, lão quỷ chưa cho Đinh Bằng hay biết mọi chuyện
trong bổn giáo.
- Như vậy, tương lai làm sao kế thừa đạo thống?
- Hình như lão quỷ chỉ tính tới đây rồi thôi, không muốn tiếp tục duy trì Ma
giáo.
Tạ Tiểu Ngọc trầm giọng:
- Lão ta không có quyền này. Ma giáo chi ma, quân lâm vạn đại; không ai
có quyền khiến Ma giáo nửa chừng đứt ngang truyền thống.
Kim Sư giọng khẳng khái:
- Phải, cô nương, bọn lão hủ ủng hộ Cung chủ, sáng lập môn hộ khác, cũng
là vì lý do này.
- Mẫu thân điệt nữ có đủ tư cách này không?
- Cung chủ với lão quỷ cùng xuất một chi hai hệ, đương nhiên có đủ tư cách;
chỉ cần chi của lão quỷ nửa chừng đứt ngang; cung chủ đương nhiên là truyền
nhân thừa kế bổn giáo; nhưng trước mắt chưa có biện pháp.
- Vì sao?
- Vì "Lục Ngọc Ma Trượng" truyền thống còn trong tay chúng.
- Cần phải có vật đó mới được sao?
- Phải, vật đó giống như Ngọc tỷ truyền quốc của hoàng đế, là bảo vật trấn
giáo do A Tu La Tôn Giả, tổ sư đời thứ nhất của Ma giáo truyền xuống. Có bảo
vật đó, mới có thể truyền lệnh cho các vị trưởng lão Ma giáo khắp tam sơn ngũ
nhạc, thất động cửu U, toàn lực ủng hộ. Mấy năm nay, chúng ta cố công tìm
kiếm tung tích lão quỷ, là vì muốn có được bảo vật này.
Tạ Tiểu Ngọc trầm ngâm một lúc, mới hỏi:
- Mẫu thân điệt nữ có biết Thần công Di Ngọc không?
- Chắc biết, công lực cô nương cũng được tạo thành do loại thần

công này.
- Kim lão bá, điệt nữ muốn hồi kinh một chuyến để học tập Di Ngọc thần
công.
Kim Sư ngạc nhiên:
- Cô nương muốn trở về?
- Phải, muốn thắng Đinh Bằng, điệt nữ cần phải có công lực tương đương với
hắn, nên điệt nữ muốn tu tập phương pháp này.
- E rằng cũng vô dụng, phương pháp tuy có thể khiến công lực một người
tăng tiến, nhưng còn phải trông vào tư chất của đối phương. Đinh Bằng là một
kỳ tài, công lực phát huy của hắn đã vượt hơn lão quỷ.
- Lão bá cho rằng tư chất điệt nữ không bằng Đinh Bằng?
Kim Sư hơi trì nghi:
- Điều này lão hủ không dám nói; cha mẹ cô nương đều là cao thủ đệ nhất
thiên hạ, tự nhiên tư chất cô nương không kém hắn bao nhiêu; nhưng loại người
như Đinh Bằng, chỉ có thể gặp được mà không thể cầu được.
Tạ Tiểu Ngọc khẻ cười:
- Kim lão bá chẳng cần phải khách sáo, điệt nữ biết, thiên tư điệt nữ kém
Đinh Bằng rất xa; nhưng điệt nữ có phương pháp khác để di bổ khuyết điểm đó.
- Chẳng lẽ cô nương tu tập Di Ngọc thần công, là muốn đem bản thân công
lực chuyển cấp cho người có tư chất mạnh hơn?
Tạ Tiểu Ngọc cười một tiếng:
- Như thế có thể chống nổi Đinh Bằng không?
- Sợ rằng không thể được, dùng Di Ngọc thần công chuyển cấp, công lực bản
thân sẽ bị hao tổn, huống chi, niên sự cô nương quá trẻ ...
Tạ Tiểu Ngọc cười:
- Mục đích của điệt nữ là áp đảo Đinh Bằng, chuyện làm không đạt mục
đích này, điệt nữ sẽ không làm.
- Vậy cô nương tu tập Di Ngọc thần công vào chuyện gì?
- Lão bá không cần lo, hãy mau sắp xếp, điệt nữ muốn về gặp mẫu

thân cho
lẹ.
Kim Sư có vẻ ngần ngại:
- Cung chủ đang tu tập một loại thần công, lệnh dụ căn dặn không được đến
phiền nhiễu.
- Chuyện xảy ra bất thường, chúng ta đang đối diện tình trạng nguy cấp sống
chết, nên bất kể chuyện phiền nhiễu.
Kim Sư định mở miệng, Tạ Tiểu Ngọc trầm giọng:
- Kim lão bá, điệt nữ không muốn khinh xuất động dụng hai chữ mệnh lệnh,
là vì tôn trọng lão bá, nhưng lúc cần thiết, điệt nữ vẫn phải động dụng; có phải
lão bá định kháng mệnh không?
Kim Sư giật mình:
- Không, lão hủ không dám.
- Vậy thì tốt, chúng ta khởi thân tức khắc.
- Còn chỗ này?
- Không cần nữa. Đinh Bằng tới, tùy hắn muốn giết ai thì giết.
- Nhân viên không quan hệ, chúng ta có thể tùy thời huấn luyện toán khác,
lão hủ chỉ lo ngại cho toàn bộ cơ nghiệp này.
Tạ Tiểu Ngọc cười một tiếng, nói:
- Chuyện này lão bá có thể an tâm, chỉ cần mọi người không chống cự, Đinh
Bằng sẽ không phá hủy chỗ này.
- Cô nương nắm vững vấn đề chưa?
- Tuyệt đối có, chớ quên rằng, đây là Thần Kiếm sơn trang, nhà của Tạ Hiểu
Phong. Đinh Bằng đối với gia phụ, vẫn tương đối cung kính, nếu không nhờ
điểm này, mười Thần Kiếm sơn trang cũng bị hắn phá hủy.
Kim Sư than nhẹ một tiếng, nhìn Tạ Tiểu Ngọc có vẻ tươi cười; trong lòng
lão bỗng nổi dậy hằn ý. Với công lực lão ta lúc này, có thể dồn Tạ Tiểu Ngọc
vào chỗ chết tức thời, nhưng không rõ nguyên cớ gì, lão đã kính sợ Tạ Tiểu
Ngọc vô cùng, không dám có chút trái nghịch.

Vì lòng trung chăng? Con người lão đã không có trung tâm. Bằng không,
lão đã không tiếc tôn vị Thủ tòa trưởng lão, bội phản chủ nhân môn phái.
Vậy tại sao lão sợ hãi Tạ Tiểu Ngọc như thế?
Vấn đề này, tự lão cũng không thể trả lời; chẳng những riêng lão, mà tất cả
mọi người trong Thần Kiếm sơn trang đều như thế.
Tạ tiên sinh vào tới, nghe Tạ Tiểu Ngọc dặn hắn lưu lại ứng phó Đinh Bằng,
khiến hắn biến sắc; đây chẳng khác đã bị tuyên bố tử hình. Nhưng ngoại trừ
đáp ứng ra, Tạ tiên sinh không dám nói một câu gì.
Người trong sơn trang, từ Tạ tiên sinh trở xuống, đều bám sự sống vì sợ chết,
nhưng dưới mắt Tạ Tiểu Ngọc, sinh mạng họ chẳng khác bùn đất, mà họ vẫn
chẳng dám đi trốn. Hiện tại Tạ tiên sinh chỉ biết cầu khấn, cầu khấn Đinh Bằng
chỉ tiện đường đi qua, chớ không xông vào Thần Kiếm sơn trang lần này nữa.
o
Cũng may, vận khí Tạ tiên sinh không đến nỗi xấu; xe Đinh Bằng chỉ ngừng
bên kia bờ sông. Chỉ có Tiểu Hương xuống xe chào Tạ tiên sinh rất lễ phép,
nói:
- Công tử tiểu nữ muốn về nhà nên đến từ biệt, nhờ tiên sinh chuyển lời xin
lỗi của công tử tới Tạ tiểu thư, đã làm phiền nhiễu quí trang bấy lâu. Khoảng
vài ba tháng sau, công tử tiểu nữ sẽ lại tới thăm viếng.
Chỉ nghe hai tiếng từ biệt, trong lòng Tạ tiên sinh đã bắt đầu niệm phật, hắn
quyết định bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày mồng một và ngày rằm hàng tháng,
ông ta sẽ ăn chay để cảm tạ trời phật, đã bảo hộ ông ta qua khỏi kiếp số.
Mãi đến lúc xe Đinh Bằng đi rồi, ông ta mới thực tin vận số của mình may

mắn.
Thế rồi, ông ta vội vàng chạy vào mật thất, để báo tin hay này cho Tạ Tiểu
Ngọc, nhưng khi vào tới mật thất, ông ta đứng sững người.
Cánh cửa đá mật thất dày cả thước, đã bị chẻ thành hai mảnh nằm dưới đất.
Trên mặt đất ngổn ngang những mũi trường mâu và tên sắt, đều là những
ám khí đặt trong cơ quan giáp tường, đề phòng người ngoài lén vào mật thất.
Hiển nhiên, những cơ quan này đều không có tác dụng; mỗi mũi trường
mâu, mỗi mũi tên độc, đều bị chặt thành hai khúc, đều đặn bằng phẳng, như một
lưỡi dao mỏng sắc bén chặt làm đôi.
Là ai đã ra tay?
Câu trả lời chỉ có một người ---- Đinh Bằng.
Chỉ có đao của Đinh Bằng mới có thể chặt đứt đôi những ám khí này; cũng
chỉ có đao của Đinh Bằng mới chẻ đôi được cánh cửa đá dày hàng thước. Đó là
một lưỡi loan đao chí oai, chí cường, không một vật kiên cố nào tránh khỏi phá
hủy.
Cơ quan, ám khí, mật thất, thạch môn, trước mắt Đinh Bằng chẳng khác đồ
chơi con nít.
Nhìn mảnh vụn đầy mặt đất, Tạ tiên sinh bất giác ớn lạnh trong lòng; nhưng
không có dấu máu, không thấy thi thể ---- thi thể bị chẻ làm hai mảnh.
Điểm này chứng minh Tạ Tiểu Ngọc chưa bị sát hại; nhưng chẳng thể chứng
minh Tạ tiên sinh đã được bảo đảm an toàn. Thậm chí, ông ta còn hy vọng có
thể tìm thấy thi thể Tạ Tiểu Ngọc dưới mặt đất; ông ta hy vọng nàng đã bị Đinh
Bằng giết chết.
Tuy Tạ tiên sinh cũng biết mình kết thù không ít, nếu không nương tựa vào
Thần Kiếm sơn trang, sẽ rất khó sống được quá ba tháng; nhưng

ông ta vẫn tự
tâm mong mỏi như vậy.
Thậm chí, ông ta còn hy vọng Đinh Bằng chém ông ta một đao.
Ông ta không muốn tử vong, nhưng có lúc, ông ta cảm thấy tử vong là một
lối giải thoát; giải thoát tâm linh; giải thoát tinh thần.
Sống đã quá đau khổ, ông ta chỉ muốn rút kiếm cứa một nhát ngang cổ họng,
là có thể giải quyết vấn đề. Huống chi, trong Thần Kiếm sơn trang, ít ra, ông ta
có thể tìm được hai ngàn phương pháp tự giết mình được, trong số, có hai trăm
loại chết không đau đớn.
Trong Thần Kiếm sơn trang, cầu chết không khó; chỉ khó làm sao tiếp tục
sống.
Tạ tiên sinh không phải người có dũng cảm tự sát, nên ông ta vẫn tiếp tục
sống đau khổ.
o
Lần này, cỗ xe đã nhắm hướng Viên Nguyệt sơn trang; Đinh Bằng xác thực
đã trên đường về nhà.
Thái độ chàng vẫn rất an nhàn, chỉ thỉnh thoảng hơi thở có chút mệt mỏi.
Trong mật thất của Tạ Tiểu Ngọc, chàng đã không ngừng tung đao chém gạt
những ám khí ác độc.
Mỗi mũi tên, mỗi mũi giáo đều từ chỗ bất ngờ, với tốc độ bất ngờ bắn tới.
Mỗi mũi tên, mỗi mũi giáo, đều tẩm thuốc kịch độc; không cần đâm trúng da
thịt, chỉ cần xuyên rách quần áo, chạm hờ ngoài da, cũng có thể trong thời gian
rất lẹ, khiến một người bị thực hóa thành một vũng máu!
Hung hiểm trong mật thất, không a tưởng tượng nổi.
Tạ Tiểu Ngọc thiết trí cơ quan trong mật thất, vốn chuyên dùng để đối phó
các võ lâm cao thủ. Cho nên, Kim Sư trưởng lão cũng vậy, Tạ tiên sinh cũng

vậy, khi vào mật thất đều lo lắng run sợ, chỉ một chút thiếu cẩn thận, lập tức bị
tan thây nát thịt.
Chỉ có một người xông vào rồi toàn thân lui ra được, đó là Đinh Bằng;
nhưng Đinh Bằng cũng phải hao tốn khá nhiều sức lực.
Bất cứ người nào chuyển qua một vòng trong đó rồi trở ra, đều không giữ
được vẻ điềm tỉnh như cũ; Đinh Bằng cũng không ngoại lệ.
Mặc dầu chàng đã cố trấn tĩnh, nhưng không dấu nổi Tiểu Hương, nhất là
bàn tay chàng đặt trên đầu Tiểu Hương còn hơi run rẩy.
Tiểu Hương cầm bàn tay chàng áp lên má mình, khiến Đinh Bằng bất giác
bóp nhẹ trên má cô bé một cái.
Lúc bình thường, nhất định Tiểu Hương đã nhoẻn miệng cười duyên, nhưng
hôm nay, cô bé lộ vẻ lo lắng, hỏi:
- Công tử đã qua một trận khích đấu?
Đinh Bằng than một hơi, nói:
- Phải, ta đã phát xuất liên tục bảy bảy bốn mươi chín đao, mới giữ được
toàn mạng ra đây.
Tiểu Hương kinh hãi:
- Trên thế gian còn có cao thủ chống đỡ được tới bốn mươi chín chiêu đao
của công tử?
Đinh Bằng cười một tiếng:
- Không phải người, mà là một căn nhà ma quái, bên trong đầy cơ quan và
ám khí.
- Cơ quan và ám khí cũng kinh động công tử phải xuất động thần đao?
- Nếu ngươi biết đó là loại ám khí gì, ngươi sẽ biết ngoại trừ cách ta phải
dùng đao, không còn biện pháp nào khác.
Tiểu Hương có một điểm tốt duy nhất, là không bao giờ chê bai ai; nàng tin
mỗi câu nói của đối phương. Đinh Bằng nói chỉ có đao mới giải quyết được vấn

đề, nên nàng tin đích xác không có phương pháp khác. Vì vậy, nàng chỉ hỏi:
- Có phải căn nhà đó rất trọng yếu?
- Ta tin là rất trọng yếu, vì Tạ Tiểu Ngọc đã theo lối đó chạy thoát. Ta chỉ
nhìn thấy có một địa đạo, nhưng không đuổi theo vào sâu.
- Vì sao?
- Vì ta không thể phát xuất được bốn mươi chín đao nữa.
Một đao đã có oai lực kinh thiên động địa, huống chi, phát xuất liên tục bốn
mươi chín đao; Tiểu Hương có thể tưởng tượng được mức cực nhọc chừng nào.
Nên nàng lại hỏi:
- Tạ Tiểu Ngọc đã trốn được?
- Ta không rõ, có thể trốn được, có thể còn núp trong đó, nhưng ta đã quyết
định không đuổi theo vào sâu trong địa đạo.
Tiểu Hương khẻ gật đầu:
- Vậy là đúng, công tử không nên đem thân mạo hiểm, vì có kiếm được Tạ
Tiểu Ngọc, công tử cũng không giết cô ta; nhiều lắm, chỉ hỏi cô ta vài câu là
cùng.
- Hả, tại sao ngươi biết rõ?
- Vì cô ta là con gái Tạ Hiểu Phong đại hiệp.
Đinh Bằng cất tiếng cười:
- Dù cô là con gái của ai, giả như đem tất cả chứng cớ ta góp nhặt trong mấy
hôm nay, cô ta có chết một ngàn lần cũng chưa đủ.
Tiểu Hương cũng cười một tiếng:
- Nhưng công tử vẫn không nỡ giết cô ta, vì công tử còn muốn biết bí mật
trên mình cô ta.
- Trên mình cô ta có bí mật gì?
- Lớn lắm. Cô ta là nữ chủ nhân Thần Kiếm sơn trang, tại sao cô ta muốn
biến một nơi ai nấy đều trọng vọng tôn kính, thành một nơi đầy khủng khiếp hãi
hùng.
Cô ta chỉ là một nữ nhi, tại sao có thế lực lớn như thế? Thần Kiếm

sơn trang
nổi danh thiên hạ, đều do một mình Tạ Hiểu Phong dựng nên, không có một
đám tư nhân đông đảo giúp việc; vậy mà, khi Tạ Tiểu Ngọc đến Thần Kiếm sơn
trang, đã mang theo rất đông thủ hạ, hình thành một thế lực lớn, cô ta lấy đâu ra
đông người thế?
Tại Thần Kiếm sơn trang, cô ta lớn gan lộng hành; ít nhiều, Tạ Hiểu Phong
cũng có nghe biết, nhưng với địa vị ông ta, cũng không dám nghe, dám hỏi tới,
hiển nhiên có ẩn tình gì khác; rút cuộc là lực lượng gì đã kiềm chế Tạ đại hiệp?
Đinh Bằng cười một tiếng, khen:
- Tiểu Hương, ngươi thật giỏi lắm, ngươi đã nói hết những lời ta muốn nói.
Đúng thế, ba nghi vấn này chưa được giải đáp, ta vẫn thấy ngủ không yên giấc.
Nếu ta giết cô ta, tất cả đầu mối sẽ đứt hết.
Tiểu Hương vẫn cười:
- Dù công tử biết rõ ba đáp án đó rồi, cũng vẫn không giết cô ta.
- Đây lại là lý do gì?
- Vì cô ta là một mỹ nhân rất xinh đẹp.
- Một cô gái xinh đẹp chẳng phải không đáng chết.
- Cũng có thể người khác có lý do giết cô ta, nhưng công tử không có lý do
tất yếu giết cô ta. Dù cô ta đã làm bao nhiêu chuyện đáng chết, nhưng chưa làm
hại đến công tử.
- Không phải cô ta khách khí đặc biệt đối với ta, mà vì không hại nổi ta.
- Đó cũng thế thôi, còn có một lý do trọng yếu nữa, tức là Tạ Hiểu Phong đã
chịu đựng nổi đứa con gái này, tại sao công tử không thể để cô ta sống?
Đinh Bằng cười:
- Tại sao chuyện ta làm có quan hệ với Tạ Hiểu Phong?
- Vì công tử coi ông ta là địch nhân duy nhất.
- Nói bậy, ta rất tôn kính ông ta, không có ý muốn đối địch ông ta.

- Đó cũng chẳng phải công tử biểu lộ đặc biệt hoan nghinh ông ta; mà muốn
dùng ông ta làm biểu hiệu để khích lệ mình.
- Đương nhiên, ông ta luyện kiếm của ông ta; ta luyện đao của ta; chúng ta,
mỗi người có phương thức sinh hoạt của mỗi người, tại sao ta phải học ông ta?
- Thế thì phải rồi, tuy công tử rất bội phục ông ta, nhưng trong đầu vẫn có
một ý niệm muốn vượt hơn ông ta; tuy không nhất định phải rút đao quyết đấu,
nhưng vẫn muốn đánh bại ông ta về phương diện khác.
Đinh Bằng cười hỏi:
- Có phải ta không nên có ý niệm đó chăng?
- Người khác có ý niệm này, có thể cho là cuồng vọng; nhưng công tử tuyệt
đối không phải; vì mức thành tựu trên đao pháp công tử, đã không kém mức tạo
nghiệp kiếm pháp của ông ta.
- Không, ta vẫn còn kém ông ta một bậc.
- Đó là trước kia, hiện tạ, tiểu tỳ cho rằng công tử đã không kém ông ta nữa!
- Tại sao ngươi nhận xét như vậy?
- Vì Tạ Tiểu Ngọc, con gái ông ta.
- Chuyện này có quan hệ con gái ông ta sao?
- Quan hệ rất lớn. Dù kiếm pháp ông ta cao thâm tới đâu; nhân cách cao
siêu bực nào, chỉ cần có cô con gái này, là khuyết điểm của ông ta; cho nên, chỉ
cần lưu lại mạng sống Tạ Tiểu Ngọc, tức là công tử có thể vượt qua ông ta.
Đinh Bằng lặng thinh, lời Tiểu Hương nói đã soi thấu tận thâm tâm chàng.
Thắng qua Tạ Hiểu Phong, là nguyện vọng dấu kín tận đáy lòng Đinh Bằng;
tuy ngoài miệng không thừa nhận, nhưng trong lòng luôn lấy đó tự khích lệ.
Cũng vì có Tạ Hiểu Phong, Đinh Bằng mới cảm thấy không mãn túc; mới
có hứng thú truy cầu tiến bộ không ngừng.

Nội tình về Tạ Tiểu Ngọc có phức tạp, có tà ác như vậy, Đinh Bằng cảm
thấy có chút mừng thầm. Tuy nhiên, chàng cũng vì Tạ Hiểu Phong có đứa con
gái như vậy, mà hơi bực bội cho ông ta. Nhưng nghĩ đến khi nội tình của đứa
con gái Tạ Hiểu Phong bị phát giác, sự tôn kính của người trên giang hồ với Tạ
Hiểu Phong sẽ bị suy giảm; sự đả kích này, phải chăng khiến Tạ Hiểu Phong
chán nản …
Đinh Bằng thường suy nghĩ vấn đề này, trong lòng cũng cảm thấy xấu hổ,
nhưng cũng chỉ một chút mà thôi, vì sự trụy lạc của Tạ Tiểu Ngọc, chẳng phải
do chàng tạo thành.
Cho nên, chàng cười một tiếng, nói:
- Ít ra, ta cũng có một điểm không bằng Tạ Hiểu Phong, đó là ta không có
con gái; dù sau này có con gái, cũng tuyệt đối không như Tạ Tiểu Ngọc của ông
ta.
Có đứa con gái như Tạ Tiểu Ngọc, e rằng Tạ Hiểu Phong cũng không sanh
được đứa thứ hai như thế nữa. Đinh Bằng cảm thấy rất an ủi.
Đây tuy là điểm không bằng Tạ Hiểu Phong, nhưng Đinh Bằng cam tâm tình
nguyện thừa nhận.
Đây cũng là điểm chàng cam tâm tình nguyện thừa nhận duy nhất không
bằng Tạ Hiểu Phong.
Chàng cũng tin rằng, không ai muốn con gái mình tranh khí trội hơn Tạ Tiểu
Ngọc.

Viên nguyệt loan đao

Hồi 28
TỬ VONG SƠN CỐC

Đây là một sơn cốc rất âm u, dù mặt trời chói lọi giữa trưa, trong sơn cốc
vẫn mây mù che phủ dày đặc.
Sơn cốc rất hẹp, quanh năm vụ khí mù mịt, không rõ nông sâu, tự nhiên
chẳng ai dám liều lĩnh leo xuống.
Trong vụ khí bốc lên một khí vị đặc biệt, khi mặt trời chiếu xuống, hiện lên
ánh sáng bảy màu rực rỡ.
Đây gọi là chướng khí, hàm chứa chất độc; tiều phu lạc đường tình cờ thấy
mấy con chim nhỏ bay ngang phía trên vụ khí, không cẩn thận, bị nhiễm một
chút hơi độc, lập tức dãy chết nhào xuống dưới đáy sơn cốc vô tận.
Cũng có người không rõ, vô tình đi tới cạnh sơn cốc, hít nhằm chút vụ khí,
lập tức ngã xuống hôn mê bất tỉnh.
Đây là một sơn cốc đượm vẻ chết chóc. Tử vong sơn cốc.
Cách cửa sơn cốc hai dặm, có người dựng một tấm biển gỗ, khuyên người đi
đường chớ tới gần, vì trong cốc có nhiều hung hiểm.
Một nơi đầy khủng bố như vậy, tự nhiên có nhiều lời đồn quái dị; điểm quái
dị nhất là trong cốc có Ma thần.
Ma thần là một nữ nhân rất xinh đẹp; nghe nói, có một tiều phu từng nhìn
thấy nữ nhân Ma thần cỡi trên vân vụ là đà lưng chừng sơn cốc.
Ngày thứ nhất, tiều phu này xuống núi trước mọi người còn tán dương mỹ
mạo của nữ nhân Ma thần, nhưng đến ngày thứ hai, toàn thân hắn đã sưng phù,
biến thành màu đen, nằm chết trên giường; kiểm tra tử thi, nhận thấy hắn bị
trúng một loại độc chướng rất lệ hại. Thế rồi, các phụ lão trong thôn đồn đại,
trong cốc có thần chướng lệ.
Kế đó, có kẻ hiếu sự hơn, đã dựng lên một ngôi miếu Chướng thần nương
nương, tạc một pho tượng nữ thần thờ trong miếu.
Vì gã tiều phu trông thấy Nữ thần đã chết, nên hình tượng nữ thần

chỉ tạc
theo luân quách đại khái do lời gã tiều phu kể lại; lại thêm thủ nghệ của thợ tạc
tượng không được cao minh lắm, nên pho tượng nữ thần trông giống như một phụ
nhân trung niên đẫy đà, chẳng có vẻ gì là mỹ miều.
Có điều, đèn hương trong miếu không lúc nào ngớt, do một lão bà bà trông
coi. Phàm người trúng chướng khí, đến miếu cầu xin một gói nhỏ tàn nhang đem
về uống, lập tức khỏi ngay, còn linh nghiệm hơn thầy thuốc cao minh.
Có người từng thử qua, đó là một du phương cử nhân, trúng độc chướng, ngụ
nơi khách sạn trong huyện thành, đã uống thuốc của mấy vị danh y trong vùng
cũng không khỏi bệnh. Thằng nhỏ theo hầu cử nhân đó, không rõ y nghe được
lời đồn từ đâu, đã đến miếu Chướng thần nương nương, cầu xin một bao tiên
phương, đem về cho chủ uống thấy kiến hiệu lập tức.
Rồi dần già, miếu chướng thần nương nương này đã có tiếng tăm. Vì vậy,
một hôm, có một đoàn xe rất hoa lệ tới, mọi người cũng chẳng lấy làm lạ, vì từ
mấy năm rồi, cũng thường có nhà giàu từ phương xa tới, cầu bái nương nương;
thậm chí, có người không trúng độc chướng, cũng đến cầu khấn xin thuốc.
Đoàn xe hào hoa này đến rất đột ngột, cũng khiến rất nhiều người chú ý;
khi tới, họ liền bao trọn một khách sạn lớn nhất trong trấn.
Bảy tám căn phòng đều được bao thuê. Khách trọ trong hai căn phòng từ
trước, cũng được họ mời dọn ra, vì lão quản gia tùy tùng chủ xe đã bỏ ra hai
mươi lạng bạc để mời họ dọn đi chỗ khác.
Tiền thuê trọ mỗi ngày chỉ có một tiền, bây giờ có người chịu bỏ ra hai mươi
lạng để xin họ dọn đi chỗ khác, hỏi có ai không nguyện ý?
Lão chủ khách sạn chỉ hận mình không đem hết người nhà vào trọ

trong
khách sạn.
Lúc lão quản gia hỏi hắn có phòng trống cho thuê không, hắn đã luôn miệng
nói có, rồi ân cần dẫn đi coi từng căn phòng trống.
Lúc đó, lão sợ đối phương không vừa ý chịu thuê; mỗi khi coi xong một
phòng, lão khách quản gia gật đầu một lần, chẳng nói được hay không; nên hắn
nghĩ chắc vuột mất món khách bở này. Ai ngờ, đến cuối cùng, lão quản gia chịu
bao trọn khách sạn, mà còn đích thân thương lượng với hai người khách trọ
trước, bồi thường cho họ hai mươi lạng bạc, xin họ nhường phòng.
Hai mươi lạng bạc, đã đủ bao trọn khách sạn, lão quản gia lại dùng để xin
nhường chỉ một căn phòng.
Sớm biết thế, lão chủ khách sạn đã đưa cả lão bà, con trai, con gái, cả thằng
nhỏ làm việc vặt trong nhà, tống mỗi người vào một căn phòng.
Mỗi người hai mươi lạng, tính ra thật uổng hết một trăm lạng bạc.
May, lúc đó lão quản gia lại hỏi:
- Có phải người nhà của ông chủ cũng ngụ cả trong khách sạn không?
Đây chẳng phải cơ hội đã tới rồi sao? Lão chủ khách sạn vừa định lắc đầu,
nhưng lão quản gia thấy hắn có ý muốn lắc đầu, liền chép miệng than:
- Thật xui cho ông chủ quá, bằng không, ông chủ đã kiếm được một khoản
tiền lớn.
Lão chủ khách sạn vội nói:
- Người nhà tại hạ đều làm việc ở đây, lão bà tại hạ làm dưới bếp, mấy đứa
con đều giúp việc bận rộn, cả nhà đều phải làm việc không ai rảnh, cũng không
thuê người làm. Làm ăn buôn bán nhỏ, chúng tôi không đủ lợi tức để thuê mướn
thêm người.
Lão quản gia cười một tiếng, nói:

- Vậy thì hay quá, lão phu không muốn có người lạ lộn xộn trong khi phu
nhân chúng tôi trọ tại đây. Thế này nhé, nhà ông chủ có bao nhiêu người?
- Không nhiều, bốn người, à không, năm người; hai vợ chồng tại hạ, một
đứa con gái, hai đứa con trai, gồm tất cả năm người. Lão đã kể cả thằng nhỏ
giúp việc vặt thành con mình, vì lão biết đối phương tính theo nhân khẩu, tự
nhiên thêm một người, thêm phần tiền.
Lão quản gia nói:
- Giả như ông chủ có mướn phổ kỵ, xin hãy nói rõ, để lão phu tiện thu xếp.
- Không có, chúng tôi làm ăn kiểu gia đình.
- Tốt, chúng tôi bao trọn khách sạn này của ông chủ, trả ông năm trăm lạng
một ngày, có điều, gồm cả năm người toàn gia ông chủ, mỗi người tính năm
mươi lạng một ngày trong đó, ông chủ có thấy nhiều quá không?
- Không nhiều! Không nhiều! Tiền bạc ai chê nhiều?
Lão quản gia cười:
- Được, chúng ta đã thỏa thuận rồi; chúng tôi ở mấy ngày chưa nhất định, ở
ngày nào trả tiền trọ ngày nấy; đây là ngày thứ nhất, hai trăm năm mươi lạng,
trả trước cho ông chủ.
Lão chủ khách sạn nhận ngân phiếu, tay còn hơi run; có điều, lão ta chưa bị
vui quá thành hồ đồ, vẫn còn biết tính toán, nên hỏi:
- Lão quản gia nói tiền thuê năm trăm lạng một ngày kia mà?
- Đúng vậy, giá thuê cả khách sạn năm trăm lạng, nhưng trừ ra năm nhân
khẩu gia đình ông chủ, mỗi người năm mươi lạng một ngày, tổng cộng là hai
trăm năm mươi lạng.....
- Tại sao lại khấu trừ tiền bạc thuộc nhân khẩu chúng tôi?
- Thì là thế đó, phu nhân nhà lão phu thích yên tịnh sạch sẽ, không muốn
người khác hầu hạ; mọi việc đều do người của lão phu đưa đến phục

dịch. Lão
phu đã thuê một khách sạn khác tại huyện bên cạnh, để cho gia đình ông chủ
đến ngụ tạm, tránh người nhà của ông chủ đụng đầu người nhà chúng tôi, còn
phải nuôi các vị ăn nữa. Cho nên, mỗi người khấu trừ năm mươi lạng đã là cao
giá lắm rồi phải không?
Lão chủ khách sạn thiếu điều muốn hộc máu; đương nhiên, lão chẳng thể
nói không phải. Sự thực, món lợi nhuận này cũng đã hậu hỉ đến độ không ai
ngờ.
Lão quản gia đưa tay vẫy gọi hai cỗ xe lại, có năm đại hán theo tới, mỗi đại
hán kèm một người gia đình lão chủ khách sạn đẩy lên xe. Lão chủ ngồi cùng
xe với thằng nhỏ làm việc vặt, lão thấy bộ mặt ngơ ngáo của thằng nhỏ, nó còn
hỏi tới hỏi lui, khiến lão muốn cho nó một nhát dao. Lão nghĩ bụng, vì thằng
chó đẻ mày mà mỗi ngày tao thất thiệt mất năm mươi lạng bạc; cho nên, khi
thằng nhỏ vừa hỏi câu thứ nhất, đã bị lão cho một tát tai nên thân.
o
Kim sư rất thận trọng, cung kính gõ cửa phòng; mới gõ tới tiếng thứ hai,
trong phòng đã có tiếng hỏi vọng ra:
- Ai đó?
- Bẩm thiếu cung chủ, là lão nô.
- Cửa không cài then, mời Kim lão bá vào.
Kim Sư đẩy cửa bước vào, bất giác đứng sững người.
Vì Tạ Tiểu Ngọc đang đứng chải tóc.
o
Chải tóc không có gì gây sợ hãi; hầu như mỗi nữ nhân đều chải tóc. Cả đến
lão thái bà đầu tóc đã rụng gần hết, chỉ còn lưa thưa ít sợi, cũng vẫn không bỏ
được thói quen chải tóc, mỗi ngày vẫn hao phí một khoảng thời gian khá dài,

cẩn thận nhẹ nhàng chải chuốt, sợ rằng bị rụng thêm mất vài sợi nữa.
Nhìn nữ nhân chải tóc là cái thú nhã tục cộng thưởng của nam nhân. Nhưng phải là mỹ nhân trẻ tuổi, xinh đẹp mới có thể sản sinh mỹ cảm này.
Vì mỗi động tác của người đẹp chải tóc đều nhẹ nhàng, mềm mại, man diệu, mà
còn tán phát khí vị đặc biệt trong không khí. Nước thơm là một loại hương liệu
đặc biệt nấu trong nước sôi, tạo thành một dung dịch quang nhuận, cho nữ nhân
dùng làm trơn mềm đầu tóc. Nữ nhân hiện đại, có đủ loại dầu thơm và nước
làm nhuận tóc, hoàn toàn không rõ sự thiếu thốn hương liệu của các bậc cô dì họ
trước kia dùng để chải tóc. Có điều, nam nhân hiện đại cũng thiếu hẳn lạc thú
nhìn ngắm người đẹp chải tóc.
Nhưng nhìn Tạ Tiểu Ngọc chải tóc, lại là loại tình cảnh khác.
Lúc nàng buông soã đầu tóc trên vai, khuôn mặt nàng từ nét tươi trẻ đầy sức
dụ hoặc, đột nhiên biến thành trang nghiêm, trở thành một vị thần thánh bất khả
xâm phạm. Nhất là lúc nàng mặc bộ y phục bằng sa trắng, càng lộ vẻ thuần
chân, chẳng khác một pho tượng nữ thần.
Thần vốn không phân nam nữ, tuy rằng có nam nữ khác biệt; nhưng dù nam
thần cũng vậy, nữ thần cũng thế, đều được cung phụng trên thần tọa, lúc thiện
nam tín nữ đến bái vọng, sự quan hệ tính biệt này rất ít.
Quan Thế Âm là nữ bồ tát, nhưng khi người ta vào miếu cúng vái, niệm
Quan Thế Âm Bồ Tát, không ai niệm thêm chữ nữ vào câu niệm.
Nhưng Tạ Tiểu Ngọc cho người nhìn ảnh hưởng tuyệt đối là một pho nữ
thần.
Trong lớp sa mỏng mờ ảo, bộc lộ đặc trưng của nữ tính sỡ hữu, nhưng đó chỉ
đem lại một mỹ cảm, một loại mỹ cảm thần thánh trang nghiêm; hình

như toàn
thân nàng đều phát xuất luồng quang mang thánh khiết, khiến người nhìn không
dám có ý nghĩ mạo phạm.
Kim Sư chỉ nhìn nàng một cái, tự trong đáy lòng đã khơi dậy ý niệm kiên
thành, nguyện ý cống hiến tất cả, hy sinh trước một vị thần.
Tạ Tiểu Ngọc nhỏ nhẹ cười:
- Mời Kim lão bá ngồi.
Kim Sư không ngồi mà quì xuống.
Tạ Tiểu Ngọc chưa quay đầu ra, Kim Sư chỉ thấy hình nàng trong tấm gương,
nhưng nét cười vô tà, giọng nói vô tà đó, khiến toàn thể con người ông ta đã
bước vào trạng thái không linh vô ngã.
Tạ Tiểu Ngọc không biết Kim Sư đang quỳ, vẫn cười, hỏi:
- Kim lão bá đã liên lạc rồi chưa?
- Dạ rồi, ngày mai cung chủ sẽ triệu kiến trước khi mặt trời mọc.
- Mẫu thân chịu gặp điệt nữ?
- Người vốn không chịu, nhưng sau khi nghe lão nô trình bày sự thể khẩn
cấp, cung chủ mới đáp ứng.
- Tại sao mẫu thân trốn tránh trong vùng hoang sơn u tịch này?
- Cung chủ muốn thanh tịnh, cách xa nhân thế.
- Chỗ này không thanh tịnh; nhất là người lại bày ra những chuyện thần kỳ
quái đản, sao còn có thể yên tịnh được?
- Cung chủ mượn danh Thần lệ chướng, khiến mọi người sợ hãi, không ai
dám đến nạp mạng; đó là một vị thần ai nấy đều kính nhi viễn chi.
- Đó cũng chỉ loè bịp được người thôn quê bình thường; nếu gặp người có võ
công, họ sẽ không tin lời đồn mê tín, mà còn tìm cách tra xét cho ra gốc ngọn, sự
thực.
- Mấy năm trước, đã có không ít loại người này, nhưng chúng đều nhiễm độc
khí lệ chướng, phơi thây trước cửa cốc, nên không còn ai dám đến nộp mạng
nữa.

Tạ Tiểu Ngọc cười một tiếng, nói:
- Đó chỉ là lũ phàm phu tục tử; gặp cao nhân chân chính thì độc khí lệ chướng không thể làm gì được họ.
- Cung chủ ẩn cư tại đây, không tranh chấp với đời, cao nhân chân chính sẽ
không tới quấy nhiễu.
- Chưa chắc, may mà chưa gặp Đinh Bằng, lòng hiếu kỳ của con người này
rất nặng.
Kim Sư không biết trả lời sao, chỉ biết im lặng.
Tạ Tiểu Ngọc quay đầu ra, mới thấy Kim Sư đang quỳ, bất giác giật mình,
hỏi :
- Kim lão bá làm gì thế, xin mời mau đứng dậy?
- Lão nô thấy bảo tướng trang nghiêm của Thiếu cung chủ, không dám mạo
phạm.
- Hả? Điệt nữ có ma lực như thế sao? Có thể khiến một vị trưởng lão Ma
giáo như Kim lão bá phải thần phục sát đất như thế sao?
- Phải, đó không phải là ma lực, mà là một loại thần lực. Bảo tướng thánh
khiết lẫm liệt của Thiếu cung chủ, đủ khiến bất cứ ai đều phải khuất tất (quỳ
gối).
- Gồm cả nữ nhân sao?
- Theo lão nô nghĩ, bất luận già trẻ nam nữ đều như thế.
- Nói vậy, điệt nữ nên dùng tư thái này để xuất hiện.
- Phải, chỉ tiếc trước kia lão nô chưa thấy. Nếu thiếu cung chủ dùng diện
mạo này xuất hiện trần thế, thiên hạ đã nằm trong tay rồi.
Tạ Tiểu Ngọc cười một tiếng:
- Điệt nữ đã biết điểm này rất lâu trước kia.
- Ủa! Tại sao thiếu cung chủ phát hiện được?
- Từ lúc điệt nữ còn mang thân phận Ngọc Vô Hà làm lão đại của Liên Vân
Thập Tứ Sát; có lần, vì một chuyện khẩn cấp, đã gọi tất cả bọn họ vào, trong lúc
điệt nữ đang chải tóc, kết quả bọn họ đều quỳ xuống.
- Thiếu cung chủ đã phát hiện năng lực thiên phú của mình như thế,

nên cố
vận dụng thêm mới phải.
Tạ Tiểu Ngọc cười, lắc đầu:
- Điệt nữ đã có tính làm như vậy, nhưng sau bỏ qua.
- Tại sao?
- Vì từ sau lần đó, trong bọn Liên Vân Thập Tứ Sát, ai thấy điệt nữ cũng đều
sợ hãi cung kính, cả thở mạnh cũng không dám.
- Đó là loại cảm giác tôn kính phát xuất từ nội tâm. Hiện giờ chính lão nô
cũng vẫn chưa dám thở mạnh.
- Nhưng điệt nữ không muốn làm thế.
- Vì sao? Mục đích của thiếu cung chủ là chinh phục thiên hạ; đó là phương
pháp rất dễ thành công.
- Điệt nữ muốn thu phục thiên hạ, không muốn bắt thiên hạ khuất tất.
- Thiếu cung chủ có mệnh lệnh gì, lão nô nhất định vạn tử bất từ.
- Hả? Nếu điệt nữ muốn lão bá đứng dậy ôm lấy điệt nữ.
- Chuyện này lão nô không dám.
- Nếu có người kê đao vào cổ, bắt buộc lão bá?
- Lão nô đành chịu lãnh một đao, chứ không dám mạo phạm thiếu cung chủ.
Tạ Tiểu Ngọc cười một tiếng, nói:
- Đó là nguyên nhân điệt nữ không muốn làm; điệt nữ không muốn làm một
người ngồi trên cao chót vót, giống như mẫu thân điệt nữ.
Kim Sư bất giác ngạc nhiên:
- Thiếu cung chủ chưa gặp qua cung chủ?
- Chưa, bắt đầu khi ba tuổi, các vị đã đem điệt nữ ra khỏi vòng tay mẫu thân;
mãi đến bây giờ chưa gặp mẫu thân lần nào.
- Tại sao thiếu cung chủ biết giống như cung chủ?
- Là do các vị nói, từ nhỏ đã nghe các vị nói điệt nữ giống hệt mẫu thân; cả
phụ thân điệt nữ nữa.
- Tạ đại hiệp cũng nói thiếu cung chủ giống cung chủ?
- Phải, cho nên ông ta không thích điệt nữ, lãnh đạm với điệt nữ, không coi
điệt nữ là con gái ông ta.
- Cung chủ và thiếu cung chủ đều không phải người phàm tục, vì vậy

mới có
cảnh ngộ phi phàm, nhất thiết không thể đòi hỏi giống thường nhân.
Trước kia, Tạ Tiểu Ngọc đã không biết bao nhiêu lần nghe luận điệu này;
mỗi lần nàng tỏ vẻ oán hờn, đều có người khuyên nàng như vậy.
Mỗi lần nghe nói như thế, đều khiến nàng tạm quên tất cả, khơi dậy hùng
tâm. Hôm nay, lại nghe Kim Sư trưởng lão kể lại một lượt những lời như vậy,
hậu quả thâu được ngoài ý tưởng của Kim Sư.
Vì Tạ Tiểu Ngọc đã không còn là tiểu hài tử nữa, không bị cổ hoặc giống
trước, nàng tự mình đã có cảm xúc ái, ố, hỷ, nộ; mà vì sinh hoạt của nàng còn
phức tạp gấp trăm ngàn lần người khác; thì mức cảm thụ này cũng sâu hơn gấp
trăm ngàn lần nữa.
Lúc nói lại những chuyện như lão sinh thường đàm, Kim Sư tự mình không
tin, mà cũng không mong Tạ Tiểu Ngọc tin tưởng. Chỉ trong lúc cần thiết, ông ta
nói vài câu lấy lệ mà thôi.
Không dè lần này, trong ánh mắt Tạ Tiểu Ngọc bỗng lộ vẻ khác lạ, giống
như một đứa trẻ bỗng dưng tìm lại được món đồ đánh mất từ lâu.
- Điệt nữ thực có khác người thường sao?
- Phải, thiếu cung chủ dị bẩm trời sanh, thật chẳng phải người thường có thể
sánh kịp.
- Dị bẩm trời sanh, loại dị bẩm gì?
Kim Sư ngẫn người, ông ta chỉ tùy tiện nói một câu, chẳng phải cố ý phô
diễn. Lúc Tạ Tiểu Ngọc còn nhỏ, đã có biểu hiện rất đặc biệt như thế; có điều,
điểm đặc biệt này rất khó dùng lời nói ra cho người khác hiểu.
Thí dụ như, lúc nàng bảy tám tuổi, đã có ma lực nữ tính; tình cờ nhoẻn
miệng cười một tiếng, đã khiến một đại nam nhân mê si. Mê si giống một nam
nhân mê si một nữ nhân thực thụ.

“Ngươi giống hệt mẫu thân ngươi, vưu vật trời sanh, là yêu nữ mê chết đàn
ông, là hồ ly tinh trời sanh”.
Những lời này Kim Sư chỉ nghĩ trong bụng, chớ không dám nói ra, nhưng ông
ta vẫn cần phải có câu trả lời.
Mỗi lần Tạ Tiểu Ngọc hỏi, nhất định phải trả lời, mà trả lời cần phải cho
nàng vừa ý mới được.
Đây cũng là do tự họ quá chiều chuộng nàng tạo thành. Kim Sư với Ngân
Long, cũng như rất nhiều người xuất thân như họ, đều đã cam tâm tình nguyện
để mẹ con nàng xỏ mũi dắt đi, không màng tất cả, làm ra những chuyện mà
chính họ cũng không dám tưởng tượng. Tại sao vậy?
Kim Sư đã từng nhiều lần tự hỏi mình, nhưng chưa bao giờ tìm được câu trả
lời.
- Lão nô cũng không biết cắt nghĩa dị bẩm là gì? Đây là câu trả lời rất thông thường.
Hai mẹ con Tạ Tiểu Ngọc, nếu như có dị bẩm trời sanh gì, đại khái là một
loại ma lực; ma lực có thể sai khiến người ta đi làm chuyện “ mạc danh kỳ diệu”
(không gọi ra tên).
o
Thiếu cung chủ trời sanh có một khí chất oai nghiêm, khiến người khác
không dám ngước mặt nhìn thẳng, tâm duyệt thành phục, cúi đầu nghe lệnh.
Đây là câu trả lời của Kim Sư sau khi đã suy nghĩ cẩn thận; một câu trả lời
rất khéo léo.
- Mẫu thân điệt nữ từ nhỏ cũng có năng lực như vậy?
- Phải, Cung chủ từ nhỏ đã có năng lực khiến thiên hạ thần phục quy hóa.
Người nào gặp cung chủ, cũng đều bất giác tự thần phục dưới chân cung chủ.
- Nhưng bà vẫn chưa nắm được thiên hạ trong tay?

- Đó là vì cung chủ đã quen biết một nam nhân không đáng quen biết, đánh
mất lòng tin của mình.
- Nam nhân đó là phụ thân điệt nữ?
- Phải, Tạ đại hiệp là nhất đại kiếm thần, mà cũng là một nam nhân không
nữ nhân nào chinh phục được.
- Giống như Đinh Bằng?
Kim Sư đáp rất lẹ:
- Phải, cả hai đều cùng một loại người; vì vậy, tốt nhất, thiếu cung chủ nên
tránh xa hắn.
- Có thể được không? Khi chúng ta muốn làm gì, hắn đều tìm đến.
- Vậy chỉ còn cách hủy diệt hắn.
Tạ Tiểu Ngọc than một hơi:
- Kim lão bá chẳng phải là người thứ nhất khuyên điệt nữ làm như thế; điệt
nữ đã từng thử qua, trong đầu luôn tính toán tìm cách; điệt nữ không giống mẫu
thân, quả đoán nhẹ dạ; điều này lão bá đã nhận thấy.
- Phải, thiếu cung chủ có phách lực hơn cung chủ năm xưa.
- Nhưng điệt nữ không hủy diệt được Đinh Bằng, chẳng phải không nỡ lòng
hạ thủ, mà là không hủy được.
Lặng lẽ một chập, Kim Sư biết câu nói của Tạ Tiểu Ngọc là sự thực, chứ
không phải nàng thối thác; sau khi thấy một chiêu đao của Đinh Bằng, lão đã
đem lòng rất hãi sợ đối với chàng trẻ tuổi này.
- Mẫu thân điệt nữ ẩn cư thâm sơn lâu năm, có phải luyện võ công?
- Phải, cung chủ phát hiện tự mình không thể chinh phục được Tạ Hiểu
Phong, nên đã thề sẽ thắng ông ta bằng võ công.
- Có khả năng được như thế không?
- Đã nhiều năm cung chủ chưa va chạm thế sự, chỉ lấy tình trạng Tạ Hiểu
Phong lúc trước làm tiêu chuẩn; hoặc giả có khả năng vượt quá ông ta. Nhưng
trong những năm vừa rồi, Tạ Hiểu Phong cũng trong sự tiến bộ; cứ xem tình

hình lúc ông ta gặp gỡ Đinh Bằng, thì công lực ông ta đã tiến tới cảnh giới cao
siêu khác, cung chủ tuyệt chẳng thể theo kịp.
- Thế tại sao các vị không cho bà hay?
Kim Sư lại lặng lẽ một lát mới trả lời:
- Từ nào tới giờ, cung chủ không chịu nghe ai khuyến cáo, chỉ nhìn thế giới
bằng con mắt của chính mình.
- Theo cách đó có thể thành sự không?
Kim Sư nghĩ một chút mới đáp:
- Không thể, cho nên, chúng lão nô mới kỳ vọng vào thiếu cung chủ.
- Các vị cho rằng điệt nữ có nhiều hy vọng hơn mẫu thân?
- Thiếu cung chủ lúc bắt đầu đã tiếp xúc tình đời rộng lớn, tự nhiên cách
nhìn cũng sâu xa hơn cung chủ; thêm nữa, Thiếu cung chủ còn có Thần Kiếm
sơn trang, thế gia nổi tiếng trợ thế, quả thực có cơ hội tốt đẹp hơn cung chủ
nhiều.
- Giả như điệt nữ dùng thân phận Tạ gia đại tiểu thư mà còn hữu dụng, thì
không thể để mẫu thân tìm cách hủy diệt phụ thân điệt nữ, có phải không?
- Chuyện này..... chỉ có đích thân thiếu cung chủ nói với cung chủ, còn lão
nô không dám xen lời. Có điều, thiếu cung chủ cũng có thể yên tâm, vì mức
thành tựu của Tạ đại hiệp lúc này, đã không thể có bất cứ người nào hủy diệt
được.
o
Rạng sáng, mặt trời chưa mọc, phía đông một vầng ráng đỏ rực rỡ.
Đây là lúc chướng khí trong núi bốc lên rất lệ hại; trong tử vong cốc tối om,
phía trên vụ khí bốc lên nghi ngút hiện nhiều màu sắc chói lòa.
Cảnh tượng chẳng khác một khung cửa lớn địa ngục; trời đất như phủ trùm
một tầng ma ý.
Tạ Tiểu Ngọc ăn mặc sang trọng như một thiếu phụ đại gia, dẫn Kim Sư

theo sau khúm núm.
Trước cửa miếu chướng thần nương nương, đã có rất nhiều dân quê hiếu kỳ
tụ tập; họ ẩn núp tại những nơi kín đáo, để coi xem một vị thiếu phụ xinh đẹp
đến cầu đảo xin thuốc cho trượng phu nhiễm bệnh độc chướng lâu ngày chưa
khỏi. Phải chăng có được Chướng thần nương nương đáp ứng giúp chữa hay
không?
Ba lần quỳ gối, chín lần khấu đầu, tiến nhang, hiến lễ vật, đúng theo nghi
thức.
Chấp lễ là một lão bà tỳ khí quái dị, nét mặt lầm lì, không vì khách đến cầu
đảo thuộc loại đặc biệt mà có chút thay đổi.
Khấu bái xong, đúng như tiền lệ, một trương giấy rơi xuống trước thần án.
Trương giấy trắng như tuyết, trên mặt không có chữ; sau khi hơ trên lửa mới
hiện ra nét chữ.
Thông thường đều là toa thuốc chướng thần cho người cầu đảo biết phải
uống thuốc gì.
Nhưng hôm nay, thần thị trên trương giấy hình như không phải toa thuốc.
Sau khi xem xong thần thị, thiếu phụ rảo bước đi ra bờ vực sơn cốc. Lúc
này, lão quản gia mới bước tới coi qua trương giấy đã được hơ qua trên lửa, lão
vội vàng đuổi theo thiếu phụ, lớn tiếng kêu:
- Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, không được.....
Lúc lão theo đến bờ vực, thiếu phụ đã tung mình nhảy xuống sơn cốc, khuất
dạng vào lớp sương mù dày đặc sâu thẳm.
Những người núp trong bóng tối có người nhắm mắt, còn dám nhìn đều thốt
lên tiếng kêu hoảng sợ.
Lão quản gia chạy theo tới bờ vực, với tay định túm vạt áo thiếu phụ kéo lại

nhưng không kịp. Lão đứng bên bờ vực, ngơ ngác thất thần, rồi run giọng thổn
thức:
- Thiếu phu nhân, hãy đem lão nô đi theo với, bằng không, lão nô trở về,
biết ăn nói ra sao với thiếu chủ.
Thế rồi, lão cũng lao đầu xuống sơn cốc; lần này, một số người núp trong
bóng tối đã hiện thân vàcùng thốt tiếng la hoảng. Họ không thể ngăn cản được
tấn bi kịch xảy ra; chỉ biết đứng nhìn hai mạng người sống cùng nhảy xuống tử
vong cốc.
Họ xúm nhau trước thần án Chướng thần nương nương, đọc hàng chữ trên
tấm giấy trắng.
o
“ Chồng ngươi đắc tội chướng thần, đáng lý nhiễm bệnh đến chết; ngươi chỉ
có cách xả thân làm thị nữ dưới tòa bổn thần y mới được thoát chết”.
Cho nên, họ đã nhảy xuống vực thẳm sơn cốc.
o
Một thiếu phụ kiên thành, vì muốn cứu sinh mệnh trượng phu, đã xả thân
nhảy xuống tử vong cốc.
Một lão bộc trung nghĩa, cũng theo chủ nhân nhảy xuống tử vong cốc.
Từ nay, tử vong cốc lại thêm một chuyện thần thoại, tăng gia không ít tính
chất cảm động lòng người.
Người chồng thiếu phụ bị nhiễm độc chướng có khỏi bệnh hay không?
Không ai rõ, vì đám bộc nhân tùy tùng đều đã lén bỏ đi, không rõ họ đi đâu
nên không biết hỏi ai cho ra manh mối. Có điều, chẳng ai nghi ngờ, vì năm đó
chính là thời kỳ mọi người đều tin tưởng cực đoan về chuyện quỷ thần.
o
Lời thần thị trên trương giấy trắng được loan truyền qua lại, cuối

cùng, trang
giấy đã thần bí thất tung, đưa đến một nơi. Trước mặt một lão nhân. Lão nhân cùng một lão phụ, ngồi coi trang giấy có hàng chữ thần thị, lão
nhân nhếch mép cười lạnh một tiếng:
- Thì ra nó trốn tại chỗ đó, trách nào, nhiều năm ta không tìm được tung tích
của nó.
Lão phụ bèn nói:
- Chúa công, nó đã ẩn trú, xa lánh thế gian, thôi bỏ qua đi, hà tất phải bận
tâm đến nó nữa?
- Không bận tâm sao được, cả một cơ nghiệp của ta bị bại hoại trên tay nó,
ta quyết không thể tha nó.
Lão phụ trầm mặc giây lát, mới nói:
- Chúa công cũng không nên trách tất cả cho nó, tự bản thân chúng ta cũng
có sai lầm.
- Sai lầm lớn nhất của ta, làta đã thu dung và cho nó sống; nếu ta sớm biết
đó là họa thủy.....
Lão phụ ngắt lời:
- Chúa công nhẫn tâm được không? Chúa công có thể quên được câu thơ
khắc trên đao " Đêm xuân lầu vắng nghe mưa rơi" chăng? Nó là con gái của bà
ấy, không chừng cũng là con gái của chúa công?
Sát khí dữ dằn trong ánh mắt lão nhân tiêu tan, thay vào là một niềm ngậm
ngùi, ông ta thở dài một tiếng, nói:
- Ta thực khó tin, một nữ nhân thánh khiết như bà ta, lại sanh hạ được đứa
con gái như thế.
Lão phụ cũng khẻ than:
- Thánh với Ma chỉ sai biệt đường tơ kẻ tóc; chúa công đã phụ rẫy mẫu thân
nó trước.
- Ta.....hừ...hừ, phu nhân không rõ.....
- Chúa công, lão thân không rõ giữa hai người xảy ra chuyện gì,

chúa công
không chịu nói; những người biết chuyện cũng không chịu nói. Có điều, lão
thân biết rõ, khi con nhỏ đó đến, là một đứa bé rất khả ái, ai thấy cũng thương;
sở dĩ nó biến thành như vậy, cũng là do chúng ta không khéo dạy dỗ nó.
Lão nhân bỗng đứng dậy, vỗ bàn, giọng rất kiên quyết:
- Không được, ta không thể dung túng cho nó náo loạn nữa; nó hủy ta đủ
rồi, không thể để nó hủy Đinh Bằng nữa.
- Làm sao nó hủy được Đinh Bằng?
- Nếu phu nhân biết người nhảy xuống vực sơn cốc là ai, phu nhân sẽ biết
người đó ảnh hưởng tới Đinh Bằng như thế nào.
- Là người nào?
- Là Kim Sư và Tạ Tiểu Ngọc.
- Tạ Tiểu Ngọc? Chẳng phải con gái Tạ Hiểu Phong sao? Tại sao lại dính
líu tới Kim Sư?
- Ta không rõ lắm, nhưng tất nhiên giữa chúng có quan hệ rất mật thiết.
Đinh Bằng từng tại vùng phụ cận Thần Kiếm sơn trang chém chết Ngân Long.
Lão phụ trầm mặc giây lát, mới nói:
- Tuy lão thân không tán thành ý kiến chúa công, nhưng từ nhiều năm nay,
lão thân luôn phục tùng mỗi chỉ thị của chúa công; lão thân tin, mỗi chỉ thị của
chúa công đều chính xác. Bây giờ chúa công muốn lão thân làm gì?
- Tại sao phu nhân biết ta muốn phu nhân đi làm công chuyện?
Lão phụ cười một tiếng, nói:
- Chuyện rất dễ đoán hiểu; mấy năm rồi, chúa công rất ít bàn bạc công
chuyện với lão thân; nhưng hôm nay chúa công gọi lão thân đến, cùng coi trang
giấy, đó là có chuyện muốn lão thân đi làm.
Lão nhân ngưng một chút, mới than:
- Đúng vậy phu nhân, chuyện này nhất định phải cần phu nhân và Đồng Đà

đi một chuyến mới xong; công lực của ta đã chuyển di đại bộ phận cho Đinh
Bằng, không còn đủ sức giải quyết chuyện này nữa.
- Chúa công muốn Đồng Đà cùng đi với lão thân?
- Phải, chẳng những hai người cùng đi, mà còn dẫn tất cả hảo thủ bên cạnh
chúng ta đi theo nữa.
- Như vậy sao được. Bên cạnh chúa công chẳng thể không có ai bảo vệ.
- Ta cần người bên cạnh làm gì? Hiện tại, ta đã là một lão nhân vô dụng,
chẳng còn ai để ý ta nữa.
- Không phải chúa công tính chuyện trò đùa chứ?
- Không, ta không tính chuyện trò đùa. Ngân Long và Thiết Yến tuy đã
chết, nhưng họ còn có Kim Sư, Đồng Đà có thể miễn cưỡng chống cự được. Còn
con tiện nhân đó, chỉ phu nhân mới có thể ứng phó. Bên cạnh chúng còn có
người khác nữa, cho nên, phu nhân cần phải đem theo tất cả hảo thủ đi.
- Chúng ta tính liều mạng?
Sắc mặt lão nhân trở nên rất trang trọng:
- Phải, giết sạch không tha một tên; đây cũng là một lần thanh lý môn hộ.
Lão phụ như còn muốn nói gì thêm, nhưng lão nhân đã xua tay:
- Phu nhân không cần nói nữa, chuyện này ta đã suy nghĩ chín chắn ba bốn
lần mới hạ quyết định, tuyệt chẳng phải làm chuyện nông nổi. Dù Ma giáo bị
hủy diệt, cũng chẳng thể từ trong tay ta để lại một chút họa hại.
Lão phụ lặng thinh suy nghĩ giây lát mới nói:
- Thôi được! Nếu chúa công đã quyết định, lão thân nhất định sẽ tuân theo.
Lão thân biết chúa công chẳng phải người khinh suất hạ quyết định.
- Cảm tạ phu nhân đã tín nhiệm ta.
Lão phụ nhìn lão nhân, hiển lộ thâm tình trong ánh mắt; tuy họ đã kết nghĩa
gần sáu mươi năm, nhưng thâm tình chưa hề sút giảm.
Có điều, lão phụ chợt có cảm giác bi ai, bà ta phát hiện vị trượng phu

vĩnh
viễn trẻ trung của bà, bỗng có vẻ già nua.
Các ngươi yên tâm ra đi, nơi đây rất vắng vẻ, không ai tìm tới đâu; ta sẽ
đích thân xuống bếp nấu mấy món ăn đãi các người, chúc các người thắng lợi
thành công trở về.
Lão nhân đứng ngoài cửa cốc vui vẻ tiễn đoàn người ra đi, khiến đoàn người
được tiễn đưa đều rất hứng khởi.
Giọng Đồng Đà rất cao hứng:
- Hình như tâm tình chúa công lần này rất vui vẻ cởi mở. Ba mươi năm rồi,
thuộc hạ chưa lần nào thấy chúa công cao hứng như hôm nay.
- Phải, đây là một quyết định lớn nhất trong đời chúa công, phát xuất mệnh
lệnh truy sát Thiên Mỹ.
- Đáng lẽ chúa công nên phát xuất mệnh lệnh này đối với con tiện nhân đó
từ sớm, thuộc hạ đã chờ mệnh lệnh này lâu lắm, cuối cùng hôm nay cũng đã tới.
- Đồng Đà, ngươi không rõ tâm tình của chúa công.
- Thuộc hạ biết, các vị vẫn cho rằng Thiên Mỹ là con gái chúa công, nên
không nhẫn tâm đối phó nó.
- Chẳng lẻ không phải sao? Tính theo tuổi của nó, cũng không sai mấy.
- Thuộc hạ biết tuyệt đối không phải.
- Sao? Tại sao ngươi biết?
- Thuộc hạ biết, mọi người đều cho rằng Nhược Liễu phu nhân là vị thánh nữ
trinh tiết; ngoài chủ nhân ra, không có người đàn ông thứ hai nào khác; chỉ có
thuộc hạ biết rõ bà ta là một dâm phụ.
- Đồng Đà, tại sao ngươi dám nói thế?
- Thuộc hạ dám nói, vì thuộc hạ có chứng cớ.
- Chứng cớ gì?
- Bà ta đã có lần cám dỗ thuộc hạ.
- Cám dỗ ngươi ? Lúc đó ngươi bao lớn ?
- Thuộc hạ mới mười bốn tuổi, căn bản chưa biết chuyện đời; nhưng

bà ta
mỗi ngày đều không thể thiếu đàn ông. Hôm đó, các nam nhân đã vắng hết,
nên bà ta tìm tới thuộc hạ, dùng đủ cách dẫn dụ thuộc hạ lên giường; may thuộc
hạ chưa thực sự đụng tới bà ta thì chúa công về tới.
- Hả! Tại sao ta không biết chuyện này?
- Đó là điểm nhân từ của chúa công; trước sau chúa công luôn che dấu
khuyết điểm cho người khác. Thuộc hạ còn nhớ hôm đó, chúa công vừa bước
vào cửa, bà ta liền nhảy dựng lên, khóc lóc kể lể với chúa công là thuộc hạ đã
vô lễ toan làm bậy với bà.
- Chúa công làm sao?
- Chúa công chỉ cười một tiếng, nói thuộc hạ vốn còn là đứa trẻ, huyết khí
đang thịnh, mà bà lại xinh đẹp như vậy, tự nhiên nó không tránh khỏi xung động.
Rồi chúa công kêu thuộc hạ xin lỗi bà ta, cam đoan sẽ không tái phạm; và mọi
người nên quên chuyện này đi.
- Như vậy, chúa công vẫn tin ngươi chủ động muốn làm bậy với bà ta?
Đồng Đà cúi đầu nói:
- Sự thực, tình cảnh thuộc hạ hôm đó cũng khó thể tự biện bạch, vì thủ đoạn
dụ dỗ đàn ông của Nhược Liễu phu nhân rất cao minh, bà ta đã trong lúc hữu ý
vô ý, khơi dậy lửa tình của đàn ông, khiến đàn ông tự cắn câu, như con thiêu
thân lao vào ngọn lửa sáng.
- Chúa công có biết cá tính đó của bà ta không?
- Sau này thuộc hạ không rõ, nhưng hôm đó, hình như chúa công không rõ.
- Chúa công đã rất rộng lượng tha thứ cho ngươi.
- Phải, cho nên, thuộc hạ cảm kích, trọn đời trung trinh với chúa công.
- Chắc bọn Kim Sư cũng khó tránh khỏi bị dụ hoặc, vì tuổi tác của họ lớn

hơn ngươi.
Đồng Đà trầm tư một lúc mới nói:
- Thuộc hạ nghĩ chắc khó tránh; cho nên, bọn họ đã trung tâm bảo vệ giúp
đỡ Thiên Mỹ, đều là vì điểm quan hệ này.
- Tại sao ngươi lại có thể khẳng định Thiên Mỹ không phải con gái chúa
công?
- Vì bàn tay phải Thiên Mỹ có sáu ngón.
- Đây lại kể là chứng cớ gì?
- Ngón tay dư là di truyền, chúa công không có ngón tay dư.
- Người trong Ma cung đều không ai có; hoặc giả đây là di truyền cách từ
mấy đời trước.
- Thuộc hạ biết một người có ngón tay dư này, nhưng y không phải người
trong Ma cung, người đó là thúc thúc của thuộc hạ, có đến thăm thuộc hạ một
lần.
- Người đó thì sao?
- Ít lâu sau, Nhược Liễu phu nhân đã thần bí thất tung, chúng thuộc hạ khắp
nơi tìm kiếm không thấy tung tích của bà ta. Mãi đến bốn năm sau, mới có
người bồng Thiên Mỹ tới.
Chuyện đó làm sao chứng minh; lúc bấy giờ Thiên Mỹ cũng đã hơn ba tuổi,
nếu lúc bấy giờ bà ta mang thai, thì chính cũng hợp với tuổi lớn của Thiên Mỹ.
Đồng Đà lắc đầu, nói:
- Thuộc hạ thấy Thiên Mỹ có ngón tay dư, trong lòng nghi ngờ, thuộc hạ đã
tìm dịp trở về làng cũ một chuyến, dò xét tin tức, kết quả được biết, Nhược Liễu
phu nhân đã tư bôn theo thúc thúc thuộc hạ đến tiềm cư tại gia hương thuộc hạ.
- Thúc thúc ngươi cũng rất có thủ đoạn.
- Ông ta vốn là một mỹ nam tử, lại khéo ăn nói, biết cách chiều chuộng đàn
bà. Nhược Liễu phu nhân tư bôn theo ông ta, chuyện chẳng có gì

đặc biệt;
nhưng thuộc hạ dò biết hai người đã sanh được một đứa con gái.
- Tức là Thiên Mỹ?
- Phải, đứa bé gái đó vừa sinh ra đã lớn hơn mọi đứa khác; lúc đưa đến Ma
cung nói là hơn ba tuổi, nhưng thực tế chỉ mới hơn hai tuổi.
- Nói vậy, Thiên Mỹ là con gái của thúc thúc ngươi, cũng là đường muội của
ngươi; lúc nó được đưa đến Ma cung chỉ mới hơn hai tuổi, thì đích xác không
phải cốt nhục của chúa công.
Đồng Đà mặc nhiên, lão phụ lại hỏi:
- Tại sao họ lại đưa con gái họ đến cho chúng ta thu dưỡng?
- Thúc thúc thuộc hạ nguyên là một người phong lưu tuyệt đỉnh, sau khi ông
ta dụ Nhược Liễu tư bôn đi theo sống chung, tự nhiên phải một lòng một dạ, tuân
theo quy củ, không dám ra ngoài bê tha. Hai năm đầu không xảy ra chuyện gì,
sau thúc thúc thuộc hạ vì muốn luyện một loại võ công đã có phần lạnh nhạt vợ
con, nên bà ta lại không an phận ở mãi trong nhà.
- Một người đàn bà như bà ta vốn rất khó chịu được cảnh tịch mịch.
- Thúc thúc thuộc hạ không khoan hồng đại lượng như chúa công, nên khi
bắt được gian tình của bà, ông ta đã một đao chém chết hai người, rồi cũng tự
sát.
Lão phụ lặng lẽ một lúc, mới khẽ than:
- Nhược Liễu cũng quá tự phụ khinh thường, bà ta cho rằng, không có đàn
ông nào nhẫn tâm giết bà ta; kết quả, chỉ cần gặp một người dám vung tay là bà
lãnh đủ.
- Hình như chúa mẫu đã sớm biết con người của Nhược Liễu?
Lão phụ cười một tiếng:
- Chớ quên ta là nữ nhân; nữ nhân đối với nữ nhân, rất dễ hiểu nhau.
- Tại sao chúa mẫu không cho chúa công hay?
- Chỉ có nữ nhân tối ngu xuẩn, mới công kích nữ nhân khác trước mặt trượng

phu mình; nhiều năm nay, chúa công rất tôn kính ta, chính là vì ta biết làm sao
cho tròn bổn phận của một nữ nhân.
Lần này, đến lượt Đồng Đà trầm mặc, ông ta cũng tôn kính phi thường đối
với vị chúa mẫu này; mà cũng còn vì bà ta là thê tử của chúa công lão ta.
Bản thân bà ta không có gì đặc biệt hơn người.
Tướng mạo trung bình, không thông minh lắm, cũng không quá ngu đần.
Không thích lắm lời, cũng ít khi biểu thị ý kiến, không có điểm gì đặc xuất; hình
như là một người nếu có cũng được, mà không có cũng chẳng sao. Nhưng chúa
công vẫn rất khách khí, rất tôn kính đối với bà ta. Điểm này khiến Đồng Đà
nghĩ không thấu. Có rất nhiều lúc, hắn thường lấy làm tiếc cho chúa công. Một
vị anh vũ thiên tài như chúa công, đáng lẽ phải có được một phối ngẫu xinh đẹp
tuyệt trần mới đúng.
Mãi đến hôm nay, hắn mới thấy rõ điểm đáng kính của vị chúa mẫu này.
Đó là trí tuệ, lòng dạ, độ lương, hiền thục cùng các loại mỹ đức của bà; tất cả
cái đẹp nội tại của một nữ nhân, bà đều có đủ.
Nam nhân gặp được loại nữ nhân này, thực là hạnh phúc trọn đời; chỉ tiếc
loại nữ nhân này rất hiếm.
Lão phụ lại hỏi Đồng Đà sang một vấn đề khác:
- Đồng Đà, ngươi có hiểu câu thơ “Đêm xuân lầu vắng nghe mưa rơi”, là
chuyện như thế nào không?
- Đó chỉ là lúc chúa công gặp Nhược Liễu phu nhân lần thứ nhất, do câu thơ
này hấp dẫn. Lần đó, chúa công cùng bọn thuộc hạ đi qua một nông thôn vùng
Giang Nam, thấy một căn thảo xá bên cạnh khe suối nhỏ, bên trong vọng ra
giọng ngâm bài thơ này rất mỹ diệu, đã hấp dẫn chúa công và bọn

thuộc hạtìm
vào thảo xá thăm viếng, thì gặp Nhược Liễu phu nhân. Lúc đó, bà ta mới chỉ là
một thôn nử, quần thô áo vải; con gái một vị tiên sinh dạy học, nhưng đã có vẻ
đẹp quốc sắc thiên hương; mà bà ta hình như cũng bị hấp dẫn bởi phong thái uy
nghi của chúa công, nên chỉ nói chuyện mấy câu, bà ta đã nguyện ý đi theo chúa
công, bỏ mặc người cha già ở lại.
- Sau này, bà ta có về lại quê cũ lần nào không?
- Không, hình như bà ta đã quên hẳn người cha; nhưng chúa công vẫn nhớ
đã hai lần chúa công sai thuộc hạđi thăm. Lần thứ nhất, gặp đúng lúc lão phụ
của bà ta đang hồi túng quẫn, thuộc hạ để lại tặng một số kim ngân lớn. Lần thứ
hai đến thăm, thấy ông ta đã xử dụng số tiền bạc được tặng, mua tậu điền sản,
xây cất nhà mới, còn tục huyền với một phụ nữ, có cuộc sống rất khá giả; nên
chúa công không sai người đến thăm nữa.
- Tại sao vậy?
- Vì hoàn cảnh Ma giáo chúng ta lúc đó, đang hưng thịnh như mặt trời giữa
trưa, nếu một gia đình bách tính tầm thường có dính líu quan hệ với chúng ta,
không phải chuyện tốt cho họ.
Lão phụ than nhẹ:
- Chúa công là loại người luôn luôn nghĩ tới kẻ khác; người như vậy không
thích hợp đảm nhiệm chức vị Giáo chủ.
- Lúc chúa công xử lý giáo vụ, không chút cẩu thả.
- Cần phải như thế mới được, nói cho ngay, sở dĩ Ma giáo bị người trong võ
lâm coi là tà giáo bàng môn, cũng có lý do của họ, vì bản thân giáo lý có rất
nhiều diều lệ, cùng phương pháp luyện công đều thuộc loại tà ác. Chúa công
muốn cải cách ma giáo, để thay đổi quan niệm của người khác về

bổn giáo, nên
chúa công mới đăïT ra nhiều điều lệ nghiêm ngặt, để ước thúc đệ tử trong giáo;
cũng vì điểm này, mới đưa đến tình trạng nhiều người bất mãn, rồi trở thành chia
rẻ phản bội, khiến môn phái tan rã.
- Cũng không thể nói như vậy; hiện tại, chúa công vẫn còn rất nhiều bộ
thuộc trung tâm phục vụ.
- Đó chỉ một số rất ít, những người này đều vì ngưỡng mộ võ thuật thần kỳ
của bổn giáo mới đầu thân nhập giáo, hy vọng được truyền thụ võ học bổn giáo.
Đồng Đà lặng thinh, lão phụ lại hỏi:
- Tại sao chúa công lại khắc câu thơ đó trên đao?
- Điều này thuộc hạ không rõ. Sau khi Nhược Liễu phu nhân thất tung, có
một lúc, chúa công trở nên rất nóng nảy, đã giết khá nhiều người.
- Đó là một vưu vật trời sanh, khiến người khó quên; đừng nói gì chúa công,
ngay cả ta cũng cảm thấy bùi ngùi mất mát...
Đồng Đà ra chiều suy nghĩ, nói:
- Tuy chúa công vì mất Nhược Liễu phu nhân mà phẫn nộ, hình như chúa
công cũng nghĩ vì chuyện đó mà trút giận lên đầu kẻ khác là không đúng, nên
chúa công mới khắc câu thơ đó lên thân đao, tức là để đè nén tỳ khí của mình.
Có mấy lần, thuộc hạ thấy lúc chúa công đang giận dữ, liền rút cây đao ra khỏi
bao, nhìn câu thơ khắc trên đao, lập tức cơn giận hạ xuống.
- Đại khái là nguyên nhân đó không sai! Cho nên, về sau, đao pháp của
chúa công đã bước vào một cảnh giới mới; một đao xuất thủ, uy mãnh tuyệt
luân; khiến thanh danh bổn giáo cũng lớn mạnh hơn, nhưng cũng vì đó mà chúa
công bị hại.
- Đúng vậy, khoảng thời gian đó, Ma giáo phát triển quá nhanh, đã vượt hẳn

các tôn phái võ lâm đương thời, khiến họ đều cảm thấy bất an. Cũng vì phát
triển quá nhanh, chúa công không thể đích thân kiểm soát hết mọi sự kiện, mới
giao cho bọn Kim Sư, mỗi người phụ trách một phương; rồi bọn họ đều gây rất
nhiều cường địch cho bổn giáo.
Lão phụ than nhẹ:
- Đúng vậy, sau khi kiểm tra sự việc hơn thiệt, chúa công không trách người,
mà nhận do lỗi lầm của mình.
- Đây chẳng thể trách chúa công, người nhất tâm cầu hòa.....
- Đồng Đà, ngươi chưa hiểu rõ chúa công bằng ta đâu! Không phải chúa
công muốn lấy lòng bộ thuộc, mà vì là giáo chủ, đương nhiên phải lãnh tất cả
trách nhiệm thất bại. Còn một nguyên nhân khác nữa, đó là chúa công có tính
tự thị rất cao, luôn tự coi là thiên hạ vô địch; nhưng một ngày cuối cùng đó,
chúa công đã thực sự thất bại dưới kiếm của Tạ Hiểu Phong.
Đồng Đà mặc nhận, không nói gì. Lão phụ nói tiếp:
- Chúa công bị hạn chế bởi tư chất, biết mình kiếp này không tiến triển được
hơn nữa. Đao chiêu tuy mãnh liệt nhưng vẫn thua kém Tạ Hiểu Phong. Đ ây
mới là nguyên nhân chúa công đã nguội lạnh, không màng thế sự, không muốn
khôi phục Ma giáo. Trầm uất lâu năm, cuối cùng, chúa công đã tìm được Đinh
Bằng. Tư chất gã tuổi trẻ này, ngàn năm khó gặp, nên chúa công mới đặt tất cả
hy vọng trên mình hắn.
- Gã tuổi trẻ đó có thể kể là đặc xuất; nghe nói, mức tiến bộ của hắn đã
vượt hơn chúa công năm xưa. Ngân Long, Thiết Yến đều chỉ dưới một đao của
hắn, bị chẻ thây chặt tay.
Lão phụ gật đầu:
- Chúa công cũng đã phân tách qua. Ngân Long bị chẻ thây, không

lấy làm
kỳ; Thiết Yến bị chặt đứt bàn tay, mới thực sự đáng kể; vì hắn đã có thể khống
chế được đao, thu phát tùy ý; cũng có thể nói, đao hắn sử dụng đã thoát ra
ngoài phạm trừ Ma, mà tiến vào cảnh giới Thánh.
- Chúa công vẫn chưa thể khống chế được đao?
- Chưa, trọn cuộc sống, chúa công chỉ có thể phát huy oai lực tối mãnh liệt
của đao, mà chưa khống chế được, vẫn còn trong phạm vi của Ma.
- Bổn giáo trong tay Đinh Bằng có thể hưng khởi được chăng?
- Đó là hy vọng của chúa công.
- Vậy tại sao chúa công vẫn chưa trao tất cả giáo vụ cho hắn?
- Không gấp, chúa công cũng vì phải quản lý giáo vụ mà phân tâm, mới bị
hạn chế mức phát triển công lực của mình. Võ công của bổn giáo, học chóng
thành, nhưng khó tiến bộ, càng về sau càng khó hơn; càng cần phải dùng toàn
lực tu luyện, không thể phân tâm một chút. C ho nên, chúa công mới để Đinh
Bằng được tự do phát triển, không muốn hắn bị phân tâm chút nào.
- Chúa mẫu, lần này chúng ta tiến phát tiêu diệt Thiên Mỹ, cũng là vì Đinh
Bằng?
Lão phụ trầm tư giây lát, mới nói:
- Tuy chúa công nói thế, nhưng ta tin không phải.
- Không phải?
- Theo ta biết, cảnh giới thành tựu của Đinh Bằng hiện thời, không có bất cứ
người nào hãm hại được hắn. Sở dĩ chúa công muốn làm như vậy, mục đích là
để tiêu trừ triệt để những tà ác tàn dư của Ma giáo còn lại trên đời; để sau này
trao cho Đinh Bằng môn hộ sạch sẽ thiện lương.
- Chúa công quả thực là một người đáng kể.
- Đúng vậy, chúa công đích xác là nhân vật đáng kể.
o
Sau khi tiễn đoàn người đi, lão nhân trở vào trong cốc, bỗng cảm thấy niềm

vắng vẻ không hư chưa từng có.
Nhân vật trọng yếu trong cốc đều đi hết, chỉ còn lại mấy đệ tử mới nhập
môn, làm công việc vặt; nếu quả thực một sớm bị người mò tới, sẽ không có
một chút lực lượng chống cự. Tuy ông ta có nói, đây là nơi rất kín đáo, không ai
có thể tìm tới được, nhưng ông ta cũng tự biết câu nói này chẳng thể y cứ.
Một tổ hợp rất đông người, tuyệt đối không thể che dấu được phi thường kín
đáo. Huống chi, kẻ thù của ông ta, đều có lỗ mũi linh mẫn còn hơn chó săn.
Nhiều năm nay, sở dĩ ông ta có thể tự bảo vệ được an toàn, chủ yếu là nhờ
có thực lực hùng hậu.
Mấy ngàn tên cao thủ tuyệt đỉnh, bảo vệ môn hộ, lớp trong lớp ngoài, một
toán nhỏ địch nhân, tuyệt đối không thể xâm nhập. Một đoàn địch nhân đông
đảo, mới tới từ xa đã phát hiện, lập tức trốn lánh. Nhưng bây giờ, những cao thủ
lực lượng đều đã đi hết.
Việc phòng thủ trong cốc, đã coi như hoàn toàn không có. Hiện tại chỉ cần
một cao thủ nhị lưu, là có thể dễ dàng tiến vào cốc.
Người duy nhất có thể bảo hộ, chính là bản thân ông ta.
Vì để thành toàn Đinh Bằng, ông ta đã đem tất sinh công lực tu vi của mình,
chuyển cấp toàn bộ cho gã tuổi trẻ đó.
Sau, ông ta nhờ một số tâm quyết luyện công thần kỳ, cùng một số linh dược
phụ trợ, đã cố gắng tu luyện, khôi phục được ba thành công lực.
Ba thành công lực, đủ đối phó xâm hại ngoại lai chăng? Câu này lập tức
được khảo nghiệm, vì ông ta đã nhìn thấy ba người; ba người không phải người
trong cốc . Hai nữ một nam.

Viên nguyệt loan đao

Hồi 29
NGHỊCH TẬP

Lão nhân nhận biết hai nữ, là hai thị nữ tên Xuân Hoa và Thu Nguyệt, lão
phái xuất hầu hạ Thanh Thanh; còn nam nhân lão chưa từng gặp.
Lão nhân rất bất ngờ, nhưng ông ta không lộ vẻ kinh kỳ, chỉ lạnh nhạt hỏi :
- Xuân Hoa, Thu Nguyệt, hai người đến đây làm gì ? tiểu thư có mạnh giỏi
không?
Xuân Hoa cười, đáp :
- Tiểu thư mạnh giỏi hay không, tỳ tử không rõ lắm.
- Tại sao các người không rõ, chẳng phải các ngươi được phái hầu hạ tiểu thư
sao ?
Thu Nguyệt cũng cười, đáp :
- Tiểu thư đã giao hai tiểu tỳ đi hầu hạ vị Liễu đại gia này, cho nên tiểu tỳ
không rõ hiện trạng của tiểu thư.
- Vậy ...vậy các người đến đây làm gì ?
- Tiểu thư giao mệnh lệnh cho chúng tiểu tỳ phải theo sát vị Liễu đại gia
này, đi đến đâu cũng không được rời nửa bước, Liễu đại gia đến đây, bọn tiểu tỳ
cũng phải theo đến.
Từ lúc ba người tới, lão nhân không nhìn gã nam nhân một cái, chỉ lạnh lùng
hỏi :
- Vị Liễu đại gia đó là ai ? Hắn có đủ tư cách xưng đại gia trước mặt ta
không ?
Lúc nà, gã nam nhân mới cúi mình, nói :
- Vãn bối Liễu Nhược Tùng.
Sắc mặt lão nhân lộ vẻ khinh bỉ :
- Đồ chuột nhắt vô sĩ !
Liễu Nhược Tùng không chút tức giận, chỉ cười cười, nói :
- Vãn bối không phủ nhận mình là đồ chuột nhắt; nhưng tiền bối cũng chẳng

cao quý tới đâu. Hang cáo ổ chuột, không khác nhau bao nhiêu.
Lão nhân nổi giận, một tên chuột nhắc như Liễu Nhược Tùng dám ngang
nhiên dùng khẩu khí như vậy nói chuyện với lão, khiến lão không nhịn được, trỏ
mặt Liễu Nhược Tùng thét :
- Cút! Cút ngay đi!
Liễu Nhược Tùng vẫn cười, nói :
- Chỉ cần lấy được món đồ vãn bối muốn, vãn bối sẽ đi ngay.
Lão nhân đưa tay kéo sợi dây thừng sau cữa, đó là sợi giây chuông báo hiệu
gọi người; đệ tử bình thường chưa có lệnh gọi, không được phép tự tiện bước
vào.
Xuân Hoa cười, nói :
- Lão nhân gia muốn làm gì, chỉ bảo tiểu tỳ được rồi, bọn tiểu tỳ hầu hạ lão
nhân gia chu đáo hơn bọn họ.
Thu Nguyệt cũng cười, nói :
- Cũng có thể hai tiểu tỳ này chân tay thô kệch, làm việc không vừa ý lão
chủ nhân, nhưng ít ra chúng tiểu tỳ còn là người sống; người sống nhất định
mạnh khoẻ hơn người chết.
Lão nhân thở một hơi than, ông ta cũng biết hai nữ một nam này đã có thể
xông thẳng vào đây, chắc chắn những người bên ngoài đều đã gặp bất hạnh.
Lão nhìn hai thị nữ với ánh mắt sắc bén như kiếm, khiến chúng có cảm giác
mất tự nhiên, rồi mới hỏi :
- Các ngươi quán thông với Kim Sư từ lúc nào ?
Thu Nguyệt cười, đáp :
- Rất lâu, chúng tiểu tỳ nguyên là thuộc hạ lệ thuộc Kim Sư trưởng lão, sau
này mới điều động đến hầu hạ tiểu thư.
Lão nhân gia than nhẹ một tiếng :
- Ta tưởng các ngươi thay đổi hoàn cảnh, có thể trở nên tốt một chút, nhưng
hiện giờ xem ra, các ngươi vẫn tự cam hạ lưu như cũ.

Xuân Hoa cười cười, nói :
- Lão nhân gia không nên nói ra những lời nói này mới phải. Chúng tiểu tỳ
gia nhập bổn giáo, làm chuyện gì, nguyên đều do sự chỉ định của lão nhân gia.
- Nhưng sau này, chẳng phải ta đã tuyên dụ các ngươi bỏ tà quy chính rồi
sao?
Thu Nguyệt :
- Phải, lão nhân gia có nói qua, nhưng không cho chúng tiểu tỳ biết rõ chánh
đạo là gì.
Xuân Hoa :
- Hơn nữa, lão nhân gia cũng không dạy chúng tiểu tỳ đi làm chánh đạo như
thế nào.
- Sao không có, ta đã nói, tất cả chuyện làm của bổn giáo trước kia đều tà
ác; ta muốn các ngươi hãy gạt bỏ, quên hết tất cả, tự mình ước thúc mình.
Thu Nguyệt cười :
- Chúng tỳ tử đã tốn mười năm công phu mới học được các loại ma công của
bổn giáo, bây giờ lão gia tử chỉ dùng một câu nói, biểu chúng tỳ tử cải biến thì
làm sao có thể được.
Lão nhân than một tiếng :
- Ta biết, chuyện đó quả thực rất khó, nhưng chẳng phải không thể làm
được; muốn từ ảnh hưởng tà ác của Ma giáo thoát ly ra ngoài, chỉ có một phương
pháp, tức là tự mình ước thúc và khống chế; tất cả đều dựa vào tự mình, không
có người thứ hai nào có thể giúp được. Bổn giáo đã có rất nhiều người làm được
như vậy.
Xuân Hoa cười một tiếng, nói :
- Tỳ tử biết, những người đó đều là những đệ tử luôn có lòng trung theo bên
cạnh lão gia tử.

Lão nhân có vẻ vui :
- Không sai, đó chứng minh Ma giáo chẳng phải nhất định tà ác, chúng ta
theo cách đó, có thể tỉnh thân tự khiết, sẽ được người đời kính trọng.
Thu Nguyệt cười :
- Theo cách đó, hoặc có thể, nhưng chị em chúng tỳ tử, không còn có cơ hội
này nữa.
Lão nhân ngạc nhiên :
- Không còn cơ hội này nữa ? Cơ hội các ngươi có rất nhiều, ta phái các
người đến bên cạnh Thanh Thanh, để nàng đốc thúc các ngươi ....
Thu Nguyệt vẫn cười, nói :
- Tiểu thư là thánh nữ duy nhất của bổn giáo.
- Phải, trước sau, tiểu thư chưa hề tiếp xúc những điều tà ác của bổn giáo,
các ngươi theo nàng, sẽ có nhiều cơ hội hướng thượng (vươn lên).
Xuân Hoa cười một tiếng :
- Tiểu thư tự mình là Thánh nữ, nhưng tiểu thư không biểu chúng tỳ tử làm
thế nào để thành Thánh nữ; tiểu thư vẫn chỉ giáo chúng tỳ tử làm công tác tà ác;
tỷ như biểu hai tỳ tử đi hầu hạ vị Liễu đại gia này.
- Tiểu thư kêu hai người đi hầu hạ tên chuột nhắt này ?
Xuân hoa :
- Điều đó không phải, tiểu thư chỉ kêu chúng tỳ tử giám thị Liễu đại gia, có
điều, lão gia tử cũng biết, Liễu đại gia này là một người tà ác nhất trên đời.
Thu Nguyệt cũng cười, nói tiếp :
- Chưa hẳn chỉ có thế, vị Liễu đại gia này, tuy không phải đệ tử bổn giáo,
nhưng còn tà ác hơn những người tà ác nhất của bổn giáo. Để chúng tỳ tử bên
cạnh mộ t người như thế, chẳng khác bắt hai con mèo đói, canh giữ một con cá
tươi, làm sao có thể nhịn được mà không ăn vụng ?
Lão nhân nhìn hai thị nữ, than dài một tiếng :
- Thôi! Thế là hết! Tự gây nghiệt, khó thoát chết; lão phu không còn gì để

nói với hai ngươi nữa.
Cả hai đều cười, Thu Nguyệt nói :
- Nếu lão gia tử còn gì giáo huấn, chúng tỳ tử rất thích nghe; vì từ nay về
sau, chúng tỳ tử không còn cơ hội để nghe lão gia tử giáo huấn nữa.
Lão nhân nhìn hai thị nữ, chợt hỏi :
- Kim Sư sai các ngươi đến đây với mục đích gì ?
Nhất thời, hai thị nữ ngần ngừ khó trả lời, lão nhân lại than một tiếng, nói :
- Thực ra, ta chẳng cần hỏi, từ sau khi bọn chúng dám cả gan lớn mật phản
bội ta, chúng vẫn luôn tìm tung tích của ta.
Thu Nguyệt :
- Lão gia tử nói rất đúng. Đối với họ mà nói, nếu lão gia tử còn sống, chẳng
khác nào cái gai đâm sau lưng họ.
Lão nhân ngửa mặt lớn tiếng cười :
- Hắn đã có hai ngươi làm nội ứng, đã rất dễ dàng tìm được nơi ẩn cư của ta,
không hiểu tại sao, hắn không đến giết ta sớm ?
Thu Nguyệt :
- Họ không dám, vì oai thế một đao như sấm sét của lão gia tử, ngoại trừ
Kiếm thần Tạ Hiểu Phong, không ai có thể đương cự. Mà Tạ đại hiệp, từ sau
cuộc chiến lần đó, cũng rất ít hỏi han chuyện giang hồ, họ không tìm được người
nào có đủ sức đương cự với lão gia tử, nên họ không dám đến kinh động lão gia
tử.
Xuân Hoa tiếp lời :
- Huống chi, ngoài lão gia tử, còn khá nhiều đệ tử môn nhân thọ giáo lão gia
tử ở bên cạnh, đều là những hảo thủ rất khó đối phó; cho nên, họ đã hết sức
kiêng dè; cũng không dám khinh xuất đến gặp lão gia tử.
Lão nhân cười một tiếng, hỏi :
- Còn hôm nay, Tại sao hắn dám ?
Xuân Hoa :
- Hôm nay ông ta cũng không tới đây; ông ta đã cùng Thiếu chủ đi tới

chỗ
Thiên Mỹ công chúa.
- Thiếu chủ ? Thiếu chủ là ai nữa đây ?
- Là con gái Thiên Mỹ công chúa.
- Thiên Mỹ có con gái ? Nó cũng dám gả cho người ta, sanh được đứa con
gái ?
- Thiên Mỹ công chúa không gả cho ai, nhưng đích thực công chúa sanh được
một con gái. Công chúa đã đem tất cả sự nghiệp giao cho cô con gái này.
Lão nhân hừ một tiếng :
- Đây chẳng phải chuyện dễ; nói dám không đoái thân phận của mình, tư
bôn theo trai, sanh được một gái; gã đàn ông nào đó, nhất định phải là người tài
ba đáng kể.
- Đúng thế, đó là Tạ đại hiệp Tạ Hiểu Phong.
- Cái gì ? Là Tạ Hiểu Phong ?
- Không sai, ngoài Tạ Hiểu Phong, còn ai có thể khiến Thiên Mỹ công chúa
động tâm chứ.
Sắc mặt lão nhân lộ vẻ phẫn nộ, gằn giọng :
- Chẳng trách lần đó Tạ Hiểu Phong đã tìm đến ta. Ha... Ha ... Tạ Hiểu
Phong ơi ... Tạ Hiểu Phong, ngươi thật uổng mang danh hiệp khách; ngươi chẳng
qua cũng chỉ là một tên hiếu sắc, không phân biệt phải trái mà thôi.
Thu Nguyệt :
- Lão gia tử nên biết, khi Thiên Mỹ công chúa muốn thi triển mỵ thuật, không nam nhân nào có thể thoát khỏi bị mê hoặc.
Lão nhân, than một tiếng :
- Không sai, khi nó làm bộ dạng đứng đắn đàng hoàng, không ai bị mê hoặc
bỡi tính chất vô tà của nó. Nếu năm xưa, chẳng phải lão phu đã dạ tin lời cổ
hoặc của nó, thì đâu đến nỗi bổn giáo phải tan tành đổ nát, chúng bạn phân ly!
Thu Nguyệt cười cười, nói :
- Có điều, lão gia tử đã có thể thoát ra khỏi ma lực của bà ta, thực

chẳng
phải chuyện dễ dàng.
Lão nhân chỉ gượng cười, có vẻ chua xót.
Xuân Hoa tiếp :
- Về sau, Tạ đại hiệp cũng phát hiện sự lợi dụng của bà ta; cũng tức giận lìa
bỏ bà ta. Trên đời, cũng chỉ có hai vị, đã chủ động rời bỏ được bà ta.
Lão nhân hình như có vẻ an ủi :
- Tạ Hiểu Phong sau cũng rời bỏ nó, chứng tỏ trên đời còn có nam nhân
không vì sắc động. Không sai, không sai, danh hiệu Kiếm thần Tạ tam thiếu gia,
quả thực không hư truyền.
Trước vài phút, ông ta đã chê cười mỉa mai Tạ Hiểu Phong; trong khoảng
chớp mắt, ông ta lại tán thưởng Tạ Hiểu Phong. Có điều, lời tán thưởng được
thốt ra từ miệng lão nhân, cũng là chuyện chẳng dễ dàng; do đó, có thể thấy,
muốn ly khai một nữ nhân như Thiên Mỹ, cần phải có nghị lực rất lớn, chẳng
phải người thường nào có thể làm được.
Thu Nguyệt :
- Vì bị hai lần thất bại trên mình lão gia tử và Tạ đại hiệp, Thiên Mỹ cho
rằng là một điều kỹ sĩ đại nhục, nên đã tự hủy dung mạo, ẩn cư thâm sơn,
chuyên luyện võ công tuyệt nghệ, thề có một ngày, sẽ dùng võ công thực sự
đánh thắng hai vị, thu phục thiên hạ.
Lão nhân lớn tiếng cười ha hả :
- Hùng tâm đáng khen, có điều, ta biết rõ tư chất của nó như thế nào; muốn
tưởng trên võ công thắng ta và Tạ Hiểu Phong, kiếp này của nó tuyệt không có
thể.
- Chuyện này chúng tỳ tử không rõ, từ khi Thiên Mỹ công chúa ẩn cư thâm
sơn, đã cách tuyệt bên ngoài, chỉ có hai vị Kim Sư và Ngân Long trưởng lão,

thỉnh thoảng vào thăm, và hai người vẫn trung thành với bà ta.
- Thiên Mỹ có một cách đối đãi người, ta thừa nhận không bằng. Nó có thể
lôi kéo được Kim Sư và Ngân Long từ bên cạnh ta theo nó đi; mới nghe ta đã
không tin, ta cho rằng kẻ bội phản rất có thể là vợ chồng Thiết Yến, vì cả hai
người đó không chịu an phận. Kế đến phải kể là Đồng Đà, vì y là một người
kiệt ngạo không thuần phục...
Xuân Hoa :
- Nghe nói, Thiên Mỹ công chúa đã hạ công phu rất lớn trên mình Đồng Đà
trưởng lão, nhưng vì Đồng Đà rất tôn kính với lão gia tử, nên không dám tiếp
nhận sự cám dỗ, khiến Thiên Mỹ công chúa luôn mắng nhiếc ông ta là phường
nô tài (đầy tớ) vô dụng.
Lão nhân thở dài :
- Lòng trung thành của Đồng Đà, khiến ta rất cảm động, nhưng hắn quá cố
chấp, sợ ta thương tâm, không chịu nói cho ta biết những âm mưu ngấm ngầm
của Thiên Mỹ. Nếu ta sớm biết Thiên Mỹ mưu đoạt bá nghiệp của ta, thì kết
cuộc đâu đến nỗi như ngày nay ?
Xuân Hoa cười :
- Có điều, hùng tâm của Thiên Mỹ công chúa, rất ít hy vọng thành công, nên
bà ta đem toàn bộ hy vọng ký thác trên mình Tạ Tiểu Ngọc.
- Tạ Tiểu Ngọc là con gái của Thiên Mỹ và Tạ Hiểu Phong ?
- Phải, chuyện Thiên Mỹ công chúa tư tình với Tạ Hiểu Phong, trên giang hồ
rất ít người biết; nhưng đối với đứa con gái này, Tạ đại hiệp không phủ nhận, vì
vậy Tạ Tiểu Ngọc gồm có bộ thuộc của Thiên Mỹ công chúa, lại thêm danh
vọng của Thần Kiếm sơn trang, hy vọng có thể tạo thành sự nghiệp.
- Con nhỏ Tạ Tiểu Ngọc đó như thế nào ?
- Rất đáng kể, nàng có sự thông minh của Tạ Hiểu Phong, gồm thêm

sắc đẹp
và ma lực của Thiên Mỹ công chúa di truyền, tại Thần Kiếm sơn trang, nàng đã
điên đảo thu phục khá nhiều thế gia công tử; nếu nàng muốn chinh phục võ lâm,
không thành vấn đề.
Lão nhân đầy vẻ tự tin, cười :
- Dù cô ta có thể chinh phục thiên hạ, nhưng không chinh phục được Đinh
Bằng.
- Điều này đúng, Tạ Tiểu Ngọc đã mấy lần thất bại dưới tay Đinh công tử,
thiếu điều Thần Kiếm sơn trang bị đập phá tan tành; cho nên, Kim Sư trưởng lão
mới dẫn nàng đến cầu viện Thiên Mỹ công chúa.
- Thiên Mỹ tái xuất, có thể làm gì được Đinh Bằng ?
- Điểm này bọn tỳ tử không rõ, nhưng nghe nói, trong mấy năm rồi, Thiên
Mỹ công chúa đã cùng tận tâm lực, nghiên cứu Ma giáo bí kiếp, đã có tâm đắc.
Lão nhân hừ hừ cười lạnh:
- Những võ công đó, đều do lão phu biên soạn, lão phu còn không rõ sao ?
Theo đó, có thể luyện được tuyệt nghệ thông thiên gì ? Cùng lắm, cũng chỉ
ngang ngửa với lão phu; muốn theo kịp Đinh Bằng, trừ phi nó được thoát thai
hoán cốt.
Xuân Hoa chợt có cảm giác rất hứng thú, nói :
- Lão gia tử, mức tạo nghệ của Đinh công tử, có thể vượt hơn mức tiềm tu
mấy mươi năm của lão gia tử; đây quả thực điều không thể ngờ được.
Lão nhân cười một tiếng, nói :
- Cũng chẳng có gì lạ, có điều, đại bộ phận võ công tạo nghệ của Đinh Bằng
là do trời định.
Xuân Hoa :
- Kỷ nghệ của Đinh công tử lúc trước, rất bình thường, nhìn không ra điểm

thiên phú gì hơn người.
- Hắn ta không phải người học kiếm, cho nên, trên kiếm chiêu chỉ có thể
thành tựu rất nhỏ; nhưng hắn có tư chất rất tốt để học đao pháp của ta; thêm vào
một số hắn tao ngộ, thiên phú, khiến mức thành tựu của hắng không ai theo bì
kịp.
Lão nhân hình như biến đổi, tỳ khí rất lạ, đã rất cao hứng nói chuyện với hai
a đầu thị nữ, hầu như quên hẳn lập trường đối địch của chúng.
Nhưng lúc này, một người bên cạnh không nhẫn nại được, đã thốt lên tiếng
"Hừ!" lạnh lùng. Đó là Liễu Nhược Tùng.
Gã này đã dám lớn gan, tại chỗ này, lúc này, ngang nhiên thốt lên tiếng "hừ"
lạnh lùng, không nhẫn nại. Gã bằng vào điểm gì ?
O
Lão nhân gia nghe tiếng "hừ" lạnh đó, liền nổi giận, hỏi :
- Ngươi hừ cái gì ? Chẳng lẽ nơi đây còn có phần cho ngươi lên tiếng ?
Liễu Nhược Tùng chỉ cười cười :
- Tuy tiền bối không coi vãn bối ra gì, nhưng vãn bối không đến nỗi kém cỏi
như tiền bối nghĩ.
Lão nhân vẫn lạnh lùng :
- Có phải Kim Sư muốn các ngươi đến giết lão phu ?
Xuân Hoa cười :
- Bọn tỳ tử không dám vô lễ với lão gia tử như thế; vả lại, bọn tỳ tử đến đây,
cũng không phải theo lệnh của Kim Sư trưởng lão.
- Không phải ?
Lão nhân hỏi.
- Không phải !
Xuân Hoa đáp.
Lão nhân gật đầu :
- Ta nghĩ cũng không có thể, Kim Sư rõ ràng đã đến chỗ Thiên Mỹ, tin tức
lão phu nhận được không thể nào sai.
Xuân Hoa :

- Không sai, chẳng những Kim Sư trưởng lão đến chỗ Thiên Mỹ công chúa,
mà còn có lão phu nhân với Đồng Đà trưởng lão cùng dẫn theo đại bộ phận cao
thủ đến đó, tiểu trừ Thiên Mỹ công chúa. Lần này hai phe gặp nhau, nhất định
một trận đụng độ kịch liệt. Bên bại, sẽ toàn bộ bị tiêu diệt; nhưng bên thắng,
cũng chẳng còn gì!
Lão nhân chợt giật mình, hỏi :
- Tại sao các ngươi biết ?
Xuân Hoa cười một tiếng, đáp :
- Tỳ tử làm gì có bản lãnh lớn thế; chuyện này đều do Liễu đại gia dò xét ra;
cá nhân ông ta không có gì đáng kể, nhưng bản lãnh dò xét của ông ta thì lớn
lắm.
Liễu Nhược Tùng cười một tiếng, tiếp lời :
- Nếu vãn bối không biết rõ lực lượng tinh nhuệ trong cốc đã ra ngoài hết,
vãn bối đã chẳng dám ngang nhiên đến đây. Mấy năm nay, Ma giáo tuy đã suy
giảm không còn tăm tiếng, nhưng lực lượng bên cạnh tiền bối, vẫn không ai dám
khinh xuất đụng tới.
Lão nhân lại lạnh lùng, hỏi :
- Ý các ngươi đến đây muốn gì ?
Liễu Nhược Tùng:
- Một là chiêm ngưỡng phong thái tiền bối.
- Lão phu là người rất ghét phường xảo ngôn lệnh sắc (màu mè, nịnh hót).
- Hai là, có một chuyện nhỏ muốn thương lượng với tiền bối.
- Giữa chúng ta không có gì để thương lượng.
- Tiền bối chớ quá lời dứt tình, nói là thương lượng, chẳng qua vãn bối chỉ có
một yêu cầu nho nhỏ.
- Ngươi dám đến đề ra yêu cầu lão phu ?
- Vãn bối nói yêu cầu, chỉ là lời lẽ dễ nghe một chút; thực ra, là đến để tận
lực giúp đỡ tiền bối.

- Lão phu có chuyện gì cần ngươi giúp đỡ ?
Liễu Nhược Tùng cười :
- Dù chẳng thể kể là giúp đỡ, cũng có điểm tốt cho tiền bối. Vãn bối muốn
xin tiền bối truyền thụ "bí kỷ thần đao".
- Cái gì ? Ngươi nói cái gì ?
Lão nhân đã thực sự kinh hãi; một tên chuột nhắt, thanh danh bại hoại, vô sĩ,
hèn hạ, dám đến yêu cầu "bí mật thần đao".
Giọng Liễu Nhược Tùng vẫn rất khẳng định :
- Vãn bối muốn học "bí kỷ Ma đao".
- Ngươi biết "bí kỷ Ma đao" là gì không ?
- Biết, đó là một môn võ học tối cao của Ma giáo, ma đao phát xuất, chống
lại tất chết; ngoài Tạ đại hiệp thần kiếm chưa ai có thể kháng cự nổi uy lực của
một đao này.
Lão nhân lớn tiếng cười ha hả :
- Một đao này, nếu phát xuất từ tay Đinh Bằng, Tạ Hiểu Phong vị tất đã đỡ
nổi.
- Điểm này Tạ đại hiệp cũng tự thừa nhận; cho nên, lúc Đinh công tử đến
Thần kiếm sơn trang, khiêu chiến thần kiếm, tuy hai người chưa giao thủ, Tạ đại
hiệp đã không nói mình có thể tiếp được đao này.
- Ngươi đã biết uy lực một đao trên tay Đinh Bằng, ngươi vẫn còn muốn yêu
cầu bí kỷ Thần đao ?
- Nhỡn giới vãn bối rất cao, nếu không phải một đao này có uy lực vô biên,
vãn bối đã chẳng màng cầu giáo.
- Liễu Nhược Tùng, có phải cân não ngươi có vấn đề ?
Liễu Nhược Tùng cười :
- Chuyện nà, tiền bối có thể hỏi hai vị cô nương đây; vãn bối tuy có một vài
điểm hoặc giả cảm thấy "lực bất tòng tâm", nhưng cân não rất tốt, không có chút
vấn đề gì.
- Vậy tại sao ngươi muốn yêu cầu lão phu chỉ giáo "bí kỷ Mao đao"?

- Vì tiền bối là người duy nhất biết bí kỷ Ma đao; tuy có mấy người học được
một thức đao pháp này, nhưng họ chỉ biết sử dụng ra mà thôi; không biết cách
dạy người khác luyện một thức đao pháp như thế nào.
- Ngươi cũng biết khá nhiều chuyện!
- Vãn bối luôn luôn quan tâm chuyện này; hiện nay, đại thế động tỉnh võ
lâm, không ai rõ hơn vãn bối.
Thu Nguyệt cười, xen lời :
- Điểm này Liễu đại gia không khoe khoang, khóac lác; lão gia tử, bao gồm
cả năm đại môn phái, động tĩnh hư thực của mỗi người, mỗi nhà, không ai lọt
khỏi tầm mắt của ông ta.
Liễu Nhược Tùng nói tiếp :
- Danh vọng vãn bối tuy không cao lắm, nhưng có khá nhiều bằng hữu tri
tâm, rải rác khắp nơi trong thiên hạ, họ đối với vãn bối đều rất nhiệt tâm, vãn
bối muốn biết bất cứ tin tức gì, họ đều không ngần ngại cho hay.
- Trong chúng ta cũng có người của ngươi ?
- Nếu không có, sao vãn bối có thể đến đây đúng lúc ?
Lão nhân than một tiếng :
- Ta biết, trước kia ngươi là một kẻ có dã tâm bồng bột.
- Bây giờ vãn bối cũng không từ bỏ hùng tâm đó.
- Ngươi vẫn muốn có một ngày trùng chấn hùng phong ?
Liễu Nhược Tùng mỉm cười :
- Vãn bối không phủ nhận, đã từng bị thất bại ê chề dưới tay của Đinh công
tử và Thanh Thanh tiểu thư; nhưng vãn bối đối với chuyện này lại có chỗ hay.
- À!
- Sau khi thất bại, vãn bối biểu hiện rất hổ thẹn; cả đến những người hơi có
chút danh khí, đều không thèm đoái nhìn vãn bối một cái; vì vậy, không còn ai
chú ý vãn bối nữa. Mà trước kia, Vạn Tùng sơn trang của vãn bối lại nổi danh
quá; nổi danh đến độ một số người cảm thấy bất an.

Lão nhân hỏi :
- Hai cảnh ngộ lên xuống như nóng với lạnh này, điểm kích thích hay đả kích
nào đã khiến ngươi chịu đựng được ?
Liễu Nhược Tùng ngạc nhiên, đáp :
- Người có thể làm nên sự nghiệp phi thường, nhất định cần có tính nhẫn nại
phi thường.
Lão nhân bỗng có một cảm giác và cách nhìn mới đối với Liễu Nhược Tùng;
đó là cảm giác khiến ông ta rất khó chịu như một con rắn bò trên lưng, nín
không nổi thốt lên tiếng "À" nữa.
Liễu Nhược Tùng than nhẹ một tiếng, nói tiếp :
- Thất bại tại Vạn Tùng sơn trang, vãn bối hầu như đã mất tất cả, cả Vạn
Tùng sơn trang cũng không giữ được.
Lão nhân gật đầu, hỏi :
- Chẳng lẽ ngươi chưa mất hết sao ?
Liễu Nhược Tùng không trả lời thẳng vào vấn đề, chỉ cười, nói :
- Nổ lực một phần, thu hoạch một phần. Để kiến thiết Vạn Tùng sơn trang,
vãn bối hầu như đã dùng hết tâm trí và nổ lực để hoàn thành, há gì để bị mất dễ
dàng.
Lão nhân lại gật đầu :
- Ngươi rất thông minh.
Liễu Nhược Tùng :
- Thông minh thì không dám nhận, nhưng tuyệt chẳng phải ngu xuẩn. Chỉ là
trong hành động trả thù của Đinh Bằng đối với vãn bối, vãn bối đã ngu xuẩn đến
độ không bằng bà mẹ đẻ Trư Bát Giới. Bằng lương tâm nói, tại sao Liễu Nhược
Tùng ta lại làm chuyện ngu ngốc đến thế, để sa lầy vào cạm bẫy, lãnh sự thua
thiệt đắng cay.
Lão nhân cũng thừa nhận :
- Đúng, ngươi không nên làm thế.
Liễu Nhược Tùng nói :

- Trước lúc đó, sự tồn tại của Vạn Tùng sơn trang, đã khiến có người cảm
thấy bất an, đã nhiều người mượn cớ đến thân thiện kết giao, vãn bối biết chẳng
phải chuyện tốt.
- Cho nên ngươi mượn cơ hội đó, để phân tán ẩn dấu thực lực ?
- Thực lực vãn bối cũng chưa từng hiển lộ. Vãn bối là người rất cẩn thận;
nhưng cẩn thận đến đâu cũng có lúc sơ hở, khiến người nghi ngờ. Khi Đinh
Bằng đến tìm vãn bối trả thù, là một cơ hội tuyệt diệu đối với vãn bối; một cơ
hội xoá bỏ chú ý lực của người khác. Sau lần đó, không còn ai cho rằng vãn bối
là người đáng kể nữa.
Lão nhân suy nghĩ một chút, nói :
- Chuyện đó không hẳn thế; có người đã nói trước mặt ta, ngươi là một kẻ
không đơn giản.
- Nhưng tiền bối không tin.
Lão nhân thở nhẹ một hơi, không phủ nhận.
- Còn một nguyên nhân nữa, tức là vãn bối biết rõ gốc ngọn, lai lịch Đinh
Bằng; biết hắn lấy tôn nữ của tiền bối, học được một đao thức Ma đao của tiền
bối; vãn bối tự lượng sức mình không phải đối thủ. Đã đánh không lại, chỉ có
chịu thua.
Lão nhân nhìn hắn một cái, nói :
- Nhưng giá phải trả cho trận thua này của ngươi đã quá lớn.
Liễu Nhược Tùng lắc đầu, nói :
- Vãn bối không thấy vậy; huống chi, vãn bối chưa có tổn thất lớn lao; thậm
chí cả Vạn Tùng sơn trang, vãn bối cũng chưa bị ly khai, vẫn còn cư ngụ trong
đó.
- Nhưng ấn tượng về ngươi trong tâm mục mọi người ?
- Danh hiệu Thanh Tùng kiếm khách, nguyên được tạo nên bởi thanh kiếm
của vãn bối, vì vậy, chỉ cần vãn bối gây dựng lại thanh danh, vẫn

khiến họ tôn
kính vãn bối trở lại.
- Nhưng chẳng phải tất cả mọi người.
Liễu Nhược Tùng than nhẹ :
- Có số người chưa từng coi vãn bối trong tầm mắt họ; nhưng vãn bối không
ham họ coi trọng vãn bối.
Lão nhân lặng thinh một lúc, mới hỏi :
- Tại sao ngươi biết chắc ngươi có thể sống được ?
- Vãn bối biết rất rõ.
- Giả như Đinh Bằng môt đao chém ngươi thành hai mảnh ?
- Vãn bối cần phải mạo hiểm; vả lại, cũng là con đường duy nhất vãn bối có
thể đi; vì lúc đó, dù vãn bối có đem toàn lực liều lĩnh một phen, cũng chống
không nổi oai lực một đao của Đinh Bằng; đã đánh không lại, vãn bối chỉ còn
cách hạ một ván bài. Trên đời chẳng có chuyện gì nắm chắc hoàn toàn mười
phần, mà ít nhiều còn nhờ vào vận khí.
- Vận khí của ngươi quả thực không sai.
- Phải, vãn bối biết Đinh Bằng tuyệt đối không giết vãn bối, vì vãn bối không cùng loại người với y; nhưng y chịu đạp ứng thu nhận vãn bối làm đồ đệ,
khiến vãn bối thực bất ngờ. Điểm bất ngờ này, khiến vãn bối nguyên đã có ý
nghĩ chuẩn bị không cần bảo vệ Vạn Tùng sơn trang. Đây chẳng phải hông nhờ
vào vận khí.
- Ngươi cho rằng Vạn Tùng sơn trang vẫn là của ngươi ?
- Phải, vãn bối nguyên là trang chủ, sau lại là tổng quản, chỉ đổi cách xưng
hô mà thôi. Nhân viên, nhà cữa, vườn tược, không chút thay đổi; vãn bối vẫn có
thể chăm nom, săn sóc hằng ngày.
- Tổng quản với trang chủ không giống nhau.
- Nhưng trong lòng mỗi nhân viên trong sơn trang, họ đều rõ, vãn bối vẫn là
trang chủ của họ.
Cuối cùng, lão nhân thở ra một hơi, hỏi :

- Liễu Nhược Tùng, ngươi là loại người gì ?
Liễu Nhược Tùng nhún vai, đáp :
- Chính vãn bối cũng không rõ, vì trên đời chưa xuất hiện qua loại người như
vãn bối; e rằng sau này cũng rất hiếm.
Lão nhân lại suy nghĩ một lúc mới hỏi :
- Ngươi muốn học đao pháp của ta ?
- Phải, mong tiền bối gia ơn.
- Ngươi học đao pháp này, tuyệt đối không hơn được Đinh Bằng.
- Điều này vãn bối biết, bằng không vãn bối đã không cầu xin tiền bối. Nếu
vãn bối có thể thắng được Đinh Bằng, thì dù nói cách nào tiền bối cũng không
chịu truyền thụ.
- Ta giao đao pháp cho ngươi, có gì tốt cho ta ?
- Có, vãn bối có thể trả thù dùm tiền bối.
- Trả thù dùm ta ?
- Phải, phu nhân tiền bối dẫn Đồng Đà trưởng lão, cùng các tinh anh trong
cốc đến tiểu trừ Thiên Mỹ công chúa; nhưng vãn bối biết, nhất định họ không
sống thoát trở về.
Thần sắc lão nhân hơi thay đổi, Liễu Nhược Tùng nói tiếp :
- Cũng có thể còn một vài người trốn thoát, nhưng Ma giáo cũng vì chuyệ
này mà đứt ...
- Tại sao ngươi biết họ nhất định thất bại ?
- Chẳng những vãn bối biết, mà bọn Kim Sư cũng biết; họ cố ý tiết lộ hành
tàng, là để dẫn dụ người của tiền bối đến...
- Muốn tiêu diệt những người của ta chẳng phải dễ.
- Tiền bối chớ quên, ai cũng coi tiền bối như cây gai nhọn trên lưng, gặp
được cơ hội tiêu mòn lực lượng của tiền bối, khi nào họ chịu bỏ qua ?
Sắc mặt lão nhân lúc này mới thực sự thay đổi, nhưng lập tức trở lại thản
nhiên cười :
- Để họ giết hết cũng tốt; lão phu nguyên đã có ý chuẩn bị giao cho họ giết

sạch sẽ!
Liễu Nhược Tùng cười cười :
- Vãn bối biết, tiền bối tạo tựu Đinh Bằng, hao tốn không ít tâm huyết. Nhưng tiền bối nên nghĩ, nếu không có tiền bối ngầm giúp đỡ, chẳng phải Đinh
công tử quá cô đơn sao ?
- Lực lượng cá nhân hắn cũng đủ kháng cự thiên hạ.
- Lời tiền bối tuy không sai, nhưng Đinh công tử chẳng phải người hiếu sát
vô độ, trong khi có nhiều kẻ thù như thế, thực cũng chẳng phải chuyện hay.
Lão nhân tốt tiếng "hừ!" lạnh lùng.
Liễu Nhược Tùng nói tiếp :
- Đối với những người đó, vãn bối cũng rất chán ghét; vãn bối có thể vì tiền
bối mà xuất khẩu khí, diệt trừ những người đó; chỉ ngại lực lượng vã bối không
đủ.
- Xem chừng ta cần phải truyền thụ "bí kỷ Ma đao" cho ngươi.
Liễu Nhược Tùng cười một tiếng :
- Vãn bối tuyệt không phụ lòng ủy thác, mà tiền bối còn có thể yên tâm.
Vãn bối đã trước mặt nhiều người, bái Đinh công tử làm thầy; bất kể mối quan
hệ thầy trò này thực tại tới đâu; nhưng vãn bối tuyệt không muốn trở thành
nghịch đồ giết thầy để thiên hạ chê cười oán ghét.
Lão nhân nghĩ ngợi một chút, nói :
- Nếu hôm qua, có người nói ta truyền thụ bí kỷ thần đao cho ngươi, lão phu
sẽ tức cười rụng hết răng; nhưng hôm nay, ta lại làm một tuyệt sự rất hoang
đường này.
Ông ta quy mình vào trong căn phòng, rồi trở ra ngay, đưa một quyển sách
nhỏ cho Liễu Nhược Tùng, nói : Đây, cầm lấy, có thể luyện thành nhiều ít, cần
coi cơ duyên của ngươi, thêm nữa, ngươi chỉ có thể luyện đao pháp này, không
có quan hệ gì với Ma giáo cuả ta.

Liễu Nhược Tùng nhận cuốn sách, nhìn qua một cái, lộ vẻ vui mừng, khom
lưng cảm tạ, nhưng một lưỡi kiếm từ trong tay áo hắn, đưa ra rất lẹ, đâm ngay cổ
họng lão nhân.
Lão nhân không tránh, thản nhiên chịu một nhát kiếm, cười nói :
- Hay! Nếu không có nhát kiếm này, Liễu Nhược Tùng không phải là Liễu
Nhược Tùng.
Chuyện xảy ra, hình như đã trong sự đoán hiểu của lão nhân.

Viên nguyệt loan đao

Hồi 30
BINH GIẢI

Đồng Đà máu nhuộm đầy mình, tay chống đại đao, xông ra sơn cốc, như trận
cuồng phong.
Máu từ tấm đồng giáp của ông, chảy xuống không ngừng; phần lớn là máu của
địch nhân, nhưng cũng có một phần của ông ta.
Ông ta xông ra từ trong đám đông hảo thủ các đại môn phái, tụ tập vây hãm,
căn bản là chuyện chẳng thể thoát được. Nhưng Đông Đà đã làm được. Trong cơ
thể ông ta có một lực lượng kích động ông ta dũng mãnh như thiên thần; bảo vệ
chủ mẫu của ông ta thoát khỏi trùng vi. Ông ta đưa thân mình đỡ đao kiếm của
địch nhân, rồi dùng đao chém địch nhân thành hai mãnh.
Tấm đồng giáp trên mình ông ta, có thể đỡ được đao kiếm, nhưng đối thủ của
ông ta, người nào người nấy, đều là cao thủ tinh nhuệ, binh khí đao kiếm của họ,
cũng đều được rèn đúc bằng tinh cương bách luyện. Cho nên, họ vẫn có thể đâm
lủng đồng giáp, thấu tận da thịt ông ta, rồi họ mới bì chẻ làm hai mảnh, ngã sang

hai bên.
Vì vậy, sau khi ông ta và chúa mẫu đã thoát ra ngoài trùng vi, tuy đối phương
gần nữa hảo thu, nhưng không aì dám đuổi theo.
Cao thủ dũng mãnh tới đâu, cũng bị lối đánh của Đông Đà, khiếp hãi lạnh
mình.
Chiêu thức, kiếm pháp đều vô dụng, đứa nhỏ ba tuổi cũng có thể dùng cây
kiếm đâm trúng Đông Đà; dù một kẻ mù cũng đâm không trật.
Vì thân mình Đông Đà cao hơn người khác hai cái đầu; bề ngang rộng gấp đôi
người khác. Mục tiêu lớn như vậy còn không đâm trúng sao?
Nhưng cao thủ dũng mãnh đến đâu, cũng bị chẻ đôi thân mình, ngã xuống
trước mặt ông ta, vì đao của ông ta vô địch; một đao chém xuống còn vô địch hơn;
huống chi, còn có một vị lão bà bà, theo sát bên cạnh.
Bọn địch nhân còn chưa ai gặp lão bà bà này, cũng không ai rõ bà ta là ai.
Trong tay bà ta không dùng đao, chỉ có một cây long đầu quảy trượng. Nhưng
cây quảy trượng trong tay bà ta, oai lực không kém đao kiếm.
Ma đao chém người một nhát thành hai mãnh. Ma trượng quét ngang lưng địch
thủ thành hai khúc; đều đặn bằng phẳng như vết đao chém; kẻ chống cực không
sao thoát chết.
Sau khi thoát khỏi trùng vi, hai người quay nhìn xuống sơn cốc. Sơn cốc này,
cách nơi họ ẩn cư chỉ khoảng ba mươi dặm, chưa ra khỏi dãy núi. Nhưng họ đã bị
phục kích bởi cao thủ các đại môn phái, cùng một số phản đồ trong ma giáo ngày
trước, hình như chúng đã tính toán biết trước lộ trình của họ, sớm chờ phục kích tại
đây.
Vô số tên bắn như mưa, hàng ngàn tảng đá lăn xuống, giết chết phân nữa số
người, rồi mới bắt đàu một trận chém giết điên cuồng.

Dưới tình hình đó, con người cũng trở thành điên cuồng; gặp một đối tượng
khiến đối phương ngã xuống, rồi mới tìm đối tượng thứ hai.
Cuối cùng số người đi theo lão bà bà và Đông Đà đều ngã gục hết. Nhưng bọn
địch nhân vây đánh, cũng chẳng hơn gì, gục xuống còn nhiều hơn, hầu như gấp ba
lần.
Nhưng có ích gì. Quân số địch nhân đông hơn gấp sáu bảy lần, tưy chúng đã
tổn thất gấp ba lần, nhưng chúng vẫn còn một nữa; trong khi đó, họ đã bị diệt toàn
bộ, chỉ thoát được hai người.
Lão phụ nhìn một màu đỏ tươi trong cốc, lắc đầu thảm thiết, hỏi:
- Thương tích của Đông Đà ngươi thế nào?
Đông Đà bất giác qùy xuống:
- Thuộc hạ bất tài, hận không thể chiến tử giữa trận.
Lão phụ nhẹ than:
- Ngươi biết chúng ta không thể chết, chúng ta còn có việc trọng đại cần phải
sống để đi làm. Lần này, chúng ta thực đã thảm bại; thảm hơn lần trước. Đáng
thương một số đệ tử đã nhiều năm trung thành với chúng ta, bây giờ đều đã chết
hết.
Đông Đà suy nghỉ một lát, nói:
- Chủ mẫu, chúng ta vừa rời bổn cốc, liền bị phục kích, đối phương như đã mai
phục sẵn.
Lão phụ gật đầu:
- Không sai, số nhân lực mà đối phương đưa ra đều là cao thủ các môn, dàn trận
còn kiên cường hơn trận chiến hai mươi năm trước, đủ thấy họ cố tâm tiêu dìệt
chúng ta.
- Đối phương đã biết trước hành tung chúng ta, đủ thấy trong chúng ta có kẻ
phản bội, tiết lộ tin tức.
- Đông Đà ngươi không nên nghỉ vậy, trong trận chiến hôm nay, số nhân viên

chúng ta dẫn theo, không ai còn sống.
- Thuộc hạ không nhìn thấy có ai.
- Ta cũng không phát hiện người nào, mọi người đều chết rất tráng liệt, rơi
đầu, phơi bụng; mọi người đều tắt thở trước mắt chúng ta. Vì vậy, ta tin họ đều là
đệ tử trung thành.
- Đó phải chăng đối phương không để ai còn sống; muốn giết hết để diệt khẩu.
- Dù nói sao, họ đều chết vì bổn giáo. Vì vậy, lòng trung thành của họ không
thể nghi ngờ.
Đông Đà bất giác mặc nhiên, sau một lát mới hỏi:
- Làm sao chúng ta có thể về gặp chúa công?
Lão phụ trầm giọng:
- Chúng ta không về nữa. Không về nữa?
- Phải, chúng đã không nhà để về. Địch nhân đã mai phục sơn cốc, để đối phó
chúng ta; tất nhiên chúng cũng đã tìm tới căn cứ của chúng ta.
- Vậy thì nguy rồi, các đệ tử có thể chiến đấu, đều đã ra ngoài hết.
- Địch đã có chuẩn bị để tới, chúng ta không ra cũng thế; nhiều lắm đối
phương phải trả giá thêm một chút.
- Còn chúa công thì sao?
Nét mặt lão phụ buồn bã, giây lát mới nói:
- Nếu chúa công chưa chuyển gấp công lực cho Đinh Bằng, chúa công có thể tự
bảo vệ; hiện tại thì khó nói lắm.
- Vậy chúng ta phải về gấp xem sao.
- Không thể được, nếu trong cốc xảy ra chuyện, chúng ta về cũng không kịp,
mà còn sa vào một cạm bẫy khác, lúc đó muốn thoát thân còn khó hơn. Tuy
chúng ta đã gặp cao thủ các phái, nhưng các chưởng môn nhân và một số trưởng
lão của họ, chưa thấy xuất hiện; bằng không vừa rồi, ta và ngươi muốn thoát thân
chẳng phải dễ.
- Ý chủ mẫu là chúng ta không cần quan tâm chúa công nữa?
- Phải, chúng ta có công tác của chúng ta.

- Nếu chúa công bị hại, ngoài việc trả thù, chúng ta còn công tác gì nữa?
- Đông Đà, đã nhiều năm rồi, sao ngươi vẫn chưa hiểu rõ tâm tính của chúa
công; chúa công đâu phải người tính chuyện tư oán tiểu cưù.
Đông Đà lặng thinh. Lão phụ nói tiếp:
- Đều đáng lớn nhất của chúa công là để đạo thống bổn giáo chấm dứt trong
tay của mình.. Đó chẳng thể trách chúa công. Nhưng chúa công không thể nghỉ
thế, đạo thống mấy trăm năm của bổn giáo, không thể chấm dứt, mà phải tiếp tục
duy trì; bây giờ trách nhiệm này, rơi trên mình ta và ngươi.
Đông Đà ngạc nhiên nhìn lão phụ. Lão phụ nói tiếp:
- Chuyện chúng ta xuất chinh lần này, chúa công đã tính đến chuyện phòng hờ
đến phương diện xấu nhất, nếu chúng ta không bảo toàn được đại bộ phận nhân
viên thì không cần chúng ta phải trở về.
- Không trở về, đi đâu?
- Một nơi khác; nơi đó có hai vị trưởng lão của bổn giáo, sức cai quản mười
mấy đệ tử trẻ tuổi.
- Tại sao thuộc hạ không rõ..
- Ta cũng mới được biết đêm qua, đêm qua, mãi đến khi hạ quyết định tối hậu,
chúa công mới cho ta biết địa điểm. Bối phận hai vị trưởng lão đó rất cao; thuộc
hàng sư thúc của chúa công.
- Họ chỉ có mười mấy người.
- Mười mấy người đủ quá rồi. Người đông khó ẩn thân. Mười mấy đệ tử trẻ
tuổi này, mỗi người chuyên luyện một môn của bổn giáo; họ cũng sẽ là mầm non
của bổn giáo quật khởi sau này; chúng ta cần phải chiếu cố họ.
- Chẳng phải đã có hai vị trưởng lão rồi sao?
- Đông Đà, hai vị đó thuộc hàng sư thúc chúa công, ngươi nghỉ coi, tuổi họ đã
cao, có thể lìa đời bất cứ lúc nào, nhưng công tác không thể ngưng trệ. Vì vậy,

chúng ta cần phải tiếp nhận thay thế.
Đông Đà nghỉ ngợi một chút, nói:
- Xin chúa công tha thứ thuộc hạ cố chấp; thuộc hạ cần phải trở về cốc coi một
lần.
- Cũng được, ta biết lòng trung thành của ngươi đối với chúa công; không
được tin chính xác, ngươi không an tâm, vậy ngươi hãy trở về coi. Lão phụ trầm
ngâm một chút, nói tiếp:
- Nhớ kỹ, nếu trong cốc bình an vô sự, ngươi báo cáo chúa công mọi chuyện
xảy ra, và nói ta đã đi trước. Đây chỉ là ý nghỉ cầu may của ta, chớ không hy
vọng..
- Không thể.. chúa công người ngay trời giúp.
Giọng lão phụ buồn:
- Đồng Đà, chúa công chẳng những là chủ nhân, còn là trượng phu của ta,
chẳng lẽ ta không quan tâm bằng ngươi sao? Có điều, chúng ta cần phải bình tĩnh.
Chúa công trông mong chúng ta, kế thừa trách nhiệm của người.
Đông Đà quỳ xuống khấu đầu, nói:
- Thuộc hạ không thể tu dưỡng như chủ mẫu; vả lại, thuộc hạ gia nhập bổn
giáo là muốn đi theo chúa công. Kiếp sống này của thuộc hạ là sống vì chúa công.
Lão phụ lại than:
- Ta biết, cho nên ta không dùng phù lệnh buộc ngươi phải theo ta đi. Nhưng
có một đều, ngươi cần phải nhớ kỹ, khi vào trong cốc, bất cứ xảy ra chuyện gì,
ngươi phải giữ lại tính mệnh.
- Thuộc hạ xin nhớ kỹ, sau này thuộc hạ tìm được chủ mẫu.
- Nếu ngươi gặp được chúa công, tự nhiên chúa công sẽ chỉ đường ngươi đến
gặp ta; còn không gặp được chúa công, ngươi đến tìm tiểu thơ, và đi theo Đinh
Bằng. Nơi ta đến không thể cho ngươi biết bây giờ, cũng không thể để ngươi đi tìm

ta.
- Như vậy, sau này thuộc hạ không còn gặp được chủ mẫu nữa?
- Không, đợt ngày bổn giáo sửa soạn trùng chấn hùng phong, tự nhiên ta sẽ
triệu ngươi tới. Lúc đó, chúng ta không cần phải tránh né ai nữa.
Đông Đà lại quỳ xuống khấu đầu, khi ngửng lên lão phu đã quay mình đi, nhìn
sau lưng bà ta tuy gầy yếu, nhưng bước đi rất kiên quyết.
Trong lòng Đông Đà tăng thêm lòng tôn kính; tôn kính một nhân vật vĩ đại;
bất kể là nam nhân hay nữ nhân.
o
Lúc Đông Đà về tới cửa cốc, trong lòng đã có cảm giác bất tường; vì các đệ tử
canh giữ hai bên cửa cốc, đã không còn ai sống sót, trạng thái họ chết rất bình tĩnh,
không có vẻ kinh khủng, nguyên nhân trí tử là một kiếm đâm ngay cổ họng thấu
suốt khí quản. Tuy đó là bộ vị trí mạng, nhưng khi bị đâm một kiếm, ít ra cũng có
vẻ đau đớn. Huống chi, trong cốc còn có nhiều cơ quan bố trí, hình như chưa kịp
phát động.
Điểm này chứng minh một số vấn đề.
Nhân số hung thủ không nhiều. Bằng không, đệ tử trong cốc nhất định đã kinh
hãi, phát động cơ quan cản trở.
Hung thủ nhất định đã biết rõ cơ quan bố trí trong cốc; ít ra người trong nội bộ
mới biết rõ tình hỉnh bố trí mà tránh né.
Hung thủ có thể lặng lẽ xâm nhập, võ công nhất định rất cao.
Hung thủ đã dùng thủ đoạn bất ngờ, điểm chế huyệt đạo đối phương, rồi mới
đâm một kiếm ngay cổ họng. Đối với một người không còn sức chống cự, mà ra
tay hạ độc thủ như vậy, nhất định là một người rất ác độc.
Mỗi người đều bị đâm một kiếm xuống cuốn họng, bộ vị rất chuẩn, lỗ kiếm
đâm lớn nhỏ nông cạn giống nhau; kiếm pháp hung thủ nhất định kỳ cao.

Những đệ tử này võ công không cao, nhập môn cũng không lâu, thực tại không
có lý do phải giết họ, trừ phi hung thủ sợ họ nhận ra diện mạo.
Sau khi kiểm tra đến người thứ bốn mươi chin, Đồng Đà đã nhận ra được kết
luận như trên. Thân mình ông ta tuy cao lớn khôi vĩ, nhưng đầu óc rất linh hoạt.
Bốn mươi chín là con số lưu lại trong cốc, đã hoàn toàn bị giết, đều do tay của
một người.
Tâm tư Đòng Đà trầm xuống. Ông ta bội phục ước đoán của chủ mẫu, bà
không cần trở lại một lần để coi, mà hầu như đã biết nơi ẩn cư đã không còn an
toàn.
Đệ tử trong cốc đều đã chết hết; sự còn mất của chúa công chẳng có gì lạc
quan.
Trong lòng Đông Đà chứa đầy bi phẫn, ông ta thề phải tìm ra hung thủ tàn
nhẫn ác độc này.
Không phải người của năm đại môn phái, vì họ đã công khai lớn mật chống đối
ma giáo, họ không sợ ai biết mặt, cũng không cần phải diệt khẩu.
Cũng không phải bọn Kim Sư, họ đã công khai bội phản, ly khai, cũng không
cần kiêng dè.
Hung thủ này phải là người bên cạnh mình; nhưng cũng không phải bên cạnh
lão ta, vì người trong ma giáo đi theo lão ta, đã chết hết không còn ai; đối phương
không cần che dấu thân phận với ai nữa.
Như vậy, người này nhất định bên cạnh Đinh Bằng hay Thanh Thanh, người đó
là ai? Đông Đà hầu như không tốn tinh thần, đã nghỉ đến một người.
Trừ hắn ra, không thể có người khác.
Lão ta nhủ thầm, sẽ có một ngày, ta chặt ngươi thành trăm mảnh; Vì trả thù
cho những giáo chúng trong cốc, dù ta có phải liều cái mạng già, cũng không tiếc.

Lão ta không tính thù của chúa công vào chung một món, lão biết con người
nghỉ đến tuy lang độc, nhưng không sao giết nổi chúa công của lão.
Một mặt đi vào, một mặt phát động cơ quan mai phục trong cốc. Vì trong cốc
chẳng đã yên tĩnh hẳn, bọn địch nhân sẽ phải còn tới nữa. Những bọn đệ tử đã vì
ma giáo cống hiến sinh mệnh của họ, lão không muốn để di thể của họ bị chà đạp
lần nữa.
Vì lão biết rõ, sau trận chiền hôm nay, mối thù giữa ma giáo và năm đại môn
phái càng sâu thêm, nếu để người của năm đại môn phái tiến vào, e rằng thi thể
người chết cũng không bỏ qua.
Càng đi vào sâu, lòng lão càng trầm xuống nặng nề, tuy chưa thấy thi thể của
chúa công, nhưng đã nhìn thấy mặt đất có dấu máu.
Dấu máu không nhiều, nhưng chạy dài tới chỗ đệ tử cấm vào, vì vậy dấu máu
tất nhiên của chúa công, không thể của người khác. Dấu máu chảy dài tới trước
mặt bức tường mới mất. Chứng tỏ người bị thương tới đây, rồi biệt dạng vào phía
sau bức tường này.
Đông Đà không nhịn được quỳ xuống. Chỉ có một mình lão biết rõ, phía sau
bức tường là gì ?
Vì lão nhân đã từng dẫn một mình Đồng Đà đến đây, và chỉ có một nút ấn kín
đáo bên cạnh bức tường, nói với lão:
- Đồng Đà nếu có một ngày nào đó, ngươi không tìm thấy ta, hãy đến đây tìm
ta. Còn nếu vì một nguyên nhân gì hoặc tại một địa phương khác thấy ta có mệnh
hệ gì, ngươi cần phải nhớ kỹ, nhất định phải đưa ta đến chỗ này.
Lúc đó Đồng Đà không hỏi nguyên nhân gì, lão đã biết chỗ này là gì rồi. Vì
mỗi lần dời đổi nơi ẩn cư, chúa công đều sai lão vác một cái rương lớn, một cái

rương lớn và nặng.
Đến một chỗ nào nhất định sửa soạn một căn mật thất; Cẩn thận dấu cái rương
đó vào. Trong rương đựng gì chỉ có Đồng Đà biết, vì lão đã từng giúp chúa công
sắp đặt trong mật thất; đem những vật trong rương, từng món từng món bưng ra,
đặt vào một chỗ cố định.
Những vật đó dưới mắt người khác không đáng một đồng; nếu người nhát gan
nhìn thấy, còn bị giật mình sợ hãi.
Đó là những bộ xương đầu lâu khô, gồm mười hai bộ; trên mỗi bộ đều ghi
những chữ kỳ quái.
Đó là chữ Thiên trúc. Rất ít người đọc được chữ Thiên trúc, nhưng Đông Đà lại
là một trong số ít người đó.
Ông ta nguyên là người Thiên trúc.
Ông ta biết những hàng chữ, chỉ là danh hiệu của một người. Những đầu lâu
được trân trọng mang theo này, đều là danh hiệu của lịch đại giáo chủ ma giáo.
Căn mật thất được coi là thánh đĩa. Vì đây là điện đường của tổ sư lịch đại ma
giáo. Chỉ có người đã chết mới được liệt danh trong điện đường.
Không ai biết căn mật thất này, ngoài chúa công chỉ có mình lão biết.
Dấu máu đến đây đứt đoạn, chứng tỏ đã có người vào mật thất, tự nhiên cũng
không phải người khác lạ.
Đông Đà qùy dưới đất cung kính khấu đầu ba lần, rồi mới ấn một nút nhỏ trên
tường, lập tức mật thất chỗ ông ta di động, chuyển về phía trước; chuyển đến cạnh
sát bức tường, bức tường tự động mở ra một cửa động, chờ ông ta chuyển vào, rồi
tự động khép lại.
Bên trong rất tối, rất ngột ngạt; sau một lúc thật lâu, Đông Đà mới làm quen
được bong tối bên trong, rồi mò tới một góc mật thất, tìm được hỏa thạch, quẹt lửa

đốt lên một ngọn đèn dầu.
Cây đèn và dầu thắp đều mang tới từ Thiên trúc. Khi đốt lên tỏa ánh sáng màu
lục; màu bích lục.
Ánh đèn chiếu trên mỗi khung khám thần, trên mỗi bộ xương đầu lâu khô, nhe
nanh hở lợi, trông thật khủng khiếp.
Đông Đà từ từ mò đi, tới một khung khám thần cuối cùng, thấy còn trống.
Mỗi nhiệm kỳ giáo chủ, sau khi tiếp nhiệm; chuyện làm thứ nhất là tạo cho
mình một chổ đựng xương trong điện đường; cũng có thể nói là khung khám đựng
xương đầu lâu. Vì trong điện đường chỉ cung phụng xương đầu lâu.
Trong điện đường không có khung khám thứ hai, biểu thị Giáo chủ ma giáo
đương nhiệm đã chết mới có thể do người thứ hai tiếp nhiệm.
Cho nên, trong lịch nhiệm tổ sư Ma giáo, có mấy vị bị người của mình cướp
ngôi, giết chết. Nhưng vẫn được đưa đầu lâu vào cung phụng trong nhiệm đường.
Đây là quy định cần phải tuân theo; ghi trên thiên thứ nhất trong kinh điển Ma
giáo. Tuyệt không được sai trái.
Cuối cùng Đông Đà đã nhìn thấy lão nhân ngồi xếp bằng trên không vị giành
sẵn; toàn thân phát xuất tia sáng bích lục, trạng thái rất an tường, trang nghiêm.
Đông Đà quỳ xuống, thái độ rất thành kính, không khóc, không rơi lệ.
Người trong Ma giáo không được rơi lệ. Trong đời họ, chỉ được rơi lệ một lần,
bất luận nam hay nữ đều phải tuân theo.
Một lần rơi lệ đó, cũng không được ứng dụng khi đối diện tử vong. Trong ma
giáo, tử vong không phải bi ai, mà là một loại hoan lạc; hoan lạc rất lớn.
Cũng vì họ hoan lạc, khi đối diện tử vong, nên đệ tử ma giáo mới ai nấy đều
dũng cảm; lúc tác chiến không sợ tử vong. Vì tín ngưỡng trong lòng họ không sợ

tử vong.
Mỗi giáo đồ đều tươi cười đón tiếp tử thần.
- Đông Đà quả nhiên ngươi đã tới kịp, ta rất cao hứng.
Giọng lão nhân rất bình tĩnh khiến Đông Đà cao hứng muốn nhảy dựng lên;
- Chúa công chưa chết.
Lão nhân cười một tiếng, nói:
- Ta đã bị đâm một kiếm suốt cuống họng, chắc chắn sẽ chết; chỉ cố gượng
chốt lát, để trao phó một số công việc. Ta rất cao hứng ngươi đã đến kịp; mà còn
kịp thời tống chung ta nữa.
Đông Đà vội hỏi:
- Ai? Kẻ nào đã hại chúa công?
- Không có ai, ngoài trừ ta nguyện ý. Ngươi nghỉ ai có thể một kiếm đâm suốt
cổ họng ta?
- Chúa công tự..
- Đương nhiên chẳng phải tự sát, ta chưa muốn chết, nhưng dưới tình huống lúc
đó, nếu ta không nhận lãnh một kiếm, thì khó lòng giữ được hơi thở đến hiện tại, và
cũng không sao bảo toàn được thủ cấp, được một sự tử vong trang nghiêm.
- Đối phương là ai?
- Đông Đà, đáng lẽ ngươi phải biết là ai, bằng không sẽ không xứng là trưỡng
lão bổn giáo, uổng phí những năm tháng theo ta.
Ngừng một chút Đông Đà mới nói:
- Là tên sát phu đó, sao nó có thể..
Lão nhân than nhẹ:
- Chúng ta cho rằng nó không có khả năng; thực tại chúng ta đã đánh giá nó
quá nhẹ. Đây là lầm lẫn lớn nhất chúng ta phạm phải. Trong kiếp nhân sinh chỉ
được phạm lỗi lầm một lần. Ba mươi năm trước ta đã phạm lỗi lầm lớn là không
nhận rõ Thiên Mỹ. Hai mươi năm sau, lại phạm một lầm lỗi nữa là không nhận rõ
tâm địa bọn Kim Sư. Ta đã phạm hai lần lầm lỗi lớn, đủ đáng chết rồi.

Huống chi
lại phạm lầm lỗi lớn lần thứ ba này, còn có thể sống được sao?
Đông Đà không nói gì. Lão nhân lại hỏi:
- Các ngươi đã thất bại?
- Dạ phải, chúng thuộc hạ chưa ra khỏi núi, đã gặp cao thủ năm đại môn phái
phục kích, chỉ trốn thoát được chủ mẫu và thuộc hạ hai người.
- Chủ mẫu đâu?
- Chủ mẫu đã đến nơi chúa công căn dặn.
Lão nhân cười gật đầu:
- Rất tốt, phu nhân là một chủ nhân rất điềm tỉnh, giỏi dang, vĩ đại; bà đã dành
cả cuộc đời cho ta, giúp ta không biết bao nhiêu phen khốn khó. Trong kiếp sống
này của ta, tuy nhận lầm người ba lần, nhưng cũng may nhận đúng ba người. Một
người là bà, một người là Đinh Bằng, một người nữa là ngươi. Có ba người các
ngươi bù đắp, khiến trọn đời ta dù có bị thất bại thê thảm, nhưng cũng không hổ
thẹn được an nghỉ trong điện đường.
Trong sự cảm động cực độ, Đông Đà không biết nói gì. Lão nhân là thần minh
trong tâm mục lão ta, mà lão ta cũng được đĩa vị trọng yếu như vậy trong tâm mục
của thần minh, quả thực xứng đáng cho lão đã phụng hiến trọn cuộc sống một đời.
Lão nhân lại hỏi:
- Chủ mẫu có muốn ngươi cũng theo đi không?
- Có, nhưng thuộc hạ kiên quyết muốn trở về coi tình trạng chúa công.
- Ngươi si tưởng quá, không bằng một nữ nhân. Chủ mẫu không kêu ngươi đi
tìm bà?
- Không, chủ mẫu muốn thuộc hạ đến chung sống với Đinh công tử và tiểu thơ.
- Rất tốt, như vậy cũng tốt cho ngươi. Bên cạnh Đinh Bằng cũng cần có một
người như ngươi; bằng không hắn cô đơn quá.
Thần sắc lão nhân bỗng trở nên trang trọng:

- Có điều ngươi đến đó, chớ nói ra chuyện ở đây.
- Tại sao? Chẳng lẽ chúa công còn chịu nhịn để lũ chuột đó sống.
Lão nhân cười một tiếng nói:
- Phải, chẳng những ta chịu nhịn nó, mà còn thành toàn nó, truyền thụ ma đạo
bí kỹ của chúng ta cho nó.
Đồng Đà giật mình khinh hãi; ít khi lão ta kinh khủng như lần này, hỏi gặng:
- Chúa công, vì gì, cuối cùng vì gì?
- Chẳng vì gì cả. Bổn giáo tuy không tính chuyện báo thù tư nhân, nhưng bổn
giáo cũng có một điều luật bất di bất dịch, tức là lấy mắt trả mắt, lấy răng trả răng.
Đối với những kẻ có ý đồ tiêu diệt bổn giáo, ta không thể dễ dàng bỏ qua; ta muốn
dùng đao của bổn giáo, mượn tay hắn đối phó với bọn đó.
- Hắn làm được không?
- Ta biết hắn làm được, hắn làm chuyện này còn hay hơn Đinh Bằng.
Đồng Đà không kháng biện nữa; quyết định của chúa công luôn luôn đúng, lão
chỉ lo ngại hỏi thêm:
- Nhưng sau này thì sao?
- Hắn tuy học được đao pháp của bổn giáo, nhưng không phải người bổn giáo,
đao pháp của hắn vĩnh viễn không bằng Đinh bằng. Cuối cùng, sẽ có một ngày,
hắn bị chẻ thây hai mảnh dưới đao Đinh bằng, như thế làm gì có sau này nữa.
Đông Đà lặng lẽ một chút, mặt lộ vẻ tôn kính và bội phục:
- Chúa công tính toán kế hoạch không sót, lần này lại kể như tìm đúng người.
Lão nhân cười một tiếng rồi mới ân cần, nói:
- Đồng Đà chỗ này chỉ có một mình ngươi biết. Vì vậy, đạo thống của bổn
giáo đều trông cậy vào ngươi tiếp tục duy trì. Ngươi cần phải sống, sống đợi khi có
người thừa kế tới, ngươi sẽ trao lại tất cả cho người đó.
- Chúa công không giao cho chủ mẫu?
- Không, phu nhân chỉ lo xuất lãnh các đệ tử đời kế tiếp xuất đạo, chuyện trao

nhiệm kỳ tối trọng yếu, trông cậy vào ngươi.
- Thuộc hạ trao cho ai, chúa công có thể cho chỉ thị trước không?
- Không cần, ta cũng không cần dự báo trước, vì ta chưa chọn người chỉ định kế
truyền; nhưng ngươi yên tâm. Thời kỳ đến, tự ngươi sẽ biết. Mỗi nhiệm kỳ giáo
chủ bổn giáo, đều do trời sanh, chỉ cần khi đến lúc, người đó sẽ tự nhiên đột ngột
xuất hiện, quang mang vạn trượng.
Đông Đà lại thinh. Lão nhân nói:
- Thời kỳ của ta đã tới, ngươi mau..
Đông Đà bất giác do dự, lão nhân giận, nói:
- Mau, chớ đem lòng nhân đàn bà, làm lỡ thời cơ binh giải thành đạo của ta,
mà khiến ta ôm hận suốt kiếp.
Cuối cùng, Đông Đà khấu đầu một cái, rồi rút bên mình ra, một lưỡi dao nhỏ,
thân đao ánh lục quang, phát xuất quang mang yêu dị.
Tiếp theo, ông ta vung tay một cái, đầu lão nhân lìa khỏi mình, bay lên không.
Đông Đà không để ý đến thi thể không đầu, hình như đó chẳng còn là bộ phận của
chúa công. Ông ta chỉ cung kính bưng đầu lâu đặt vào khung khám trống.
Lúc này, mắt lão nhân mới nhắm, mặt lộ vẻ tươi mãn túc, còn thốt ra được năm
tiếng cuối cùng:
- Cảm tạ ngươi, Đông Đà.
Chỉ có một đầu lâu, vẫn có thể giữ được năng lực sinh mệnh.
Hiện tượng này nếu gặp người khác sẽ kinh hãi đến chết, nhưng Đông Đà cho
là rất tự nhiên.
Lão nhân là thần của ông ta; thần có gì không thể làm được.
Bây giờ, ông ta phải đi thực hiện sứ mệnh thần giao cho.
o O o

Viên nguyệt loan đao

Hồi 31
THẦN ĐAO TRUYỀN NHÂN

Lúc Đồng Đà xuất hiện trước mắt Đinh Bằng và Thanh Thanh, thực đã khiến
hai người giật mình kinh hãi. Vì Đồng Đà đã trúc bỏ tấm đồng giáp quanh năm
không rời khỏi mình. Lưng khom khom giống một người già bình thường, hoàn
toàn chẳng có vẻ uy vũ của ông ta trước kia; thậm chí cả thân hình củng thấp
xuống nhiều.
Kinh hãi nhất là Thanh Thanh, nàng biết nếu không có biến cố gì trọng đại,
Đồng Đà tuyệt không ly khai chủ nhân của ông.
Nhưng nàng vẫn rất trầm tỉnh. Sau khi tiếp nhận sự thăm hỏi của Đồng Đà,
nàng mới thong thả hỏi:
- Có phải gia gia kêu Đồng thúc thúc đến đây không?
Đồng Đà gật đầu. Thanh Thanh lại hỏi:
- Thúc thúc định ở đây bao lâu?
Đồng Đà trì nghi một lúc mới đáp:
- Chủ nhân phân phó lão nô đến giúp việc cho Đinh công tử và tiểu thư,
không cần trở về.
Sắc mặt Thanh Thanh trầm xuống, nàng biết chỉ dưới tình hình nàng nghỉ tới,
Đồng Đà mới không cần trở về. Nàng muôn phần không muốn tin tức này là sự
thực; nhưng nàng vẫn không nín được hỏi:
- Có phải gia gia đã hoàn toàn thành đại đạo?
Đòng Đà chùi nước mắt, đáp:
- Phải, chủ nhân đại đạo đã thành, thoát thể phi thăng.
Đinh Bằng không nhịn được hỏi:
- Thanh Thanh, nàng đang nói gì thế?
Thanh Thanh đáp: Đây là cảnh giới đạo gia tu luyện…
Đinh Bằng:
- Ta biết. Thoát thể phi thăng là cảnh giới đạo gia vũ hóa đăng tiên. Có phải

gia gia đã quy tiên rồi?
Thanh Thanh nghẹn ngào:
- Phải, gia gia đã cửu chuyển công thành, do hồ đạo chuyển vào tiên đạo.
Thần sắc Đinh Bằng cũng lộ vẽ buồn:
- Đạo thành phi thăng là một chuyện đáng mừng, hà tất hai người phải buồn
rầu tiếc thương?
Thanh Thanh gượng cười:
- Phu gia nói phải, đây là chuyện đáng vui mừng. Linh hồ đắc đạo thành
chánh quả không có bao nhiêu, gia gia đã là kiệt xuất. Có điều là từ nay tiên
phàm cách biệt, không còn gặp nhau nửa.
Đinh Bằng chợt quay sang Đồng Đà nói:
- Đồng tiền bối …
Đồng Đà vội ngắt lời:
- Thuộc hạ không dám nhận xưng hô này.
Đinh Bằng:
- Tại hạ không môn phái, và cũng không tham gia bang hội nào; hai chử
thuộc hạ, tại hạ không dám tiếp nhận.
Đồng Đà:
- Lão nô phụng mệnh đến giúp việc công tử; công tử gọi bồn danh của lão
nô được rồi.
Đinh Bằng suy nghĩ một chút nói:
- Được! Tại hạ biết Đồng Đà là người không câu nệ, vì vậy tại hạcũng
không cần khách sáo. Tại hạ chỉ muốn hỏi Đồng thúc thúc vài lời.
- Xin công tử hỏi.
- Đồng thúc thúc hãy suy nghĩ kỹ câu hỏi, tại hạ nhất định phãi nghe được
câu trả lời xác thực; nếu Đồng thúc thúc không biết, trả lời không biết; còn biết,
không được dấu giếm.
Đồng Đà bất giác có vẽ trì nghi, nhìn Thanh Thanh, Thanh Thanh khích lệ:
- Phu gia rất kính trọng Đồng thúc, không khiến Đồng thúc khó xử đâu.

Đồng Đà:
- Dạ, lão nô biết sẽ nói cặn kẽ hết.
Đing Bằng gật đầu:
- Tốt, tại hạ nghe nói tại cửa cốc Già mã, cao thủ năm đại môn phái phục
kích, giết chết rất nhiều người; Đồng thúc thúc biết chuyện này không?
Trên mặt Đồng Đà hiện nét đau khổ, khẽ đáp:
- Lão nô biết.
- Những người bị giết đó, có quan hệ rất thân phải không?
Đồng Đà ngạc nhiên nhìn Đinh Bằng một lúc mới đáp:
- Thân như anh em, tình như ruột thịt.
Đinh Bằng gật đầu một cái, hỏi tiếp:
- Tại hạ nghe nói, thiên hồ tu luyện cần phải trải qua binh giải, mới có thể
thoát thể phi thăng; nếu do thiên kiếp lôi hỏa, hình thân sẽ đều bị diệt phải
không?
Đồng Đà có chút bở ngỡ, đáp:
- Phải, là như thế đó.
Đinh Bằng:
- Như vậy, có phải gia gia đã do binh giải?
Đồng Đà chỉ còn biết gật đầu:
- Phải.
Giọng Đinh Bằng chợt trở nên gay gắt:
- Ai? Ai đã hạ thủ?
Đồng Đà ngần ngừ một lúc, đáp:
- Là lão nô.
Câu trả lời của Đồng Đà khiến Đinh Bằng hết sức bất ngờ, cả Thanh Thanh
cũng không tin vội hỏi:
- Đồng thúc! Tại sao là Đồng thúc?
Đồng Đà quỳ xuống, giọng bi ai:
- Đích xác là lão nô. Vì lúc đó, thiên kiếp sắp tới, lão nô đành hạ thủ, giúp
lão chủ nhân binh giải thăng thiên.
- Được! Tại hạ tin đây là tình hình vạn bất đắc dĩ, Đồng thúc mới phải ra tay.
Đồng Đà không tự ngăn được nói:
- Phải, lão chủ nhân thần oai cái thế, không kẽ nào có thể khiến lão

nhân
gia thua…
Nói ra lời này từ miệng Đồng Đà, chứng tỏ lão chủ nhân của ông ta không
phải luyện Hồ thăng thiên. Nhưng Đinh Bằng hình như không chú ý điểm này,
chỉ than nhẹ:
- Vậy thì tốt. Tin tại hạ nhận được, nói lão gia chết dưới tay Liễu Nhược
Tùng. Điều này chẳng những tại hạ khó tin, mà còn cãm thấy nội tâm muôn
phần ăn năn.
Đồng Đà giật mình, vội hỏi:
- Tại sao công tử biết? Ai cho công tử hay?
- Tại hạ biết Liễu Nhược Tùng, tuyệt chẳng phải người an phận; cũng chẳng
phải ngoan ngoãn đầu thân môn hạ tại hạ. Cho nên, tuy tại hạ chưa giết hắn,
nhưng không lơ là chuyện theo dõi hắn. Lúc nào cũng có người theo sát hắn.
Người đó biết hắn đã đi ngang qua Già mã cốc, và cũng nhìn thấy cuộc chém
giết ngoài Già mã cốc…
Đồng Đà ngạc nhiên:
- Thì ra công tử đã biết tất cả.
Đinh Bằng cười một tiếng:
- Phải. Ta chỉ phái một người theo sát Liễu Nhược Tùng, là biết rõ bí mật
lớn nhất trong thiên hạ.
Thanh Thanh không nín được hỏi:
- Người đó là ai mà có bản lãnh lớn như thế? Y còn biết chuyện gì nửa?
- Người này võ công không cao, nhưng bản lãnh theo dõi và khinh công thì
thiên hạ đệ nhất. Ta cho hắn ba ngàn lạng vàng, nhờ hắn theo sát Liễu Nhược
Tùng trong vòng ba năm, báo cho ta hay nhất cử động của hắn. Kết quả, người
đó đã cho ta hay một tin tức lớn này.
Ngừng một chút Thanh Thanh mới hỏi:

- Xem ra phu gia đã hiểu rõ tất cả?
- Phải, lúc ta trở lại giang hồ, dùng cây đao thần chấn kinh thiên hạ, ta đã
biết nàng không phải Thiên hồ; vì Thiên hồ chỉ là chuyện người ta tưởng tượng;
căn bản không có chuyện này.
Thanh Thanh:
- Tại miền bắc, thuyết Hồ tiên phi thường linh dị; rất nhiều người tin. Truyền
thuyết chuyện Hồ tiên hiển linh cũng rất nhiều.
Đinh Bằng cười:
- Đích xác, trước kia Liễu Nhược Tùng cũng đã tin là có thật, không nghi
ngờ. Vì những chuyện lúc đó xãy ra trên mình hắn, đã vượt qua năng lực của
người thường; chỉ có hai chử "thần tích" mới có thể giải thích. Nhưng ta biết, tất
cả do người làm ra. Nói rằng thần thông, chẳng qua chỉ là pháp lực đồng tiền mà
thôi. Chỉ cần có tiền, mua chuộc mấy người trong nhà hắn lúc đó, thì chuyện
khiến trong nhà hắn, gà bay chó chạy, nghi thần nghi quỷ, chẳng khó khăn gì…
- Lúc đó phu gia đã biết thiếp không phải Hồ?
Đinh Bằng cười:
- Không sai. Nếu nàng là Hồ thực, nàng đã vận dụng pháp thuật là những
chuyện đó, không cần lãng phí tiền bạc, mua chuộc người trong nhà hắn, bày trò
ma quái.
Thanh Thanh cười cười:
- Thiếp cũng biết những chuyện bày đặt hoang đường thiếu cao minh đó,
sớm muộn gì phu gia cũng biết; nhưng không ngờ phu tướng đã khám phá ra sớm
như thế.
Đinh Bằnh:
- Tuy ta đã sớm biết nàng ngụy trang bí mật là Hồ, nhưng ta lại hy vọng
nàng là Hồ thực.

- Vì sao? Chẳng lẽ phu gia thích lấy một người vợ Hồ?
- Nếu nàng là Hồ thực, chúng ta có thể tìm một nơi xa lánh nhân thế, để
cùng nhau tu luyện.
- Hiện tại vẫn có thể. Chúng ta vẫn có thể tìm một nơi vắng vẽ kín đáo, rời
xa trần thế này. Lúc dầu, thiếp mượn danh là Hồ, vốn cũng có chủ ý này.
Đinh Bằng lắc dầu:
- Hiện tại không thể được, quá muộn rồi.
Vì sao?
Vì gia gia của nàng đã truyền lại ma đao cho ta, và cũng truyền thụ đao
pháp cho ta…
Thanh Thanh vội nói:
- Phu gia đã hiểu lầm ý của gia gia. Gia gia truyền thụ đao pháp, chỉ vì tư
chất của phu gia rất tốt, có thể phát huy tinh túy của pho đao pháp. Truyền đao
lại cho phu gia, cũng vì cần có cây đao này, mới phát huy được tinh yếu của đao
pháp. Gia gia không có ý nghĩ và yêu cầu gì khác.
- Ta biết rõ.
- Vì vậy phu gia không phải vì gia gia mà làm chuyện gì.
- Ta cũng biết vậy, nhưng người khác không nghĩ thế. Họ nhận biết cây đao
này, họ cũng nhận biết pho đao pháp này.
- Người khác là ai?
- Trước hết là Kim Sư, Ngân Long, Thiết Yến, sau cùng là người năm đại
môn phái. Họ đếu cho rằng ta là truyền nhân của gia gia nàng.
- Chuyện này phu gia có thể giải thích rõ.
- Thanh Thanh, sao nàng kém thông minh thế. Ai tin lời giải thích của ta?
Giải thích hay nhất là tung ra một đao. Sau khi một đao tung ra, không cần nói
rõ gì nửa.
Thanh Thanh lặng thinh một lát, mới hỏi:
- Phu gia đã biết rỏ xuất thân của thiếp?
Đinh Bằng gật đầu:

- Phải! Tuy trước kia, lịch duyệt giang hồ của ta rất kém, không thể biết
thinh danh của Ma giáo; nhưng hiện tại cũng phảibiết mới được.
- Cái nhìn của phu gia đối với Ma giáo ra sao?
- Không rõ.
- Tại sao không rõ?
- Đương nhiên không rõ, vì lúc ta xuất đạo, Ma giáo đã đình chỉ hoạt động.
Tuy người khác nói Ma giáo tà ác đa đoan, nhưng ta chỉ thấy Ma giáo bị người
hãm hại. Tuy người khác nói người trong Ma giáo tâm địa tà ác, thủ đoạn ác
độc, nhưng mỗi người ta tiếp xúc, đều rất mực trung thành, tâm địa thiện
lương…
Đồng Đà vô cùng cãm động:
- Đa tạ công tử. Đa tạ công tử.
Đinh Bằng mặc nhiện trong giây lát, mới nói:
- Lão gia tử truyền đao lại cho tại hạ, truyền thụ đao pháp cho tại hạ vì tại
hạ là tôn nử tế của lão gia tử.
Đồng Đà:
- Đúng vậy! Trước khi lão chủ nhân quy tiên, người vẫn thanh minh công tử
không có bất cứ liên hệ gì với Ma giáo; mà chủ nhân cũng đã trừ tên tiểu thư
trong giáo. Hiện tại, cả lão nô cũng đả trừ tên, không kể là người Ma giáo nửa.
Đinh Bằng:
- Nhưng giáo chủ là Tổ nhạc của tại hạ, dù ít hay nhiều, tại hạ cũng có chút
liên hệ.
- Lão chủ nhân chỉ hy vọng công tử phát huy đao pháp được lưu danh bất hủ,
ngoài ra không có yêu cầu gì khác.
- Tuy lão gia tư không đòi hỏi gì, nhưng tại hạ chẳng thể không là chút việc.
- Công tử muốn làm gì?
- Tại hạ muốn tìm hiểu rỏ ràng một chuyện.
- Chuyện gì?

- Quan hệ Tạ Tiểu Ngọc với Ma giáo. Tuy nàng là con gái Tạ Hiểu Phong,
nhưng nàng có rất nhiều thủ hạ, trong số còn có cả Kim Sư và Ngân Long trưởng
lão đã phãn bội Ma giáo trước kia, đều nghe nàng sai khiến, chứng tỏ nàng có
quan hệ mật thiết với Ma giáo.
Đồng Đà trầm ngâm rất lâu, mới nói:
- Nàng là con gái Tạ đại hiệp và Thiên Mỹ công chúa của Ma cung. Còn
chuyện Thiên Mỹ công chúa kết hợp với Tạ đại hiệp như thế nào, lão nô không
rỏ.
- Xin cho tại hạ biết những chuyện Đồng thúc biết.
- Dạ, đó là một câu chuyện củ rất dài. Thiên Mỹ công chúa tên thật là Tôn
Hạnh Vũ… Câu thơ "Tiểu lâu nhất dạ thinh xuân vũ", ngụ ý về bà ta…
Đồng Đà liền kể lại cho Đinh Bằng biết mọi chi tiết.
o O o
Lại tới một mùa mưa xuân liên miên.
Đồng Đà đã đến Đinh gia được ba năm.
Thời gian ba năm trôi qua rất yên tỉnh. Nhưng cũng có một chuyện rất đáng
vui mừng và rất trọng yếu; đó là Thanh Thanh sanh được hai đứa con trai.
Hai đứa trẻ sanh đôi trắng trẽo, mập mạp, hiện đã được một tuổi.
Một ngày mừng tuổi thôi nôi của hai đứa trẻ Đinh gia trang rất náo nhiệt.
Người giang hồ khắp nơi đều đến chúc mừng.
Thái độ kiêu ngạo trước kia của Đinh Bằng, đã trở nên rất hòa nhã, xuất
hiện trước mặt mọi người, cãm tạ họ đã đến chúc mừng.
Trong buổi tiệc, một nghi thức rất thông tục --- Chọn đồ chơi cũng được bày
ra.
Đó là bày rất nhiều đồ vật có tính cách đại biểu trong một cái mâm, để cho
hai vị tiểu bão bối chọn một món.
Trẻ nhỏ, tự nhiên không rõ chọn lựa gì, chỉ tùy hứng thú, tiện tay

lượm. Món
đồ thứ nhất lượm lên, nghe nói có thể dự đoán tương lai của đứa trẽ. Nếu đứa nhỏ lượm bàn toán nhỏ, tương lai nhất dịnh là thương gia thành
công.
Nếu lượm một ấn quan, tương lai nhất định là một quan lớn…
Hai cậu nhỏ được bồng ra, vừa trắng vừa mập mạp, trông rất ngây thơ, cười
hi hi, không sợ người lạ,
Mâm đồ vật được trưng ra, trên bày rất nhiều món đồ đã được người lớn
chọn lựa kỹ lưỡng. Nhưng có một vật khiến mọi người đều ngạc nhiên kinh dị.
Đó là cây đao nguyên cả bao, đao màu đen thẩm. Cây đao thần oai chấn
thiên hạ của Đinh Bằng, trên đao có khắc câu thơ "Đêm xuân lầu lắng nghe mưa
rơi". Một cây đao người thiên hạ đều khiếp vía.
Đao đặt trên mâm, vẫn toát ra sát khí ghê người!
Hai anh em nhìn đồ vật trong mâm một chập, rồi cùng một lượt đưa tay chụp
cây đao.
Đứa lớn chụp chuôi đao; đứa nhỏ chụp võ đao. Hai đứa tranh nhau. Một
tiếng soạt, đao ra khỏi vỏ, nằm trên tay đứa lớn.
Khách chung quanh cất tiếng "Á" kinh hãi.
Chỉ có Đinh Bằng cười hi hi nói:
- Hai đứa bây rất hiểu giá trị món đồ, và cũng rất biết lựa chọn.
Ông ta bước tới, lấy cây đao trên tay đứa lớn xuống, rồi thuận tay điểm hai
chỉ trên hai vai đứa con, đứa nhỏ khóc òa lên.
Thanh Thanh hãi sợ, sắc mặt lợt lạt, chạy tới bồng con, hai tay đứa nhỏ đã rũ
xuống mềm nhũn. Nàng hấp tấp hỏi:
- Phu gia làm gì đây?
Đinh Bằng:
- Không có gì, ta chỉ điểm tàn đường gân tay của nó, không ảnh hưởng gì
đến sự phát triển, chỉ là suốt đời nó không luyện vỏ được.
Thanh Thanh ngẹo ngào:

- Con còn nhỏ, lại lựa biết gì, dù phu gia không muốn nó luyện võ, cũng
không cần phãi làm như thế.
Đinh Bằng:
- Ta không phãn đối cho con luyện võ; nhưng nó chọn một cây đao không
võ, bộc lộ phong mang, sẽ rất hung dử; cho nên nó không thể kế thừa cây nào
này được. Đao dành cho đứa nhỏ.
Thanh Thanh là vị thê tử, lúc nào cũng nhu thuận; lúc này thái độ nàng càng
tôn kính Đinh Bằng hơn, nàng trang trọng nói:
- Phu gia nói rất đúng.
Đing Bằng tra đao vào bao, gọi:
- Đồng Đà.
Đồng Đà tay bồng lão nhị cung kính:
- Có lão nô.
- Hôm qua có người đến tìm Đồng thúc, có phải muốn Đồng thúc theo đi
không?
Đồng Đà ngập ngừng:
- Đó chỉ là… chỉ là…
- Không hề gì, tại hạ biết lão phu nhân sai người đến tìm Đồng thúc; đệ tử
tại chổ lão phu nhân đã học thành tài, muốn Đồng thúc đến giúp đở…
Đồng thúc thấy Đinh Bằng đã nói ra, nên phải trả lời:
- Lão phu nhân xuất lãnh một nhóm đệ tử xuất đạo, nhân lực không đủ,
người muốn lão nô tới giúp sức, nhưng lão nô vì chưa được công tử ưng chuẩn…
- Được. Ở đây không còn chuyện gì, Đồng thúc cứ yên tâm ra đi.
- Đa tạ công tử.
- Không cần cảm tạ, tại hạ còn có chuyện muốn phiền Đồng thúc; Đồng thúc
đem theo cây đao này, cùng với đứa nhỏ. Nó là cốt nhục của Thanh Thanh, nó
có đủ tư cách thừa kếsự nghiệp cũa lão gia tử, tại hạ nghĩ lảo phu nhân cũng
không phản đối.

Đồng Đà không biết phải làm sao.
Đinh Bằng lại nói tiếp:
- Chuyện này, tuy tại hạ quyết định có phần lỗ mãng, nhưng lão gia tử không
có người thừa kế, mà thần đao Ma giáo trong tay tại ha, tại hạ cũng có thể làm
chủ một nửa. Bắt đầu từ bây giờ, đứa nhỏ này là giáo chủ đời kế tiếp của Ma
giáo. Trước khi hắn mười tám tuổi, do lão phu nhân và Đồng thúc giám hộ giáo
đường. Sau mười tám tuổi do hắn chính thức kế nhiệm.
Đồng Đà cảm động cực độ, quỳ xuống:
- Cãm tạ công tử, cãm tạ công tử…
Ông ta quá cãm động, giọng nói đã nghẹn ngào, không thành tiếng. Đinh
Bằng kéo ông ta đứng dậy, nói:
- Chớ có nói vậy, tại hạ chịu ơn nhạc gia bồi dưởng, cãm thấy khonâg có gì
báo đáp; đây chỉ là tâm ý duy nhất tại hạ có thể làm. Tư chất đứa nhỏ này rất
giống tại hạ lúc nhỏ, tại hạ tin hắn có thể đãm đang trách nhiệm. Có điều vẫn
cần Đồng thúc giám thị, quãn thúc hắn.
Đồng Đà khấu đầu liên tục:
- Dạ! Dạ! Lão nô nhất định làm tròn ũy thác.
Đinh Bằng lại nói:
- Hai đứa nhỏ, tới giờ chưa dược đặt tên; tại hạ đợi đến hôm nay mới quyết
định. Tuy quyết định có hơi thão suất, nhưng hoàn toàn do thiên ý. Cũng có thể,
lão gia tử tại thiên chi linh, trong cõi u minh xui khiến quyết định; Đồng thúc
đem tình hình nói cho lão phu nhân hay.
- Dạ! Nhưng cây đao này, thiếu chủ hiện chưa dùng tới, xin lưu lại bên mình
công tử.
Đinh Bằng cười cười:
- Không cần. Đồng thúc cứ mang theo đi, lên đường ngay.
Đồng thúc lại khấu dầu mấy cái, rồi ôm đứa nhỏ, manh cây đao đi ra phía

sau. Bấy giờ Đinh Bằng mới hướng về phiá quần hùng, nói:
- Nào! Nào! Xin mời các vị ngồi xuống uống rượu. Các vị thịnh tình mà tới,
Đinh mỗ rất cãm tạ. Nhưng vị nào muốn rời khõi đây, khi chưa tan tiệc, Đinh mỗ
bất đắc dĩ phãi đắc tội, vì Đồng Đà trưỡng lão, vừa đưa thiếu chủ của Ma giáo
rời khõi đây; tại hạ hy vọng không có người nào theo dấu họ.
Cử tọa yên lặng không ai dám lên tiếng. Đinh Bằng tươi cười nâng chén đến
từng bàn mời rượu. Lúc tới một bàn, bỗng phát hiện thiếu hai người. Một hán tử
ngồi bên cạnh nói:
- Hai người họ vừa mới đi phương tiện (vào nhà cầu), sẽ trở ra ngay.
Đinh Bằng chỉ cười cười, chợt lấy ra một mũi chũy thủ, tiện tay, bẽ gãy lấy
một chân ghế ngồi. Rồi đứng trong sảnh, chậm rãi dùng chũy thủ đẽo chiếc chân
ghế. Cử động này của Đinh Bằng khiến mọi người rất ngạc nhiên; chỉ thấy ông
ta đẽo chân ghế thành hình như một cây đao.
Vừa lúc đó, có hai người từ bên đại sảnh đi ra ngoài, Đinh Bằng mĩm cười
theo ra, đứng chận trước mặt hai người, hỏi:
- Hai vị muốn đi?
Sắc mặt hai người chợt biến đổi, đồng thời cùng một lượt xuất kiếm nhắm
Đinh Bằng. Hai người này, tuy chẳng có tên tuổi, nhưng song kiếm họ xuất thủ,
thanh thế dũng liệt, tuyệt không kém danh gia đương thời.
Nói theo tiêu chuẩn kiếm đạo, họ có thể liệt danh đứng đầu trong số mười
cao thủ kiếm đạo; mà kiếm của họ cũng đều là lợi khí đúc bằng thép tốt.
Trong tay Đinh Bằng chỉ có một cây đao. Cây đao đẽo bằng gỗ.
Ông ta vung nhẹ cây đao gỗ này một cái. Đoong, đoong hai tiếng; hai trường
kiếm bằng thép đúc, đều bị gãy thành hai khúc.
Hai người còn xông tới trước mười mấy bước, rồi mỗi người bị chẽ thành hai

mãnh!
Kết quã tạo thành, chẳng khác cây Thần đao bằng thép.
Đinh Bằng liệng cây đao gỗ trên tay, than:
- Mười năm trước, Tạ Hiểu Phong đã bõ kiếm. Hôm nay, ta chỉ mới có thể
bõ cương đao, nhưng vẫn phải dùng mộc đao. So với ông ta, ta còn kém nhiều,
thực rất hổ thẹn.
o
Tiểu Hương và A Cổ đã trở về. Đinh Bằng và Thanh thanh đang ở trong nhà,
đùa giởn với đứa con của họ Đinh Khắc Vân.
Tiểu Hương vào tới, liền quỳ xuống, long trọng khấu đầu ba lần. Đinh Bằng
cười:
- A đầu, ngươi làm gì thế, sao bỗng dưng cử hành đại lễ?
Tiểu Hương:
- Đây là lão phu nhân ra lệnh tỳ nử thay lão phu nhân khấu tạ công tử.
Đinh Bằng vội vàng đứng dậy nói:
- Ta đâu dám nhận, con nhõ ngươi khéo bày trò đùa giỡn.
Tiểu Hương:
- Lão phu nhân nói phãi lể như thế, khôngnhững là tạ ý của phu nhân, mà
còn là tạ ý của lịch đại tổ sư Ma giáo, tạ ơn công tử đã giúp Ma giáo đạo thống
được duy trì tiếp nối.
Đinh Bằng nghĩ một chút hỏi:
- Bà bà mạnh giỏi không?
- Lão phu nhân rất mạnh giỏi, ôm thiếu chủ vừa hôn vừa cười, như trẻ lại
mười tuổi, suốt ngày tươi cười hớn hở.
Thanh Thanh hỏi:
- Chổ ở của mọi người được an toàn không?
- Rất an toàn, hiện có đệ tử thanh niên nam nử, mỗi giới năm mươi người.
Nử học kiếm, nam luyện đao. Đồng trưởng lão đã thử một đối một, tất cả đều có
thể ngang tay.
Đinh Bằng:

- Ồ! Không dè họ khá như vậy; theo thực lực, đũ sức bão vệ. Còn địa thế
chổ đó như thế nào?
- Là một đảo nhỏ, giửa mặt hồ rộng mênh mông, chung quanh đều là nước.
Đinh Bằng hơi nhíu mày:
- Không tốt lắm, tuy có hồ nước hiểm trở, nhưng vẫn không thể ngăn được
kẽ địch. Huống chi, người trên đão thường ỹ vào địa thế hiểm trở, mà sinh lòng
trể nãi, sao lãng cãnh giác.
- Tỳ nử cũng đã nhắc qua điểm này với lão phu nhân, Đồng trưởng lão nói,
ông ta sẽ chú ý lập tức mỡ rộng canh phòng tới bốn phía bờ hồ xung quanh.
Đinh Bằng gật đầu:
- Cũng tạm được, có điều, phòng bị nghiêm mật tới đâu, cũng không cãn
được kẽ địch đã cố ý.
Tiểu Hương:
- Đồng trưởnglão nói, công kích mới là cách phòng ngự tốt nhất, nhưng lão
phu nhân phản đối. Lão phu nhân nói, lấy chuyện đã qua làm gương, Ma giáo vì
để bảo tồn truyền thống cầu sống còn, từ nay trở đi sẽ chỉ là một môn phái võ
lâm, không nên tạo sát ngiệt nửa.
Đinh Bằng khẻ than:
- Chỉ người khác không nghĩ như thế.
Tiểu Hương:
- Lão phu nhân nói, tất cả đều do mình tận lực, Ma giáo không chiến đấu vì
xâm lược, nhưng lúc chiến đấu vì sống còn và tự vệ, thì tuyệt không lui bước.
Đinh Bằng gật đầu, lại hỏi:
- Trên đường ngươi về nhà có gặp rắc rối gì không?
Tiểu Hương nghĩ một lúc một đáp:
- Không có gì, rất bình tĩnh.
- Điễm này khó có thể tin, ta nghĩ ít nhất cũng có người chận các ngươi lại,

để hỏi cho biết hướng đi của các ngươi.
- Tỳ nử cũng thấy như thế, nhưng quả thực không có ai. Tuy nhiên, tỳ nử vẫn
luôn cãm giác như có người theo phía sau. Nhưng trước sau, vẫn không có kẽ
nào xuất đầu lộ diện.
- Cũng có thể đối phương cảm thấy nhân lực không đủ; muốn ngăn cản
ngươi và A Cổ, cũng chẳng phải chuyện dễ.
Mới nói tới đây, ngoài cửa sổ bổng có tiếng chim vổ cánh, rồi một con bồ
câu trắng bay vào, đậu trên tay Đinh Bằng.
Đó là một hệ thống thông tin của Đinh Bằng thiết lập, người trong nhà
không ai dám hỏi; và sau khi Đinh Bằng gở ống tròn nhỏ cột dưới chân chim,
cũng không ai dám tới gần.
Xem xong tờ giấy báo cáo, Đinh Bằng mới cười:
- Tiểu Hương, trên đường về, tuy ngươi không gặp rắc rối gì, nhưng ít nhất
đã có bốn mươi cao thủ bị chận giết tại các nơi bí ẩn dọc đường.
Tiểu Hương giật mình hỏi:
- Có chuyện này sao? Tại sao tỳ nử không hay biết chút gì?
- Những kẽ bị chận giết, đều là tay hành động lão luyện; chỗ họ ẩn núp cũng
đều rất ẩn bí, sao ngươi có thể phát hiện được.
- Đó là những người nào?
- Là các cao thủ thuộc năm đại môn phái, nhưng phần đông là người của hai
phái Không Động và Nga My; mục đích của họ là ngăn chận các ngươi.
- Còn những người đã chận giết họ là ai?
- Là một nhóm sát thủ bịt mặt, không rõ thân phận, nhưng ta biết rỏ do kẽ
nào sai khiến.
- Ai?
- Thủ hạ của Liểu Nhược Tùng. Ta biết tên này không chịu an phận, ỡ yên
đã lâu, nay muốn ra khuấy động. Thanh Thanh, chúng ta cũng cần ra ngoài hoạt

động một phen, ở trong nhà đã ba năm rồi, mọi người có vẽ lười biếng; nếu
không ra ngoài hoạt động, nhiều bạn bè sẽ quên mất chúng ta.
Thanh thanh không nói gì. Đối với lời nói của Đinh Bằng, nàng chưa bao giờ
phản đối.

Hồi 32
KẾT CUỘC

Trong xe, Thanh Thanh ngồi đối diện Đinh Bằng. A Cổ dong xe. Trong tay
Đinh Bằng ôm cây đao; một cây đao rất đẹp mắt; trên mặt cây đao khắc đủ mọi
hình, sơn thủy, mỹ nhân, xa mã, vân vụ,…
Đây là một bức tranh vẽ mỹ nhân xuất du. Trên bức tranh gồm một trăm bốn
mươi ba nhân vật; một trăm lẽ chín con ngựa, mười sáu cổ xe; trời mây, xe lọng,
nghi trượng rất linh đình. Nếu phong cảnh, nhân vật được phóng đại như thật,
trước sao có thể sắp thành hàng dài hơn mười dặm. Còn nếu vẻ thánh tranh như
một thủ quyển, cũng sắp dài thành mười mấy trượng. Vậy mà, hiện tại chỉ khắc
trên một cây đao. Một cây đao dài ba thước rưỡi.
Họa đồ và điêu khắc, đều do thủ pháp danh gia, hình thái sống động như
thiệt; đây là một tác phẩm nghệ thuật có giá trị liên thành.
Đúng vậy, vì Đinh Bằng đã trả giá mười vạn lạng hoàng kim để mua từ một
nhà sưu tập. Nhà sưu tập đó, từng đắc tội với nhân vật hắc đạo, bị họ kéo đông
người đến gây thù; may gặp Đinh Bằng kịp thời đến giãi quyết nguy nan cho
toàn gia nhà này, còn diệt hết đối phương để trừ hậu hoạn cho gia đình họ.

Có mối ân tình lớn, cứu sống toàn gia, và trã một giá rất cao; mà chủ nhân
cây đao còn cãm thấy phãi nhượng lại cây đao một cách miễn cưỡng.
Vì đây là một tác phẩm nghệ thuật, ai nhìn thấy cũng thích, thà nguyện chết
đói, chớ không đành lòng bán một vật quý giá như vậy.
Một kỳ trân, sống không đổi tay, chết không nở mang theo.
Đinh Bằng muốn, vì đó là một cây đao kiệt xuất, trân kỳ.
Tuy cây đao này cũng có một cái hộp rất trân quý để cất giữ, chớ không có
võ đao, vì đao để cho người ta hân hưỡng.
Đao là hung khí; cây đao này có thể giết người chăng?
Câu trã lời đó rất kỳ diệu. Dù đứa trẽ lên ba tuổi cũng biết cây đao này
không thể giết người; cả một con gà cũng giết không nỗi.
Nhưng quả thật, cây đao này đã giết người; giết chết mấy trăm mạng người.
Giết người không tại đao phong, mà tại giá trị của đao.
Tin tức người nào có cây đao được loan ra, lập tức có vô số người đến xin
mua, xin coi, dùng mưu mẹo dành lấy, dùng sức mạnh cướp lấy, khiến người chủ
giử cây đao bị nhà tan người chết.
Nguyên nhân Đinh Bằng muốn chọn cây đao này, là vì cũng là đao cong,
hình cong như Viên Nguyệt Loan Đao.
Đinh Bằng nhìn ngắm, vuốt ve cây đao rất lâu, vẫn chưa muốn rời tay. Tiểu
Hương ngồi trước chân chàng, cũng ngắm nghía hân hưỡng cây đao. Một lúc lâu,
nàng mới hỏi:
- Có phải công tử thực muốn dùng cây đao này đi đối địch giết người?
Đinh Bằng cười một tiếng:
- Phải, cây thần đao cũ đã trao cho Đồng Đà mang đi, ta nghĩ lão phu nhân
xử dụng rất thích hợp. Ta sử dụng đao, trên tay cũng cần có một cây đao mới
được.

- Tỳ nử thực không rõ, công lực công tử đã tới mức thần thông, dù không có
…
- Không có cây đao đó, ta chỉ có thể phát huy được sáu bãy thành uy lực. Uy
lực chí sát chí uy của đao pháp, phối hợp với cây đao đó thành một thể; nếu ta
sử dụng cây đao dó, sẽ phát huy đủ mười hai thành uy lực.
- Có phải chúng ta ra đi lần này để giúp lão phu nhân không?
- Không sai! Thủ hạ các đại môn phái và Thiên Mỹ công chúa đều kéo nhau
ra, bọn họ nhất định không nương tay với phu nhân.
- Những người đó võ công rất cao phải không?
- Nghe nói rất cao, nhất là thủ hạ của Thiên Mỹ công chúa, hiện có một số
người rất tài giỏi đã chuyển cho Tạ Tiểu Ngọc; mà con nhỏ này lòng dạ ác độc,
nếu chúng ta không đi tiếp ứng, lão phu nhân sẽ gặp khó khăn, phiền phức.
- Chúng ta cần đi tiếp ứng lão phu nhân, mà võ công đối phương lại rất cao,
tại sao công tử lại giao thần đao cho Đồng trưởng lão mang đi?
Đinh Bằng cười:
- Thần đao trong tay ta, đã trở thành thien hạ vô địch rồi, thử hỏi có ai dám
đối địch với ta?
Tiểu Hương lắc đầu:
- Đại khái không có ai dám; kể từ khi Ngân Long bị giết, đã không ai dám
cùng công tử động thủ. Nghe nói Ngân Long trưởng lão đã là một cao thủ dùng
đao đệ nhất đương thời.
- Vì lẽ đó nên ta mang theo thần đao, sẽ chẳng ai dám cùng ta động thủ; họ
lại sợ ta tìm họ, rồi họ vận dụng tất cả âm mưu quỷ kế để đối phó ta, khiến ta đề
phòng khôn xiết; cho nên ta giử cây thần đao đó bên mình, không thấy lợi, mà
chỉ thấy hại thêm.
- Nhưng công tử dùng cây đao này, cũng chẳng thể đánh lui được

địch; riêng
vị Kim Sư trưởng lão dùng đao cũng có bãy tám thành công lực hỏa hầu.
Đinh Bằng cười:
- Không sao, lúc ta có cây đao này trong tay, ông ta cũng chẳng phát huy
được hết uy lực ông ta hiện có.
- Cây đao này cũng chẳng thể gia tăng uy lực gì cho công tử. Tỳ nử đã coi
qua rất kỹ, chỉ là cây đao chế tạo bằng gỗ hoàng dương rất tốt; chất gỗ tuy dẽo
và cứng, nhưng nếu gặp phải vật sắc bén, chỉ chạm nhẹ cũng bị gãy.
- Đây chính là điều ta muốn.
- Công tử, tỳ nử thật không hiểu rõ ý công tử.
- A đầu ngu, ngươi thử nghĩ kỹ coi, nếu trong tay ngươi có một cây đao thật
sắc bén, ngươi có dang tay chặt mạnh vào cây đao này không?
- Không, tỳ nử thực không nở lòng hũy nó.
- Thế thì phãi rồi, lúc đối phương thấy cây đao này trong tay ta, trước đã
sanh lòng không nỡ, ra tay sẽ hơi chậm vì do dự; chỉ đũ một chút do dự đó, đã
dành cho ta cơ hội hạ thủ trước.
- Công tử thực giỏi tâm kế, giỏi toán kế.
Đinh Bằng khẽ mĩm cười:
- Ta chỉ muốn sống, không muốn làm anh hùng, cũng không ham hư danh. Vì
muốn sống, ta không ngần ngại xử dụng bất cứ thủ đoạn gì.
- Giả như chĩ vì muốn sống, công tử vốn dĩ chẳng cần đi đâu, chỉ ngồi trong
nhà, hõi ai dám đén gây rắc rối?
Đinh Bằng cười lớn hỏi:
- Tiểu Hương ngươi là người rất thông minh, sao lại nói chuyện ngu như thế.
Ngươi cho rằng ta không bước ra khỏi cửa, người khác sẽ buông tha cho ta sao?
Như gia gia đã ẩn tránh họ bao nhiêu năm, vẫn không tránh khõi.
- Tình hình công tử khác với lão chủ nhân.
- Không khác. Bọn Kim Sư trong long luôn luôn lo lắng, muốn tìm được gia

gia để sát hại; không phải vì cừu hận, cũng không phải sợ gia gia tìm họ trả thù,
mà vì nội tâm sợ hãi.
- Nội tâm sợ hãi?
- Phải, cũng co thể nói tự mình sợ hãi.
- Tự mình có gì sợ hãi?
- Ngươi còn nhỏ, nên không rõ. Đợi khi ngươi ra đời khá lâu, ngươi sẽ rõ.
Giả như ngươi làm một chuyện có lỗi với người khác, hoặc ngươi có dã tâm,
ngươi sẽ ngồi đứng không yên.
- Tỳ nử đã hiểu, bọn Kim Sư vì có sự hổ thẹn với lão chủ nhân, nên họ muốn
tìm lão chủ nhân để sát hại.
- Phải, còn người có dã tâm, giống như ta hiện giờ, dù ẩn tránh không gặp ai,
như có số người luyện đao, hoặc co số người luyện võ công tới mức không kém
ta bao nhiêu, họ sẽ tìm đến nhà, muốn đánh bại ta để thành danh.
- Nói vậy, trên đời sẽ không có khi nào được bình tĩnh.
- Không hẳn thế, muốn có cuộc sống an vui bình tĩnh không khó, chỉ cần
đừng học võ, đừng nổi tiếng; giống như nông phu trong ruộng, tiều phu trên núi,
chẳng có tiếng tăm, sống cuộc đời bìng thường đạm bạc. Số người trên đời này,
đề sống rất bình thường yên tĩnh.
Tiểu Hương gật đầu, chợt lại hỏi:
- Hình như những người đó không hẳn khoái lạc.
Đinh Bằng khẽ thở dài, than:
- Mâu thuẫn là chổ đó. Chúng ta coi bình tĩnh là khoái lạc; họ lại hâm mộ
cảnh khoái mã xa hương của chúng ta lúc này. Khổ và vui trên đời này rất khó
nói; cho nên ta cần phải đi ra, tìm nhửng kẽ đến phá hoại nếp sống của ta, đánh
gục họ trước; như vậy, ít ra cũng được một thời gian bình tĩnh.
- Chỉ một thời gian?
- Phải, đã bước vào giang hồ, sẽ chẵng có ngày được yên; nhiều lắm, chỉ có

một khoãng thời gian mà thôi. Khi có một lớp nhân vật phong vân khác ra đời,
họ lại tới tìm ta cùng một nguyên nhân.
Tiểu Hương cũng bất giác thở dài một tiếng. Chỉ có Thanh Thanh, thần tình
rất bình tĩnh, hình như không nghĩ gì, chỉ cuối nhìn chăm chú đứa con ngũ kỹ
trong nôi bên cạnh Đinh Bằng; coi như đó mới là thế giới và nhất thiết sở hửu
cũa nàng.
o
Xe bổng dừng lại, Đinh Bằng không xuống xe, chỉ hõi:
- Chuyện gì đó A Cổ?
A Cổ không trả lời. Đinh Bằng vén màn cửa sổ, thấy A Cổ đang quỳ dưới
đất, hướng về phía thi thể một lão nhân, đội nón đồng, mặc đồng giáp, người đó
là Đồng Đà.
Thi thể Đồng Đà bị trói chặt, treo trên một cành cây. A Cổ khóc rất thương
tâm. Tuy không co âm thanh, nhưng nước mắt chãy dài như mưa.
Đinh Bằng xuống xe, bước tới, hạ thi thể Đồng Đà xuống; mở giây trói, thân
mình Đồng Đà bị rơi thành hai mảnh.
Ông ta bị chẻ thành hai mảnh. Thanh Thanh và Tiểu hương cũng xuống xe,
lẳng lặng quỳ trước thi thể. Chỉ có Đinh Bằng đứng nhìn thi thể thật kỹ, một lúc
lâu mới tuyên bố:
- Là Liểu Nhược Tùng hạ thủ!
Thanh Thanh ngạc nhiên hỏi:
- Phu gia không nhận xét lầm chứ?
- Ta nghĩ không, mức chuẩn xác của cây đao này, đã nắm được yếu quyết
đao pháp. Trên đời này, hiên giờ chỉ có hai người có thể chém được chuẩn xác
như thế, một là ta, hai là hắn; vì chỉ có hai người chúng tôi là người được chân
truyền đao pháp.
- Liểu Nhược Tùng đã có thể luyện tới cảnh giới như phu gia?

- Chưa, hắn còn kém rất xa. Nếu ta ra tay, Đồng Đà còn sống cũng khó thoát
một đao; còn hắn chỉ có thể để lại một đao trên mình Đồng Đà đã chết.
- Hắn hại chết Đồng thúc thúc trước, rồi mới hạ thủ bằng đao?
- Phải, nguyên nhân thực sực cái chết của Đồng Đà là bị trúng độc, cho nên
trên tử thi bị chém không có máu.
- Vì sao?
- Đương nhiên vì hắn muốn đoạt cây ma đao.
- Còn đứa con chúng ta?
- Con chúng ta không sao. Liễu Nhược Tùng không làm chuyện ngu ngốc;
hắn giử đứa con dùng để uy hiếp ta.
A Cổ đứng dậy, nhìn Đinh Bằng ra mấy thủ thế, Đinh Bằng khẽ than:
- Ta nhất định không tha nó; việc trả thù, không cần ngươi ra tay; trong tay
nó có cây thần đao, ngươi không thể đối địch.
A Cổ còn muốn ra thủ thế, Đinh Bằng đã nói:
- Đem thi thể Đồng Đà lên xe, rồi chúng ta đi tìm nó.
A Cổ ôm xác Đồng Đà đặt lên xe. Đinh Bằng ôm con nói:
- Đi. Ta biết năm mươi dặm phía trước, có ngôi miếu, hãy đến đó an trí xác
Đồng Đà trước.
Tiểu Hương bước tới muốn đón đứa nhỏ, Đinh Bằng nói:
- Ta bồng nó được rồi, trên đường sẽ gặp nhiều hung hiểm, công lực ngươi
chỉ đủ để tự vệ, không đũ chiếu cố một đứa nhỏ nửa.
Tiểu Hương lui ra, nàng biết bãn lãnh của mình, nếu trên đường gặp công
kích, quả thực nàng không thể bảo vệ được đứa nhỏ.
Trên đường đến miếu Từ Vân, bọn Đinh Bằng đã gặp tất cả bãy lần chận
đánh. Đối phương là người giang hồ không có tiếng tăm, nhưng võ công cao
tuyệt, lúc động thủ, họ cùng ra tay một lượt, không theo quy củ giang hồ, đao
kiếm, ám khí đều sử dụng.
Bọn Đinh Bằng chỉ có năm người, trong số còn một đứa trẻ mới hơn một

tuổi, chẳng những không giúp được gì, còn làm vướng bận tay chân của một
người khác.
Đinh Bằng một tay ôm con, còn một tay cầm cây mộc đao giá trị liên thành.
Nhưng hầu hết những người chận đánh, đều chết dưới cây mộc đao của Đinh
Bằng.
Trường chiên của A Cổ cũng giết chết mấy người, nhưng cánh tay trái của
hắn, cũng bị một lưỡi dao chém trúng gãy xương. Khí công của A Cổ luyện tới
mức đao thương bất nhập, nhưng đại hán vô danh địch thủ đã có thể chém được
hắn một đao bị thương.
Bị một đao, A Cổ đao thấu tâm can, hắn nghe tiếng xương mình bị gãy, cũng
nghe tiếng xương đối phương bị gãy. Đó là trường chiên của hắn đã quất trúng,
bẽ gãy xương cổ đối phương.
o
Lão phương trượng miếu Từ Vân là bạn Đinh Bằng. Lão nhận món tiền
nhang đèn Đinh Bằng quyên tặng; nhận lời thu liệm thi thể Đồng Đà, rồi niệm
phật hiệu, đưa bọn Đinh Bằng lên xe. Vì lão thấy từ trên mình mọi người tỏa ra
sát khí nặng nề.
A Cổ vẫn dong xe nhắm hướng tiểu đảo, căn cứ của lão phu nhân, nhưng
Đinh Bằng kiên quyết ra lệnh:
- Đến Thần Kiếm sơn trang.
Tiểu Hương hỏi:
- Sao lại đến Thần Kiếm sơn trang?
Đinh Bằng:
- Ta có dự cãm, tất cả mọi người đều tụ tập tại Thần Kiếm sơn trang.
Tiểu Hương không nói gì thêm, nàng biết mức thành tựu của vị chủ nhân
này trong hai năm vừa qua, tuy không làm việc gì, nhưng hầu như không có

chuyện gì không biết, chẳng có chuyện gì không làm được.
Dự cảm của Đinh Bằng hầu như không sai. Trên đường đến Thần Kiếm sơn
trang, họ đã gặp rất nhiều nhân vật giang hồ, cùng đi một hướng như họ, nhưng
không ai dám gây sự, vì bãy lần chận đánh đã qua, khiến chúng sờn lòng hãi sợ.
o
Lúc Đinh Bằng tới trước Thần Kiếm sơn trang, trận chém giết đã gần kết
thúc.
Trong đống xác chết ngổn ngang, họ đã tìm thấy lão thái thái nằm thoi thóp.
Thanh Thanh bật tiếng khóc:
- Bà… Bà…
Lão thái thái nuốt hơi thở nhẹ:
- Cuối cùng các người đã tới, Thần đao cũa Đinh Bằng tại sao lại lọt vào tay
Liễu Nhược Tùng?
Thanh Thanh kể tóm tắt sự tình một lượt. Lão thái thái lộ vẽ an ủi, thở nhẹ
một hơi:
- Thật hết sức cãm tạ Đinh Bằng, ngươi đã chia một đứa con cho chúng ta!
Đinh Bằng cũng gối xuống đáp:
- Đó là chuyện tôn tế cần phãi làm.
Lão thái thái:
- Đức nhõ rơi vào tay chúng, nhất định phải kiếm nó về. Cây đao không lấy
lại được cũng thôi. Khi lấy lại được đứa nhỏ về, hãy đưa đến chổ căn cứ của ta,
ở đó còn có hai mươi người, là nhóm đệ tử duy nhất của bổn giáo còn lại; đợi
khi đứa nhỏ trưởng thành, sẽ kêu nó đoạt lại thần đao, trùng chấn Ma giáo. Đao
trong tay Liễu Nhược Tùng, thành tựu cũng chỉ có hạn. Hai mươi năm sau, đứa
nhỏ nhất định đánh bại hắn, tạm để hắn vinh quang hai mươi năm nửa.
Lão phu nhân:

- Liễu Nhược Tùng tuy đáng giết, nhưng hắn đã giết lũ phản đồ Kim Sư,
Thiên Mỹ, còn có mấy cao thủ môn phái, gồm những địch nhân năm xưa tham
dự hủy diệt bổn giáo, đều bị mất mạng dưới đao của hắn. Lão gia tử đánh ván
bài chót này đã dùng thần đao của mình, cũng như đao pháp của mình để trả
được thù. Liễu Nhược Tùng tuy cũng giết khá nhiều người cũa chúng ta, nhưng
ta không hận hắn chút nào…
Lão phu nhân như còn muốn nói thêm, nhưng đã kiệt sức, không còn đủ hơi
nói tiếp.
Thanh Thanh cất tiếng khóc nức nở. Đinh Bằng đưa con cho nàng, rồi đi
thẳng vào cửa trang. Trước cửa trang có rất nhiều người đang dọp dẹp xác chết.
Họ đều là thanh niên rất trẽ, nên không nhận ra Đinh Bằng, cũng không lên
tiếng chào hõi.
Mãi tới sát cữa mới thấy Tạ tiên sinh bước ra, vái chào:
- Đã lâu mới gặp lại Đinh công tử; công tử vẫn bình an chứ?
Giọng Đinh Bằng lạnh lùng:
- Ở đây có khá nhiều người chết!
Tạ tiên sinh:
- Dạ phải! Đây là bổn chủ nhân thi triển thần oai, thanh trừ một số chướng
ngại!
- Chủ nhân? Có phải Tạ đại hiệp đã trở về?
- Không, lão chủ nhân đã như chim hạc vỗ cánh tung mây, không màng thế
sự nữa. Tại hạ nói đây là chũ nhân mới.
- Chủ nhân mới? Có phải là thiếu chủ nhân?
Tạ tiên sinh cười:
- Cũng không sai mấy, vì thiếu chủ sắp gã cho chủ nhân mới, xây dựng lại
Thần Kiếm sơn trang, và bổn trang cũng sắp đổi tên là Thần Đao trang.
- Thần Đao trang? Chủ nhân mới các ngươi là…

- Là Liễu Nhược Tùng, Liễu đại hiệp.
Đinh Bằng cười một tiếng:
- Thì ra hắn. Hắn là đồ đệ của ta.
Tạ tiên sinh cũng cười:
- Liễu đại hiệp không chút tỵ hiềm, vẫn thừa nhận là đệ tử của Đinh công tử.
Vì vậy ông ra tiếp nhận thần đao của công tử là chuyện danh ngôn chánh thuận.
- Hắn vẫn thừa nhận là đồ đệ cũa ta?
Tạ tiên sinh:
- Đinh công tử là bạn tri kỷ vong niên của lão chủ nhân; Liễu trang chủ
thành con rể của lão chủ nhân; bề gì cũng là vãn bối. Hơn nửa, nghệ xuất môn
hạ Đinh công tử, cũng chẳng kể là mất mặt.
Đinh Bằng lớn tiếng giận:
- Đã vẫn nhận ta là sư phụ, thấy sư phụ đến, sau hắn chưa ra đón tiếp?
Tạ tiên sinh cười:
- Rồi! Sắp sửa ra tới, Liễu trang chủ mình mẩy nhuộm đầy máu, không dám
mạo phạm, phãi thay quần áo rồi mới dám ra.
Tạ tiên sinh vừa dứt, Liễu Nhược Tùng đã ăn mặc chỉnh tề, dắt tay Tạ Tiểu
Ngọc bước ra. Khi thấy Đinh Bằng, hắn liền cung tay:
- Đa ta sư phụ tặng đao. Đệ tử đã dùng cây đao này giết mười bãy tên cao
thũ tuyệt đỉnh giang hồ đương thời,
- Giỏi lắm! Hiện giờ ngươi đã là thiên hạ vô địch rồi.
Liễu nhược Tùng:
- Không dám, không dám, trước mặt sư phụ, đệ tử không dám nói vậy. Hơn
nửa, còn có vị Thần Kiếm Tạ Hiểu Phong nửa. Có điều, đợi khi đệ tử hoàn hôn
với Tạ tiểu thư rồi, lúc đo, một vị là nhạc phụ, một vị là sư phụ, chắc hai vị cũng
không chấp trách đệ tử.
Đinh Bằng nhìn Tạ Tiễu Ngọc, nói:
- Chúc mừng Tiểu Ngọc cô nương!
Tạ Tiểu Ngọc cười:

- Không có chi, tiểu nử không chịu khuất cứ dưới người, Đinh đại hiệp lại
không chịu lấy tiểu nử, tiểu nử đành phải gả cho ông ta.
- Hắn đã giết Thiên Mỹ cung chủ?
- Phải, ông ta cũng đã giết Kim Sư, họ đều là phản đồ Ma giáo. Ông ta đã
nhận trọng trách của giáo chủ Ma giáo thanh lý môn hộ, nên coi đó là chuyện
ông ta cần phải làm.
- Thiên Mỷ cung chủ là mẩu thân cô nương?
- Thân tình giửa tiểu nử với mẩu thân rất lạt lẽo. Nói cho đúng, bà vẩn chỉ là
thị thiếp của giáo chủ Ma giáo. Liểu Nhược Tùng vì đại nghĩa sư môn mà giết
bà ta, tự nhiên tiểu nử không thể ngăn cãn ông ta.
- Ít ra, cô nương cũng không nên gã cho hắn?
Tạ Tiểu Ngọc cười:
- Không gã cho hắn, cả tiểu nử hắn cũng giết luôn. Tiểu nử không muốn
chết. Nếu Đinh đại hiệp giết chết hắn, tiểu nử sẽ chẳng cần gã cho hắn.
Đinh Bằng quay sang Liểu Nhược Tùng hỏi:
- Đứa nhỏ con ta đâu?
Liểu Nhược Tùng cười đáp:
- Ở trong trang, đó là tiểu sư đệ của đệ tử, đệ tử sẽ chiếu ứng đàng hoàng.
Đinh Bằng trầm sắc mặt:
- Liểu Nhược Tùng, ngươi nghe cho kỹ, hãy giao đứa nhỏ và trả lại thần đao
cho ta, ta sẽ tha chết cho ngươi.
- Đao đó do sư phụ truyền cấp đệ tử.
- Ta chưa nói như vậy. Liểu đại gia chẳng cần phải màu mè gì lể nghỉa nửa.
Ta chưa dạy ngươi một ngày nào võ nghệ; ngươi cũng chẵng cần phải gọi ta là
sư phụ nữa.
Liểu Nhược Tùng:
- Hay, sư phụ đã nói thế, đệ tử cũng không miễn cưỡng nửa. Tuổi tác đệ tử
cùng sư phụ vốn không tương xứng với danh nghĩa sư đồ. Trước vì

có ơn tặng
đao, nên đệ tử phải giử trọn lễ số; hiện giờ không còn chút tình phận nào; vậy
chúng ta ai nấy hãy trở về danh vị cũ của mình.
- Hãy đưa đao và bồng con ta ra đây.
Liểu nhược Tùng cười một tiếng:
- Đinh Bằng, con ngươi ở trong kia, ta không cần nó, bất cứ lúc nào, ngươi
cũng có thể đến bồng nó về. Còn thần đao này, ta cũng là truyền nhân của Ma
giao, mà còn lập đại công, thanh trừ phản đồ và địch nhân, nên ta có đủ tư cách
thừa thụ thần đao.
Đinh Bằng cũng cười cười:
- Nếu như ta kiên quyết muốn thu hồi?
- Đó cũng dễ thôi. Ta cướp lấy. Ngươi cướp lại.
Đinh Bằng:
- Ta biết, kêu ngươi ngoa ngoãn trao trã không thể được nên ta đã sẳn sàng,
ngươi hãy rút đao ra.
- Ngươi dùng cây đao đang cầm tay để quyết đấu với ta?
Đinh Bằng đưa cây đao ra cho Liểu nhược Tùng coi kỹ, mới nói:
- Cây đao này của ta, coi đẹp hơn cây thần đao trong tay ngươi, mà người
trong thiên hạ đều biết tiếng. Còn cây thần đao mà chỉ có người giang hồ mới
biết mà thôi.
Liểu Nhược Tùng nhìn kỹ cây đao mộc, khen:
- Quả nhiên là cây đao kiệt tác, trước kia, nghe nhiều người nói, ta vẫn chưa
tin. Ngươi dùng nó để quyết đấu với ta?
- Không phải quyết đấu. Là giết ngươi. Giết chết ngươi!
- Có phải ngươi nói chơi không? Nó có thể giết được người sao?
- Đã là đao, thì có thể giết người. Ta đã dùng nó giết mười mấy người rồi.
- Cây đao trong tay ta là Ma Thần chi đao, thiên hạ nghe tiếng, bay hồn vở
mật.
- Những người ta giết, trong tay cũng đều cầm vũ khí.
Liểu Nhược Tùng dơ đao lên, trong lòng không tin lời Đinh Bằng.

Mộc đao
của Đinh Bằng cũng nhằm chém thẳng tới,
Hai người đều tập phương thức chém của Ma giáo thần đao, nên lối xuất thủ
của nhau đều rất rõ, Hai cây đao đều nhằm thành một trực tuyến, chém tới.
Muốn phân rỏ kết quả, nhất định phải chẻ đao của đối phương thành hai mãnh
trước, rồi mới chém thân mình của đối phương.
Liểu Nhược Tùng xuất thủ hơi chậm, nhưng đao trong tay hắn là Viên
Nguyệt loan đao, không vật cứng rắn nào có thể đương cự, nên hắn tin tưởng
tuyệt đối thắng được Đinh Bằng. Vì vậy, khi hai đao chạm nhau, hắn chợt nghĩ
tới giá trị trân kỳ của cây mộc đao, không tránh khỏi chút do dự.
Đây vốn là dự liệu của Đinh Bằng, muốn tranh thủ tốc độ.
Đao và đao chạm nhau. Mộc đao bị chẻ thành hai mành, nhưng công thế của
Đinh Bằng không ngừng, hai mảnh đao chém thẳng xuống, mình Liểu Nhược
Tùng bị chia thành ba mảnh.
Đinh Bằng thu hồi cây thần đao trong tay Liểu Nhược Tùng, nói một câu:
- Có số người dù có thần đao trong tay, nhưng không thể trở thành "đao trung
chi thần"!

(Hết)

Nguồn: TangKinhCoc
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA